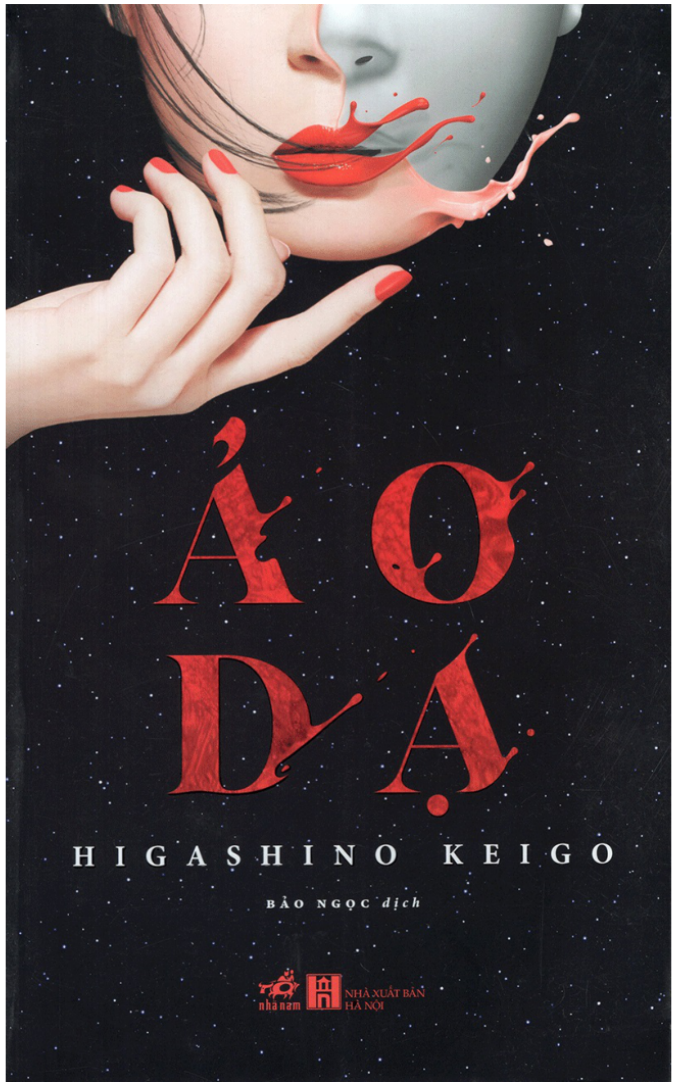

ÁO DẠ

HIGASHINO KEIGO

BẢO NGỌC *dịch*

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

ẢO DẠ

—★—

Tác giả: Higashino Keigo
Người dịch:Bảo Ngọc
Phát hành: Nhã Nam
Nhà xuất bản Hà Nội 03/2018

ebook©vctvegroup
26-05-2019

Chương 1

.1.

Trong nhà xưởng tối tăm, bóng các máy móc đổ thành một hàng dài. Cảnh tượng ấy khiến Masaya liên tưởng đến nghĩa địa về đêm. Có điều, nấm mồ mà cha anh sắp nằm xuống chẳng được bề thế như thế. Bóng những cỗ máy trông như những người hầu trung thành đã mất chủ. Có lẽ chúng cũng có cùng tâm trạng với Masaya, im lìm đón đợi đêm nay.

Masaya đưa chén rượu đầy lên miệng. Chỗ sứt trên miệng chén chạm vào môi. Uống cạn, anh thở hắt ra.

Bên cạnh chìa ra một chai rượu, rót vào cái chén không của anh.

“Sau này việc gì cũng sẽ khó khăn, nhưng cháu đừng nản lòng, phấn chấn lên.” Ông cậu Toshirou của anh nói. Bộ râu che kín cằm của ông ta đã lốm đốm muối tiêu. Mặt ông ta đỏ bừng, hơi thở phả ra mùi cà chua thối.

“Cũng làm phiền cậu nhiều rồi ạ.” Masaya nói đãi bôi.

“Chuyện này có đáng gì đâu. Cậu đang lo sau này không biết cháu sẽ làm thế nào. Nhưng cháu có nghề trong tay, chắc là không lo tìm việc. Nghe nói có nhà máy bên Nishinomiya đã tuyển cháu rồi à?”

“Công việc thời vụ thôi ạ.”

“Việc thời vụ cũng được. thời buổi này có bát cơm ăn là khá lắm rồi.” Toshirou khẽ vỗ lên vai Masaya. Masaya thấy không thoải mái khi ông ta chạm vào mình như vậy, nhưng vẫn cười lấy lòng.

Trước ban thờ vẫn còn người khác đang uống rượu, đó là ba người có quan hệ thân thiết nhất với ông Yukio, bố Masaya: ông chủ công ty xây dựng, tay buôn sắt thép phế liệu và ông chủ siêu thị. Bọn họ đều thích đánh bài, thường xuyên tụ tập tại nhà Masaya. Hồi việc làm ăn

còn thuận lợi, năm người từng cùng đi du lịch Busan.

Đêm nay canh trước linh sàng, chỉ có ba người này và vài người họ hàng. Masaya không báo cho quá nhiều người nên vắng vẻ là lẽ đương nhiên, nhưng anh cho rằng kể cả có thông báo hết thì cũng chẳng khác nhau mấy. Đám khách hàng thì khỏi cần phải nói, các đồng nghiệp không có khả năng đến, kể cả những người họ hàng cũng chỉ thắp nhang xong là vội vã ra về, chừng như sợ rằng ở lâu Masaya sẽ mở miệng đòi tiền. Trong đám người thân, chỉ có mình cậu anh ở lại. Còn nguyên nhân ông ta không ra về, trong lòng Masaya hiểu rất rõ.

Ông chủ công ty xây dựng đã rót hết chỗ rượu trong chai rượu cuối cùng của nhóm bọn họ, chỉ còn mỗi chai mà Toshirou ôm trong lòng như của báu kia thôi. Ông chủ công ty xây dựng vừa chậm rãi nhấm nháp chén rượu chỉ còn một phần ba, vừa đưa mắt nhìn Toshirou. Toshirou ngồi phịch xuống cạnh bếp lò, vừa nhai mực khô, vừa uống rượu một mình.

“Bọn chú phải về đây.” Tay buôn sắt thép phế liệu nói trước. Chén của ông ta đã hết từ lâu.

“Đúng vậy.” Hai người còn lại cũng từ từ dợm đứng lên.

“Masaya, vậy bọn chú về đây.” Chủ công ty xây dựng nói.

“Hôm nay các chú bận rộn như vậy mà vẫn dành thời gian đến đây, cháu vô cùng cảm ơn.” Masaya đứng dậy cúi đầu đáp tạ.

“Mặc dù không giúp được việc gì to tát, nhưng nếu có việc gì trong khả năng của bọn chú thì cháu cứ nói, bọn chú nhất định sẽ giúp.”

“Đúng đấy, trước đây bọn chú cũng được ông cụ nhà cháu đỡ đần nhiều mà.” Tay buôn sắt thép phế liệu đứng bên cạnh nói. Ông chủ siêu thị lặng lẽ gật đầu.

“Các chú nói vậy làm cháu thấy yên tâm hơn nhiều rồi. Đến lúc ấy xin nhờ các chú quan tâm giúp.” Masaya lại cúi đầu tỏ ý cảm ơn. Ba người đàn ông đứng tuổi cũng gật đầu đáp lễ.

Sau khi họ ra về, Masaya khóa cửa rồi trở vào nhà. Trong căn nhà nối liền với công xưởng, chỉ có một gian phòng kiểu Nhật rộng chừng sáu chiếu và một gian bếp chật hẹp, trên tầng hai còn hai căn phòng kiểu Nhật liền kề nhau. Ba năm trước, khi bà Sadako mẹ anh chưa qua đời vì bệnh, Masaya còn không có phòng riêng.

Trong căn phòng kiểu Nhật đặt ban thờ, Toshirou vẫn đang uống rượu. Mực khô hình như đã hết, ông ta đang vươn tay ra chỗ đậu phộng mà ba người kia để lại.

Masaya bắt đầu thu dọn đồ đạc bừa bãi, lúc này Toshirou đột nhiên cất tiếng, giọng rất khó nghe: “Nói thì rõ là hay.”

“Dạ?”

“Lão già Maeda ấy. Bảo cái gì mà có việc gì trong khả năng bọn chú thì cháu cứ nói, bọn chú sẽ giúp. Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.”

“Chẳng qua là lời khách sáo thôi mà cậu. Bọn họ cũng đang rất kẹt.”

“Thế thì chẳng phải đâu. Cứ như lão Maeda ấy, làm mấy vụ lặt vặt, nhưng kiếm được không ít món hời nho nhỏ. Cậu cảm thấy lý ra lão ta đã giúp được bố cháu một tay.”

“Bố cháu đâu có muốn dựa dẫm vào những người này.”

Toshirou nghe vậy liền lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhếch miệng ra nói: “Sao lại thế chứ, cháu không nghe nói gì à?”

Những lời này của Toshirou làm Masaya đang xếp dọn đĩa phải dừng lại.

“Lúc trong tay không có tiền trả khoản vay mua máy móc, điều đầu tiên anh Yukio nghĩ đến chính là thương lượng với ba người đó. Nhưng mà, bọn họ chẳng hiểu nghe được tin tức ở đâu, tất cả đều đóng cửa không tiếp. Lúc bấy giờ, chỉ cần có người đưa một triệu yên, chắc tình hình đã khác hẳn rồi.”

“Cậu à, chuyện này cậu nghe ai nói vậy?”

“Bố cháu chứ ai. Anh ấy từng tức giận nói, đám người đó lúc mình làm ăn được thì cười tít mắt quây xung quanh, hễ mình làm ăn sa sút là đổi thái độ ngay.”

Masaya gật đầu, lại bắt đầu dọn dẹp. Đây là lần đầu tiên anh được nghe chuyện này, nhưng cũng không ngạc nhiên. Anh vốn dĩ đã không tin tưởng ba người kia, người mẹ đã khuất của anh cũng ghét bọn họ. Câu cửa miệng của mẹ anh là: “Đi với ai cũng thế, người trả tiền bao giờ cũng là bố mày.”

“Cậu đói rồi.” Toshirou lầm bầm. Một lít rượu đã uống hết, đậu phộng trong đĩa cũng đã hết, Masaya bỏ cái đĩa không vào khay.

“Còn gì ăn được không?”

“Có bánh bao thôi.”

“Bánh bao hả?”

Masaya liếc mắt nhìn Toshirou đang nhíu mày, sau đó bưng cái khay đựng bát đĩa bẩn vào bếp, thả vào bồn nước. Bồn nước lập tức đầy ứ lên.

“Masaya, cậu hỏi cháu chút chuyện khác nữa.” Sau lưng anh vang lên tiếng nói. Masaya ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Toshirou đã đứng ở cửa bếp từ lúc nào. “Đã nói chuyện với bên công ty bảo hiểm chưa?”

Cuối cùng đã đề cập đến chủ đề chính rồi. Masaya thầm nghĩ, nhưng vẻ mặt vẫn tỉnh bơ như không, chỉ lắc đầu: “Vẫn chưa ạ.” Anh cắm điện ấm đun nước, đổ nước nóng bên trong ra, bắt đầu rửa bát đĩa. Căn nhà của gia đình Mizuhara xây từ bốn mươi năm trước, không có vòi nước nóng lạnh.

“Cháu đã liên lạc với họ chưa?”

“Bận việc nọ việc kia, vẫn chưa lo được ạ. Lúc này nếu người bên công ty bảo hiểm mà đến, lại còn phiền phức ấy chứ.”

“Có lẽ vậy, nhưng vẫn nên xử lý cho sớm thì hơn. Thủ tục chậm trễ,

tiền bồi thường cũng chậm theo.”

Masaya không dừng tay, chỉ im lặng gật đầu. Anh ta hiểu rõ dụng ý của ông Toshirou.

“Có hợp đồng bảo hiểm không?” Toshirou hỏi.

Masaya dừng tay một thoáng, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu cọ rửa chiếc đĩa. “Có ạ.”

“Cho cậu xem được không?”

“Ừm... để chốc nữa cháu lấy.”

“Cậu muốn xác nhận vài chuyện. Những thứ này để mai rửa cũng được, giờ cháu lấy ngay ra cho cậu xem đi. Không thì bảo cậu để ở đâu, cậu tự đi lấy.”

Masaya thở dài, buông miếng bọt biển đầy xà phòng xuống.

Trong góc căn phòng kiểu Nhật có một tủ trà nhỏ. Đó là đồ mua từ thời bố mẹ anh mới kết hôn, niên đại cũng tương đối xa rồi. Bên trong ngăn kéo nhỏ dưới cùng có một tập hồ sơ màu xanh lam, trong đó cẩn thận lưu giữ các tài liệu hợp đồng như bảo hiểm nhân thọ, bảo hiểm hỏa hoạn và bảo hiểm xe cộ. Mẹ Masaya rất giỏi những công việc cần đến sự cẩn trọng chu đáo thế này. Masaya có cảm giác, sau khi mẹ qua đời, công xưởng mới bắt đầu xuất hiện những sơ suất trong kinh doanh, mặc dù trước đây chỉ cần mẹ có ý kiến gì với công việc là bố anh sẽ lại nổi giận đùng đùng, bảo rằng đàn bà không nên chõ miệng vào chuyện làm ăn.

“30 triệu yên à, quả nhiên.” Ngón tay Toshirou kẹp điếu thuốc lá đã châm lửa, liếc nhìn tập hồ sơ. Ông ta có vẻ không vừa ý, có lẽ vì số tiền ít hơn so với dự tính.

“Nghe nói đây là bảo hiểm bị yêu cầu tham gia lúc vay tiền ngân hàng.” Masaya nói.

“Hồi mở rộng quy mô công xưởng ấy hả?”

“Vâng.”

Đó là năm 1986, đúng lúc cả nước Nhật đều đang sôi lên sùng sục.

Toshirou gật đầu, khép tập hồ sơ lại. Ông ta ngước lên phả ra mấy vòng khói thuốc, đoạn nói với Masaya: “Số nợ còn lại là bao nhiêu?” Trong một khoảnh khắc, con ngươi đục ngầu của ông ta như sáng lóe lên.

“Chừng khoảng... 20 triệu.”

Tuần trước, họ đã trao đổi với chủ nợ. Lúc đó, Masaya cũng có mặt.

“Vậy thì, kể cả trả hết tiền nợ, cũng vẫn còn lại 10 triệu yên.”

“Coi như là vậy, nhưng không rõ tình hình thực tế ra sao, cũng không biết tiền bảo hiểm có được chi trả toàn bộ hay không nữa.”

“Chắc chắn là sẽ chi trả, có phải là chết kiểu lạ thường gì đâu.”

Masaya trầm mặc. Anh muốn nói, không phải chết kiểu lạ thường thì là cái gì nữa?

“Masaya à, chắc cháu cũng có nghe nói...” Toshirou cho tay vào túi áo.

Masaya cũng đoán được ông ta sẽ lấy ra thứ gì. Không ngoài dự liệu, ông Toshirou móc ra một phong bì màu vàng nâu, rồi rút từ trong đó một tờ giấy gấp gọn gàng, mở ra trước mặt Masaya.

“Trước khi mẹ cháu qua đời... chuyện xảy ra ba bốn năm trước rồi... nói là cần một khoản tiền lớn, đã đến hỏi cậu, cậu bèn gom góp cho chị ấy bốn triệu yên. về sau kinh tế sa sút, cậu cũng không tiện thúc giục chị ruột mình trả tiền, vì vậy cứ dây dưa mãi đến hôm nay, nhưng mà, việc làm ăn của cậu cũng không ổn rồi.”

Toshirou bán buôn kính mắt và đồng hồ ở vùng Kobe và Amagasaki, giao sỉ cho các cửa hàng bán lẻ trong thành phố, cả ngày từ sáng đến tối lái chiếc xe chở hàng nhỏ đi khắp chốn, nhờ bán nhiều mà tăng thu nhập. Sau khi nền kinh tế bong bóng sụp đổ, thu nhập của ông ta sụt

giảm rõ rệt, những cửa hàng bán lẻ kia không thể tiếp tục nhập hàng nữa. Nhưng nguyên nhân Toshirou thiếu vốn để quay vòng không chỉ có vậy. Masaya nhớ hồi trước mẹ anh từng nói, cậu Toshirou chơi cổ phiếu kiếm được khá nhiều tiền, sau khi ăn quen bén mùi, bèn không muốn cố gắng làm việc nữa.

“Cậu thật tình không muốn nói những chuyện này.” Toshirou khổ sở chau mày, gãi đầu nói, “Cậu cũng đi vay tiền, hơn nữa còn vay nặng lãi. Nếu mãi không trả, không biết bọn họ sẽ xử lý cậu thế nào, nói thực lòng, cậu cũng khó xử lắm.”

“Vâng, cháu hiểu.” Masaya gật đầu, “Sau khi thanh toán hết nợ nần ở chỗ khác, cháu sẽ trả tiền cho cậu.”

“Vậy sao? Cháu nói vậy là cậu được cứu rồi.” Toshirou cười nhe cả hàm răng vàng, “Đối phương không phải người bình thường đâu, bọn họ cũng biết là cậu vay tiền cho nhà cháu rồi. Thế nên nếu cậu không trả tiền được, bọn họ sẽ bắt cậu giao giấy nợ ra, cuối cùng lại còn gây phiền phức thêm cho cháu nữa. Bấy lâu nay, cậu vẫn khó xử lắm.”

“Chắc chắn cháu sẽ trả cho cậu.” Masaya nhắc lại.

“Ừm... tốt quá rồi. Nói ra vào thời điểm thế này, thật tình cậu ngại lắm.” Toshirou trưng ra bộ mặt áy náy, ngón tay kẹp điếu thuốc, hai tay đan vào nhau tỏ ý xin lỗi.

Uống nốt ít bia còn sót lại, Toshirou bảo buồn ngủ, rồi đi lên tầng hai. Ngày trước ông ta thường đến đây, đã biết rõ chăn nệm dùng cho khách để ở trong tủ âm tường nào.

Không ngờ lại nói mẹ đi cầu xin ông ta, vay một khoản tiền lớn!

Bố Masaya có kể lại câu chuyện vay tiền này. Bố mẹ anh nghe Toshirou xúi giục, mua cổ phiếu đầu cơ, không, nói một cách chuẩn xác là bị cuốn vào vụ đầu cơ do Toshirou thao túng. Toshirou nói để ông ta ứng tiền ra trước, bảo ông Yukio viết giấy nợ, hình như còn nói giấy nợ chẳng có ý nghĩa gì to tát, chẳng qua chỉ là hình thức thôi. Ông

Yukio có nằm mơ cũng không ngờ lại bị em vợ lừa gạt. Đã đến nước này, ngay cả việc Toshirou có thực sự mua cổ phiếu đầu cơ hay không cũng rất đáng nghi.

Masaya chuyển hướng sang chỗ chiếc quan tài rẻ nhất mà nhà tang lễ giới thiệu, khoanh chân ngồi xuống. Gương mặt bố anh trong di ảnh toát lên vẻ trống rỗng. Có thể hình dung, vẻ mặt của ông trước khi chết cũng y như vậy: mất hết tất cả, tuyệt vọng, không còn niềm tin với tương lai.

Masaya đứng dậy, mở cánh cửa kính thông sang công xưởng. Không khí lạnh lẽo nhanh chóng bao bọc lấy thân thể, anh rùng mình, đi dép lê vào. Nền nhà xi măng lạnh buốt như băng, mùi dầu máy và bụi bặm xộc vào mũi nồng nặc. Anh không thích thứ mùi này, nhưng từ nhỏ đã ngửi quen rồi.

Anh ngửa đầu nhìn lên trần nhà. Xà nhà cốt thép vắt ngang từ trái qua phải. Mặc dù ánh sáng lờ mờ, không nhìn rõ được, nhưng anh có thể vẽ lại trong óc hình dạng của những chỗ gỉ sét và tróc sơn trên xà nhà. Trong đó có một chỗ rất giống bản đồ Nhật Bản.

Tối ngày hôm kia, Masaya về nhà, phát hiện ra bên dưới chỗ tróc sơn hình dạng như bản đồ nước Nhật ấy có một sợi thừng buông thõng, bố anh treo lơ lửng ở đó.

.2.

Tận mắt trông thấy bố mình treo lơ lửng bên dưới xà nhà thép, vậy mà Masaya không hề kinh ngạc. Không, không thể nói là hoàn toàn không. Anh ném túi đồ mua từ siêu thị xuống, hoảng hốt chạy tới bên cạnh bố. Khi đứng trong công xưởng lạnh cắt da cắt thịt, ngước nhìn di thể đã hoàn toàn bất động của bố mình, quả là ý nghĩ "chuyện phải xảy ra quả nhiên đã xảy ra rồi" đã thoáng hiện lên trong tâm trí anh. Anh sớm đã đoán trước ngày này sẽ đến trong tương lai không xa, nhưng chưa bao giờ nghĩ nhiều về nó.

Người lạnh run, Masaya khoác chiếc jacket treo trên tường vào. với người cao một mét tám như anh, chiếc áo này hơi ngắn, ngược lại, ông Yukio chưa tới mét sáu mặc vào lại quá rộng.

Anh thò tay vào túi, ngón tay chạm vào bao thuốc. Sau khi lấy ra, anh phát hiện bên trong còn nhét cái bật lửa dùng một lần. Còn cả mấy điếu thuốc, có lẽ là của ông Yukio để lại.

Masaya ngậm một điếu thuốc đã hơi cong queo, châm lửa, vừa ngước nhìn tờ giấy đề chữ "Cấm hút thuốc" dán trong xưởng, vừa nhả khói. Tờ giấy đó được dán lên lúc vẫn có công nhân. Khi chỉ còn hai bố con làm việc, bố anh ta bắt đầu ngậm thuốc mà đứng trước máy móc.

Thuốc lá bố Masaya để lại đã bị ẩm, rất khó hút. Masaya hút được một phần ba, liền ném điếu thuốc vào cái lon rỗng bố anh vẫn dùng làm gạt tàn.

Masaya sực nhớ ra chuyện gì đó, đi tới trước một cỗ máy. Đó là chiếc máy gia công phóng điện, đúng như tên gọi, đây là thiết bị sử dụng hiện tượng phóng điện để gia công kim loại thành những hình dạng đặc thù. Nó không những đặc biệt, mà còn rất đắt tiền, cực kỳ

hiếm gặp ở các xưởng nhỏ giữa khu phố kiểu này. Lúc vừa mua về, bố anh đã hừng hực khí thế tuyên bố: "Nếu có người nhờ chúng ta chế tạo mô hình cũng không cần phải lo nữa rồi." Có nằm mơ ông cũng không thể nào ngờ được, chỉ mấy năm sau, loại công việc này lại giảm mạnh.

Bên cạnh cỗ máy có một cái tủ nhỏ. Masaya mở tủ, lấy ra một chai thủy tinh hình chữ nhật phủ lớp bụi mỏng. Anh dùng ống tay áo lau bụi, thấy lờ mờ chữ "Old Parr" trên thân chai, lắc lắc, bên trong phát ra tiếng chất lỏng.

"Sao lại có chuyện vô lý như thế chứ! Chưa bao giờ nghe nói cả!" Bấy giờ, những lời này của Masaya làm đám công nhân xung quanh đều cười ồ lên. Chỉ có một người là hết sức nghiêm túc - ông Yukio, bố anh.

"Không, lúc bố mới nghe nói cũng cảm thấy chắc chắn là lừa đảo. Nhưng đó là người ở nhà máy chế tạo nói, anh ta quả quyết tốc độ gia công có thể tăng lên hai mươi đến ba mươi phần trăm."

"Chắc chắn là người ta gạt bố chơi thôi. Này, bố ơi, đừng thử nữa, phí quá."

"Không thử thì làm sao biết được." Ông Yukio đổ chất lỏng trong chai Old Parr ồng ộc ra ngoài.

Trong rãnh gia công vốn dĩ có dầu làm dung môi phóng điện, nhưng chẳng hiểu ông Yukio nghe được ở đâu bảo đổ thêm rượu whisky vào trong dầu có thể nâng cao tốc độ gia công, vả lại whisky càng cao cấp, hiệu quả lại càng tốt. Chẳng bao lâu sau, ông Yukio đã phát hiện ra mình bị lừa. Nhìn ông đắn đo suy nghĩ, cả bọn Masaya đều ôm bụng cười bò. Suốt một thời gian dài, xung quanh cỗ máy này luôn tỏa ra mùi rượu whisky nồng nặc.

Masaya mở nắp chai, dốc thẳng vào miệng mình. Chất lỏng dinh dính đổ vào miệng có mùi hệt như lúc đó.

Chừng năm năm trước, nền kinh tế bong bóng đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Ông Yukio gắng sức muốn phát triển xưởng sản xuất, Mizuhara thành một công xưởng có quy mô lớn hơn. Khởi nghiệp từ một máy tiện mua lại của người ta, do bắt kịp con sóng tăng trưởng tốc độ cao của nền kinh tế, cuối cùng đã phát triển thành một xưởng gia công kim loại ra dáng ra ràng. Giấc mơ của ông Yukio là nhảy vọt lên một bước nữa, trực tiếp nhận đơn đặt hàng từ các công ty lớn. Nếu chỉ nhận những công việc từ nhà thầu hạng hai, hạng ba, công xưởng không có tiền đồ phát triển. Ông thường hay nói như vậy.

Trước thời điểm đó, Masaya làm việc ở bộ phận cơ khí của một nhà máy sản xuất đồ điện gia dụng, phụ trách chế tạo thiết bị sản xuất. Khi ấy, anh đã tốt nghiệp trường kỹ thuật được hai năm. Ông Yukio đề nghị con trai nghỉ việc về nhà giúp mình, vì ông đã nắm chắc một phần thành công. Bấy giờ tình hình kinh doanh quả thực rất tốt, Masaya cũng không hề lo lắng chút nào.

Nhưng giờ ngoảnh đầu nhìn lại, không thể phủ nhận là hồi đó tương đối gượng ép. Sản phẩm xuất khẩu phần lớn đều sản xuất tại bản địa, trong trào lưu ấy, Đông Nam Á dần trở thành đối thủ cạnh tranh. Các nhà thầu Nhật Bản muốn có việc làm, thì bị buộc phải cắt giảm giá thành trên diện rộng.

Thời đó, gần như không công ty nào có thực lực thật sự, có chăng chỉ là những con số khoa trương. Đại đa số mọi người đều không chú ý đến điểm này, ngược lại còn nghe lời ngon ngọt của các ngân hàng mà tích cực tiến hành đầu tư vào thiết bị hoặc mở rộng quy mô. Vì vậy, Masaya không hề nghĩ đến việc trách móc bố mình. Bấy giờ, mọi người đều rất xốc nổi, đồng thời tưởng lầm rằng trạng thái thịnh vượng ấy sẽ kéo dài mãi mãi.

Dầu vậy, khi nhìn lại tình hình sa sút của công xưởng trong hai ba

năm gần đây, Masaya cũng thấy váng đầu, hoa mắt. Thoạt đầu, họ cho rằng chỉ ngày một ngày hai không có việc mà thôi, dần lại cảm thấy chỉ có ngành mình không có việc làm, sau đó mới nhận ra không đúng... mà vấn đề cũng không phải đúng hay không đúng nữa, khi phát hiện ra cả ngành công nghiệp Nhật Bản đang trượt dốc thì họ đã không thể nào chi trả tiền lương cho công nhân được nữa rồi.

Sau khi khẩn nài hết lần này đến lần khác, họ mới nhận được một ít đơn đặt hàng của một công ty vẫn cộng tác lâu nay, nhưng chỉ đủ để gắng gượng duy trì hoạt động, không thể hy vọng trả hết khoản vay khổng lồ kia được. Tháng trước, xưởng sản xuất Mizuhara chỉ sản xuất đúng một cuộn cảm sử dụng trong tôi thép cao tần, trước tiên là gia công ống đồng, sau đó hàn nối, chẳng đáng mấy chục nghìn yên. Tết năm nay, thậm chí họ còn không có bánh Tết.

Mấy ngày trước, cha con nhà Mizuhara đã trao đổi với chủ nợ, quyết định số phận của xưởng sản xuất Mizuhara. Trong tay họ không còn gì cả, từ nay, điều duy nhất cần quyết định chỉ là bao giờ dọn đi mà thôi.

“Cùng đường rồi.” Sau khi chủ nợ ra về, ông Yukio ngồi trong góc công xưởng đột nhiên buông ra một câu như thế. Thân hình ông vốn đã lùn nhỏ, lại còng lưng xuống, khiến Masaya liên tưởng đến một chậu bonsai cằn cỗi.

Đã đoán được bố mình sẽ tự sát, nhưng cố ý không nghĩ đến? Cách nói này không chuẩn xác, nói chính xác phải là anh giả bộ không chú ý đến những dấu hiệu chứng tỏ bố mình sẽ tự sát. Giả bộ cho ai xem chứ? Không phải ai khác, mà chính là bản thân Masaya. Nếu đã chú ý đến, thì nghĩa vụ của người làm con là phải cố gắng hết sức ngăn cản bố mình tự sát.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng ủ dột của bố, ý nghĩ “chết luôn đi cho xong” thoáng lướt qua tâm trí Masaya. Anh biết bố mình đã mua

bảo hiểm nhân thọ. Vì vậy, khi trông thấy ông treo cổ tự tử, ý nghĩ chân thực nhất của anh chính là "Rốt cuộc cũng giải quyết được vấn đề rồi."

Whisky đã hết. Masaya ném chai xuống đất, cái chai hình vuông chỉ lăn nửa vòng rồi dừng lại. Anh nhìn đồng hồ trên tường, trời sắp sáng rồi.

Masaya đang định quay về phòng ngủ thì cơn chấn động đột nhiên truyền tới từ lòng bàn chân, khiến anh đứng không vững, ngã sấp mặt xuống đất.

Những tiếng động âm thầm vang lên, sàn nhà bắt đầu rung chuyển dữ dội. Anh kinh ngạc đưa mắt quan sát xung quanh, nhưng chưa kịp nhìn rõ, thân hình đã lăn lông lốc như thể lăn từ trên đỉnh dốc xuống.

Cơ thể Masaya đập vào tường, dừng lại, nhưng mặt đất vẫn lắc lư không ngừng. Anh lập tức bám lấy máy khoan bên cạnh. Tình cảnh xung quanh khiến anh không thể tin nổi vào mắt mình.

Bức tường có cốt thép chống đỡ bắt đầu đổ nghiêng, bảng đen, đồng hồ, giá công cụ treo trên tường thảy đều rơi xuống, bay vèo vèo trong không trung, những giá đỡ máy móc nặng đến mấy trăm cân phát ra những âm thanh cành cạch.

Trên đầu anh vang lên tiếng răng rắc, ngay sau đó là vô số tấm ván rơi xuống. Nóc nhà sập rồi.

Masaya không thể nhúc nhích. Dĩ nhiên, cũng một phần là do sợ hãi, nhưng những đợt rung lắc mãnh liệt khiến anh không sao đứng vững được. Anh trườn đến bên máy khoan, hai tay ôm đầu. Mặt đất không ngừng rung lên, như thể một con bão cát trùm lên toàn thân anh, chốc chốc lại vẳng tới âm thanh như có bộc phá nổ đâu đây.

Qua kẽ tay, Masaya nhìn lên phía nhà chính. Cánh cửa chính mở toang, anh trông thấy quan tài của bố đã trượt xuống khỏi giá đỡ. Ban thờ hoàn toàn không còn hình dạng ban đầu.

Liền sau đó, những vật thể dạng khối khổng lồ đổ ập xuống, trần nhà biến mất. nơi khi nãy còn bày ban thờ trong nháy mắt đã biến thành một đống ngói vụn.

Masaya không rõ trận động đất kéo dài bao lâu, sau khi xung quanh bình lặng trở lại, thân thể anh vẫn cảm giác cơn chấn động còn đó, nỗi sợ cũng không tan biến đi. Anh ngồi yên tại chỗ rất lâu, mãi mới quyết tâm đứng lên được, khi nghe thấy có người hét lên "Cháy rồi".

Masaya đưa mắt quan sát xung quanh, rồi dè dặt đứng lên. Tường công xưởng gần như đã sụp đổ toàn bộ, có một phần đổ vào trong, may sao có cỗ máy gia công nặng nề che cho anh. Chiếc jacket rách cả, may mà anh không hề bị thương nặng.

Thoát ra khỏi công xưởng đã không còn vách tường, nhìn thấy quang cảnh xung quanh, Masaya kinh hoàng đến đờ người. Con phố đã biến mất, hàng bánh xèo đối diện và căn nhà gỗ bên cạnh bị hủy hoại hoàn toàn, thậm chí còn không thể phân biệt được đâu là đường đi, đâu là phòng ốc nữa.

Nghe tiếng người hãi hùng gào khóc, Masaya nhìn về phía phát ra âm thanh. Đó là một phụ nữ trung niên mặc áo xám, tóc cũng màu xám. Nhìn kỹ lại, vẫn còn những người khác nữa. Thật kỳ lạ, trước đây bóng dáng những người này chẳng bao giờ lọt vào tầm mắt của Masaya cả, vậy mới thấy khung cảnh hoang phế khiến người ta chấn động và kinh hãi đến nhường nào.

Người phụ nữ trung niên thấy Masaya liền chạy tới, gương mặt đầy bùn đất. "Con tôi ở trong đó, xin hãy giúp với."

"Ở đâu?" Anh chạy về phía trước. Người phụ nữ chỉ vào gian nhà mái ngói đã sụp hoàn toàn. Khung cửa hoặc gãy lìa hoặc cong vênh, kính vỡ bắn tung tóe khắp nơi, có chỗ đã bắt đầu bốc khói.

Masaya cảm thấy một mình mình không đủ sức cứu người, bèn đưa mắt nhìn quanh, nhưng phát hiện ra chẳng ai rảnh rang để giúp đỡ.

Masaya bèn dùng khúc gỗ rơi dưới đất gạt từng chút gạch ngói vụn đè trên nóc nhà. Người phụ nữ nãy giờ vẫn quỳ trên nền đất nhòm vào trong khe hở đột nhiên cao giọng kêu ré lên: “A, kìa, con tôi đấy, là chân của con tôi đấy!”

Cái gì? Masaya đang định ngó vào trong xem thì chỗ lúc nãy bốc khói đột nhiên cháy bùng lên.

“A, a, a!” Người phụ nữ trợn trừng mắt kêu lên kinh hãi. Ngọn lửa nhanh chóng lan ra, bao trùm vị trí lúc nãy còn nhìn thấy được. Hết cách rồi. Người phụ nữ gào lên như quái thú. Địa ngục! Masaya lắc đầu lùi lại.

Sau đó, những chỗ khác lần lượt bốc cháy. Mãi chẳng thấy bóng dáng nhân viên cứu hỏa nào, phải trơ mắt nhìn người nhà hoặc tài sản bị ngọn lửa nuốt chửng, nhưng mọi người đều bó tay, không biết làm sao.

Căn nhà chính của gia đình Mizuhara đã bị hủy hoại hoàn toàn, nhưng không bắt lửa. Masaya đờ đẫn bước lại gần.

Cậu anh bị xà nhà đè bên dưới, nằm ngửa mặt lên trời, không động cựa.

Ánh mắt Masaya chạm phải một thứ: chiếc phong bì màu vàng nâu lộ ra nơi túi áo ông cậu. Anh dè dặt bước lại gần ông Toshirou, ngồi xuống, rút chiếc phong bì ra.

Thế này thì chuyện vay tiền coi như đã xí xóa toàn bộ... anh thầm nghĩ rồi liếc mắt nhìn ông cậu, bỗng giật thót mình. Ông ta mở mắt trừng trừng, nhìn anh chòng chọc bằng nhãn cầu ngầu đục, cặp môi mấp máy như đang muốn nói gì đó.

Một thứ phi lý trí, gần như là bản năng đang thúc giục Masaya hành động. Anh không chút do dự nhặt viên gạch bên cạnh lên, đập xuống đầu cậu mình, không mảy may sợ hãi. Ông Toshirou không kịp rên lên một tiếng đã nhắm nghiền mắt lại, trán toác ra một mảng lớn.

Masaya đứng dậy. Ở đây đã không còn việc gì để làm nữa, đằng nào thì công xưởng và ngôi nhà này cũng thuộc về người khác từ lâu rồi.

Anh đang định bỏ đi, đột nhiên phát hiện ra trước mặt mình có một cô gái trẻ đang đứng.

.3.

Cô gái ấy đã ở đây từ lúc nào? Ở đây làm gì? Masaya hoàn toàn không biết. Nhưng anh tin chắc mọi điều mình làm vừa nãy đã bị cô gái chưa từng quen này nhìn thấy rồi.

Masaya chăm chú nhìn cô gái. Cô ta thoạt trông khoảng hai tư hai lăm tuổi, mặc đồ thể thao màu vàng nhạt, có lẽ là đồ mặc đi ngủ, không trang điểm, mái tóc dài buộc sau gáy, gương mặt trái xoan, cằm nhọn, đang đứng lặng mở to đôi mắt hơi xếch nhìn anh chằm chằm.

Masaya bước từng bước lại gần cô. Bản thân anh cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

Đúng lúc này, mặt đất lại rung lên lần nữa.

Masaya mất thăng bằng, hai gối khuỵu xuống đất. Cùng với tiếng răng rắc, cây cột sắt bên cạnh đổ ập xuống. Tiếng nhà cửa xung quanh sụp đổ ầm ầm không ngừng vẳng tới. Hình như cách đó không xa lại xảy ra hỏa hoạn, ngọn lửa đang nhanh chóng lan rộng.

Cô gái kia không biết đã biến mất tự bao giờ. Masaya đảo mắt ngó xung quanh, lửa lớn làm không gian mù mịt khói bụi, không nhìn xa được.

Có thứ gì đó rơi bên cạnh Masaya. Đó là biển hiệu quán cà phê, bên trong có đèn chiếu sáng. Anh ngẩng nhìn lên, trông thấy sợi dây điện đứt lìa vắt vẻo trên tòa nhà hai tầng đang nghiêng hẳn đi. Chỗ này quá nguy hiểm!

Anh đi về phía Nam, dưới chân vẫn xỏ dép lê. Đằng đó có trường tiểu học.

Mặt đường mấp mô, đâu đâu cũng thấy khe mít. Hai bên đường là nhà dân và các tòa nhà đổ nát. Ngọn lửa lan ra khắp nơi, mọi người

gào khóc thảm thiết, cả con phố đang cháy hừng hực, nhưng vẫn không thấy bóng dáng đội cứu hỏa đâu. Masaya giúp cứu được mấy người, nhưng chưa đầy một nửa giữ được tính mạng. Mỗi lần chạm phải cơ thể lạnh băng của họ, anh đều có cảm giác đây là một cơn ác mộng.

Các thành viên đội cứu hỏa rốt cuộc cũng xuất hiện, nhưng nhìn biển lửa kinh hoàng trước mắt, họ chỉ biết bó tay. Thiết bị dập lửa của họ hoàn toàn không có tác dụng, người nào người nấy tay cầm ống cứu hỏa không phun được nước đứng thẫn thờ, bị đám người gặp hỏa hoạn mắng chửi không ngớt.

“Làm cái gì vậy, mau... mau dập lửa đi! Nhà đang cháy kia kìa?”

“Nhưng, nhưng không có nước.”

“Bên trong còn có người đấy, các cậu làm gì vậy?”

Trong lúc đội cứu hỏa và người bị nạn đang cãi vã, vô số nhà cửa đã bị thiêu hủy, rất nhiều người mất mạng. Sau khi chứng kiến quá nhiều cảnh tượng như thế suốt quãng đường, Masaya rốt cuộc cũng đến được sân vận động của trường tiểu học. Trong sân trường, người ta trải một tấm ni lông màu xanh, những người ở vùng lân cận chạy tới đây đều ngồi thu lu trên đó.

Góc sân trường kê một dãy bàn, mấy người đàn ông mặc áo chống rét đang phát giấy cho người bị nạn. Masaya cũng lại gần.

“Tình hình tổn thất thế nào?” Một người đàn ông trung niên đội mũ chống rét nhìn anh hỏi. Trên tay áo người này có phù hiệu, xem ra là nhân viên đội cứu hỏa.

“Nhà ở và công xưởng đều sập rồi.”

“Có người bị thương không?”

“Ừm...” Masaya suy nghĩ giây lát rồi trả lời, “Cậu tôi chết rồi, chắc là vậy.”

Người đàn ông trung niên ấy chỉ chau mày gật đầu. Xem ra, xuất hiện người chết đã không còn là chuyện hi hữu nữa.

“Di thể đâu?”

“Chưa di chuyển. Bị đè dưới căn nhà.”

“Ừm.” Đối phương gật gật đầu, đưa cho Masaya một tờ giấy, “Viết địa chỉ và họ tên vào đây. Cố gắng miêu tả lại chi tiết tình hình thiệt hại. Nếu có thể thì vẽ thêm bản đồ, và cả tình trạng người đã khuất nữa.”

Masaya mượn một cái bút chì, rời khỏi chỗ đó, ngồi xuống mép tấm ni lông, trước tiên ghi họ tên và địa chỉ vào tờ giấy.

Sau đó, anh viết đại khái tình hình thiệt hại, bổ sung thêm tình huống tử vong của ông cậu. Anh không nhớ địa chỉ và người cần liên lạc của ông Toshirou.

Đến chiều, Masaya và nhân viên đội cứu hỏa cùng trở về nhà để xác nhận di thể ông Toshirou. Giống như lúc mới xảy ra trận động đất, ông Toshirou vẫn bị đè bên dưới xà nhà. Máu trên trán chảy xuống đã đông cứng, đen kịt lại.

“Thật không may. Chắc là lúc mái nhà sập xuống bị thứ gì đập trúng đầu rồi.” Nhân viên cứu hỏa đứng tuổi nói. Masaya lẳng lặng gật đầu.

“Còn người nào khác nữa không?” Nhân viên cứu hỏa hỏi.

“Không, nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Còn di thể của cha tôi, đêm qua chúng tôi canh linh cữu.”

“À.” Nhân viên cứu hỏa lộ vẻ bất ngờ, nhưng ngay sau đó, ông ta nhếch miệng lên, “Nếu không phải là nạn nhân của vụ động đất, có thể tạm gác lại sau được không? Phải ưu tiên cứu hộ những người vẫn còn sống.”

“Được.” Masaya trả lời.

Xác ông Toshirou được chuyển tới nhà thể thao gần đấy. Masaya cũng đi cùng, ở đó đã có hơn hai chục cái xác được chuyển tới. Một vài người đau buồn quỳ bên cạnh những cái xác đặt dưới đất, hình như là gia đình của người chết.

Cảnh sát lần lượt khám nghiệm tử thi. Lúc kiểm tra đến cái xác của Ông Toshirou, Masaya được yêu cầu cho lời khai.

“Nhà chính nối liền với công xưởng đổ sập hoàn toàn. Lúc ấy tôi đang ở trong xưởng, nên không sao.”

Trước lời giải thích của Masaya, cảnh sát dường như không nghi ngờ gì, chắc hẳn họ đã gặp quá nhiều thi thể bị vỡ toác đầu rồi.

“Ông Yonekura có người nhà không?” Cảnh sát hỏi.

“Đã ly hôn từ mấy năm trước. Có một cô con gái sau khi kết hôn thì chuyển đến Nara.”

“Có liên hệ được với con gái ông ấy không”

“Không rõ nữa. Để tôi thử hỏi họ hàng xem, chắc sẽ được thôi.”

Viên cảnh sát đứng tuổi im lặng giây lát như đang ngẫm ngợi điều gì đó, rồi cất tiếng: “Phiền anh cố gắng nghĩ cách liên lạc với con gái ông ấy. Nếu còn người khác có thể nhận di thể, thì cách thức xử lý hoàn toàn khác.”

“Tất nhiên là được, nhưng giờ tôi không có quyển sổ ghi chép số điện thoại của họ hàng, chắc phải mất một ít thời gian.”

“Không sao. Mọi người đều rất khó liên lạc.” Viên cảnh sát sầm mặt, có lẽ ông ta cũng là người bị hại trong vụ động đất này.

Việc khám nghiệm tử thi kết thúc qua quýt. Xác chết được chuyển tới liên tục, người phụ trách khám nghiệm tử thi không đủ thời gian để kiểm tra kỹ càng. Dẫu có kiểm tra kỹ chăng nữa, cũng không thể làm rõ được nguyên nhân gạch ngói đập thẳng vào trán ông Toshirou.

Masaya rời khỏi chỗ để xác ông cậu. Anh vòng ra phía sau chiếc bàn

bóng bàn gấp lại làm tường chắn. Phía đó có mấy nhóm người trông giống gia đình vẻ mặt mệt mỏi, họ đều mặc đồ mỏng, chỉ khoác tấm chăn len ra bên ngoài bộ đồ ngủ, nép sát vào nhau, dựa vào nhiệt độ cơ thể để giữ ấm.

Masaya ngồi trong góc, dựa lưng vào tường. Tất cả những điều này dường như đều không phải hiện thực. Toàn bộ thành phố đột nhiên bị hủy hoại, rất nhiều người mất mạng, sau hôm nay chắc chắn sẽ còn xuất hiện thêm người chết nữa. Thế giới này rốt cuộc sẽ ra sao? Sau này anh và những người này rồi sẽ ra sao?

Masaya nhớ lại cảm giác lúc đập vỡ đầu ông cậu. Anh thấy chuyện ấy cứ như mơ. Rốt cuộc có phải mình làm hay không, anh cũng không thể xác định.

Lại có xác chết mới được chuyển tới. Lần này là hai xác, đặt ngay bên cạnh Masaya, bọc kín trong chăn, không rõ tình trạng thế nào.

Ngay sau đó, viên cảnh sát lúc nãy và một phụ nữ đi tới. Nhìn thấy người phụ nữ đó, Masaya lập tức cứng đờ cả người... Chính là cô gái đứng bên cạnh lúc anh giết cậu mình.

.4.

Masaya vội nấp phía sau bàn bóng bàn.

“Tên cô là gì?”

“Shinkai Mifuyu. Chữ Shin nghĩa là ‘mới’, chữ Kai nghĩa là ‘biển’, Mifuyu là ‘mùa đông tươi đẹp’*.” Cô gái lí nhí trả lời.

Shinkai Mifuyu, viết theo chữ Kanji là [新海美冬] Tân Hải Mỹ Đông.

Masaya có ấn tượng với cái họ Shinkai này. Trong khu chung cư ngay cạnh nhà anh, có một cặp vợ chồng họ Shinkai. Anh từng gặp ông chồng nhà đó. Đợt cuối năm mấy năm trước, họ từng ở chung nhóm tuần tra đêm trên phố. Ông ta chừng sáu mươi tuổi, dáng người gầy gò, nghe nói vừa mới nghỉ hưu, rất phong độ, vừa nhìn đã biết ngay từng giữ chức vị cao trong công ty, nhưng không hiểu vì lý do gì lại sống trong khu chung cư cũ nát như thế.

“Người đã khuất là bố mẹ cô?” Viên cảnh sát hỏi tiếp.

“Vâng. Đang ngủ thì trần nhà đột nhiên rơi xuống...”

“Có thể mô tả cho tôi cấu tạo của gian phòng không?”

“Chỉ tả được đại khái thôi... trước đây tôi không sống ở đó.”

“Ủa? Vậy cô sống ở đâu?”

“Tokyo. Nhưng tôi đã trả lại nhà ở đó rồi, vốn định từ nay về sống chung với bố mẹ.”

“Ừm.”

Cuộc hỏi đáp lại tiếp tục, tiếng nói của viên cảnh sát và cô gái nhỏ dần, Masaya không nghe rõ nữa. Ngoài việc cha mẹ bị nhà sập đè chết, cô gái hình như cũng không có gì để nói, thậm chí bản thân được cứu

ra thế nào cũng không rõ.

Sau khi cho lời khai, Shinkai Mifuyu ngồi sụm xuống bên cạnh xác bố mẹ. Masaya nấp phía sau bàn đánh bóng bàn quan sát thật kỹ, rồi rời khỏi đó.

Lúc đưa xác ông Toshirou ra, Masaya chỉ cầm theo ví tiền của mình, bên trong có hơn 30.000 yên. May là đã chuyển hết tiền lễ của khách đến viếng vào ví. Anh ta sờ vào cái ví trong túi, đi ra khỏi nhà thể thao, định mua chút gì đó ăn.

Hầu hết các cửa hàng đã đổ nát hoặc đóng cửa hết. Phía trước một cửa hàng tiện lợi may mắn thoát nạn, đã có một hàng dài người xếp hàng, chắc đứng đây xếp hàng cũng chẳng hy vọng mua được thức ăn. Masaya đi qua đi lại, đôi chân mất cả cảm giác, cuối cùng vẫn quay lại nhà thể thao.

Người đến nhà thể thao lánh nạn càng lúc càng nhiều. Mạng lưới điện vẫn chưa khôi phục, xung quanh tối om. Cái lạnh còn khó chịu đựng hơn nữa. Masaya mặc áo chống lạnh mà nếu không vận động thì toàn thân cũng run lên, răng va vào nhau lập cập. Có thể đoán được, những người mặc đồ ngủ chạy ra ngoài khổ sở thế nào.

Đói khát, lạnh giá và bóng tối bao trùm lên những nạn nhân bị tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần. Thỉnh thoảng lại xảy ra dư chấn. Mỗi lần mặt đất rung lên như thế, trong nhà thể thao đều vang lên tiếng kêu hoảng hốt.

Ở gần chỗ ra vào có tiếng động, mấy người cầm đèn pin đi vào. Một người trong bọn kề miệng sát cái loa cầm tay, hình như nói ngay bây giờ sẽ phát thực phẩm. Mọi người reo lên hoan hô như thể được cứu rỗi.

“Số lượng có hạn nên mỗi gia đình chỉ được một lon trà, hai ba cái bánh mì, xin mọi người thông cảm.” Người thanh niên trông như viên chức chính quyền nói.

Các viên chức ôm thùng giấy đi về phía các gia đình, trước tiên hỏi số người, sau đó đưa ra số lượng bánh mì và lon trà tương ứng.

“Chúng tôi không cần trà, có nước không? Tôi muốn pha sữa cho đứa nhỏ.” Người đàn ông trẻ bên cạnh Masaya hỏi, người phụ nữ bên cạnh anh đang ôm một đứa bé sơ sinh.

“Xin lỗi, giờ chỉ có những thứ này thôi.” Người kia trả lời với giọng thông cảm, sau đó đi tới trước mặt Masaya.

“Tôi có một mình, chỉ cần bánh mì là được rồi.”

“Vậy sao? Cảm ơn anh.” Người viên chức cúi đầu, lấy ra một cái bánh mì đựng trong túi, loại có nhân đậu.

Masaya đang định bóc ra thì cuộc đối thoại của gia đình bên cạnh lọt vào tai.

“Không đủ số lượng, con có đòi thì cũng chẳng biết làm sao, thôi cố nhịn đi vậy.” Một phụ nữ, có vẻ là người mẹ, đang mắng con. Có hai đứa bé, thoạt nhìn như học sinh tiểu học, một đứa lớp lớn, một đứa lớp bé, đều là con trai. Ba người họ hình như chỉ nhận được hai cái bánh mì.

“Con đói lắm, một tẹo thế này làm sao đủ ạ.” Đứa em cằn nhằn.

Masaya thở dài, đi tới trước mặt họ, đưa chiếc bánh mì nhân đậu cho người mẹ. “Chị cho lũ trẻ ăn cái này đi.”

Người phụ nữ kinh ngạc xua tay: “Làm sao thế được... anh cũng chưa ăn gì mà?”

“Tôi không sao.” Masaya nhìn thẳng bé, “Đừng khóc nữa.”

“Thật sự không sao chứ ạ?”

“Đừng khách sáo.”

Người phụ nữ cảm ơn không ngớt miệng. Masaya đi thẳng về chỗ cũ. Cảm giác đói khát không dễ chịu, nhưng dẫu sao cũng đỡ hơn là nghe tiếng trẻ con khóc lóc.

Mọi người ăn chút thực phẩm được phân phát kia một cách hết sức trân trọng. Một người từ nãy giờ vẫn nhìn Masaya chằm chằm không chớp mắt đang ngồi bó gối. Phát hiện ra, anh giật nảy mình. Người đó chính là Shinkai Mifuyu.

Chạm phải ánh mắt Masaya, Mifuyu cúi gằm đầu xuống, úp mặt vào hai cánh tay vòng quanh đầu gối. Masaya cũng dời mắt khỏi cô. Cảnh tượng mấy tiếng đồng hồ trước lại lướt qua trong tâm trí anh lần nữa: cảm giác lúc đập vỡ đầu cậu ruột, máu tươi tràn ra...

Tại sao anh lại làm như vậy? Tuy oán hận ông cậu, nhưng chưa bao giờ Masaya nghĩ đến việc giết ông ta.

Trông thấy ông ta bị đè dưới đống ngói vụn, Masaya cứ ngỡ ông ta đã chết rồi. Thấy cái phong bì màu vàng nâu lộ ra từ túi áo, anh vốn tưởng rằng chuyện nợ nần có thể xí xóa sạch trơn. Kỳ thực, lúc đó trong đầu Masaya chỉ nghĩ đến những chuyện này. Thế nhưng, ông ta đã mở mắt ra. Ông cậu vẫn chưa chết! Lúc ý thức được điều này, trong chớp mắt, đầu óc Masaya rối loạn cả lên, liền sau đó là kinh sợ, không kịp nghĩ ngợi gì đã cầm mảnh ngói lên đập thẳng xuống.

Masaya len lén liếc nhìn Mifuyu. Cô vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy. Phải chăng cô gái ấy đã chứng kiến khoảnh khắc đó?

Cơn động đất quá đỗi khủng khiếp, vì vậy trước đây Masaya không kịp nghĩ đến những chuyện này, nhưng một khi bình tĩnh trở lại, cho dù chỉ là bình tĩnh bề ngoài, sự kiện đó lập tức chiếm trọn toàn bộ tâm trí anh.

Cô gái kia có thấy mình giết cậu Toshirou không?

Có khả năng là đã nhìn thấy. Chỗ cô đứng chỉ cách Masaya chưa đầy mười mét. Nhà cửa đều đã đổ sập, giữa hai người không có gì che chắn, vả lại Masaya đã nhìn thẳng vào mắt cô. Vẻ mặt kinh hãi ấy của Mifuyu, đã hằn sâu trong đáy mắt anh.

Nếu đúng là cô đã trông thấy, tại sao lại không báo với cảnh sát?

Cha mẹ đột ngột qua đời, với trạng thái tinh thần hiện tại của cô, có lẽ không thể chú ý đến người khác, nhưng nếu là vụ giết người thì lại hoàn toàn khác. Có lẽ cô đã báo cảnh sát rồi, chỉ là cảnh sát không lập tức hành động đấy thôi. Cảnh sát hiện giờ đúng là không thể để tâm đến mọi vụ án, nhưng án sát nhân chắc sẽ không bỏ qua chứ? Vả lại, chẳng khó khăn gì để xác định nghi can. Chỉ cần dựa theo lời chứng của cô đi điều tra hiện trường, sẽ có thể lập tức làm rõ người bị hại là Yonekura Toshirou, ít nhất cũng sẽ có người đến gặp Masaya hỏi han tình hình.

Có lẽ cô không trông thấy...

Khả năng này cũng không phải không có. Suy đoán từ tình hình lúc ấy, hẳn là cô vừa mới chạy thoát khỏi căn nhà sập do động đất, vẫn chưa rõ xảy ra chuyện gì, chắc chắn đang hoang mang sợ hãi, cực kỳ lúng túng, lại lo lắng liệu có xảy ra dư chấn nữa hay không, không biết nên làm sao cho phải, hoàn toàn chìm trong khủng hoảng tột độ. Tuy ánh mắt cô hướng về phía Masaya, nhưng chưa chắc đã trông thấy hết, rất có khả năng là đang ở trong trạng thái nhìn mà không thấy.

Xét theo vị trí cô đứng, cũng không thể xác định cô có nhìn thấy hay không. Ông Toshirou bị vùi bên dưới một đống gạch ngói. Có đống gạch che chắn, cũng có thể cô không trông thấy ông ta, hoặc giả chỉ thấy Masaya đang vung viên gạch lên, nhưng không biết anh đập cái gì.

Masaya có cảm giác mình chỉ toàn nghĩ theo chiều hướng lạc quan. Anh định lén nhìn sang Shinkai Mifuyu lần nữa, đúng lúc này, bên cạnh vang lên tiếng trò chuyện.

“Này, có nên về nhà xem sao không?” Người đàn ông trung niên thì thào nói.

“Không được đâu, nguy hiểm quá...” Người trả lời là một phụ nữ trung niên. Có vẻ họ là một cặp vợ chồng.

“Nhưng nhà Yamada hình như cũng bị trộm rồi.”

“Bị trộm gì vậy?”

“Nghe nói là tiền mặt trong máy tính tiền bị khoắng sạch, các thứ quý giá cũng mất hết rồi.”

“Những lúc thế này còn có kẻ đi làm chuyện xấu, thật không biết chúng nó ra tay lúc nào nữa.”

“Lúc nào mà chẳng được, nhà mình lúc chạy ra cũng không khóa cửa đâu.”

“Giờ lại lôi chuyện này ra, chính ông bảo khóa cửa chẳng có nghĩa lý gì mà.”

“Tất nhiên là không có nghĩa lý gì, tường sập hết rồi. Thế mà nhà lại không sập xuống, đúng là không thể tin nổi.” Người đàn ông bực dọc nói, “Dù gì thì gì, vẫn phải xây lại căn nhà.” Câu cuối cùng giống tự nói với mình hơn là nói cho bà vợ nghe.

“Cũng còn may, sổ tiết kiệm với con dấu đã cầm theo rồi.” Người phụ nữ nói.

“Vẫn còn một ít đồ cần mang theo, trái phiếu chẳng hạn.”

“Có người trộm mấy thứ đó à?”

“Không biết được.” Người đàn ông buồn bực chép miệng, sau đó thở dài, “Vẫn phải quay về nhà xem tình hình thế nào.”

“Thôi đừng, vẫn còn dư chấn đấy thôi? Ngộ nhỡ ông vừa vào trong, căn nhà liền bị dư chấn làm sập xuống thì sao?”

“Liệu có sập không nhỉ?”

“Có thể lắm. Ông chưa thấy nhà Sasaki à?”

Masaya nghe được hai người đang nói đến bọn trộm cắp trong lúc thiên tai. Những kẻ đó xông vào các căn nhà đã sập hoặc sắp sập, lục lọi những thứ đáng giá. Kể cả có báo án, cảnh sát cũng không thể điều tra tử tế được. Đối với bọn trộm cắp, lúc này chính là thời cơ tuyệt

hảo để vơ vét tiền của.

Masaya cũng nghĩ lại xem trong nhà có thứ gì đáng tiền không. Sổ tiết kiệm thì chẳng sao, đằng nào trong đó cũng chẳng còn mấy đồng. Chỉ có cặp tài liệu để hợp đồng bảo hiểm kia may ra còn có thể coi là thứ đáng giá. Có điều, giờ cũng không cần đi lấy gấp.

Masaya thấy buồn tiểu, bèn đứng dậy. Đôi vợ chồng bên cạnh anh ta vẫn lải nhải bàn bạc.

Không có đèn, bước đi phải đặc biệt cẩn thận, kẻo đụng phải người khác. Hành lang cũng tối đen như mực. Masaya đi men theo bức tường, phát hiện ra trước cửa nhà vệ sinh có một đám người đang tụ tập.

“Sao thế?” Masaya hỏi một người đàn ông đội mũ bóng chày.

“Chậc... nghe nói nhà vệ sinh không dùng được rồi, không có nước. Đại tiện thì khỏi cần phải nói, nhưng đến cả đi tiểu cũng bị tắc. Thế này thì phiền phức thật rồi, sau này phải tính sao đây.” Người đàn ông đội mũ bóng chày rặn ra một nụ cười yếu ớt.

Một đôi nam nữ trung niên đi qua bên cạnh, có vẻ là hai vợ chồng.

“Sau này em sẽ cố gắng không ăn gì nữa.” Người phụ nữ nói, “Nếu phải đi vệ sinh ở bên ngoài thì chẳng thà nhịn đói còn hơn .”

“Nhưng cũng phải bổ sung năng lượng chứ.”

“Em cũng nghĩ vậy, nhưng mà nếu không thể đi vệ sinh...”

Có lẽ không nghĩ ra cách nào thỏa đáng, người đàn ông chỉ ậm ừ vài tiếng.

Masaya ra khỏi nhà thể thao. Trước tòa nhà có một đống lửa, chừng như đang đốt gỗ từ các căn nhà bị sập. Người ta ngồi quây thành một vòng xung quanh đống lửa, có cả người già và trẻ em. Mỗi gương mặt được ánh lửa hắt lên đều chán nản tột cùng, tạo thành một sự tương phản mạnh mẽ với sắc màu đỏ rực kia. Rất ít người mở miệng.

Mé bên của tòa nhà có bụi cây, Masaya đi qua đó, tìm một chỗ khuất để đi tiểu. Đàn ông có thể làm vậy, nhưng phụ nữ thì phiền phức hơn nhiều. Anh đang định vào nhà thể thao, bỗng phía trước có một cô gái đi ra... là Shinkai Mifuyu. Masaya lập tức dừng bước, nấp sau nhóm người bên cạnh đống lửa.

Mifuyu chỉ liếc về phía đống lửa một cái, rồi đi lướt qua. Cô khoác một chiếc chăn len nhỏ bên ngoài bộ đồ thể thao, trông giống như áo choàng.

Masaya rời khỏi đống lửa, đi theo sau cô, định chào hỏi. Nếu đã chứng kiến quá trình Masaya giết người, thì khi trông thấy anh chắc chắn cô sẽ không thể giữ được thái độ tự nhiên, có lẽ còn quay đầu bỏ chạy. Lúc đó, nhất định phải tóm cô lại, nghĩ cách thuyết phục. Nên nói thế nào nhỉ? Nói rằng trông thì giống như đã giết người, nhưng thực tế chỉ là hiểu lầm thôi, hay là kể cho cô biết những chuyện xấu xa ông Toshirou đã làm, giải thích khi đó mình cũng chỉ vì không còn cách nào khác?

Masaya mãi vẫn chưa quyết định được, đành phải bám theo phía sau Mifuyu. Nếu lại gần quá, có thể sẽ bị phát hiện; nhưng nếu cách quá xa lại mất dấu. Càng đi xa đống lửa, xung quanh càng tối đen. Cô cầm một chiếc đèn pin nhỏ, chiếu ra một vòng sáng nhàn nhạt phía trước. Đối với Masaya, đó chính là dấu vết để lần theo.

Mifuyu đột nhiên rẽ ngoặt. Chỗ rẽ có một tòa nhà nhỏ, bóng hắt ra trông giống như cái thùng bị đè bẹp.

Thấy Mifuyu đi ra phía sau tòa nhà, Masaya đã đoán được ý đồ của cô. Thế này thì không tiện chào hỏi nữa rồi. Chắc hẳn, cô hy vọng có thể quay lại nhà thể thao mà không ai hay biết. Nhưng nếu bắt chuyện với cô ở chỗ đông người, đối với Masaya lại quá nguy hiểm.

Rốt cuộc anh có bị trông thấy hay không? Rõ ràng biết là có nghĩ cũng chẳng ích gì, nhưng Masaya vẫn trăn trở suy tư, muốn biết đáp

án.

Khi chuyển hướng nhìn về phía con ngõ Mifuyu vừa rẽ vào, anh chợt nghe thấy tiếng kêu kinh hãi khe khẽ, sau đó là tiếng cãi vã không lớn, nhưng rất kịch liệt, tiếp theo hình như có thứ gì đó lăn lộn dưới đất.

Masaya hoảng hốt xông vào ngõ. Trong bóng tối có mấy bóng người đang quấn lấy nhau, chiếc đèn pin vẫn bật sáng lăn lông lốc dưới đất. Trước mặt anh hiện ra tấm lưng một gã đàn ông mặc áo đen. Gã đang dùng hai cánh tay xốc lấy một bóng người trăng trắng đang chòi đạp hai chân loạn xạ vào khoảng không như thể đang bơi, toan lột quần áo người nọ. Masaya hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

“Mày làm gì vậy!”

Anh lao tới, đá mạnh một cú vào giữa hai chân tên kia từ sau lưng. Tên kia rên rỉ đổ vật về phía trước. Cùng lúc ấy, Masaya phát hiện ra người bị đè bên dưới tên đó chính là Shinkai Mifuyu, miệng cô bị bịt chặt, một gã khác đang ghì lấy hai cánh tay cô. Gã này vung tay đấm về phía Masaya, trúng vào má anh, khớp ngón tay đập vào má làm mặt anh hơi đau, nhưng lực dội lại không lớn. Masaya chuyển tư thế, dùng đầu húc thẳng vào bụng gã đàn ông, xô gã ta ngã nhào, sau đó cưỡi lên người, hai tay ra sức đập vào mặt gã. Đột nhiên, cổ anh bị siết chặt từ phía sau, hình như tên bị đá trúng đùi lúc nãy lại phản kích. Masaya tóm lấy tay đối phương, định gỡ ra khỏi cổ mình.

Không biết từ đâu vang lên một âm thanh trầm đục, lực tay của đối phương đột nhiên yếu hẳn. Masaya thừa cơ dùng cùi chỏ thúc mạnh vào bụng gã ta, sau đó đứng dậy. Tên kia đang dùng hai tay ôm chặt đầu.

Mifuyu đứng sau lưng gã. Hai tay cô bê một vật trông như mảnh xi măng vỡ, có vẻ cô đã dùng thứ này đập vào gáy gã đàn ông kia.

Ánh mắt Masaya và Mifuyu chạm nhau trong khoảnh khắc, im lặng

và ngưng đọng kéo dài khoảng một phần mấy giây, nhưng như vậy cũng đủ tạo cơ hội cho bọn xấu xa. Gã đàn ông bị Masaya tẩn cho một trận chạy trước, tên còn lại cũng ôm đầu theo sát đằng sau. Masaya vốn định đuổi theo, nhưng rồi lại đổi ý. Kể cả có bắt được nghi phạm cưỡng hiếp bất thành, cảnh sát cũng chẳng thể trừng trị nghiêm khắc được.

"Có bị thương..." Masaya vốn muốn hỏi Mifuyu có bị thương không, nhưng lại vội cụp mắt xuống, vì trong quầng sáng của chiếc đèn pin, nửa thân dưới bị lột trần của cô lộ ra rõ mồn một.

Khi đoán cô đã mặc xong quần áo, Masaya mới ngẩng đầu lên, hỏi lần nữa: "Có bị thương không?"

Cô khẽ lắc đầu, nhặt chiếc đèn pin rơi dưới chân lên.

"Tôi có thể hiểu tâm trạng của cô, nhưng đừng bao giờ hành động một mình, bọn lưu manh đang lượn lờ khắp nơi. Cô cầm đèn pin như thế, khác nào bảo với người khác rằng: con mồi đang ở đây này."

Mifuyu không nói gì, có lẽ cô đã chẳng còn tinh thần để nói chuyện nữa.

"Mau quay lại nhà thể thao. Đưa đèn pin cho tôi mượn, tôi đi trước, cô theo phía sau."

Nhưng cô giật lùi mấy bước, sau đó chạy thẳng một mạch, ánh sáng đèn pin loang loáng xa dần.

Masaya định cất bước, nhưng lại dừng chân, cảm giác như thể giẫm phải thứ gì đó mềm mềm. Anh nhặt lên xem, thì ra là tấm chăn len của Mifuyu.

Anh quay lại phía trước nhà thể thao, phát hiện số lượng đống lửa đã tăng lên. Những người không thể chịu đựng được cái lạnh bắt đầu đốt lửa.

Shinkai Mifuyu ngồi trên ghế băng cách nhóm người vây quanh đống lửa không xa lắm, giống như lúc trước, cô đang bó gối, vùi mặt

vào cánh tay.

Masaya đi tới gần, khoác chăn len cho cô từ phía sau. Cô hoảng sợ run bắn lên, ưỡn thẳng sống lưng, sau khi trông thấy Masaya liền lộ vẻ căng thẳng.

“Sao lại để quên cái chăn len quan trọng như vậy chứ?” Masaya cố gắng bắt chuyện với giọng điệu thoải mái. Nhưng vẻ mặt cứng đờ của Mifuyu không hề thay đổi. Hai tay cô bám chặt lấy mép chăn, quấn chặt lại như bảo vệ bản thân.

“Ra chỗ đống lửa ấy, ở đây lạnh quá.”

Cô liếc mắt về phía đống lửa, rồi lại cụp mí mắt xuống ngay tức thì. Masaya nhìn nhóm người đang vây quanh đống lửa, hiểu được suy nghĩ của cô. Xung quanh thùng chứa xăng toàn là đàn ông trưởng thành, không hề có bóng dáng trẻ con hay phụ nữ trẻ.

“Không sao đâu. Những người đó không giống như mấy tên lưu manh vừa nãy, bây giờ đến bản thân họ còn chẳng lo được nữa là.”

Cô vẫn cúi gằm không nói không rằng.

Masaya ngồi xuống bên cạnh cô, cảm giác được toàn thân cô đều cứng đờ ra. “Nếu cô sợ, tôi đi cùng...”

Masaya còn chưa nói hết, Mifuyu đã thình lình đứng bật dậy, bước hai bước rồi xoay người lại nói với anh: “Cảm ơn anh đã lấy giúp chăn len.” Cô gật đầu chào, rồi lại đi tiếp, nhưng không ra chỗ đống lửa, mà đi thẳng vào trong nhà thể thao.

.5.

Cả đêm không chợp mắt, rốt cuộc anh cũng đợi được đến lúc trời sáng. Masaya cuộn người lại trong góc nhà thể thao, quấn đống báo nhặt được quanh thân mình, nhưng sàn nhà lạnh băng nên không thể nào tránh khỏi bị hạ thân nhiệt.

Mặc dù đầu óc anh đã tỉnh táo, nhưng thân thể không còn sức đứng lên nữa. Anh đói và khát kinh khủng. Những người xung quanh cũng chẳng hơn gì, chỉ có vài người nhổm dậy. Điều khiến bọn họ không hẹn mà cùng nhúc nhích vẫn là con dư chấn khủng khiếp kia. Mặt đất vừa rung lắc, mọi người ngay tức khắc kinh hãi kêu lên, đứng bật dậy, tiếng khóc oa oa của lũ trẻ cũng vẳng vào tai Masaya.

Suốt cả ngày không ăn không uống, vậy mà vẫn buồn đi tiểu. Masaya ra khỏi nhà thể thao, thấy bên ngoài vẫn còn người ngồi quây quanh đống lửa. Sau khi đi tiểu ở chỗ lần trước, Masaya quyết định về nhà, lấy một ít quần áo để thay và thực phẩm.

Đi trên đường, đưa mắt nhìn xung quanh, anh một lần nữa ý thức được rằng cả thành phố bị hủy diệt không phải một cơn ác mộng, mà là sự thật trăm phần trăm: những ngôi nhà biến thành gạch vụn; cột điện đổ nghiêng ngả, dây điện lòng thòng; những tòa nhà cao gãy đôi, vô số mảnh kính vỡ vương vãi trên mặt đường; khắp nơi đầy những ngôi nhà bị thiêu cháy đen sì.

Trên đầu có máy bay trực thăng, Masaya đoán là của đài truyền hình. Bọn họ đang phát sóng những hình ảnh quay được cùng với lời thuyết minh hăng hái của phát thanh viên đi khắp cả nước. Công chúng xem xong sẽ kinh ngạc, lo lắng, thương hại, cuối cùng là cảm thấy may mắn vì sự việc này không xảy ra với mình.

Đường về nhà khá xa. Masaya đi đôi dép không vừa chân, lặng lẽ lê bước. Đi tới đâu cũng chỉ thấy phòng ốc đổ nát, thỉnh thoảng thấp thoáng bóng người, một số đang khóc rống lên, một số đang gào thét gọi tên người nhà, xem chừng vẫn còn người bị chôn sống trong đống đổ nát.

Anh đi qua phố buôn bán, thấy con phố đã hoàn toàn biến đổi. Hầu như tất cả các cửa tiệm đều đổ sập, biển hiệu rơi xuống đất, không thể nhận ra trước đây là cửa hàng gì nữa.

Chỉ có một cửa hàng để mở cửa cuốn. Đó là một hiệu thuốc, bên trong tối om om. Masaya bước lại gần, thấy cửa kính đã rơi ra. Anh dè dặt cất tiếng gọi to: "Có người không?"

Không ai trả lời. Anh vừa chú ý dưới chân, vừa bước vào bên trong. Trong nhà nồng nặc mùi thuốc, có lẽ có bình thuốc bị vỡ. Anh nhìn quanh một vòng, xem ra không còn mặt hàng nào cả, cùng lắm chỉ còn lại một ít thuốc uống. Có rất nhiều người bị thương, hẳn những thuốc chữa vết thương ngoài đã bán hết sạch từ hôm qua, những vật dụng thường ngày như khăn giấy, giấy vệ sinh, bàn chải đánh răng chắc chắn cũng đã được tiêu thụ sạch sẽ, tủ lạnh nhỏ lúc trước để nước uống trống trơn. "Có người không?" Anh lại gọi to lần nữa, vẫn không ai trả lời, có vẻ như chủ hiệu cũng đi lánh nạn rồi. Trong góc có hai túi trông giống như khăn giấy tặng phẩm, Masaya nhặt lên bỏ vào túi áo, đi ra khỏi hiệu thuốc.

Masaya mới đi được vài bước, đột nhiên bị tóm lấy cổ tay phải. Anh ngoảnh đầu lại, thấy một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, vóc người hơi béo, tay cầm cây gậy đánh golf đang hằm hằm nhìn chòng chọc vào mình. Sau lưng ông ta còn một người đàn ông trạc tuổi Masaya, tay cầm gậy đánh bóng chày bằng kim loại.

"Mày làm gì trong cửa tiệm đó vậy?" Người đàn ông cầm gậy đánh golf hỏi, ánh mắt sau cặp kính sắc bén lạ thường.

“Chẳng làm gì cả. Tôi tưởng đang bán thứ gì, đi vào trong xem thử thôi.”

“Mày nhét cái gì vào túi vậy? Tao thấy rồi đấy.”

Mặc dù hơi bực, Masaya vẫn lấy gói khăn giấy trong túi ra. Hai người kia đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu không tin, có thể soát người.” Masaya giơ cả hai tay lên.

Người kia gật gật đầu, điệu bộ chẳng lấy gì làm vui vẻ. “Hình như chúng tôi nhầm, xin lỗi anh. Đừng trách chúng tôi, từ tối hôm qua đã xảy ra rất nhiều vụ rồi.”

“Hình như có người nhân lúc hỗn loạn mà trộm cướp.” Masaya nói.

“Thật quá đáng. Cảnh sát cũng chẳng buồn lo, chúng ta chỉ còn cách tự bảo vệ chính mình thôi. Anh này, vừa nãy thật là thất lễ quá, xin lỗi nhé.”

Masaya lắc đầu. Không thể trách họ được. “Bọn xấu không chỉ cướp bóc, mà còn cưỡng hiếp phụ nữ nữa.”

Hai người kia không có vẻ gì là bất ngờ. Người đàn ông cầm gậy đánh golf đanh mặt lại gật đầu. “Anh có người quen gặp phải chuyện đó à?”

“May mà chưa thành.”

“Vậy còn đỡ. Nghe nói tối qua đã có hai người bị cưỡng hiếp, đều bị nhắm trúng lúc đi vệ sinh. Phụ nữ không thể đi tiểu đứng, buộc phải ra chỗ không người.”

“Kể cả có báo cảnh sát bọn họ cũng chẳng làm gì. Bọn tội phạm biết điều này nên mót hoành hành như thế.” Người đàn ông cầm gậy bóng chày bằng kim loại nhếch mép nói.

Masaya băng qua phố buôn bán, tiếp tục đi, đâu đâu cũng thấy người đang lấy đồ đạc từ trong những ngôi nhà dân bị hư hại. Anh thầm nghĩ, dù lấy đồ của người khác, chỉ cần không phải tình huống gì

đặc biệt, hẳn là cũng không bị bắt bớ. Chẳng trách có người cứ lượn lờ khắp nơi, thừa cơ trộm cắp. Nhưng rồi anh lại nghĩ, mình có tư cách gì mà trách những kẻ nhân lúc động đất hôi của kia đâu? Mình đã giết người cơ mà!

Cuối cùng anh cũng sắp về đến nhà. Xung quanh khói đen mù mịt, hẳn là mới rồi lại bắt lửa nữa. Nom tình hình thì đội cứu hỏa không đến, chắc chắn là lại để mặc cho lửa cháy.

Nhà xưởng vẫn y nguyên như lần cuối cùng anh nhìn thấy hôm qua. Tường đã sập, chỉ có cột bê tông cốt thép là còn miễn cưỡng trụ được, máy móc gia công bị những mảnh vỡ của mái nhà sập xuống chôn vùi. Nhà chính đã hoàn toàn sụp đổ. nơi để quan tài gỗ của bố anh toàn những mảnh ngói lộn xộn, những khúc gỗ gãy đôi và vách tường đổ nát chất đống như một ngọn núi nhỏ.

Masaya dời đống gạch vụn chắn cửa ra vào, trước tiên tìm được một đôi giày thể thao bám đầy bụi đất nhưng vẫn chưa hỏng thay cho đôi dép lê, rồi lại bắt đầu công việc tiếp theo.

Anh đang định dọn dẹp đống gạch ngói gần bếp, đột nhiên phát hiện cái tủ lạnh đổ dưới đất hoàn toàn lộ ra, bèn dừng tay lại. Tối qua không phải như thế này.

Anh lập tức mở cửa tủ lạnh. Không ngoài dự đoán, đồ ăn để trong đó đã sạch bách, chỉ còn lại gia vị và thuốc khử mùi. Thực phẩm đông lạnh, lạp xưởng, phô mai, bia lon và trà ô long chưa uống hết đã hoàn toàn biến mất, đến cả mơ khô và dưa muối cũng không còn. Khỏi đoán cũng biết, chắc chắn chúng đã bị những kẻ đói khát trộm đi rồi. Masaya bắt đầu chửi mắng sự ngu xuẩn của chính mình, vốn tưởng rằng trong nhà không có thứ gì đáng tiền, hoàn toàn có thể yên tâm, nhưng trong nhà lại có những thứ xét về một ý nghĩa nào đó còn quan trọng hơn cả tiền bạc.

Cả người nặng trịch như chì, thậm chí chẳng còn cả sức lực để

đứng vững, anh ủ rũ ngồi thụp xuống đất. Ngay trước mắt là màng bọc bảo quản của một gói lạp xưởng, anh đã mua về bỏ vào tủ lạnh từ mấy hôm trước.

Masaya mệt rũ, đang định ôm lấy đầu, chợt cảm thấy có người đi tới, anh ngước lên nhìn, thấy Shinkai Mifuyu đang đứng ở trước mặt. Vì quá kinh ngạc, Masaya suýt chút nữa ngã ngửa ra.

“Nếu không chê, xin mời ăn cái này.” Cô chìa hai tay ra, vẻ mặt vẫn đờ đẫn như cũ.

Trên tay cô bưng một nắm cơm bọc trong màng bảo quản thực phẩm.

.6.

Yonekura Sakiko đến khu vực gặp thảm họa vào ngày thứ ba sau cơn động đất. Từ Nara qua Namba đến Umeda hẵng còn suôn sẻ, sau đó thì bắt đầu phiền phức. Chẳng những ít chuyến tàu điện, mà tàu chỉ đến được ga Koshien, sau đó buộc phải đi bộ.

Người đến khu vực bị thiên tai đều mang theo những bọc hành lý lớn, người đeo ba lô du lịch cũng không ít, hẳn là đồ đạc mang đến cho người nhà hoặc bạn bè bị nạn. Sakiko sợ xảy ra chuyện nên chỉ cho quần áo để thay và ít thực phẩm bình thường vào túi chứ không hề nghĩ đến việc phải mang đồ đạc cho người khác. Cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi vụ phiền phức này.

Lúc xảy ra động đất, cô đang ngủ tại nhà ở Nara, cũng cảm thấy lắc lư, nhưng không hề nghĩ là nghiêm trọng đến mức ấy, sau khi Shinji chồng cô bật tivi lên, cô mới ý thức được đã xảy ra chuyện lớn. Lúc trông thấy con đường cao tốc bị phá hủy ngoằn ngoèo gấp khúc tựa như một con trăn khổng lồ, cô còn tưởng có gì đó lầm lẫn.

Cô có nhiều người quen ở Hanshin, nhưng người đầu tiên Sakiko nghĩ đến vẫn là ông bố Toshirou sống một mình ở Amagasaki.

Điện thoại không thể gọi được, gọi cho họ hàng ở Osaka cũng vậy. Mãi đến chiều cô mới gọi điện được cho một người họ hàng, lúc đó đã biết được đây là một trận thảm họa lớn xưa nay chưa từng có.

Nhà người họ hàng đó không thiệt hại quá nhiều, nhưng họ cũng không biết tình hình ông Toshirou thế nào.

Đương khi Sakiko chưa biết làm sao cho phải, bà thím lại nói trong điện thoại: “Phải rồi, tối qua ông ấy đi thức canh linh cữu. Chính là ở nhà Mizuhara ấy.”

“Vâng.” Sakiko cũng đã nhớ ra, cô từng nghe ông Toshirou nói dượng Mizuhara đã qua đời, nhưng cô và gia đình nhà Mizuhara gần như không qua lại, cũng không nghĩ đến chuyện phải gửi điện chia buồn nên chỉ coi như gió thoảng ngoài tai. Ông Toshirou có nói trong điện thoại là sẽ đi canh linh cữu.

Không thể liên lạc được với nhà Mizuhara. Đến chập tối ngày thứ hai, Sakiko mới nhận được tin bố mình qua đời. Trên tivi có đăng tên của ông Toshirou.

Cô vốn định tra tìm địa điểm đang lưu giữ di thể ông Toshirou, nhưng gọi đến đâu cũng toàn gặp đường dây bận, không có manh mối gì. Rốt cuộc, tối hôm qua mới tìm hiểu được. Họ hàng ở Osaka gọi điện thoại tới, bảo là được Mizuhara Masaya thông báo. Xem ra, quả nhiên ông Toshirou đã gặp nạn ở nhà Mizuhara.

Cũng không có cách nào liên lạc với Masaya, chắc là anh ta biết số điện thoại của Sakiko, nhưng ở nơi lánh nạn không tiện gọi điện.

Sau khi tới Koshien, cô đi dọc theo tuyến đường sắt. Rất đông người đồng hành với cô. Nhìn những cảnh tượng chìm trong bi thương ấy, cô cảm thấy như đang ở giữa chiến trường, giống hệt đường phố sau một trận không kích mà cô từng thấy trên một tấm ảnh nào đó.

Bố cô chết thực sự rất bất ngờ, nhưng Sakiko không cho rằng đó là bi kịch đột nhiên ập đến, nói thực lòng, cô còn cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Khi biết tin động đất, cô lập tức nghĩ đến sự an nguy của bố, vì trong lòng đang âm thầm mong đợi: giá mà ông ấy chết thì hay.

Sakiko không yêu bố mình. Ông ta nát rượu, làm việc cũng chẳng nghiêm túc, lại thường cãi vã với mẹ cô. Mẹ Sakiko tính cách mạnh mẽ, sau khi làm việc kiếm được chút tiền liền bắt đầu mắng nhiếc ông chồng lộ liễu. Có lần, ông Toshirou đã đánh bà, vì chuyện này mà sau đó hai người đi tới mức ly hôn, cũng có thể bọn họ đã chán ghét nhau từ lâu rồi.

Sakiko không muốn sống chung với người nào cả. Hồi đó, cô đã quen với người chồng hiện tại là Shinji, bắt đầu sống cùng nhau, nên cũng không lo về nơi ở. Hiển nhiên mẹ cô mong được con gái chăm sóc, nhưng Sakiko vờ không biết. Cô cho rằng dây dưa với người bố người mẹ như vậy, chắc chắn sẽ không có gì tốt cho tương lai của mình. Mặc dù vậy, mẹ cô vẫn nhân lúc Shinji không có nhà để ghé đến, lần nào cũng xin cô tiền, lại còn kể ra một đống chuyện xấu của bố cô. Bố cô thì ngược lại, không đòi tiền tiêu vặt, nhưng có thể dễ dàng nhận thấy, ông ta có ý cậy vào Sakiko để dưỡng già. Shinji kinh doanh quán bar ở Nara, Sakiko cũng ở quán giúp chồng. Bố cô cho rằng con gái mình rất giàu có.

Đi chừng hơn tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được chỗ nhà thể thao đặt di thể bố cô. Có rất nhiều người ở bên ngoài, một số đang quây quanh đống lửa, một số đang ăn thực phẩm cứu trợ. Tiếng khóc vang lên không ngớt bên tai.

Có một chỗ nhiều người đang đứng quây quanh, Sakiko cũng chen vào xem thử, chỉ thấy trên chiếc bàn nhỏ trải một tờ giấy trắng lớn, loại giấy vẽ tranh, bên trên dán mấy tấm ảnh, có vẻ như chụp lúc xảy ra động đất. Ảnh chụp cẩu thả, cảm giác kỳ quái, nhưng đọc dòng chữ viết ở góc là hiểu: “Đây là một phần hình ảnh chụp bằng máy quay video sau trận động đất, nếu muốn tìm hiểu kỹ lưỡng, có thể liên hệ với địa chỉ bên dưới.” Địa chỉ ở Osaka, người quay phim hình như đã rời khỏi nơi này.

Thấy người thanh niên tay áo có đeo phù hiệu, Sakiko bèn hỏi thăm anh ta nơi đặt di thể. Người thanh niên ấy dẫn cô đến một góc nhà thể thao. Chỗ đó đặt mười mấy cái xác xếp thành hàng, có xác đã được quàn vào quan tài, còn đa số chỉ dùng chăn len bọc lấy.

Bên cạnh mỗi di thể đặt một tấm thẻ ghi rõ tên tuổi, Sakiko vừa nhìn vừa bước đi. Dưới chân cố lạnh lẽo thấu xương, mùi hôi thối

nồng nặc. Có lẽ một vài thi thể đã bắt đầu thối rữa.

“Sakiko.”

Không biết từ đâu vang lên tiếng gọi. Sakiko ngẩng đầu, thấy một người đàn ông mặc áo chống lạnh màu xanh lục bẩn thỉu, tóc tai bóng nhờn dầu đã buộc túm lại, râu ria xồm xoàm, sắc mặt trông rất kém, hai má gầy hóp lại. Sakiko ngẩn ra giây lát mới nhận ra người này.

“A, Masaya. Kinh khủng quá anh ạ.”

“Đến đây bằng cách nào thế?”

“Từ Koshien đi bộ tới, chân sắp gãy ra rồi, nhưng chuyện quan trọng hơn là...”

“Anh hiểu. Cậu ở bên này.” Masaya giơ ngón tay cái chỉ ra phía sau rồi xoay người bước đi.

Di thể ông Toshirou bọc trong chăn len. Vừa mơ ra, liền có khói trắng bốc lên. Bên trong đã để băng khô.

Sắc mặt ông Toshirou xám xịt, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt không chút cảm xúc thì chính xác hơn là bình thản. Sakiko cảm thấy ông trông như mô hình cơ thể người vậy. Nhìn gương mặt người bố đã chết, cô không có cảm giác gì, chỉ thấy quần áo trên người ông ta hơi quen quen... từng vô số lần nhìn theo bóng dáng bố khoác chiếc áo ngoài cũ kỹ này, điều này khiến cô xúc động ít nhiều.

Sakiko cảm thấy vành mắt mình hơi nong nóng, bèn lấy khăn tay ra chấm. Không ngờ lại chảy nước mắt, chính bản thân cô cũng lấy làm ngạc nhiên, nhưng như vậy trong lòng lại dễ chịu hơn nhiều.

“Lúc động đất, cậu đang ở tầng hai nhà anh. Em cũng biết căn nhà xập xệ đó rồi đấy, từ trần đến tường đều sập hết. Vết thương trên đầu là trí mạng, nghe nói cậu đã chết ngay tại chỗ.”

Sakiko nghe tin lẳng lặng gật đầu. Trên trán bố cô phủ một mảnh vải. Cô nghĩ, lúc đó chắc hẳn là máu đã chảy đầm đìa khắp mặt.

“Tiếp theo phải làm lễ tang.” Sau khi chắp tay, cô lẩm bẩm một câu, lòng lại thấy phiền phức khôn tả.

“Không có khí đốt, tất cả các cơ sở hỏa táng đều ngưng hoạt động rồi, không thể tổ chức tang lễ ở đây được.”

“Vậy... vậy nên làm thế nào đây?”

“Xem ra chỉ có thể tổ chức ở đằng nhà em thôi. Từ hôm qua, đã không ngừng có người đưa di thể đi. Thông thường người ta không cho phép cá nhân vận chuyển di thể, nhưng thời điểm thế này thì chỉ cần làm đơn xin với cơ quan hữu quan là được.”

“Vận chuyển di thể? Dùng xe hơi à?”

“Xem ra chỉ còn cách đó thôi. Sakiko, em có xe không?”

“Em có nhưng...”

“Vậy thì tốt, anh vốn định cho em mượn xe nhà anh, đáng tiếc cột điện đổ xuống đè bẹp mất rồi. Đen đủi chết được, thật phiền phức.”

Sakiko rất muốn kêu ca rằng người đen đủi thực sự là cô mới đúng. Shinji cũng ghét bố vợ nên không cùng cô tới đây. Ngay trước lúc cô ra khỏi nhà, Shinji đã buông một câu: “Tìm đại chỗ nào ở đó hỏa táng cho xong đi, cũng đừng mang tro cốt về, kiếm chùa miếu gì đó mà gửi là được rồi.”

Nếu tổ chức lễ tang tại nhà, Shinji đảm bảo sẽ nổi cơn tam bành. Nếu còn phải vận chuyển thi thể, thì phải dùng đến chiếc xe yêu quý của anh ta, anh ta lại càng không thể đồng ý.

“Thủ tục xin phép cơ quan hữu quan làm nhanh lắm, một số người chết vì công tác nên mới đến đây mà.”

Sakiko hờ hững gật đầu. Có lẽ Masaya cũng có ý tốt, nhưng cô lại cảm thấy anh ta đang lo chuyện bao đồng. Anh ta kéo di thể ông Toshirou ra khỏi đống gạch vụn, lại còn đưa tới nơi này, vốn là ý tốt, nhưng ngược lại còn tăng thêm phiền phức. Nếu từ đầu đã bỏ mặc đó,

cái xác có lẽ sẽ được xử lý sạch sẽ như người không rõ thân phận rồi.

Sakiko thầm nghĩ, nhất định phải nghĩ cách thuyết phục Shinji. Tức là cần một mồi nhử.

“Anh Masaya?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, “Hành lý của bố em đâu?”

“Hành lý à?” Masaya lắc đầu, “Không có. Hôm ấy cậu chỉ mang theo đồ lễ, anh nhớ là cậu đi tay không đến.”

“Thế còn các thứ như ví tiền và bằng lái xe? Em nghĩ chắc ông ấy có mang theo chìa khóa nhà.”

“Ví tiền thì anh cầm đây,” Masaya lấy trong túi áo chống lạnh ra một chiếc ví bằng da màu đen, “những thứ khác hẳn là vẫn ở trong túi cậu. Anh lo có người móc trộm ví tiền thôi.”

“Chắc là ở đó rồi, em cảm ơn.” Sakiko nhận lấy ví tiền mở ra xem, bên trong chỉ có mấy tờ giấy bạc 1000 yên. Cô sinh nghi, nhưng không nói ra miệng.

“Muốn tìm di vật, tốt nhất là đến nhà cậu. Bên Amagasaki cũng bị tổn hại nghiêm trọng lắm, không biết rốt cuộc thế nào.”

“Đúng thế. À này, anh Masaya, có thể để em một mình một lúc không?”

“À, anh biết rồi. Xin lỗi.” Dường như cảm thấy đã làm phiền cô nhìn mặt người cha đã khuất, Masaya lộ vẻ áy náy, đứng dậy rời đi.

Sau khi Masaya đi khuất bóng, Sakiko mới bắt đầu lục tìm túi quần túi áo của bố. Cô tìm được chiếc khăn mùi soa nhăn nheo và chùm chìa khóa trong túi quần ông Toshirou, ngoài ra không còn thứ gì khác, túi trong áo khoác cũng trống rỗng.

Cô đang rầu rĩ nghi hoặc, đột nhiên nhận thấy có người đang nhìn mình, ngẩng đầu lên, liền chạm phải ánh mắt của một cô gái chưa từng quen biết. Cô gái ấy chừng hai tư hai lăm, tóc buộc ra sau, trên

người mặc bộ đồ thể thao màu vàng nhạt, bên ngoài choàng một chiếc áo khoác ngắn, dường như cũng là thân nhân của người chết.

Cô gái kia lập tức cụp mí mắt xuống, dường như không để ý đến Sakiko nữa. Sakiko thầm nghĩ, lúc nãy chưa chắc đã phải cô ta nhìn mình.

Cô lại lục quần áo ông Toshirou, vẫn không tìm thấy thứ muốn tìm. Thật kỳ lạ!

Lúc ông Toshirou gọi điện báo với cô rằng sẽ đến nhà Mizuhara thức canh linh cữu, đã nói một câu kỳ quặc, bảo rằng hy vọng có thể kiếm được một mớ tiền to.

“Hồi trước cũng kể với con rồi đó, bố từng cho nhà bọn họ mượn tiền, cộng cả lãi vào là hơn bốn triệu yên. Lúc trước chẳng mong gì cậu ta trả nổi, giờ thì không thành vấn đề rồi, ông Yukio đã mua bảo hiểm nhân thọ.”

Sakiko biết chuyện vay tiền, nhưng chưa nghe tình hình cụ thể thế nào. Cô đoán chắc hẳn ông Toshirou đã lôi kéo ông Yukio vào hoạt động đầu cơ của mình.

“Nhưng mà, bố này, nhà ấy chắc còn mượn tiền ở nơi khác nữa chứ. Sau khi trả hết nợ nần, liệu có còn tiền trả cho bố không?”

“Thế nên mới phải đi thức canh linh cữu, xác nhận chuyện này với thằng Masaya. Bố có giấy vay tiền chính thức, để cho nó xem, nó sẽ trả nợ.”

“Lúc thức canh linh cữu mà đi nói chuyện này à?”

“Thế còn cách nào nữa. Nếu cứ chờ đợi, tiền sẽ bị những chủ nợ khác cướp đi hết. Dù sao thì xong vụ này, bố sẽ có thể trả hết nợ nần, giải quyết hết mọi vấn đề rồi, sau này cũng không phải nhờ vả con nữa.”

Nghe giọng điệu của ông Toshirou, chừng như có ý nói sau này muốn qua lại với cô như những cặp cha con bình thường.

Sakiko luôn cảm thấy chuyện này không liên quan gì với mình, mà quả thực cô cũng quên khuấy đi mất. Nhưng khi nhận được tin báo ông Toshirou chết ở nhà Mizuhara, cô lại đột nhiên nhớ ra. Điều thúc giục cô nhớ đến chuyện này là một câu nói của Shinji: "Cho dù ông ấy chết, em cũng chẳng lấy được đồng tiền thừa kế nào."

Sakiko thầm nhủ, nếu giờ có bốn triệu yên thì có thể giải quyết một vấn đề lớn. Tình hình kinh doanh quán bar không được tốt. Mấy năm trước, chẳng cần cố gắng mấy, quán cũng chật kín khách, nhưng nay nhiều lúc cả ngày chỉ có một hai nhóm khách. Để cắt giảm chi phí nhân công, Sakiko đã giảm bớt số nhân viên, không ngờ làm vậy lại khiến lượng khách giảm thêm một phần.

Thực ra, hôm nay Sakiko cất công chạy tới đây, chính là vì nghĩ đến món tiền này, bằng không cô cũng chẳng buồn đến, cùng lắm chỉ gọi điện thoại cho mẹ, bảo đó là ông chồng trước của mẹ đấy, mẹ đi mà nghĩ cách xử lý đi.

Nếu nói ra chuyện bốn triệu yên này, chắc rằng Shinji cũng sẽ không phản đối tổ chức lễ tang cho ông Toshirou. Thực ra không cần làm long trọng quá, chỉ cần hỏa táng là được rồi.

Vì vậy, cần phải lấy được giấy nợ về tay. Nếu không có giấy trắng mực đen, chỉ nói suông rằng bố cô từng cho nhà Masaya vay tiền, sợ rằng Masaya cũng chẳng buồn để tâm.

Sakiko đứng dậy, rời khỏi chỗ để di thể. Tại sao không tìm thấy giấy nợ nhỉ? Hôm đó khi nói chuyện điện thoại, ông Toshirou có nói sẽ cho Masaya xem giấy nợ, vậy thì bố cô không thể không mang theo người được.

"Sakiko." Cô vừa ra đến hành lang, liền trông thấy Masaya chạy tới. "Anh mang cho em cái này." Nói đoạn, anh ta đưa tới một bó nhang.

"À, cảm ơn anh." Sakiko nhận lấy chăm chú nhìn bó nhang một lúc, sau đó ngẩng đầu lên, "Anh Masaya này, bố em không mang theo thứ

gì à?”

“Thư gì cơ?”

“Tài liệu gì đó chẳng hạn.” Cô nhìn đăm đăm vào mặt Masaya.

“Tài liệu? Anh không rõ lắm.”

“Anh không thấy à?”

“Ừ.”

“Ừm, em biết rồi. Xin lỗi anh, em cứ hỏi vớ hỏi vẩn. Em đi thắp nhang trước đã.” Sakiko quay người trở vào trong nhà thể thao. Cô vừa đi về phía di thể ông Toshirou, vừa thầm nhủ: “Bị giở trò rồi...”

Bố cô không thể không đưa cho Masaya xem giấy nợ. Sau khi phát hiện xác chết, Masaya đã lấy mất, giờ chắc chắn nó đã biến thành tro bụi rồi. Nếu không đòi được khoản tiền bố cô cho vay, cô việc gì phải đến tận đây chứ? Chỉ tổ chuốc việc làm tang ma cho ông ta. Nên giải thích với Shinji thế nào bây giờ?

“Tùy em, ông ấy là bố em, anh chẳng quản.” Shinji chắc chắn sẽ nói ra những lời hững hờ như thế.

Cô bước ra khỏi nhà thể thao, Masaya đang đứng ngoài hành lang lại sấn tới: “Sakiko, giờ tính sao?”

“Đúng vậy, giờ tính sao đây?” Trong đầu cô đang có hàng trăm mối suy tư, vừa buồn phiền vì bị người ta dễ dàng cướp đi giấy nợ, lại bực tức tại sao phiền phức cứ rơi xuống đầu mình, còn phải đi xử lý di thể của ông bố nữa. Sakiko cố gắng không để những cảm xúc này lộ ra mặt.

“Bảo chồng em lái xe tới đây thì sao? Có thể đưa cậu về luôn.”

“Ừm...”

Masaya nói phải, các gia đình thông thường đều sẽ làm như vậy, nhưng Sakiko cảm thấy mình là ngoại lệ. Cô không muốn nhận di thể của bố, lại càng không muốn phải đích thân lo liệu tang lễ.

“Hôm nay e là không được, đã muộn thế này rồi, anh ấy còn phải trông quán nữa.”

“Vậy đành mời anh ấy ngày mai tới đây. Sakiko, em ở lại đây đi, từ hôm qua đã bắt đầu đốt lò sưởi rồi, không lạnh nữa đâu.”

Masaya liên tiếp đưa ra những đề nghị khiến người ta phiền lòng, Sakiko thật tình chỉ muốn tát cho anh ta một cái, rồi bước lên túm lấy cổ áo, chất vấn anh ta đã giấu tờ giấy nọ ở đâu.

“Em... hôm nay em về nhà trước đã.” Sakiko làm ra vẻ do dự.

“Cái gì? Về Nara hả?”

“Ừm. Em cứ tưởng là có thể hỏa táng ở đây luôn, cũng nói vậy với chồng em. Nếu muốn tổ chức lễ tang tại nhà thì phải bàn bạc với anh ấy trước đã, còn phải chuẩn bị các thứ nữa. Có thể để di thể bố em ở đây thêm một đêm nữa không? Tuy nhiên làm như vậy sẽ khiến anh thêm phiền phức.”

“Không có gì, anh thì không ngại gì cả.” Masaya lắc đầu. Sakiko nghĩ, sao lại không ngại gì chứ? Chắc chắn là có đủ thứ việc phiền toái, như là thay băng khô chẳng hạn. Nhưng Masaya không nửa lời oán thán, Sakiko có cảm giác đây chính là biểu hiện chứng tỏ anh ta đã làm chuyện trái với lương tâm.

“Thực sự làm phiền anh quá, em xin lỗi.” Sakiko ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm mắng: khoản nợ bốn triệu yên xóa sạch toàn bộ rồi, một chút việc này đáng là gì đâu!

“Anh Masaya, sau này anh có dự định gì không?” Ra đến cổng nhà thể thao, Sakiko hỏi Masaya đang tiễn mình.

“Nói thực với em, cũng chưa có sắp xếp gì. Vốn có xưởng gia công nói là sẽ nhận anh, nhưng cũng không thể bắt đầu làm việc ngay được. Giờ anh chẳng có nơi nào để đi cả, chỉ có thể ở tạm chỗ lánh nạn này một thời gian vậy thôi.”

“Thật không dễ dàng gì.”

“Đúng vậy. Cũng không chỉ có mình anh gặp cảnh này đâu.”

Masaya đưa mắt nhìn ra phía quảng trường đằng trước nhà thể thao. Một chiếc xe tải cỡ nhỏ không biết từ đâu chạy đến, đang bán đồ ăn nhanh đựng trong túi, giá cả cao đến giật mình, nhưng những con người đói khát vẫn tranh nhau mua đầy vẻ cam chịu.

“Em về bàn với chồng một chút, ngày mai sẽ quay lại.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Tạm biệt Masaya, Sakiko đi về phía cổng nhà thể thao. Những tấm ảnh chụp lại tình cảnh lúc mới xảy ra động đất vẫn còn dán ở đó. Thật không hiểu nổi ai lại đi dán những tấm ảnh ấy lên, lúc này đã không còn ai đứng xem nữa rồi.

Lúc đi qua những tấm ảnh, Sakiko vô ý nhìn lướt qua, tức khắc dừng bước. Một tấm ảnh đã thu hút sự chú ý của cô... ảnh chụp biển hiệu của Xưởng cơ khí Mizuhara nằm trên nền đất.

Sakiko gí sát mặt vào tấm ảnh, cô từng đến nhà Mizuhara mấy lần. Ngôi nhà chính phía sau xưởng đã hoàn toàn sụp đổ.

Cặp mắt Sakiko bắt gặp thứ gì đó. Không nhìn rõ chi tiết, nhưng có thể thấy được có người bị đè bên dưới đống gạch vụn. Đây là...

Cô nhận ra đây chính là bố mình, màu sắc quần áo giống hệt như đồ đang mặc trên di thể. Nhưng nếu đúng là như vậy thì trên tấm ảnh này có một điểm không khớp.

Sakiko đưa tay gỡ tấm ảnh đó xuống. Ảnh in ra từ băng video, khá mờ, rất khó nhìn rõ được chi tiết. Nhưng cô chợt thấy hoang mang, rồi ngay sau đó đã chuyển thành nghi hoặc.

Cô bỏ tấm ảnh vào túi, vừa toan bước đi, đột nhiên giật mình phát hiện bên cạnh có một người đang đứng. Đó chính là cô gái trẻ đứng bên cạnh khi cô xem xét di thể bố mình. Cô ta chẳng buồn nhìn Sakiko, lập tức xoay người bỏ đi.

.7.

Hơn mười một giờ khuya, điện thoại thình lình đổ chuông. Kimura vừa tắm xong, uống một ngụm bia lon, tóc vẫn còn ẩm, trên cổ quấn một cái khăn bông. Trên tivi, người dẫn chương trình tin tức vẫn đang nói về tình hình thảm họa động đất. Namie đang rửa bát đĩa trong bếp cầm máy điện thoại không dây lên.

“A lô... à, vâng, xin đợi cho một chút.” Namie bịt ống nghe lại, nhìn sang phía Kimura, “Tìm anh đấy.”

“Anh ư?”

“Vâng.” Cô đưa điện thoại qua.

“A lô, tôi là Kimura.”

“Muộn như vậy còn làm phiền anh, thật xin lỗi.” Giọng phụ nữ, vả lại còn là giọng phổ thông chuẩn mực nghe rất êm tai, “Tôi là Kurasawa ở phòng Tin tức của đài truyền hình Nhật Bản.”

“Đài truyền hình Nhật Bản?” Toàn thân Kimura nóng bừng lên. Đài truyền hình? Chắc chắn là vì chuyện đó rồi, anh ta siết chặt lấy máy điện thoại.

“Là thế này, tôi muốn hỏi thăm về băng video anh quay được, nên mới gọi điện thoại thế này. Giờ có tiện nói chuyện không ạ?”

“Ừm, không sao cả, cô cứ nói.” Bàn tay kia của Kimura đã siết thành nắm đấm. Quả nhiên không ngoài dự đoán.

“Anh trưng bày những tấm ảnh in ra từ băng video trước cửa nhà thể thao Ikegawa vì mục đích gì?”

“Mục đích à... là, là muốn để những người có quan hệ với các nạn nhân xem xưm rốt cuộc đã xảy ra trận động đất như thế nào. Ngoài ra,

hình như cũng không có ảnh nào chụp lúc động đất vừa xảy ra."

Anh ta đang nói dối. Thực tế, anh ta in ra và dán những tấm ảnh đó hoàn toàn vì một mục đích khác.

"Đó là do anh tình cờ quay lại được phải không ạ?"

"Tất nhiên. Tôi thích quay phim, bao giờ cũng chuẩn bị sẵn sàng để quay phim bất cứ lúc nào, nên trong khoảnh khắc khi trận động đất vừa xảy ra, tôi mới cầm máy quay phim chạy ra ngoài. Cũng may căn nhà tôi ở chỉ bị nghiêng, chứ không sập xuống."

"Vâng. Tôi đã xem những tấm ảnh đó, tôi cho rằng đây là những tư liệu cực kỳ quý giá. Đúng như anh đã nói, hình ảnh về hiện trường lúc mới xảy ra động đất rất hiếm hoi. Băng video ấy vẫn còn ở trong tay anh chứ ạ?"

"Vâng."

"Tôi có một yêu cầu mạo muội, không biết anh có thể cho chúng tôi mượn nó hai ba ngày được không ạ? Chúng tôi muốn xem cho kỹ ở đài truyền hình, tùy theo tình huống, có khả năng sẽ sử dụng trong chương trình."

"Ừm, được thôi." Kimura nhanh chóng nhẩm tính trong óc, "Cô muốn sử dụng như thế nào?"

"Giờ vẫn chưa tiện nói ạ. Chắc là phát đi theo hình thức chương trình tin tức đặc biệt."

"Chương trình đặc biệt? Ừm." Chuyện này không tồi. Tưởng tượng ra cảnh băng video do mình quay lại được phát sóng toàn quốc, Kimura không nén được hưng phấn: "Hiểu rồi. Không thành vấn đề. Nhưng nếu cho các cô mượn, vậy có gì..."

"Tất nhiên chúng tôi sẽ có thù lao. Nếu xác định phát sóng, sẽ thông báo cho anh biết số tiền cụ thể, giờ vẫn chưa thể chắc chắn được."

"Không sao cả. Vậy tôi sẽ giao băng cho cô thế nào?"

“Có thể đến nhà anh lấy ngay trong hôm nay được không ạ? Thật ngại quá, gấp như vậy đấy.”

“Gì hả? Ngay lập tức à?”

“Chúng tôi phải chạy đua với thời gian mà, kế hoạch là đêm nay lên khung chương trình luôn. Tôi cũng biết làm vậy sẽ phiền phức cho anh.”

Kimura suy đoán, có lẽ bọn họ định sử dụng trong chương trình tin tức sáng sớm mai.

“Tôi hiểu rồi. Địa chỉ của tôi là...” Kimura nói địa chỉ và số phòng chung cư, sau đó lại bổ sung thêm tấm biển trên cửa đề là “Fujimura”. Người phụ nữ ở đầu dây bên kia nói đã đến Osaka, chừng khoảng ba mươi phút nữa sẽ tới nơi.

“Tốt quá rồi! Bán được cái băng video ấy đi, mục tiêu của anh thành hiện thực rồi! Xem ra dán ảnh ở chỗ đó đúng là chính xác.” Sau khi gác máy, Kimura giơ ngón tay cái lên.

“Ừ, xem ra chuyện gì cũng phải thử mới biết được.” Namie khâm phục nói.

“Em còn nói thứ ấy chẳng ai thèm để ý nữa đi, đã thấy chưa hả, đài truyền hình Nhật Bản, đó là đài truyền hình lớn đấy. Chậc, còn lèo nhèo gì nữa, mau thu dọn đi, người ta đến lấy băng luôn đấy.”

“Nhìn điệu bộ đắc ý của anh kìa.”

Kimura dốc bia xuống họng, cảm thấy thơm ngon lạ thường.

Anh ta không hề thích quay phim, máy quay cũng là đồ đi mượn của bạn để ghi lại tư thế đánh golf. Lúc đó, máy quay đặt ở ngay cạnh gối, định ra ngoài tiện thể cầm đi trả luôn. Khi xảy ra động đất, anh ta cầm theo nó chạy ra ngoài, cũng chỉ vì sợ làm hỏng máy.

Anh ta quay phim cũng không có động cơ gì đặc biệt, chỉ có thể nói là tình cờ trên tay có cái máy mà thôi. Nhưng khi chạy tới nhà Namie ở

tạm, xem lại những hình ảnh quay được, trong đầu anh ta đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: muốn bán cho truyền thông. Anh ta không có người quen trong giới truyền thông, bèn nghĩ ra cách công khai trưng bày một phần băng ghi hình ở khu vực thảm họa. Anh ta nhờ một người bạn bán đồ điện gia dụng in ra mấy tấm ảnh, sáng sớm hôm nay đã đến dán ở trước cửa nhà thể thao Ikegawa, lập tức thu hút được vài người. Anh ta hy vọng như vậy có thể thu hút sự chú ý của giới truyền thông.

Quả là đài truyền hình, hành động thật nhanh nhẹn. Anh ta vừa uống bia, vừa nghĩ cần phải sấy khô tóc trước khi cô Kurasawa kia đến.

Khoảng ba mươi phút sau khi gác máy điện thoại, chuông cửa vang lên, trước cửa là một phụ nữ trông chưa đến ba mươi tuổi, mặc áo khoác lông lạc đà đang đứng. Kimura cảm thấy ăn mặc kiểu này mà đến khu vực thảm họa để thu thập thông tin quả có phần hơi lộng lẫy quá, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt đối phương, anh ta đã kinh ngạc ngẩn người ra. Kimura chưa từng nghĩ người đến lại là một phụ nữ đẹp như vậy, làn da trắng nõn, mịn màng như da bé gái, nhưng đôi mắt hơi xếch lại ánh lên nét quyến rũ, chứng tỏ cô ta đã là một phụ nữ trưởng thành.

Kimura thấy hối hận vì đã để đối phương đến đây, đúng ra phải hẹn gặp ở nơi nào khác mới phải. Hiếm khi có cơ hội làm quen với người phụ nữ thế này.

“Tôi là Kurasawa, anh là anh Kimura phải không ạ?” Đôi môi quyến rũ của cô ta nhoẻn một nụ cười, đủ khiến tim Kimura đập thình thịch.

“Ừm, đúng vậy.” Kimura lại bắt đầu hối hận vì mình chỉ mặc bộ đồ thể thao cũ, đầu tóc vừa mới khô, vẫn còn chưa chải vào nếp.

“Thật sự cảm ơn anh đã đáp ứng yêu cầu gấp gáp của chúng tôi.” Cô ta đưa ra một tấm danh thiếp, bên trên in chữ Kurasawa Katsuko.

Địa chỉ và số điện thoại đều là của nơi làm việc, không có cách thức liên lạc cá nhân.

“Không có gì. Chỉ cần giúp ích được... là tôi đã thỏa mãn rồi.” Kimura không biết phải nói gì nữa.

“Băng video đâu ạ?”

“À, đúng, đúng.” Kimura đưa chiếc phong bì đặt trên tủ giày cạnh cửa ra, “Ở trong đây.”

“Là băng ghi hình loại nhỏ ạ?” Kurasawa nhìn vào trong, “Không có bản sao ư?”

“Không, không có.”

“Vâng, chúng tôi sẽ sử dụng cẩn thận, thật cảm ơn anh quá. Tôi nghĩ chắc chắn có thể xây dựng một chương trình đặc sắc. Sau khi xác định được thời gian phát sóng, tôi sẽ báo ngay với anh.” Cô lịch sự cúi đầu cảm ơn. Mùi hương thơm ngát như hoa tươi phả vào mũi Kimura.

“Thế...” Kimura liếm môi, “Bao giờ thì trả lại băng video cho tôi?”

“Sau khi xác định thời gian phát sóng sẽ lập tức trả lại cho anh. Gửi bưu điện đến có được không ạ?”

“Không, ừm, tốt nhất là gặp mặt trực tiếp...”

“Vậy, tôi sẽ dặn người mang đến. Tình hình cụ thể hôm sau tôi sẽ liên hệ lại.”

Thấy cô định đi, anh ta vội nói: “Đợi chút đã.” Sau đó xoay người liếc vào trong một cái để chắc chắn Namie không nghe, bấy giờ mới cất tiếng: “Tôi cho cô mượn, hy vọng sẽ do cô trả lại.” Tim anh ta đập thình thịch.

Kurasawa Katsuko lập tức lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó mỉm cười gật đầu: “Tôi biết rồi. Tôi sẽ liên lạc lại với anh.”

“Tôi sẽ đợi.”

Kimura tiễn cô ra cửa, đến khi thang máy đóng lại mới quay vào.

.8.

Bốn ngày sau vụ thảm họa, Masaya quay về nhà, dùng lều bạt quây một mặt nhà xưởng vẫn chưa sụp đổ lại, sử dụng lò sưởi dầu để chống lại cái rét cắt da thịt. Thực tình anh không muốn ở lại chỗ lánh nạn thêm nữa. Từ hôm qua, số người đến chỗ lánh nạn đã tăng vọt. Các đợt dư chấn lặp đi lặp lại nhiều lần khiến rất nhiều người không dám tiếp tục ở lại trong những căn nhà có thể sập xuống bất cứ lúc nào. Trong nhà thể thao chật cứng người, không gian dần dần bị những gia đình có người già và trẻ em chiếm cứ, người một thân một mình như Masaya dần dần không còn chỗ nào để đứng, buổi tối thì ồn ào không ngủ được, xung quanh ngập tràn tiếng khóc lóc và rền rĩ. Masaya đã nắm được mẹo khi đi lĩnh đồ ăn và nước uống, đó là phải cố gắng không hành động bừa bãi, tránh lãng phí thể lực.

Anh bắt đầu nghĩ đến việc rời khỏi chốn này. Nhà đã không thể ở được nữa, đành dò dẫm tìm lối thoát ở nơi khác vậy. Nhưng anh hoàn toàn không có mục tiêu. Masaya không liên lạc được với nhà máy ở Nishinomiya nơi anh định đến làm việc, mà kể cả có liên lạc được thì cũng chẳng thể nào nhận được câu trả lời khiến anh hài lòng. Anh không muốn chạy khắp nơi khi chưa nắm chắc, không dưng tiêu sạch chỗ tiền ít ỏi còn lại trong tay. Vả lại, muốn lĩnh được tiền bảo hiểm của bố, tốt nhất là không nên tùy tiện rời khỏi đây.

Anh điều chỉnh lại độ nóng của lò sưởi, lấy cơm nắm và trà đóng lon trong cái túi bên cạnh ra. Đây là thứ được phát sáng sớm nay ở chỗ lánh nạn. Anh đã ăn cơm nắm đến chán ngấy, nhưng giờ cũng không thể đòi hỏi gì hơn.

Masaya cắn một miếng, đột nhiên nhớ đến chuyện hôm đó. Đúng

lúc đang chán nản vì đồ ăn trong tủ lạnh bị trộm mất, Shinkai Mifuyu đã đưa cho anh một nắm cơm bọc trong màng bảo quản thực phẩm, nói là phát sau khi anh rời khỏi nhà thể thao.

Sau đó, bọn họ có nói chuyện một lúc. Hình như cô vốn lớn lên ở vùng Kansai, rồi lên Tokyo làm việc, sau khi nghỉ việc quay về đây thì gặp phải trận động đất này.

“Công ty gì thế?” Masaya hỏi.

“Công ty kinh doanh trang phục và đồ trang sức, nhập khẩu cả hàng nước ngoài nữa, bán với giá thấp hơn giá thị trường.”

“Chà, nghe có vẻ hay nhỉ. Cô cũng đi nước ngoài chứ?”

“Vâng, một năm đi vài lần.”

“Hay quá nhỉ. Tôi thậm chí còn chưa đi Hawaii bao giờ.”

“Có phải tôi đi chơi đâu, chẳng có gì thú vị. Lịch trình sắp xếp sít sao, giao tiếp với đám người nước ngoài ấy mệt mỏi vô cùng, làm xong việc là về khách sạn lăn ra ngủ, chẳng đi tham quan được gì cả.”

“Ồ, nhưng tôi vẫn rất hâm mộ đấy.”

Qua cuộc nói chuyện với Mifuyu, rốt cuộc Masaya cũng yên tâm. Dường như cô không trông thấy cảnh mình giết ông cậu, bằng không cô đã chẳng nói chuyện với anh thoải mái hoàn toàn không đề phòng như thế, cũng không bao giờ đưa cơm nắm cho anh. Cô nói, lúc ở nhà thể thao trông thấy Masaya nhường bánh mì cho đứa nhỏ, vì vậy đoán rằng bây giờ chắc chắn anh đang bị đói.

“Sao cô lại xin thôi việc?”

“Chuyện dài lắm. Phụ nữ gần ba mươi thật là phiền phức.” Mifuyu nheo mắt cười cười. Gương mặt cô có gì đó mê hoặc Masaya.

“Không nhiều tuổi đến vậy chứ?”

“Chỉ còn hai năm nữa thôi.” Cô giơ hai ngón tay lên.

“Hai mươi tám? Bằng tuổi tôi. Tôi còn tưởng cô trẻ hơn kia.”

“À, anh cũng hai mươi tám à?” Không hiểu sao, cô gật gật đầu chừng như có vẻ thỏa mãn lắm, “Tôi cũng đoán anh tầm tuổi đó.”

Sau đó họ nói rất nhiều chuyện. Shinkai Mifuyu dường như khát khao được nói chuyện với người khác, đương nhiên, Masaya cũng vậy, vả lại anh còn cảm thấy, nếu không ở trong tình cảnh này thì được ở bên cạnh cô chắc chắn sẽ rất sung sướng. Cô không trang điểm, chỉ ăn mặc như một người bị nạn, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến nhan sắc, trái lại để mặt mộc còn tôn lên nét đẹp tự nhiên.

Mifuyu không nhắc đến chuyện mình suýt chút nữa bị cưỡng hiếp. Masaya đoán cô muốn quên đi chuyện không vui ấy, nên cũng không đề cập.

Một trong những nguyên nhân Masaya không thể rời khỏi nơi này chính là Mifuyu. Sau này cô có dự định gì? Trở về Tokyo, hay là đi nơi nào khác?

Tối qua không trông thấy bóng dáng cô ở chỗ lánh nạn. Masaya rất lo cô đã rời khỏi đây. Nhưng di thể bố mẹ cô vẫn còn đặt trong nhà thể thao, chỉ cần di thể vẫn còn đó, chắc chắn cô sẽ quay lại. Nghĩ vậy Masaya cũng tạm yên tâm.

Vừa quá trưa, Masaya định gia cố lại căn lều bạt dựng tạm, làm vách tường cho chắc chắn hơn một chút, đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên một giọng đàn ông thấp trầm: “Masaya.”

Là một người đàn ông tóc vuốt ngược, chừng bốn mươi tuổi, mặc áo jacket da màu đen, đeo kính đen. Đối phương đút tay trong túi áo, chăm chú nhìn dưới chân, khi bước lại gần Masaya, anh ta bỏ kính râm ra, nhưng Masaya không nhớ từng thấy gương mặt này ở đâu.

“Lần này đúng là bi thảm, quả là một vụ thảm họa lớn.” Người đến nói bằng giọng điệu như muốn bắt chuyện.

“Thật xin lỗi, anh là...” Masaya cảnh giác hỏi.

“Nghĩ kỹ lại, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nhưng tôi đã

xem ảnh của anh.” Khóe miệng người đàn ông rặn ra một nụ cười, anh ta chìa ra danh thiếp bên trên in hàng chữ: “Tổng giám đốc công ty Kotani, Kotani Shinji.”

“Anh Kotani... ừm, anh là...”

“Chồng của Sakiko.”

“À, Sakiko...” Masaya không nhớ cái họ Kotani này, nhưng anh ta sực nhớ ra cậu Toshirou từng nói Sakiko chưa chính thức đăng ký kết hôn.

“Tôi đã nghe Sakiko kể chuyện, chuyện của bố cô ấy đã gây cho anh khá nhiều phiền phức.”

“Có gì đâu, tôi cũng không làm được gì mà.”

“Không không, lễ tang của bố anh vẫn chưa kết thúc, lại xảy ra chuyện lớn như vậy.”

“Không có gì.” Masaya vừa gãi đầu vừa suy đoán mục đích người này tới đây, xem ra không phải chỉ để cảm ơn. Một dự cảm chẳng lành tựa như giọt mực nhỏ vào nước, nhanh chóng loang ra trong tâm trí anh.

“Lạnh thật đấy, lạnh thấu xương luôn rồi. Tôi có thể vào trong được không?” Kotani khom lưng chỉ vào trong lều.

“Mời.” Masaya trả lời.

Kotani ngồi trên thùng nước lật ngược, xích lại gần lò sưởi, hai tay khum lại bên trên lò, cười cười nói: “Rốt cuộc cũng sống lại rồi.” Ánh lửa cháy hừng hực hắt lên, khiến gương mặt Kotani càng thêm vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

“Sakiko đến nhà thể thao rồi à?”

“Chưa, cô ấy sẽ đến sau.”

“Ồ?”

“Cô ấy tiện đường đi qua một chỗ khác, làm xong việc sẽ tới. Khi

nào đến nhà ga, cô ấy sẽ gọi điện cho tôi.” Kotani lấy điện thoại di động trong túi áo jacket ra.

“Lái xe đi đón à?”

“Không, xe máy.”

“Xe máy?”

“Bọn tôi đi xe máy từ Nara tới. Nghe Sakiko bảo, đường tắc lắm, lái xe không biết bao giờ mới đến được.”

“Nhưng xe máy không chở được di thể cậu Toshirou đâu.”

“Ừm, vậy cũng chẳng còn cách nào.”

“Chẳng còn cách nào... hai người không phải đến nhận thi thể về à?”

“Tôi vừa mới nói rồi mà.” Kotani trợn mắt lên nhìn Masaya, “Đường tắc quá, không lái xe đến được.”

Masaya ngậm miệng, nhìn sợi phéc mơ tuya trên áo jacket da của Kotani. Vậy tại sao anh đến đây? Tại sao không đến nhà thể thao, mà lại đến nhà tôi?

“Động đất đúng là rất thảm khốc, nhưng trước đấy thì anh cũng bi thảm lắm rồi. Ông cụ nhà anh cũng không lớn tuổi lắm nhỉ?”

“Ờ...” Masaya thấp thỏm gật đầu, thầm đoán mục đích của đối phương.

“Tôi nghe Sakiko nói, tình hình kinh doanh của xưởng cơ khí nhà anh rất kém.”

“Ờ, cả nền kinh tế đều ảm đạm mà.”

“Tuy nói là ảm đạm, nhưng cũng không phải tất cả các ông chủ công ty đều treo cổ tự sát.” Kotani nhún vai, cười cười. Masaya không hiểu nổi tại sao trong tình cảnh này mà anh ta vẫn có thể hờ hững nói ra những lời như vậy với người gặp nạn. Xem ra chỉ có một khả năng, anh ta cố tình làm vậy, rõ ràng là muốn chọc giận Masaya.

“Là thế này, Sakiko đã tìm hiểu về bố cô ấy, phát hiện có một tài liệu, một dạng ghi nhớ khiến cô ấy rất để tâm. Trong đó nói bố cô ấy từng cho gia đình anh mượn bốn triệu yên. Anh đã bao giờ nghe chuyện này chưa?”

Quả nhiên, Masaya thầm nghĩ. Hôm qua Sakiko cứ liên tục hỏi về những thứ bố cô ta mang theo người, chắc hẳn chính là muốn tìm giấy nợ. Masaya giả bộ không biết, nhưng rành rành là Sakiko đã nghi ngờ, thậm chí anh còn cảm giác được cô ta đang hoài nghi mình.

Sakiko kể lại tình hình cho chồng, Kotani liền tới ngay. Xem bộ người này tin chắc sẽ đòi được tiền trong tay Masaya. Dựa vào cái gì chứ? Giấy nợ đã không còn tồn tại nữa: đêm xảy ra động đất, anh đã ném nó vào lửa đốt thành tro bụi rồi.

“Tôi chưa từng nghe.” Masaya lắc đầu, “Chuyện tiền nong tất thảy đều do bố tôi lo liệu. Lúc thương lượng với các chủ nợ, cậu Toshirou cũng không tham gia.”

“Tuy không phải anh em ruột, nhưng cũng là anh rể và em vợ, không thể giống như những chủ nợ khác, chắc chắn hai người đã từ từ thương lượng riêng. Nhưng bố anh đã mất, vậy thì bố Sakiko phải làm thế nào đây? Tất nhiên là nói với anh rồi.”

“Tôi chưa từng nghe nói.”

“Thật à?” Kotani trừng mắt lên, giọng nói đã thêm phần dọa dẫm khiến người ta sởn cả gai ốc.

Masaya cố không bộc lộ cảm xúc ra mặt, lặng lẽ sờ cằm lại. Tốt nhất là không nên nói nhiều.

“Ừm, anh nói vậy thì cũng hết cách.” Kotani nói, hai bàn tay xoa vào nhau phía trên lò sưởi, phát ra những âm thanh khô khốc.

“Anh đến đây chỉ vì muốn nói với tôi chuyện này thôi sao?”

“Sao có thể nói vậy được? Bố vợ chết, tất nhiên là tôi nên đến rồi.” Kotani nhìn đăm đăm vào Masaya, khóe miệng trễ xuống. Trong mắt

Masaya, Kotani khi cười trông còn dữ tợn đáng sợ hơn .

Kotani cho tay vào túi trong áo jacket, lấy ra một tấm ảnh. “Tối qua Sakiko mang cái này về nhà, nói là tấm ảnh này có điểm kỳ lạ.”

Masaya chìa tay ra, Kotani lập tức rụt tấm ảnh về. “Tôi cầm, anh nhích lại gần xem đi. Tấm ảnh này có khả năng trở thành chứng cứ quan trọng, vả lại không thể rửa thêm được nữa.”

Đó không phải là ảnh chụp, mà giống như in ra từ băng video. Masaya có cảm giác như một cảnh trong phim. Anh làm theo lời Kotani, ghé lại gần.

Trên ảnh là công xưởng nhà anh, có vẻ như vừa bị động đất phá hoại. Không biết là ai chụp, lúc đó anh hoàn toàn không để ý.

“Sao hả?” Kotani nhướng một bên lông mày lên, khóe miệng cũng hơi cong lại.

“Trong ảnh là xưởng nhà tôi?”

“Đúng vậy. Không chỉ là nhà xưởng, có cả ngôi nhà đằng sau nữa. Anh nhìn đây này, người bị đống gạch ngói đè bên dưới, chẳng phải chính là bố Sakiko sao?”

Chính xác, chỗ ngón tay anh ta chỉ vào có một bóng người, dù xét về vị trí hay áo quần, cũng chính là ông Toshirou, không nghi ngờ gì nữa.

“Anh không cảm thấy kỳ lạ à?” Kotani mỉm cười, “Tầng hai sập hết toàn bộ, trần nhà rơi cả xuống, gạch ngói cũng vỡ vụn. Nghe nói ông ấy bị gạch rơi trúng trán, chết ngay tại chỗ, phải không nhỉ? Nhưng người trong tấm ảnh này trông lại có vẻ như đang muốn bò ra, hai tay dường như còn đang cử động, trên trán không hề có vết thương.”

Nét mặt Masaya không thay đổi. Anh không biết phải che đậy thế nào, chỉ cảm thấy tay chân dần lạnh toát, nhưng dưới nách lại đẫm mồ hôi, mồ hôi lạnh.

“Tôi nghĩ thế này,” Kotani vẫn giơ tấm ảnh trước mặt Masaya, tiếp

tục nói, “bố của Sakiko chắc chắn vẫn còn sống, ít nhất là vào thời điểm này.”

Toàn thân Masaya nổi da gà, anh bỗng muốn ngọ nguậy cánh tay, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng kiềm chế.

Lúc anh nhìn thấy ông Toshirou, ông ta không nhúc nhích gì, vì vậy anh luôn nghĩ rằng lúc ông Toshirou bị đè bên dưới đã hôn mê bất tỉnh. Xem ra sự thật không phải như vậy, ông Toshirou từng cố sức bò ra ngoài, đến khi kiệt sức thì Masaya mới xuất hiện.

“Nghe nói là chết ngay tại chỗ. Dẫu sao thì cảnh sát cũng nói như vậy.”

“Có lẽ là chết ngay tại chỗ, chuyện này chắc cảnh sát không thể lầm lẫn. Nhưng lúc tấm ảnh này được chụp, ông già vẫn còn sống, điều này thì không sai chứ?”

Masaya làm ra vẻ chăm chú nhìn vào tấm ảnh lần nữa, nói như thể nghĩ mãi không hiểu tại sao: “Chỉ nhìn tấm ảnh này cũng không thể nói lên điều gì.”

“Tại sao?” Kotani trừng mắt lên, dường như rất bất ngờ, “Bất kể thế nào, ông ấy cũng vẫn còn sống, đây chẳng phải là ông ta đang muốn bò ra khỏi căn nhà đổ nát hay sao?”

“Cũng không phải là không thể nghĩ như thế, nhưng động đất khiến cho mọi thứ đều lắc lư đổ vỡ. Có lẽ vì nguyên nhân nào đó tình cờ chụp thành như vậy cũng nên.”

“Xác chết liệu có tình cờ cử động thế này không? Quan trọng nhất là trên trán không có vết thương. Chẳng phải nói là trán ông ấy toác cả ra sao?” Kotani chỉ vào trán mình.

“Anh cứ nhấn mạnh là không có vết thương, nhưng chỉ dựa vào tấm ảnh này làm sao mà kết luận được? Anh trông đi, mặt cậu Toshirou bé quá, lại còn mờ nữa.”

“Nhưng trán bị toác ra cơ mà, thông thường chắc chắn sẽ máu me

đầy mặt, kể cả có mờ thì cũng không thể nào không nhìn ra được."

"Cho dù anh nói những chuyện này với tôi..." Masaya ấp úng.

"Bố Sakiko lúc ấy vẫn chưa chết. Đây là hình chụp lúc ông ấy còn sống." Kotani cất tấm ảnh vào túi trong của áo jacket, "Lạ thật đấy. Tại sao gạch ngói lại rơi trúng đầu? Nhà đã sập rồi, gạch ngói bay từ đâu tới chứ?"

"Chuyện này thì tôi không biết. Lúc tôi trông thấy thì cậu Toshirou đã qua đời rồi. Liên tục có dư chấn, chắc là mảnh vỡ hay thứ gì đó từ những tòa nhà bên cạnh rơi xuống."

"Có phải là bão đâu, mảnh vỡ của các tòa nhà khác làm sao bay tới được? Không thể có chuyện này."

"Vậy..." Masaya hít vào một hơi, nhìn thẳng vào mặt Kotani nói rành rọt từng chữ, "Vậy anh cho rằng chuyện là thế nào? Anh Kotani, anh muốn nói gì?"

Khóe miệng Kotani lại trễ xuống, trông như thể đang cười thầm trong bụng. Anh ta móc thuốc lá và bật lửa từ túi ngoài chiếc jacket da, ngậm một điếu, rồi lại đưa bao thuốc tới trước mặt Masaya. Masaya lắc đầu. Kotani dùng bật lửa châm thuốc, làm ra vẻ thong dong phả khói. Có lẽ anh ta muốn khiến Masaya cảm thấy bất an.

Hút hết một điếu thuốc, Kotani mới đi thẳng vào chủ đề chính. Anh ta vừa mấp máy môi, không biết từ đâu chợt vang lên tiếng phụ nữ gọi: "Có ai không?"

Tựa như cảm thấy thời cơ tốt nhất để mở miệng đã bị quấy nhiễu, Kotani lộ vẻ không vui. Masaya đi ra khỏi căn lều.

Chỗ lối vào nhà xưởng có một phụ nữ trung niên thân hình nhỏ nhắn đang đứng, trên người chị ta mặc áo khoác ngắn bằng dạ thô và bộ đồ thể thao bó sát người. Masaya hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Anh có thừa dụng cụ sưởi ấm nào không ạ?" Người phụ nữ khách sáo hỏi.

“Dụng cụ sưởi ấm... kiểu như lò sưởi ấy ạ?”

“Không, nhà chúng tôi có lò sưởi, nhưng không có dầu, cũng không có điện. Tôi muốn hỏi thăm anh có thứ nào có thể sưởi ấm mà không dùng dầu hay điện không...” Người phụ nữ trung niên vừa nói vừa cúi gằm mặt xuống. Chị ta cũng cảm thấy không thể nào có thứ đồ vật giống như có phép thuật ấy được, nhưng lại không thể không đi tìm. Có lẽ đứa con thơ dại đang run rẩy đợi mẹ mang hơi ấm về.

“Tôi chưa từng nghe nói có thứ nào như thế. Ở đây không có.”

“Vâng.” Đầu chị ta càng cúi thấp hơn.

Đúng lúc này, Masaya trông thấy Shinkai Mifuyu từ bên kia đường đi tới. Dường như cũng để ý thấy Masaya, cô mỉm cười với anh. Trên tay cô xách một cái túi giấy.

Người phụ nữ trung niên cúi đầu chào toan bước đi. Đột nhiên, trong đầu Masaya lóe lên một ý nghĩ. “Đợi một chút. Chị có lò sưởi dầu à?”

“Vâng, nhưng không có dầu.”

Từ hôm qua, xăng và dầu bắt đầu thiếu thốn, vì mọi người đều tranh nhau mua, để đảm bảo nhu cầu của các cơ quan chính phủ và đội Phòng vệ, người ta đã hạn chế lượng bán ra.

“Tôi có dầu hỏa đây.”

Câu nói của Masaya khiến chị ta mở to đôi mắt ti hí. “Hả? Anh có à?”

“Ừm, có nhiều lắm. Nếu chị muốn, tôi có thể chia cho một ít.”

“Vâng... tốt quá rồi. Để tôi đi lấy đồ đựng.” Chị ta rảo chân bước đi.

Mifuyu tiến lại gần. Hình như cô đã nghe thấy đoạn đối thoại lúc nãy, ngạc nhiên hỏi: “Có nhiều dầu hỏa thế cơ à?”

“Chậc, vốn tôi cũng quên béng đi mất. Trong cái thùng sắt kia toàn là dầu đấy.” Anh ta chỉ vào thùng phuy sắt dung tích bốn trăm lít bên

cạnh bức tường đổ nát.

“Sao lại có nhiều thế?”

“Cái máy này cần dùng, nhưng không phải làm nhiên liệu.” Masaya đứng bên cạnh chiếc máy gia công phóng điện mà bố mình lấy làm tự hào, “Nó cần gia công kim loại trong dầu, sử dụng dầu hỏa.”

“Ồ...” Không biết Mifuyu đã hiểu hay chưa, dù sao cô cũng gật đầu vẻ khâm phục.

“Có thêm một ít thứ kỳ quái, bố tôi lẩm cẩm đổ cả rượu whisky vào đó. Nhưng cùng lắm cũng chỉ thêm mùi thôi, không gây ảnh hưởng gì khác.”

Mifuyu từ nãy vẫn nheo mắt cười lắng nghe đột nhiên chau mày lại: “Người kia là ai thế?”

Trước mắt cô chính là căn lều. Kotani rụt đầu trở lại.

“Chồng của cô em họ hôm qua đến đây.”

“Đến nhận xác à?”

“Không, bảo là đường tắc quá không lái xe đến được, hôm nay chỉ đến gặp nói chuyện thôi.”

“Ồ.” Mifuyu lộ vẻ ngạc nhiên.

“Đừng nói chuyện này nữa, hôm qua cô đi đâu thế?”

“Đi Osaka mua chút đồ.” Cô khẽ lắc cái túi giấy trên tay, sau đó lại nhìn vào trong lều, “Người đó lại đang nhìn chúng ta kìa.”

“Chốc nữa tôi đến nhà thể thao, tới lúc ấy sẽ kể kỹ hơn cho cô.”

“Tôi biết rồi.”

Tiễn Mifuyu đi xong, Masaya quay vào trong lều. Kotani vẫn đang hút thuốc, dưới chân đã có thêm mấy cái đầu lọc.

“Người đàn bà đó là ai?”

“Hàng xóm.”

“Ừm, tôi tiện miệng hỏi vậy thôi.” Kotani ném điếu thuốc chưa hút

hết xuống đất, “Không định xây lại nhà xưởng à?”

“Tiền đâu ra chứ. Vả lại, nơi này không thuộc về tôi nữa rồi.”

“Khoản nợ còn lại dùng tiền bảo hiểm của bố anh chẳng phải sẽ trả hết sao? Phải rồi, tôi vẫn thấy không ổn về chuyện của bố Sakiko. Nghe Sakiko nói, giấy nợ bố cô ấy mang theo người đã mất rồi.”

“Tôi chưa từng thấy thứ đó, nên biết nói gì được.”

“Chưa từng thấy sao?” Kotani dùng ánh mắt khinh miệt đánh giá Masaya từ đầu đến chân, “Nếu bố Sakiko nói thật, vậy thì đối với anh, trận động đất này lại thành ra chuyện tốt rồi. Người cho anh vay tiền đã chết, giấy nợ cũng mất, chẳng phải đồng nghĩa với xóa sạch nợ nần sao?”

“Thế là ý gì?”

“Ông ấy nói thật, cộng thêm tấm ảnh kỳ quái này.” Kotani vỗ vỗ lên ngực, “Như vậy, chúng ta tất nhiên sẽ có nhiều tưởng tượng. Tuy rằng không muốn nghĩ ngợi quá nhiều, nhưng nghi ngờ vẫn là nghi ngờ, kỳ lạ vẫn là kỳ lạ.”

“Ý anh là, tôi đã làm gì bố của Sakiko?”

“Chuyện này khó nói lắm.”

“Đề nghị anh đừng chỉ dựa vào một tấm ảnh mà nói bậy nói bạ.”

“Đúng thế, một tấm ảnh quả thực là không đủ, nhưng không chỉ có một tấm ảnh này đâu. Anh nhìn anh đi, hoảng đến tái cả mặt kìa. Sợ rồi hả?”

“Nếu còn những tấm ảnh khác thì lấy ra cho tôi xem đi.” Masaya chìa tay ra.

“Không phải ảnh, mà là băng video. Tấm ảnh anh xem vừa nãy được in ra từ băng video. Sakiko đã đi tìm chủ nhân của cuộn băng ấy, chỉ cần xem nó, chúng ta sẽ biết được bố Sakiko lúc đấy còn sống hay là đã chết.”

Masaya kinh hãi. Đúng vậy, nếu là băng video, chắc có thể biết được tình hình của ông Toshirou rõ ràng hơn.

“Sao rồi hả? Sao đột nhiên lại không nói gì nữa thế?”

“Không có gì.” Masaya lắc đầu, “Cho tôi một điếu thuốc được không?”

“Tất nhiên là được.” Kotani chồng bao thuốc và bật lửa lên nhau đưa tới.

Masaya vừa hút thuốc, vừa nghĩ đến các khả năng có thể xảy ra. Cho dù thế nào, cũng phải nghĩ cách chối tội. Nhưng mà, ngộ nhỡ trong băng ghi hình có cảnh anh đập vỡ đầu ông Toshirou...

“À, Masaya, tình huống lúc đó rốt cuộc là thế nào vậy?” Giọng Kotani đột nhiên dịu đi rất nhiều, “Có phải anh đã nghe bố Sakiko nhắc chuyện vay tiền không? Nếu anh nói thật, tôi và Sakiko sẽ không đeo bám nữa, anh cũng không bị tình nghi gì cả. Anh nghĩ kỹ đi.”

Anh ta muốn giao dịch với mình. Không, chính xác là muốn dọa dẫm mình. Dù thế nào đi nữa, mục đích của anh ta cũng chỉ là tiền.

“Anh nói gì cũng được, tôi không nói dối.”

“Đừng mạnh miệng thế, anh sẽ hối hận đấy.” Kotani từng bước dồn ép.

Lúc này, điện thoại di động để ở túi trong áo jacket của Kotani đổ chuông. “Sakiko đấy.” Anh ta nói rồi rút điện thoại ra, “A lô, anh đây. Đi chưa hả?... Ừ? Đài truyền hình?... Sao vậy nhỉ, chẳng lẽ định phát trong chương trình?... À, biết rồi. Vậy cũng chẳng còn cách nào... ừm, hôm nay chúng ta đành quay về thôi... Việc của anh bên này cơ bản cũng xong rồi... Biết rồi, giờ về luôn đây.”

Kotani cho điện thoại vào túi áo. “Phen này phiền phức rồi. Cuộn băng ấy nghe nói đã được đài truyền hình mượn đi. Nếu trong đó ghi lại chuyện gì khác thường, có lẽ sẽ gây chấn động.”

“Không thể có chuyện gì khác thường được.”

“Chuyện này khó nói lắm. Dù sao chúng ta cứ xem là sẽ hiểu thôi. Sau khi đài truyền hình trả lại băng video, đối phương sẽ cho chúng tôi mượn ngay. Trước lúc ấy, anh tự nghĩ cho kỹ đi.” Kotani đứng dậy, “Xem chừng, xác của bố Sakiko tốt nhất đừng hỏa táng. Theo tình hình này, không khéo cảnh sát còn nhúng tay điều tra.” Anh ta thấp giọng cười rồi ra khỏi căn lều.

Đợi tiếng động cơ mô tô đi xa, Masaya bước ra ngoài. Nên làm gì đây? Làm sao mới thoát được tình cảnh này? Anh bất giác đưa hai tay lên ôm đầu, đột nhiên sau lưng có tiếng người gọi: “Anh Mizuhara.” Masaya giật mình, quay đầu lại, thấy Mifuyu đang đứng ở đó, trong tay vẫn xách cái túi giấy.

“Cô không đến chỗ lánh nạn à?”

“Có cái này muốn cho anh.” Mifuyu đến bên cạnh Masaya, đưa túi giấy đang cầm ra.

“Cái gì vậy?”

Anh muốn mở ra, nhưng bị cô đưa tay ngăn lại. “Lát nữa hãy mở.”

“Ừm... tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

“Này,” Mifuyu nhìn đăm đăm vào mắt anh ta, “Anh có muốn rời khỏi đây không?”

“Gì cơ?”

“Chúng ta cùng đi nhé.”

Masaya nín thở, chăm chú nhìn vào mắt cô, tim đập rộn lên.

Đúng lúc này, một giọng nữ vang lên: “Xin lỗi, làm phiền một chút ạ.” Người phụ nữ trung niên lúc nãy xách một thùng nhựa màu đỏ quay lại, sau lưng còn có một phụ nữ tuổi tác tương đương, cũng xách một thùng nhựa, có vẻ là bạn của chị ta.

“Có thể cho chúng tôi một ít dầu không?”

“À, được.” Masaya định dẫn bọn họ tới chỗ thùng phuy sắt.

“250 yên một lít.” Mifuyu nói. Masaya kinh ngạc nhìn cô.

“À, 250 yên...” Người phụ nữ trung niên nhìn vật chứa trong tay mình.

“Thùng này dung lượng 20 lít, tổng cộng 5.000 yên.” Giọng điệu Mifuyu như thể đang giải quyết việc công.

Masaya chăm chú nhìn gương mặt Mifuyu. Cô liếc anh, ánh mắt như đang nói: “Anh đừng nói gì, cứ giao hết cho tôi.”

Mifuyu nhận tiền từ hai người phụ nữ, đưa lại cho Masaya. Anh định bảo thực ra không cần thu tiền. Nhưng cô dường như đã nhìn thấu được suy nghĩ của anh, vội thì thào: “Người tốt quá thì không thể nào sinh tồn được.”

Masaya tròn mắt. Mifuyu xoay người, đi ra khỏi công xưởng.

Sau khi bán dầu, Masaya đi vào lều, nhìn túi giấy Mifuyu đưa cho mình. Bên trong túi có một cái hộp. Masaya mở hộp ra, ngẩn người: một máy quay phim gia dụng có màn hình tinh thể lỏng, còn cả một mảnh giấy nhỏ, bên trên đề: “Mở băng video mà xem.”

Pin hình như đã được sạc đầy. Masaya chuyển chế độ của máy quay sang phát lại băng, ấn nút.

Nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện trên màn hình, Masaya suýt nữa thì kêu lên. Căn nhà đổ nghiêng nọ rõ ràng là xưởng nhà anh, nhà chính phía sau cũng lọt vào ống kính.

Ngoài ra...

Ông Toshirou bị đè dưới đống đổ nát, đang gắng sức vùng vẫy xuất hiện trên màn hình, ông ta khua khoắng hai tay như thể đang bơi.

Hình ảnh chầm chậm di chuyển theo phương ngang, một người đàn ông cao lớn mặc áo chống lạnh màu xanh lá lướt qua màn hình.

.9.

Kimura cứ do dự mãi. Trong tay anh ta cầm một tấm danh thiếp. Chính là tấm danh thiếp Kurasawa Katsuko ở đài Truyền hình Nhật Bản đưa cho. Đã hai ngày rồi mà vẫn không có tin tức gì.

“Đầu óc cứ để đâu đâu, làm sao vậy?” Namie đang trang điểm nói. Trong gương phản chiếu gương mặt sốt ruột của cô, Namie đang chuẩn bị đi làm. Cô làm tại một quán rượu ở Kitashinchi.

“Em nghĩ mà xem, nếu muốn phát trong chương trình tin tức, thì cũng phải có phong thanh gì rồi chứ. Bao nhiêu lâu vẫn không liên lạc gì, không phải kỳ lạ lắm sao? Lúc đến mượn băng thì gấp gáp như vậy cơ mà, liệu có khi nào không được sử dụng không?”

“Anh lo lắng thế thì gọi điện hỏi xem. Có danh thiếp đấy còn gì?”

“Ừm.” Kimura cũng nghĩ đến việc gọi điện. Điều anh ta thực sự chờ mong không phải thông báo thời gian phát sóng, mà là được gặp lại Kurasawa Katsuko. Tất nhiên, anh ta cũng muốn xác nhận lại số phận của cuốn băng video ấy, vì lại có người muốn xem nó.

Hôm qua, một phụ nữ kỳ quặc tên Yonekura Sakiko đột nhiên tìm đến. Ánh mắt cô ta sắc lẻm, vừa nhìn đã biết là người làm ở quán rượu, nhưng lại không giống Namie lắm. Hình như cô ta cũng trông thấy những tấm ảnh dán ở khu vực bị thảm họa. Người phụ nữ đó nói có lẽ trong băng video có người bố đã qua đời trong trận động đất của mình, vẻ mặt lúc nói chuyện tựa hồ đau xót lắm lắm, nhưng lại có cảm giác như đang diễn kịch.

Vừa nghe nói đã cho đài truyền hình mượn, cô ta có vẻ rất thất vọng, cuối cùng đưa cho Kimura một tấm danh thiếp, nhờ anh ta khi nào cuốn băng được trả về thì nhất định phải báo cho mình biết. Trên

đó in tên của một công ty không rõ kinh doanh cái gì ở Nara, bên cạnh cái tên "Kotani Shinji", còn có hàng chữ "Yonekura Sakiko" viết bằng bút bi.

"Trước đó xin đừng cho ai khác mượn, nhất định phải liên hệ với tôi nhé, sẽ có hậu tạ." Người phụ nữ ấy không ngừng cúi đầu.

Kimura rất muốn biết cô ta hậu tạ mình bằng cái gì, nhưng anh chưa hỏi đã nhận lời luôn. Có lẽ cuốn băng video kia có giá trị không thể ngờ đến, vấn đề lễ tạ thì để sau này từ từ bàn thảo cũng được.

Tạm thời không nghĩ chuyện này nữa, giờ mấu chốt là ở Kurasawa Katsuko.

"Anh dùng điện thoại một chút." Kimura cầm máy con chiếc điện thoại không dây đứng dậy. Anh ta không muốn để Namie nghe thấy cuộc trò chuyện giữa mình và Kurasawa, bèn đi vào nhà vệ sinh, quay số trên danh thiếp. Nghe thấy tiếng bắt máy, anh ta hơi căng thẳng.

Người nghe điện là nam giới: "Đây là Đài truyền hình Nhật Bản."

"A lô, tôi họ Kimura, xin hỏi cô Kurasawa có đó không?"

"Anh tìm Kurasawa ạ, cô ấy ra ngoài rồi, anh là anh Kimura nào nhỉ?"

"Người hai ngày trước cho cô ấy mượn băng video, chính là băng video quay lại cảnh tượng lúc vừa xảy ra trận động đất ấy."

Kimura cho rằng nói vậy đối phương sẽ hiểu được ngay, nhưng phản ứng của người kia vẫn rất chậm chạp.

"Băng video? Ồ, chuyện này chỉ có thể hỏi Kurasawa thôi. Anh họ Kimura đúng không ạ? Chốc nữa tôi sẽ chuyển những lời anh vừa nói đến cho cô ấy, như vậy có được không ạ?" Thái độ của đối phương rõ ràng là rất sốt ruột. Kimura hy vọng đối phương có thể nói rằng sẽ bảo Kurasawa Katsuko gọi điện lại, nhưng người kia cuối cùng vẫn không nói. Kimura đành đáp một câu "được", sau đó gác máy.

Mặc dù không rõ người này làm gì, nhưng ít nhất có thể xác định, cuốn băng video kia không gây nên chấn động gì ở đài truyền hình, có lẽ là không được sử dụng. Kimura thấy cũng chẳng sao. Cho dù là vậy, thì cũng phải bắt bọn họ trả cuốn băng về, hơn nữa, anh ta đã nói trước là Kurasawa Katsuko phải tự mình mang tới.

.10.

“Này, cuốn băng video kia thế nào rồi?” Sakiko vừa vào quán, Shinji đứng ở phía sau quầy bar đã hỏi ngay.

“Nghe nói vẫn chưa trả về.”

“Bao giờ thì trả?”

“Không rõ lắm, người đó hình như cũng đang đợi tin.”

“Người đó” tất nhiên là chỉ Kimura, chủ nhân của cuốn băng. Trước lúc đến quán, Sakiko vừa gọi điện thoại. Có lẽ vì cô thúc giục quá dồn dập, nên Kimura tỏ rõ vẻ bực bội.

“Đã mấy ngày rồi, sao hắn không đi hỏi bên đài truyền hình?”

“Bảo là hỏi rồi, nhưng không tìm được người phụ trách.”

Shinji chép miệng, nhìn chằm chằm vào quyển lịch nhỏ trên quầy bar. “Chỉ dựa vào một tấm ảnh, thằng ranh Masaya ấy sẽ không trả tiền đâu.”

“Không phải anh nói anh ta xem ảnh xong liền sợ hãi à?”

“Sau khi nghe nói có băng video nó mới sợ. Cuốn băng ấy chắc chắn đã quay được gì đó. Chỉ cần có thứ ấy, chúng ta nói gì cũng được.”

“Thế chúng ta gạt anh ta rằng đã lấy được cuốn băng ấy vậy.” Sakiko buột miệng nói.

“Vậy thì có tác dụng gì chứ? Đảm bảo nó sẽ hỏi trong cuốn băng ấy quay được cảnh gì.”

“Cứ bịa bừa ra một ít, ví dụ nói trong đó có chứng cứ bố vẫn còn sống chẳng hạn.”

“Cố ra vẻ bí ẩn không dọa được nó đâu. Thằng nhãi đấy tương đối bình tĩnh khi gặp chuyện đấy.” Shinji châm một điếu thuốc, rít mấy

hơi, rồi lập tức dụi tắt trong gạt tàn.

Sakiko cũng có cảm giác như vậy. Lúc gặp nhau ở chỗ lánh nạn, thái độ của Masaya cực kỳ tự nhiên, tiếp đãi em họ vừa mất bố như vậy, có thể nói là không có chỗ nào sơ hở. Người bình thường không thể nào biểu hiện hòa nhã như vậy với con gái của người vừa bị mình giết chết được. Sakiko nhớ bố mình từng nói câu này, nhưng chẳng rõ nói vào lúc nào: nếu ông Mizuhara giao lại việc kinh doanh của công xưởng cho con trai thì kết cục sẽ không đến nỗi bi thảm như thế.

Chiếc điện thoại trên mặt quầy bar đổ chuông. Shinji cầm ống nghe lên, gương mặt vốn dĩ dài thườn thượt lập tức chuyển sang toe toét cười nịnh. “Làm phiền anh quá rồi... vâng, tôi biết rõ, là trong tháng này... được... được... không, tôi cũng đang cố gắng nghĩ cách... vâng, chắc chắn là không có vấn đề...”

Sakiko nghe ra đây là cuộc điện thoại giục trả tiền. Dạo gần đây, chỉ cần điện thoại trong quán kêu thì chắc chắn là đòi nợ. Giọng điệu giãi bày của Shinji hình như cũng lưu loát lên nhiều.

Shinji thô bạo đặt ống nghe xuống, lại đanh mặt lại, lấy chai brandy trên giá xuống, rót vào cốc, tợp một ngụm to. “Em gọi điện lại lần nữa cho tên Kimura ấy đi.”

“Vừa mới gọi. Tạm thời đừng nói chuyện này nữa, thứ kia tính sao bây giờ?”

“Thứ kia? Cái gì?”

“Xác bố em ấy, không thể cứ để đó mãi được.”

Không ngoài dự đoán, gương mặt Shinji cau có hẳn. Sakiko không biết anh ta sẽ lớn tiếng chửi bới thế nào, theo bản năng, cô co người lại. Shinji nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất. “Tôi mặc xác.”

Anh ta uống một hơi cạn sạch chỗ brandy còn lại.

.11.

Kurasawa Katsuko rã rời ngã vật ra chiếc trường kỷ rẻ tiền. Mấy ngày nay cô chưa được ngủ trên giường, theo chỉ thị của cấp trên, cô phải bôn ba khắp nơi trong khu vực gặp thảm họa, đến những chỗ lánh nạn phỏng vấn, không thể tắm rửa, đồ ăn cũng chỉ toàn là cơm hộp đưa đến bằng xe máy.

“Thử nghĩ mà xem, tôi thấy đi phỏng vấn ở chiến trường còn đỡ hơn. Dân thường sẽ không cùng lúc gặp phải tai họa trong phạm vi lớn như thế này, dễ dàng tập trung phỏng vấn đối tượng, hoạt động cũng tiện hơn, lại còn dễ dựng lều nữa.” Shiono, người quay phim bắt cặp với cô nói.

Katsuko không đáp lại. Tay Shiono này lúc nào cũng kêu ca. Cô chẳng còn hơi sức mà trả lời, cơ thể đã gần như kiệt quệ cực hạn, quan trọng nhất là tinh thần cũng sắp không gượng được nữa rồi. Mấy ngày nay, không biết cô đã chứng kiến bi kịch của bao nhiêu người. Cô đã không coi xác chết là người nữa, mà chỉ nhìn như một vật thể. Cô thậm chí còn cảm nhận được một mối nguy tiềm tàng, rằng nếu tiếp tục như thế này, mình sẽ bị tâm thần mất.

Điện thoại di động đổ chuông, Katsuko và Shiono đưa mắt nhìn nhau. Chắc chắn lại là chủ nhiệm. Không biết lần này lại bảo họ đi đâu, lại ra lệnh cho quay những cảnh bi kịch như thế nào nữa.

Nghe nói có quan chức cấp cao của chính phủ sắp thị sát khu vực bị thảm họa, chủ nhiệm chỉ thị phải đi săn tin. Katsuko chỉ thấy nhàm chán. Mấy quan chức cấp cao làm bộ làm tịch mặc đồ phòng chống thiên tai đi qua đi lại biểu diễn thì có gì đáng quay đâu chứ?

“Ngoài ra, hôm nay có một người họ Kimura gọi điện đến, có

chuyện gì vậy?" Chủ nhiệm hỏi.

"Không rõ nữa, để tôi quay về đài rồi kiểm tra lại."

Katsuko ngắt máy, truyền đạt lại nhiệm vụ cho Shiono. Anh ta cười gượng.

Tối qua nghe nói có một người họ Kimura gọi điện cho cô, nhưng Kurasawa nghĩ mãi không ra đó là ai. Thấy bảo, người đó nói từng cho cô mượn băng video, nhưng cô lại không nhớ có chuyện này.

Nếu đã biết tên và nơi làm việc của cô, có lẽ đối phương từng trông thấy danh thiếp. Sau khi đến nơi này, Katsuko từng đưa ra mấy tấm danh thiếp, không phải bạ ai cũng đưa, nhưng nếu đối phương hỏi xin thì cũng không tiện từ chối. Có một hôm, cô cũng quên mất là hôm nào, đang quay phim ở một chỗ lánh nạn, chợt có một cô gái trẻ đến hỏi xin danh thiếp. Cô gái tự xưng là người làm công tác tình nguyện, hy vọng Katsuko đừng tự tiện quay phim những người gặp nạn. Cô còn nhớ cô gái ấy rất xinh đẹp, sau khi cầm danh thiếp mới quay đi, như thể ngầm cho phép.

Katsuko hoàn toàn không có ý định gọi điện cho người họ Kimura kia, cô cũng không có thời gian.

.12.

Chỉ cần một ba lô du lịch là đủ chứa các vật phẩm cần thiết nhặt ra từ trong đống gạch vụn chất đầy như núi. Gần như chẳng có thứ gì đáng tiền, chỉ có hợp đồng bảo hiểm, sổ tiết kiệm, con dấu là còn coi như quan trọng, trong sổ tiết kiệm cũng chẳng còn mấy đồng. Ngoài ra, còn mấy bộ quần áo để thay đổi.

Rốt cuộc Masaya cũng cởi được cái áo chống lạnh đã mặc suốt mấy ngày nay, anh tìm thấy một cái áo khoác ngắn bằng dạ thô, tuy chỉ là hàng rẻ tiền. Khoác ra bên ngoài áo len, cảm giác ít nhiều cũng khôi phục lại được cuộc sống văn minh trước đây.

Muốn từ bỏ ngôi nhà của mình, vấn đề khó khăn nhất đối với Masaya là di thể bố anh đang bị vùi lấp ở bên trong. Quan tài đã vỡ nát, di thể cũng gần như nát vụn, nhờ sự giúp đỡ của những người tình nguyện và nhân viên chính phủ, rốt cuộc cái xác cũng được đưa tới chỗ lánh nạn. Quan tài được thay thế bằng túi nhựa màu đen, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Bên phía nhà tang lễ không có tin tức gì, Masaya quyết định mặc kệ, đằng nào thì chi phí lễ tang cũng trả sau. Trong tình hình hiện tại, nhà tang lễ chắc chắn sẽ không tìm đến đòi tiền canh linh cữu. Lò hỏa táng ở các nơi đều không thể sử dụng, bên nhà tang lễ chắc hẳn cũng đang rất hỗn loạn.

Masaya đợi trước cửa nhà thể thao được một lúc, Mifuyu từ phía trước đi đến. Giống như mọi khi, cô vẫn mặc quần bò với áo gi lê lông. Hôm nay cô trang điểm nhạt, trông lại càng thêm xinh đẹp và quyến rũ. Nếu cô làm tóc và ăn mặc thời trang thêm một chút, hẳn sẽ thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người khi đi trên phố.

“Để anh đợi lâu rồi.”

“Xe đâu?”

“Đậu bên ngoài. Di thể thì sao?”

“Xong hết rồi, chuyển đi lúc nào cũng được.”

Họ dùng xe ba gác chuyển di thể của vợ chồng nhà Shinkai và ông Yukio, các tình nguyện viên cũng giúp một tay.

Bên ngoài đậu một chiếc xe tải có mui trắng, thân xe in chữ “Cửa hàng Vật liệu xây dựng X”. Mifuyu đề nghị để cô đi kiếm xe, Masaya cũng không biết cô kiếm được ở đâu.

“Cô có người quen ở cửa hàng vật liệu xây dựng à?” Masaya hỏi.

“Gì cơ?”

“Bên trên không phải có viết đấy sao?” Masaya chỉ vào bên hông chiếc xe tải.

“À, đúng thật. Ồ, thì ra là xe của cửa hàng vật liệu xây dựng à?” Mifuyu hình như cũng vừa mới chú ý đến điểm này.

“Cô mượn ở đâu vậy?” Masaya hỏi.

“Bí mật.” Cô đặt ngón trỏ lên bờ môi.

“Thế này làm tôi hơi không yên tâm rồi đấy.”

“Ồ, anh Masaya này, trên thế gian này nhiều đồ đạc lắm, xe cũng thế, tôi chỉ bỏ ra chút tiền để mượn dùng những thứ đã nhiều đến nỗi sắp tràn đầy ra mà thôi. Không cần để ý mấy chuyện này, mau chuyển di thể lên đi.”

Sau khi chất ba cái xác lên, hai người lên xe. Hành lý của Mifuyu đã để sẵn trong xe, có ba cái túi, toàn bộ đều là hàng hiệu.

“Được rồi, xuất phát đi.” Mifuyu ngồi trên ghế lái phụ nói. Cô có vẻ đang rất vui.

Masaya khởi động xe trong tâm trạng phức tạp. Họ sẽ đến tỉnh Wakayama. Mifuyu nói đã bàn bạc xong xuôi với cơ sở hỏa táng bên đó, có thể xử lý di thể ở đó được.

Masaya không hỏi gì về cuốn băng video kia. Anh không dám hỏi. Cô đã biết hết. Đã biết rõ sự thật, nhưng tại sao cô lại cứu anh? Là vì lúc cô suýt bị cưỡng hiếp, anh đã cứu cô? Có lẽ đây cũng là một phần nguyên nhân, nhưng không thể đơn giản như vậy được. Ngoài ra, rốt cuộc cô làm thế nào mà lấy được cuốn băng trước cả Sakiko chứ?

Đi chưa được bao xa, liền gặp tắc đường. Điều này cũng nằm trong dự tính.

“Sau khi hỏa táng ở Wakayama xong thì làm gì?” Masaya nêu ra thắc mắc trong lồng.

“Anh Masaya, anh có dự định gì không?”

“Chuyện này, tôi vẫn chưa nghĩ kỹ.”

“Ừm. Vậy thì đi Tokyo đi.”

“Tokyo?”

“Ừm, còn phải nói nữa à.”

Masaya không hiểu tại sao cô lại chọn Tokyo quả quyết như vậy, nhưng anh không hỏi. Hiện giờ, anh chỉ còn biết nghe theo cô mà thôi.

Sau chương trình dự báo thời tiết, radio bắt đầu phát tin về tình hình thiệt hại do cơn động đất gây ra. Nghe nói, số nạn nhân đã vượt quá con số 5.000, có rất nhiều người không rõ danh tính.

Mifuyu với tay tắt radio đi.

“Chuyên này đã không còn liên can gì đến chúng ta nữa rồi.” Cô mỉm cười nói.

Chương 2

.1.

Ra khỏi nhà ga Koenji, chưa đi được bao xa, Hatakeyama Akiko đã chú ý thấy.

Lại nữa rồi...

Cả người cô run lên một chặp. Xung quanh không có người qua lại, con đường này có rất ít đèn đường, hai bên cũng không có nhà dân để xin giúp, cô đành cố rảo bước nhanh. Cô muốn chạy, song lại sợ dẫn đến tình thế không thể cứu vãn.

Tiếng giày da của chính mình gõ xuống mặt đường rải nhựa nghe hết sức chói tai. Giữa những khoảng ngắt âm, có thể cảm giác được một âm thanh thấp trầm pha tạp vào. Tiếng bước chân của cô nhanh lên, âm thanh ấy cũng sẽ đẩy nhanh tiết tấu; nếu cô giảm tốc độ, tiết tấu của đối phương cũng theo đó chậm lại.

Lần đầu tiên cô để ý thấy mình bị bám đuôi là hai tuần trước. Giống như hôm nay, đó cũng là một đêm mây đen mù mịt, không trăng không sao. Thoạt đầu, cô tưởng đó là âm vọng của tiếng bước chân mình, nhưng khi cô dừng lại trước máy bán hàng tự động để mua một lon nước, âm thanh mà cô ngỡ là tiếng vọng kia lại chậm đi mấy nhịp một cách không tự nhiên. Cô ngoảnh đầu lại nhìn, bắt gặp một bóng đen nhanh chóng nấp vào phía sau chiếc ô tô đang đỗ.

Cô giật mình kinh hãi: bị bám đuôi rồi.

Cô không mua nước uống nữa mà rảo bước đi tiếp.

Tiếng bước chân phía sau cũng đi theo. Lần này Akiko không còn can đảm ngoảnh đầu lại nhìn nữa, nỗi sợ hãi và bồn chồn cơ hồ khiến quả tim cô vỡ tung. Rốt cuộc cũng đến khu chung cư, sau khi đi qua cánh cửa kính của tòa nhà, cô mới dám nhìn lại phía sau. Trên con

đường tối tăm không một bóng người.

Nhưng cô về phòng chưa được bao lâu, chuông điện thoại đã kêu lên. Âm thanh từ đầu bên kia ống nghe truyền tới khiến cô lập tức đờ ra như phỗng.

“Về nhà rồi.”

Đối phương chỉ nói một câu đó rồi dập điện thoại. Cô biết đó là một người đàn ông, nhưng không nghe ra là ai. Âm thanh đó thấp trầm, lại mơ hồ không rõ.

Từ đó trở đi, liên tiếp xảy ra những sự việc kỳ dị. Một buổi tối nọ, Akiko trở về nhà phát hiện trên tay nắm cửa có treo cái túi giấy, bên trong để hộp cơm bento của một quán ăn kiểu Nhật nổi tiếng và mảnh giấy viết “chào mừng về nhà”, tất nhiên, cô không ăn hộp cơm ấy mà vứt đi luôn cùng với mảnh giấy. Có lúc, cô lại nhận được phong bì bên trong có ảnh gửi đến qua đường bưu điện, trong ảnh là cô trên đường đi làm hoặc lúc đang tiếp khách. Cô cũng vứt cả những tấm ảnh đó đi.

Ba ngày trước, trong hòm thư xuất hiện một tờ giấy từ máy đánh chữ. mới đầu Akiko còn tưởng là thông báo của quản lý tòa nhà, vì đoạn đầu viết rất giống. Nhưng đọc xuống dưới, sắc mặt Akiko liền tái nhợt đi. Trên đó viết thế này:

“... gần đây có thêm nhiều người không phân loại rác kỹ. Về mặt này, cô Hatakeyama Akiko ở phòng 503 thực hiện rất xuất sắc, ngay cả pin khô cô cũng phân loại rõ ràng. Tôi rất thích điểm này ở cô.”

Rốt cuộc là ai làm vậy? Không thể đoán ra được. Ngày hôm sau, cô liền đến đồn cảnh sát gần đó để trình bày tình hình, nhưng thái độ của viên cảnh sát phụ trách tiếp dân thực sự khó mà nói là nhiệt tình được.

“Tôi hiểu chuyện này chắc hẳn đã làm cô sợ hãi, nhưng chỉ dựa vào mấy thứ này chúng tôi cũng không thể làm gì được.” Vẻ mặt viên cảnh sát như thể anh ta sắp sửa ngáp to một cái.

“Nhưng tên đó theo dõi tôi, lén chụp ảnh rồi gửi cho tôi. Còn nữa, hắn còn lục lọi cả rác tôi vứt đi. Chẳng lẽ những hành vi này không phải là phạm tội à?”

“Không thể, nếu thế thì tất cả hành vi của thám tử tư đều là phạm tội rồi. Quan trọng nhất là không có tổn thất. Nếu muốn buộc tội, cô cần phải trình bày tình hình tổn thất.”

“Tôi bị giày vò về tinh thần. Gần đây, ngay cả trên đường đi làm tôi cũng hết sức căng thẳng. Lúc làm việc cũng luôn có cảm giác bị người ta giám sát, không thể nào tập trung vào công việc được. Đây lẽ nào không gọi là tổn thất?”

Viên cảnh sát vẫn cười sốt một: “Chuyện trên phương diện tình thần có thể coi là tổn thất được không? Điều này ấy à, cảm giác của mỗi người đối với các sự vật khác nhau nhiều lắm.”

“Nhưng mà trong các vụ ly hôn, nếu chịu đựng đau khổ về mặt tinh thần, không phải cũng có thể nhận được bồi thường ư?”

“Đấy là phương diện dân sự, cô gặp cảnh sát nói những chuyện này khiến chúng tôi khó xử quá.” Giọng điệu viên cảnh sát càng lúc càng khó chịu, “Tóm lại, nếu bị giày vò thể xác hoặc gặp phải nguy hiểm thì hãy quay lại tìm chúng tôi. Trong tình hình hiện tại thì dù thế nào cũng không thể lập án được.”

“Tôi cảm thấy mình bị nguy hiểm tính mạng, như vậy cảnh sát cũng không có biện pháp gì sao?”

“Không phải tôi đã nói rồi sao?” Viên cảnh sát bực dọc nói, “Có cảm thấy tính mạng bị nguy hiểm hay không, chuyện này mỗi người lại thấy mỗi khác. Có rất nhiều người đến tìm cảnh sát nói chuyện kiểu như cô, nhưng chẳng có gì xảy ra cả, muốn cảnh sát chúng tôi làm gì chứ? Chứng cớ người đang đeo bám cô muốn làm hại cô đâu?”

Thấy Akiko không đáp được, viên cảnh sát lại cười khẩy bổ sung: “Chậc, không cần lo lắng vậy đâu. Có khi đó chính là người đàn ông có

ý với cô đang tìm đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của cô đấy. Chuyện này thì phải xem cô nghĩ như thế nào, kỳ thực đó cũng là một chuyện đáng mừng, vì cô xinh đẹp như vậy mà, cô cứ coi đó là thuế người đẹp đi. Đúng đúng, thuế người đẹp, thuế người đẹp."

Viên cảnh sát dường như hết sức hài lòng với cách nói "thuế người đẹp" này, lặp đi lặp lại tới mấy lần.

Không thể chờ mong vào cảnh sát, chỉ còn cách tự bảo vệ mình, nhưng cô không tìm hiểu được thân phận thực của đối phương, cũng không nghĩ ra cách gì hay. Trước mắt, biện pháp duy nhất mà cô nghĩ được chính là tạm thời không làm bừa kích thích đối phương, cố gắng hết sức không để ý đến sự tồn tại của hắn.

Đây thực ra không thể coi là biện pháp được. Hành động của đối phương ngày một leo thang. Hành vi theo dõi tối nay còn táo tợn hơn những lần trước, dường như hắn đã có chỗ dựa nên chẳng e dè gì, kể cả bị phát hiện cũng chẳng sao. Nếu Akiko thình lình xoay người chạy về phía hắn, kết quả sẽ thế nào? Chất vấn đối phương, có lẽ sẽ chỉ rơi vào cạm bẫy của hắn.

Chẳng có gì xảy ra cả, muốn cảnh sát chúng tôi làm gì chứ?

Bên tai Akiko văng vẳng câu nói vô trách nhiệm của viên cảnh sát. Nếu xảy ra chuyện gì, tất cả chẳng phải đều đã muộn rồi hay sao? Nếu tình hình này cứ tiếp tục tiến triển, chắc chắn là sẽ có chuyện xảy ra, một chuyện gì đó không thể cứu vãn được.

Nhưng Akiko không nghĩ ra biện pháp nào cả. Tiếng bước chân của kẻ thù vô hình khiến toàn thân cô run rẩy. Akiko gắng ép mình không được bỏ chạy, đi về phía nhà.

•••

"Sao vậy? Trông cậu có vẻ mệt mỏi?"

Nghe thấy có người nói chuyện, Akiko mới sực tỉnh. Vừa nãy cô lại thần người ra, tất nhiên là nghĩ tới kẻ chưa từng lộ mặt kia.

Shinkai Mifuyu lo lắng nghiêng đầu. Bằng tuổi Akiko, có lúc cô trông già dặn khác thường, có lúc lại ngây thơ trong sáng như cô bé con. Lúc này, cô hơi giống loại thứ hai.

"À, xin lỗi, vừa nãy mình đang mải nghĩ."

"Dạo này sắc mặt cậu hình như không được tốt lắm, không khỏe à, hay có gì lo lắng?"

"Coi như... lo lắng đi." Akiko miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Vì lý do công việc, trưng ra bộ mặt cười tươi là sở trường của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy hai má mình hơi cứng. Xem ra, cô đã đến giới hạn chịu đựng rồi.

"Nếu cậu không ngại, có thể đến tìm mình tâm sự lúc nào cũng được. Tất nhiên, có lẽ ngoài việc nghe cậu thổ lộ tâm tình ra, mình cũng chẳng giúp được việc gì khác." Mifuyu mỉm cười, quay về chỗ quầy hàng nhẫn thiết kế. Đó là quầy hàng do cô phụ trách. Akiko phụ trách quầy nhẫn đính hôn, nằm ở phía trong cùng của cửa hàng này.

"Hanaya" là cửa hàng trang sức đá quý lâu năm ở Ginza. Ba tầng nhà đều là cửa hàng, tầng một bán đồ lặt vặt cùng với quần áo, tầng hai bán các đồ dùng hằng ngày loại cao cấp, tầng ba là khu vực trọng điểm của Hanaya, kinh doanh các loại đá quý và kim loại quý.

Gần một tháng nay, doanh thu của cửa hàng đang trượt dốc, rõ ràng là vì sự kiện khí độc trong ga tàu điện ngầm. Vì không biết lúc nào sẽ trở thành vật hy sinh của đám khủng bố, chỉ cần không có việc gì đặc biệt khẩn cấp, mọi người dĩ nhiên sẽ nghĩ cách tránh đi vào trung tâm thành phố. Sau sự kiện gây ra thương vong lớn về người này, tinh thần cảnh giác của người dân tăng cao, ngành trang sức đá quý xa xỉ nhất bị ảnh hưởng đầu tiên. Lúc trận động đất Hanshin Awaji mới xảy ra cũng vậy.

Phải rồi, hình như cậu ấy chính là nạn nhân... nhìn bóng lưng Shinkai Mifuyu, Akiko sực nhớ ra.

Không lâu sau trận động đất, Mifuyu được tuyển vào làm chính thức ở Hanaya. Akiko không rõ quá trình cụ thể ra sao. mới đầu, Mifuyu làm ở quầy hàng tầng một, khoảng hai tuần sau thì chuyển lên tầng ba. Việc điều động như vậy rất hiếm thấy, vì thế ban đầu mọi người đều hết sức ngạc nhiên. Nhưng đến giờ, sau hai tháng, như Akiko được biết, không còn ai dị nghị về việc Mifuyu làm trên tầng ba nữa. Mifuyu rất hiểu về trang sức đá quý, cũng rất giỏi tiếp đãi khách hàng, lại thạo ngoại ngữ, lúc có khách ngoại quốc, mọi người cũng nhờ cô cả. Tất cả mọi người đều nghĩ, chẳng trách lại tuyển dụng cô trong khi tình hình buôn bán ế ẩm thế này.

Nghe nói cô đã mất cả bố lẫn mẹ trong thảm họa động đất, nhưng không thể nhìn ra nét buồn bã nào ở cô, mà cô cũng chưa từng đề cập đến trận động đất ấy. Akiko cảm thấy nội tâm của Mifuyu rất kiên cường, bắt đầu nhìn cô với ánh mắt khác, sau khi biết được Mifuyu bằng tuổi mình, thậm chí cô còn cảm thấy hơi tự ti.

Có lẽ cô ấy có thể giúp mình nghĩ ra cách gì hay. Akiko đột nhiên có cảm giác này.

Hanaya mở cửa đến tám giờ tối, sau đó họp thêm nửa tiếng là các nhân viên trong cửa hàng được tự do. Lúc thay quần áo trong phòng thay đồ, Akiko gọi Shinkai Mifuyu: “Này, sau giờ làm cậu có thời gian không? Đi uống cốc trà nhé?”

“Được thôi.” Mifuyu mỉm cười gật đầu.

Tầng hai của tiệm bánh ngọt có mặt tiền trên con phố Chuodori là quán cà phê. Bàn cạnh cửa sổ vừa hay còn trống, hai người liền ngồi xuống đối diện nhau. Akiko gọi cà phê, còn Mifuyu thì gọi trà sữa Royal.

“Hôm nay cũng thật tệ. Xảy ra sự kiện khí độc, mình cũng biết lưu

lượng khách sẽ giảm, nhưng sao cả người đến xem nhẫn cưới cũng ít đi nhỉ?" Akiko mở đầu bằng một chủ đề không lấy gì quan trọng.

"Năm nay không may mắn, rất nhiều người đã lùi ngày kết hôn sang năm sau. Trên tivi có nói đấy."

"Ồ, có lẽ là vì nguyên nhân này." Akiko đang định nhắc đến chuyện động đất, vội kìm lại.

Sau khi đồ uống được đưa lên, Akiko bắt đầu nói tới sự việc kia. Mifuyu nghiêm túc lắng nghe, chốc chốc lại nhệch miệng ra, có vẻ rất đau khổ, như thể chỉ nghe thôi cũng khiến cô cảm thấy khó chịu.

"Có manh mối gì không?" Nghe xong, Mifuyu hỏi.

"Chính vì không có nên mới đau đầu đây. Nếu biết là ai, có lẽ mình đã nghĩ ra cách đối phó." Cô uống một ngụm cà phê, mùi vị rất chán.

Mifuyu đặt ngón tay lên cốc trà, chăm chú nhìn chếch xuống dưới như thể đang trầm tư. Cúi thấp đầu càng làm hàng lông mi dài của cô thêm nổi bật, một sự phối hợp tuyệt vời với đôi mắt hạnh nhân, trông chẳng khác nào người mẫu trên các tạp chí thời thượng. Sao cậu ấy lại chọn công việc này nhỉ? Không ngờ trong đầu Akiko lại nảy ra một vấn đề hoàn toàn không liên quan đến phiền não của cô lúc này.

Mifuyu ngẩng đầu lên: "Chuyện này làm mình sửng sốt quá."

"Đúng thế. Thật sự là không thể tin nổi, không ngờ lại có người đi làm chuyện đó."

"Mình không có ý đó." Mifuyu đưa mắt nhìn quanh, sau đó ghé lại gần, "Gần đây mình cũng gặp phải chuyện giống như thế'."

"Cái gì?" Nghe được tin ấy, Akiko buột miệng hỏi, "Thật à?"

Mifuyu chầm chậm chớp chớp mắt.

"Khoảng một tuần trước, sau khi về nhà mình phát hiện trên cửa có kẹp một tờ giấy. Mình tưởng lại là danh thiếp của công ty bảo hiểm liền cầm lên xem, thì thấy bên trên có chữ viết."

“Viết gì vậy?”

“Chào mừng về nhà. Nghe nói hôm nay em lại bán được nhiều đá quý đẹp đẽ như em vậy.”

“Hả...” Cánh tay Akiko nổi đầy da gà, cô vừa dùng tay xoa xoa, vừa nói: “Thế là có ý gì? Còn gì nữa không?”

“Có mấy lần điện thoại mà không nói gì. Mình cũng không biết túi rác có bị kiểm tra hay không nữa.”

“Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ là cùng đối tượng đang đeo bám mình?”

“Tại sao lại chọn mình với cậu làm mục tiêu chứ?” Mifuyu nói.

“Mình cũng không hiểu.” Hai tay Akiko ôm lấy cốc cà phê, “Cậu có cảm thấy chuyện này là ngẫu nhiên không? Hai người cùng gặp phải sự việc khiến người ta sởn gai ốc trong cùng một khoảng thời gian ấy?”

“Đúng vậy.” Mifuyu cũng tỏ ra khó hiểu.

Mặc dù không hiểu gì, nhưng biết được không chỉ có mỗi mình gặp phải tình trạng này, Akiko cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Nếu đúng là cùng một người, lẽ nào chỉ có hai bọn mình bị hại?”

Akiko lập tức hiểu được ý của Mifuyu. “Ý cậu là những đồng nghiệp khác cũng gặp phải tình trạng tương tự?”

“Ừ. Những chuyện thế này rất khó kể ra với người khác, mình đoán mọi người sẽ chỉ âm thầm lo lắng thôi.”

Có lẽ vậy. Bản thân Akiko cũng thế, nên cô rất hiểu. “Ngày mai hỏi thử mọi người xem.” Cô vừa nói vừa gật đầu.

Tầng ba của Hanaya ngoài Akiko và Mifuyu ra, còn ba nhân viên nữ nữa. Ngày hôm sau, Akiko nhân lúc vắng khách nói chuyện với họ, hỏi thăm dạo gần đây có bị gã đàn ông kỳ quặc nào đeo bám hay không.

Kết quả thật đáng kinh ngạc, cả ba đều gặp phải những chuyện quái

dị dưới những hình thức khác nhau. Một người nhận được ảnh chụp mình trên đường đi làm, một người nhận được những cuộc điện thoại không lời, còn một người nữa thì giống Mifuyu, trên cửa nhà từng bị người ta kẹp mảnh giấy nhắn.

Cả bọn đi đến một kết luận, khẳng định đây là hành vi của cùng một người. Rốt cuộc là ai? Năm người, kể cả Mifuyu bàn bạc hồi lâu mà cũng không có manh mối nào.

Tìm được người cùng cảnh ngộ khiến Akiko vững dạ hơn nhiều, song cũng có một vấn đề khiến cô càng thêm bất an. So với cô, mức độ bị quấy nhiễu của bốn người còn lại rõ ràng nhẹ hơn nhiều, rõ ràng để lại ảnh hưởng tâm lý.

Sau giờ làm, Akiko đi mua đồ lót và mấy thứ đồ lặt vặt của nam giới. Tối hôm đó, khi đổ rác, cô bỏ cả những thứ ấy vào trong, mong rằng lúc đối phương lục lọi thùng rác, sẽ tưởng rằng trong gian phòng này từng có đàn ông đến ở.

.2.

Sau khi đảo mắt một vòng trong cửa hàng, Sakuragi khe khẽ thở dài. Trước quầy bán nhẫn thiết kế có hai cặp tình nhân trẻ tuổi, nhưng nhìn ngang dọc thế nào cũng giống hạng khách chỉ xem không mua. Kể cả có mua, chắc cũng chỉ chọn loại rẻ tiền chừng 30.000 yên. Shinkai Mifuyu đang giới thiệu các mẫu nhẫn mới với cặp đôi ăn mặc sang hơn. Chỉ có cô gái hứng thú, còn anh chàng kia rõ ràng chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này. Sakuragi suy đoán, bọn họ sẽ không mua.

Ở quầy bán nhẫn đính hôn, Hatakeyama Akiko đang cho một cặp đôi chừng ngoài ba mươi tuổi xem mấy mẫu nhẫn. Anh ta cảm thấy bên này may ra còn có hy vọng. Những khách hàng chỉ xem không mua rất hiếm khi bảo nhân viên bán hàng lấy ra nhiều mẫu nhẫn để xem cho kỹ, quần áo của người đàn ông nhìn cũng tương đối sang trọng. Sakuragi đoán người này cố tình ăn mặc như vậy để đến cửa hàng Hanaya. Giờ chỉ xem Hatakeyama Akiko có thể bán được loại đắt chừng nào mà thôi. Cô nàng này quá tốt, lúc nào cũng ngây ngô giới thiệu mấy món rẻ tiền. Nếu khách hàng trông có vẻ còn đang do dự, tốt nhất là mình đích thân qua đó xem xét tình hình thì hơn.

Những quầy hàng khác cũng lác đác khách, nhưng đại đa số đều như đi tham quan thủy cung, chỉ lướt qua trước tủ kính mà thôi. Các cặp tình nhân trẻ mê mẩn ngắm nhìn những món đồ bày biện trong tủ kính sẽ không bao giờ mua, đó toàn là những tuyệt phẩm ít nhất cũng có giá ba triệu yên trở lên. Nền kinh tế vốn đã sa sút, lại xảy ra trận động đất lớn Hanshin Awaji, rồi cả sự kiện khí độc trong ga tàu điện ngầm, lượng khách có suy giảm cũng là điều nằm trong dự đoán.

Người phụ trách tầng ba Hamanaka đi cầu thang cuốn lên, gương

mặt chữ điền nở nụ cười xun xoe, đang nói gì đó. Sakuragi từng gặp cặp đôi trung niên đi phía sau ông ta, đó là vợ chồng ông chủ cửa hàng hạ giá dạo gần đây phát triển rất nhanh chóng. Thân hình béo phì của người đàn ông chật ních trong bộ vest Burberry, tay đeo đồng hồ Rolex vàng lấp lánh. Người phụ nữ thì vận toàn đồ Hermès, nhưng chẳng những thân hình và khí chất đều kém, mà cách trang điểm cũng rất nhà quê. Sakuragi thấy tủi thân thay cho đám đồ hiệu trên người bọn họ.

“Kính chào quý khách. Hôm nay quý khách muốn chọn gì ạ?” Sakuragi bước tới chào hỏi họ, tỷ lệ nụ cười dành cho hai người là năm trên một. Người phụ nữ đương nhiên là trọng điểm.

“Chưa quyết định cụ thể sẽ mua gì. Có điều Hamanaka liên lạc với chúng tôi, nói cửa hàng mới nhập được ít hàng tốt.”

“Chiếc vòng cổ dạo trước bà vẫn vừa ý chứ ạ?” Hamanaka hỏi.

“À, chiếc ngọc trai đen đó.” Sakuragi gật đầu, anh ta đã nhớ ra. Mặc dù không hợp chút nào, nhưng người phụ nữ này lúc đó vẫn rất hài lòng.

“Chẳng phải các anh nói đã nhập một ít ngọc lục bảo đẹp sao?” Người phụ nữ đánh mặt vừa đỏ vừa xấu sờ sờ ngón tay to như con cá tuyết nói. Bà ta đeo nhẫn gắn kim cương và hồng ngọc, toàn là mua ở đây cả.

“Tôi nghĩ chắc chắn bà sẽ thích.” Sakuragi cười cười với bà ta.

Đưa mắt nhìn theo Hamanaka dẫn hai người kia vào phòng VIP, Sakuragi thầm nghĩ, mấy người phất lên nhờ bán hàng giá rẻ này không ngờ lại đến đây phách lối, đúng là tổn hại đến danh tiếng của Hanaya.

Đột nhiên, Sakuragi nghe thấy tiếng cảm ơn. Ngẩng đầu nhìn lại, anh ta thấy Shinkai Mifuyu đang đưa cho đôi tình nhân kia chiếc túi giấy có in tên tiệm. Sakuragi vốn tưởng rằng hai người đó sẽ không

mua, nhưng chắc anh ta đoán sai rồi. Nhẫn thiết kế không lãi được là bao, nhưng dẫu sao cũng tốt hơn là không bán được gì.

Sakuragi nhìn Shinkai Mifuyu, thầm nhủ cô gái này đúng là nhân tài hiếm có. Lúc cô đột ngột được điều chuyển từ khu bán hàng tầng một lên đây, Sakuragi đã lo lắng cô không thể đảm đương nhiệm vụ, nhưng cô lại đặc biệt giỏi nắm bắt tâm lý của khách hàng. Nghe nói, cô từng làm việc ở một cửa hàng thời trang nổi tiếng, không hiểu vì sao lại nghỉ việc. Sakuragi vốn tưởng cô sẽ có khuyết điểm chết người nào đó, nhưng giờ xem ra không có vấn đề gì.

Sakuragi cho rằng Shinkai Mifuyu khá hơn Hatakeyama Akiko nhiều, cô kia vẫn còn đang nói bã bọt mép mà chưa bán được một chiếc nhẫn.

Sakuragi quyết định bước đến giúp, vừa dợm bước, anh ta chợt để ý thấy có gì đó là lạ. Một cái túi giấy in logo của Hanaya đế bên dưới tủ kính trưng bày chiếc mũ miện kim cương. Anh ta tưởng là của khách hàng để đó, nhưng xung quanh lại chẳng có ai.

Sakuragi lại gần cầm túi giấy lên. Ngay sau đó, sự việc liền xảy ra.

Cùng với tiếng soạt khe khẽ, một mùi tanh tưởi xộc lên mũi lan tỏa ra xung quanh.

Akiko nhận ra mình không thể nào tập trung tinh thần làm việc được, cứ mải lo lắng chuyện kia, tuy rằng cô đã gắng hết sức kiềm chế, nhưng nó vẫn lẩn khuất ở một ngóc ngách nào đó trong tâm trí cô.

Người khách nam hỏi gì đó nhưng Akiko đang thần người ra nên nghe không rõ, đành phải hỏi lại: “Gì ạ?”

“Tôi nói là bạch kim...”

Anh ta vừa nói tới đây, ánh mắt Akiko chợt trông thấy trạng thái kỳ quặc của Sakuragi. Sakuragi nằm vật ra sàn, miệng há ra rồi lại khép vào, một cánh tay đang hươ lên.

Akiko còn đang thắc mắc, đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, kế đó cô cảm thấy khó thở, mắt cay sè. Trạng thái này không chỉ xuất hiện ở riêng cô. Vị khách nữ nãy giờ vẫn so sánh hai chiếc nhẫn bắt đầu ho sặc sụa, chảy nước mắt giàn giụa. Người khách nam đang ôm cô ta cũng ôm cổ họng hét lớn: "Có phải khí độc không?"

Câu nói này làm những người có mặt ở hiện trường nhận ra tính chất nghiêm trọng của sự việc. Mọi người đều chú ý đến mùi tanh tưởi, lập tức hét lên.

"Mau ra ngoài!" Người khách nam tóm lấy cánh tay cô gái đi cùng, xông ra phía cầu thang. Những khách hàng khác cũng theo sau bọn họ.

Hamanaka bước ra khỏi phòng VIP: "Có chuyện gì vậy?"

Akiko muốn giải thích tình hình, nhưng hít thở khó khăn, vừa định mở miệng, cô đã sặc khí.

"Hình như là chất khí gì đó." Shinkai Mifuyu đi tới bên cạnh Akiko, cất những chiếc nhẫn bên ngoài vào trong tủ quầy, "Phải nhanh chóng rời khỏi đây, còn phải cứu anh Sakuragi nữa." Cô cũng bắt đầu ho dữ dội.

Hamanaka đến giờ mới hiểu ra, vội hét lớn: "Mau cất hàng hóa đi, sau đó xuống dưới lánh nạn. Nhớ đừng quên mang theo chìa khóa tủ đấy."

Trước khi ông ta ra lệnh, các nhân viên trong cửa hàng đã bắt đầu hành động. Khách khứa chỉ có vài người, hàng để bên ngoài rất ít. Bọn họ dùng khăn tay che miệng lại chạy về phía cầu thang. Sakuragi cũng đã được các nhân viên nữ cứu ra, còn có người ấn nút báo động.

Thấy Hamanaka dẫn đôi vợ chồng trong phòng VIP ra cửa thang máy, Akiko vỗ vai Shinkai Mifuyu nói: "Chạy mau lên."

"Ừ."

Thấy Mifuyu chạy về hướng ngược với thang máy, Akiko hét lên: "Ngược rồi." Nhưng Mifuyu không dừng bước, mà ấn lên nút dừng

thang cuốn, sau khi xác nhận thang đã dừng hẳn, cô mới men theo thang cuốn đi xuống. Thì ra là vậy, Akiko lấy làm khâm phục.

Cổ họng và mắt đều đau rát, cô bắt đầu cảm thấy nhức đầu, buồn nôn.

.3.

Khoảng một tiếng sau, Akiko đến bệnh viện đa khoa ở Akashicho, ngoài cô còn có mười mấy người khác được đưa đến đây, đều là nhân viên và khách hàng ở tầng ba. Tính cả Akiko, triệu chứng của hầu hết mọi người đều rất nhẹ, nghỉ ngơi một lúc là hồi phục. Chỉ có Sakuragi là được đưa vào phòng bệnh tiếp nhận điều trị, phỏng chừng phải nằm viện mấy ngày để theo dõi.

“Sợ chết khiếp đi được. Có nằm mơ mình cũng không ngờ sẽ gặp phải chuyện này trong cửa hàng.”

“Đúng thế. Cứ tưởng chỉ cần không đi tàu điện ngầm là có thể yên tâm rồi chứ.”

“Tại sao lại chọn đúng cửa hàng mình nhỉ? Những chuyện thế này chẳng phải đều xảy ra ở những chỗ tập trung đông người hay sao?”

Các đồng nghiệp của Akiko xôn xao bàn tán. Sức khỏe đã hồi phục, giờ họ đang đợi trong phòng chờ.

Shinkai Mifuyu không góp chuyện, chỉ cúi đầu ngồi im. Cô và Akiko là những người rời khỏi hiện trường sau cùng, hồi phục chậm hơn so với mọi người.

Akiko cũng không có tâm trạng nói chuyện, nhưng không phải vì nguyên nhân sức khỏe. Một ý nghĩ đang chiếm cứ tâm trí cô. Chuyện này thật xui xẻo, cô không hề muốn nghĩ đến, nhưng lại không thể xua nó ra khỏi đầu mình. Cô muốn tìm người để thảo luận, nhưng chắc chắn ai nghe xong cũng sẽ hoảng hốt lo sợ.

Một lúc sau, Hamanaka xuất hiện, vẻ mặt ông ta hết sức hốc hác.

“Nghe nói cảnh sát muốn hỏi chuyện.”

Các nhân viên nữ lập tức trở nên căng thẳng.

“Cứ nói thật là được, chú ý đừng thêm vào những suy đoán và tưởng tượng của các cô, chỉ thuật lại sự thật thôi. Hiểu chưa hả?” Hamanaka dặn.

Mọi người đều gật đầu.

Bọn họ được dẫn đến một gian phòng giống như phòng họp bên trong bệnh viện, ngồi đối diện với năm viên cảnh sát ở hai bên chiếc bàn dài.

Không một lời tự giới thiệu, viên cảnh sát ngồi giữa đã cất tiếng nói luôn. Người này cắt đầu cua, nhìn bề ngoài khoảng bốn mươi tuổi, ánh mắt sắc sảo, cằm rất nhọn, mặc một bộ Âu phục màu xanh lam sẫm cắt may rất khéo. Ông ta bảo mọi người cứ nói thoải mái, nhưng thấy không ai mở miệng bèn hỏi: “Vị nào phát hiện ra sự việc khác thường đầu tiên?”

Mọi người đều nhìn về phía Akiko. Cô đành phải nói.

Cô cố gắng kể lại tình cảnh phát hiện ra Sakuragi có trạng thái khác thường một cách rõ ràng nhất. Trong lúc nghe, người kia luôn nhìn thẳng vào mắt Akiko. Bốn viên cảnh sát còn lại, người thì ghi chép, người thì gật đầu.

Akiko nói xong, Shinkai Mifuyu, ba nhân viên nữ khác và Hamanaka lần lượt thuật lại sơ lược quá trình sự việc xảy ra.

“Trước khi anh Sakuragi phát hiện túi giấy đó, không ai chú ý đến nó à?” Người kia hỏi bọn họ.

Không ai trả lời, ông ta lại đổi câu hỏi khác.

“Có ai xác định được trước mấy giờ thì không có thứ đó không?”

Vẫn không người nào trả lời. Mấy viên cảnh sát bắt đầu lộ vẻ thất vọng.

Người kia đưa mắt nhìn Hamanaka.

“Hôm nay áng chừng có khoảng bao nhiêu vị khách, tính cả những

người chỉ xem mà không mua ấy?"

"Rốt cuộc có bao nhiêu người?" Hamanaka ngoảnh đầu nhìn mấy nhân viên nữ, hỏi cô ngồi bên cạnh, "Tôi không ở trên tầng ba nhiều, không rõ lắm... có bao nhiêu người nhỉ?"

"Chừng... bốn năm chục người gì đó." Cô gái trả lời không tự tin cho lắm.

"Không phải chứ? Tính cả những người chỉ vào xem qua một chút rồi đi luôn, chắc phải đến hơn một trăm người." Một nhân viên nữ khác nói.

"Vậy à?" Cô nhân viên nói đầu tiên lẩm bẩm. Không ai lên tiếng nữa. Chắc mọi người đều đang thầm nghĩ, chẳng ai lại đi đếm xem có bao nhiêu vị khách cả, tất nhiên không thể nào biết được. Ít nhất là Akiko nghĩ như vậy.

"Trong số khách ấy có nhân vật nào khả nghi không, ví dụ như không xem hàng hóa, mà chỉ lượn lờ xung quanh cửa hàng?"

Mọi người vẫn im phăng phắc.

Akiko nghĩ, hỏi kiểu này thì người ta làm sao trả lời được? Lúc nào chẳng có rất nhiều người không để ý đến hàng hóa, chỉ lượn qua lượn lại trong cửa hàng, nhiều người chỉ vì muốn giết thời gian trước cuộc hẹn nên mới vào. Nếu lúc nào cũng để ý đến những người này thì chẳng bao giờ hết được.

"Vậy, không giới hạn trong ngày hôm nay, trước đây mọi người có từng thấy người nào khả nghi, hoặc nhận được cuộc điện thoại kỳ lạ nào không? Tóm lại là, có xảy ra chuyện gì gây cho mọi người ấn tượng sâu sắc hay không?"

Vẫn không ai lên tiếng. Người đàn ông đang định nói thêm gì đó, đột nhiên có người buột miệng thốt lên một câu: "Chuyện đó thì..." Đó là một nhân viên nữ tên là Sakai Shizuko.

"Gì vậy?" Người đàn ông ngoảnh đầu nhìn cô.

“Có lẽ chẳng liên quan đến sự kiện này đâu.”

“Thế cũng không sao. Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ưm, thế này...” Không hiểu sao, Sakai Shizuko lại đưa mắt nhìn Akiko, “Kể ra chuyện đó được không?”

“Chuyện nào cơ?”

“Thì cái gã đàn ông kỳ quái đó ấy. Cậu thấy đó, cả bọn chúng mình đều là người bị hại còn gì?”

Akiko giật mình. Cô không nghĩ những người khác sẽ nói ra chuyện này.

“Chuyện gì vậy? Chuyện bị hại mà các cô nói là như thế nào?”

“Là thế này, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả tôi thời gian này đều bị quấy rối một cách kỳ quặc.”

“Cụ thể là như thế nào?”

“Ví dụ... về nhà phát hiện có mảnh giấy kỳ quặc, nhận được những tấm ảnh kỳ quặc, còn bị bám đuôi nữa.”

“Gượm đã, dạo gần đây cô gặp phải những chuyện này à?”

“Tôi chỉ nhận được mảnh giấy nhắn, những người khác từng nhận được ảnh.”

Các cảnh sát lộ vẻ nghi hoặc pha lẫn kinh ngạc, như thể phát hiện ra một thứ không thể ngờ đến ở một địa điểm bất ngờ, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào mấy người hội Akiko.

Cuối cùng, Akiko đành phải kể ra việc gần đây có một gã đàn ông bí ẩn đeo bám mình, vì những người khác đều đã nói rồi. Cô đã lược bỏ đi nhiều, vì không muốn để người khác biết tình trạng của mình còn nghiêm trọng hơn những người còn lại. Ngoài ra, còn một nguyên nhân khác quan trọng hơn.

“Gã đàn ông bí ẩn...” Viên cảnh sát đặt tay lên cổ. Hiển nhiên, ông ta thấy thất vọng. Điều ông ta muốn nghe không phải là những chuyện

kiểu này.

“Là một thằng biến thái.” Viên cảnh sát ngồi ở mé ngoài cùng bên trái đột nhiên làu bàu. Ông ta để râu ria xồm xoàm, mái tóc dài tùy tiện hất ra sau đầu, nói xong lại còn cười lên thành tiếng. Viên cảnh sát ngồi giữa bực bội nhếch mép.

Sau khi cảnh sát điều tra xong xuôi, mọi người trở về cửa hàng. Khu vực bán hàng đã bị cấm vào, họ thay quần áo ở phòng thay đồ rồi định về thẳng nhà luôn. Nghe nói, việc bán buôn về sau sẽ có thông báo riêng.

Akiko vừa ra khỏi cửa hàng, đã bị người khác vỗ vai, là Shinkai Mifuyu. Khóe miệng cô đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ nghiêm túc.

“Có thời gian không, đi uống cốc trà rồi về nhé?”

“Ừ... được.”

Akiko vừa nhận lời, Mifuyu liền bước đi luôn.

“Phen này thì phiền phức rồi, không biết cửa hàng sẽ thế nào.” Họ lại đến quán cà phê lần trước, Mifuyu vừa uống trà sữa Royal vừa nói.

“Không biết nữa.” Akiko ậm ờ trả lời. Lúc này, cô chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ đến chuyện của cửa hàng đá quý.

“Lúc nãy tại sao cậu không nói thật?” Mifuyu hỏi, “So với bọn mình, cậu bị quấy nhiễu còn nghiêm trọng hơn, tại sao lại chỉ nói qua loa thế?”

Akiko cụp mắt xuống. Quả nhiên, Mifuyu đã để ý đến.

“Tại sao thế?” Mifuyu lại hỏi thêm lần nữa, giọng điệu tựa hồ còn pha chút trách móc, như thể muốn nói, xảy ra chuyện lớn như vậy mà cậu còn che giấu, đối với mọi người đều không có lợi.

Akiko ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt to tròn của Mifuyu đang đăm đăm nhìn mình, cô có cảm giác như nội tâm đã bị đối phương nhìn

thấu.

“Có lẽ mình nên nói ra chuyện đó.”

“Chuyện gì?”

“Ùm, là thế này...”

Akiko do dự mở túi, lấy ra một mảnh giấy, mở ra rồi đặt lên mặt bàn. Trên đó in chữ:

“Em lại dám phản bội anh! Tính mạng em nằm trong tay anh, anh sẽ cho em biết điều này. Cẩn thận! Lúc nào anh cũng ở bên cạnh em đấy.”

.4.

“Là khí clo. Trong túi giấy đó phát hiện ra bình chứa bằng nhựa và bong bóng vỡ. Trong bình chứa đựng NaClO, trong bong bóng khí rất có thể chứa đầy axit sunfuric. Hai thứ này trộn vào nhau sẽ có phản ứng hóa học, sinh ra chất khí. Trước mắt, vẫn chưa phát hiện ra điểm chung với sự kiện khí độc trong ga tàu điện ngầm.” Giọng Mukai vang vang trong phòng họp. Ông có vóc người gầy guộc, mặc bộ Âu phục phẳng phiu, nhìn bề ngoài trông giống như nhân viên của một công ty hàng đầu hơn. Nhưng đó là khi chưa để ý thấy ánh mắt sắc bén.

Trên tay Mukai đang cầm bản báo cáo của phòng Nghiên cứu khoa học điều tra thuộc Sở cảnh sát, nội dung là kết quả phân tích túi giấy nghi phạm để lại hiện trường vụ bom thối xảy ra tại cửa hàng Hanaya ở khu Ginza.

Nghe nói là khí clo, Kato Wataru nhếch mép cười. Chẳng trách hôm nay đám người bên an ninh không xuất hiện. Tài liệu này hẳn cũng được đưa đến trụ sở điều tra sự kiện khí độc trong ga tàu điện ngầm rồi. Nếu không liên quan đến khí độc, giờ mấy người bên đó chắc chắn không quan tâm nữa. Vừa nghe tin ở Ginza xảy ra sự kiện khí độc, đám người ấy đã xông đến hiện trường đầu tiên, điều tra thẩm vấn các nhân viên bị hại, tự tiện nắm lấy quyền chủ đạo, giờ thì hay rồi...

Mukai dẫn các điều tra viên do Kato dẫn đầu đến đồn cảnh sát Đông Tsukiji, trụ sở điều tra cũng tạm thời đặt ở đây. Nói là tạm thời, vì hiện tại các cuộc điều tra liên quan đến khí độc đều do Sở cảnh sát Thành phố phụ trách.

Giống như ngày hôm qua, hôm nay họ vẫn tiến hành điều tra xung quanh hiện trường. Thu hoạch cực kỳ ít ỏi. Điểm đặc trưng duy nhất

chính là túi giấy của Hanaya, nhung ở khu Ginza mà cầm loại túi giấy này cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

Trước mắt, manh mối duy nhất là hai máy quay video giám sát đặt ở tầng ba cửa hàng Hanaya. Có hơn một trăm người đi qua chỗ để túi giấy. Máy quay không quay phía dưới chân, không thể phán đoán đó là túi giấy của ai. Nhân viên điều tra đang miêu tả lại các đặc điểm gương mặt của từng người xuất hiện trong băng ghi hình, lập danh sách, đồng thời cũng so sánh với các băng ghi hình giám sát cũ. Mọi người cho rằng nghi phạm chắc chắn đã đến điều tra địa hình từ trước.

“Cần phải đặc biệt nhấn mạnh là phương thức gây án trộn hai loại hóa chất này với nhau.” Mukai tiếp tục nói, “Theo như bản báo cáo này, đối tượng đã cho quả bóng chứa axit sunfuric vào bình chứa đổ đầy muối NaClO sắp đặt sẵn từ trước, chỉ cần quả bóng bị kích thích sẽ vỡ toang ra.”

“Kích thích là thế nào?” Một cảnh sát hỏi.

“Theo như sắp xếp thì chỉ cần đụng vào túi giấy, công tắc sẽ bật, sử dụng nam châm điện làm mũi kim đâm vỡ quả bóng. Tình tiết cụ thể cậu có thể xem bản sao của báo cáo.”

Nhìn bản sao báo cáo được đưa tới, Kato phục sát đất. Thiết bị sử dụng nam châm điện làm mũi kim bắn ra lẫn cấu tạo của công tắc đều không quá phức tạp. Công tắc dùng viên bi sắt trong trò pachinko, chỉ cần đụng vào túi giấy, viên bi sẽ lăn trên đường ray, trong khoảnh khắc nó chạm vào vật cản ở một bên, dòng điện sẽ chạy từ viên pin vào nam châm điện. Có lẽ ngay cả học sinh tiểu học cũng làm được.

“Bi sắt...” Kato lẩm bẩm.

“Giờ đang xác định phòng chơi pachinko, chắc sẽ nhanh chóng tra rõ thôi.” Mukai nói, “Về bình chứa bằng nhựa và bóng cao su, cũng đang điều tra nhà máy sản xuất, nam châm điện có lẽ là dùng linh kiện

của thứ gì đó, không rõ tình hình cụ thể của kim và các bộ phận khác, về thiết bị sinh ra khí, chỉ có nhiêu đó."

"Chẳng có gì rõ ràng cả." Có người lầm bầm một câu.

Mukai trừng mắt nhìn về phía ấy. "Cũng không phải là không có gợi ý gì. Đúng như bản báo cáo này đã viết, thiết bị này cực kỳ đơn giản, chỉ cần trình độ của học sinh trung học là có thể làm được. Kể cả các cậu, chỉ cần xem sơ đồ vẽ trong đó, hẳn có thể hiểu ngay được cấu tạo. Nhưng có thể nghĩ ra được cách này không mới là mấu chốt."

Thấy tổ trưởng nói vậy, mọi người đều im re. Kato trong lòng cũng hết sức tán đồng. Con người sau khi trưởng thành, nếu không phải sở thích, cũng không cần vận dụng trong công việc, chắc chắn sẽ quên tiệt những nguyên lý đã học về nam châm điện và dòng điện.

"Còn một vấn đề nữa. Tuy rằng nguyên lý đơn giản, song muốn nó phát huy được công năng thì bất kể là công tắc sử dụng bi sắt, hay nam châm điện, đều cần thỏa mãn điều kiện thích hợp. Nếu không suy nghĩ đã làm, chắc chắn sẽ không thể hoạt động bình thường. Thiết bị trong vụ án này được làm tương đối tinh xảo. Phòng Nghiên cứu khoa học điều tra cho rằng, nghi phạm hoặc là người chuyên nghiệp trong ngành chế tạo, hoặc đã thử làm đi làm lại rất nhiều lần."

"Rõ ràng là do người khéo tay làm."

Nghe ý kiến của Kato, Mukai nói: "Tôi cũng có cảm giác như vậy." Sau đó, ông lại hùng hồn nói: "Mặc dù không biết bên an ninh lý giải thế nào, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc chắp nối vụ án này với sự kiện khí độc trong ga tàu điện ngầm. Hành vi khủng bố có mục tiêu là nơi công cộng như ga tàu điện ngầm, và vụ án nhằm vào cửa hàng đá quý này, về mặt tính chất hoàn toàn khác nhau, đây là ý kiến thống nhất của toàn thể thành viên trong phòng Hình sự. Trước tiên, cần phải triệt để tra xét tình hình xung quanh những người liên quan đến Hanaya."

“Nếu phát hiện có liên quan đến sự kiện khí độc thì tính sao?” Kato hỏi dò.

“Đến lúc đó,” Mukai ngừng lại trong giây lát, nửa bên mặt hơi dãn ra, “đến lúc đó hẵng hay. Chúng ta cứ tiến hành điều tra đúng theo trình tự. Nếu cần lấy thông tin từ bên an ninh, thì phải nghĩ cách mà moi ra. Nhưng hễ bọn họ không hỏi, chúng ta cũng không cần phải báo cáo lại với họ làm gì.”

“Vâng.” Kato cũng mỉm cười.

Kato rất để tâm đến nhân vật bí ẩn dạo gần đây đeo bám các nhân viên nữ mà họ nhắc tới. Khí clo tuy rằng nguy hiểm, nhưng không đến nỗi chết người, có lẽ mục đích của nghi phạm là dọa nạt người nào đó trong cửa hàng Hanaya. Cách thức hiếm độc này hoàn toàn phù hợp với hình tượng nhân vật bí ẩn mà bọn họ nói tới. Lúc lấy lời khai, vì ông buột miệng nói ra một câu “biến thái”, đám người bên an ninh đang chờ mong điều gì đó kết nối đến sự kiện khí độc trong ga tàu điện ngầm kia còn nhìn ông với ánh mắt khó chịu.

Tóm lại, đối với những người liên quan đến Hanaya, đặc biệt là các nhân viên, cần phải lần lượt điều tra thẩm vấn. Kato và đồng nghiệp đang bàn tính xem nên triển khai công việc thế nào, đột nhiên nhận được thông báo, nói có hai nữ nhân viên ở Hanaya đến đồn cảnh sát, hình như có điều muốn nói.

Kato quyết định cùng đồng nghiệp trẻ cùng thuộc tổ của Mukai tên là Nishizaki đi gặp bọn họ.

Hai cô gái đang chờ trong phòng tiếp khách trong góc bộ phận cảnh sát hình sự. Kato có ấn tượng với cả hai. Hai người đều xinh đẹp, một cô có gương mặt đặc biệt thu hút, thừa sức đi làm diễn viên. Wataru nhớ được cô này tên là Shinkai Mifuyu, tuyệt đối không chỉ vì tên của cô tương đối hiếm gặp.

Lần này Shinkai Mifuyu lại chỉ là người đi cùng, nhân vật chính là

cô nhân viên tên Hatakeyama Akiko kia, nói rằng trong lúc lấy lời khai hôm qua, có một chuyện cô chưa nói.

“Chuyện gì vậy?” Kato nheo mắt cười hỏi.

Vừa thấy mảnh giấy Hatakeyama Akiko lấy trong túi xách ra, nụ cười của Kato lập tức tắt ngấm. Thậm chí có thể gọi đó là lời báo trước của thủ phạm.

“Cô nhận được lúc nào vậy?” Kato hỏi.

“Hai ngày trước khi xảy ra vụ việc. Hết giờ làm về nhà, tôi phát hiện nó được kẹp trên cửa.”

“Viết rằng Tại dám phản bội anh’ là có ý gì? Chẳng lẽ ý là cô đã phản bội gã đàn ông bí ẩn kia?”

“Hình như hắn nghĩ thế.” Hatakeyama Akiko gật đầu. “Thế là ý gì?”

Shinkai Mifuyu cất tiếng giải thích: “Tôi từng góp ý với Hatakeyama, bảo cô ấy giả vờ như có bạn trai. Chẳng hạn như phơi quần áo đàn ông, đổi biển tên thành tên nam giới, hoặc bỏ lẫn đồ dùng của đàn ông vào trong thùng rác.”

“Ừm. Cô đã làm theo?” Anh mắt Kato chuyển sang phía Akiko.

“Tôi bỏ thêm vật dụng của đàn ông vào trong thùng rác, lúc phơi quần áo cũng...”

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Chắc là chừng một tuần trước.”

“Đến hôm nay, ngoài mảnh giấy này ra, còn gì bất bình thường nữa không?”

Akiko thoáng nghĩ ngợi, rồi khẽ lắc đầu. “Không có chuyện gì đặc biệt. Không nhận được thư từ kỳ lạ gì, cũng không có điện thoại, tôi còn tưởng cách làm của Shinkai có hiệu quả rồi...”

Kato khoanh tay lại, ánh mắt lại hướng xuống mảnh giấy.

Phần “lại dám phản bội anh” này có thể giải thích như sau: gã đàn

ông bí ẩn dường như đã cho rằng Akiko có bạn trai. Gã này quá si mê cô gái mục tiêu, lúc nào cũng nhận định cô là thứ thuộc về mình. Kato biết khá nhiều vụ án giết người phát triển từ nguyên cớ này.

"Tính mạng em nằm trong tay anh, anh sẽ cho em biết điều này." Những lời này cho thấy trạng thái tinh thần của kẻ này hết sức nguy hiểm. Cảm giác nôn nóng vì chưa đạt được mục đích cộng với lửa giận vì bị người mình yêu phản bội, khiến hắn ta có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nhưng Kato nghĩ, trong câu này không cảm nhận thấy ý định giết người vì bị ép đến đường cùng. Điều hắn muốn biểu thị chỉ là "có thể lấy mạng em bất cứ lúc nào", chỉ là cảnh cáo, hơn nữa nhìn từ góc độ cảnh cáo, phương thức thả khí clo này quả thực rất có hiệu quả.

"Lúc nào anh cũng ở bên cạnh em đấy." Câu này có ý gì nhỉ? Chỉ có nghĩa là hắn nắm rõ hành động của Hatakeyama Akiko như lòng bàn tay, hay còn ý nào khác?

"Sau khi xảy ra vụ việc có gì khác thường không?" Kato hỏi Akiko.

"Tối qua tôi nhận được điện thoại."

"Nói gì?"

"'Đã biết chưa hả? Chớ có phản bội anh.' Sau đó đầu kia gác máy. Tôi sợ điếng người, vì vậy..."

"Hôm nay cô bèn tới đây."

Akiko gật mạnh đầu.

Trở về trụ sở, Kato lập tức báo cáo với Mukai. Mukai liếc nhìn mảnh giấy, hạ giọng nói: "Chuyện này phía truyền thông đã biết chưa?"

"Chưa tiết lộ ra ngoài, cũng đã dặn dò bọn họ không nên nói."

Mukai gật đầu.

"Có cần phái người giám sát Hatakeyama Akiko không? Nhưng

những nhân viên nữ khác cũng bị gã đàn ông bí ẩn kia quấy nhiễu ở các mức độ khác nhau."

"Đây chính là điều tôi nghĩ mãi không ra. Nếu gã đàn ông vì quá mê đắm Hatakeyama Akiko nên mới sinh hận rồi gây ra vụ án này, tại sao hắn còn đi quấy rối những cô gái khác? Chẳng lẽ là để che đậy?"

"Che đậy cái gì?"

"Không rõ."

"Chẳng lẽ thoạt đầu hắn hứng thú với tất cả nhân viên nữ trong cửa hàng Hanaya, sau đó mới tập trung vào một mình Hatakeyama Akiko?"

"Có khả năng này." Giọng điệu của Kato có vẻ không đồng tình.

"'Lúc nào anh cũng ở bên cạnh em đấy'... câu này khiến người ta phải nghĩ ngợi nhiều đây." Mukai dường như có cùng cảm giác với Kato.

"Chỉ là dọa nạt, hay định làm thật? Điểm này cần phải chú ý."

"Định làm thật?" Mukai ngẩng đầu lên nhìn Kato, vẻ mặt như đang chờ đợi thuộc cấp nói ra suy nghĩ giống mình.

"Nghi phạm ở trong nội bộ, hoặc giả ở ngay bên cạnh bọn họ. Nhưng nếu là vậy, phải chăng hắn sẽ không viết như thế? Đây lại là một nghi vấn nữa. Có thể hắn đã đánh giá thấp Hatakeyama Akiko, cho rằng cô ấy sẽ không báo cảnh sát."

Mukai nhắm mắt lại, như chìm vào suy tư.

"Có năm nhân viên nữ, tạm thời tiến hành giám sát việc đi làm và về nhà của họ trước đã."

.5.

Mục tiêu sống tại một chung cư xây dựng năm năm trước, mặt tiền hướng ra phố Kasaibashi ở Monzen-nakacho, khu Koto, tầng một là cửa hàng tiện lợi, vì vậy ban ngày ở đây có rất nhiều người qua lại. Mặc dù chỉ cần chú ý những người ra vào khu căn hộ, nhưng vậy cũng đủ kiệt sức rồi.

Điều tra viên của đồn cảnh sát Đông Tsukiji hằn học chửi thầm trong bụng, lại bị phái làm cái việc nhàm chán này, đúng là phiền chết đi được! Anh ta thuộc loại nhân viên cốt cán trong đội Cảnh sát hình sự, không ngờ lại phải nhận nhiệm vụ đi giám sát người bị hại trong vụ bom thối, công việc này thật sự quá thấp kém, khiến anh ta có cảm giác tự tôn bị tổn thương. Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, không có gì khác thường cả. Anh ta đã hết hy vọng, cho rằng sau này cũng sẽ chẳng có chuyện gì nữa.

Anh ta biết rõ đám người ở trên sở đang nghĩ gì. Bọn họ vốn tưởng chuyện này có liên quan đến sự kiện khí độc trong ga tàu điện ngầm, nên vội vàng thành lập ban điều tra, nhưng tình hình vụ án lại không phải vậy, chỉ xuất hiện một tên biến thái bỉ ổi mà thôi. Thấy thế, đám người kia liền thay đổi phương châm, nhanh nhẹn đẩy phiền phức cho đồn cảnh sát khu vực. Nếu có một hai người chết, họa may họ còn dồn thêm lực lượng, nhưng đến cả người bị hại nghiêm trọng nhất là Sakuragi cũng sắp xuất viện, có khi muốn khởi tố tội danh sát nhân bất thành cũng chưa chắc đã được. Như thế, hoàn toàn có thể giao hết mọi thứ cho đồn cảnh sát khu vực, nhưng bọn họ lại không chịu làm thế, chính là vì lo lắng sẽ điều tra ra mối liên quan nào đó với sự kiện khí độc kia.

Anh ta ngồi trên ghế lái của chiếc xe van loại dùng chở cả người lẫn hàng hóa. Chiếc xe này anh ta mượn của người bạn buôn bán đồ điện. Anh ta đậu xe ở mé bên trái phố cầu Kasaibashi để tiện quan sát khu chung cư đối diện. Hành lang bên ngoài chung cư này hướng ra đường cái, có thể nhìn rõ cửa từng căn hộ.

Đang ngáp liền hai cái, anh ta nghe thấy có người gõ cửa kính bên phía ghế lái phụ. Một cảnh sát trẻ ít kinh nghiệm hơn anh ta đang nhìn vào trong xe.

Người mới tới mở khóa, kéo cửa xe ra. "Đổi ca rồi."

"Rốt cuộc cũng đến giờ. thời gian trôi chậm quá." Anh ta vươn vai trong khoang xe chật hẹp.

Đúng lúc này, viên cảnh sát trẻ đang chăm chú quan sát khu chung cư bỗng "A" lên một tiếng. Anh ta lập tức nhìn về phía đó theo phản xạ.

Trước cửa có một người đàn ông đang đứng, người này mặc áo jacket chống lạnh màu xám, vóc người trung bình, khoảng bốn mươi tuổi, có lẽ là già hơn một chút, không nhìn rõ mặt.

Người đàn ông đang mò hòm thư. Tầng một chung cư này có phòng để hòm thư riêng, chỉ có bưu kiện chuyển phát nhanh hoặc thư bảo đảm là đưa tới tận cửa. Ông ta trông không giống nhân viên bưu điện, mà cũng không giống như nhân viên chuyển phát.

"Có cần quát ông ta một tiếng không?" Người đồng nghiệp trẻ tuổi hỏi.

"Đợi đã, để xem tình hình thế nào."

Ngay sau đó, người đàn ông rời khỏi cửa căn hộ, đi về phía thang máy. Ông ta dường như không hứng thú với những căn hộ khác.

"Cậu đợi ở đây." Anh ta ra lệnh cho đồng nghiệp. Tuy đây không thể coi là công lớn, nhưng cũng không thể để cậu cảnh sát trẻ hơn cướp đi được.

Anh ta chạy một mạch qua đường, đợi trước cửa khu chung cư. Từ đây, anh ta cũng có thể nhìn thấy phòng để hòm thư, điều này đã được xác nhận từ hôm giám sát đầu tiên.

Người kia đã xuất hiện. Nếu ông ta đi thẳng qua hòm thư thì tính sao? Tay cảnh sát quyết định, kể cả vậy cũng phải gọi ông ta lại.

Không ngoài dự kiến, người đàn ông đi về phía hòm thư, dường như muốn kiểm tra tình hình xung quanh trước. Tay cảnh sát rụt đầu lại. Sau đó lại vươn người ra quan sát tiếp.

Người đàn ông thò tay vào lỗ bỏ thư của một hòm thư. Hiển nhiên, không phải ông ta bỏ đồ vào trong đó, mà là muốn lấy đồ vật bên trong ra. Loại hòm thư này, nếu không biết mật mã thì sẽ không thể mở ra được. Người đàn ông bỏ thứ gì đó vào trong túi áo jacket, định đi ra ngoài như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Xin lỗi, đợi một chút.” Tay cảnh sát quát gọi.

Người đàn ông đứng lại, chừng như chẳng hiểu gì cả.

“Vừa nãy ông làm gì vậy?”

“Đâu... đâu có làm gì.” Người đàn ông lắc đầu, nhưng lại không nhìn thẳng vào tay cảnh sát.

“Nãy giờ tôi vẫn quan sát hết đấy. Có phải ông muốn ăn trộm thư không?”

“Không hề.”

“Vậy thì ông đang làm gì?”

“Tôi nói rồi còn gì, chẳng làm gì cả. Thật phiền phức!”

Tay cảnh sát phát hiện đối phương muốn bỏ chạy, liền tóm lấy cổ tay ông ta. Lúc này, nét mặt ông ta mới đờ ra. Người đàn ông chưa kịp lớn tiếng hô hoán, cảnh sát đã lấy phù hiệu ra.

“Trước tiên cho tôi biết họ tên và địa chỉ của ông, sau đó lấy món đồ trong túi ông ra đây cho tôi xem. Hành vi của ông rõ ràng là đang

phạm pháp.”

Sắc mặt người đàn ông thoắt chốc tái mét, còn tay cảnh sát được nếm khoái cảm khi đâm trúng vào chỗ hiểm của đối phương.

.6.

Trong quá trình thẩm vấn, Kato Wataru vẫn nghi hoặc trước câu trả lời bày ra trước mặt. Tuy vẫn chưa thể đoán định đây là đáp án chính xác, nhưng nếu đã mắc phải lưới của cảnh sát giăng ra thì rõ mười mươi ông ta là nghi can rồi.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Hamanaka Yoichi đã trở nên hốc hác cực độ, ánh mắt đờ đẫn hướng về phía bàn trong phòng thẩm vấn, miệng he hé mở. Nhìn dáng vẻ ấy của ông ta, chắc chắn không thể ngờ được đây lại là người phụ trách cả một tầng trong cửa hàng đá quý trang sức nổi tiếng ở khu Ginza.

Trên bàn để một chiếc phong bì, của bưu điện gửi đến, bên trong là chi tiết sử dụng và thông báo yêu cầu trả tiền. Hamanaka đã móc trộm ra khỏi thùng thư.

Người nhận thư là Shinkai Mifuyu. Cảnh sát phụ trách giám sát đã chứng kiến Hamanaka lục lọi hòm thư gắn trên cửa căn hộ của cô.

“Này, ông Hamanaka, đến lúc nói sự thật rồi đấy, tại sao lại trộm thư của Shinkai Mifuyu?” Kato lên tiếng. Vấn đề này, ông đã hỏi đi hỏi lại vài lần rồi.

Hamanaka vẫn cúi gằm đầu, đáp: “Điều này, vừa nãy tôi đã nói...”

“Không phải trộm mà là nhặt được, muốn đưa lại cho cô ấy nên mới đến chung cư của cô ấy. Ban đầu định bỏ vào hòm thư trước cửa căn hộ, sau đó lại đổi ý xuống tầng một, nhưng không nhét vào được, đành bỏ cuộc, đang định về thì bị cảnh sát quát dừng lại, có phải không?” Kato lặp lại lời khai trước đó của Hamanaka bằng giọng điệu giễu cợt, “Ông Hamanaka, giả sử ông là cảnh sát, ông có hoàn toàn tin vào lời khai như vậy không? Có tin tưởng ngay lập tức không? Chắc là không

nhỉ. Vậy thì, có thể nói ra điều gì khiến chúng tôi tin được không?"

Đầu Hamanaka càng lúc càng cúi thấp. Ông ta muốn tìm cách thoát khỏi tình cảnh khốn quẫn này, nhưng không nghĩ ra ý tưởng gì, đành tiếp tục giữ im lặng. Rốt cuộc ông ta đang che giấu điều gì?

"Ông Hamanaka, nghe vợ ông nói ông thường chơi pachinko. Gần đây có phòng chơi nào ông thường xuyên ghé không?"

Có lẽ vì chủ đề câu chuyện đột nhiên thay đổi, Hamanaka chớp chớp mắt nhìn Kato.

"Có phải ông từng mang bi sắt ở đó ra ngoài không?"

"Bi sắt? Không có."

"Ồ?" Kato gí cằm lại gần, ngẩng đầu nhìn xéo gương mặt Hamanaka, "Thiết bị phun khí độc chính là dùng bi sắt của phòng chơi đó. Có thể nói là ngẫu nhiên được không?"

Hamanaka giờ mới hiểu ý của Kato, vội ra sức xua tay nói: "Tôi không biết những chuyện đó, không liên quan gì đến tôi cả, sao lại... có bi sắt?"

"Vậy đổi câu hỏi khác nhé." Kato nói, "Ông là người phụ trách một tầng của cửa hàng lớn như Hanaya, chắc chắn là có cơ hội sử dụng máy tính rồi nhỉ?"

Hamanaka hơi ngẩng đầu lên.

"Rốt cuộc có dùng hay không?" Kato hỏi lại một lượt.

"Thỉnh thoảng có dùng."

"Nhà ông cũng có máy tính?"

Hamanaka thoáng nghĩ ngợi, sau đó gật gật đầu.

"Loại máy gì?"

"Loại máy... sao lại hỏi chuyện này?"

"Đừng lảm nhảm nữa, hỏi gì đáp nấy là được rồi!" Kato gằn giọng quát lên, sau đó lại dịu giọng, "Làm ơn cho biết loại máy tính ông đang

sử dụng.”

“Fujitsu... loại gì ấy nhỉ?” Hamanaka lẩm bẩm hồi lâu, nghiêng nghiêng đầu nói, “Xin lỗi, tôi không nhớ.”

“Ông dùng máy đánh chữ?”

“Có.”

“Phần mềm đánh chữ là gì?”

“Ichitaro.”

“Máy in loại nào? Nếu không nhớ, chỉ cần nói nhãn hiệu là được.”

“Hình như là Hewlett-Packard.”

Kato dựa lưng vào ghế, chăm chú nhìn nghi can đang cúi đầu. Phần mềm đánh chữ và máy in đều khớp với kết quả phân tích lá thư đe dọa mà Hatakeyama Akiko nhận được, nhưng thẳng thắn khai nhận thế này, lại có vẻ bất bình thường. Nhìn bộ dạng so vai rụt cổ kia của Hamanaka, chỉ có thể cảm nhận được nỗi khiếp sợ mà thôi.

Có tiếng gõ cửa vang lên, rồi cửa mở ra. Mukai thò đầu vào, khe khẽ gật đầu ra hiệu với Kato. Kato đứng dậy, ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Đã hỏi Shinkai Mifuyu rồi.” Mukai khẽ nói.

“Cô ta nói gì?”

“Rất kinh ngạc. Điều này cũng là đương nhiên thôi.”

“Có nói gì về quan hệ với Hamanaka không?”

Mukai lắc đầu: “Nói là luôn được Hamanaka quan tâm, cảm thấy ông ta là cấp trên tốt, muốn cố gắng trở thành nhân viên tốt, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này, thật không thể nào tin nổi... giống như câu trả lời của một học sinh ưu tú vậy.”

“Đã để cô ta về rồi à?”

“Chưa, vẫn bảo đợi đó. Anh muốn gặp không?”

“Có.”

“Được rồi.” Mukai gật đầu, “Hamanaka thế nào rồi?”

“Vẫn thế.”

“Ừm. Vậy thì đêm nay đừng cho thằng cha ấy về, ngày mai có lẽ hắn sẽ đổi ý.”

“Đội trưởng.”

“Gì?”

“Hamanaka vô tội trong vụ khí độc.”

Mukai thoáng ngây người ra, sau đó nhìn chằm chằm vào cấp dưới, cười mỉm. “Căn cứ vào đâu vậy?”

“Thằng cha ấy không thể làm được chuyện đó, làm chuyện đó cần phải khá bạo gan.”

“Anh muốn nói hắn không có gan? Chỉ bằng trực giác mà đưa ra phán đoán như thế đâu có giống phong cách xưa nay của anh. Mau đi gặp Shinkai Mifuyu đi.”

•••

Shinkai Mifuyu mặc áo sát nách, hai cánh tay trắng muốt thanh mảnh trông hết sức quyến rũ. Lúc trước, chỉ thấy cô mặc đồng phục và vest, kiểu ăn mặc thoải mái này khiến Kato cảm thấy hết sức mới mẻ.

“Nghe nói giờ Hanaya đang ngừng kinh doanh.” Ông bắt chuyện trước.

“Vâng.” Mifuyu gật đầu, nhưng vẻ mặt rất gượng gạo.

“Nghe nói hôm nay cô chỉ ở trong nhà, hoàn toàn không phát hiện bên ngoài có người động vào hòm thư trên cửa căn hộ.”

“Tôi ở phòng trong xem tivi...”

“Nghe Hamanaka nói, ông ta gọi điện cho cô nhiều lần, nhưng không ai bắt máy, nên mới đến nhà cô.”

“Tôi rút dây điện thoại ra rồi. Lần trước tôi đã nói rồi đấy, dạo này cứ nhận được những cú điện thoại kỳ quái...”

“Như vậy e là rất bất tiện. Không ai có thể liên lạc với cô được.”

“Đành chịu vậy, dẫu sao cũng còn hơn nhận được những cú điện thoại kỳ quái khiến tôi cứ thấp thỏm không yên. Vả lại, chắc chẳng ai có chuyện gấp cần tìm tôi cả. Tôi có người thân nào đâu.” Mifuyu cúi đầu. Kato biết cô là nạn nhân trong vụ động đất Hanshin Awaji.

“Về sự kiện này, cô có thể nhớ ra những gì?”

“Vừa nãy tôi đã nói với một cảnh sát khác...”

“Xin lỗi. Phiền cô nhắc lại một lần nữa.” Kato hơi cúi đầu.

Mifuyu khẽ thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu thuật lại. Từ tháng trước, cô đã lấy làm lạ vì không nhận được thông báo của bưu điện, cũng không nhận được biên lai nộp tiền gas và điện.

“Nếu đúng là thư từ bị trộm, tôi thực sự quá sức kinh ngạc. Nói thật lòng, tôi không muốn tin chút nào.”

Mifuyu chắp hai tay trước ngực như thể cầu nguyện, bàn tay khe khẽ run rẩy. Lần trước gặp mặt, Kato có cảm giác cô khá là trầm ổn bình tĩnh, xem ra lần này thực sự bị một phen hoảng sợ rồi.

“Cô cảm thấy người phụ trách tầng ba Hamanaka như thế nào? Trước đây ở nơi làm việc, thái độ của ông ta đối với cô có gì khác thường không?” Kato đi thẳng vào vấn đề.

Shinkai Mifuyu im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu lên, thở ra một hơi dài. “Lúc nãy tôi cũng nói rồi, tôi vẫn không thể nào tin được. Liệu có lầm lẫn gì không? Liệu có khi nào ông Hamanaka thực sự muốn trả lại món đồ bị thất lạc nên mới đến nhà tôi không?”

“Cô cho rằng nói như vậy có thể khiến người ta tin được không?”

Cô ngập ngừng giây lát, sau đó vuốt ngược tóc lên, nhíu chặt lông mày lại như đang cố nhịn đau.

“Không thể tin nổi. Ông Hamanaka rất giỏi giang, là một nhân viên cấp dưới, tôi luôn tôn trọng ông ấy. Sau này, chắc tôi không thể tin

tưởng ai được nữa.”

.7.

Trên giá trong phòng khách bày một khung ảnh nhỏ, bên trong là một tấm ảnh chụp cả gia đình, nhìn có vẻ rất hòa thuận mỹ mãn, vẻ mặt người nào cũng ngập tràn hạnh phúc. Cậu con trai học tiểu học đứng giữa, phía sau là cặp vợ chồng đứng vai kề vai. Dường như bị ánh sáng làm chói mắt, ba người đều nheo mắt cười. Có vẻ họ đang leo núi, không chỉ ông chồng, cả người vợ cũng mặc quần bò đi giày thể thao.

Người vợ trong ảnh đang cúi đầu ngồi trước mặt Kato, bàn tay phải đặt trên đầu gối nắm chặt chiếc khăn tay, trên người mặc áo len đan phối với váy trắng. Kato cảm thấy chị ta ăn mặc kiểu này hợp hơn là mặc quần bò.

“Vậy, chị để ý thấy ông ấy có gì khác thường không?”

Nghe Kato hỏi vậy, Hamanaka Junko khẽ gật đầu. “Hình như ông ấy nghĩ ngợi những chuyện khác nhiều quá, toàn lơ là những gì tôi nói...”

Dù không có chuyện gì, quá nửa các ông chồng trên đời này đều như vậy... câu nói này ra đến miệng rồi lại bị Kato nuốt trở vào. Bốn năm trước ông đã ly hôn, lúc chưa ly hôn cũng y như thế.

“Ngoài ra,” chị ta lại bổ sung, “ông ấy về nhà muộn hơn hồi trước. Hồi trước khoảng chín giờ là về rồi, dạo gần đây thường gần mười một giờ mới về.”

“Không qua đêm ở bên ngoài chứ?”

“Chuyện này thì không...”

“Buổi sáng có đi sớm hơn thường lệ không?” Kato hỏi.

Junko gật gật đầu như vừa mới nhớ ra. “Đúng là có. Mặc dù không thường xuyên, song thỉnh thoảng cũng đi sớm hơn bình thường gần

một tiếng đồng hồ, bảo là ở cửa hàng có công việc cần chuẩn bị...”

“Chị còn nhớ sự thay đổi này bắt đầu từ khi nào không?”

Junko đặt bàn tay lên gò má gầy guộc. “Hình như là từ hai tháng trước.”

Kato gật đầu. Nếu kẻ đeo bám Hatakeyama Akiko và Shinkai Mifuyu đúng là Hamanaka thì rất phù hợp với những lời khai này. Hiện tượng đi sớm về muộn có thể lý giải là để theo dõi hoặc kiểm tra thùng rác nhà bọn họ.

“Xin hỏi,” Junko ngẩng đầu lên nhìn Kato, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, “Đúng là chồng tôi đã làm chuyện đó sao? Đúng là đã đi quấy rối các nhân viên nữ ở cửa hàng...”

Junko nhắm mắt, lại cúi gằm đầu xuống thật thấp. Theo quan sát của Kato, đối với chị ta, cuộc sống yên ổn và tương lai đều sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Chị ta không nói những lời kiểu như “chồng tôi không bao giờ làm chuyện đó”. Có vẻ, chị ta đã lờ mờ để ý thấy sự khác thường nào đó.

Cảnh sát đã tiến hành lục soát phòng riêng của Hamanaka Yoichi. Những thứ muốn tìm chia làm hai loại: dấu vết đối tượng quấy rối các nhân viên nữ ở Hanaya, cùng chứng cứ chế tạo thiết bị phát tán khí độc.

“Chúng ta đổi chủ đề nhé.” Kato cầm cốc trà trên bàn lên. Ông nhớ lúc pha trà, bàn tay Junko cứ run rẩy không ngừng. “Thời điểm này tuần trước, có dấu hiệu gì chứng tỏ chồng chị đang làm gì đó trong phòng không, ví dụ như chế tạo thứ gì đó chẳng hạn?”

Junko nghiêng đầu, nhíu mày lại. “Vừa nãy tôi cũng đã nói rồi, gần đây thời gian anh ấy nhốt mình trong phòng đúng là nhiều hơn. Tôi không rõ anh ấy đang làm gì.”

“Chị có thường vào phòng chồng minh không, ví dụ như những lúc ông ấy không có nhà?”

Junko lắc đầu. “Hồi trước tôi từng bị mắng cho một trận vì vào phòng anh ấy. Anh ấy bảo trong đó để đồ đạc quan trọng của khách hàng gửi, cảnh cáo tôi không được tự tiện vào trong.”

“Chị không biết trong phòng trông như thế nào à?”

“Vâng, gần như không biết. Anh ấy từng quở trách tôi cực kỳ nghiêm khắc. mới mấy hôm trước vừa làm ầm lên một trận, bảo tôi lại tự tiện vào trong đó.”

“Vừa nãy tôi nhìn lướt qua phòng của chồng chị, trong đó có một số thứ rất kỳ lạ, như là bàn thao tác, ê tô, các công cụ lặt vặt...”

“Anh ấy có sở thích chế tác kim loại. Anh ấy bảo đã bán đồ trang sức đá quý, thì cũng phải nắm được kỹ thuật nhất định.”

“Trang sức kim loại là công việc rất tỉ mỉ, chồng chị có khéo tay không?”

“Chuyện này, biết nói thế nào nhỉ, tôi cảm thấy bình thường. Anh ấy từng cho tôi xem nhẫn và ghim cài ngực tự chế, vừa nhìn đã biết là người nghiệp dư làm.” Lúc trả lời, Junko hết sức thắc mắc, không hiểu sao cảnh sát lại hỏi những vấn đề này. Kato không nói cho chị ta biết những chuyện này có liên quan đến vụ bom thối xảy ra ở Hanaya.

“Kato, lại đây đi.” Nishizaki ở ngoài cửa phòng gọi lớn. Anh ta đang khám xét căn nhà, tay đeo găng trắng.

“Xin lỗi.” Kato nói, đoạn đứng dậy khỏi ghế xô pha, ra ngoài hành lang, “Phát hiện ra thứ gì?”

“Nhìn này.” Nishizaki cầm mấy tấm ảnh. Người trong ảnh chính là Shinkai Mifuyu, rõ ràng là ảnh chụp trộm.

.8.

Nơi hẹn gặp là một phòng trà bên trong khách sạn gần Suitengu. Người đàn ông mặc vest đen lịch thiệp nhanh nhẹn dẫn Kato và Nishizaki đến chỗ ngồi ở trong góc.

Kato liếc nhìn tờ thực đơn, giật thót mình. “Nhìn đi, một cốc cà phê mà những một nghìn yên.”

“Trong khách sạn dĩ nhiên đắt rồi, hẳn là được miễn phí rót thêm đấy.”

“Ừm, thế ít nhất cũng phải rót thêm hai lần.”

Kato đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện đa phần là các nhân vật dáng dấp như chủ doanh nghiệp vận Âu phục đi giày da. Kato cũng mặc Âu phục, nhưng so với thứ bọn họ mặc trên người thì khác nhau một trời một vực. Người nước ngoài cũng rất đông. Ngồi ở chỗ thế này chẳng thể nào bình tĩnh được.

“Sao nhất thiết phải yêu cầu đến chỗ này?”

“Thấy bảo là có việc ở ngay gần đây, còn bảo đây là quán bình thường hay tới.”

“Bình thường hay tới loại quán một nghìn yên một cốc cà phê thế này à? Lương của nhân viên cửa hàng trang sức đá quý cao vậy sao?”

“Không rõ, nghe nói là phụ nữ độc thân rủng rỉnh tiền. Ngoài ra, có lẽ là thời kỳ kinh tế bong bóng sống tương đối xa xỉ rồi, vẫn chưa thay đổi được thói quen.”

“Ai rước loại đàn bà này về thì thật khổ.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng cô ta đẹp lắm, chắc vẫn có người theo đuổi đấy.”

“Quả là đẹp, nhưng tôi chẳng thích. Nhìn bề ngoài rất chín chắn vững vàng, nhưng có lúc lại tỏ ra yếu đuối, rất khó nhìn thấu suy nghĩ thực sự của cô ta.”

“Kato, anh không cần lo lắng, người ta không hứng thú với anh đâu.”

Nishizaki đang đùa cợt thì cà phê được bưng lên. Kato cảm thấy mùi vị và màu sắc khác hẳn cà phê ở quán thông thường, nếm một ngụm liền phát hiện đúng là rất ngon.

“Đến rồi.” Nishizaki khẽ nói, ánh mắt hướng về phía đại sảnh.

Shinkai Mifuyu mặc một bộ đồ màu trắng đang đi về phía này, dáng đi đẹp và thoải mái như người mẫu, lại toát lên phong thái chín chắn. Kato một lần nữa thầm nhủ, cô ta thật sự chỉ là một nhân viên bình thường thôi sao?

Cô nhận ra hai viên cảnh sát, bèn nở nụ cười bước lại gần. “Xin lỗi vì để hai vị đợi lâu.”

“Không có gì, chúng tôi cũng vừa mới tới.”

Một cô gái mặc váy dài màu đen đi tới. Mifuyu gọi trà sữa Royal. Kato để ý thấy cô không do dự chút nào, xem ra đó là món đồ uống ưa thích của cô ở đây.

“Bận như vậy mà còn gọi cô ra, thật ngại quá.” Kato ngồi tại chỗ, cúi đầu tạ lỗi.

“Không có gì ạ, hôm nay tôi cũng không bận.”

“Nghe nói ngày mai cửa hàng sẽ mở cửa lại.”

“Vâng. Xảy ra chuyện như thế, tôi nghĩ cần phải cố gắng khôi phục hình tượng của cửa hàng.” Cô nhìn thẳng vào mắt Kato không chớp, đó là một đôi mắt hút hồn người. Kato vội vàng cầm cốc cà phê lên.

“Là thế này, hôm nay chúng tôi làm phiền cô là vì muốn xác nhận một vấn đề rất nhạy cảm, để cô chọn địa điểm cũng chính bởi nguyên

nhân này.”

Kato nhớ lại tình cảnh lúc Hamanaka bị bắt. Lúc đó, cô gái này tỏ ra hết sức sợ hãi, vậy mà hôm nay trông lại có vẻ thản nhiên không e ngại điều gì. Chẳng lẽ trong mấy ngày ngắn ngủi, cô ta đã điều chỉnh lại được cảm xúc rồi sao?

“Mấy hôm trước chúng tôi đã lục soát nhà Hamanaka, phát hiện ra nhiều loại vật dụng khác nhau. Khi mang những thứ này đến thẩm vấn Hamanaka, chúng tôi đã nghe được một chuyện nằm ngoài dự đoán.”

Trà sữa Royal đã được đưa lên. Mifuyu cảm ơn rồi uống một ngụm. Kato không nhận ra cô có chút dao động nào.

“Nghe Hamanaka nói,” Kato vừa chú ý không bỏ qua bất cứ thay đổi nào trên nét mặt Mifuyu, vừa tiếp tục: “Mục tiêu của ông ta chỉ có mình cô, vả lại không chỉ là đơn phương theo đuổi. Ông ấy có quan hệ đặc biệt với cô.”

Vẻ mặt Mifuyu không thay đổi, nói chính xác hơn là tựa như đã dán lên một tấm mặt nạ không có bất cứ xúc cảm nào. Một lúc lâu sau, cô chăm chú nhìn vào gương mặt Kato, chớp chớp mắt, vẫn không hề thể hiện ra cảm xúc nào: “Thế là ý gì?”

“Ý như câu tôi vừa nói đấy, cô là tình nhân của ông ta.”

“Tôi ư?” Mifuyu ôm ngực, “Sao có thể thế được?”

“Ý cô là ông ta nói dối?”

“Tất nhiên! Tại sao lại nói về tôi như vậy?”

“Không phải chúng tôi, là Hamanaka nói. Để xác nhận chuyện này, chúng tôi mới mời cô ra đây.”

“Nói tầm bậy tầm bạ. Tôi và người phụ trách tầng...” Mifuyu lắc đầu thở dài một tiếng: “Ông Hamanaka nói thế thật ư?”

“Đúng vậy.”

“Thật không thể tin nổi.” Cô không ngừng chớp mắt, cắn chặt môi,

“Tôi và ông Hamanaka không có quan hệ gì cả, chỉ là cấp trên và cấp dưới thông thường thôi.”

“Nhưng Hamanaka kể rất cặn kẽ, bảo rằng sau khi điều cô lên tầng ba chưa được bao lâu, ông ta và cô đã nảy sinh quan hệ, thường hẹn gặp mặt tại khách sạn NeoTower, nằm ở Toyocho, cũng gần nhà cô. Ông ta nói lần nào cũng đều là cô lấy phòng, đợi sẵn ở đấy, sau đó ông ta mới đến.”

“Đừng nói nữa.” Mifuyu rít lên, “Tôi chưa bao giờ đến chỗ đó!”

Kato nhận thấy có vẻ Mifuyu đã nổi giận thật sự, không giống như đang giả vờ, nhưng khi Hamanaka thú nhận có quan hệ với cô cũng không giống nói dối.

“Nếu là dối trá, tại sao Hamanaka lại nói như vậy nhỉ?”

“Không biết, tôi vừa vào làm ở Hanaya, cũng không hiểu về ông Hamanaka lắm.”

“Hamanaka có từng chủ động tiếp cận cô chưa? Ý tôi là, đã theo đuổi cô hay chưa?”

“Chuyện này thì...” Nét mặt Mifuyu thoáng biến đổi, có vẻ vừa mới chú ý đến điều gì đó.

“Có nghĩ ra manh mối gì không?”

“Cũng không thể gọi là manh mối.”

“Bất cứ chuyện nhỏ nhặt gì cũng được, có thể cho chúng tôi biết được không? Nếu điều tra được nó không liên quan gì đến vụ án này, từ sau trở đi chúng tôi sẽ không hỏi lại những vấn đề như vậy, cũng không khiến cô cảm thấy khó chịu nữa. Chúng tôi hoàn toàn không muốn can thiệp đến cuộc sống riêng tư của cô.”

Mifuyu do dự giây lát, sau đó cất tiếng nói: “Không lâu sau khi chuyển sang công việc này, tôi từng uống trà với ông Hamanaka hai lần. Sau giờ làm, ông ấy bảo có việc muốn bàn với tôi.” Nói tới đây, cô

gật đầu, “À, đứng rồi, quán ấy có lẽ chính là...”

“Gì hả?”

“Khách sạn ở Toyocho mà ông vừa nhắc đến đó.”

“NeoTower?”

“Có lẽ chính là ở đó. Ông ta tiện thể ghé vào trên đường đưa tôi về nhà, tôi không biết tên khách sạn.”

“Uống trà ở đó à?”

“Vâng?”

“Chỉ uống trà thôi?”

“Đúng vậy.” Nét mặt Mifuyu đã dịu đi phần nào, “Vừa uống trà, vừa nghe ông ấy nói về phương châm của cửa hàng và những thứ đại loại thế, chỉ có vậy thôi.”

“Tôi xin phép hỏi thêm một câu, lúc đó ông ta có theo đuổi cô không?”

“Chuyện này...” Cô hơi nghiêng đầu, “Có lẽ là có.”

“Thế là ý gì?”

“Ông ấy mời tôi đi uống rượu, nói là muốn bàn sâu thêm.”

“Cô có nhận lời không?”

“Lúc đó muộn quá rồi, uống rượu với người không mấy quen thân cũng không thoải mái.”

“Ồ.”

Nhờ kinh nghiệm trong nghề, Kato xưa nay rất tự tin vào khả năng phân biệt người khác đang nói thật hay nói dối, nhưng đối với Shinkai Mifuyu, ông lại không nắm chắc. Có lẽ cô đang nói thật, hoặc cô là một diễn viên cực giỏi.

“Cô có nghe các đồng nghiệp nữ nhắc đến chuyện tương tự như vậy không, tức là cũng nhận được lời mời của Hamanaka ấy?”

“Không rõ.” Cô lắc đầu, “Tôi mới vào làm ở cửa hàng không lâu,

vẫn chưa có ai tâm sự với tôi cả.”

“Ồ.”

Kato đang nghĩ xem câu tiếp theo nên hỏi gì, Mifuyu đột nhiên nói: “Cho hỏi, tại sao ông Hamanaka lại muốn trộm thư của tôi?”

“Chuyện này thì...” Kato hơi do dự không biết có nên nói hay không, nhưng nếu không trả lời, chắc chắn cô sẽ không tin. “Chuyện này là do ông ta khai, bảo rằng cảm thấy có vẻ như cô đã có người đàn ông khác, ông ta muốn điều tra xem đó là ai.”

“Hả?” Mifuyu chau mày, “Đầu óc ông ấy không bình thường à?”

“Nói chung là không bình thường.” Kato cười gượng, “Cứ coi như ông ta quả thật có quan hệ đặc biệt nào đó với cô, thì đi trộm thư của người khác cũng là không bình thường.”

“Tôi và người đó không có quan hệ gì hết.” Mifuyu gằn giọng trừng mắt lên với Kato.

“Ý kiến của cô chúng tôi đã rõ, sau khi trở về sẽ thảo luận và nghiên cứu một cách nghiêm túc. Có lẽ vẫn còn những việc khác cần phải hỏi cô, đến lúc ấy, vẫn mong cô hỗ trợ công tác điều tra của chúng tôi.”

“Những lời tôi nói đều là sự thật.”

Kato đang định vươn tay cầm lấy tờ hóa đơn trên bàn, song Mifuyu đã nhanh nhẹn giật lấy. “Các ông khỏi cần trả, vì người yêu cầu gặp mặt ở đây là tôi.”

“Không được, không thể thế được.”

“Tôi còn muốn ngồi thêm một lúc nữa để trấn tĩnh.”

“Ừm, vậy à...” Kato gãi đầu, “Vậy tôi không làm phiền cô nữa.”

Ra khỏi khách sạn, Kato hỏi Nishizaki: “Cậu nghĩ sao? Có cảm thấy cô ta đang nói dối không?”

“Không thể kết luận được, nhưng...” Nishizaki ngoảnh đầu lại nhìn, thì thầm nói, “Đó là một người phụ nữ ghê gớm.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Kato nhe răng cười.

Trước khi quay về trụ sở, hai người đến khách sạn NeoTower. Tòa nhà cao tầng màu trắng trông hết sức nổi bật giữa con phố toàn là quán ăn gia đình và cửa hiệu bán hàng tiêu dùng.

Kato đến quầy lễ tân, lấy ra tấm ảnh trên lý lịch của Shinkai Mifuyu họ mượn từ Hanaya, hỏi xem đã gặp người này bao giờ chưa.

Nhân viên lễ tân rẽ mái lệch ba-bảy hỏi thăm mấy người bên cạnh, sau đó quay lại trả lời Kato. “Không ai nói đã từng gặp cô ấy.”

“Trong các khách thuê phòng có người nào tên là Hamanaka Yoichi hay Shinkai Mifuyu không? Viết thế này này.” Kato chìa mảnh giấy có viết tên hai người ra.

“Ông đợi một chút.” Cậu nhân viên nhanh nhẹn tìm trên máy tính, ghi vào một mảnh giấy rồi quay lại, “Ông Hamanaka Yoichi đã thuê phòng hai lần.”

“Ồ? Lúc nào vậy?”

“1993, tức là năm kia, ông ấy từng thuê hai lần vào tháng Mười.”

“Năm kia…”

“Trong hồ sơ không có ai tên là Shinkai Mifuyu cả.”

Chuyện này không có gì bất ngờ, ngoại tình với người có gia đình mà viết tên thật mới lạ.

Kato lại lấy ra một tấm ảnh, lần này là ảnh Hamanaka Yoichi.

“Tôi có cảm giác đã gặp người khách này mấy lần rồi.” Tay nhân viên vừa xem ảnh vừa nói.

“Khoảng chừng bao giờ vậy?”

“Chuyện này thì, chắc là năm nay.” Anh ta có vẻ không chắc chắn lắm.

“Có đi cùng người phụ nữ nào không?”

“Chậc, tôi không nhớ rõ lắm.” Tay nhân viên lắc đầu vẻ khó xử.

Kato gật đầu, anh ta cũng không thể nhớ toàn bộ được.

Về đồn cảnh sát, Kato lập tức gọi Hamanaka đến phòng thẩm vấn. Nghe nói Shinkai Mifuyu phủ nhận quan hệ với mình, Hamanaka nhổm dậy khỏi ghế, lắc đầu quầy quậy.

“Cô ta nói dối. Sao lại nói không có bất cứ quan hệ nào, sao lại thế được? Ông cảnh sát, xin ông hãy tin tôi.” Ánh mắt Hamanaka tràn đầy vẻ khẩn cầu.

“Nhưng ông có nói, lần nào cũng là cô ấy đi làm thủ tục lấy phòng, song ở khách sạn không ai nhớ cô ấy cả.”

“Khách đông như vậy, chắc là đã quên rồi.”

“Nhưng người ta nhớ được ông. Thủ tục trả phòng đều do ông làm à? Loại khách sạn ấy đa số người làm thủ tục ở quầy lễ tân là đàn ông, họ nhớ được ông mà lại không nhớ được Shinkai Mifuyu, ông không cảm thấy lạ à?”

“Dù ông nói vậy...”

“Nghe nói hồi trước ông cũng ở khách sạn đó rồi. Là mùa thu năm kia, ông đi với ai?”

Nét mặt nhăn nhó của Hamanaka tức thì xìu xuống, tựa như thình lình bị người khác nắm thóp. “Chuyện ấy... không có gì đâu.”

“Đúng là không có gì. Ông có phải tay chơi gái lão luyện hay không, ngoại tình với ai, làm nhục mấy nhân viên nữ, cũng chẳng có liên quan gì tới chúng tôi cả. Điều chúng tôi muốn biết chỉ là vụ bom thối ấy do ai làm. Nếu đã phát hiện ra thứ này, tất nhiên là phải tìm ra người viết nó.” Kato nói, đoạn lấy một phần tài liệu phô tô ra đặt trước mặt Hamanaka: chính là lá thư dọa dẫm mà Hatakeyama Akiko nhận được, “Mau khai thật đi, có phải ông đã lần lượt quấy rối từng nhân viên nữ hay không? Shinkai là một trong số đó, Hatakeyama Akiko cũng vậy. Thấy không ai chịu đầu hàng, ông bèn nổi giận gây ra chuyện đó.”

“Không phải, không phải. Tôi không làm chuyện đó. Xin hãy gọi

Mifuyu đến đây, làm ơn để tôi trực tiếp nói chuyện với cô ta.”

Kato cúi nhìn Hamanaka đang khổ sở nài xin, tỉnh táo tự hỏi, trông ông ta có giống như đang diễn kịch hay không?

.9.

“Có hai người?” Mukai nhíu mày.

“Suy luận như vậy thì mới hợp lý.” Kato đứng trước bàn làm việc của Mukai nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ cách giải thích này chắc chắn không được chấp nhận.

Mukai nhẹ nhàng khoanh tay lại, ngẩng đầu lên nhìn thuộc cấp. “Anh muốn nói có hai tên biến thái?”

“Có phải biến thái hay không hiện vẫn chưa rõ, nhưng tôi cảm thấy kẻ theo dõi các nhân viên nữ của cửa hàng Hanaya không chỉ có mình Hamanaka, vẫn còn một tên nữa ở đâu đó. Theo như Hamanaka nói, ông ta chỉ đeo bám có mình Shinkai Mifuyu mà thôi.”

“Không phải Shinkai đã phủ nhận quan hệ với Hamanaka rồi à?”

“Chưa chắc đã là thật, còn phải tính đến tình huống cô ta e ngại vì vẫn còn tiếp tục làm việc ở công ty ấy.”

“Anh cho rằng mục tiêu của Hamanaka chỉ là Shinkai, ngoài ra không làm gì các nhân viên khác?”

“Nếu Hamanaka có hành động đáng nghi với tất cả mọi người, vậy thì ông ta hẳn phải phủ nhận tất cả. Không hiểu sao ông ta lại thừa nhận là có bám đuôi Shinkai.”

“Bị phát hiện trong lúc trộm thư, vì vậy không thể biện bạch được chứ sao.”

“Về chuyện này, Hamanaka nói ông ta cảm thấy Shinkai có người đàn ông mới, muốn tìm hiểu kẻ đó là ai nên mới trộm thư. Tôi cảm thấy động cơ này rất có sức thuyết phục.”

“Nói tiếp đi.”

“Người đàn ông có lòng ghen tuông khác thường như vậy, liệu có để tâm đến nhiều người phụ nữ cùng lúc hay không? Tôi cho rằng mảnh giấy gần giống như thư đe dọa mà Hatakeyama Akiko nhận được đó, là do một người khác viết ra vì một động cơ ghen tuông khác.”

“Vì vậy anh nói có hai tên biến thái.” Khóe miệng Mukai hơi nhếch lên, “Lý giải theo tư duy của anh là thế này, trong cùng một khoảng thời gian, tình cờ xuất hiện hai người đều có tình cảm với các nhân viên nữ của cửa hàng trang sức đá quý Hanaya. Trong cùng một khoảng thời gian, hai người đã nảy sinh lòng ghen tuông với những người phụ nữ khác nhau, một người đi trộm thư, một người để thiết bị phun khí độc trong cửa hàng. Này, Kato, anh cảm thấy chuyện này có thể sao?”

“Tổ trưởng, anh có biết từ *stalker* không?”

“Cái gì hả?”

“Stalker. Một từ đang thịnh hành ở Mỹ, dịch sang tiếng Nhật là kẻ nghiện bám đuôi.”

“Tôi biết là anh nắm rất rõ tình hình bên nước ngoài. Thế stalker thì sao hả?”

“Stalker là một loại bệnh thần kinh. Vì quá yêu thích đối phương, nếu không thể chi phối được toàn bộ cuộc sống thường nhật của đối phương, trong lòng sẽ không thấy yên ổn. Tôi cho rằng hành vi của Hamanaka đối với Shinkai là như vậy. Loại *stalker* này ngày một nhiều hơn , có lẽ sớm muộn gì cũng trở thành vấn nạn ở Nhật Bản.”

“Ý anh là những kẻ nghiện bám đuôi đang tăng dần lên, cùng một khoảng thời gian xuất hiện hai tên cũng không có gì là lạ?”

“Chính xác, trong vụ án này, mọi sự việc đều xảy ra trong cùng một khoảng thời gian, các bước quá mức đồng đều.”

“Anh nghĩ nhiều rồi. Kato, thường ngày anh là người luôn suy nghĩ

hợp lý cơ mà, sao lần này lại nghĩ ra một đáp án phiến diện như vậy?"

"Nếu không phải ngẫu nhiên thì sao?"

"Anh nói gì cơ?"

"Giả sử Hamanaka là một *stalker,* kẻ còn lại biết được hành vi của Hamanaka, liền nhân cơ hội làm tên *stalker* thứ hai. Đây chính là nguyên nhân hành động của cả hai hoàn toàn giống nhau, về sau, tên này muốn giá họa cho Hamanaka, mới đem khí độc..."

Kato còn chưa nói hết, Mukai đã lắc đầu. "Vừa nãy anh còn nói, *stalker* là một loại bệnh thần kinh, có nghĩa là, việc phát bệnh không liên quan gì đến ý chí của người bệnh. Vì vậy, không thể có chuyện vì thấy cơ hội hiếm có mà phát bệnh thần kinh được."

"Vì vậy," Kato liếm môi, nói tiếp, "kẻ thứ hai không mắc bệnh thần kinh, mà giả làm *stalker."*

Mukai lộ vẻ kinh ngạc. "Tại sao?"

"Chuyện này tôi vẫn chưa rõ. Đội trưởng, anh đọc bản báo cáo bên phòng Nghiên cứu khoa học điều tra gửi sang hôm qua chưa?"

"Anh muốn nói đến phần nội dung về phương diện kỹ thuật à?"

Kato gật đầu. "Báo cáo viết, phần linh kiện gia công đã được xử lý mài nhẵn cao độ, có thể khẳng định là do người có kỹ thuật hạng nhất thực hiện... đúng không nhỉ? Người thích làm đồ trang sức nghiệp dư dù thế nào cũng không thể làm được điều này."

"Anh cho rằng đây là do tên *stalker* thứ hai làm à?" Mukai lại lắc đầu, "Thoạt nghe có vẻ rất thú vị, nhưng chỉ dựa vào suy đoán vô căn cứ thì không thể triển khai điều tra được."

"Nhưng..."

"Điều anh nên làm," Mukai bình tĩnh nói, "là điều tra xem quanh Hamanaka có loại người sở hữu tay nghề cao này hay không, đâu đã kết luận là Hamanaka hành động một mình."

“*Stalker* thường hành động đơn độc.”

“Đừng nhắc đến *stalker* nữa!”

.10.

Ngày thứ năm kể từ khi Hanaya mở cửa trở lại sau vụ bom thối, Sakuragi trở lại vị trí công tác. Giám đốc phụ trách kinh doanh gọi anh ta đến, sau khi tỏ ý xin lỗi vì vụ việc không may anh ta gặp phải, liền bổ nhiệm anh ta làm người phụ trách tầng ngay tại chỗ. Nghe nói hiện tại không có vị trí phó phụ trách, Sakuragi hết sức kinh ngạc, buột miệng hỏi: "Vậy Hamanaka đâu ạ?" lời vừa ra khỏi miệng, anh ta đã hối hận vì lắm lời.

Đúng như Sakuragi lo lắng, gương mặt vị giám đốc lộ vẻ khó xử và không vui. "Với tình trạng lúc này, ông ấy không thể đảm nhiệm vị trí phụ trách tầng được nữa. Chậc, dù chưa biết tình hình thực tế ra làm sao, nhưng kể cả cuối cùng không bị tình nghi nữa thì tôi cũng định cho ông ấy nghỉ ngơi một thời gian."

Câu trả lời chỉ có thế, toàn thân giám đốc toát lên vẻ "không được hỏi nhiều".

Trở lại nơi làm việc sau nhiều ngày nghỉ, Sakuragi cảm thấy bầu không khí tươi mới hẳn, tựa như anh ta đã nghỉ rất lâu. Các nhân viên nữ tràn trề sức sống. Bọn họ đã biết Sakuragi được thăng chức. Chẳng mấy chốc đã được họ gọi bằng chức vụ mới, tim Sakuragi bỗng đập dồn lên.

Vốn đã buôn bán ế ẩm, lại xảy ra vụ bom thối, lượng khách đúng là không tăng, nhưng cũng không đến nỗi giảm sút nhanh chóng. Hanaya là tiệm lâu năm, có rất nhiều khách hàng trung thành. Sakuragi cổ vũ bản thân: nhất định việc buôn bán sẽ khá lên.

Anh ta mặc đồng phục đi một vòng xung quanh cửa hàng. Hatakeyama Akiko vẫn ngốc nghếch ra sức giới thiệu nhẫn đính hôn

với một người đàn ông.

Shinkai Mifuyu cũng vẫn không chê vào đâu được, đang tự nhiên bày các mẫu sản phẩm mới ra trước một vị khách trông có vẻ rất giàu đang đi về phía cô. Những nhân viên khác cũng đang cố gắng khôi phục lại hình ảnh Hanaya.

Ông Hamanaka không ở đây nữa, cả tầng ngược lại còn đoàn kết hơn trước. Sakuragi thầm nói với cấp trên cũ đã bị cách chức.

Hamanaka Yoichi lúc này vẫn đang bị tạm giữ, nhưng dường như chưa bị kết luận là nghi phạm. Sakuragi không biết rõ chi tiết việc ông ta bị bắt. Khi ông ta bị bắt, anh ta vẫn đang nghỉ ngơi.

Các nhân viên khác cũng không biết tin tức chính xác, chỉ biết hình như cảnh sát nhận định rằng, những hành vi quấy rối khiến các nhân viên nữ của cửa hàng hết sức lo lắng gần đây và vụ bom thối lần này có mối liên hệ nào đó, nhưng họ hoàn toàn không hiểu tại sao lại bắt Hamanaka. Đến giờ, trong Hanaya vẫn có cảnh sát xuất hiện. Cặp mắt sắc sảo của họ đang sục sạo khắp nơi tìm những bằng chứng có thể chứng minh tội trạng của Hamanaka.

Hamanaka rốt cuộc có phải là thủ phạm hay không? Nói thế nào thì Sakuragi cũng có cảm giác việc này không thực. Mặc dù không hiểu Hamanaka cho lắm, nhưng anh ta cảm thấy Hamanaka không thể làm ra được thiết bị phức tạp đến mức đó. Hồi trước, từng có người mang đến một cái máy quay phim, lúc đó Hamanaka thậm chí còn không dám đụng vào. Sakuragi đọc được trên báo rằng thiết bị phun khí độc ấy được thiết kế tương đối khéo léo. Hamanaka có biết một chút về gia công trang sức, chắc cũng khá khéo tay, nhưng việc này chẳng liên quan gì đến tri thức khoa học cả.

Dẫu Hamanaka không phải thủ phạm thì đối với Hanaya, đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, người từng bị bắt giam không thể giữ nguyên vị trí trước đó được. Nếu chỉ vì không đủ chứng cứ mà rơi vào

trạng thái mập mờ không xác định, thì lại càng khỏi nói. Vả lại, ngộ nhỡ kẻ quấy rối nhân viên nữ quả thực là ông ta, thì còn phải tính đến ảnh hưởng với bọn họ. Việc thay đổi nhân sự lần này có thể nói là lẽ đương nhiên.

Đúng là nguy hiểm. Xem ra phải cẩn thận với phụ nữ.

Sakuragi nghĩ đến thói xấu của Hamanaka. Hamanaka háo sắc, hễ nhắm trúng cô gái nào đó, dù là ở tầng nào, ông ta cũng nghĩ đủ mọi cách để mon men tiếp cận. Từ lâu Sakuragi đã linh cảm ông ta sẽ gây chuyện, quả nhiên không sai. Sakuragi cảm thấy Hamanaka là tự làm tự chịu, anh ta tự nhủ sẽ không bao giờ gây ra những chuyện ngu xuẩn như ngoại tình với nhân viên nữ trong cửa hàng.

Sakuragi vừa nghĩ ngợi vừa đi xem xét trong cửa hàng, đột nhiên trông thấy phía sau một tủ quầy có một cái túi giấy, anh ta giật nảy mình kinh hãi, lập tức dừng bước. Cơn ác mộng lần đó lại hiện về. Mùi thối xộc lên mũi, nôn mửa, đau đầu, khó thở... trong chớp mắt, anh ta lại nhớ những điều ấy. Lúc nằm trên giường bệnh, anh ta cũng từng mơ thấy con ác mộng ấy rồi giật mình tỉnh giấc nhiều lần, đến giờ vẫn vậy, chắc rằng trong thời gian ngắn không thể quên nổi. Những người sống sót trong vụ khí độc ở ga tàu điện ngầm chắc chắn cũng có cảm nhận như vậy. Cho dù bắt được thủ phạm, thì với những nạn nhân, sự kiện ấy cũng chưa hề kết thúc.

Anh ta dè dặt bước lại, nhưng không dám chạm vào, đến gần chừng một mét thì dừng lại, vươn cổ ra ngó vào bên trong.

Trong túi chẳng có thứ gì, có vẻ ai đó đã đánh rơi ở đây. Sakuragi rón rén lại gần, thò tay cầm lên, lòng vẫn chưa thôi thấp thỏm.

Tất nhiên, cầm túi giấy rỗng không lên sẽ không có việc gì xảy ra. Anh ta hít sâu một hơi, cẩn thận gấp cái túi lại.

•••

Đến được ga Koganji thì đã hơn 11 giờ khuya. Như mọi ngày, Akiko chọn đi dưới ánh đèn đường. Chợt nghe thấy phía sau có tiếng bước chân bám theo, cô rợn hết cả người.

Chắc không phải lại là tên biến thái kia chứ? Nhưng cô vẫn sợ hãi rảo nhanh bước chân.

Thấy phía trước có bóng người, là bóng một phụ nữ trung niên, Akiko liền đuổi theo toan cầu cứu. Không ngờ tiếng bước chân phía sau cũng nhanh hơn, giống hệt như những lần trước. Chẳng lẽ gã đàn ông ấy lại xuất hiện?

Còn vài mét nữa là đuổi kịp người phụ nữ trước mặt rồi...

“Này.” Phía sau có giọng đàn ông gọi.

Akiko thiếu chút nữa là hét lên kinh hãi, chỉ muốn co giò bỏ chạy.

“Gọi em đấy.” Người kia lại lên tiếng.

Akiko định cầu cứu người phụ nữ trung niên phía trước, nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì chị ta đã quay đầu lại, nhưng không nhìn Akiko, mà hướng ánh mắt về phía sau lưng cô.

“Ôi chà.” Chị ta dừng hẳn bước lại.

“Mới về à?” Sau lưng Akiko vang lên tiếng nói chuyện, là giọng của người đàn ông lúc nãy.

Akiko khẽ ngoảnh đầu lại. Một người đàn ông đeo kính, mặc Âu phục đang bước nhanh lại gần. Nhưng ông ta không nhìn Akiko, mà đang nhìn người phụ nữ trung niên kia, tiếng bước chân rõ ràng chính là tiếng lúc nãy Akiko nghe thấy.

Akiko bắt kịp người phụ nữ kia, rồi lướt qua bên cạnh chị ta. Hai người có vẻ là một cặp vợ chồng ấy bắt đầu sánh vai đi cạnh nhau. mới đầu, cô còn nghe thấy tiếng họ trò chuyện, nhưng không lâu sau tiếng trò chuyện cũng im bặt.

Thì ra mình nhầm, cô cười gượng. Một người đàn ông tử tế như

vậy, nếu biết được lúc nãy bị coi như tên biến thái, chắc chắn sẽ nổi giận đùng đùng lên cho xem.

Cô bình an về đến nhà. Dạo này cô không bị theo dõi nữa, không nhận được những bức thư hoặc cuộc điện thoại ghê tởm nữa, cũng không phát hiện ra dấu vết túi rác bị lục lọi hay hòm thư bị người khác đụng vào. Tất cả đều đã trở lại bình thường. Sau khi Hamanaka Yoichi bị bắt, không có chuyện kỳ lạ nào xảy ra nữa.

Vẫn chưa biết ông ta có phải là thủ phạm trong vụ bom thối hay không, nhưng Akiko tin chắc, người quấy rối mình chính là Hamanaka. thời gian quá trùng khớp.

Akiko cũng từng nửa vô tình nửa cố ý hỏi han những người khác, sau khi ông ta bị bắt, tất cả đều không xảy ra chuyện gì nữa. Shinkai Mifuyu cũng nói vậy.

Nhưng tại sao Hamanaka lại làm vậy? Hai ngày trước, viên cảnh sát họ Kato kia lại xuất hiện, hỏi cô hồi trước đã từng bị Hamanaka hẹn ra ngoài chưa. Akiko cố gắng lục lọi lại ký ức, nhưng không sao nhớ nổi, bèn trả lời thật. Viên cảnh sát lẳng lặng gật đầu.

Cô từng nghe một vài lời đồn về Hamanaka, nói ông ta nhìn bề ngoài đường hoàng nghiêm túc, nhưng thực ra lại rất buông tuồng, hình như đã có mấy người bị ông ta đeo đuổi. Nhung Akiko chưa gặp phải chuyện đó.

Sau khi vào nhà, cô xem xét hòm thư. Ngoài báo và quảng cáo gửi qua đường bưu điện, không có thứ gì đáng nghi. Đến trước cửa căn hộ, cô lại xác nhận xem chỗ khe cửa có kẹp thứ gì hay không. Điều này đã vô tình trở thành một thói quen.

Không có gì khác thường. Cô thở phào nhẹ nhõm, mở cửa ra.

Akiko bật đèn trong nhà lên, nhìn chằm chằm vào cái điện thoại im lìm, lòng thầm cầu khấn Hamanaka mãi mãi không bao giờ trở lại.

Chương 3

.1.

Anh nhắm mắt lại, dùng ngón tay nhẹ nhàng rờ lên bề mặt kim loại, có một phần cảm giác hơi gồ ghề, đoán chừng khoảng hai mươi mi li mét. Anh dùng giấy nhám nhẹ nhàng mài phần đó đi, mài xong lại lấy đầu ngón tay sờ. Lần này chỉ còn khoảng mười mi li mét, vẫn còn một chút xíu nữa. Anh lấy khăn bông lau mồ hôi túa trên trán. Hôm nay cũng rất nóng, chắc phải hơn ba mươi độ, điều hòa nhiệt độ chẳng có tác dụng gì.

Masaya đang định ấn miếng giấy nhám lên bề mặt kim loại, chợt sau lưng có người vỗ vai.

“3 giờ rồi, nên nghỉ đi thôi.” Fukuta nhăn nhó nói. Mặt ông ta to tướng, má hơi xệ xuống, tai cũng to, nhìn bề ngoài thì nên đặt cho ông ta biệt hiệu “ông Địa” mới phải, nhưng hầu hết thời gian ông ta đều xị mặt ra, lúc này cũng không phải ngoại lệ.

“Tôi làm nốt cái này đã.”

Fukuta hơi chau mày. “Ít nhất lúc nghỉ ngơi cậu cũng nên ra cùng bọn tôi chứ, việc này có phải gấp lắm đâu.”

“Vâng.” Thật tình không muốn đánh mất cảm giác nơi đầu ngón tay lúc này, nhưng giám đốc đã nói vậy, anh cũng không thể trái lời. Masaya để tờ giấy nhám xuống, rời khỏi bệ làm việc.

Khu vực nghỉ ngơi ở một góc công xưởng, xung quanh cái bàn cũ quây một vòng ghế, Nakagawa và Maemura đang ngồi ở đó châm thuốc lá. Masaya cũng lấy bao thuốc lá trong túi quần bảo hộ lao động ra. Nakagawa chừng hơn sáu mươi tuổi, người lùn nhỏ, sở trường hàn nối và tôi kim loại. Maemura khoảng ba tư ba nhăm, biết thao tác tất cả các loại máy móc gia công.

Vợ Fukuta bưng bình trà đại mạch và cốc đến.

“Giám đốc, sau đây tính sao? Không phải đã bảo hôm nay phải hàn bộ phận truyền động à? Giờ đồ vẫn chưa đưa tới.” Nakagawa hỏi.

Fukuta đã bắt đầu uống cốc trà đại mạch thứ hai, hai bên thái dương có mồ hôi nhỏ xuống. “Đã hủy rồi, tôi quên mất không nói.”

“Sao lại hủy?”

“Thấy bảo là thời gian này không có nhu cầu. Nghe giọng điệu ấy, chắc là ngừng sản xuất rồi. Loại thiết bị tập thể dục ấy hình như bán cũng không được tốt lắm.”

“Lại thế nữa.” Maemura nhếch mép nói, “Hết người này đến người khác giới thiệu sản phẩm sáng tạo cũng là chuyện tốt, mà sao không bỏ công quảng bá để sản phẩm bán chạy lên nhỉ?”

“Sau đây chúng ta làm súng hơi, lại có bản vẽ mới rồi.”

“Lại là súng hơi à? Đúng là bán tốt thật đấy.” Maemura cảm thán, “Lần này là súng gì vậy? vẫn là súng lục à?”

“Súng colt tự động.”

“Ồ, tôi có biết thứ đó.”

“Bản vẽ cấu tạo đã cầm đây rồi. Có một số chỗ yêu cầu rất chi tiết, nhưng không quá khó.”

“Thật không ngờ đến tuổi này lại bắt đầu làm súng lục.” Nakagawa ném đầu mẩu thuốc vào cái lon rỗng, làm phát ra một tiếng “xì”.

“Chẳng qua chỉ là đồ chơi thôi mà, Nakagawa.” Fukuta chữa lời.

“Chuyện này thì tôi hiểu, nhưng cứ có cảm giác không yên tâm cho lắm, liệu có bị đem dùng vào việc xấu không nhỉ?”

“Ông nghĩ nhiều quá rồi.” Maemura nói, “Giờ không phải lúc nói những lời ấy, có công việc mà làm là tốt rồi.”

Fukuta nghe vậy cũng gật gật đầu. “Tôi muốn tranh thủ lúc này có thể làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, bán cả lô được chừng nào

thì bán chừng đó, vì không biết đến khi nào sẽ bị cấm sản xuất nữa."

"Tệ đến mức đó à?" Maemura trợn mắt lên.

"Hiệp hội sản xuất súng hơi đang kháng nghị, vừa mới đây thôi, họ đã chính thức đưa ra kiến nghị ngừng tiêu thụ ở các cửa hàng bán lẻ."

"Phía cửa hàng bán lẻ nói gì? Chắc là không nghe theo chứ?"

"Hình như tạm thời đã qua được rồi, nhưng nghe nói Sở cảnh sát cũng sắp bắt đầu hành động rồi đấy. Nếu cứ tiếp tục thế này, chọc giận cảnh sát thì phiền lắm, đến một lúc nào đó, có lẽ sẽ chủ động hạn chế."

"Xem ra trước lúc đó là thời kỳ hoàng kim rồi." Maemura uống cạn cốc trà đại mạch.

Masaya không tham gia vào cuộc trò chuyện, nhưng cũng hiểu bọn họ đang nói gì.

Cùng với sự thịnh hành của "trò chơi sinh tồn", nhu cầu súng hơi tăng vọt, nhưng từ năm ngoái, tình trạng không mua nguyên cả khẩu súng, mà chỉ mua các bộ phận đã tăng nhiều. Đặc điểm của những bộ phận này chỉ có một, đó là làm bằng kim loại.

Hiệp hội Súng đồ chơi Nhật Bản đã đặt ra tiêu chuẩn: các bộ phận chính của súng hơi dạng súng lục phải chế tạo bằng nhựa, như vậy, cho dù có giống súng thật thế nào chăng nữa, cũng không vi phạm luật sử dụng súng. Nhưng từ năm ngoái, nhiều xưởng sản xuất bắt đầu làm linh phụ kiện bằng nhôm, những người mê chơi súng hơi đua nhau mua thay cho các bộ phận bằng nhựa. Gần như tất cả các bộ phận đều có bán, hễ muốn là có thể ráp được một khẩu súng hơi bằng kim loại hoàn chỉnh, thành phẩm rõ ràng chính là súng lục phỏng chế bị cấm trong luật sử dụng súng.

Trước tình hình ấy, bên đầu tiên có phản ứng không phải cảnh sát, mà là hiệp hội Súng đồ chơi Nhật Bản. Hiệp hội lo lắng ngộ nhỡ xảy ra chuyện, súng hơi có thể sẽ bị coi là vấn đề, nên đã yêu cầu các xưởng

sản xuất linh phụ kiện ngừng sản xuất và tiêu thụ. Trước mắt, vẫn chưa có xưởng nào nghe theo chỉ thị này, vì hiện nay một bộ phận súng hơi giá cao đến khoảng mười nghìn yên mà cũng bán được gần mười nghìn cái. Một khẩu súng có vài ba bộ phận, nếu chủng loại súng hơi nhiều lên nữa, nhu cầu sẽ lại càng cao. Đối với các xưởng sản xuất, đây sẽ là sản phẩm bán chạy lâu dài.

Vợ Fukuta bưng khay đựng thứ gì đó đi tới.

“Ngại quá, vẫn như hôm qua.” Người phụ nữ gầy gò ấy đặt khay lên bàn.

Là thạch hoa quả đựng trong cốc. Nakagawa thò tay cầm lấy, Maemura không thích ăn đồ ngọt nên chỉ cười gượng gạo.

“Phải rồi, dạo này có gặp Yasu không?” Nakagawa hỏi Fukuta.

“Yasu à? Không.”

“Dạo này cũng không thấy anh ta ở phòng chơi pachinko, chẳng hiểu đang làm gì nữa.”

“Tôi có gặp vợ anh ta.” Maemura đặt tay lên bàn, chống cằm, đổ trà đại mạch vào cốc.

“Ở đâu?” Fukuta hỏi.

“Trước cửa ga Kawaguchi. Làm thu ngân trong siêu thị, trước ngực đeo biển nhân viên thực tập.”

“Làm thời vụ thôi.” Nakagawa nhanh nhẹn ăn hết cốc thạch hoa quả rồi thở dài một tiếng, “Yasu không làm việc được nữa, nên vợ anh ta mới quyết định đi làm, đúng là kiên cường.”

“Kawaguchi hơi xa nhà Yasu thì phải?”

“Chắc chắn là cố ý chọn siêu thị ở xa nhà rồi, có lẽ vì không muốn chạm mặt người quen. Tôi cũng không tiện chào hỏi cô ấy.”

Nghe câu trả lời của Maemura, Fukuta và Nakagawa gật gật đầu vẻ tán đồng.

“Yasu đúng là không may, sau này anh ta dự định sao nhỉ?” Vợ Fukuta đột nhiên thốt ra câu này. Masaya không biết tên chị ta.

“Ai mà biết được? Làm nghề thủ công mà không dùng được ngón tay thì chẳng còn gì để nói nữa.” Maemura nghiêng mặt, gãi gãi mái tóc cắt ngắn cũn.

“Vẫn không thể nhúc nhích à? Phải đến mấy tháng rồi ấy nhỉ, không đi bệnh viện khám à?” Nakagawa thắc mắc.

“Lần trước gặp anh ta là hồi tháng Tư, lúc đó hình như vẫn chưa thể cử động được.” Fukuta nhìn đăm đăm vào bàn tay phải của mình, “Cầm cốc cà phê cũng phải cầm bằng tay trái, tay phải hoàn toàn không dùng được nữa. Thấy bảo là phẫu thuật thì có khả năng hồi phục, không biết thế nào rồi.”

“Đúng là thằng ngu, đã nhắc nhở anh ta chú ý đến vậy rồi mà vẫn không nhớ lấy, cứ ăn uống cờ bạc gái gú, kết quả thành ra như vậy, lại còn phải để vợ đi làm nuôi gia đình, không cảm thấy mất mặt à?”

“Nhưng chung quy cũng gây cho giám đốc khá nhiều phiền phức. Lúc đó còn có rất nhiều đơn hàng làm mô hình, không có Yasu thì không làm được, rất phiền phức.”

“Cũng đúng, nhưng giám đốc có chịu thiệt đâu.” Maemura đứng dậy, quấn khăn bông lên cổ, liếc mắt nhìn Masaya, “Tìm ngay được người có tay nghề cao thay thế anh ta, không khéo còn phải cảm ơn chuyện đó ấy chứ.”

“Này.”

“Tôi no rồi, ra làm việc đây.” Maemura đi ngang qua Masaya, bước về phía xưởng.

“Tôi cũng đi đây.” Nakagawa cũng đứng dậy.

Masaya ném điếu thuốc còn một đoạn dài vào cái lon rỗng. Fukuta nhấc mông dậy, khẽ lẩm bẩm vào tai anh: “Đừng để tâm.”

“Tôi không để tâm.”

Vợ Fukuta bắt đầu dọn bàn, Fukuta liếc nhìn vợ, khẽ nói: “Lát nữa có chuyện muốn nói với cậu, làm xong việc đừng về vội.”

Xưởng gia công Fukuta nằm ở một con phố nhỏ gần Senju Shinbashi, quy mô tuy nhỏ, song cũng lớn hơn xưởng cơ khí Mizuhara của bố Masaya hồi trước. Từ tình trạng ế ẩm trước mắt, có thể nói xưởng này đang ở trong trạng thái giãy chết. Xưởng có ba công nhân. Giám đốc Fukuta trước đó từng bị tai biến mạch máu não, vì vậy rất hiếm khi đích thân thao tác.

Masaya bắt đầu làm việc ở đây từ cuối tháng Hai. Sau khi tới Tokyo, trong một thời gian ngắn anh rất khó kiếm được việc làm, lúc nào cũng như có lửa đốt trong lòng. Anh đã nhận được tiền bảo hiểm của bố, sau khi trả hết nợ nần của xưởng cơ khí Mizuhara, số còn lại không nhiều như dự kiến. Trong tình trạng ngành cơ khí chế tạo phát triển trì trệ hiện nay, tuy anh có tay nghề cao, song cũng không dễ gì tìm được việc. Tất cả các xưởng cơ khí đều đang cắt giảm nhân viên.

Đúng lúc này, Mifuyu cho anh biết tin về xưởng gia công Fukuta, bảo rằng ở đó cũng ổn định, có lẽ có thể giới thiệu anh đến làm. Mifuyu nói cô nghe chuyện này từ khách đến Hanaya.

Khi Masaya đến lần đầu tiên cũng bị từ chối. Fukuta lạnh lùng nói với anh rằng hiện nay đã đủ người, không có ý định tuyển thêm, nhưng Masaya vẫn đưa cho ông ta bản lý lịch. Thấy anh từng nhận được rất nhiều bằng chứng nhận, Fukuta lập tức trợn tròn mắt lên rồi nói, sau này có cơ hội sẽ liên lạc lại với anh.

Đột nhiên một ngày nọ, Masaya nhận được điện thoại của Fukuta, hỏi anh đã bao giờ sử dụng máy gia công phóng điện làm mô hình hay chưa. Masaya trả lời đã làm mấy lần, Fukuta liền bảo anh ngày hôm sau đến xưởng.

Hôm sau, Masaya đến xưởng Fukuta, được giao việc ngay tại chỗ,

không có bất cứ lời giới thiệu chính thức nào. Đó là ngày đầu tiên anh làm ở xưởng gia công này.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Masaya không biết tình hình cụ thể. Fukuta chỉ nói với anh, có một công nhân họ Yasuura gặp tai nạn, không thể tiếp tục làm việc. Gần đây, Masaya phát hiện ra đó hình như không chỉ là tai nạn, gọi là vụ án có lẽ chính xác hơn , nhưng anh cũng không có bụng dạ đâu mà tìm hiểu kỹ chuyện này.

Đến 5 giờ, Maemura và Nakagawa tan làm về nhà luôn. Nói chính xác thì vốn dĩ cũng không có nhiều việc lắm. Lúc 3 giờ vừa nghỉ ngơi, hai người bọn họ sau 4 giờ cũng chỉ hút thuốc cho hết thời gian mà thôi.

Masaya thay quần áo xong, ngồi ở khu vực nghỉ ngơi đọc báo, chợt Fukuta bước đến. “Ồ, đã thay quần áo rồi à?”

“Vẫn còn việc à?”

“Muốn nhờ cậu một chuyện. Làm được cái này không?”

Fukuta trải một bản vẽ lên bàn. Trên bề mặt thép không gỉ có mấy rãnh nhỏ hơi nghiêng, kích cỡ nhỏ đến nỗi Masaya phải trợn tròn mắt, gia công bề mặt cũng yêu cầu kỹ thuật cao nhất. Có lẽ là linh kiện của thứ gì đó, trước đây anh chưa làm bao giờ.

“Đây là gì?”

“Là... linh kiện máy, đơn hàng cá nhân.”

“Xem ra cần độ chính xác tương đối cao.”

“Không làm được à?”

“Chỉ tốn chút thời gian thôi, tôi nghĩ có thể làm được.”

“Ừ, tôi cảm thấy chắc chắn cậu làm được. Sẽ trả cậu tiền làm thêm, giờ có thể làm hộ tôi luôn không?”

“Được.” Masaya đứng dậy khỏi ghế. Không cần thay quần áo bảo hộ lao động nữa, đằng nào trên người anh cũng chỉ mặc áo phông và quần

bò.

Anh vừa cố định tấm thép lên bệ máy thì Fukuta bước tới. “Nói thực với cậu, tôi định cho Nakagawa nghỉ việc.”

Masaya dừng tay lại: “Tại sao...”

“Có lý do chính đáng. Dạo trước, có mười phần trăm số linh kiện giao nộp xảy ra vấn đề. Mối hàn xiêu vẹo rất nhiều, vết hàn cũng không sạch. Khi trước, đây là chuyện không tưởng, nhưng Nakagawa đã có tuổi, mắt không còn tốt nữa. Ông ấy muốn giấu, nhưng thành quả công việc thì không giấu được.”

“Vẫn còn việc khác mà?”

“Hết rồi.” Fukuta nhìn thẳng vào mắt Masaya, “Bây giờ không còn nhiều việc như trước nữa. Cả nhà máy lớn cũng phải ra sức cắt giảm nhân công, xưởng nhỏ ở phố không thể nuôi người vô dụng được. tới đây tôi sẽ nói chuyện với ông ấy, định bảo là không còn đơn hàng nào cần hàn nối nữa, sau này có việc sẽ lại gọi ông ấy.”

Nghe giọng điệu có thể cảm nhận rõ ràng rằng, ông ta không có ý định gọi Nakagawa trở lại.

“Cậu hàn cũng rất khá. Có cậu ở đây rồi, thì không cần Nakagawa nữa.”

“Nhưng nếu tôi bắt đầu làm hàn, Nakagawa sẽ biết qua Maemura.”

“Làm việc ấy khi Maemura không có ở đây là được rồi. Sau này cũng không cần Maemura phải đến hằng ngày nữa.”

“Ông định để anh ta thành công nhân thời vụ à?”

“Chậc, cách thì có nhiều lắm.” Fukuta gãi đầu.

Masaya thở dài, không nén nổi cảm giác tuyệt vọng: xem ra ở đây cũng vậy.

.2.

Masaya đi tàu chuyến Tobu Isesaki, xuống tàu ở ga Hikifune, trên đường về chỗ ở, anh đến tiệm cơm phần mình hay ăn. Đó là một quán nhỏ tên Okada, từ chập tối bắt đầu bán thêm rượu, khách khứa đa phần là chủ cửa hàng và những công nhân làm kỹ thuật ở quanh đây. Hầu hết là bàn sáu người, toàn phải để người lạ ngồi chung bàn. Hôm nay vừa hay một bàn bốn chỗ trong góc còn trống, Masaya liền ngồi vào đó. Trên đầu có tivi, đang truyền hình trực tiếp trận đấu bóng chày. Vị trí này không được ưa thích, chính là vì không nhìn được màn hình tivi.

Yuuko mang khăn bông ẩm tới. “Chào anh.” Cô nheo mắt cười chào hỏi.

“Cho một phần cơm cá rán, thêm bia.”

“Vâng.” Cô đáp một tiếng rồi đi vào bếp.

Yuuko khoảng hai tư hai nhăm tuổi, gần như không trang điểm, lúc nào cũng mặc quần bò và áo phông cổ tròn. Qua câu chuyện của mẹ cô và những người khách khác, Masaya mới biết cô tên Yuuko. Mẹ cô bình thường ở phía trong, lúc nào bận rộn mới ra ngoài giúp. Cơm và thức ăn đều do bố cô nấu, nghe nói ông ta từng là đầu bếp chính trong khách sạn nổi tiếng. Hồi mới đến Tokyo, Masaya từng lo lắng cơm nước ở đây không hợp khẩu vị, song từ khi gặp quán cơm này, nỗi lo của anh cũng biến mất.

Những khách khứa khác đang nhìn màn hình tivi vỗ tay, có vẻ như đội bóng ưa thích đã giành điểm. Tất nhiên là đội Giant. Masaya không phải người hâm mộ của đội Hanshin Tigers, nhưng cũng cảm thấy không nên tùy tiện mở miệng nói chuyện. Nếu nghe thấy mình nói

tiếng vùng Kansai, có lẽ ngay tức khắc sẽ có người đến kiếm chuyện.

Mifuyu suốt ngày bảo anh mau đổi khẩu âm, cô cho rằng nói tiếng Kansai có lúc có lợi, nhưng cũng nhiều lúc bất lợi, tốt nhất là tùy thời tùy lúc hãy dùng. Quả tình Mifuyu đã làm được điều này. Nếu cô không nói, chắc rằng không ai có thể ngờ được cô là người vùng Kansai.

“Tiếng Nhật tiêu chuẩn rất đơn giản, mà có phải bắt anh đi học tiếng Anh hay tiếng Pháp đâu, chính là tiếng Nhật, trên tivi ngày nào cũng nói ra rả, dù không muốn nghe cũng cứ lọt vào tai, anh nhớ lấy chẳng phải là được rồi hay sao?”

Nghe đơn giản, nhưng dù lọt vào tai anh bao nhiêu chăng nữa thì nói được hay không lại là chuyện khác. Ngôn ngữ phải nói mới học được, nhưng Masaya bây giờ không có cơ hội để nói nhiều, mà vốn dĩ anh cũng không phải người nhanh mồm nhanh miệng.

Yuuko bưng cơm và thức ăn lên. Lúc Masaya tách đôi đũa dùng một lần ra, Yuuko rót bia vào cốc cho anh. Masaya ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Chẳng hiểu đội Hanshin năm nay sao thế nhỉ?” Lúc nói chuyện, cô không hề nhìn vào mặt Masaya.

“Không rõ nữa.” Anh ta gượng gạo cười đáp. Xem chừng Yuuko đoán Masaya là người hâm mộ đội Hanshin, chắc là suy đoán từ khẩu âm của anh. Anh cũng không có ý phủ nhận.

“Hôm nay anh vẫn lấy cơm nắm chứ?”

“Có, nhân quả mơ khô và cá ngừ.”

Cô gật đầu, rời đi.

Masaya vừa ăn cá thu rán vừa uống bia. Đây là khoảnh khắc có thể làm tiêu tan nỗi mệt mỏi cả một ngày. Hồi làm việc ở xưởng gia đình, gần như anh không có khoảng thời gian hạnh phúc thế này, trong đầu lúc nào cũng lo lắng tình hình kinh doanh của xưởng cơ khí.

Nhưng xưởng Fukuta hình như cũng không ổn định, anh hồi tưởng lại cuộc đối thoại với Fukuta. Chuyện này chẳng có gì lạ, giống hệt thời kỳ cuối của xưởng cơ khí Mizuhara, liên tiếp sa thải những nhân viên từng nhận hàng loạt, thu nhỏ quy mô sản xuất. Đây là mô thức điển hình của vòng tuần hoàn ác tính khi sự thể chuyển sang tình trạng tồi tệ.

Masaya có thể hiểu được tâm trạng của Fukuta. Từ lúc mới bắt đầu làm việc, Masaya đã cảm thấy xưởng này không cần thiết phải có ba công nhân, chỉ cần một người có kỹ thuật toàn diện là duy trì được. Fukuta thấy kỹ thuật của Masaya, bèn cho rằng có anh là đủ rồi.

Linh kiện đó rốt cuộc là gì nhỉ?

Thấy Masaya làm xong món linh kiện ấy, Fukuta hình như rất hài lòng, khen ngợi mấy câu rồi thì thầm bổ sung: "Đừng nói chuyện này với hai người kia, họ không biết về linh kiện này đâu. Sau này thỉnh thoảng có đặt hàng lại phải nhờ đến cậu."

Masaya lẳng lặng gật đầu. Chỉ cần có tiền làm thêm giờ, anh không phàn nàn gì cả.

Ăn cơm xong, hút thêm một điếu thuốc, Masaya đứng dậy. Thanh toán xong xuôi, Yuuko đưa nắm cơm gói trong túi giấy ra: "Của anh đây."

"Cảm ơn." Masaya đã quen mua cơm nắm ở đây về làm thức ăn khuya.

"À, còn cái này nữa." Yuuko lấy ra một túi giấy nhỏ, "Anh không thích ăn đồ ngọt hả?"

"Đâu có."

"Thế, cái này cũng cho anh luôn. Quà tặng miễn phí." Cô chun mũi cười.

Ra khỏi tiệm Okada, đi bộ chừng năm phút là đến chỗ anh ở, đó là một căn nhà hai tầng nhỏ. Lúc mới đến Tokyo, Masaya không có việc

làm, cũng không có người bảo lãnh, rất khó kiếm được nhà, lại hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, nếu chỉ dựa vào bản thân thì chắc chắn không thể sinh tồn được.

Anh vào phòng, vừa bật đèn thì chuông điện thoại đã vang lên.

“A lô, em đây.”

“Ừ.”

“Bây giờ đến chỗ anh được không?”

“Được.”

“Mười phút nữa em đến.” Điện thoại dập luôn.

Nếu đã nói là mười phút nữa, chắc chắn cô gọi điện ở ngay gần đây. Lần nào cũng thế, trong trí nhớ của Masaya, cô chưa bao giờ gọi điện từ nhà mình cả.

Lát sau, tiếng chuông cửa lạc điệu vang lên. Masaya đứng dậy mở cửa. Cô không có chìa khóa ở đây, Masaya cũng không có chìa khóa chỗ cô ở.

Shinkai Mifuyu mặc áo sơ mi vải bông bên ngoài áo phông, bên dưới là quần bò. Khi tới đây, cô chưa bao giờ mặc quần áo nữ tính. Đầu tóc cũng chẳng chải chuốt tử tế.

“Vẫn ổn chứ?” Cô thoải mái duỗi chân ngồi xuống, hỏi. Lần gặp gần nhất là mười ngày trước.

“Cũng tàm tạm.”

“Công việc thế nào?”

“Không bình thường cho lắm.”

Masaya kể chuyện ở xưởng Fukuta cho Mifuyu nghe. Những tưởng cô sẽ tỏ ra nghiêm nghị, không ngờ mắt Mifuyu còn ánh lên những tia hưng phấn. “Nói tóm lại, kỹ thuật của anh đã được công nhận, thế chẳng tốt quá còn gì?”

“Nhưng hai người kia vì vậy mà sắp mất việc rồi.”

“Thế thì sao? Xã hội này chính là cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu bị ăn thịt.”

Masaya không lên tiếng. Anh ta cũng hiểu những gì Mifuyu nói, nhưng vẫn không sao thoải mái được.

“Masaya,” Mifuyu bình tĩnh nói, “thân phận của chúng ta không cho phép chúng ta nói những lời tốt đẹp.”

Masaya gật đầu. Đúng vậy, từ cái ngày xảy ra trận động đất, từ khoảnh khắc giết chết cậu Toshirou, cuộc đời anh đã thay đổi.

“Đây là gì thế? Bánh kem?” Để xoa dịu bầu không khí nặng nề, Mifuyu reo lên vui vẻ, vươn tay về phía túi giấy trên bàn, “Chà, bánh su kem của Harmony. Đúng là hiếm thấy, Masaya, anh cũng mua điểm tâm à?”

“Không phải mua, cô gái ở quán ăn cho đấy.”

“Ở quán ăn?” Mắt Mifuyu sáng lên, “Phải rồi, anh từng nói có một cô gái đáng yêu.”

“Đâu có nói cô ấy đáng yêu.”

“Thế hả? Dù gì đi nữa, xem ra cô ấy có ý với anh đấy.”

“Không thể nào.”

“Không cần phải giấu. Có phải chuyện gì xấu xa đâu. Ăn một cái được không?”

“Được.”

“Vậy em không khách sáo nữa nhé.” Mifuyu nói, đoạn cắn một miếng bánh, đưa ngón tay quệt kem bơ dính ở mép, sau đó nhìn anh: “Masaya này.”

“Gì?”

“Nếu anh muốn ngủ với cô gái đó cũng được.”

Masaya không hiểu ngay được ý cô, phản ứng chậm mất một nhịp. “Nói cái gì đấy? Vớ vẩn? Sao anh có thể làm thế được?”

“Có thể ngủ, nhưng em có một điều kiện.” Mifuyu ghé mặt lại gần, nhìn chằm chằm vào mắt anh, “Tuyệt đối không được phóng tinh vào cơ thể phụ nữ, chỉ cần anh thề như vậy thôi.”

Masaya chau mày. Anh cảm thấy Mifuyu không đùa.

“Nếu anh làm thế, quan hệ của chúng ta sẽ kết thúc, hoàn toàn kết thúc.”

“Vớ vẩn, không phải anh đã nói sẽ không làm như thế hay sao?” Masaya vươn tay ra lấy thuốc lá và bật lửa.

Mifuyu mỉm cười, cắn một miếng bánh kem to. “Ngon thật đấy, quả nhiên bánh su kem ở Harmony là ngon nhất. Masaya, anh cũng nếm thử đi.”

Anh chép miệng, phun ra một ngụm khói. Để đạt đến khoái cảm, Masaya vận dụng hết cơ bắp toàn thân, mồ hôi túa ra roi xuống ngực Mifuyu, trung tâm não bộ cảm thấy một cơn tê liệt mang tính chu kỳ.

Sắp rồi... anh thầm nghĩ, không biết đêm nay có được không?

Khoái cảm dâng lên như sóng trào. Nếu cô không nói gì, Masaya định cứ làm tiếp đến cùng. Có lẽ cô sẽ có thai, đến lúc ấy rồi tính tiếp, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi.

“Không được.” Đúng lúc này, Mifuyu trườn ra.

“Tại sao...”

“Không được.”

Mifuyu bảo Masaya ngồi dậy, áp môi vào, đưa tay vuốt ve chỗ đó. Động tác của cô rất thành thạo, biết dùng phương thức nào để kích thích bộ phận nào.

Con sóng lại dâng lên, Masaya rên rỉ khe khẽ, thuận theo sự dẫn dắt của cô.

“Này, có thể hỏi em chuyện này không?” Sau đó, Masaya nằm vắt ngang đống chăn, nhìn đăm đăm lên trần nhà, gối đầu lên cánh tay

phải, tay trái hơi gập lại. Dưới nách anh là đầu Mifuyu, tay cô đang đặt trên ngực Masaya.

“Gì hả?” Mifuyu nũng nịu nói.

Anh lè lưỡi liếm môi, hỏi: “Dùng bao cao su cũng không được à?”

Cảm xúc của cô lập tức biến đổi. Mặc dù không nhìn thấy mặt, Masaya vẫn cảm nhận được cô đang nhăn nhó.

“Lúc trước chẳng đã nói rồi còn gì?”

“Quên rồi. Giải thích cho anh một lần nữa đi.”

Mifuyu thở dài, rời khỏi hốc nách của anh, ngồi thẳng dậy. “Tại sao anh lại muốn như thế chứ?”

“Chỉ cần là đàn ông, tất nhiên đều sẽ muốn. Để tránh thai, có thể lựa chọn bắn ra ngoài cơ thể, nhưng thực tế thì chẳng ai muốn làm cách ấy cả, thế nên mới dùng đến bao cao su.”

“Em đã dùng tay thỏa mãn cho anh rồi còn gì? Làm thế không lên đỉnh được à?”

“Không phải, nhưng anh vẫn muốn ôm người phụ nữ mình yêu mà làm một cách tự nhiên.”

Mifuyu lại nhích ra xa một chút, vớ khăn bông che cơ thể, dựa vào tường. “Chắc có rất nhiều phụ nữ thích như thế. Nhưng em không mong muốn Masaya của em trở thành người đàn ông như thế, em không muốn anh bị bản năng thao túng, bị tình dục chi phối. Em muốn anh trở thành một người đàn ông có thể khống chế dục vọng của mình bất cứ lúc nào.”

“Anh sẽ không bị bản năng thao túng.”

Mifuyu lắc đầu, ý như muốn nói Masaya vẫn chưa hiểu. “Nếu lên đến đỉnh là mục đích của việc làm tình, anh sẽ ưu tiên theo đuổi khoái cảm. Điều này có khác gì người bình thường đâu, mà chúng ta thì tuyệt đối không được như thế. Một khi làm tình buộc phải có suy nghĩ

chi phối đối phương, khoái cảm của bản thân phải đặt ở vị trí thứ hai hoặc thứ ba thôi. Vì vậy, không thể coi khoái cảm là mục đích được. Không có cách nào khác cả."

"Mifuyu, ý em là ngay cả làm tình cũng là thủ đoạn thao túng người khác?"

"Tất nhiên, chính là như thế đấy. Làm tình mà không có lợi cho mình thì chẳng có ý nghĩa gì cả."

Masaya chậm rãi ngồi lên, gãi gãi đầu. "Làm tình với anh có ý nghĩa không?"

Mifuyu bật cười khúc khích. "Có ý nghĩa là cùng anh khẳng định tình yêu dành cho nhau. Mặc dù vậy, em vẫn không muốn anh thua trước dục vọng. Em hy vọng anh trở thành một người đàn ông kiên cường hơn nữa." Mifuyu vuốt ve chân Masaya. Bàn tay cô chầm chậm chuyển động, vuốt lên bắp đùi anh ta.

Masaya vẫn không thể thoải mái, không biết làm sao cho phải. Anh muốn biết vì sao Mifuyu lại hình thành nên quan niệm kỳ dị như vậy, nhưng lại cảm thấy nếu tiếp tục gặng hỏi sẽ sa vào một vũng lầy nguy hiểm, nên có phần lo sợ.

"À, phải rồi, thứ đó làm xong rồi đây." Để xoa dịu bầu không khí, Masaya nói.

"Thật không?" Mắt Mifuyu sáng lên.

Masaya trần truồng đứng dậy, lấy món đồ để trong ngăn kéo cái bàn nhỏ, đặt lên lòng bàn tay, chìa ra trước mặt Mifuyu. "Làm cái này tốn công ra phết."

Mắt càng lúc càng sáng bừng, cô cầm món đồ trong lòng bàn tay anh lên. Một chiếc nhẫn, chất liệu bằng bạc, nguyên liệu là cô cung cấp cho Masaya.

"Giỏi quá! Đúng là Masaya, đúng như em đã hy vọng."

“Hồi ở trường kỹ thuật anh chỉ làm qua món chế tác đồ trang sức này chút đỉnh thôi, giờ phải học lại từ đầu, thất bại mấy lần đấy. Cũng may ở xưởng bọn anh có máy móc chuyên dụng, không thì khó làm lắm.”

Chẳng rõ Mifuyu có đang nghe hay không, cô ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, lát sau cặp mắt sáng lấp lánh lại nhìn sang phía anh. “Ba viên đá này gắn vào hoàn hảo quá, có phải khó lắm không?”

“Chỗ ấy là khó nhất, thử đi thử lại mấy lần đấy.”

“Anh giỏi quá! Em cảm thấy anh có thể làm được, nhưng không ngờ nhanh như vậy, lại còn đẹp thế này nữa chứ.” Cô lại chăm chú nhìn chiếc nhẫn, “Cảm ơn, Masaya. Thế này thì em có lòng tin để đấu một trận phân thắng bại rồi.”

“Không cần khách sáo. Mà một trận phân thắng bại là chuyện gì thế?”

“Tạm thời giữ bí mật, đợi khi nào thành công sẽ nói cho anh biết.” Mifuyu hôn lên chiếc nhẫn.

Masaya vào bếp, lấy trong tủ lạnh ra một lon bia, giật khoen, hớp một hơi chỗ bọt sắp trào ra ngoài.

Khoảng chừng một tháng trước, Mifuyu cầm bản vẽ chiếc nhẫn đến, hỏi anh có làm được thứ này không. Thực ra khi Masaya mới đến Tokyo, Mifuyu đã hỏi anh có biết làm đồ trang sức hay không. Anh trả lời là biết một chút. Đúng là anh từng làm, nhưng cũng không ngờ cô lại đưa ra yêu cầu này thật.

Bản vẽ chiếc nhẫn mà cô cầm đến hết sức đặc biệt, tới người chỉ có kiến thức cơ bản về chế tác đồ trang sức như Masaya cũng nhìn ra. Đặc điểm lớn nhất chính là cách bố trí đá quý, ba viên đá quý được đặt chồng lên nhau. Anh chưa từng thấy chiếc nhẫn nào có thiết kế như vậy.

Masaya cầm lon bia quay lại bên cạnh Mifuyu. Cô vẫn đang nhìn

đăm đăm vào chiếc nhẫn.

“Anh chỉ muốn xác nhận một điều.” Masaya uống một ngụm bia, nói tiếp: “Chuyện em một trận phân thắng bại ấy có nguy hiểm không?”

Anh mắt Mifuyu chuyển từ chiếc nhẫn sang anh: “Anh có ý gì?”

“Ý anh là, sẽ không xảy ra chuyện giống như hồi tháng Tư chứ?”

Masaya vốn định nhăn mặt, nhưng rồi cô lại nhoẻn miệng cười như muốn xoa dịu bầu không khí gượng gạo này.

“Không nguy hiểm gì cả. Chuyện hồi tháng Tư cũng thế, có phiền phức gì cho anh đâu? Chẳng xảy ra chuyện gì cả, đúng không? Tin em đi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nói những lời lẽ tốt đẹp như thế nữa, Masaya.” Cô dường như nhìn thấu nội tâm anh, tiếp tục dặn dò, “Bọn mình chẳng đã nói rồi còn gì, hai người chúng ta phải tranh đấu đến cùng. Xung quanh toàn kẻ địch mà thôi. Để sinh tồn, chúng ta không thể làm những điều cao thượng được.”

“Chuyện này anh cũng hiểu, nhưng anh lo cho em.”

“Em chẳng sao cả. Chỉ cần có anh ủng hộ, em có thể tiếp tục tranh đấu. Vì vậy,” đôi mắt to hơi xếch lên của cô hướng về phía Masaya, “anh không thể phản bội em.”

Trước cái nhìn đăm đăm của cô, Masaya thấy như thể cả phần hạch tâm trong cơ thể mình cũng bị hút mất. Anh chớp mắt, khe khẽ lắc đầu, rồi lại gật gật đầu. “Anh sẽ mãi mãi đứng về phía em, không bao giờ phản bội.”

“Cảm ơn anh. Em vui quá.” Mifuyu vòng tay phải ôm cổ anh, thuận đà kéo anh lại gần, hôn lên mũi một cái.

Sau khi mặc lại quần áo, hai người cùng uống bia. Mifuyu chưa bao giờ ở lại căn hộ của anh, xem chừng đêm nay cô cũng đinh ra về.

“Hôm nay em đến có phải có việc gì không?” Masaya ném một hạt lạc vào miệng.

“Phải, có chuyện này muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì?”

“Muốn nhờ anh điều tra một người.”

“Lại là chuyện này à?” Masaya chau mày lại, “Theo dõi hay lục lọi túi rác?”

“Túi rác không cần lục lọi nữa, nhưng theo dõi thì vẫn cần thiết.” Cô hơi nghiêng nghiêng đầu.

“Em muốn điều tra ai? Lại là nhân viên ở Hanaya à?”

“Lần này không liên quan gì đến Hanaya.”

Cô lấy trong túi xách ra một tấm ảnh, đặt trước mặt Masaya.

Trong ảnh là một người đàn ông, gương mặt nhỏ, cằm nhọn, cặp kính râm hơi to nhưng hợp với anh ta, người này mặc quần bó, khoác một chiếc áo sơ mi trông rất thời thượng. Anh ta hình như đang đứng trước cửa hiệu gì đó, dáng đứng cũng rất lịch thiệp, có vài phần phong thái nghệ sĩ.

“Đây là ai?”

“Aoe Shinichirou.” Mifuyu cầm bút bi viết lên khoảng trắng của tờ tạp chí tuần để bên cạnh mấy chữ này, “Chuyên viên tạo mẫu tóc.”

“Chuyên viên tạo mẫu tóc? Hả, chuyên viên tạo mẫu tóc là đàn ông?” Masaya lại liếc nhìn tấm ảnh. Anh hoàn toàn không biết gì về ngành nghề này.

“Chẳng có gì hiếm thấy cả, giờ salon tóc nào mà chẳng có chuyên viên tạo mẫu tóc là đàn ông.”

“Tại sao phải điều tra gã này?”

“Tất nhiên là để thực hiện giấc mơ của chúng ta rồi.”

“Giấc mơ? Gã này có thể thực hiện giấc mơ của chúng ta sao? Một

chuyên viên tạo mẫu tóc?”

“Masaya, đừng coi thường gã ta.” Mifuyu cầm tấm ảnh lên bằng hai tay, nói với Masaya, “Nhìn cho kỹ gương mặt của người đàn ông này, có lẽ gã ta có thể thay đổi số mệnh của chúng ta đấy. Có khi gã còn là một con gà đẻ trứng vàng của hai ta cũng nên.”

.3.

Sang tuần sau, công việc chủ yếu của xưởng Fukuta là làm phụ tùng súng mô hình, Masaya phụ trách gia công tỉ mỉ từng bộ phận được đúc ra.

Anh đang giũa cò súng, đột nhiên xung quanh tối sầm, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đối diện bệ làm việc có một người đàn ông lạ mặt đang đứng, khoác áo sơ mi kiểu Hawaii bên ngoài áo may ô, miệng ngậm que tăm, chừng khoảng ba tư ba nhăm tuổi.

“Giám đốc đâu?” Gã ta thô lỗ hỏi, ngước nhìn vào trong, hoàn toàn không để Masaya vào mắt.

“Chắc là ở bên trong?”

Có lẽ vì Masaya nói giọng Kansai nên người kia ném cho anh ánh mắt như thể đang nhìn một con quái vật, Masaya cũng nhìn lại đối phương. Người kia đảo mắt nhìn sang bệ làm việc, cầm một món phụ tùng đã gia công xong lên. Masaya đang định nhắc đối phương chớ trực tiếp chạm tay vào, sẽ bị dính dầu nhờn, nhưng chưa kịp mở miệng thì gã ta đã để lại chỗ cũ.

“Cũng tạm được đấy.” Nói xong, gã ta đi vào phía trong.

“Yasu, làm gì đấy?” Phía sau máy khoan có giọng nói cất lên, là Maemura.

“Ờ.” Người kia giơ tay trái lên, tay phải vẫn đút trong túi quần. Masaya bấy giờ mới hiểu ra, gã ta chính là Yasu.

Maemura xuất hiện giữa lối đi.

“Lâu lắm không gặp rồi. Mấy hôm trước còn nói chuyện không biết cậu đang làm gì, vẫn ổn chứ?”

“Cũng tàm tạm, từ từ thôi. Ở đây thế nào?”

“Vẫn thế, cả ngày toàn làm đồ chơi.”

“Nhưng vẫn có việc mà làm chứ?”

“Chuyện này thì khó nói lắm.” Maemura lau mặt bằng chiếc khăn bông vắt trên cổ, “Hôm nay đến đây làm gì vậy?”

“À, qua chào hỏi một tiếng thôi. Ủa, sao không thấy Nakagawa? Lại đau lưng nữa à?”

“Chuyện này thì...”

Maemura hạ giọng, Masaya không nghe được anh ta nói gì, nhưng có thể đoán ra nội dung câu chuyện.

Cuối tuần trước, Fukuta thông báo với Nakagawa rằng ông ta đã bị sa thải, sau ngày thứ Hai, Nakagawa không đến làm nữa. Maemura thấy lạ đã hỏi Fukuta, sau khi biết được sự thật liền lớn tiếng phản đối, những chuyện này Masaya đều nghe thấy hết. Maemura nói, Nakagawa lớn tuổi như vậy mà còn sa thải ông ta, thật là quá đáng, sau này ông ta biết tính sao? Hồi trước thì vắt kiệt sức lực người ta, giờ sao có thể bạc tình bạc nghĩa như vậy được? Có lẽ vì không thể nhịn được nữa, chiều hôm đó Maemura đã bỏ về. Nhưng mỉa mai thay, việc anh ta bỏ về sớm đã chứng minh một điều: chỉ cần một mình Masaya, xưởng cơ khí vẫn hoạt động được. Maemura không biết điều này, đến giờ vẫn chưa có cảm giác nguy hiểm “lần sau sẽ tới lượt mình”.

“Thật quá đáng. Không có người hàn nối, có ảnh hưởng gì đến công việc không?” Yasuura nói.

“Gần đây chẳng có việc gì phải hàn nối nữa, nên giám đốc mới quyết cho ông ấy nghỉ việc.”

“Chậc.” Yasuura dường như đang nghĩ ngợi gì đó, “Giám đốc có đây không?”

“Chắc là có. Cả ngày cứ nhìn chằm chằm vào đống sổ sách mà rên hừ hừ.”

“Tôi đi chào hỏi một tiếng.” Yasuura đi vào cánh cửa văn phòng kiêm nhà chính.

Lại một lúc nữa, đã đến thời gian nghỉ ngơi lúc 3 giờ. Masaya ra khu vực nghỉ, thấy Maemura đang hút thuốc một mình ở đó. Masaya đến làm việc ở xưởng này cũng được mấy tháng rồi, nhưng Maemura hầu như chưa bao giờ chủ động nói chuyện với anh. Masaya cũng không muốn nói chuyện. Vốn tưởng bầu không khí nặng nề ấy sẽ lại tiếp tục thì vợ Fukuta bưng một cái khay tới như thường lệ, bên trên là bình trà đại mạch và chút đồ điểm tâm. Nakagawa không ở đây, chị ta cũng thôi không mang đồ ngọt ra nữa.

“Yasuura nói gì với giám đốc thế?”

“Chẳng hiểu.” Vợ Fukuta lắc đầu. Chị ta không thể không biết nội dung cuộc trò chuyện, có lẽ cảm thấy không nên nói mà thôi.

Một lúc sau, Fukuta và Yasuura đi ra.

“Xin ông đấy! Ông cứ xem đi đã, khỏi hết rồi mà.” Yasuura vẫn không cam lòng, còn Fukuta lại tỏ vẻ khó xử.

“Tôi không có khả năng thuê nhiều người như vậy, cậu đừng giận tôi.”

“Không có tôi chắc chắn là không được. Mỗi cỗ máy ở đây đều có đặc điểm riêng, ngoài tôi ra, không ai dùng được đâu.”

“Những lời này tôi đã tin cậu bao nhiêu năm, giờ mới biết là cậu bốc phét. Thôi, cậu về đi, đến chỗ tôi thì thà rằng đi nơi khác thử còn hơn. Nghe nói vợ cậu đi làm ở siêu thị rồi, cậu cũng mau chóng tìm công việc mới đi thôi.”

“Vậy nên tôi mới...”

“Chỗ tôi không được, xin lỗi cậu.” Fukuta xoay lưng về phía

Yasuura, ngồi xuống ghế.

Yasuura trừng mắt nhìn tấm lưng tròn lẳn của Fukuta một lúc, dồn sức đá bay xô nước bên cạnh. “Hiểu rồi, không ngờ ông lại vô tình như vậy.” Anh ta ném lại một câu rồi rời khỏi công xưởng.

Maemura liếc nhìn Fukuta. “Muốn ông thuê lại cậu ta à?”

“Ừ. Cậu ta bảo tay phải không còn vấn đề gì nữa, nhưng vừa nhìn đã biết ngay là không ổn, mà kể cả khỏi hẳn rồi, tôi cũng chẳng đủ tiền thuê cậu ta.”

Loảng xoảng một tiếng, Maemura đứng bật dậy, chẳng nói chẳng rằng xông ra ngoài, chắc là đuổi theo Yasuura.

Fukuta thở dài. “Cậu ta nên lo cho mình thì hơn. Nếu cậu ta vẫn cứ nghĩ lúc nào cũng có việc mà làm, thì đúng là một thằng ngốc.”

“Ông à...”

“Không sao đâu, đã bảo Masaya rồi mà.” Fukuta uống một hớp trà đại mạch.

“Tay của Yasuura không thể cử động được à?”

“Cũng không phải hoàn toàn không thể nhúc nhích, nhưng làm việc thi không được. Cậu ta muốn giấu, nhưng vừa nhìn là nhận ra ngay.”

“Thật tội nghiệp.” Vợ Fukuta khẽ nói.

“Bị người ta đâm đấy.” Fukuta nói.

“Gì hả?” Masaya hỏi, anh không hiểu, “Tôi nghe nói là gặp tai nạn mà.”

“Vì mất mặt quá nên mới nói thế thôi, thực ra là bị đâm.”

“Sao lại thế...”

“Tự làm tự chịu.” Fukuta hừ một tiếng, “Nghe đồn là bắt gái ở Ikebukuro, sau đó đến khách sạn, toàn là trò cũ, bị đổ thuốc mê, ngủ say như chết. Nếu chỉ bị trộm mất ví tiền thì cũng thôi, đằng này tay còn bị đâm cho một nhát, bị tổn thương thần kinh, thế là thành ra như

vậy.”

Masaya sờ lên mu bàn tay. “Báo cảnh sát chưa?”

“Báo rồi. Nhưng những chuyện tương tự như vậy nhiều quá, cảnh sát không điều tra tử tế đâu, chắc là cũng cảm thấy cậu ta không nên đi kiếm gái lung tung như thế. Tóm lại là tôi nghĩ vậy đấy.”

“Hung thủ vẫn chưa bị bắt à?”

“Đời nào bắt được?” Fukuta thò tay ra bốc điểm tâm.

Sau giờ làm, Masaya ăn tối rồi tới Shibuya. Mãi gần đây anh mới nắm được đại khái đường sá Tokyo, nhưng vẫn chưa được rành rẽ lắm. Shibuya là nơi anh khó phân biệt phương hướng nhất, nhưng anh phải thực hiện việc Mifuyu nhờ vả.

Anh vào quán cà phê hay ghé nằm ven Miyamasuzaka. Gọi là hay ghé qua, tức là mấy ngày nay hầu như hôm nào anh cũng đến.

Bàn cạnh cửa sổ còn trống. Masaya ngồi xuống gọi một cốc cà phê, sau đó lấy thuốc lá và bật lửa ra.

Đối diện bên kia đường có một tòa nhà mới xây, tầng hai mở một salon làm đẹp tên là Bouche, kết cấu toàn bằng kính, nhìn từ bên dưới có thể trông thấy trần nhà màu trắng.

Masaya xem đồng hồ, 8 giờ kém 5. Bouche làm việc đến 8 giờ tối, nhưng nhiều khi tới giờ đóng cửa vẫn còn có khách, thông thường phải đến 8 giờ rưỡi mới hoàn toàn đóng cửa, đợi thêm khoảng mười lăm phút nữa nhân viên mới ra về, xem chừng ít nhất cũng còn bốn mươi lăm phút nữa mục tiêu mới đi ra. Masaya đã tính toán thời gian từ trước, nhưng vẫn không dám đến muộn, vì cũng có khi salon đóng cửa đúng 8 giờ.

Anh lấy tấm ảnh trong túi áo ra, kỳ thực anh đã nhớ kỹ gương mặt này từ lâu, ảnh cũng không còn cần thiết nữa rồi.

Aoe Shinichirou... tại sao gã này có thể trở thành con gà đẻ trứng

vàng? Masaya không hiểu gì cả. Anh hỏi Mifuyu, cô cũng chỉ nói "anh cứ đợi mà xem", lại còn bồi thêm một câu: "Quan trọng là phải xem anh làm thế nào."

Cho đến thời điểm này, kết quả điều tra cho thấy, Aoe Shinichirou sống trong căn hộ một phòng tại khu nhà năm tầng ở gần Togoshi Ginza, không có xe riêng. Hiện vẫn chưa rõ nơi gã ta hay đi uống rượu, gã thường mua cả đống tạp chí thời thượng ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh khu chung cư, cũng hay mua cơm hộp ở cửa hàng tiện lợi ấy, có vẻ hầu như không nấu cơm bao giờ.

Masaya vừa uống cà phê vừa hút thuốc, thoáng cái đã hết sạch cốc cà phê, anh lại gọi thêm một cốc trà sữa. Gần 9 giờ rồi, đèn trong Bouche vẫn sáng, trước đây chưa bao giờ đóng cửa muộn như thế cả. Nghe Mifuyu nói, các salon tóc lớn thường định kỳ tổ chức các ngày hội học tập, để những người mới chỉ biết gội đầu có cơ hội rèn luyện tay nghề. Nếu hôm nay là ngày hội học tập, có thể sẽ phải đợi rất lâu. Masaya bực bội.

Hơn 9 giờ, kim phút của đồng hồ đeo tay lại nhích thêm khoảng một phần ba vòng, cốc trà sữa đã nguội ngắt, cánh cửa Bouche rốt cuộc cũng mở ra, những người trẻ tuổi trong salon tóc lần lượt đi ra ngoài. Masaya phát hiện Aoe Shinichirou cũng ở trong số đó, vội vàng đứng dậy.

Aoe Shinichirou thường ngày toàn đi về phía ga Shibuya, nhưng tối nay, sau khi vẫy tay chào tạm biệt đám nhân viên mới vào làm, gã lại đứng yên tại chỗ.

Masaya trả tiền, ra khỏi quán cà phê. Anh tưởng Aoe định bắt tắc xi. Mặc dù con đường này chật chội, xe đi rất chậm, nhưng nếu tới đường Aoyama, tùy theo hướng đi, cũng có khả năng dọc đường lại thông thoáng. Muốn theo dõi thì phải tranh thủ từng phút giây.

Masaya vừa chú ý không để Aoe phát hiện, vừa băng qua đường, lúc

này, trong tòa nhà có một cô gái trẻ bước ra, mặc quần bò với áo phông, để tóc ngắn màu nâu, đầu đội mũ. Cô gái đi về phía Aoe Shinichirou. Hai người bắt đầu sánh vai đi đến ga tàu điện ngầm Shibuya hết sức tự nhiên.

Masaya chỉ muốn chụp ảnh cô gái. Trực giác cho anh biết, hai người này không đơn thuần là quan hệ đồng nghiệp.

•••

"Đúng là em muốn có ảnh, nhưng đằng nào thì cũng biết tên rồi, chỉ cần vào salon, lúc nào cũng có thể trông thấy cô ta." Nghe Masaya kể lại, Mifuyu gật đầu nói.

"Địa chỉ cũng biết rồi." Anh chỉ phần ghi chép của mình, bên trên viết chữ "Shinsencho".

"Shinsencho... Aoe ở lại nhà cô ta?"

"Anh đợi đến 11 giờ rưỡi cũng không thấy gã ta đi ra, chắc là ở lại đó rồi."

Cô gái ấy tên Iizuka Chie. Nhìn biển tên trên cửa chỉ biết được họ của cô ta, về sau Masaya lại đến khu chung cư nơi cô ta sống, tra được đầy đủ họ tên từ đống thư từ trong hòm thư. Lúc trước, anh rất mâu thuẫn về việc xem trộm thư tín của người khác, giờ thì cũng quen rồi.

"Hằng tuần Aoe Shinichirou chỉ tới nhà Chie vào thứ Tư, có vẻ lần này ngày hội học tập kéo dài đến tối muộn nên mới ở lại chỗ cô ta."

"Không giống như đang sống chung à?"

"Dựa vào tình hình trước mắt thì không có khả năng này, hai người đều ở phòng đơn, muốn sống chung buộc phải chuyển nhà."

"Không biết đã qua lại được bao lâu rồi?"

"Có cảm giác không giống như mới bắt đầu dạo gần đây."

"Ồ." Mifuyu rơi vào trầm tư.

“Này, rốt cuộc em định điều tra gã ấy làm gì hả? Anh đã theo dõi gã gần mười ngày rồi, chẳng cảm thấy có gì đặc biệt cả, cái tên chuyên viên tạo mẫu tóc ấy sao mà thành con gà đẻ trứng vàng được?”

Mifuyu nhìn chằm chằm vào mặt Masaya. “Masaya, tóc anh dài quá, có lẽ nên đi cắt đi nhỉ?”

“Không phải em bảo anh đến Bouche cắt đấy chứ?”

“Thế thì sao, đằng nào chẳng phải cắt.”

“Tha cho anh đi mà, anh chưa bao giờ đi salon cả.”

“Ngượng à?”

“Tất nhiên rồi.”

“ Chậc? Nhưng thời đại mà anh phải thay đổi hoàn toàn suy nghĩ ấy có lẽ sắp đến rồi đó.”

“Thế là ý gì?”

“Sau này nam giới cũng sẽ đến salon thẩm mỹ như một lẽ tất nhiên, không chỉ đám thanh niên trẻ, mà cả những người đàn ông như Masaya cũng đi đấy.”

“Không thể nào.”

“Cho dù nền kinh tế ảm đạm, người ta cũng chẳng tiếc tiền tiêu cho ăn diện đâu. Nói chính xác hơn, họ sẽ chỉ muốn tiêu tiền vào việc ăn diện thôi, trong đó thay đổi kiểu tóc là đơn giản nhất.”

“Vì vậy salon thẩm mỹ sẽ trở nên thịnh hành? Đơn giản thế á?”

“Anh cứ chờ mà xem. Trực giác của em xưa nay rất chuẩn xác.” Mifuyu mỉm cười.

.4.

Lúc Shinkai Mifuyu bước vào salon, Aoe Shinichirou đang cắt tóc cho khách. Hình cô phản chiếu trong gương nhìn vào mắt anh ta, mỉm cười chào hỏi. Aoe Shinichirou cũng gật nhẹ đầu với tấm gương. Hôm nay cô mặc cả bộ màu trắng. Aoe Shinichirou thầm nghĩ, chắc chắn lại là Chanel rồi, lần nào cũng vậy.

Aoe Shinichirou biết hôm nay cô sẽ đến. Trên danh sách hẹn trước có tên cô, chỉ cắt tóc, lần cắt tóc trước cách đây hai tuần. Dạo này một tháng cô đến hai lần, lần nào cũng yêu cầu đích danh Aoe Shinichirou cắt tóc cho mình.

Làm xong việc đang dở, thợ phụ đi tới báo với anh ta Mifuyu đã gội đầu xong. Aoe Shinichirou lẳng lặng gật đầu.

Mifuyu đang ngồi trước gương xem tạp chí. Lúc Aoe đi từ phía sau lại, cô dường như nhận ra được, lập tức ngẩng đầu lên, lại nhìn vào mắt anh ta qua tấm gương.

“Chào cô.”

“Hình như anh vẫn bận rộn nhỉ.”

“Cảm ơn cô.” Hai tay Aoe xới xới mái tóc còn ẩm của cô, “Hôm nay chỉ cắt thôi à?”

“Ừ, giống lần trước.”

“Tôi biết rồi.” Aoe khẽ trả lời, cầm cây kéo lên.

Tóc của Mifuyu hơi ngả nâu, tuy rằng rất mảnh, nhưng sợi nào sợi nấy đều thẳng, cũng có độ bóng. Aoe luôn muốn thử nghiệm làm cho cô một kiểu tóc táo bạo, nhưng rồi lại thôi, vì e không phù hợp với phong thái chín chắn của cô.

“Hôm nay anh rảnh không?” Lúc cắt tóc mai, Mifuyu hỏi. Aoe dừng tay kéo, do dự giây lát, đang chưa biết nên trả lời thế nào thì phát hiện ra đôi mắt to hơi xếch của Mifuyu đang nhìn chằm chằm vào mình. “Được không?”

“Ừ...”

“Chín giờ, ở quán đối diện.”

“Được.” Anh ta trả lời, sau đó vội vàng xác nhận lại xem Chie có trông thấy cảnh vừa rồi hay không. Cũng may, cô đang mải uốn tóc cho một khách khác.

Xem sổ ghi chép, Mifuyu bắt đầu đến Bouche từ tháng Ba năm nay, ngay từ đầu đã yêu cầu đích danh Aoe. Cột người giới thiệu để trống, Aoe không rõ tại sao cô lại chọn mình, cũng chưa bao giờ hỏi.

Mới đầu, mỗi tháng cô đến một lần, rồi dần dần đến thường xuyên hơn. Trong salon, Mifuyu đã trở thành chủ đề bàn tán của mọi người. Các nhân viên nữ đều nói, chắc chắn cô là người mẫu hay nghệ sĩ, nếu không thì cũng là nữ chiêu đãi viên ở hộp đêm cao cấp, người bình thường chẳng ai đẹp như thế cả. Aoe cũng cảm thấy vậy.

Aoe từng thử hỏi cô làm nghề gì, Mifuyu chỉ trả lời là “công việc bình thường thôi”. Khách hàng đã không muốn trả lời rõ, nếu còn cố gặng tức là trái với quy tắc nghề nghiệp.

“Sau giờ làm anh có rảnh không?” Lần trước, Mifuyu đã hỏi vậy. Lúc bấy giờ Aoe đang sửa kiểu tóc cho cô, anh ta ngạc nhiên nhìn cô ở trong gương.

Cô nhoẻn miệng mỉm cười. “Yên tâm, không phải muốn hẹn hò với anh đâu, tôi có chuyện cần bàn với anh.”

“Với tôi à?”

“Đúng thế.” Mifuyu trong gương nhướng mắt lên nhìn anh ta. Aoe giật nảy mình, thầm nhủ, có lẽ đây chính là sắc đẹp diễm lệ mà người ta vẫn thường ca tụng.

Hai người hẹn gặp mặt trong quán cà phê cách salon chừng hai ba phút đi bộ. Cô ngồi đợi ở bàn phía trong. Aoe chỉnh lại tư thế rồi đi về phía cô. Cô nói là có chuyện muốn bàn với anh ta, nhưng Aoe không để tâm lắm, cảm thấy chắc cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cả, xét cho cùng vẫn chỉ muốn hai người gặp riêng mà thôi. Anh ta rất hiếm khi được khách mời như thế này, hồi trước cũng chưa nhận lời lần nào, vì lo nếu có tranh cãi gì sẽ gây phiền phức cho salon thẩm mỹ, nếu để Chie biết được thì lại càng phiền toái hơn.

Nhưng Shinkai Mifuyu lại là chuyện khác. Anh ta muốn biết thân phận thực sự của cô gái xinh đẹp bí ẩn này, đương nhiên sâu trong nội tâm anh ta cũng tiềm tàng dục vọng của một gã đàn ông.

Nhưng Aoe không thể lường nổi những lời Mifuyu nói sau khi đợi anh ta gọi xong đồ uống.

“Mở salon tóc? Tôi...?”

“Không phải một mình anh, là anh và tôi.” Trên môi cô nở một nụ cười, tựa như đang thưởng thức vẻ luống cuống của Aoe.

“Cô đang đùa tôi đấy à?”

“Sao lại thế được. Không có chuyện tôi gọi riêng anh ra đây chỉ để nói đùa đâu.”

Cô kể, mình nhờ điều tra tìm hiểu mà biết đến Aoe. Ví dụ, trên phố gặp phụ nữ nào có kiểu tóc đẹp liền đi tới chào hỏi, hỏi thăm cắt tóc ở đâu, do ai cắt, sau đó đích thân đến tận nơi thẩm định, cuối cùng đã chọn được anh ta.

“Có mấy điều kiện thế này: đầu tiên là phải sáng tạo, còn phải trẻ tuổi, chưa mở salon thẩm mỹ riêng, quan trọng nhất là phải có điểm sáng.”

“Điểm sáng ư?”

“Đúng thế. Chỉ dựa vào tay nghề giỏi thì không thể sinh tồn về sau. Nếu không có thứ gì đó hấp dẫn tâm lý khách hàng thì chắc chắn

không được. Nói cực đoan một chút thì mấu chốt quyết định thắng hay bại là ở chỗ khiến khách hàng mù quáng tin tưởng đến mức độ nào. ‘Chỉ cần đến gặp tay chuyên viên tạo mẫu tóc ấy, hắn có thể cắt cho cô kiểu tóc đẹp’ hồi xưa thì thế, nhưng bây giờ khác rồi: ’Chính vì là kiểu tóc do tay chuyên viên tạo mẫu tóc ấy tạo hình, thế nên mới đẹp’. Nói cách khác, bản thân chuyên gia thẩm mỹ sẽ trở thành thương hiệu. Tôi tin chắc, ở anh có điểm sáng ấy.”

Aoe hoàn toàn bị nhiệt tình hừng hực của Mifuyu áp đảo. Anh ta chưa bao giờ nghĩ ngợi về tương lai của giới thẩm mỹ sâu đến mức ấy, cũng chưa từng nghĩ rằng mình là một người đặc biệt. Anh ta có cảm giác như ở giữa sương mù, chẳng rõ có phải đang bị lừa hay không? Câu hỏi ấy cứ lởn vởn trong tâm trí.

Cô lại nói, từ giờ trở đi salon thẩm mỹ chỉ làm việc tốt thôi thì không thể sinh tồn được, cần phải có tư chất tổng hợp của kỹ thuật viên, người kinh doanh và người chế tác.

“Tóm lại,” Mifuyu ngừng lại giây lát rồi tiếp, “tiền do tôi chuẩn bị. Mở salon tóc như thế nào theo lý tưởng ra sao, chúng ta sẽ bàn bạc để quyết định. Sau này cứ tuân theo nguyên tắc đã định, anh cắt tóc còn tôi sẽ suy nghĩ làm sao để kinh doanh phát đạt, đồng thời phụ trách việc sổ sách tiền nong. Chỉ cần hai người đồng lòng làm việc, chắc chắn sẽ có thể phát triển thuận lợi.”

“Gượm đã, đột nhiên nói những chuyện này với tôi... tôi chẳng biết gì về cô cả, cô chỉ là một trong rất nhiều khách hàng đến Bouche mà thôi.”

Cô hơi chau mày vẻ khó xử, hai tay ôm ngực. “Như vậy chẳng phải đủ rồi sao? Ngoài ra anh còn cần biết gì nữa?”

“Ví dụ như cô làm gì, có quan hệ với giới thẩm mỹ hay không, sống ở đâu... tôi chẳng biết gì cả.”

“Biết những thứ ấy là được chứ gì? Vậy để tôi nói cho anh biết, giờ

tôi làm việc trong cửa hàng đồ trang sức đá quý Hanaya ở Ginza, có kế hoạch sau này sẽ gia nhập vào ngành thẩm mỹ, sống ở khu..., thế nào hả?"

Danh tiếng của Hanaya làm lòng cảnh giác của Aoe giảm bớt phần nào, nhưng vẫn không đủ để anh ta hoàn toàn yên tâm. "Tôi chỉ biết dạo này cô nhiều lần đến salon tóc, không có căn cứ gì để tin tưởng cô cả."

Mifuyu bật cười khúc khích. "Anh có ý gì? Chẳng lẽ muốn nói tôi đang lừa anh chắc?"

"Tôi không nói như vậy."

"Thế tôi hỏi anh nhé, cứ giả sử tôi là một kẻ lừa đảo bằng mọi thủ đoạn thì cùng anh bàn chuyện này có lợi gì cho tôi chứ? Vừa nãy tôi đã nói rồi, tiền do tôi chi, anh không cần bỏ ra dù chỉ một đồng, cũng không bắt anh phải làm người bảo lãnh liên đới gì cả. Kể cả tôi lừa anh chăng nữa, anh cũng chẳng có tổn thất gì hết, đúng không nào?"

Aoe không thể phản bác. Đúng như những gì cô nói, cô mới là người phải mạo hiểm. Nếu kinh doanh thất bại, Aoe cúi đầu xin lỗi là có thể trở về salon thẩm mỹ cũ, còn tiền đầu tư thua lỗ thì chắc chắn không thể nào lấy lại.

"Tiền vốn là của cô thật chứ?" Aoe hỏi đầy thâm ý.

Tựa như đọc được tâm tư Aoe, Shinkai Mifuyu nở nụ cười tế nhị: "Anh lo tiền có nguồn gốc bất chính hả? Chuyện này cũng khó trách anh được."

"Mặc dù Hanaya là cửa hàng hạng nhất..."

"Nhưng chỉ dựa vào lương ở đó không thể nào có nhiều tiền như vậy được phải không? Anh nói đúng lắm. Nhưng tiền của tôi chẳng có gì khả nghi cả, cho dù nó có nguồn gốc hơi buồn."

"Hơi buồn?"

“Là tiền bảo hiểm sinh mạng, của bố mẹ tôi.” Cô nhẹ nhàng buông một câu, “Họ qua đời trong trận động đất Hanshin Awaji.”

Nhất thời Aoe không biết nên nói gì cho phải.

Sau động đất, thông thường người nhà nạn nhân rất khó được trả tiền bảo hiểm sinh mạng, nhưng trận động đất Hanshin Awaji là một ngoại lệ, chuyện này Aoe cũng đã nghe nói. Mifuyu bảo, vì vậy trong tay đang có một khoản tiền lớn mà chưa biết dùng vào đâu.

“Kể cả có mấy chục triệu yên, nếu thường ngày sống phung phí thì loáng cái sẽ tiêu hết. Tôi muốn giữ lại dưới dạng một thứ gì đó hữu hình. Nếu được, tốt nhất là thứ có thể chu cấp cho cuộc sống của tôi sau này, vì vậy mới quyết định tự lập nghiệp.”

“Thế nên cô muốn kinh doanh salon thẩm mỹ? Tại sao lại lựa chọn ngành này...”

“Giải thích bằng lời thì khó lắm? Đại để là đột nhiên có linh cảm thôi.” Cô chỉ ngón tay vào đầu.

“Linh cảm của cô có lẽ sẽ khiến cô mất một khoản tiền lớn đấy.”

“Nếu đúng vậy thì đành chịu. Có điều, ba năm sau chắc chắn anh sẽ cảm ơn tôi.” Cô hết sức tự tin.

Aoe kể ngay chuyện này cho Chie. Họ qua lại với nhau đã hai năm, từng nhiều lần bàn chuyện mở một cửa tiệm riêng, nhưng chưa bao giờ đi sâu nghiên cứu xem cụ thể nên làm như thế nào. Năm nay Aoe hai mươi chín tuổi, Chie hai mươi ba, đôi bên đều chưa đề cập đến chuyện kết hôn. Aoe nghĩ đợi khi nào mở tiệm riêng rồi mới tính, Chie có lẽ cũng nghĩ như vậy.

“Chuyện gì đấy, khả nghi quá.” Đây là phản ứng đầu tiên của Chie, kế đó cô lại nói: “Thật không bình thường, anh cứ từ chối đi là hơn.”

“Em cũng biết cô Shinkai ấy còn gì? Cô ta trông có vẻ không giống người xấu. Chie, mấy hôm trước em chẳng nói là muốn trở thành người phụ nữ trưởng thành quyến rũ như thế còn gì?”

“Nhưng điều kiện đưa ra cho anh quá tốt, anh lại còn không phải bỏ ra một đồng nào nữa chứ.”

“Cũng không tốt đến thế đâu. Gọi là hợp tác kinh doanh, tất cả đều chia đôi. Nhưng trên thực tế người làm việc là anh, cô ta chỉ cần phẩy tay tính tiền thôi.”

“Vậy chẳng phải là anh bị thiệt à?”

Aoe gãi đầu. Anh ta làm ở Bouche đã được chẵn mười năm rồi, cũng cảm thấy đến lúc nên ra làm riêng. Anh ta cũng từng tưởng tượng đủ điều, nghĩ xem nếu có cửa tiệm riêng thì sẽ kinh doanh thế nào, và tin rằng nếu điều đó trở thành hiện thực, mình chắc chắn sẽ thành công.

Chỉ là, anh ta không có vốn. Tất nhiên, nếu thỏa hiệp, cũng không phải không có cách giải quyết. Biện pháp đơn giản nhất là mở tiệm ở khu vực có giá thuê mặt bằng rẻ, nhưng giá thuê rẻ đồng nghĩa với việc ở xa trung tâm thành phố. Thể hiện tài năng của mình ở khu vực thiếu thốn các thông tin thời thượng, có khi còn chẳng biết có cảm nhận được ý nghĩa công việc hay không nữa.

Shinkai Mifuyu nói rằng muốn mở salon tóc ở Aoyama. Nếu đúng vậy, anh ta cũng không có ý kiến gì. Salon tóc đang làm hiện tại ở Shibuya, sẽ không xảy ra tình trạng hai nơi tranh giành nhau khách hàng, về tình về lý cũng chấp nhận được.

“Thôi bỏ đi thì hơn.” Chie dường như nhìn thấu được suy nghĩ của anh ta, “Việc mở tiệm tốt hơn hết là cứ từng bước tự mình gom tiền, dựa vào sức của mình. Ông Kawamura chẳng phải cũng nói thế còn gì?”

Kawamura là chủ kiêm chuyên viên tạo mẫu tóc đứng đầu của Bouche.

“Tất nhiên ông ta phải nói thế rồi, anh nghỉ việc sẽ ảnh hưởng tới ông ta. Chỉ dựa vào mấy đồng lương ấy, đến bao giờ mới gom đủ tiền chứ.”

“Anh muốn nhận lời?” Ánh mắt Chie có vẻ trách móc.

“Anh không nói vậy, anh đang cân nhắc.”

“Này, anh từ chối đi.” Chie bất an nói, “Em cứ có dự cảm chẳng lành thế nào ấy. Đúng là em cảm thấy cô Shinkai đó rất hấp dẫn, nhưng xét cho cùng đó chỉ là vẻ bề ngoài, còn con người bên trong thực là quá đáng sợ đi.”

“Đáng sợ?”

“Ừm, em có cảm giác cô ta muốn dẫn dụ anh vào con đường không đàng hoàng.”

“Gì hả? Ý em là dụ vào khách sạn tình nhân à?” Xét cho cùng vẫn là ghen tuông. Aoe cười hì hì nhìn bạn gái, nhưng cô không cười, mà đang trợn mắt nhìn anh ta.

“Từ chối đi, xin anh đấy.”

“Ưm... chuyện này để anh suy nghĩ lại đã.”

Chie dường như không hề hài lòng với câu trả lời của Aoe. Nhưng bạn gái càng phản đối, anh ta lại càng cảm thấy trước mắt mình đang có một cơ hội lớn.

Địa điểm hẹn gặp vẫn là quán cà phê lần trước. Shinkai Mifuyu đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ uống trà sữa Royal. Ghế ngồi thiết kế tương đối cao, khiến cặp chân bên dưới chiếc váy ngắn trông lại càng thon dài. Cô đang nhẹ nhàng đan chéo cặp chân dài ấy vào nhau.

Aoe ngồi xuống đối diện, gọi một cốc Coca-cola, sau giờ làm anh ta luôn cảm thấy khô miệng.

“Vất vả cho anh quá.” Mifuyu nhìn anh ta mỉm cười. Nụ cười ấy có sức mạnh làm tiêu tan mọi sự cảnh giác, có lẽ đây chính là điều mà Chie sợ hãi.

“Chuyện lần trước...”

Anh ta mới nói đến đây, Mifuyu đã chìa tay ra ngăn lại.

“Không cần gấp gáp. Tôi không muốn anh quyết định vội vã.”

“Nhưng mà...”

“Hôm nay, ngược lại với hôm trước.” Cô tinh nghịch so vai, “Lần trước tôi không hẹn hò với anh mà là có việc muốn bàn. Hôm nay thì ngược lại, không có chuyện gì cả, chỉ muốn hẹn hò với anh thôi.”

Nhìn nụ cười đẹp lộng lẫy của cô, thứ gì đó trong lòng Aoe lại bắt đầu dao động không yên.

Mifuyu hỏi anh ta muốn ăn gì, anh ta bảo gì cũng được, buột miệng đáp xong, anh ta mới nhận ra mình đã nhận lời dùng bữa với đối phương. Lời đã nói ra không thể thu lại được. Shinkai Mifuyu cầm hóa đơn đi về phía quầy thu ngân.

Chẳng sao cả, chỉ là ăn một bữa cơm... nhìn tấm lưng thon thả của cô, Aoe thầm nhủ.

Hai người đi tắc xi đến Aoyama. Mifuyu đi xuống tầng hầm của tòa nhà, Aoe chỉ biết lẽo đẽo theo sau.

Phía dưới cầu thang có một quán trông có vẻ là quán ăn kiểu Nhật, bên trong trang trí bằng tre trúc và gỗ, có cả quầy rượu Tây.

Hình như cô đã đặt bàn trước. Mifuyu vừa nói tên, hai người lập tức được dẫn vào phòng bên trong, một phòng ăn được ngăn bằng vách tre.

Mifuyu hỏi anh ta có kiêng thức ăn gì không, Aoe đáp không có. Toàn bộ đồ ăn đều do Mifuyu gọi.

“Anh uống gì? Ở đây có đủ các loại rượu vang.”

“Tùy cô thôi.”

Mifuyu gọi nhân viên phục vụ đến, hình như nói tên một loại rượu vang. Aoe chưa bao giờ nghe cái tên ấy, số loại rượu vang mà anh ta biết vốn rất có hạn.

“Cô hay ăn ở quán này à?”

“Thỉnh thoảng. Chỗ này cũng được lắm, nếu anh thích đồ ăn ở đây, sau này có thể thường xuyên đến.”

Aoe vừa gật đầu vừa kéo gạt tàn thuốc lại gần. Anh ta đang nhẩm tính xem bữa cơm này tốn bao nhiêu tiền. Nếu dẫn Chie tới, chắc chắn cô sẽ rất ngạc nhiên, có khi còn nói, tiền này thà để tiết kiệm còn hơn .

“Anh Aoe, gần đây anh có đi khám nha sĩ không?”

“Nha sĩ à? Không.” Câu hỏi này quá đột ngột. Anh ta kẹp điếu thuốc lá trên ngón tay, vẫn chưa châm lửa.

“Nếu anh hút thuốc, tốt nhất là một tháng đi khám nha sĩ một lần.”

“Răng của tôi không có vấn đề gì cả, không có răng sâu, tôi cảm thấy mình đánh răng cũng khá kỹ.”

Mifuyu mỉm cười để lộ hàm răng trắng tinh, lắc đầu. “Không phải chỉ đánh răng thôi là xong đâu. Kể cả không có răng sâu, thì cũng không thể coi thường.”

Aoe châm thuốc, cẩn thận không để làn khói màu xám nhạt bay tới mặt cô.

“Ý cô là sẽ có cặn thuốc chứ gì?”

“Cặn thuốc thì cũng chẳng sao, chủ yếu là không tốt cho lợi. Thuốc lá sẽ kích hoạt những vi khuẩn gây bệnh ở xung quanh răng.”

Aoe không hiểu cho lắm, vẫn tiếp tục hút thuốc. Anh ta có nghe nói đến bệnh viêm lợi, nhưng không hiểu rõ lắm, mà cũng không hiểu tại sao cô lại nói về chủ đề này.

“Anh Aoe, anh có phải là người chuyên nghiệp không?”

“Tôi nghĩ là phải.”

“Vậy thì hãy nghe tôi, giữ gìn răng lợi khỏe mạnh là nghĩa vụ của một chuyên viên thẩm mỹ chuyên nghiệp.”

“Hả?”

“Chắc anh cũng không muốn cắt tóc cho một vị khách miệng nồng

nặc mùi tỏi chứ?”

Aoe lấy điếu thuốc ra khỏi khóe miệng. “Tôi bị hôi miệng à?”

“Trước mắt thì vẫn chưa sao. Nhưng nếu anh không quan tâm đến răng lợi, có thể sớm muộn rồi cũng như vậy. Đứng ở góc độ khách hàng, hàm răng của chuyên viên thẩm mỹ sạch sẽ đẹp đẽ tất nhiên là tốt hơn bẩn thỉu rồi, trắng tinh nữa thì càng tốt.”

Có lý, Aoe gật đầu. Bình thường anh ta cũng chú ý không ăn tỏi, nhưng chưa bao giờ nghĩ xa đến như vậy.

“Một tháng tẩy răng một lần, nhất định phải tuân thủ, tôi làm như vậy đấy.”

Thấy Mifuyu giơ ngón tay lên, Aoe thầm nhủ, xem chừng người phụ nữ này đã coi mình như đối tác làm ăn rồi.

Các món ăn đã được đưa lên, hai người bắt đầu uống rượu vang, cảm giác giống như kết hợp giữa cách chế biến kiểu Nhật và món ăn Ý.

Mifuyu không nhắc đến việc mở salon tóc, chủ yếu chỉ nói về chủ đề du lịch và nền ẩm thực ở các nơi. Suy từ cách cô nói chuyện, có vẻ cô đã đi khá nhiều nước, đặc biệt từng đến Pháp và Ý rất nhiều lần.

“Cô đến những nước đó du lịch à?”

“Du lịch cũng có, nhưng cơ bản toàn đi vì công việc. Đi mua đồ trang sức và quần áo.”

“À, ở Hanaya...”

Mifuyu khẽ lắc đầu. “Tôi mới làm ở Hanaya từ năm nay. Hồi còn ở cửa hàng cũ, chủ yếu là làm việc này.”

“Tại sao lại không làm ở đó nữa?”

“Chậc... dăm câu ba điều khó mà nói cho rõ được.” Mifuyu khẽ nghiêng nghiêng đầu, “Nói ngắn gọn, thì là chán rồi.”

“Chán ư?”

“Cảm thấy những việc có thể làm đều đã làm cả rồi. Ngược lại, cũng hiểu ra những chuyện nào mình không làm được, cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, thì cần phải thay đổi.” Cô nhướng mắt lên nhìn anh ta, “Giải thích như vậy không được à?”

“Không, không phải là không được.”

“Chậc, anh Aoe, anh nghĩ đời người có thể tái sinh được mấy lần?”

Lại một câu hỏi đường đột.

“Tôi, không tin... mấy chuyện tái sinh, kiếp trước gì gì đó.”

“Không phải là ý này, tôi muốn hỏi trong đời người liệu có được mấy lần thay đổi. Thí dụ như, sau khi kết hôn cuộc đời của một người sẽ thay đổi, tìm việc làm cũng thế, những chuyện như vậy đại để có được mấy lần đây?”

“Ừm, xét từ lớp nghĩa này thì, tôi bỏ học đại học, quyết tâm đến Tokyo làm chuyên viên thẩm mỹ chính là lần chuyển biến đầu tiên, từ đó trở đi chưa từng xảy ra lần nữa.”

“Vậy, có phải đã đến lúc thay đổi rồi hay không?”

“Chuyện này thì... tôi không rõ.” Aoe nhấp một ngụm rượu vang, thầm nhủ, xem ra đối phương đang trải thảm để vào chủ đề chính.

Nhưng Mifuyu lại không chuyển chủ đề câu chuyện sang việc mở salon tóc, chỉ thỉnh thoảng, giữa những câu chuyện thú vị, cô khéo léo thể hiện tri thức kinh doanh, kỹ năng đàm phán, phương pháp phát triển thị trường... mà mình thu được từ kinh nghiệm. Những lời nói của cô hút chặt lấy Aoe. Phong cách nói chuyện của cô cực kỳ khéo léo, không khoe khoang tán phét, mà không ngừng hỏi ý kiến và cảm tưởng của anh ta, nhưng cũng không chỉ hỏi han, mà còn dựa trên những gì Aoe đã nói để mở rộng chủ đề, hoặc đào sâu vấn đề. Câu chuyện cứ thế kéo dài không bao giờ gián đoạn, thời gian trôi nhanh, hai người đã uống hết hai chai rượu vang.

“Đi đâu uống tiếp không? Ngày mai anh không phải đi làm mà?” Ra

khỏi quán, Mifuyu đề nghị.

Bữa tối đã do cô ấy mời. Nếu cứ thế này đi về, mình cứ như đang ăn lừa uống chực vậy. Quan trọng nhất là, Aoe vẫn muốn ở bên cạnh cô thêm nữa.

“Được thôi.” Anh ta trả lời.

Mifuyu giơ tay lên. Từ sau lưng Aoe, một chiếc tắc xi đi tới, dừng lại bên cạnh hai người.

.5.

Anh ta vốn định rót rượu trong bình vào chén, nhưng tay run run làm rượu đổ hết ra bàn, ướt cả quần. Anh ta khẽ chép miệng, cầm khăn bông để bên cạnh lau qua.

Rượu cũng không rót được nữa rồi... Yasuura Tatsuo tự mắng bản thân, hằn học nhìn chằm chằm vào tay phải, vết sẹo khâu vẫn còn đỏ lòm màu máu.

Rốt cuộc anh ta cũng đã quen dùng đũa, viết chữ bằng bút chì về cơ bản cũng không thành vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết là phải tập trung tinh thần vào các đầu ngón tay. Chỉ lơ là một chút, đũa và bút chì đều sẽ rơi xuống, vì đầu ngón tay không còn cảm giác. Nếu nhắm mắt lại, thậm chí còn không có cảm giác đầu ngón tay mình tồn tại.

Đối với một thợ thủ công, ngón tay là sinh mạng. Ngón tay hỏng, thì cũng giống như con chim bị bẻ gãy đôi cánh, chẳng thể làm được gì.

Dạo này anh ta vẫn đi khắp nơi tìm việc, nhưng chẳng nơi nào chịu nhận. Hết cách, anh ta cũng đành làm việc ở công trường. Nhưng những ngón tay phải mà anh ta dùng thuận lại không chịu nghe lời, đã không mang vác được vật nặng, cũng không thể vung cuốc, nên luôn bị sa thải ngay tắp lự. Nếu không xảy ra chuyện kia thì tốt biết mấy. Song giờ hối hận thì đã muộn, ngón tay của anh ta đã không thể nào hồi phục nữa.

Cạnh bàn đột nhiên tối sầm lại, Nakagawa xuất hiện trước mặt anh ta. “Vẫn còn tiền uống rượu cơ à?” Ông ta ngồi xuống đối diện.

“Lần cuối cùng.” Yasuura dùng tay trái chụp lấy bình rượu vừa nãy đã đánh đổ mất một nửa.

Nakagawa gọi người phục vụ của quán rượu nhỏ lại, gọi một đĩa

đậu phụ lạnh và một bình rượu. “Nghe vợ cậu bảo, chắc là cậu ở đây.”

“Ừ.”

“Đúng là người vợ tốt, làm việc từ sáng đến tối mịt ở siêu thị mà cũng không cấm cản chồng đi uống rượu bên ngoài, cậu phải cảm tạ cô ấy nhiều đấy.”

Những lời của Nakagawa khiến Yasuura không biết đáp thế nào. Trong lòng anh ta hiểu rõ, mình cần phải xin lỗi vợ. Vốn dĩ là tại anh ta đi chơi gái nên mới bị thương. Vậy mà vợ anh ta không oán trách nửa lời, còn nhanh chóng đi tìm việc ở siêu thị. Nếu không có cô ấy, chắc chắn anh ta đã chết đói từ lâu. Thế nên, anh ta mới nghĩ đủ mọi cách để tìm việc làm, hy vọng có thể kiếm được tiền.

“Ông Naka này, nghe nói ông cũng bị Fukuta sa thải rồi, giờ đang làm gì vậy?”

“Thì ở nhà đợi thôi, sống qua ngày bằng chỗ tiền tiết kiệm, cố chịu đựng đến ngày nhận được lương hưu vậy.”

“Thế có ổn không?”

“Không ổn, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Làm gì có chỗ nào chịu thuê loại già khú như tôi chứ?”

“Giám đốc cũng thật quá đáng, những người đã làm việc lâu năm như chúng ta mà nói đuổi là đuổi luôn. Cuối cùng chỉ còn mỗi mình Kiyoshi ở lại.”

“Anh ta cũng khó nói lắm.” Nakagawa cầm bình rượu mới bưng tới, rót đầy chén cho Yasuura trước, rồi lại rót cho mình, tách đôi đũa dùng một lần ra gắp một miếng đậu phụ.

“Khó nói ư... chẳng lẽ Kiyoshi mà cũng bị sa thải?”

”Hôm qua Kiyoshi gọi điện thoại cho tôi, kể rằng từ lương theo tháng đã biến thành lương theo giờ rồi, thời gian làm việc loáng cái đã rút ngắn xuống còn hai giờ. Anh ta cằn nhằn là đến tiền thuê nhà cũng

không trả nổi nữa.”

“Như vậy liệu có duy trì được không? Công việc ít đến mức ấy rồi cơ à?”

“Chắc là vẫn có việc làm, mấy cái đơn đặt hàng súng hơi không hề giảm bớt. Mấy hôm trước đi qua xưởng, thấy họ đang chuyển sắt vào trong, chắc là lại có việc mới rồi.”

“Kỳ quặc thật, vậy tại sao lại cắt giảm nhân công?”

“Việc thì có đấy, nhưng một người làm là đủ rồi.”

“Một người? Cái thằng trẻ ranh ấy à?”

“Ừ.” Nakagawa uống cạn chén rượu, lại rót thêm một chén nữa.

Yasuura không nhìn rõ gương mặt người đó, chỉ nhớ là vóc dáng rất cao, cũng đã xem gã ta làm việc, anh không thể không thừa nhận, đó là sản phẩm hạng nhất. Lúc đó anh ta đã nghĩ, thuê được một người thế này, đương nhiên giám đốc không để ý đến mình nữa rồi.

“Thằng ấy biết dùng tất cả máy móc trong xưởng Fukuta, hàn nối cũng khá, trình độ gia công tương đối cao. Lão giám đốc bủn xỉn kia chắc mười mươi sẽ chọn hắn. Nghe nói hắn từ vùng Kansai đến đây, đúng là một thằng chim lợn thừa thãi.” Nakagawa hừ một tiếng.

“Nếu thằng đó không xuất hiện có phải tốt không.”

“Tôi với Kiyoshi là vậy,” Nakagawa rút thuốc lá ra, “kể cả cậu nữa, có lẽ cũng sẽ có cách giải quyết.”

“Hả?”

“Nhiều lúc chỉ có tôi và Kiyoshi làm không hết việc. Dẫu ngón tay của cậu không được như trước, chỉ cần vẫn cử động được là ổn.”

“Cử động được chứ, ông xem này.” Tay phải Yasuura cầm đũa lên, gắp miếng rau muối còn lại.

Nakagawa gật đầu, nét mặt vẫn không biểu cảm. “Nhưng thằng ấy vẫn còn ở đó thì cũng hết cách. Nếu nó cũng bị người ta đâm bị

thương ở tay giống cậu có phải tốt không. Không, tôi cũng chỉ nói chơi thế thôi nhé, cậu cứ coi như chưa nghe thấy đi." Nakagawa đảo mắt nhìn quanh quất, ngón tay đặt lên môi.

Sau khi ra khỏi quán rượu nhỏ, chào tạm biệt Nakagawa, Yasuura cũng biết là nên về luôn nhà, nhưng anh ta không muốn làm thế, bèn đi bách bộ theo hướng ngược lại.

Chẳng biết từ lúc nào, anh ta đã đến gần xưởng cơ khí Fukuta. Anh ta cũng không rõ rốt cuộc mình có mục đích gì, có lẽ chỉ là hai chân tự nhiên bước theo con đường quen thuộc.

Mùi xăng dầu từ lâu đã ngửi phát ngấy lên giờ đây lại trở nên thân thiết bội phần. Anh ta thầm nhủ, có nên cầu xin giám đốc thêm một lần nữa không? Nếu nói việc lặt vặt gì cũng có thể làm, liệu giám đốc có cho mình một con đường sống hay không?

Nhưng anh ta lại lắc đầu ngay lập tức. Đời nào có chuyện suôn sẻ như thế, lần trước thành khẩn đến mức ấy rồi, rốt cuộc vẫn bị ông ta lạnh lùng đuổi đi đấy thôi.

Chẳng còn lý do gì để đứng ở đây nữa. Anh ta vừa nghĩ đến việc về nhà, đột nhiên chú ý thấy trong khe cửa xưởng cơ khí có ánh sáng hắt ra.

Đuổi hết bọn mình đi rồi, chẳng lẽ thằng đó đang làm thêm giờ?

Yasuura bước lại gần xưởng cơ khí. Cánh cửa lớn chỉ mở hé một chút, không nghe thấy tiếng máy móc cỡ lớn đang hoạt động. Anh ta đẩy cánh cửa hé ra thêm vài xen ti mét, len lén nhìn vào trong. Đập vào mắt là một bóng lưng cao lớn, đang sử dụng bàn mài cỡ nhỏ cắt gọt thứ gì đó, cứ được một chút lại kiểm tra một lần, có vẻ đang gia công một thứ rất nhỏ. Yasuura nhìn không rõ.

Tóm lại cái tên chẳng biết ở đâu chui ra này đang tăng ca, đang kiếm tiền làm thêm giờ.

Nếu nó cũng bị người ta đâm bị thương ở tay có phải tốt không. lời

Nakagawa lại hiện lên trong óc anh ta.

Yasuura đưa mắt nhìn quanh quất, sau khi chắc chắn không có ai, anh ta bèn vòng ra đằng sau nhà xưởng. Đó là nơi để phế liệu và máy móc hỏng hóc. Hồi trước, mỗi năm phải thuê người đến xử lý mấy lần, giờ đây kinh tế sa sút, chẳng có thừa tiền mà lo mấy chuyện này, rác kim loại chất thành đống càng ngày càng cao.

Trong bóng tối mờ mờ, Yasuura căng mắt tìm thứ muốn tìm. Thằng đó cao to, phải tìm cái nào dài một chút, tốt nhất là cong như cái móc câu, có phần mũi nhọn.

Trên mặt đất không phát hiện ra thứ nào thích hợp. Cuối cùng, anh ta cầm trên tay một ống sắt dài chừng năm mươi xen ti mét, phần đầu lại hàn nối một cái ống ngắn. Mối hàn nhiệt không được tốt lắm. Yasuura thầm nghĩ, chắc chắn là do Nakagawa làm. Sau khi bị hoa mắt, tay nghề của Nakagawa đúng là không còn được như trước. Nhưng bị sa thải vì nguyên nhân này, thật sự khiến người ta không thể chịu nổi. Người ta chỉ cần còn sống, thì đều có thể sút giảm tay nghề vì tuổi cao, cũng có khả năng bị tai nạn dẫn đến tàn phế. Giúp đỡ lẫn nhau mới gọi là bạn bè chứ, không nên chỉ thuần túy là quan hệ giữa ông chủ và người đi làm thuê. Trong đầu Yasuura hiện lên gương mặt của Fukuta.

Anh ta bất động náu mình trong bóng tối, cảm giác hơi rượu bốc lên, nhưng không đến nỗi ghê gớm lắm. Yasuura tự nhủ, không nên nhân lúc say rượu mà làm chuyện này, nhưng mình đã không còn lựa chọn nào khác, bị bức bách quá lắm rồi.

Đột nhiên anh ta nhớ lại cái đêm mấy tháng trước. Hôm đó trời rất lạnh, Yasuura mặc áo jacket dày sụ, vừa uống chút rượu trong một quán quen ở khu Ikebukuro, lúc đó cùng lắm cũng chỉ say hơn hôm nay một chút thôi.

Tìm khách sạn nào có gái hay là lượn ra chỗ đám gái nước ngoài

thường tụ tập nhỉ? Anh ta vừa đi bộ vừa nghĩ. Do ảnh hưởng của trận động đất Hanshin Awaji, các đơn đặt hàng bộ phận máy dùng trong xây dựng tăng thêm, anh ta phải liên tục tăng ca, hôm nay vừa mới nhận được tiền phụ cấp thêm giờ. Trong ví đã có tiền, lòng tin cũng đầy lên.

"Anh ơi." Yasuura chợt nghe có người gọi mình.

Một người đàn bà tối khuya rồi vẫn đeo kính râm đứng ở ven đường, mặc chiếc áo khoác rẻ tiền, tóc xoăn tít đầy phô trương, còn nhuộm màu đỏ nữa.

Yasuura vừa nhìn đã thấy người đàn bà này rất khá, cổ áo khoác của cô ta hơi hé mở, qua cái khe có thể trông thấy bầu ngực và cặp đùi trắng muốt.

Người đàn bà lặng lẽ giơ ba ngón tay ra. Yasuura cảm thấy quá đắt, nhưng ý nghĩ "cô ả cũng đáng giá ấy" lại lóe lên trong đầu.

Yasuura đi tới bên cạnh cô ta, ngửi thấy mùi nước hoa xộc lên mũi. Cổ và cổ tay cô ta đeo một đống trang sức rẻ tiền kêu leng keng, trang điểm cũng rất đậm.

"Hơi đắt, thế này nhé?" Anh ta giơ hai ngón tay. Người đàn bà bọc tay anh ta lại từ phía trên, giơ hai ngón tay, rồi xòe cả bàn tay ra, chắc hẳn ý là muốn hai mươi lăm nghìn yên.

"Ok."

Nghe được câu trả lời của Yasuura, người đàn bà tiến lên nắm lấy cánh tay anh ta, dẫn anh ta đi tiếp.

Đêm nay đúng là may mắn, anh ta ngẩn ngơ thầm nghĩ.

Mỗi lần hồi tưởng lại cảnh ấy, Yasuura đều nghiến răng nghiến lợi chửi mình ngu. Trước đây chưa từng thấy gái bán hoa đứng ở con phố đó vẫy khách, vậy mà lại không mảy may nghi ngờ. Anh ta đã bị sắc đẹp của người đàn bà đó mê hoặc, chỉ biết nghĩ đến khoái lạc, không ngờ mình lại được lên giường cùng một người đàn bà như vậy. Đầu óc

quá mê muội, hoàn toàn không hề nghĩ đến việc người đàn bà xinh đẹp như thế sao lại phải ra phố bắt khách?

Anh ta cùng người đàn bà đó vào một quán trọ rẻ tiền. Trong không khí nồng nặc mùi thuốc sát trùng, còn có cả mùi nước xịt phòng phun ra để khử mùi đi nữa. Người đàn bà không nói không rằng, chỉ dùng tay ra hiệu. Yasuura cho rằng cô ta không hiểu tiếng Nhật, chắc chắn là mới đến Nhật Bản chưa được bao lâu, không biết phải kiếm tiền thế nào, bèn theo cách người khác dạy ra đứng ở đó chèo kéo khách. Yasuura tự suy luận như thế. Trong đầu anh ta lúc đấy chỉ muốn mau chóng ôm người đàn bà này mà ngủ.

Vừa vào phồng, Yasuura đã ôm chặt cô ta từ phía sau, vén mái tóc dài lên liếm bừa trên cổ cô ta. Trên cổ người đàn bà này có hai nốt ruồi nhỏ màu đen.

Anh ta muốn giật tung áo khoác của cô ta ra, nhưng người đàn bà đã xoay người lại, ngước cằm lên tựa như muốn hôn anh ta vậy. Thấy cặp môi đẹp đến mê người ở ngay trước mắt, anh ta tham lam áp môi mình lên. Rồi sau...

Ký ức đã biến mất. Lúc tỉnh lại, anh ta phát hiện mình đang nằm vật trên giường, đồng thời cảm thấy cơn đau ập đến, thì ra tay phải đã chảy rất nhiều máu. Cảnh tượng đó quá đỗi hoang đường, Yasuura gần như không thể nào chấp nhận đó là sự thật.

Anh ta ngồi dậy hét lớn, giờ thì không nhớ lúc đó hét gì nữa rồi. Không ai đến cả, người đàn bà đó dĩ nhiên đã biến mất.

Cảm giác đau buốt khiến Yasuura toát mồ hôi, anh ta nghiến răng lết đến cạnh điện thoại, gọi điện ra ngoài báo cảnh sát. Điện thoại vừa thông, Yasuura liền thuật lại tình huống hiện tại: bị đâm, chảy máu rồi, rất đau, một người đàn bà không quen biết, không biết bị hôn mê từ lúc nào, Ikebukuro, gái làng chơi... lúc thuật lại, đầu óc anh ta vẫn hỗn loạn, đối phương phải tốn rất nhiều công sức mới hiểu được.

Sau khi được cấp cứu, cảnh sát bắt đầu tìm anh ta điều tra tình hình. Hiển nhiên, các cảnh sát đều coi Yasuura là thằng ngốc, cảm thấy anh ta thực hết sức ngu xuẩn, đi kiếm gái bừa bãi, kết quả chẳng những bị thương mà ví tiền cũng mất luôn, từng câu từng chữ trong lúc đặt câu hỏi đều toát lên vẻ khinh miệt.

Trong lúc tường thuật, Yasuura có nói dối mấy chỗ, nhưng cũng không phải vì nguyên nhân này. Anh ta nói mình và người đàn bà kia thực ra gặp nhau trong công viên, nói chuyện một lúc nhận ra hai bên tâm đầu ý hợp bèn đi vào khách sạn. Anh ta không muốn bị truy cứu trách nhiệm vì chơi gái. Còn về quá trình mất đi ý thức, anh ta cũng lắp ba lắp bắp, một phần là không nhớ rõ, phần khác cũng là bởi không muốn nói ra mình vừa vào phòng đã ôm chầm lấy đối phương.

Anh ta bảo người đàn bà ấy lừa mình uống thứ gì đó, rồi đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ.

Cảnh sát không tìm hiểu kỹ về việc này. Những chuyện thế này thường xuyên xảy ra, có sai lệch ít nhiều cũng không ảnh hưởng gì lớn đến toàn bộ vụ việc, tóm lại, khả năng bắt được thủ phạm rất thấp.

Yasuura hoàn toàn không biết việc điều tra vụ án đó đã tiến triển tới đâu, thậm chí còn không biết nó có được điều tra nghiêm túc hay không nữa. Phía cảnh sát chưa liên lạc lại với anh ta, có lẽ vẫn chưa tìm được nghi can nào.

Đối với cảnh sát, có lẽ đây là một vụ nhỏ, nhưng đối với Yasuura, nó lại là chuyện lớn hủy hoại cả cuộc đời anh ta. Anh ta đã mất việc, mất đi các mối quan hệ của mình.

Bàn tay phải cầm ống sắt của anh ta siết chặt lại. Anh ta muốn khơi ra sự kiện nhỏ này một lần nữa, như vậy biết đâu lại tìm về được cuộc đời của mình.

Đèn trong xưởng đã tắt.

Yasuura chăm chú quan sát. Anh ta khom người, nhìn chằm chằm

về phía cửa nhà xưởng, một lúc sau, một bóng người cao lớn bước ra, đóng cửa rồi khóa lại. Người này vào làm ở xưởng muộn nhất, thế mà giám đốc đã giao chìa khóa cho hắn. Hồi trước, người cầm chìa khóa là Nakagawa có thâm niên lâu nhất.

Gã mới đến này mặc áo phông cổ bẻ và quần bảo hộ lao động, một tay đút trong túi quần, tay kia cầm áo khoác vắt lên vai.

Yasuura bám sát phía sau. Vì muốn ngụy tạo thành hành vi của bọn tội phạm vãng lai, anh ta định sẽ ra tay ở nơi xa nhà xưởng nhất có thể. Nếu xảy ra ở gần công xưởng, cảnh sát sẽ nhận ra nghi phạm đã nhắm sẵn mục tiêu từ đầu.

Nhưng nếu quá gần bến xe, người lại đông quá. Anh ta quyết định đợi cho đối phương đi tới con ngõ nhỏ tập trung nhiều nhà dân rồi tính tiếp.

Người kia dừng lại trước máy bán hàng tự động, mua một lon đồ uống, bật nắp ngay tại chỗ. Cơ bắp gồ lên trên hai cánh tay anh ta, nhìn có vẻ gầy gò, nhưng hình như rất khỏe.

Người đàn ông vừa uống vừa đi tiếp, tay phải cầm lon nước. Yasuura nghĩ, nếu có dao thì có thể lẳng lặng áp sát hắn từ phía sau, đâm vào tay phải. Chỉ cần bỏ chạy trước khi hắn nhìn thấy mặt, chắc sẽ không có chuyện gì.

Hay để hôm khác chuẩn bị dao rồi trở lại? Ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu anh ta, rồi lập tức biến mất. Không có lý do gì cả, khao khát muốn hành động ngay lập tức đã thắng thế.

Người kia rẽ rồi, chính là con ngõ nhỏ ít đèn đường. Yasuura rảo nhanh bước chân. thời cơ không thể bỏ lỡ.

Anh ta bám đuôi rẽ vào trong, nhưng đối phương đã biến mất. Yasuura dừng bước, ngó nghiêng nhìn quanh.

“Này.” Người kia đột nhiên ló ra từ phía sau cây cột điện. Yasuura kinh ngạc giật lùi mấy bước, rồi sực nhớ đến thứ vũ khí trên tay, liền

liều mạng vung gậy đánh tới. Người đàn ông cao lớn kia nhẹ nhàng né tránh, giơ chân đạp trúng bụng Yasuura. Yasuura rên rỉ, gậy sắt rơi xuống đất, không nói được câu nào nữa.

“Anh muốn làm gì hả?” Người kia hỏi, giọng không hề có vẻ sợ hãi.

Yasuura cuống cuồng nhặt cây gậy sắt. Anh ta cầm bằng tay phải, gắng gượng giơ lên, nhưng các ngón tay không chịu được trọng lượng của gậy sắt, nên cây gậy lại rơi xuống.

Người kia dường như đã hiểu ra: “Anh là Yasuura?”

Yasuura đưa cả hai bàn tay bụm mặt, ngồi thụp xuống, nước mắt trào ra, rồi khóc thành tiếng. Anh ta có cảm giác mọi chuyện đều đã kết thúc, lại cảm thấy mình thật đáng thương, đến một cây gậy sắt cũng không vung lên nổi.

“Anh đứng dậy đi đã.”

Yasuura bị người kia túm cổ áo kéo dậy, đẩy tới chân bức tường bên cạnh.

“Chuyện gì vậy? Sao lại tấn công tôi?” Cây gậy sắt không biết từ lúc nào đã lọt vào tay đối phương, anh ta dùng nó thúc vào eo Yasuura.

“Tôi nghĩ... chỉ cần không có cậu...” Yasuura thở hồng hộc, chỉ nói được một câu như thế.

Người kia dường như chưa hiểu, chau mày lại, nhưng rồi nhanh chóng hiểu ra, nhìn gương mặt Yasuura liên tục gật đầu.

“À, ra là vậy.”

“Cậu muốn giao tôi cho cảnh sát thì giao đi, đằng nào thì tôi cũng tiêu đời rồi.” Yasuura nói bằng giọng cam chịu.

Người kia bước ra xa khỏi Yasuura, thở dài một tiếng: “Được rồi, anh đi đi.”

“Được à?”

“Tôi nói rồi, anh đi đi.”

Yasuura hoảng hốt toan bỏ chạy, chợt nghe đối phương gọi từ phía sau: “Đợi đã.”

Anh ta giật nảy mình, dừng chân ngoảnh đầu lại. Người đàn ông kia đang gõ gõ ống sắt lên vai, bước tới.

“Khó khăn lắm mới gặp nhau một lần, kiếm chỗ nào uống chén rượu đi, tôi muốn hỏi thăm anh một chút.”

Yasuura ngạc nhiên ngước lên nhìn.

.6.

Gần trưa Aoe mới về đến căn hộ. Gió thổi ùa vào mặt, cảm giác dễ chịu vô cùng, có lẽ bởi đầu anh ta vẫn còn hơi váng vất.

Món hồng trà sáng sớm nay thật sự quá ngon. Anh ta có thói quen uống cà phê sau khi ngủ dậy, không biết rằng uống hồng trà lúc sáng sớm lại có thể khiến người ta sảng khoái tinh thần đến thế.

Không đúng, anh ta thầm nhủ, không phải hồng trà uống ngon, mà là người cùng uống trà thật tuyệt vời. Lúc Aoe tỉnh giấc, Mifuyu đã rời khỏi giường. Anh ta bước ra phòng khách thơm ngát mùi hồng trà, thấy cô đang ở trong bếp nhìn anh mỉm cười dịu dàng. Cô đã trang điểm, kiểu trang điểm nhạt thích hợp với buổi sáng sớm.

Cảm giác đã uống khá nhiều rượu, nhưng không hề nhức đầu khó chịu, Aoe chỉ thấy người mình lơ lửng nhẹ bẫng. Sự việc tối qua dường như không phải hiện thực. Lục lọi trong ký ức, anh ta lại nghĩ đến khoái cảm như trời xoay đất chuyển khi đó.

Aoe nhủ thầm, cô chủ động mời đấy nhé, tôi không có trách nhiệm gì cả. Khi nghe đối phương đề nghị kiếm chỗ nào khác uống rượu, không thể phủ nhận rằng lòng anh ta đã thoáng gợn cảm giác mong chờ, nhưng Aoe chưa từng nghĩ đến việc chủ động mời cô.

Aoe không nhớ nổi họ đã đến chỗ ở của cô như thế nào nữa, hình như là có một đoạn đối thoại thế này...

“Vẫn chưa uống đã, kiếm chỗ nào khác không?”

“Nhưng giờ này quán xá đóng cửa hết rồi.”

Aoe mở cửa phòng, lập tức có cảm giác Chie đã đến. Giày của cô xếp ngay chỗ cửa.

Vén tấm ri đô lên, gương mặt tròn trịa của Chie hiện ra.

“Anh đi đâu đấy?” Giọng cô có vẻ trách móc, hình như cô đã đợi anh ta ở đây từ tối hôm qua.

“Roppongi, uống rượu với bạn.”

“Uống đến tận sáng cơ à?”

“Ngủ một lúc ở phòng hát karaoke rồi.” Aoe vào nhà vệ sinh. Anh ta thấy ngại ngùng trước Chie.

“Sao không gọi điện báo cho em một tiếng? Hôm trước ngày nghỉ thông thường em đều đến đây mà.” Anh ta vừa mới ra khỏi nhà vệ sinh, Chie đã dẩu môi lên nói.

“Anh cũng lo em sẽ đến, nhưng không có cơ hội đi gọi điện. Anh xin lỗi.”

Chie vẫn đang hờn dỗi. Trên bàn uống trà bằng thủy tinh rẻ tiền có để điểm tâm và đồ uống, có vẻ là của cô mua mang đến. Aoe thầm nghĩ, sao lại khác nhau nhiều đến vậy chứ? Chẳng có gu thưởng thức gì cả.

“Này, đi mua đồ với em đi.”

“Hôm nay tha cho anh đi. Anh mệt chết rồi đây này.” Aoe nằm xuống, mũi chân chạm vào tủ đựng tivi. Nhà này nhỏ quá, anh ta sắp sửa không chịu đựng nổi nữa rồi.

“Gì cơ? Chúng ta đã hẹn trước rồi mà?” Chie lắc lắc người Aoe.

Cô ấy vẫn là một đứa trẻ, anh ta nhủ thầm, đây không phải một người phụ nữ trưởng thành, cũng không phải là một người phụ nữ thực sự.

Anh ta chợt nghĩ đến hai nốt ruồi trên cổ Shinkai Mifuyu.

Chương 4

.1.

Quán bít tết Sannomiya hồi trước Soga từng ăn nhiều lần giờ đã dọn đến cách chỗ cũ chừng một trăm mét, may là tấm biển vẫn không thay đổi, điều này khiến anh thở phào. Trên đường, vẫn thấy những dấu vết của trận động đất ở khắp mọi nơi, nhưng rốt cuộc cũng bắt đầu có dấu hiệu hồi phục trở lại.

“Chỉ lôi tấm sắt này ra thôi.” Bà chủ tự hào nói. Thân hình đẫy đà và sắc mặt hồng hào của bà vẫn hệt như lần gặp trước, nhưng chắc hẳn bà đã phải tốn khá nhiều thời gian mới lấy lại được vẻ mặt tươi tắn thế này.

“Đây là của báu nhà chúng tôi đó.” Bà chủ vừa nói vừa vuốt ve tấm sắt màu bạc.

“Nhà chị giỏi thật đấy, mới có một năm, quán bít tết đã hồi phục được đến thế này rồi.” Soga cầm ly rượu vang đỏ lên đảo mắt nhìn xung quanh trong quán. Đã gần 10 giờ tối, không còn khách hàng nào khác. Quán ăn này vốn đóng cửa lúc 9 giờ 30, Soga đã đặt hẹn trước, nên quán đặc biệt kéo dài thời gian riêng cho anh.

“Nghe anh nói vậy thật là vui quá. Chúng tôi vẫn muốn quay trở lại chỗ cũ, tất nhiên còn phải tốn thêm chút thời gian nữa. Những khách quen hồi trước thấy chỗ này, hẳn sẽ tiếc lắm.”

“Tôi thấy chỗ này cũng được lắm.”

“Cảm ơn anh.” Bà chủ mỉm cười, uống một ngụm bia tươi. Vẻ mặt ấy dường như đang nói rằng, tôi biết đây chỉ là lời khách sáo thôi. Quán cũ to gấp đôi quán bây giờ, quan trọng nhất là không khí đậm phong cách cổ xưa, giờ khó mà tái hiện lại được.

Bà nói, quán cũ không bị đổ trong trận động đất, nhưng các nhà ở

xung quanh liên tiếp bắt lửa, mọi người đều bó tay không làm gì được, cuối cùng nhà cửa cháy hết sạch, chỉ chuyển được mỗi tấm sắt nặng mấy chục cân này ra ngoài. Câu này của bà chắc không hề nói quá.

“Xem ra, nhà cũ vẫn chắc chắn hơn. Chỗ đó là nhà của người Tây cũ được cải tạo lại, các nhà xây mới ở xung quanh đều sập hết cả rồi.”

Soga phụ họa. Trên thực tế, những ngôi nhà được lắp ghép từ vật liệu chế sẵn tối tân mới là chắc chắn nhất, nhưng không cần thiết phải tranh luận những điều này với bà chủ làm gì.

“Anh Soga này, giờ anh đã chuyển đi Tokyo, có phải sẽ không quay lại đây nữa không?”

“Đúng vậy. Chắc tôi sẽ ở bên đó một thời gian.”

Soga làm việc tại một công ty thương mại có trụ sở chính ở Osaka. Anh quê gốc ở tỉnh Saitama, ba năm trước, từng làm việc tại trụ sở chính, sau đó được điều tới chi nhánh ở Tokyo. Tuy nói là chi nhánh nhưng cả quy mô công ty lẫn việc kinh doanh đều đã vượt qua trụ sở chính, kế hoạch trong tương lai gần sẽ đổi thành trụ sở chính ở Tokyo. Vì vậy, lần điều động này có thể nói là một lần thăng chức.

Anh chủ yếu phụ trách mảng máy móc sản xuất. Hôm nay có hội nghị khách hàng ở Osaka, sau khi xong việc, anh ta đến Kobe. Đây là kế hoạch anh đã định trước.

“Hôm nay anh ở lại đây à?”

“Vâng, ngày mai còn đi Nishimiya.”

“Nishimiya? Đến đó làm gì vậy?”

“Ở đấy có người quen.” Anh lắc lắc đầu, “Phải nói là từng có mới đúng. Bà chủ, bà còn nhớ ông Shinkai không?”

“Shinkai?” Bà chủ ngẫm nghĩ trong giây lát, rồi gật đầu, “À, anh nói đến cái ông sống ở Sanjo Kyoto ấy à...”

“Đúng, đúng.”

“Một người rất phong độ, đầu tóc bạc trắng, đeo kính gọng vàng.”

“Ông ấy từng sống ở Nishimiya, đã qua đời trong trận động đất năm ngoái.”

“Ồ.” Bà chủ chau mày, nhưng không tỏ vẻ gì là kinh ngạc. Những người từng trải qua trận động đất ấy đã chứng kiến quá nhiều cái chết của các nạn nhân. “Thật bất hạnh, không ngờ ông ấy…”

“Vợ ông ấy cũng qua đời rồi. Tôi muốn đến phúng bó hoa.”

“Hình như anh có kể, ông ấy từng giúp đỡ anh rất nhiều.”

“Chính ông ấy là người hướng dẫn tôi làm việc. Sau khi thôi việc, ông ấy và vợ sống nương tựa vào nhau, thật không ngờ lại thành ra như thế.”

“Những người qua đời quá nửa là người cao tuổi. Khó khăn lắm mới đến lúc được sống thanh nhàn thoải mái, thế mà… thật quá tàn khốc.” Có lẽ nhớ đến người nào đó, bà chủ quán dùng tạp dề chấm chấm khóe mắt.

Ra khỏi quán bít tết, Soga tới một khách sạn vẫn tồn tại sau trận động đất. Sau khi vào phòng, Soga kéo rèm cửa ra. Cảnh đêm Kobe một thuở từng đẹp đến nhường nào, giờ đây gần như chỉ còn lại một mảng tối đen như mực. Những ngôi nhà không người ở, những tấm biển nê ông đổ dưới đất, thảy đều bị nhấn chìm trong mảng tối ấy.

Anh tắm xong, lên giường, đang định tắt đèn trên tủ đầu giường đi, chợt phát hiện vách tường bên cạnh có một vết nứt nhỏ, chẳng rõ có phải do trận động đất gây ra không. Cho dù là phải thì trong cuộc kiểm tra sau động đất, chắc hẳn cũng đã được nhận định là không có vấn đề gì rồi.

Mới mấy hôm trước, ở Kobe đã cử hành “Lễ truy điệu những nạn nhân của trận động đất Hanshin Awaji”. Thủ tướng cũng có mặt, nhưng việc cứu trợ cho người bị nạn vẫn rất thiếu thốn, hiện nay vẫn có gần một trăm nghìn người sống trong nhà tạm, trường học hoặc các

công viên. Căn nhà mà một người bạn của Soga vừa mới mua đã không thể ở được nữa, nhưng vẫn phải trả nợ ngân hàng. Xem chừng chính phủ hoàn toàn không có ý định thực sự cứu trợ bọn họ. Nghe đâu chính phủ phải chi cho quỹ Hỗ trợ nhà ở đang nợ nần đầm đìa những 700 tỷ yên, Soga thầm nghĩ, chẳng lẽ không thể lấy ra vài phần trăm trong số đó phát cho những người gặp nạn này sao?

Anh đã làm việc tại trụ sở chính Osaka bảy năm, bạn bè ở vùng này rất nhiều, đã biết có mười mấy người bị nạn, song chỉ có mình vợ chồng ông Shinkai là được xác nhận tử vong.

Soga biết tin này qua tivi. Phát thanh viên bình thản đọc họ tên của những người thiệt mạng, trong đó có Shinkai Takeo và Shinkai Sumiko.

Shinkai là trưởng phòng của Soga hồi ở Osaka, do tốt nghiệp từ cùng một trường đại học nên ông rất quan tâm đến anh. Nghe nói, ông đã đột ngột xin thôi việc khi còn hai ba năm nữa là về hưu. Sự việc không được công khai, nhưng hồi đó hầu hết mọi người ở trụ sở chính Osaka đều biết, trưởng phòng Shinkai bị ép phải thôi việc.

Lúc đó đang là thời kỳ đỉnh cao của nền kinh tế bong bóng. Một công ty sản xuất ô tô cỡ lớn muốn xây dựng một nhà máy mới, hầu hết các máy móc sản xuất và gia công đều do công ty của Soga phụ trách mua sắm. Trong tình hình kinh tế ảm đạm như hiện nay, gần như không thể tưởng tượng ra một hạng mục nào lớn đến thế, tương ứng, khoản tiền lót tay cũng nhiều phát khiếp, những người có liên can càng về sau càng nhiều. Một trong số những người đó bị lộ, rất có thể sẽ bị lần theo đầu dây mối nhợ mà tra được vụ việc ăn hối lộ. Rốt cuộc phải cắt đứt manh mối ở đâu đây? Cuối cùng, ông Shinkai đã bị chọn làm vật hy sinh.

Soga không rõ tình hình cụ thể ra sao, nhưng giám đốc và các thành viên hội đồng quản trị không thể không biết. Mỗi lần thấy những kẻ đó vẫn ăn trên ngồi trốc, Soga lại cảm thấy giận sôi lên.

Lời đồn cũng bị thêm mắm giặm muối đủ kiểu. Một trong số đó là về tiền ngậm miệng, có tin rằng số tiền ông Shinkai được nhận nhiều gấp đôi tiền về hưu bình thường, thậm chí có người bảo ông từ chức còn được lợi hơn.

Lời đồn là thật hay giả thì không thể biết được. Dẫu là thật chăng nữa, Soga cũng tin chắc đó không phải là điều mà trưởng phòng Shinkai mong muốn. Ông Shinkai thường nói, thành tâm thành ý, làm việc chăm chỉ mới là con đường ngắn nhất dẫn đến thành công của một nhân viên kinh doanh xuất sắc. Soga có thể tưởng tượng, chắc hẳn ông vô cùng tiếc nuối khi phải chuốc lấy tiếng nhơ rồi bị ép phải thôi việc. Ông chấp nhận từ chức, chẳng qua chỉ là vì nghĩ cho công ty; ông sống ẩn dật, cũng chỉ vì muốn tránh những sự truy cứu không chính đáng mà thôi.

Vậy mà ông lại gặp phải trận động đất này. Biết tin ông chết, chắc hẳn một số người đang mở cờ trong bụng. Hễ nghĩ đến những chuyện này, Soga lại không sao chịu đựng nổi.

Anh tắt đèn, nhắm mắt lại, nhưng mãi vẫn không ngủ được, có lẽ là do nghĩ đến ông Shinkai, tinh thần có phần kích động.

Sáng sớm hôm sau, anh rời khách sạn đến Nishimiya, lên một chiếc xe tắc xi. Anh mang theo thiệp chúc mừng năm mới. Sau khi thôi việc, ông Shinkai vẫn gửi thiệp chúc mừng năm mới cho anh hằng năm, lần nào cũng tự tay viết lời chúc. Ông viết chữ rất đẹp, lời chúc lại khiêm tốn hòa nhã, toát lên sự chân thành. Soga lấy thiệp ra để tài xế xác nhận địa chỉ. Lúc trước, anh từng đến căn hộ nơi vợ chồng ông Shinkai sống một lần, nhưng giờ đây trí nhớ không còn tác dụng gì nữa, vì diện mạo đường phố giờ đã hoàn toàn đổi khác.

Tài xế kiểm tra trên bản đồ, rồi nổ máy xe.

“Khu vực đó bị thiệt hại nghiêm trọng nhất. Bạn tôi ở đấy, gặp hỏa hoạn, giờ chẳng còn nhà mà về.”

“Anh cũng là người ở đây à?”

“Tôi hả... ở Amagasaki. Cũng may là căn nhà tôi ở không sao, nhưng xe bị hỏng. Tôi mất một thời gian dài không làm việc được, rầu hết cả người.”

Soga giờ mới để ý đây là tắc xi tư nhân.

“Người gửi thiệp mừng năm mới này không sao chứ?”

“Ừm, qua đời rồi, cả hai vợ chồng...”

“Chậc.” Tài xế thở dài, phản ứng giống như phản ứng của bà chủ quán bít tết, “Nói thế này thực không nên, nhưng có lẽ hai vợ chồng cùng chết còn tốt hơn. Nếu chỉ còn lại một người thì còn khổ hơn. Chồng sống sót, thì chẳng biết làm việc nhà việc cửa gì; vợ sống sót, sau này cuộc sống cũng không ổn định được, lại càng không thể nào quên người đã khuất kia.”

Soga không cảm thấy người tài xế nói vậy có gì là không nên. Lúc nào cũng có thể đọc được những bài báo kiểu như vậy, kể về những người cao tuổi còn lại một mình sau trận động đất chết vì đói khát suy kiệt trong những căn nhà tạm. Thứ họ cần không chỉ là tiền bạc và thức ăn, quan trọng nhất là phải có can đảm để tiếp tục sống.

Hay tin về cái chết của vợ chồng ông Shinkai, Soga đã muốn đến hiện trường ngay tức khắc. Nhưng trong tình trạng ấy, anh ta không thể nào đi được, hơn nữa do ảnh hưởng của trận động đất, công việc lại càng bận bịu hơn, rốt cuộc anh không đi được, thoáng cái đã một năm trôi qua.

Soga mở chiếc cặp da, bỏ tấm thiệp vào ngăn trong. Trong đó còn để một thứ quan trọng khác. Anh vuốt nhẹ, rồi đóng cặp vào.

Lần này tới đây, ngoài việc phúng hoa, anh còn một mục đích quan trọng khác: đưa cho con gái của vợ chồng ông Shinkai một món đồ.

Anh phát hiện món đồ ấy hồi cuối năm ngoái, tình cờ rơi ra trong lúc dọn dẹp bàn làm việc ở công ty. Đó không phải thứ mà Soga nên

giữ, lúc trước ông Shinkai gửi nó ở chỗ anh, từ bấy đến giờ vẫn chưa lấy lại.

Anh nghĩ, dù thế nào cũng phải trả thứ này lại cho con gái ông. Anh giữ nó cũng không có ý nghĩa gì, mà cũng không thể tự tiện xử lý nó được. Chủ yếu là, thứ này chắc chắn vô cùng quan trọng đối với cô ấy.

Cô gái ấy tên là Mifuyu. Soga chưa gặp cô lần nào, nhưng đã từng đến cửa hàng nơi cô làm việc.

"Con gái tôi tìm được việc tại một cửa hàng thời trang ở Minami Aoyama, tên là White Night. Tôi cũng chẳng rõ là bán thứ gì nữa, lúc nào rảnh anh giúp tôi đi xem nó thế nào, không cần phải mua gì đâu." Hồi trước, ông Shinkai từng nói như vậy trong điện thoại.

Soga nghĩ, nếu cửa hàng đã ở Minami Aoyama thì chắc chắn là hàng cao cấp rồi. Sau giờ làm, anh đã đến đó, không ngoài dự đoán, trong cửa hàng mặt tiền toàn gắn bằng kính ấy bày toàn những thứ đắt tiền đến nỗi anh không thể mơ tới. Nhưng đúng hôm ấy Mifuyu lại xin nghỉ. Người tiếp anh là bà chủ cửa hàng, chị ta trông khoảng ba mươi tuổi, từ cách nói chuyện điềm đạm toát lên vẻ tao nhã.

"Thật xin lỗi, làm anh mất công đến thế này. Shinkai hiếm khi xin nghỉ phép lắm, nhưng cô ấy nói hôm nay có chuyện quan trọng không thể vắng mặt được." Người phụ nữ ấy dường như cảm thấy áy náy tự đáy lòng, "Cô ấy làm việc rất tốt, phiền anh hãy nhắn với bố mẹ cô ấy như thế."

"Tôi sẽ truyền đạt lại." Soga hứa. Tối hôm đó anh liền gọi điện thoại cho ông Shinkai.

Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng anh đến White Night. Lần này, vì muốn tìm Mifuyu, anh lại đến đó, không ngờ nơi ấy đã biến thành một khách sạn. Xem chừng, bà chủ tao nhã kia cũng không trụ nổi trước sự xuống dốc của nền kinh tế.

Soga muốn tìm nơi ở của Mifuyu, nhưng không nghĩ ra phương

pháp nào hiệu quả, đành tìm đến nhà cũ của vợ chồng Shinkai xem thử.

“Chắc là ở gần đây thôi.” Tài xế cho xe chạy chậm lại.

Soga đưa mắt quan sát xung quanh. Không khơi gợi nổi trí nhớ của anh, tất cả đều đã hoàn toàn thay đổi. “Đến đây cũng được rồi, tôi tự đi bộ tìm vậy.”

“Vâng. Chẳng giúp gì được anh, thật ngại quá.”

Lúc xuống xe, ngoài chiếc cặp da, Soga còn cầm theo một túi giấy. Bấy giờ, tài xế mới sực hiểu ra, khẽ gật đầu: “Chẳng trách lúc nãy tôi ngửi thấy mùi thơm.”

Soga mỉm cười với anh ta. Trong túi giấy là hoa tươi định đặt ở hiện trường thảm họa.

Sau khi chiếc tắc xi đi khỏi, Soga đứng ngây ra tại chỗ một lúc lâu. Gạch vụn đã được dọn dẹp sạch sẽ, nơi này đã trở thành một bãi đất trống, nhưng cũng vẫn còn khá nhiều chỗ đổ nát bừa bãi chưa được thu dọn. Có thể trông thấy những phòng ốc may mắn tránh được thảm họa ấy, nhưng giao thông đi lại vẫn rất bất tiện. Con đường khôi phục vẫn còn rất gian nan, xem ra trước mắt vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Người qua lại thưa thớt, những người thi thoảng mới trông thấy thì chắc mười mươi là đám thợ thuyền thi công. Xem tình hình này, muốn tìm được nơi vợ chồng nhà Shinkai từng sinh sống cũng khá là khó khăn.

Trước một ngôi nhà nhỏ, một phụ nữ trung niên đang tưới hoa. Nhà này không phải mới xây dựng, có lẽ thuộc nhóm may mắn thoát nạn, bức tường xi măng vừa mới được tu bổ lại.

Soga chào bà ta. Người phụ nữ từ từ ngoảnh đầu lại, Soga liền đưa tấm thiệp mừng năm mới cho bà ta xem.

“Địa chỉ này chắc là ở đằng sau tòa nhà kia kìa.” Bà ta chỉ vào một

tòa nhà màu xám, “Nhưng nhà cửa bên đó gần như đều sập cả rồi.”

“Tôi biết rồi ạ.” Cảm ơn người phụ nữ xong, Soga rời khỏi đó.

Có vài gia đình đang bắt tay xây nhà mới. Để xây dựng thành phố có khả năng chống chịu bền bỉ trước thảm họa, một số khu vực muốn quy hoạch chỉnh thể thống nhất rồi mới xây dựng lại, có điều, tiến độ của mọi người ở đây dường như không đồng bộ chút nào. Nhưng nếu bắt những người mất nơi ở đợi đến khi quy hoạch hành chính xong xuôi thì có vẻ hơi tàn nhẫn, vì tình cảnh mỗi gia đình lại khác nhau.

Nơi mà người phụ nữ trung niên kia nói đến quả nhiên phần lớn đã trở thành đất trống. Trong trí nhớ của Soga, có rất nhiều nhà nhỏ hơn ngôi nhà gia đình Shinkai ở. Một số nơi đã bắt đầu đào móng, những công nhân đội mũ bảo hộ lao động đang điều khiển xe cần cẩu.

Một tấm biển đổ nằm dưới đất. Soga lập tức dừng bước.

Trên tấm biển đề “Xưởng cơ khí Mizuhara”. Dường như thứ gì đó đã kích thích trí nhớ của anh. Giọng nói của ông Shinkai Takeo lại văng vẳng bên tai: “Qua đèn xanh đèn đỏ, đi về phía trước thêm một đoạn nữa, bên tay trái có một xưởng cơ khí tên là Mizuhara, tiếp tục đi sẽ đến chung cư tôi sống, đấy là một tòa nhà hai tầng không có bất kỳ điểm gì đặc biệt.”

Lần trước khi đến đây, ông Shinkai từng chỉ dẫn như thế qua điện thoại. Chính là xưởng cơ khí này rồi, không sai được.

Xưởng cơ khí Mizuhara tạm thời chưa sập, mặc dù cốt thép đã hơi xiêu vẹo song nó vẫn sừng sững đứng đó, có điều bên trong trống hoác, chỉ còn trơ sàn xi măng. Trên nền nhà có đủ loại dấu vết hình dạng khác nhau. Người chuyên phụ trách bán máy móc sản xuất như Soga lập tức nhận ra đó là dấu vết của các loại máy móc gia công.

Đi thêm một quãng nữa, trước mặt anh xuất hiện một khoảnh đất trống. Soga dừng bước. Mảnh đất trống dài, hẹp theo phương ngang kia chắc chắn chính là đất nền khu chung cư nơi vợ chồng ông Shinkai

từng sống. Đầu bên trái vẫn còn sót lại một phần cầu thang bê tông, Soga còn nhớ khi ấy anh ta đã lên tầng bằng lối đó.

“Ồ, xin mời xin mời. Xa hơn cậu nghĩ đúng không?”

“Cậu đến được đây thật mừng quá, cả hai chúng tôi đợi nãy giờ đấy.”

Trong đầu anh ta hiện lên hình ảnh vợ chồng ông Shinkai. Tối hôm đó, họ đã rất mong Soga đến chơi nhà, chỉ cần nhìn các món ăn mà bà Shinkai dày công chuẩn bị là thấy ngay điều này.

Soga lấy hoa tươi trong túi giấy ra, để ở một góc khu đất trống, hai tay chắp trước ngực, nhắm mắt lại. Anh nghe được tiếng gió, như thể người chết đang rầm rì trò chuyện với nhau vậy.

Soga đứng thêm một lúc nữa, đột nhiên cảm giác hình như sau lưng có người liền ngoảnh đầu lại, bắt gặp một ông già đang quan sát anh. Ông lão mặc một chiếc áo khoác dày sụ bên ngoài áo len, đầu đội mũ lông.

Hình như ông lão nói gì đó. Tiếng ông nhỏ quá, Soga nghe không rõ, bèn xin ông nhắc lại một lần nữa.

“Chung cư Asahi Heights à?” Ông lão vừa nói vừa bước lại gần.

Soga bấy giờ mới có phản ứng. Đó chính là tên chung cư mà vợ chồng ông Shinkai từng trú ngụ. “Vâng ạ. Tôi có người quen sống ở đây, nghe nói là bị sập rồi.”

“À, nó tanh bành cả rồi, vốn dĩ từ đầu xây dựng đã không được vững chãi lắm mà.”

“Ông ơi, ông cũng sống ở gần đây ạ?”

“Tôi sống ở trước mặt kia kìa. Cũng may căn nhà chi hơi nghiêng một tẹo.”

“Trong tòa chung cư này có một người họ Shinkai, ông có biết ông ấy không ạ?”

“Shinkai? Tôi không biết, chưa nghe nói bao giờ.” Ông lão lắc đầu, “Nhưng tôi quen tay chủ nhà.”

“Chủ nhà ư?”

“Tay ấy họ Sakamoto, đang xây nhà mới ở chỗ rẽ phía trước mặt kia kìa.”

Có lẽ chính là ngôi nhà đang thi công mà lúc nãy Soga trông thấy.

“Đang xây dựng, chắc là vẫn chưa vào ở đâu nhỉ.”

“Tôi không rõ, chắc là thế.”

Soga cảm ơn, rồi quành ngược trở lại tới phía trước căn nhà đang xây dở. Một người đàn ông mặc áo chống lạnh đang đứng giữa đường săm soi bản thiết kế.

“Xin lỗi, cho tôi làm phiền anh một chút.” Soga đánh tiếng. Người kia ngẩng đầu lên.

“Đây là nhà ông Sakamoto phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Xin lỗi, anh có thể cho biết cách liên hệ với ông Sakamoto được không? Tôi muốn hỏi thăm một chút về căn hộ mà ông Sakamoto cho thuê. Đây là danh thiếp của tôi ạ.” Soga vừa nói vừa đưa ra một tấm danh thiếp.

Người đàn ông nghi hoặc hết nhìn tấm danh thiếp rồi lại nhìn Soga. “Anh muốn nói đến chung cư ngày xưa ở phía đằng trước kia à?”

“Vâng ạ, chung cư Asahi Heights. Tôi có người quen từng sống ở đó.”

“Ồ... anh đợi một chút.” Người đó đi vào căn nhà đang xây. Thoáng sau, anh ta bước ra, cầm theo một mảnh giấy nhỏ. “Tôi chỉ biết số điện thoại này thôi.”

“Vâng, vậy là đủ rồi ạ.”

Số điện thoại này có mã khu vực là 06, có vẻ ông Sakamoto này

sống ở Osaka.

Soga gọi điện ở ga Nishimiya, may là người đó lại đang ở nhà. Anh cũng không vòng vo, nói thẳng luôn là muốn hỏi về chuyện của Shinkai.

“Anh là người quen của ông Shinkai hả? Tôi cũng đang có chút chuyện đây.”

“Chuyện gì thế?”

“Tôi đang tìm con gái của ông Shinkai, khổ nỗi không biết cách thức liên lạc.”

Soga lấy làm thất vọng, đây cũng là điều mà anh đang muốn biết. Nghe Soga nói vậy, ở đầu dây bên kia cũng vang lên tiếng thở dài thất vọng.

“Chậc. Thật ngại quá, như tôi vừa mới nói đấy, tôi cũng không biết.”

“Đến tòa thị chính liệu có tra ra được không nhỉ?”

“Tôi đoán là không. Tôi đã đi hỏi rồi, không rõ địa chỉ của cô con gái, nhưng nghe nói lúc xảy ra động đất, cô ấy ở cùng bố mẹ trong căn hộ chung cư đó.”

“Cô ấy cũng gặp nạn trong trận động đất à?”

“Chắc là vậy.”

Một nhà ba người đều gặp phải động đất... thật sự quá bất ngờ.

“Ông Sakamoto này, giờ tôi có thể ghé qua chỗ ông được không ạ? Tôi muốn hỏi cụ thể hơn một chút.”

“Tất nhiên là được rồi, nhưng tôi không biết gì nhiều đâu, cũng chỉ có những thứ vừa mới nói đó thôi.”

“Vậy cũng không sao ạ, làm phiền ông.” Soga kẹp ống nghe vào bên tai, cúi đầu xuống.

Khoảng ba mươi phút sau, Soga đến quận Fukushima ở Osaka. Từ

ga Noda trên đường vành đai Osaka đi bộ vài phút, Soga trông thấy ngay khu chung cư mà Sakamoto bảo. Đây là căn hộ cho thuê, nghe nói sau trận động đất có một người bạn làm môi giới nhà đất giới thiệu cho.

“Phòng này vừa mới bỏ trống trước trận động đất, vẫn còn chưa dọn dẹp, nhưng ở được đã là tốt lắm rồi, nên tôi vội vàng dọn đến luôn. Lúc ấy, mỗi căn hộ đều có bao nhiêu người tranh nhau thuê. Có nằm mơ tôi cũng không ngờ được, người làm nghề cho thuê nhà đất như mình lại chẳng có chỗ mà ở.” Sakamoto vừa pha trà cho Soga vừa kể.

Căn nhà ông ta ở đã cháy rụi, chung cư cho thuê cũng bị sập, đáng lẽ không thể cười nổi nữa, nhưng giọng điệu ông ta cũng không hề buồn rầu. Nghe nói, ông ta còn kinh doanh quán cà phê ở Umeda nữa.

“Khu chung cư Asahi Heights của tôi đã thành ra như thế, giờ phải trả tiền đặt cọc lại cho mọi người. Những người khác tôi đều đã trả lại rồi, chỉ còn nhà ông Shinkai nữa thôi.”

“Ông đến tòa thị chính hỏi rồi ạ?”

“Vâng. Trong điện thoại tôi cũng đã nói đấy thôi, rốt cuộc cũng không tra ra được.” Sakamoto xoa xoa cái đầu lưa thưa tóc. Trông ông ta có vẻ là người tháo vát trong công việc, nếu đã chủ động trả tiền đặt cọc lại cho khách thuê thì hẳn phải là người tốt, có lẽ vì cùng là nạn nhân, ông ta cũng không lòng nào ăn chặn tiền đặt cọc.

“Cô con gái ông bà Shinkai cũng ở trong trận động đất ấy thật ạ?”

“Hình như cô ấy từng mang theo thi thể của cha mẹ đến lánh nạn ở nhà thể thao. Sáng sớm hôm ấy, chúng tôi ở Hiroshima, vô cùng lo lắng tình hình ở nhà và khu chung cư, nhưng tàu điện và xe hơi đều không thông đường, ruột gan cứ rối bời cả lên.”

“Tức là ông cũng không gặp được con gái ông Shinkai ạ?”

“Không. Nhưng người ở kế bên nhà ông Shinkai kể rằng có chào hỏi

con gái ông ấy ở chỗ lánh nạn. Người đó còn kể, cô con gái về chơi với bố mẹ vào buổi tối ngay trước hôm xảy ra trận động đất, hôm ấy trong căn hộ nhà họ còn vẳng ra tiếng cười nói vui vẻ khác hẳn ngày thường."

"Buổi tối trước hôm xảy ra trận động đất? Sao mà lại..." Hai chữ "đen đủi" bị Soga nuốt ngược trở lại. Anh ta sực nhớ ra, Sakamoto cũng là người bị hại.

"Chính vì thế, giờ tôi cũng đang tìm địa chỉ của con gái ông ấy. Để anh phải đi cả quãng đường dài tới đây, thật là ngại quá."

"Không có gì đâu, là tự tôi muốn đến quấy quả đấy chứ ạ." Soga xua xua tay, "Ông có còn giữ hợp đồng thuê nhà ký với ông Shinkai không ạ?"

"Tất nhiên là có." Sakamoto mở chiếc cặp da dẹp lép đặt cạnh ghế, lấy từ bên trong ra một tập hồ sơ, "Chính là cái này."

"Cảm ơn ông." Soga vươn tay ra tiếp lấy.

Anh ta hy vọng ở dòng tên người đảm bảo có viết tên người thân, nhưng chỗ đó để trống, cũng may là dòng người liên hệ khẩn cấp có điền:

2-X-X-306 Hatagaya, quận Shibuya, thành phố Tokyo

Shinkai Mifuyu (Con gái lớn)

Điện thoại: 03 - xxxx - xxxx

"Đã liên hệ với địa chỉ này chưa ạ?" Soga nhìn Sakamoto.

"Đã gọi điện thoại, nhưng hình như cô ấy không còn ở đó nữa, họ nói là số này không tồn tại."

Soga rút cuốn sổ ghi chép từ túi trong áo khoác ra. "Tôi chép lại được không ạ?"

"Tất nhiên là được, nhưng chắc anh có đến đấy cũng chẳng ích gì

đâu.” Sakamoto lắc đầu, “Nếu tìm được con gái ông ấy, anh báo cho tôi một tiếng được không?”

“Đương nhiên rồi ạ.” Soga vừa chép vừa cười với ông ta.

.2.

Lúc trông thấy lịch hẹn trước, Aoe còn tưởng có nhầm lẫn. Không chỉ tuần này, lịch hẹn tuần sau cũng đã kín mít. Từ lúc khai trương đến giờ, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình trạng này.

“Ghê thật, điện thoại cứ đổ chuông liên hồi không ngớt.” Nhân viên thực tập Hamada Mika tròn mắt lên nói. Cô phụ trách việc nhận điện thoại, chắc chắn chưa bao giờ quay mòng mòng vì các cuộc gọi đăng ký hẹn trước như thế này.

Những cái tên trong lịch hẹn này gần như đều là khách hàng mà Aoe không quen biết. Tại sao họ lại đột nhiên muốn đến tiệm của anh ta cắt thử? Nguyên nhân rất đơn giản.

“Sức mạnh của truyền thông quả là lớn.” Hamada Mika thay Aoe nói lên suy nghĩ trong lòng.

“Đúng thật.” Anh ta chỉ biết gật đầu, rồi nhủ thầm trong bụng, cô ta quả là giỏi.

Truyền thông mà Hamada Mika nói đến, là các bài báo đăng trên tạp chí thời thượng. Gần đây có mấy tờ tạp chí liên tiếp đăng bài chuyên đề về tạo kiểu tóc, trong đó đều giới thiệu về Mon Ami. Tất nhiên, cũng giới thiệu cả các salon tóc khác, nhưng đó toàn là những tiệm lâu đời đã xác lập được địa vị vững chãi trong giới thẩm mỹ, duy chỉ có Mon Ami là vừa mới khai trương.

Người sắp xếp mọi chuyện này là Mifuyu. Trước khi mở cửa tiệm, cô từng nói với Aoe: “Anh thiết kế mấy kiểu tóc độc đáo, xứng đáng gọi là tác phẩm đắc ý đi, xong rồi sẽ chụp ảnh.”

“Chụp ảnh để làm gì?”

Cô xòe hai bàn tay ra cười nhăn nhó, như muốn nói: sao cả chuyện

này mà anh cũng không hiểu? “Tất nhiên là để quảng bá cho Mon Ami rồi. Còn phải nói nữa à?”

Aoe nghĩ ra mấy kiểu tóc, Mifuyu không biết kiếm đâu được mấy cô gái làm người mẫu. Aoe làm tóc cho họ xong, cô liền lấy máy ảnh ra chụp hết lại.

Mifuyu gửi những tấm ảnh đã rửa ra tới mấy tòa soạn tạp chí, toàn là các tạp chí thời thượng nhắm đến đối tượng là phụ nữ trẻ. Nếu là tạp chí mà cô coi trọng, cô sẽ đích thân mang ảnh đến gặp chủ biên. Cô đã xin nghỉ việc ở Hanaya.

Thành quả từ hàng loạt những cố gắng này của Mifuyu, chính là những bài báo họ vừa nhắc đến. Nhưng nếu các tạp chí không đồng loạt đăng bài chuyên đề về mẫu thiết kế tóc, những cố gắng đó cũng không có kết quả gì. Mifuyu đã bình tĩnh phân tích hiện nay xã hội đang cần những thông tin thế nào, rồi những đơn vị cung cấp thông tin muốn truyền đạt nội dung ra sao, thế nên chiến lược của cô mới thành công.

Mon Ami thoắt chốc đã trở thành một salon tóc nổi tiếng. Aoe kéo thêm hai nhân viên ở Bouche đến, nhưng rồi cũng không đủ, đành phải gấp gáp tuyển thêm mấy người nữa, vẫn thiếu, lại thuê thêm mấy nhân viên thời vụ.

Aoe nghĩ, xem ra mình đã thắng canh bạc này rồi.

Chiều tối hôm đó, Iizuka Chie đến cửa tiệm. Aoe lúc ấy đang đứng trước quầy tiếp tân gần cửa, ánh mắt anh chạm phải ánh mắt của cô ở phía bên kia cánh cửa kính.

“Chào anh.” Chie dường như hơi ngại ngùng, “Có vẻ anh rất bận.”

“Ừ,” anh ta nhìn đồng hồ, “vẫn còn khách hẹn trước. Nhưng toàn chỉ cắt tóc thôi, không lâu lắm, chắc khoảng tám giờ là xong.”

“Vậy tám giờ em lại đến nhé.”

“Cũng được. À thôi, gần đây có một quán ăn kiểu Ý, em ở đấy đợi

anh nhé?”

“Được ạ.”

Aoe nói cho cô địa chỉ. “Vậy tám giờ gặp nhé.” Chie nói xong liền quay đi.

Aoe vừa cắt tóc cho vị khách tiếp theo, vừa nghĩ đến chuyện với Chie. Từ lúc nghỉ việc ở Bouche, anh ta chưa gặp cô lần nào. Hai người chia tay mà không cãi cọ gì, nhưng quả thực có phần gượng gạo.

Nguyên nhân là do Aoe không nghe lời khuyên của cô, từ đầu đến cuối, Chie vẫn luôn phản đối anh ta dựa vào vốn của Shinkai Mifuyu để mở tiệm riêng.

Cũng không phải anh ta không hiểu ý kiến của Chie, một người không hề thân thiết lại xuất vốn ra cho mình mở tiệm, dầu thế nào cũng khiến người ta có cảm giác không được chắc chắn lắm. Nếu như muốn độc lập, thì hãy tự mình gom tiền từng bước một, như vậy mới vững chãi, không có sơ sẩy gì.

Trước đây, Aoe chắc chắn sẽ tôn trọng ý kiến của Chie, nhưng từ sau khi gặp Mifuyu, anh ta cảm thấy Chie nói gì cũng quá ấu trĩ. Nếu chỉ làm ăn chân chỉ hạt bột thì chẳng thể sinh tồn trong cái xã hội này được, cố gắng chưa chắc đã được báo đáp, muốn giành được thành công, buộc phải đánh cuộc vào những thời khắc mấu chốt... suy nghĩ này gần với thực tế hơn.

Từ sau khi quen biết Mifuyu, quan điểm của Aoe về phụ nữ cũng đã thay đổi. Lúc trước, anh ta muốn người yêu của mình là một cô gái dễ thương, Chie chính là như vậy. Nhưng ở Mifuyu, anh ta lại cảm thấy một sức hút hoàn toàn khác biệt, không đơn thuần chỉ là sự hấp dẫn của phụ nữ trưởng thành. Hễ ở bên cạnh cô, anh ta lại có cảm giác phải sở hữu giác quan nhạy bén như đang chơi dao nhọn vậy, khiến anh ta cảm nhận được bên trong mình có thứ gì đó thăng hoa.

Nói tóm lại, Aoe cảm thấy ở phương diện nào Chie cũng có khuyết điểm. Chie không thể nào không chú ý đến những thay đổi này của anh ta, hoặc giả cũng đang nghi ngờ quan hệ giữa anh ta và Mifuyu, cuối cùng hai bên dần dần xa nhau.

Aoe thầm nghĩ, tại sao lúc này Chie lại đến tìm mình nhỉ? Nếu cô ấy muốn làm hòa, vậy mình nên làm gì? Anh ta ý thức được, trong lòng mình cũng đang mong điều đó.

Đúng tám giờ, anh ta đến nhà hàng đã hẹn trước, nằm ở dưới tầng hầm.

“Cửa tiệm của anh giờ oách thật đấy.” Anh ta vừa ngồi xuống, Chie đã nói.

“Ảnh hưởng của tạp chí lớn kinh khủng.”

“Còn do tài năng thực sự được công nhận nữa.”

“Không biết có phải thế không.”

Hai người gọi đồ ăn theo set được nhà hàng giới thiệu.

“Sợi dây chuyền này rất hợp với anh.” Chie nói.

“À... mua ở Roppongi đấy, anh cũng rất thích.” Aoe vuốt ve sợi dây chuyền. Mặt dây chuyền chạm hình đầu lâu và hoa hồng, anh ta đã mua nó sau khi chia tay với Chie.

Sau khi thông báo tình hình gần đây cho nhau nghe, Chie ngập ngừng hỏi: “Anh thấy em ngốc lắm đúng không?”

“Tại sao?”

“Vì em phản đối anh tự mở tiệm riêng. Cửa tiệm của anh thành công rồi, có phải anh đang nghĩ, đấy cô thấy chưa hả?”

“Anh không nghĩ như thế, cũng không biết là đã thành công hay chưa, tất cả còn phải xem sau này mới biết được.”

“Nhưng chắc chắn anh đang nghĩ, không nghe lời em là chính xác.” Chie ngước mắt lên nhìn anh ta.

“Chuyện này...” Aoe cứng họng, không nghĩ ra câu nào hoàn hảo để che đậy được.

“Không cần phải dối gạt em làm gì, anh nghĩ như vậy cũng là lẽ dĩ nhiên thôi.”

“Anh không phải muốn dối gạt...” Aoe ấp úng nói. Phần ăn đợi mãi mới ra cũng không còn mùi vị gì nữa.

“Em cất công đến đây là vì chuyện này à?” Anh ta chủ động hỏi.

“Không phải... chỉ là muốn gặp anh thôi, em cũng không biết tại sao nữa.” Chie cầm nĩa cúi gằm mặt xuống.

Aoe nhủ thầm, quả nhiên cô ấy muốn nối lại với mình, nhưng lại không nói ra miệng. Anh ta thoáng do dự, liệu có nên chủ động đề nghị không nhỉ?

Đúng lúc này, có tiếng nhân viên phục vụ nói “Xin chào quý khách” vẳng đến. Chie ngẩng đầu lên nhìn, lập tức thần người ra. Aoe cũng ngẩng đầu lên nhìn theo, bỗng giật nảy mình.

Shinkai Mifuyu đang đi tới. Nhìn nét mặt, dường như cô đã biết trước họ ở đây.

“Xin chào.” Cô mỉm cười với Chie.

“Chào chị.” Chie cũng chào lại, rồi đưa mắt nhìn Aoe. Vẻ mặt cô tựa như đang hỏi: Anh gọi chị ta đến đấy hả? Aoe khẽ lắc đầu.

“Tôi có thể ngồi đây được không?” Mifuyu kéo ghế bên cạnh Aoe ra.

“Xin mời.” Aoe chỉ có thể trả lời như vậy.

Mifuyu ngồi xuống, bảo nhân viên phục vụ mang rượu sherry cho mình. “Tôi đoán là ở đây mà.”

“Tại sao?”

“Tôi hỏi nhân viên, họ nói có một vị khách rất xinh đến tìm anh Aoe. Anh Aoe thích nhà hàng này, tôi đoán là hai người có lẽ sẽ đến đây gặp mặt.” Mifuyu nheo mắt cười cười.

“Lúc trước ở Bouche, đây là...”

Aoe đang định giới thiệu Chie, Mifuyu đã mỉm cười gật đầu. “Tôi biết, cô Iizuka Chie, lúc trước đã gặp nhau mấy lần.”

Chie lại cúi đầu tỏ ý chào hỏi.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Mifuyu hết nhìn Aoe rồi lại nhìn sang Chie. Chie cúi gằm đầu xuống.

“Không có gì... cô ấy tình cờ đến khu vực gần đây, tiện thể ghé thăm xem tôi thế nào. Chẳng mấy khi mới đến đây được một lần, nên muốn ăn với nhau bữa cơm thôi.” Aoe thanh minh.

“Ồ, vậy tôi nói chuyện này trước được không?”

“Được chứ.”

“Tôi tìm cô Chie có chút chuyện thế này.” Mifuyu ngoảnh mặt sang nhìn Chie, “Cho hỏi, lương của cô bây giờ được bao nhiêu?”

Chie buột miệng “a” lên một tiếng.

“Nếu cô muốn, thì đến làm việc tại Mon Ami được không? Giờ nhân viên trong cửa tiệm đang thiếu, tôi rất đau đầu. Cô và Aoe chắc chắn sẽ phối hợp rất tốt, nếu có thể đến đây làm thì hay quá.”

Aoe nghe mà ngẩn cả người ra.

“Đợi chút đã, sao có thể thế được?”

“Gì cơ?”

“Việc lấy người ở Bouche là sau khi thương lượng với bên đó nhiều lần mới quyết định. Nếu giờ lại kéo thêm một người nữa sang, không hiểu bên ấy sẽ nói gì.”

“Tôi tin có thể dàn xếp ổn thỏa chuyện này với bên Bouche, chỉ cần cô Chie đây đồng ý thôi.”

“Cảm ơn ý tốt của chị, tôi chưa hề có ý định rời khỏi Bouche.” Chie nhìn thẳng vào Mifuyu, nói dứt khoát, “Tôi sẽ tiếp tục làm ở Bouche.”

“Ồ? Thật đáng tiếc quá, tôi cứ tưởng cô sẽ trở thành trợ thủ tốt của

Aoe nữa cơ đấy.” Mifuyu liếc nhìn Aoe, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Tôi xin phép trước ạ.” Chie nhổm dậy.

“Đợi đã, em còn chưa ăn xong mà.”

“Xin lỗi, em ăn no rồi.” Chie không buồn nhìn Aoe, cầm túi xách đi thẳng ra phía cửa. Nhân viên phục vụ vội vàng đưa áo khoác cho cô.

Aoe toan đuổi theo, nhưng vừa trông thấy gương mặt Mifuyu, chân anh ta không nhúc nhích được nữa. Cô dường như đang lặng lẽ tỏ ý, đừng làm chuyện mất mặt nữa.

Sau khi Chie đã đi xa, Mifuyu chậm rãi đứng lên, ngồi xuống chiếc ghế Chie đã ngồi.

“Ồ, phí quá, còn thừa bao nhiêu đây này.”

“Tại sao lại nói ra những lời đó?”

“Anh không cảm thấy đây là ý hay à? Anh Aoe, anh không muốn có nhân viên trình độ cao hả?”

“Chuyện đó thì có.”

“Có điều,” Mifuyu vẫn mỉm cười, nhìn chằm chằm vào mặt anh ta, “dù gì cũng không tiện thuê bạn gái cũ, phải vậy không?”

Aoe giật thót người, trợn trừng mắt lên. Mifuyu hình như rất thích thú với phản ứng này của anh ta, cô gọi nhân viên phục vụ đến, bảo cậu ta dọn bàn, rồi gọi một phần ăn tương tự.

“Anh Aoe này, sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa.” Mifuyu nói, “Đối với anh, từ nay trở đi mới là thời kỳ mấu chốt, quyết định anh rốt cuộc chỉ là một thợ cắt tóc bình thường, hay có thể tiến lên một tầm cao mới. Nếu anh cứ không kiên định thế này, chắc chắn sẽ chẳng nên cơm cháo gì đâu.”

“Chẳng lẽ ăn cơm với đồng nghiệp cũ là chuyện ngốc nghếch sao?”

“Sao anh vẫn không hiểu nhỉ. Anh bây giờ đã không còn là anh trước đây nữa, phải vứt bỏ quá khứ đi. Bằng không, anh sẽ chẳng thể

nào giành được phần thắng trong cuộc cạnh tranh đâu. Anh không muốn chiến thắng sao?”

“Dĩ nhiên...”

“Vậy,” Mifuyu cầm con dao ăn trên bàn lên, chỉ mũi dao vào Aoe, “cấm không được phản bội tôi, kể cả nghĩ trong đầu cũng không được.”

Giọng điệu lạnh như băng của Mifuyu khiến Aoe không rét mà run, anh ta lẳng lặng so cằm lại.

.3.

Cuộc đàm phán ở Shinjuku kết thúc sớm hơn dự kiến, Soga xem đồng hồ, mới hơn 7 giờ tối. Ô ghi chú nơi đến tiếp theo trên tường văn phòng đề "Về thẳng nhà sau khi đàm phán xong xuôi". Soga sống ở quận Suginami.

Có nên đi xem thử không đây? Anh thọc tay vào áo khoác, lấy một mảnh giấy từ túi áo trong ra. Trên mảnh giấy là địa chỉ cũ của Shinkai Mifuyu.

Sau khi từ Kansai trở về, đã nhiều lần anh muốn đến đó xem thử, nhưng công việc cứ bận rộn suốt, cuối tuần người nhà lại đòi anh đưa đi chơi, từ bấy tới giờ vẫn chưa đến địa chỉ ấy được. Anh cảm thấy dẫu có đi cũng chỉ uổng công, vì một năm trước Shinkai Mifuyu đã dọn đi khỏi địa chỉ trên tờ giấy đó rồi.

Nhưng anh vẫn không sao thoát khỏi cảm giác lấn cấn trong lòng. Nếu không đi xem một lần, anh không thể vứt được tờ giấy đó đi.

Soga bắt tắc xi từ ga Shinjuku, đi thẳng đường cao tốc Koshu, rẽ phải ở trước lối rẽ Hatagaya, vừa hay chính là phường 2, quận Hatagaya. Soga xuống xe, định vừa đi bộ vừa tìm. Chỗ đó san sát toàn những tòa nhà treo biển quảng cáo cỡ lớn của các bệnh viện và máy móc quang học nổi tiếng. Soga nhớ ra, mình đã từng nhiều lần đến đây vì lý do công việc.

Địa chỉ trên tờ giấy là một tòa chung cư nhỏ nhắn trang nhã, trông bề ngoài không mới lắm, cũng không có cổng gác.

Soga đi vào cổng chính, mé bên trái là phòng của nhân viên quản lý tòa nhà. Ô cửa sổ nhỏ đã đóng chặt, bên trong cũng không sáng đèn. Nom tình hình này, nếu không đến sớm thì nhân viên quản lý sẽ không

có mặt.

Mé bên phải để các thùng thư. Soga liếc nhìn tấm biển tên của thùng thư phòng 306, bên trên đề "Suzuki", còn phòng 305 là "Nakano", phòng 307 không ghi tên họ.

Anh ta thoáng do dự, rồi vào thang máy lên tầng ba. Phòng 306 ở giữa hành lang. Soga đi qua cửa, dừng chân lại trước phòng 305.

Anh ta khẽ hít sâu một hơi, ấn chuông cửa. Soga hy vọng là một người đàn ông ra mở cửa, bởi phụ nữ hay đề phòng hơn, nhưng tiếng trả lời trong loa lại là giọng nữ.

"Thật xin lỗi chị, bất ngờ làm phiền thế này. Tôi muốn hỏi thăm cô Shinkai trước đây từng ở nhà bên cạnh."

"... Anh là ai vậy?"

"Tôi họ Soga, đang tìm cô Shinkai."

"Ồ, là vậy ạ..."

Thoáng sau, cánh cửa mở ra, một phụ nữ tóc dài xuất hiện. Cửa không móc dây xích bảo hiểm, Soga vốn tưởng là đối phương không đề phòng mình, nhưng khi cúi đầu xuống, liền trông thấy chỗ tiền sảnh có để một đôi giày da của đàn ông.

"Anh muốn hỏi chuyện gì vậy?" Giọng người phụ nữ có vẻ hơi kinh ngạc.

"Là thế này..." Soga giải thích vắn tắt sự thể cho cô ta nghe.

Người phụ nữ họ Nakano ấy thoạt đầu còn lộ vẻ nghi hoặc, nhưng sau khi nghe về trận động đất Hanshin Awaji, liền khe khẽ gật đầu. "Tôi và cô Shinkai có nói chuyện với nhau mấy lần. Lúc cô ấy mới dọn đến còn sang nhà tôi chào hỏi nữa, người trẻ tuổi như thế bây giờ hiếm hoi lắm."

Soga gật đầu. Trong khu chung cu đa phần là các hộ độc thân sinh sống, lúc dọn nhà rất hiếm người chào hỏi hàng xóm. Nhưng anh ta có

thể hình dung được, Mifuyu nhất định sẽ làm thế. Mặc dù không hiểu nhiều về Mifuyu, nhưng anh ta đoán vợ chồng ông Shinkai chắc hẳn sẽ dạy dỗ con cái như vậy.

"Lúc dọn đi có phải cô ấy cũng qua chào chị không ạ?"

"À, đúng thế."

"Thế chị có nghe cô ấy nói chuyện gì không? Chẳng hạn như định chuyển đi đâu ấy?"

Người phụ nữ tỏ ý tiếc nuối. "Chuyện từ lâu lắm rồi, tôi không nhớ được nữa, hình như không nghe cô ấy nhắc đến."

"Ồ." Mặc dù đã liệu trước, Soga vẫn rất thất vọng.

"Tôi hoàn toàn không hay biết cô ấy cũng gặp phải trận động đất đó, bấy lâu nay cứ tưởng cô ấy vẫn ở nước ngoài."

Soga ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào cô ta: "Nước ngoài?"

"Tôi nhớ cô ấy từng bảo sau khi dọn khỏi đây thì muốn ra nước ngoài một thời gian, hình như là... London."

"Chuyện từ bao giờ vậy ạ?"

"Hình như là... dịp cuối năm ba năm về trước."

"Ba năm trước..."

Soga lấy làm kinh ngạc. Anh ta vốn cho rằng Mifuyu mới dọn ra khỏi đây trước khi đi Nishimiya.

"Cô ấy ở nước ngoài bao lâu ạ?"

Nakano nghiêng đầu. "Chuyện này... cô ấy nói là sẽ thuê chung phòng với một người nữa, tôi đoán chắc khoảng một năm gì đó."

"Một người nữa ư?"

"Vâng, hình như tôi có nghe cô ấy kể... là sẽ đi cùng một người mình ngưỡng mộ từ lâu."

"Đàn ông à?"

Nakano mỉm cười: "Mới đầu tôi cũng nghĩ thế, nhưng cô ấy nói là

phụ nữ.”

“Công việc thì sao ạ?”

“Hình như là xin nghỉ... à không, không phải.” Nakano ngẫm nghĩ, “Tôi nhớ cô ấy bảo là chỗ làm bị đóng cửa rồi, bà chủ cũng đổi một người khác.”

Soga biết đó là cửa hàng thời trang ở Aoyama.

“Ừm...” Nakano cất tiếng, “Như vậy được chưa ạ. Đã lâu quá rồi, tôi không nhớ rõ lắm, giờ cũng không còn qua lại gì nữa rồi.”

“À vâng, thật xin lỗi vì đã làm mất thời gian của chị. Có thể cho phép tôi yêu cầu thêm một điều vô lý nữa được không ạ?” Anh ta đưa danh thiếp, nhờ nếu chị ta nhớ ra chuyện gì thì hãy liên hệ với mình.

Đợi cho Nakano đóng cửa lại, Soga lại đi sang phòng 307 nhấn chuông. Người sống ở đây là đàn ông, nhưng anh ta không nhớ Shinkai Mifuyu.

“Tôi đi công tác khá nhiều, có lẽ cô ấy cũng muốn sang nhà tôi chào hỏi, nhưng lúc đó chắc tôi không có nhà, sau đó một ngày đột nhiên phát hiện ra căn hộ ở bên cạnh đã bỏ trống.” Người đàn ông mặc áo may ô nói với vẻ không được kiên nhẫn lắm.

“Chuyện từ bao giờ rồi ạ?”

“Không nhớ nữa. Người đang ở căn đó hình như chuyển đến đây từ ba năm trước, chắc là cô ấy đã dọn đi trước đó.”

Anh ta không nói rõ, nhưng đại để giống với những gì Nakano đã nói.

Ra khỏi chung cư, trong lúc ngồi tắc xi về nhà, Soga sắp xếp lại các thông tin thu lượm được thì là thế này: Shinkai Mifuyu dọn khỏi căn hộ từ ba năm trước, tức là năm 1993. Cô xin nghỉ việc, cùng với “người phụ nữ mình ngưỡng mộ” ra nước ngoài. Khoảng một năm sau, cô gặp phải trận động đất Hanshin Awaji khi ở nhà bố mẹ tại

Nishimiya.

“Người phụ nữ được ngưỡng mộ” này rốt cuộc là ai? Nếu có một người như vậy, sau trận động đất, Mifuyu hẳn phải chạy đến chỗ cô ta trước tiên, mà cô ta cũng sẽ không đời nào bỏ mặc Mifuyu vừa mới gặp nạn như thế, có thể sẽ đề nghị Mifuyu tạm thời sống chung với mình trước. Nhưng nếu đúng là vậy, Mifuyu hẳn đã lưu địa chỉ hoặc số điện thoại của người phụ nữ này làm phương thức liên hệ khẩn cấp ở cơ quan hành chính hoặc cảnh sát rồi.

Anh ta sờ lên ngực phải, ở túi bên trong là thứ cần phải đưa cho Shinkai Mifuyu. Để sẵn sàng giao nó cho cô, lúc nào Soga cũng mang theo nó bên mình.

Ba ngày sau, người phụ nữ họ Nakano kia gọi điện thoại cho anh ta, bảo rằng đã tìm được thiệp chúc mừng năm mới Shinkai Mifuyu gửi cho chị ta hồi tết năm kia.

Soga lập tức chạy thẳng đến nhà Nakano.

“Cho tôi chép lại nội dung được không ạ?” Soga rút cuốn sổ ghi chép ra.

“Khỏi cần, cho anh luôn đấy, tôi giữ cũng chẳng để làm gì.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Ra khỏi chung cư, anh ta xem lại tấm thiệp mừng năm mới một lần nữa, lời chúc trên thiệp đã được in sẵn, bên cạnh còn nắn nót viết thêm mấy câu bằng kiểu chữ in đều đặn: “Lúc còn là hàng xóm đã được chị săn sóc nhiều. Tôi sắp ra nước ngoài rèn luyện một thời gian, chúc chị mạnh khỏe.”

Phía trên còn in địa chỉ và số điện thoại, bên cạnh dán một mảnh giấy nhỏ in ra từ máy đánh chữ, ghi rằng: “Shinkai Mifuyu ở nhờ”. Chắc là xin thiệp mừng năm mới còn thừa của chủ nhà, bên dưới mảnh giấy hẳn là họ tên của chủ nhà.

Địa chỉ ở Mita, có vẻ cũng là chung cư. Soda do dự một chút rồi

quyết định, lấy điện thoại di động ra.

.4.

Cơm phần cá nướng hôm nay là món cá tầm nướng muối. Masaya uống một ngụm bia, cầm đôi đũa dùng một lần gắp một miếng cá. Xưa nay anh rất giỏi ăn cá, xương cá nhiều mấy cũng không thành vấn đề. Một bà thím trong họ thậm chí còn gọi anh là "kẻ thù của loài mèo", ý bảo anh ăn cá quá sạch sẽ, còn nói chính vì thế, Masaya mới thích hợp làm công việc thủ công.

Cá tầm nửa nạc nửa mỡ, ăn rất ngon. Ở quán Okada có thể gọi thêm cơm thoải mái, Masaya ăn loáng cái đã hết một bát, liền vẫy tay gọi Yuuko.

"Hôm nay anh ăn ngon miệng nhỉ." Yuuko cầm bát, mỉm cười nói, "Công việc có bận không ạ?"

"Không bận lắm. Cơm ở đây ăn ngon mà."

"Nghe anh nói thế, ông chủ chắc vui lắm." Yuuko cười tươi đi vào trong bếp. Ở quán ăn, cô gọi bố mình là ông chủ.

Thực ra, công việc của Masaya khá bận. Qua tết, các đơn đặt hàng linh kiện cho mô hình xe hơi loại nhỏ tăng lên nhiều, giám đốc Fukuta còn thường xuyên yêu cầu Masaya chế tạo những linh kiện kỳ quặc không rõ mục đích sử dụng kia nữa, vì vậy anh cứ phải tăng ca liên tục. Nhưng những điều này không phải nguyên nhân khiến Masaya thấy mệt mỏi. Công việc mà Mifuyu thỉnh thoảng nhờ làm đã trở thành gánh nặng lớn nhất của anh, không chỉ hao tổn tinh thần, mà còn phải chú ý không để Fukuta phát hiện ra nữa, rất là vất vả.

Mifuyu thỉnh thoảng lại mang đến bản vẽ nhẫn hoặc dây chuyền, nhờ anh làm theo. Gần đây, thậm chí cô còn chẳng mang bản vẽ đến, mà là bản thiết kế 3D làm trên máy tính. Không biết cô học được ở

đâu, nhưng Mifuyu rất giỏi các thao tác trên máy tính, có lúc cô còn chỉnh sửa một số sản phẩm hàng hiệu cho giống sáng tác của mình, sau đó đưa ảnh chụp cho Masaya, bảo anh làm theo. Masaya cũng chưa từng học ngành làm trang sức chính quy, chỉ biết mò mẫm thử nghiệm hết lần này đến lần khác, mệt bã cả người.

Nhưng mỗi lần trông thấy vẻ mặt hân hoan của Mifuyu lúc đưa thành phẩm cho cô xem, những vất vả ấy đều tan biến như bọt nước. Anh tin chắc, mình có thể trả bất cứ giá nào vì cô.

Anh từng hỏi tại sao cô bảo mình làm những thứ này, nhưng câu trả lời trước sau vẫn như một: "Vì tương lai của chúng ta. Masaya, mỗi món đồ mà anh làm cho em, đều sẽ có ích cho tương lai của chúng ta."

Mifuyu không giải thích cho Masaya câu nói này có hàm nghĩa gì. Hình như cô có dự định phóng tay đánh cược một phen trong giới buôn đá quý trang sức, nhưng đường đi nước bước cụ thể ra sao thì anh không nắm rõ.

Chuyện với tay chuyên viên tạo mẫu tóc kia cũng khiến Masaya lấn cấn trong lòng. Không ngờ Mifuyu đã mở một salon tóc mà Masaya hoàn toàn không hay biết. Sau khi biết được giám đốc salon tóc ấy là Aoe, Masaya lại càng kinh ngạc hơn, thực tình không hiểu nổi Mifuyu đã lôi kéo gã ta bằng cách nào. Đối với Masaya, toàn bộ chuyện mở tiệm này như sấm nổ giữa trời quang vậy.

"Chuyện này có gì đâu, chỉ thuê căn nhà, trang trí lại một chút. Quan trọng là phải nhìn về lâu về dài, làm thế nào để salon tóc trở nên nổi tiếng mới là mấu chốt để giành được thắng lợi."

Có vẻ rốt cuộc Mifuyu đã giành được thắng lợi. Salon tóc Mon Ami mà cô kinh doanh giờ đã trở nên nổi tiếng, Aoe rất được ưa chuộng, thậm chí còn thường xuyên được các tạp chí phỏng vấn.

Sự nghiệp thành công cố nhiên là điều tốt, nhưng mỗi lần thấy Mifuyu hành động, Masaya đều có một cảm giác bất an không thể lý

giải. Rốt cuộc cô làm những chuyện đó vì lý do gì? Rốt cuộc mọi sự sẽ đi tới đâu? Masaya hoàn toàn không thể nhìn ra được.

Anh nghĩ đến hai nốt ruồi đen nằm song song trên cổ Mifuyu. Tay Yasuura trước làm công nhân ở xưởng cơ khí

Fukuta bị một người đàn bà kỳ lạ hại cho mất cả công việc. Đến nay, thân phận người đàn bà ấy vẫn còn là một dấu hỏi, đặc điểm duy nhất mà Yasuura nhớ được là trên cổ cô ta có hai nốt ruồi.

Masaya cảm thấy khả năng này không lớn lắm, nhưng đồng thời cũng tin chắc Mifuyu có thể gây ra chuyện như vậy. Có một thời gian, xưởng cơ khí Fukuta chủ yếu gia công đồ trang sức bằng bạc, hiện nay vẫn còn giữ lại các thiết bị làm đồ trang sức, cũng chính vì vậy Masaya mới đáp ứng được các yêu cầu của Mifuyu. Anh bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải cô biết được chuyện này, nên mới đề nghị mình đến làm ở xưởng cơ khí đó? Vả lại, để chắc chắn Masaya có thể làm việc tại đó, cô còn đặt bẫy hãm hại Yasuura, vì tính chất công việc của người này giống với anh... lẽ nào những việc này đều chỉ do anh quá cả nghĩ?

Suất cơm cá nướng hết sạch, bia cũng đã cạn, Masaya nhổm người đứng lên.

“Hôm nay có cần cơm nắm không?” Lúc tính tiền, Yuuko hỏi.

“Thôi. Tắm xong tôi muốn đi ngủ luôn.”

“Anh mệt hả?” Yuuko hỏi với vẻ quan tâm, “Anh sống có một mình, việc dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ quần áo phải làm thế nào?”

“Lúc nào hứng lên thì tự giặt quần áo. Còn dọn dẹp nhà cửa thì chẳng bao giờ làm.”

Thỉnh thoảng có một cô gái đến dọn dẹp hộ tôi... những lời này dù thế nào anh cũng không thể nói ra được.

“Nhà cửa bẩn quá không tốt cho sức khỏe đâu.” Yuuko chau mày, nói khẽ, “Để em đến dọn dẹp giúp anh nhé, em thạo việc thu dọn lắm.”

Có khách đang gọi Yuuko, cô ngoảnh đầu lại đáp một tiếng thật to rồi tạm biệt Masaya. Anh khẽ gật đầu, đoạn rời khỏi quán ăn.

Trên đường về chỗ ở, Masaya nghĩ thầm, nếu sống chung với một cô gái như Yuuko thì sẽ thế nào nhỉ? Anh không hiểu rõ Yuuko cho lắm, nhưng cảm giác nếu ở bên cạnh cô, chắc chắn sẽ có một cuộc sống bình lặng và ổn định, với thu nhập không thể có biến động quá lớn, chi tiêu cần phải dè sẻn tính toán. Yuuko hẳn là sẽ không oán thán điều gì, có lẽ còn tìm được niềm vui trong cuộc sống bình dị ấy, dựng nên một gia đình hạnh phúc... ít nhất cô cũng sẽ không gây cho anh quá nhiều cảm giác căng thẳng.

Về tới phòng ở, Masaya phát hiện trên hòm thư gắn ở cửa có kẹp thứ gì đó, bèn cầm lấy xem, hóa ra là thư gửi cho mình. Masaya vừa nghi hoặc vừa ngạc nhiên. Từ lúc dọn tới đây, anh chưa bao giờ nhận được thư, bởi gần như không có ai biết địa chỉ này cả.

Họ tên người nhận thư được in ra từ máy đánh chữ. Masaya liếc nhìn xuống dưới, cũng là chữ in. Vừa nhìn thấy tên người gửi, anh suýt chút nữa thì kêu lên thất thanh.

Trên đó viết “Yonekura Toshirou”.

Masaya chưa bao giờ quên cái tên này. Cho dù đang làm việc gì, tình cảnh lúc đó thỉnh thoảng vẫn hiện lên trước mắt anh như ảo giác... buổi sáng sớm hôm xảy ra trận động đất Hanshin Awaji, anh đã đập vỡ đầu ông cậu mình.

Tại sao lại gửi thư cho mình bằng cái tên này? Masaya vừa suy đoán ý đồ của người gửi thư, vừa mở phong bì ra.

Bên trong có một tờ giấy viết thư và một tấm ảnh. Trên tờ giấy cũng là chữ in:

> *Tôi muốn bán chứng cứ về buổi sáng sớm ngày hôm đó, giá tiền là mười triệu yên, không chấp nhận giá thấp hơn. Chuyển tiền vào tài*

khoản số 1256498, ngân hàng XX chi nhánh Shinjuku, chủ tài khoản Sugino Kazuo, hạn là cuối tháng 3 năm 1996. Nếu không chuyển tiền trong kỳ hạn trên, sẽ coi như không giao dịch, từ nay không liên lạc lại với anh nữa. Chứng cứ sẽ được chuyển giao cho bên thứ ba, bao gồm cả nhân viên tư pháp.

Toàn thân Masaya run lên. Anh xem xét tấm ảnh, vừa liếc qua đã thấy choáng váng xây xẩm mặt mày. Trong ảnh chính là cảnh tượng buổi sớm ngày hôm đó. Những tòa nhà đổ nát, tấm biển xộc xệch của xưởng cơ khí Mizuhara, còn cả một người đàn ông cao lớn mặc áo chống lạnh màu xanh lá cây. Người đàn ông đang vung thứ gì đó lên, dưới chân anh ta còn có một người đàn ông khác, bị đè dưới đống gạch ngói.

Masaya cầm tấm ảnh ủ rũ ngồi thụp xuống đất. Người đầu tiên anh nghĩ đến là Sakiko, và tay chồng chưa chính thức của cô ta, Kotani Shinji. Bọn họ từ lâu đã nghi ngờ Masaya sát hại ông Toshirou, bấy lâu nay vẫn đang ra sức tìm kiếm chứng cứ.

Có phải lá thư này là do bọn họ gửi? Rốt cuộc đã tìm được chứng cứ mới rồi sao?

Nhưng bọn họ nhất định sẽ không gửi thư nặc danh.

Masaya xem kỹ lại tấm ảnh một lần nữa, hình ảnh này không thể nào gọi là rõ ràng được. Masaya cũng từng thấy hình ảnh này rồi, rất giống với cảnh trong cuộn băng video mà vợ chồng Sakiko nhăm nhe muốn lấy, nhưng trong băng video đó không hề có cảnh Masaya vung tay lên đánh người như vậy.

Anh muốn đối chiếu lại với băng video kia, nhưng giờ đó đã là việc bất khả: sau khi Mifuyu đưa cuộn băng cho anh, anh đã tự tay thiêu hủy nó rồi.

Rốt cuộc là ai? Masaya đang vắt óc suy nghĩ, đột nhiên chuông điện

thoại đổ, suýt chút nữa thì anh nhảy dựng cả lên.

Người gọi đến là Mifuyu, bảo rằng cô sắp tới. Masaya hốt hoảng, do dự không biết có nên nói cho cô biết về lá thư hăm dọa này hay không.

“Sao vậy? Không tiện à?”

“Không, không phải.”

“Thế em qua luôn bây giờ đây, chừng năm phút nữa là đến nơi.”

Sau khi cúp máy, Masaya bỏ lá thư và ảnh vào phong bì, nhét trong túi áo bảo hộ lao động, sau đó bắt đầu thay quần áo. Anh vừa thay xong quần thể thao và áo thun thì chuông cửa kêu.

“Anh ăn tối chưa?” Vừa mở cửa ra, Mifuyu đã hỏi.

“Ăn rồi.”

“Ồ, em tiện thể đi qua McDonald’s.” Cô giơ cái túi trắng lên. Khi ở bên Masaya, cô vẫn nói tiếng vùng Kansai. Có lẽ chỉ ở trước mắt anh ta, Mifuyu mới nói McDonald’s thành McDonald’s.

“Sao đến bất ngờ vậy, lại cần làm nhẫn nữa hả?” Masaya hỏi.

“Đừng nói như thể lúc nào cần anh làm việc em mới đến, em muốn gặp anh thôi.” Mifuyu mỉm cười với anh, nhưng rồi lập tức sầm mặt, ngạc nhiên chau mày lại, “Sao vậy?”

“Không, không có gì đâu.” Masaya nhìn lảng đi hướng khác.

“Mặt anh tái lắm, bị cảm à?” Mifuyu vươn tay ra sờ hán Masaya.

“Anh không sao.” Vừa nói, Masaya vừa gạt tay cô ra. Cô kinh ngạc ngước lên nhìn anh.

“Xin lỗi em, thật sự là không có chuyện gì đâu.” Anh xua tay, “Anh đi pha cà phê. Mifuyu, em ăn hamburger à?”

Cô không trả lời. Masaya liếc mắt nhìn, Mifuyu đang đứng đó bặm môi.

“Masaya,” cô bình tĩnh nói khẽ, “rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại giấu em? Chẳng phải chúng ta vẫn luôn đồng lòng hay sao?

Chúng ta đã thề rồi mà, nếu có khó khăn thì phải giúp đỡ lẫn nhau.”

“Thật tình là không...” Masaya không nói tiếp được nữa, anh dao động trước ánh mắt chân thành của Mifuyu.

Masaya rút phong bì trong túi áo mặc đi làm, lặng lẽ đưa cho cô. Vốn dĩ, anh không muốn nhắc tới chuyện giết ông Toshirou với Mifuyu, từ bấy đến nay, anh vẫn luôn có cảm giác đó là chuyện mà cả hai người đều muốn tránh né.

Lúc đọc lá thư đe dọa ấy, Mifuyu trợn tròn mắt lên trong giây lát. Sau khi đọc đi đọc lại mấy lần, cô ngồi ngay ngắn trên chiếu tatami nhìn thẳng vào Masaya. “Anh đoán được tấm ảnh này từ đâu mà ra không?”

“Không đoán được.”

“Cũng không đoán được người gửi thư là ai hả?”

“Gượng ép mà nói, có lẽ là vợ chồng Sakiko, nhưng anh cảm thấy bọn họ sẽ không dùng cách này.”

“Cái này không phải ảnh chụp bình thường, mà là in ra từ băng video.”

“Lúc đầu anh nghĩ là cắt ra từ cuộn băng video kia, nhưng...” Masaya không biết Mifuyu có hiểu được hàm nghĩa của cụm từ “cuộn băng video kia” hay không, có điều, xem chừng sự lo lắng của anh ta là thừa thãi.

“Trong cuộn băng đó có cảnh nào như vậy không?” Mifuyu tức khắc hỏi.

“Anh nghĩ là không. Tuy rằng quay được bóng anh, nhưng không có cảnh tượng như thế này.”

Mifuyu lại nhìn sang tấm ảnh, hơi nghiêng đầu. Masaya ngắm gương mặt cô, nhủ thầm trong bụng, chúng ta thật không bình thường, nói chuyện giết người mà cứ như đang tán chuyện tầm phào

vậy.

Cô ngẩng đầu lên: “Thế, anh định làm thế nào?”

Masaya không trả lời được. Anh đang không biết làm thế nào thì cô gọi điện tới.

“Anh muốn trả tiền à?”

Masaya khẽ thở dài. “Anh lấy đâu ra mười triệu yên chứ.”

“Nếu như có, anh sẽ trả hả?”

“Anh không biết...” Masaya lắc đầu. Anh không biết nên trả lời cô thế nào. Trong lá thư hăm dọa ấy đã viết rất rõ ràng, nếu không trả tiền thì sẽ báo cho cảnh sát. Dường như đó không đơn thuần chỉ là hăm dọa.

“Nếu anh muốn trả, em có thể giúp anh.”

“Gì hả...” Masaya ngước nhìn cô.

“Nhưng em cho rằng không nên trả tiền.” Mifuyu dùng ngón tay gắp tấm ảnh lên, khe khẽ đung đưa, “Đây là cạm bẫy, vả lại, một khi rơi xuống thì chính là địa ngục, vĩnh viễn không thể nào thoát ra được. Nếu anh cho rằng người gửi lá thư hăm dọa này sẽ bỏ qua như thế thì anh quá ngây thơ rồi đấy. Sau này, hắn sẽ còn đưa ra những yêu cầu vô lý hơn nữa, có khi cả đời này cũng chẳng buông tha cho anh đâu, như vậy liệu có ổn không?”

“Sao được chứ? Nhưng nếu cảnh sát mà biết thì tiêu đời.”

Mifuyu đặt tấm ảnh lên mặt bàn. “Em nghĩ hắn ta sẽ không làm thế đâu. ít nhất, dù anh không trả tiền đúng kỳ hạn, hắn cũng sẽ không báo án ngay lập tức. Làm như vậy chẳng có lợi gì cho hắn cả.”

“Nhưng cũng không thể mặc kệ được. Nếu cứ lần lữa thế này, hắn ta chắc chắn sẽ giở trò mới.”

“Vấn đề chính là ở đây. Trong tình hình hiện nay, chúng ta không có cách gì cả, vì không biết đối phương rốt cuộc là ai. Muốn đối đầu thì

trước tiên phải làm rõ được thân phận của kẻ thù đã. Việc này cần một số manh mối nhất định. Lần này cứ mặc kệ hắn đi đã, như anh nói đấy, một kẻ như vậy chắc chắn sẽ có phản ứng. Đối phương không muốn bị làm ngơ, lần sau chắc hẳn sẽ dùng phương thức mạnh hơn. Đây chính là mục đích của chúng ta. Con người mà, chỉ cần nôn nóng, chắc chắn sẽ để lộ khuyết điểm."

Nhìn bộ dạng mở to mắt, lúc nói chuyện thậm chí còn hơi mỉm cười, Masaya đột nhiên thầm nghĩ, có lẽ người phụ nữ này cảm thấy cách đó rất thú vị.

"Liệu có giống như em nghĩ không?"

"Không thể để mặc cho sự việc phát triển được. Chúng ta cũng phải vắt óc ra mà nghĩ cách, nhưng hiện tại chưa thể làm gì được. Có thể tra ra người mở tài khoản ngân hàng đó, nhưng chắc chắn đấy là tên giả. Thời buổi này, ai cũng có thể thoải mái mở tài khoản ảo mà."

Masaya cũng cảm thấy vậy. "Để xem tình hình rồi tính tiếp..."

"Em cảm thấy nên làm như vậy." Mifuyu gật đầu.

"À này, Mifuyu, có chuyện này anh muốn hỏi em từ lâu." Masaya hơi so cằm lại, nhướng mắt lên, nhìn thẳng vào cô.

Cô lấy lại vẻ nghiêm túc. "Anh muốn hỏi chuyện cuốn băng video đó phải không?"

"Em làm cách nào mà lấy được thứ đó vậy? Vợ chồng nhà Sakiko chắc hẳn cũng đã hành động rồi."

"Lần đó cực kỳ nguy hiểm. Chỉ cần chậm một bước, chắc chắn đã bị người khác hớt tay trên mất rồi, chỉ có thể nói là may mắn thôi."

"Vậy mới hỏi em làm thế nào..."

"Người quay cuốn băng đó là một tay thất nghiệp ở Osaka. Em nói rằng muốn phát cuốn băng trên truyền hình, thế là dễ dàng giành được sự tin tưởng của anh ta, lấy được cuốn băng. Người đó chắc không

liên quan đến lá thư này đâu.”

“Ừ...” Masaya cũng chưa từng gặp người đó, không tiện nói gì thêm.

Mifuyu cầm lá thư lên chăm chú quan sát. “Dấu bưu điện của bưu cục Kojimaji. Nếu là người vùng Kansai, họ sẽ không chạy đến tận Tokyo chỉ để gửi lá thư này đâu.”

“Ngân hàng chỉ định cũng là chi nhánh Shinjuku.”

“Tài khoản ảo có thể làm ở bất cứ đâu trên cả nước. Nếu đã cố tình chỉ định vào tài khoản ở chi nhánh Shinjuku chứng tỏ chỗ đó rất tiện lợi cho đối phương.”

Masaya cũng nghĩ như vậy. “Nhưng anh không quen biết ai ở Tokyo. Quan trọng nhất là, người ở Tokyo không thể nào biết được chuyện xảy ra trong trận động đất đó.”

“Có lẽ kẻ đó sống ở Kansai lúc xảy ra động đất, giờ đã chuyển đến Tokyo, hoặc hắn vẫn luôn ở Tokyo, nhưng đã kiếm được ảnh chụp hoặc băng video qua một con đường nào đó...” Mifuyu tựa như đang nhìn xa xăm, “Ngày mai em sẽ đi Nishimiya một chuyến.”

“Đi Nishimiya?”

“Dù gì, để điều tra được chỗ ở của anh, tên đó chắc chắn đã đi dò la khắp nơi, hẳn phải để lại dấu vết ở đâu đó. Em đi điều tra một chuyến xem sao. Vừa hay, dạo này thời gian của em tương đối thoải mái.”

“Anh đi cùng em nhé?”

“Tốt nhất là anh đừng đi, cũng chưa biết hắn ta hành động thế nào ở Nishimiya. Mà anh ở xưởng cũng bận lắm đúng không, dạo gần đây cứ phải làm thêm giờ suốt à? Em suốt ngày bắt anh làm những thứ quái dị, làm anh mệt thêm nữa.”

“Đâu có, chuyện đó có đáng gì đâu. Mifuyu, em đi một mình hả?”

“Vâng, cứ để em.” Cô vỗ mạnh lên ngực, nhìn chằm chằm Masaya với ánh mắt chân thành, “Đối với hai chúng ta, đây là một cửa ải khó

khăn, nhưng chúng ta cần phải vượt qua nó, không thể thất bại vì chuyện này được."

"Anh hiểu rồi." Masaya cũng nhìn thẳng vào mắt cô.

Chiếc hamburger mà Mifuyu mua ở cửa hàng McDonald's đã nguội ngắt. Cô cho vào bếp lò nướng sơ qua, rồi lấy bia trong tủ lạnh ra.

"Chỉ cần ở bên anh Masaya, ăn gì cũng thấy ngon." Mifuyu cắn một miếng hamburger lớn.

Masaya cũng uống bia, sau đó hai người rúc vào chăn ôm nhau. Cái chăn đã lâu lắm không phơi nắng cứng quèo, lạnh toát, nhưng tấm thân trần của hai người áp chặt vào nhau, chỉ một chốc đã nóng đến nỗi toát cả mồ hôi.

Mifuyu lần tay xuống phía dưới Masaya, nhưng phản ứng của anh ta không nhạy bén cho lắm. Cô ngẩng đầu lên hỏi: "Vẫn chưa yên tâm chuyện lá thư đe dọa đó hả?"

Cô nói không sai. Masaya hiểu rõ rằng giờ có nghĩ ngợi cũng chẳng ích gì, nhưng nội dung của lá thư vẫn cứ quẩn quanh mãi trong đầu.

"Không sao đâu, nhất định em sẽ nghĩ cách điều tra ra đầu ra đũa, để xem rốt cuộc là kẻ nào muốn anh phải khổ sở."

Một cánh tay Masaya vòng qua vai cô, tay còn lại vuốt ve mái tóc của cô. Tóc cô thơm thơm. Masaya đoán đó là mùi dầu gội đầu từ salon tóc của cô.

"Này, Masaya," Mifuyu ngẩng đầu lên, "nếu điều tra được lai lịch của kẻ đó, anh định làm thế nào?"

Masaya không thể trả lời câu hỏi này của cô. Thực lòng, anh thật sự không biết nên làm thế nào. Kể cả điều tra được đối phương là ai, cũng không có nghĩa là từ đây sẽ không bị tống tiền nữa, tất nhiên, lại càng không thể đi báo cảnh sát.

Đầu ngón tay Mifuyu bắt đầu di chuyển trên ngực Masaya. Dường

như cô đang viết gì đó. “Anh Masaya, em đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.”

Masaya ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt cô. “Chuẩn bị tâm lý à...”

Cô nhìn vào mắt anh gật đầu. “Lúc trước em đã nói rồi thôi, thế giới này đầy rẫy những tranh đoạt. Em chỉ có anh là đồng đội, anh cũng chỉ có em là chiến hữu. Để có thể tiếp tục sinh tồn, phải chuẩn bị tâm lý để có thể làm bất cứ điều gì.”

Masaya hiểu ý cô. Nếu muốn sau này không phải lo kẻ dọa nạt kia tái xuất hiện, chỉ có một cách duy nhất mà thôi. Không phải Masaya chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng suy nghĩ ấy quá đỗi khủng khiếp, nên anh đã cố tình gạt đi.

“Masaya.” Thấy anh không đáp, Mifuyu nói tiếp, “Trên đời chẳng có cách nào vẹn cả đôi đường đâu.”

“Ừ...”

“Nếu né tránh không muốn làm chuyện đó, thì khó mà mở được đường thoát.”

“Anh hiểu điều này, nhưng có một số chuyện có thể làm, một số chuyện không thể làm được.”

“Nhưng lúc đó anh đã làm được rồi mà.” Đôi mắt Mifuyu dường như sáng lên. Masaya hiểu hàm ý từ “lúc đó” mà cô nói.

“Đó... đó là một sai lầm.”

“Anh đang hối hận à? Nếu lúc đó anh không giết cậu anh, sự thể sẽ thế nào?”

Masaya cũng không rõ. Nếu lúc đó anh không giết cậu Toshirou, rốt cuộc sẽ thế nào? Tiền bảo hiểm của cha anh chắc chắn đã bị ông cậu lấy đi, có lẽ như vậy lại tốt hơn?

“Mặc dù em không rõ tình hình cụ thể, nhưng dù là kích động nhất thời hay gì đó, chắc chắn rằng dù ở thời điểm nào anh cũng có thể lựa

chọn con đường tốt nhất mà.”

“Chẳng lẽ đó lại là con đường tốt nhất?”

“Em tin vào năng lực phán đoán của anh. với lại, con đường có đúng hay không, còn phải xem hành động về sau.

Mặc cho lựa chọn lúc đầu đúng đắn thế nào chăng nữa, nếu cách làm về sau không đúng thì cũng không được đâu.”

Cách làm về sau... lẽ nào là khiến cho tất cả những người cản trở mình đều biến mất? Đây chẳng lẽ là con đường mà mình nên chọn ư? Masaya muốn hỏi Mifuyu câu này, nhưng lại không thốt ra miệng được.

“Masaya này, anh không thể nghĩ đến việc đi trên đường lớn giữa ban ngày ban mặt được.” Giọng Mifuyu trở nên hết sức nghiêm túc.

Masaya không hiểu lắm, đưa mắt nhìn cô.

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi trên con đường ở trong bóng tối. Dẫu cho bốn phía xung quanh sáng rực như ban ngày, cũng chỉ là ánh sáng không chân thực mà thôi, về điểm này, chúng ta sớm đã chấp nhận rồi còn gì.”

.5.

Đúng một tuần sau, Mifuyu lại đến chỗ ở của Masaya, cô bảo mình đã đi thẳng từ ga tàu điện Tokyo đến, áo khoác đen choàng bên ngoài bộ đồ xanh sẫm. Trước đây, cô chưa từng ăn mặc như vậy đến đây lần nào.

Mifuyu cởi áo khoác, ngồi ngay ngắn trên nệm. “Em nghe ngóng được rất nhiều tin tức đáng ngờ.”

“Tin tức gì?”

“Masaya, anh còn nhớ một người tên là Oonishi không? Lúc trước ở gần nhà anh ấy.”

“Oonishi? À, anh có nhớ. Nhà ông ta rất to, hình như từng giữ chức chủ tịch quận. Anh chưa bao giờ nói chuyện với người nhà đó cả.”

“Em đã hỏi thăm ông Oonishi, ông ấy nói, cuối năm ngoái từng có một người đàn ông đến hỏi xem có ảnh hay băng video ghi lại tình trạng thiệt hại của khu vực xung quanh đó hay không, tốt nhất là có thể xem rõ được tình trạng thiệt hại của các nhà xưởng trong khu phố.”

“Chỉ là nhà xưởng trong khu phố thôi hả?”

“Đúng vậy. Người đó là nhân viên phụ trách kinh doanh máy móc sản xuất của công ty thương mại, muốn điều tra tình trạng hư hại của máy móc do trận động đất gây ra để sau này làm tư liệu tham khảo. Ở khu vực ấy, ngoài nhà anh ra, hình như còn rất nhiều nhà xưởng nhỏ khác nữa.”

“Ừm... nhưng chuyện này thoạt nghe có vẻ không vấn đề gì mà.”

Tất cả các doanh nghiệp, các cơ quan nghiên cứu đều đang tiến hành phân tích tình hình thiệt hại của trận động đất Hanshin Awaji,

công ty thương mại chuyên bán máy móc sản xuất thu thập tư liệu về tình hình thiệt hại cũng không có gì bất bình thường.

“Sau đó vấn đề xuất hiện ngay. Qua Tết, người đó lại đến gặp ông Oonishi, lần này khác với lần trước, hắn ta hỏi cặn kẽ về tình trạng của xưởng cơ khí Mizuhara.”

“Hỏi về nhà anh? Cụ thể là hỏi những gì?”

“Hỏi về tình trạng kinh tế của nhà anh, tình hình kinh doanh của nhà xưởng, còn hỏi về cha anh nữa.”

“Cha anh à?”

“Hỏi xem có phải ông ấy tự sát vì tiền bảo hiểm hay...” Đến lúc này, Mifuyu mới khẽ cúi đầu xuống.

“Vớ vẩn!” Masaya ngoảnh mặt sang một bên, “Chuyện kinh tế nhà anh lâm vào tình trạng quẫn bách và chuyện cha anh tự sát chẳng cần dò hỏi cũng biết.”

Mifuyu chầm chậm chớp mắt, hàng mi rung lên rõ đến độ nhìn thấy được.

“Nghe thấy chuyện này, em sực hiểu ra: đây chính là kẻ gửi thư hăm dọa.”

“Mau giải thích cho anh đi.”

“Đầu tiên, chắc là đứng như lời hắn ta nói, hắn đi thu thập tư liệu cho công việc. Khi hắn xem xét những tấm ảnh hoặc băng video đó, có lẽ đã phát hiện ra cảnh tượng ấy.”

“Cảnh... anh làm chuyện đó?”

Cảnh anh giết cậu Toshirou... dù sao anh cũng không thể nói được câu này thành lời.

Mifuyu gật đầu. “Thời buổi bây giờ gần như nhà nào cũng có máy quay phim. Nếu lúc đó có một hai người ghi lại tình hình ở xung quanh thì cũng không có gì là lạ.”

Masaya cũng gật đầu. Nhà anh cũng có máy quay phim, có điều trong tình huống đó, không thể nào nghĩ đến chuyện quay chụp gì được.

“Em nghĩ là, vào khoảnh khắc phát hiện ra cuốn băng video đó, mục đích của hắn ta đã thay đổi. Thông thường, người ta sẽ đi báo án, nhưng hắn lại không làm như vậy mà quyết định điều tra xem người trong hình là ai trước đã. Hẳn hắn đã nhanh chóng tra ra được đó là con trai của ông chủ xưởng cơ khí Mizuhara, kế đó lại điều tra xem người chết lúc đó là ai. Chỉ có hai người chết ở xưởng cơ khí Mizuhara... cha anh và ông Yonekura Toshirou. Cha anh đã tự sát, vậy thì chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa. Yonekura Toshirou chết do bị thương ở vùng đầu, có thể khẳng định chính là người bị giết kia.”

“Vì vậy hắn gửi thư đe dọa anh...”

Không để cho Masaya nói hết, Mifuyu đã lắc đầu. “Em nghĩ là trước đó hắn đã điều tra về Yonekura, dĩ nhiên cũng sẽ đi tìm con gái của ông ta.”

“Sakiko?” Masaya cắn chặt môi. Anh ta đã dần dần hiểu ra sự việc.

“Có lẽ tên này đã làm bộ vu vơ dò hỏi quan hệ giữa Masaya và Yonekura Toshirou. Sakiko sẽ trả lời thế nào nhỉ?”

“Chắc chắn cô ta sẽ nói ra chuyện mượn tiền. Cô ta nghi ngờ anh lợi dụng trận động đất sát hại bố mình. Những chuyện này chắc chắn cô ta có thể nói ra được.”

“Vậy là, hắn ta đã có được đủ mọi mảnh ghép: động cơ giết người, chứng cứ, lại còn biết anh Masaya có tiền bảo hiểm nhân thọ của bố anh nữa. Sau khi có đủ những thứ này, hắn mới hạ quyết tâm gửi thư đe dọa đến anh.”

“Chậc,” Masaya thở dài, “vì vậy hắn đề nghị anh trả mười triệu yên, trừ đi khoản nợ, tiền bảo hiểm chắc cũng còn lại chừng đó. Chuyện này có lẽ cũng do Sakiko nói với hắn.”

“Việc còn lại chỉ là điều tra địa chỉ của anh Masaya, chuyện này không khó, ở công ty bảo hiểm của bố anh có ghi chép, lúc giải quyết nợ nần ở ngân hàng cũng để lại phương thức liên hệ là địa chỉ này. Theo em, dùng cách nào cũng có thể tra ra được chỗ này thôi.”

Masaya méo mặt. Mifuyu nói rất hợp tình hợp lý, không có điểm gì mâu thuẫn.

“Em có biết họ tên của hắn ta không?”

“Ông Oonishi không nhớ, cả tên công ty cũng quên rồi. Nếu đi khắp xung quanh dò hỏi, có khi cũng có người biết, nhưng em ngại hỏi han nhiều quá sẽ bị người khác nghi ngờ.”

“Ừ. Điều tra được đến mức này đã giỏi lắm rồi.”

“Chỉ hơi mệt thôi.” Mifuyu cười nhăn nhó.

Masaya ôm lấy đầu. Anh đã hiểu tại sao đột nhiên xuất hiện một tên đe dọa, nhưng lại hoàn toàn không biết sau này nên xử lý thế nào.

Mifuyu đang ngồi ngay ngắn bỗng tùy tiện choãi rộng hai chân, cởi bỏ áo ngoài. Hai chiếc cúc áo sơ mi mặc bên trong bật tung ra. Lúc vuốt tóc lên trên, cô thuận đà lắc người một cái, Masaya liền trông thấy viền áo ngực.

“Masaya, không thể mặc kệ tên này được, chết người đấy.”

“Nhưng hắn ta là ai mình còn chẳng biết, cũng chẳng có cách gì.”

“Dù không biết thân phận, nhưng chắc chắn hắn sẽ chủ động tiếp cận anh. Lúc đấy mà còn do dự nữa là sẽ muộn mất, cần phải hạ quyết tâm ngay từ bây giờ.”

“Hạ... quyết tâm?”

“Em đã quyết định rồi.” Mifuyu nhìn chằm chằm vào mắt Masaya. Đôi mắt ấy có thể nhìn xuyên thấu nội tâm người khác. Masaya không muốn cô nhận ra lòng mình đang dao động, vội né tránh ánh mắt cô.

.6.

Dự đoán của Mifuyu hoàn toàn chính xác. Đầu tháng Tư, Masaya đã nhận được lá thư hăm dọa thứ hai. Tên họ người gửi thư giống như lần đầu, vẫn là Yonekura Toshirou.

Lần trước đề nghị anh mua món hàng đó, nhưng hết thời hạn không nhận được tiền hàng, tôi lấy làm tiếc vì điều này, đoán rằng anh đang có chuyện gì đó, nên quyết định cho anh thêm một cơ hội nữa. Lần này không chuyển khoản qua ngân hàng nữa, mà trực tiếp lấy tiền mặt đổi hàng.

Thời gian: 7 giờ tối ngày 8 tháng 4

Địa điểm: quán cà phê Keikadou, đại lộ Chuo, phường 2, quận Ginza.

Chỉ cho phép một người đến. Tôi biết mặt anh, sẽ chủ động chào hỏi. Trước đó, cấm không được có hành vi khả nghi trong quán. Phải đến đúng giờ, dù chậm một phút cũng sẽ lập tức ngừng giao dịch.

Nhắc lại một lần nữa, đây là cơ hội cuối cùng, thật lòng mong anh xuất hiện.

Đọc hết lá thư, Mifuyu gật mạnh đầu. “Như người này đã viết, đây chính xác là cơ hội cuối cùng. Nếu bỏ lỡ lần nữa sẽ không thể tra ra được thân phận thực sự của hắn đâu.”

“Làm thế nào để tìm ra thân phận của hắn đây? Dù có trả tiền cho hắn, hắn cũng không đời nào nói thật với anh.”

Mifuyu hơi ngửa ra phía sau, giơ tay lên trước mặt lắc lắc: “Sao lại đưa tiền cho hắn được? Lần trước em đã nói rồi, trong tình huống này chỉ có một quy tắc thôi.”

“Quy tắc...”

“Chính là làm cho hắn nôn nóng, để cho hắn thật sự nôn nóng. Như thế, chắc chắn hắn sẽ lộ ra nhược điểm.” Khóe môi Mifuyu cong lên.

Ngày 8 tháng 4, 6 giờ 50 phút tối.

Masaya và Mifuyu ngồi trong một quán cà phê ở Ginza, nhưng không phải quán cà phê Keikadou được chỉ định, mà là một quán có tường kính ở bên kia đường. Ở đây, không cần nheo mắt quan sát cũng nhìn rõ được tình hình bên trong quán cà phê Keikadou.

“Đông thật.”

Masaya đang nói về quán cà phê Keikadou. Phía đối diện cũng có tường kính, mé sát vỉa hè có năm bàn, bên kia còn bốn bàn nữa. Khoảng tám phần mười ghế đã có khách ngồi. Giờ vẫn còn sớm để đoán định một người đàn ông trong số kia chính là kẻ hăm dọa, có lẽ hắn ta đang ở đằng xa quan sát, sau khi xác nhận Masaya đến nơi rồi mới xuất hiện.

“Lúc ở Nishimiya nghe người ta nói, tên này không gầy không béo, không cao không thấp, vóc người có thể gọi là tầm thước.” Mifuyu ngồi đối diện với Masaya thấp giọng nói.

“Nói vậy thì người ngồi bên phải kia có thể loại trừ được rồi.” Masaya nhìn chằm chằm vào quán cà phê Keikadou. Người đàn ông ngồi ở bàn mé bên phải rất béo so với người bình thường.

Một người đàn ông khác đang ngồi ở vị trí phía trong, không nhìn rõ được gương mặt. Masaya lấy ống nhòm nhỏ mang theo hướng vào anh ta điều chỉnh tiêu cự. Người này đeo kính.

“Không nghe nói là hắn ta có đeo kính.” Mifuyu lắc đầu.

“Có vẻ cũng không phải anh ta.”

“Không thể tùy tiện khẳng định thế được. Bình thường có lẽ không đeo, hoặc cũng có khả năng bình thường hắn ta đeo kính, nhưng lúc đi

nghe ngóng tình hình ở Nishimiya lại bỏ ra."

Masaya lẳng lặng gật đầu, lại tiếp tục quan sát. Trên bàn của người đàn ông đeo kính có để thứ gì đó giống như tạp chí.

Đúng lúc này, một người đàn ông nữa xuất hiện. Người này mặc vest màu xám, thoạt nhìn đã biết là một viên chức ở công ty nào đó. Anh ta vừa ngồi xuống bàn trống duy nhất ở mé bên trái đã giơ tay lên xem đồng hồ, sau đó đột nhiên hướng ánh mắt ra bên ngoài, tựa như đang nhìn hai người Masaya. Masaya vội vàng cất ống nhòm đi.

"Lại một người nữa xuất hiện rồi." Mifuyu nói.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, Masaya cũng liếc đồng hồ trên tay mình. Vừa đúng bảy giờ.

Năm phút sau đó không có thay đổi gì lớn, ngoài việc cô gái mà tay béo ngồi ở mé phải đợi đã đến.

"Em đi ra một lúc," Mifuyu đứng dậy, "các bước tiếp theo cứ làm như chúng ta đã bàn nhé."

"Em định gọi điện từ chỗ nào?"

"Bên dưới có điện thoại công cộng, em sẽ gọi từ đó."

"Anh biết rồi."

Mifuyu đã ra cầu thang đi xuống. Masaya nhìn theo đến khi cô đi khuất hẳn, rồi lại tiếp tục quan sát quán cà phê Keikadou.

Cô sẽ gọi điện tới quán cà phê. Vì không biết tên họ kẻ tống tiền, cô sẽ nhờ nhân viên phục vụ trong quán hỏi xem ông Yonekura có ở đó hay không. Như vậy, tên hăm dọa kia không thể nào giả vờ điếc được, chắc chắn hắn ta sẽ có phản ứng gì đó. Dĩ nhiên, Mifuyu sẽ không nói gì cả, lúc tên tống tiền cầm ống nghe lên cô sẽ gác máy luôn.

Đã ba phút kể từ lúc Mifuyu rời chỗ ngồi. Đã gọi được điện thoại chưa nhỉ?

Đúng lúc này, trong quán cà phê Keikadou có biến động. Nhân viên

phục vụ xuất hiện, nói gì đó với đám khách, người đàn ông ngồi mé bên trái lập tức có phản ứng. Anh ta đứng lên, được nhân viên phục vụ dẫn vào trong, biến mất khỏi tầm mắt Masaya.

Chưa đến một phút sau, người đàn ông đã trở ra, anh ta không trở về chỗ ngồi mà cầm tờ hóa đơn trên bàn lên, trông có vẻ như sắp rời khỏi.

Masaya vội vàng đứng lên khỏi chỗ ngồi, thanh toán tiền, đi xuống cầu thang, vừa đúng lúc Mifuyu xuất hiện. “Sao hả?” Cô hỏi.

“Chính là người xuất hiện lúc cuối cùng, có vẻ như hắn muốn ra về.”

“Đúng như dự đoán, quả nhiên hắn đã nghi ngờ.”

Lúc hai người rời khỏi quán cà phê, người kia cũng từ trong quán Keikadou đi ra, men theo đại lộ Chuo đi về phía phường 4. Masaya và Mifuyu cũng đi theo hướng ấy.

Hôm nay Masaya mặc vest màu xanh sẫm với áo sơ mi trắng, Mifuyu bảo ăn mặc kiểu như vậy sẽ không gây chú ý, họ đã mua bộ này trong một cửa hàng giảm giá để dành riêng cho ngày hôm nay. Mifuyu thì mặc áo len và quần bò, kéo sụp chiếc mũ bông xuống che mắt, còn đeo cả kính đen. Cửa hàng Hanaya ở ngay gần đây, cô lo tình cờ gặp phải người quen.

Được một lúc, người kia xuống ga tàu điện ngầm, lên tàu tuyến Marunouchi. Masaya và Mifuyu lên toa tàu bên cạnh. Người rất đông, muốn theo dõi người này không phải việc dễ. Mỗi lần tàu vào ga, Mifuyu đều đi xuống thềm ga, xác định đối phương không xuống tàu rồi mới lên tàu trở lại.

“Hắn định đi đâu nhỉ?”

Mifuyu khẽ lắc đầu: “Không rõ, đợi khi nào hắn xuống tàu, chúng ta sẽ chia nhau hành động.”

“Ok.” Masaya gật đầu.

Rất nhiều hành khách xuống tàu ở Shinjuku, nhưng người kia vẫn ở lại. Tàu điện đi qua các ga Nishi Shinjuku, Nakano-sakaue, Shin-Nakano, người kia vẫn không có động thái gì. Anh ta nắm chặt tay nắm, hai mắt khép hờ, trông như thể hoàn toàn không đề phòng bị theo dõi. Masaya cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Người nhận được cuộc điện thoại khả nghi trong quán cà phê liền vội vàng bỏ đi chẳng lẽ lại hoàn toàn không đề phòng chút nào như vậy sao?

Mối nghi hoặc trong đầu anh còn chưa kịp hình thành, người kia đã bắt đầu hành động. Lúc tàu điện ngầm sắp đến Minami-Asagaya, anh ta liền đi ra chỗ gần cửa. Masaya liếc nhìn Mifuyu, ánh mắt hai người gặp nhau.

Đến Minami-Asagaya, người kia quả nhiên đã xuống tàu. Thấy vậy, Mifuyu xuống tàu trước, lát sau Masaya cũng xuống theo.

Người kia ra khỏi ga tàu điện ngầm, men theo đường Nakasugi đi về phía ga tàu hỏa Asagaya. Mifuyu đi sau anh ta chừng mười mét, khoảng mười mét phía sau cô là Masaya. Người đi trên đường rất đông, khỏi cần lo lắng bị người kia phát hiện.

Masaya lại thấy nghi ngờ. Sự việc tiến triển quá thuận lợi. Một kẻ đã chuẩn bị cả tài khoản ảo hòng dọa dẫm tống tiền mình, tại sao lại dễ dàng lộ mặt ra như thế? Anh cứ có cảm giác đã nhầm lẫn ở đâu đó, hoặc giả đã tìm lầm người rồi cũng nên. Nhưng lúc Mifuyu gọi điện thoại, quả thực chỉ mình đối phương là có phản ứng.

Người kia đã rẽ trái. Mifuyu rảo nhanh bước chân, lúc đi qua chỗ rẽ, cô liếc nhìn sang phía Masaya một cái.

Ra đến đường nhỏ, người qua lại thưa dần. Để không khiến đối phương chú ý, phải đi cách xa hơn ban đầu một chút. Nếu cách xa quá, ngộ nhỡ người kia đột nhiên đi vào tòa nhà nào đấy, có thể sẽ bị mất dấu. Masaya tập trung tinh thần bám theo phía sau.

Người kia đột ngột đổi hướng. Tưởng anh ta định ngoảnh đầu lại

nhìn, Masaya giật thót mình, nhưng đối phương lại đi vào một tòa chung cư ở bên phải.

Mifuyu nhìn Masaya, giơ tay xua xua, tựa như đang ra lệnh cho anh chớ có đi theo. Quả vậy, nếu đối phương đã biết Masaya, lại gần thêm nữa thì quá nguy hiểm.

Anh dừng bước, mua một bao thuốc lá ở máy bán hàng tự động bên cạnh, rồi châm ngay một điếu, vừa hút vừa đợi cô trở lại.

Khoảng năm phút sau, Mifuyu từ trong tòa nhà đi ra. Trông thấy cô, Masaya liền đi theo luôn. Vừa hay, con đường quay lại ga tàu điện ngầm Minami-Asagaya.

Lúc ra đến đường Nakasugi, Masaya đuổi kịp Mifuyu.

“Điều tra được họ tên hắn rồi.”

“Tên là gì?” Masaya nhìn về phía trước, hỏi.

Mifuyu chìa ra một tấm danh thiếp. “Anh có quen không?”

“Không, hoàn toàn không.” Anh lắc đầu.

Bên trên tấm danh thiếp đề “Soga Takamichi”.

.7.

Bánh mì nướng với xúp rau củ, trứng chiên thịt xông khói, ăn xong uống cà phê... Takamichi vừa đọc báo vừa ăn bữa sáng cố định ấy. Kyoko từng nhiều lần tìm cách khiến chồng mình thay đổi thói quen này, song lần nào anh cũng gạt đi, hoàn toàn không nghe lời khuyên của cô. Dạo gần đây, Kyoko đã bỏ cuộc, như vậy còn tốt hơn là vừa ăn vừa xem tivi. Vợ chồng họ nghiêm cấm con gái Haruka xem tivi lúc ăn cơm. Nếu ông bố không tuân thủ được, thì không thể nào làm gương cho con cái.

“Những vụ gái trẻ gạ gẫm đàn ông trung niên quan hệ tình dục sau đó moi tiền hình như càng lúc càng nhiều thì phải. Thế này thực ra chính là mại dâm. Bọn trẻ dạo này đúng là chẳng ra làm sao cả, chẳng hiểu chúng nó đang nghĩ cái gì nữa.” Takamichi cất tiếng nói từ phía sau tờ báo.

“Vẫn là đám đàn ông chẳng ra gì.”

“Cũng đúng. Đăng cả lên báo đây này, nói về các viên chức công ty từng có quan hệ tình dục vót gái trẻ. Có người có con gái học cấp II hay cấp III rồi cơ đấy. Những người như vậy đều nói họ không bao giờ muốn con gái đi làm những chuyện kiểu như vậy, thật là quá ích kỷ.”

“Loại người này đáng ra phải bị tử hình, không thì cắt xừ cái của nợ kia đi ấy.”

Câu nói của Kyoko làm Takamichi bật cười khùng khục. Anh gập tờ báo lại. “Tối nay có thể anh về hơi muộn.”

“Lại phải tiếp khách à?” Kyoko nhướng mắt lên nhìn chồng.

“Không. Anh có hẹn. Lần trước đã nói với em rồi mà, chính là con gái của trưởng phòng Shinkai đó.”

“À, rốt cuộc cũng gặp được rồi. Tuần trước cô ta sát giờ mới giở quẻ đúng không?”

Vốn đã hẹn gặp nhau trong quán cà phê, nhưng Shinkai Mifuyu gọi điện đến quán, bảo đột nhiên có việc gấp nên không thể đi được.

“Ừ, nhưng mà nói cô ấy sát giờ mới giở quẻ thì bất công quá, tại anh đột ngột đề nghị gặp mặt đấy chứ.”

“Tóm lại là chuyện tốt, anh cũng mất công quá rồi.”

“Ừm. Nói thật, anh cũng không ngờ lại lằng nhằng đến vậy, nhưng không nghĩ cách đưa món đồ đó cho con gái trưởng phòng Shinkai, trong lòng anh không sao yên được.” Takamichi đứng dậy, mặc áo khoác, cầm cặp da để trên ghế đi ra phía cửa. Kyoko theo sau.

“Anh có ăn tối ở nhà không?”

“Chắc là có.” Anh vừa đi giày vừa nói.

Chắc là có, nhưng không thể đảm bảo... ông chồng làm nhân viên công ty thương mại dường như đang dùng lưng để nói với vợ. Kết hôn bảy năm nay, Kyoko sớm đã quen với chuyện này rồi.

“Nếu ăn bên ngoài nhớ gọi điện báo em nhé.”

“Biết rồi, thế nào anh cũng sẽ gọi điện cho em trước tám giờ.”

Sau khi tiễn chồng đi làm, Kyoko đánh thức Haruka dậy. Cô con gái năm nay đã học tiểu học của cô vẫn không thể tự mình ra khỏi giường, lại còn thường hay cằn nhằn buồn ngủ, không chịu đi học.

Nhưng sáng sớm nay con bé dậy ngay, thật là hiếm thấy. Nó mặc áo ngủ ra phòng khách, ngó nghiêng xung quanh: “Bố đâu rồi?”

“Đi làm rồi.”

“Ơ? Đã đi rồi ạ? Con muốn gặp bố mà.”

“Nói cái gì đấy. Lần nào chẳng thế, nên mới bảo con dậy cho sớm vào.”

Haruka đứng đó phụng phịu không vui, Kyoko thấy hơi lo lo. Bình

thường bố đi làm sớm, con bé này chẳng để ý bao giờ, tại sao sáng nay lại nói vậy?

Ngồi ở bàn ăn, Haruka vẫn cứ là lạ, lại dùng nĩa chọc chọc thịt xông khói, không chịu ăn cho tử tế.

“Bố có về sớm được không ạ?”

“Sao thế? Tìm bố có việc gì à?”

“Cũng không có gì.”

“Đừng có toàn nói những câu khó hiểu thế nữa, ăn nhanh lên, muộn học rồi đấy.”

Haruka thường ngày không thân thiết với bố lắm, có lẽ tại công việc của Takamichi bận rộn quá, rất ít khi gặp mặt con. Con bé đa phần toàn làm nũng với Kyoko, hầu như không bao giờ õng ẹo trước mặt Takamichi. Có lúc, Takamichi cũng cảm thấy hơi cô đơn.

Đưa con gái ra cửa xong, Kyoko bắt đầu ăn bữa sáng một mình, Haruka chỉ ăn nửa lát bánh mì, gần như không đụng vào món canh rau củ. Kyoko ăn hết tất cả chỗ đó, lại nướng thêm một lát bánh mì, còn tự lẩm bẩm: “Ăn nhiều thì mới béo được.”

Kyoko rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, người chồng công tác ở công ty thương mại hàng đầu làm việc cần mẫn, không có thói quen gì xấu, đối xử với ai cũng chu đáo. Đứa con gái duy nhất là Haruka rất hoạt bát khỏe mạnh. Cô cũng rất hài lòng với căn hộ này, đi bộ đến Minami-Asagaya chỉ mất có mấy phút, thuận tiện mua đồ, áp lực trả nợ lại không lớn lắm. Takamichi cũng không hề phản đối việc cô ghi danh vào trường văn hóa.

Kyoko thầm nghĩ, chỉ cần cuộc sống hiện tại có thể tiếp tục, mình cũng không cầu mong gì hơn nữa. Cô tin rằng nó sẽ tiếp tục được, vì không có gì chứng tỏ cuộc sống này sẽ bị phá hoại.

Ăn sáng xong, cô bắt đầu giặt quần áo, sau đó lau kính, tiện thể quét dọn ban công luôn. Cô quyết định hôm nay sẽ quét dọn những chỗ

bình thường không dọn dẹp. Cô dọn dẹp bên dưới bồn rửa ở bếp, lau chùi mặt trên tủ lạnh, lại còn dùng nước tẩy chuyên dụng tẩy đi vết ố trên bộ xô pha bằng da, việc này tương đối mất công.

Cô đang vừa xem tivi vừa ăn bữa cơm đã quá giờ thì Haruka về. Kyoko vội vàng tắt tivi đi.

Haruka muốn làm bánh ga tô cho bố. Kyoko nghĩ, hôm nay sao con bé này nói năng lạ vậy, nhưng đây cũng là một ý khá hay. Takamichi không uống được rượu, nhưng lại thích ăn đồ ngọt. Hồi mới cưới, Kyoko rất hay nướng bánh quy cho anh ăn.

Hai mẹ con bận rộn làm bánh, chớp mắt đã đến chiều. Kyoko dẫn Haruka đi mua đồ làm cơm tối.

"Hôm nay muốn ăn gì?" Lúc đứng trước quầy thực phẩm trong siêu thị, Kyoko hỏi con gái.

"Rau củ bỏ lò phô mai." Haruka trả lời ngay, không nghĩ ngợi, "Bố thích ăn, bố thích ăn rau củ bỏ lò phô mai nhân tôm."

"Ừ."

Tối nào cũng mệt mỏi vì không biết nên làm món gì, hôm nay lại quyết định đơn giản như vậy, hay thật. Nhưng sao hôm nay con bé này cứ nghĩ đến bố nó mãi thế nhỉ.

Về nhà, Kyoko bắt đầu chuẩn bị, chỉ đợi Takamichi về là bỏ lò ngay.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Takamichi vẫn chưa về. Haruka vừa xem tivi vừa liên tục nhìn đồng hồ. Trên tivi đang chiếu chương trình thần tượng thường ngày nó thích xem nhất, nhưng con bé gần như không để tâm chút nào.

"Sao bố vẫn chưa về?"

"Ừ, nhưng bố nói trước 8 giờ sẽ gọi điện về nhà." Kyoko nhìn đồng hồ, sắp 7 giờ rưỡi rồi.

Lại mười phút nữa trôi qua, điện thoại treo trên tấm ngăn phòng

khách đổ chuông.

“Cuối cùng cũng gọi điện rồi.” Kyoko thở phào, cầm ống nghe lên. Ngại quá, lại phải ăn cơm bên ngoài rồi... cô tưởng mình sẽ nghe được những lời ấy.

Nhưng trong ống nghe lại không phải giọng của chồng cô.

“A lô, cho hỏi có phải nhà anh Soga không ạ?” Giọng của một cô gái trẻ.

“Vâng.”

“Thật xin lỗi vì đột ngột làm phiền, tôi họ Shinkai.”

“Shinkai? À, có nghe chồng tôi nói rồi, cô là con gái của trưởng phòng Shinkai đúng không?” Kyoko gật đầu, nhưng lại lấy làm khó hiểu, sao người này lại gọi điện về nhà mình? Lúc này lẽ ra chồng cô phải đang ở cùng cô ta chứ.

“Lần này được anh Soga giúp đỡ, tôi rất cảm kích.”

“Nào có gì đâu, chồng tôi luôn nói trưởng phòng Shinkai rất quan tâm đến anh ấy, anh ấy chỉ làm việc nên làm thôi.”

“Vâng... vậy, anh Soga có nhà không ạ?”

“Hả?” Kyoko ngẩn người ngạc nhiên, “Cô không ngồi với chồng tôi sao? Anh ấy nói tối nay sẽ gặp mặt con gái của trưởng phòng Shinkai mà.”

“Vâng. Chúng tôi đã hẹn nhau như thế, nhưng tới giờ hẹn, anh Soga vẫn không đến, tôi nghĩ không biết anh ấy có quên hay không...”

“Chậc, thật xin lỗi cô quá! Anh này đi đâu vậy chứ, nhưng tôi nghĩ chắc anh ấy không quên đâu, sáng nay anh ấy còn nhắc mà.”

“Thế tôi sẽ đợi thêm một lúc nữa vậy.”

“Giờ hẹn của hai người là...”

“7 giờ. Tại một quán cà phê tên là Keikadou ở khu Ginza.”

Nói vậy là đã để người ta đợi năm mươi phút. Dù có chuyện gì, nếu

trễ giờ lâu như vậy, lẽ ra chồng cô phải gọi điện đến quán cà phê mới đúng.

“Tôi đợi thêm một lát nữa vậy ạ.” Dường như phát hiện ra thái độ nghi hoặc của Kyoko, Shinkai Mifuyu nói.

“Thôi khỏi đi ạ, làm như vậy thật là ngại quá.” Kyoko suy nghĩ thật nhanh, không thể để chồng mình mất mặt được, làm vợ của Takamichi nhất định phải biết đưa ra những quyết định hợp lý, “Thế này đi, nếu đến tám giờ mà chồng tôi vẫn chưa đến thì cô cứ về nhà trước đi ạ. Có lẽ sau lúc đó, anh ấy sẽ đến quán cà phê, nhưng cũng chẳng còn cách nào... nếu có thể liên lạc được với anh ấy, tôi sẽ nhắn anh ấy gọi điện cho cô. Như vậy có được không ạ?”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ đợi đến 8 giờ ạ.”

“Có thể cho tôi biết số điện thoại nhà cô được không ạ?”

Kyoko vội ghi lại số điện thoại mà Shinkai Mifuyu nói. Như vậy là được rồi? Chắc là không có gì sơ sót, nhưng rốt cuộc Takamichi đi đâu thế nhỉ?

Sau khi gác máy, nỗi bất an nhanh chóng dâng lên trong tâm trí cô. Lúc trước cô chưa bao giờ gặp chuyện như thế này, kể cả có đến muộn, Takamichi chắc chắn sẽ liên lạc với đối phương.

Cô gọi vào số di động của Takamichi nhưng không gọi được, có lẽ đã hết pin.

“Bố đâu ạ?” Haruka hỏi.

“Hình như đã đi đâu đấy vì công việc rồi, bố con thật chẳng ra làm sao cả, hai mẹ con ăn trước đi vậy.”

Con gái cô lắc đầu. “Con muốn ăn với bố cơ, con muốn đợi bố về.”

Con bé chắc đã đói rồi vậy mà... Kyoko ngạc nhiên nhìn mặt Haruka.

Cô quyết định gọi điện đến công ty, nhưng người bắt máy lại ở bộ

phận khác, anh ta nói bộ phận của Takamichi đã về hết từ sớm rồi.

Cuối cùng, vẫn là hai mẹ con ăn món rau củ bỏ lò với phô mai. hơn 10 giờ, điện thoại lại đổ chuông, Kyoko vội vàng cầm ống nghe lên, nhưng lại là Shinkai Mifuyu gọi điện tới.

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa liên lạc được với chồng.”

“Vâng. Công việc của anh Soga có vẻ rất bận rộn.”

“Có lẽ anh ấy gặp phiền phức trong công việc, hồi trước chưa bao giờ có chuyện thế này... thật sự rất xin lỗi cô.”

“Không sao đâu ạ, chị đừng để tâm.”

“Cảm ơn cô.”

Lẽ ra cô phải xin lỗi Shinkai, nhưng lại được người ta an ủi qua điện thoại. Sau khi dập máy, Kyoko lại nhìn đồng hồ.

Hai ngày sau, Kyoko và Shinkai Mifuyu gặp nhau. Tối hôm đó, Takamichi vẫn không về nhà. Ngày hôm sau, Kyoko gọi điện đến công ty, biết được anh cũng không đi làm. Buổi chiều, cô đến đồn cảnh sát. Cảnh sát lấy lời khai, nhưng trông chừng có vẻ cũng không hành động ngay, chỉ đề nghị cô tiếp tục đợi.

Kyoko đứng ngồi không yên, không thể chịu được nữa, buổi tối cô bèn gọi điện cho Shinkai Mifuyu, nghĩ rằng đối phương có thể cung cấp một số manh mối.

Shinkai Mifuyu ở bên ngoài trông chín chắn hơn nhiều so với tưởng tượng, quá khác so với hình dung của cô, ngay cả lúc Mifuyu chào hỏi, cô cũng không kịp phản ứng, nhưng tên in trên tấm danh thiếp quả thực chính là Shinkai Mifuyu. Nghe nói Mifuyu đang kinh doanh salon tóc, Kyoko lại càng thêm kinh ngạc.

“Chắc chị đang lo lắng lắm.” Nghe lời kể của Kyoko, cô chau đôi lông mày được tỉa tót rất đẹp lại.

“Thế nên, thật ngại quá, tôi muốn hỏi xem cô có manh mối gì

không.”

Shinkai Mifuyu chỉ lắc đầu đầy cảm thông. “Tôi chỉ nói chuyện điện thoại với anh Soga, anh ấy bảo muốn đưa cho tôi một món đồ gì đó, tình hình cụ thể khi gặp mặt sẽ nói...”

“Ồ...” Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, cảm thấy có gặp nhau cũng chẳng ích gì, nhưng khi nghe những lời này Kyoko vẫn lấy làm thất vọng, thở dài một tiếng.

“Không biết anh ấy muốn đưa cho tôi thứ gì...” Shinkai Mifuyu lẩm bẩm như thể tự nói với chính mình.

“Là tấm ảnh.” Kyoko nói.

“Ảnh?”

“Anh chụp chung của cô với bố mẹ. Anh ấy tình cờ phát hiện ra, nghĩ là nhất định phải giao lại cho cô, còn nói rằng những thứ kiểu như album ảnh chắc chắn đã bị hủy mất trong trận động đất rồi.”

“Ồ, vì chuyện này mà mất công...” Shinkai Mifuyu lắc đầu.

Nhìn vẻ mặt người đối diện, Kyoko bấy giờ mới hiểu ra tại sao lúc nãy mình không nhận ra cô gái này chính là Shinkai Mifuyu. Takamichi từng cho cô xem tấm ảnh đó một lần. Mặc dù không nhìn kỹ, nhưng ấn tượng lúc đó và cảm giác mà cô gái này mang đến lại hoàn toàn khác hẳn nhau.

Có điều chuyện này không quan trọng, điều Kyoko lo nhất bây giờ là chồng mình.

Chương 5

.1.

Đố chỗ rượu vang còn lại vào hai chiếc ly, chai rượu đã rỗng không. Takaharu nâng ly lên. “Cạn một ly cuối cùng nhé.”

Dường như nhận ra được ý đồ của anh ta, Shinkai Mifuyu cũng mỉm cười nâng ly rượu lên. Hai chiếc ly chạm vào nhau khẽ kêu lanh canh.

Takaharu nhấm một ngụm rượu vang, hít vào một hơi, cảm nhận mùi thơm của rượu vang và hoa. Bậu cửa sổ được trang trí bằng hoa tươi, bên ngoài là cảnh đêm phồn hoa của Tokyo. nơi này là nhà hàng Pháp nằm trên tầng cao nhất của khách sạn. Nghe nói đầu bếp chính ở đây từng nhiều lần giành được huy chương ở Pháp, có vẻ không phải chỉ là quảng cáo suông, bữa ăn đêm nay đã đủ để chứng minh điều ấy.

“Nhìn nét mặt anh cứ như rốt cuộc cũng trút được gánh nặng ấy.” Mifuyu mỉm cười.

“Tôi không thể phủ nhận, quả là thở phào nhẹ nhõm. Làm việc với người phụ nữ tinh quái như cô đây, không thế lơi lỏng phút nào.”

“Tôi mà tinh quái?”

“Dĩ nhiên, bị gương mặt xinh đẹp của cô quyến rũ, người ta sẽ vô thức làm ra những điều bất lợi cho mình, ký tên đóng dấu vào bản hợp đồng có lợi cho phía các cô.”

“Tôi không nghĩ lần hợp tác này lại bất lợi cho Hanaya.” Mifuyu lườm anh ta một cái, đương nhiên, ánh mắt cô không hề có vẻ thù địch.

“Tôi lúc nào cũng phải hết sức cẩn trọng, đề phòng bị cô mê hoặc thành thử mới mệt mỏi rã rời. Chính vì thế, mùi vị của rượu vang mới trở nên đặc biệt như vậy.”

“Tôi mới là người căng thẳng đây này, không ngờ lại có thể hoàn

thành được một vụ giao dịch lớn đến thế."

"Không ngờ cô cũng có thể nói ra những lời khiêm tốn như thế, tôi thật sự rất ngạc nhiên đấy. Cô chỉ nhấc tay một cái đã làm được chuyện khiến cả giới trang sức đá quý phải trố mắt, chẳng lẽ cô cũng biết căng thẳng hay sao?"

"Tôi cũng là người bình thường thôi mà." Cô đưa ly rượu lên môi. Có vẻ cô đã hạn chế thoa son để ăn uống, nhưng đôi môi cô vẫn tươi tắn.

"Lúc trông thấy chiếc nhẫn cô mang đến, tôi thật sự rất ngạc nhiên. Người bình thường không thể nào nghĩ ra được, mà không, phải nói đó là sáng tạo xưa nay chưa từng có mới đúng. Quả không hổ là phụ nữ."

"Cảm ơn." Cô cũng hơi cúi đầu trịnh trọng nói lời cảm tạ.

"Điều làm tôi ngạc nhiên hơn nữa, là cách cô mang theo chiếc nhẫn ấy đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi. Tôi đã gặp đủ loại người không hẹn trước mà cứ thế nhao thẳng đến như những thương gia cứng rắn hoặc những nhà thiết kế không tự biết mình là ai..., nhưng đợi ở trong thang máy dành riêng cho nhân viên để gặp tôi thì cô là người đầu tiên đó."

"Tôi nghĩ đó là nơi mà giám đốc Akimura chắc chắn sẽ xuất hiện, vả lại còn không thể dễ dàng bỏ chạy nên quyết định chọn chỗ đó. Khi ấy thật là thất lễ quá."

"Cô từng làm việc trong cửa hàng của tôi, thảo nào nắm được phạm vi hoạt động của tôi ở mức độ nhất định. Phục cô thật đấy. Có điều, cũng là một kinh nghiệm rất thú vị, lần đầu tiên tôi bị người ta chặn ở trong thang máy đấy, chắc cũng là lần cuối cùng."

"Tôi cũng hy vọng đó là lần cuối cùng." Cô lại nhoẻn cười.

Chuyện xảy ra chừng bốn tháng trước. Takaharu muốn về phòng giám đốc, liền vào trong thang máy, không ngờ ở bên trong đã có một cô gái mình không quen biết. Thang máy vừa mới khởi động, cô gái

liền đề nghị anh ta xem tác phẩm của mình. Takaharu còn chưa kịp trả lời, cô đã mở hộp ra trước mặt anh ta.

Takaharu vốn định nói, cô có chặn tôi ở đây cũng không có tác dụng gì, nhưng vừa trông thấy những chiếc nhẫn trong hộp, anh ta liền nuốt ngay lời lại.

Trong hộp có mấy kiểu mẫu anh ta chưa từng thấy bao giờ, trong đó nổi bật nhất là chiếc nhẫn gắn đá quý theo lối lập thể, bên dưới ruby có kim cương, hai viên saphire xếp ở phía trên và phía dưới. Anh ta bị kiểu mẫu này thu hút, muốn xác nhận xem các loại đá quý được gắn lên đó bằng cách nào.

“Anh có hứng thú không?” Cô hỏi.

“Một chút.” Takaharu trả lời.

Takaharu mời cô vào phòng giám đốc, sau đó cầm điện thoại nội bộ lên. Song cô lại nói: “Anh hãy tự mình xem trước đã.”

Anh ta vốn định gọi nhân viên thạo về đá quý và kim loại quý lên, nhưng cô đã nhận ra. Takaharu lấy làm khó xử, vì anh ta gọi nhân viên lên thực ra còn có một mục đích khác. Song ngay cả ý đồ này cũng bị cô nhìn thấu. Cô mỉm cười nói: “Anh có gọi nhân viên kỹ thuật lên, bảo họ ghi nhớ cấu tạo của các mẫu thiết kế này cũng chẳng được tích sự gì đâu. Ngoại trừ chúng tôi, không ai có thể tạo ra loại sản phẩm này, một trăm phần trăm không thể.”

“Ý cô là gì?”

“Chúng tôi đã đệ đơn đăng ký độc quyền cấu tạo này, đồng thời đã triển lãm công khai. Đơn đăng ký được phê duyệt chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Thực lòng, đấy là thời điểm Takaharu kinh ngạc nhất. Có rất nhiều người đến giới thiệu mẫu thiết kế, nhưng chưa từng có ai đi đăng ký độc quyền trước rồi mới mang đến cả.

“Hy vọng anh có thể xem xét kỹ lưỡng tác phẩm của chúng tôi trên

cơ sở đã hiểu được điều này.” Mifuyu lại mở chiếc hộp ra lần nữa.

Lúc nhìn thấy tác phẩm của cô, trực giác của Takaharu đã tin chắc rằng những thứ này có thể trở thành sản phẩm thương mại. “Mục đích của cô là gì?”

“Nói một cách đơn giản, chính là hợp tác về mặt kinh doanh và kỹ thuật. Tôi cho rằng có mấy cách như sau: thứ nhất, sản phẩm do chúng tôi sản xuất, Hanaya phụ trách tiêu thụ; thứ hai, chúng tôi chuyển nhượng quyền sở hữu kỹ thuật của mẫu thiết kế này, Hanaya sản xuất và cách tân. Dù là hình thức nào, mong rằng các sản phẩm trong phạm vi hợp tác kinh doanh đều dùng một nhãn hiệu mới.”

Trên tấm danh thiếp cô chìa ra có in dòng chữ “Blue Snow - Chủ tịch Shinkai Mifuyu”.

Hôm đó, Mifuyu để lại mấy sản phẩm mẫu rồi ra về. Takaharu triệu tập các nhân viên thân tín của mình lại, để bọn họ xem xét. Họ hoàn toàn nhất trí về hai điểm. Một, đây là những mẫu thiết kế hoàn toàn mới mẻ, chắc chắn sẽ bán chạy; hai, hợp tác kinh doanh với một công ty không rõ nội tình bên trong quả có hơi mạo hiểm. Cả hai điểm này đều đã nằm trong dự liệu của Takaharu.

Trước tiên, họ tiến hành điều tra về tình trạng đăng ký độc quyền, biết được khả năng sản phẩm này được phê duyệt là rất cao. Nếu muốn kiến nghị, nhất thiết phải chứng minh được đã tồn tại sản phẩm tương tự trước khi thông báo độc quyền được công khai.

Vẫn có mấy nhân viên kiên trì phản đối, nhưng Takaharu quyết định dựa vào trực giác đánh cược một ván. Anh ta quyết định gặp Shinkai Mifuyu, lúc đó đã là mười ngày sau khi hai người gặp nhau lần đầu tiên.

“Cô vẫn chưa nói cho tôi biết.” Takaharu vừa uống cà phê vừa nói.

“Gì cơ ạ?”

“Những sản phẩm mẫu mà cô cho tôi xem lúc đầu là do ai làm?

Thoạt tiên tôi tưởng là cô, nhưng nói chuyện mấy lần mới phát hiện hóa ra không phải. Tôi nghe nói hiện Blue Snow có năm nhân viên kỹ thuật, nhưng hình như đều mới tuyển dụng gần đây. Tôi rất muốn biết người tạo ra hàng mẫu kia là ai."

"Tại sao? Ai làm mà chẳng được? Chỉ cần biết được cấu tạo, những người có kỹ thuật nhất định đều có thể làm được."

"Tất nhiên, giờ thì ai cũng có thể làm, vì vừa có kỹ thuật lại có cả hiện vật nữa, nhưng lúc cô nghĩ ra thiết kế đó, chắc chắn là chẳng có thứ gì cả. Muốn biến thiết kế trong đầu cô thành hiện vật, tôi nghĩ là tương đối khó khăn, có giành được đăng ký độc quyền hay không chủ yếu là ở phần này. Cô không có kỹ thuật làm đồ trang sức, vậy nên chắc chắn đã có người giúp cô hoàn thành chúng. Nói hơi cực đoan một chút, việc giành được đăng ký độc quyền chính là công lao của người phía sau cô. Vậy nên tôi mới muốn biết người này đang ở đâu, làm gì."

Takaharu nhớ đến nét mặt những nhân viên kỹ thuật sau khi xem sản phẩm mẫu. Bọn họ kinh ngạc trầm trồ trước sự sáng tạo độc đáo đó, nhưng điều khiến họ sững sờ hơn cả, chính là phương pháp sử dụng để sắp đặt đá quý theo kiểu lập thể.

Một người trong số họ đã nói một câu khiến Takaharu ấn tượng sâu sắc: "Thứ này chắc không phải do người chuyên chế tác đồ trang sức làm ra."

Câu này quá bất ngờ, Takaharu vội hỏi anh ta nói vậy nghĩa là sao.

"Tôi thấy đúng là làm rất tốt, nhưng lại quá tốn công vào những chỗ đơn giản. Những kỹ thuật mà người chỉ cần học qua lớp hướng dẫn chế tác đồ trang sức nghiệp dư cũng hiểu thì người này lại không biết, nhưng những chỗ phức tạp lại được làm một cách hoàn mỹ. Nói thế này cho dễ hiểu, đây là một món thập cẩm các loại kỹ thuật thủ công." Nhân viên kỹ thuật đó giải thích.

“Từ giờ trở đi chúng ta đã là đối tác của nhau rồi, tôi cũng có quyền được biết chuyện này chứ nhỉ?”

Mifuyu mỉm cười, không hiểu cớ gì lại hướng ánh mắt ra phía ngoài cửa sổ. Trên ô cửa kính phản chiếu đôi mắt to tròn.

“Người làm ra thứ này,” cô chậm rãi cất tiếng, “là một công nhân bình thường có thể gặp được ở bất cứ xưởng cơ khí nhỏ nào. Anh ta không phải chuyên gia làm đồ trang sức, nghề chính là gia công kim loại.”

Quả nhiên, Takaharu thầm nghĩ, xem ra tay kỹ thuật viên kia không nhìn lầm.

“Anh ấy đã không còn trên thế gian này nữa rồi.”

“Gì hả?”

Mifuyu ngoảnh đầu lại nhìn Takaharu. “Anh ấy là bạn của bố tôi, tôi đã nhờ anh ấy làm giúp mình những món hàng mẫu được đón nhận đó. Như anh biết đấy, tôi không có kiến thức về phương diện chế tác trang sức, chỉ biết cùng anh ấy lần mò từng chút một rồi định ra phương án thiết kế thôi.”

“Cô nói anh ấy đã qua đời, có phải là gặp tai nạn gì không?”

Cô nhìn thẳng vào anh ta, lắc đầu. “Động đất, chính là trận động đất Hanshin Awaji đó. Sự việc quá đỗi bi thảm, không thể nào nói một cách hời hợt là tai nạn được.”

Takaharu chau mày, gật gật đầu. Anh ta biết Mifuyu cũng trải qua trận động đất ấy. “Nghe nói trận động đất đó đã cướp đi mạng sống của rất nhiều nhân tài ưu tú, xem ra trong số ấy bao gồm cả người này.”

Mifuyu cúi đầu, đặt tay lên cốc cà phê, nhưng lại không cầm lên.

“Chắc đã gọi ra quá khứ đau buồn của cô rồi. Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện nhé.” Takaharu hơi giơ tay lên, gọi nhân viên phục vụ đến.

Cùng tầng cũng có quán rượu, nhưng hai người quyết định đi thang máy xuống tầng hầm. Quán rượu ở đó rất nổi tiếng, bên trong có chỗ ngồi ngăn riêng dành cho khách VIP, nhưng hai người chỉ ngồi ở quầy bar, vì Mifuyu muốn như vậy.

“Tối nay nhiều cặp tình nhân thật, có phải vì sắp đến Giáng sinh không nhỉ?” Takaharu ngoảnh đầu liếc nhìn, “Bình thường đa phần là các doanh nhân vừa mới họp hành xong.”

“Anh Akimura lần nào cũng ngồi ở chỗ dành cho VIP, có lẽ chẳng bao giờ chú ý đến sự tồn tại của các cặp tình nhân.”

“Không. Đừng nhìn tôi vậy mà tưởng lầm, tôi rất thích quan sát người ta, đi đâu cũng ngó nghiêng.” Anh ta chầm chậm xoay cổ, sau đó bật cười, “Những người bên cạnh sẽ nghĩ thế nào về chúng ta nhỉ?”

“Không rõ nữa.”

“Tuy rằng hỏi tuổi phụ nữ là rất bất lịch sự, nhưng chắc có lẽ tôi và cô cách nhau khoảng mười lăm tuổi, à không, có thể là hai mươi tuổi.”

Mifuyu bật cười khúc khích. “Đừng lấy lòng tôi như vậy chứ. Nếu tôi và anh Akimura cách nhau hai mươi tuổi, thế thì chẳng phải tôi thành ra con bé hai chục tuổi đầu à?”

“Tôi năm nay bốn lăm tuổi. Nhìn vẻ ngoài cô cũng chỉ hai bốn hai lăm, nhưng nom biểu hiện già dặn của cô, không thể không cho rằng cô đã tích lũy nhiều kinh nghiệm sống hơn thế, vì vậy tôi mới đoán cô nhỏ hơn tôi mười lăm tuổi.”

“Anh cứ đoán đi.”

“Hai người tuổi tác cách nhau như vậy, ở trong mắt người đời sẽ là như thế nào nhỉ? Bảo là bố và con gái thì lại gần quá, bảo là anh trai em gái, thì lại cách nhau xa quá. Cấp trên và cấp dưới? Giáo viên và học sinh?”

“Dù là quan hệ gì cũng không thể ở chỗ thế này uống rượu đúng không, vả lại còn chỉ có mỗi hai người.”

“Thế tức là quan hệ của hai người này không bình thường rồi. Vả lại, người đàn ông còn có vợ có con, cũng tức là quan hệ ngoại tình.” Nói tới đây, anh ta đưa ngón tay cái trỏ trỏ qua vai, “Chúng ta có thể đánh cược, ở đây cứ ba người thì sẽ có một người nghĩ như thế.”

“Không phải vậy chứ?”

“Sự thật là thế đấy. Con người mà, ai chẳng thích suy đoán lung tung. Có điều, bọn họ nghĩ thế cũng không phải hoàn toàn sai.

Mifuyu im lặng nghiêng đầu, tựa hồ không hiểu ý tứ thật sự của anh ta.

“Họ đã nhầm ở hai điểm: một là họ cho rằng tôi đã có vợ có con, hai là họ cho rằng chúng ta rời quán rượu sẽ đi khách sạn thuê phòng. Nhưng ngoài ra thì về cơ bản không sai, ít nhất, bọn họ coi như đã nhìn ra được tâm trạng của tôi.”

Tựa như sực hiểu ý anh ta, nét mặt Mifuyu nghiêm túc hẳn. Cô ngồi thẳng người dậy, mặt hướng về phía quầy bar.

“Việc ký hợp đồng hợp tác kinh doanh đến ngày hôm nay là xong rồi, nhưng sau này, vì công việc, chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều, có lẽ cũng sẽ cùng ăn cơm uống rượu giống hôm nay. Khi đó, mục đích của tôi không chỉ dừng lại ở công việc nữa. bởi lẽ đó, tôi muốn nói trước với cô. Nếu cô không muốn tiếp nhận tôi, mong rằng cô có thể nói rõ, sau này tôi sẽ không nhắc lại chuyện này nữa, cũng sẽ chú ý không để cô phải băn khoăn bất cứ điều gì.”

Những lời này anh ta đã nghĩ sẵn từ hôm qua. Dù thế nào, Takaharu cũng không thể nói những lời như kiểu mong muốn đi đến hôn nhân, nhưng nếu không thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình, sự việc sẽ không thể tiến triển. Đây là chủ trương nhất quán xưa nay của anh ta.

Mifuyu hít sâu một hơi, liếm môi, quay lại nhìn anh ta. “Tôi thật sự rất kinh ngạc.”

“Vậy sao? Cô trông không có vẻ gì là quá kinh ngạc cả.”

“Lúc kinh ngạc thật sự, lại không thể để ý thay đổi nét mặt đâu. Chẳng lẽ anh đang nói đùa để khiến tôi phải kinh ngạc hay sao? Nếu thật là vậy, lẽ ra tôi nên phản ứng mạnh hơn một chút mới phải.”

“Cô quả là một phụ nữ sắc sảo.” Takaharu đưa ly rượu lên sát miệng, cười nhăn nhó, “Hờ hững nói lảng sang chuyện khác, thực ra lại đang nhanh chóng tính toán xem trong trường hợp này nên trả lời thế nào mới là thỏa đáng nhất.”

Lần này đến lượt Mifuyu cười nhăn nhó, đôi môi ánh lên lấp lánh.

“Anh nói cứ như tôi là một phụ nữ xấu vậy.”

“Xin chớ hiểu lầm, tôi lại thích điểm này ở cô. Đến giờ tôi vẫn chưa lập gia đình, lý do chỉ có một, chính là chưa gặp được người phụ nữ thông minh. Trong những phụ nữ tôi từng gặp, cô là người thông minh xuất chúng nhất, phụ nữ thông minh thì sắc sảo. Tất nhiên, nếu đổi một góc nhìn khác, cũng có thể hiểu nhầm cô là một phụ nữ xấu.”

Mifuyu hơi nghiêng đầu, sau đó tay chống cằm nhìn anh ta. “Anh đang khen tôi phải không? Biết đâu nếu tôi coi là thật, anh sẽ lại coi thường tôi, cho rằng đây mới đúng là một ả đàn bà ngu ngốc trăm phần trăm.”

“Thôi đánh trống lảng được rồi, có thể cho tôi một câu trả lời không?” Takaharu nhìn thẳng vào mắt cô.

Mifuyu rút bàn tay chống cằm trả về, hai tay vắt chéo nhau trên đầu gối, ngón tay đeo hai chiếc nhẫn thiết kế độc đáo mà cô lấy làm tự hào. “Tôi hiểu tình cảm của anh, thật sự tôi rất lấy làm vinh hạnh.”

“Lấy làm vinh hạnh... cảm giác như đằng sau sẽ có từ ngữ chuyển ý.”

“Ừm, cho phép tôi nối vào phía sau một chữ ‘nhưng’, mong anh cũng đứng ở vị trí của tôi mà nghĩ thử, tôi hoàn toàn không có chuẩn bị gì về tâm lý cả. Tâm ý của anh tôi đã hiểu, ở lớp nghĩa này tôi có thể chấp nhận, nhưng nếu bắt tôi trả lời ngay lập tức thì thật là làm

khó nhau quá.”

“Không có hy vọng gì sao?”

“Cách nói này đâu có hợp với anh.”

Takaharu cũng cảm thấy ngại ngùng. Quả đúng là vậy.

“Nói thật lòng, tôi hơi lúng túng. Giờ nghe lời bày tỏ của anh Akimura chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến việc sau này chúng ta gặp lại nhau. Nhưng nếu lần nào gặp nhau anh cũng bắt tôi trả lời thì đấy lại là việc khác.”

Takaharu bật cười khe khẽ. “Nói như thế, tức là muốn bảo lưu thái độ trong một khoảng thời gian?”

“Ừm, anh hiểu như vậy cũng được ạ.”

“Tốt quá, dù đầu sắp lìa khỏi cổ rồi, cũng vẫn còn có hy vọng.” Takaharu lại nâng ly cocktail lên, “Vậy tôi tự mình nâng ly chúc mừng trước một mình nhé.”

“Có phải anh cảm thấy tôi là một ả đàn bà tự cao hay không?”

“Tự cao? Tại sao chứ?”

“Nghe được lời bày tỏ của giám đốc Hanaya nổi tiếng lẫy lừng, không ngờ lại chẳng mừng rỡ nhảy cẫng lên, quả là kỳ lạ.”

Takaharu mỉm cười lắc đầu. “Tôi thừa nhận mình rất tự tin, tôi cũng thừa nhận, có nhiều lúc trước mắt người khác tôi sẽ tỏ ra rất hài hước, nhưng đó chỉ là phương diện công việc thôi. Lúc gặp phải người phụ nữ thông tuệ thật sự, tôi lại chẳng biết nên làm gì, không hiểu phải làm sao mới nắm bắt được trái tim của cô.”

“Cho tôi một ly cocktail.” Mifuyu nói với nhân viên phục vụ, sau đó mỉm cười với Takaharu, “Nói thật, trong đầu tôi lúc này chỉ toàn công việc thôi. Để thực hiện giấc mơ, tôi có rất nhiều điều cần suy nghĩ, hoặc có thể nói là buộc phải suy nghĩ.”

“Giấc mơ... giấc mơ của cô cụ thể là gì vậy?”

“Một hai câu chẳng thể nào nói rõ được, nhưng nếu miễn cưỡng phải nói ra,” cô khẽ hạ cằm xuống, nhìn xéo lên trên, “có lẽ... là theo đuổi cái đẹp.”

“Nói vậy thì mơ hồ quá.”

“Bất cứ ai cũng đều theo đuổi cái đẹp, nhiều người còn không tiếc phung phí tiền của vào việc này, nhiệm vụ của tôi chính là cung cấp cái đẹp cho những người đó. Đương nhiên, chỉ riêng cái đẹp thôi cũng đã có rất nhiều loại hình đa dạng. Có người cho rằng đá quý đẹp, cũng có người cho rằng kiểu tóc đẹp. Tôi nghĩ, cũng có rất nhiều phụ nữ theo đuổi cái đẹp của nhan sắc, tôi mong rằng có thể thỏa mãn tất cả những ước vọng của họ.”

“Cô cũng đã bước đầu có được thành công trong ngành thẩm mỹ rồi. Tôi hỏi thêm một câu nữa, bản phác thảo giấc mơ của cô trông như thế nào? Chẳng lẽ cô muốn nắm trong tay mọi ngành nghề có liên quan đến cái đẹp?”

Mifuyu xua tay. Đúng lúc này, nhân viên phục vụ đặt ly cocktail xuống trước mặt cô. Cô cầm ly rượu lên, nói: “Tôi chưa bao giờ có suy nghĩ cuồng vọng đến mức ấy. Giấc mơ mà tôi phác ra trong đầu là thế này: đầu tiên có một đường hầm, có lối vào và lối ra. Ở chỗ lối vào có một cô gái, bề ngoài không đáng yêu lắm, không trang điểm, quần áo cũng không có phong cách. Nhưng trên tay cô ấy có một chút tiền, có lẽ là đi làm thêm hay gì đó để dành được. Cô ấy cầm số tiền đó đi vào đường hầm. Một lúc sau, cô gái từ trong đường hầm đi ra đã được trang điểm xinh đẹp, kiểu tóc cũng rất phù hợp. Một thời gian sau, cô ấy lại đến, mang nhiều tiền hơn lần trước. Cô ấy đã trở nên xinh đẹp, vì vậy kiếm được công việc thu nhập cao hơn. Cô ấy lại đi vào đường hầm, lúc đi ra, so với lần trước lại càng...”

“Đẹp hơn.” Takaharu và cô đồng thanh nói.

“Có lẽ là mặc một bộ đồ hợp người hơn, hay là đeo thêm trang

sức?”

“Hoặc đã giảm béo, cũng có thể là thực hiện liệu trình chăm sóc da.”

“Phẫu thuật chỉnh hình?”

“Cũng có thể.” Mifuyu gật đầu, “Mỗi lần từ trong đường hầm đi ra đều trở nên đẹp hơn.”

“Đường hầm ma thuật này chính là giấc mơ của cô?”

“Cũng có thể tạm nói như vậy.”

“Nếu thế, cô chỉ thỏa mãn nhu cầu của phụ nữ, còn mặc kệ đàn ông ư?”

“Tôi nghĩ, xét về mặt kết quả thì cũng đã thỏa mãn được nhu cầu của đàn ông rồi. Bọn họ chỉ cần đợi ở lối ra đường hầm là xong, những người phụ nữ trở nên xinh đẹp sẽ lần lượt lần lượt đi ra.”

“Cô nghĩ rằng sự theo đuổi của đàn ông đối với cái đẹp, đơn thuần chỉ là sự theo đuổi những người phụ nữ đẹp thôi sao?”

“Tôi chắc chắn một trăm phần trăm.” Mifuyu quả quyết nói, “Chẳng phải thế hay sao?”

Takaharu không phản bác, mà hơi dịch người về phía sau, cố ý đánh giá cô từ đầu đến chân, còn đưa một điếu thuốc lên miệng, châm lửa.

“Sao vậy?”

“Nếu đứng thế thật, bản thân những người phụ nữ trở nên xinh đẹp trong đường hầm ma thuật ấy đã trở thành sản phẩm thương mại mà cô tạo ra.”

“Nói là sản phẩm thương mại không biết có chính xác hay không, nhưng có thể nói là tôi cung cấp vẻ đẹp khiến họ tràn trề tự tin trước mặt đàn ông.”

Takaharu tiếp tục hút thuốc, khói mờ tỏa ra xung quanh. “Những chiếc nhẫn mẫu mà cô cho tôi xem lúc đầu đều rất đẹp, nhưng nếu nói

theo cách của cô, cô đã trưng ra với tôi một sản phẩm mẫu còn đặc sắc hơn bội phần.”

“Gì thế nhỉ?” Mifuyu chớp chớp mắt.

“Chính bản thân cô.” Anh ta cầm ly rượu lên, chìa tới trước mặt cô.

Mifuyu khoe hàm răng trắng muốt, nhấm một ngụm cocktail.

.2.

Trông thấy Mizuhara Masaya đã lâu lắm mới đến quán ăn cơm, Yuuko giật nảy mình. Anh thay đổi quá nhiều, thậm chí cô còn không nhận ra ngay được. Hai gò má vốn hơi gầy giờ càng thêm hóp lại, hốc mắt trũng sâu, sắc mặt trông rất tệ, và nhất là vẻ mặt u uất nặng nề.

“Anh sao vậy?” Yuuko quên cả đưa khăn bông cho anh.

“Sao vậy là sao?” Anh ngước đôi mắt trũng sâu lên nhìn cô.

“Anh không được khỏe à?”

“Không... không có gì.” Giọng anh nghe chẳng có chút sức lực nào.

“Thế thì tốt... dạo này anh không đến, em còn lo không biết có phải anh bị ốm không nữa. Thật là không sao chứ? Công việc bận quá đúng không?”

Chẳng hiểu vì sao, Masaya cười nhạt. “Người thi thoảng mới gặp như cô mà cũng lo lắng cho tôi, kỳ lạ thật.”

“Anh nói vậy là sao?”

“Không có gì.” Anh hướng ánh mắt lên tấm bảng đen treo trên tường, nơi có viết thực đơn. “Cho một đĩa rau củ hỗn hợp và trứng gà rán, cả bia nữa.”

“Chỉ thế thôi à? Không ăn cơm phần à?”

“Hôm nay thì thôi đi.” Anh bắt đầu xem chương trình đặc biệt nhân dịp cuối năm trên tivi.

Yuuko bưng bia và đĩa đồ ăn khai vị lên, Masaya lắng lặng uống bia, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn tivi. Sau khi món chính được đưa lên, thái độ của anh cũng không thay đổi.

Trong gần một tiếng, Masaya uống hết hai chai bia lớn, không gọi

thêm đồ ăn.

“Hôm nay không lấy đồ ăn đêm à?” Lúc tính tiền, cô hỏi khẽ.

“Không.”

“Nhưng anh đã ăn gì đâu.”

“Không muốn ăn.” Anh ta lấy ra một tờ giấy bạc 5000 yên.

Yuuko không tìm tiền trả lại ngay, mà đưa cho anh một tờ giấy và một cái bút bi. “Cho em biết địa chỉ nhà anh được không? Em muốn gửi thiệp mừng năm mới.”

“Cho tôi hả?” Anh có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn đón lấy cây bút. Chữ anh khá đẹp. Yuuko từng nghe một người khách nói rằng, những thợ thủ công trình độ cao viết chữ cũng đẹp.

Viết địa chỉ xong, anh nhận tiền trả lại, đi thẳng ra khỏi tiệm ăn.

Tiệm ăn Okada đóng cửa lúc 12 giờ. Sau khi người khách cuối cùng ra về, Yuuko bắt đầu làm cơm nắm. Bà Satoko kinh ngạc hỏi cô đang làm gì vậy.

“Chốc nữa con đến nhà bạn.”

“Hả? Muộn thế rồi mà.”

“Con biết rồi.”

Có lẽ vì Yuuko thường xuyên ở tiệm ăn đỡ đần đến tận khuya nên ban đêm cô có ra ngoài chơi bố mẹ cũng không quản lý chặt chẽ lắm. Vả lại, nhóm bạn bè mà cô qua lại chủ yếu là bạn chơi từ nhỏ tới lớn cùng khu phố hoặc bạn cùng lớp, xưa nay cô không bao giờ đến những nơi xa lạ.

Nhưng đêm nay, chỗ mà cô muốn đi lại không phải nhà bạn, trong túi áo khoác của cô là mảnh giấy lúc nãy Mizuhara Masaya viết địa chỉ.

Lần theo số nhà trên địa chỉ, cô tìm đến một khu căn hộ hai tầng cũ kỹ. Lan can cầu thang đã gỉ hoen, Yuuko lên cầu thang, tìm được số phòng, rồi nhấn chuông cửa.

Cửa mở, gương mặt gầy guộc của Masaya hiện ra. Yuuko cúi đầu chào anh. Masaya chớp chớp mắt mấy cái. “Yuuko, muộn như vậy rồi...”

“Em mang đồ ăn đến.” Cô giơ cái túi giấy đang xách trên tay lên.

“Mang đến cho tôi hả?”

“Trông anh cứ như thiếu dinh dưỡng ấy, em lo anh không ăn uống tử tế.” Nói tới đây, cô nhận ra vẻ nghi hoặc trên gương mặt Masaya, “Có phải em đang quấy rầy anh không?”

“Không đâu, chỉ là tôi hơi kinh ngạc thôi.”

“Đúng vậy, không báo trước mà đã đến thế này, em xin lỗi ạ.” Yuuko đưa cái túi giấy về phía trước, “Nếu không chê thì anh ăn một chút đi nhé.”

Masaya do dự chìa tay ra, nhưng trước khi nhận túi giấy, anh lại đưa mắt nhìn Yuuko.

“Bên ngoài lạnh không? Hay là vào ngồi một lát, tôi pha trà cho cô uống?”

Cô cũng hiểu, Masaya rất do dự mới thốt ra lời mời này, hẳn là đã nghĩ kỹ việc để một cô gái trẻ vào nhà có ý nghĩa như thế nào.

Yuuko chưa kịp trả lời, anh đã nói: “Muộn quá rồi, không ổn lắm. Để tôi đưa cô về thì hơn.”

“Đợi đã.” Cô luống cuống nói, “có thể vào một lúc cũng được mà.”

“Vậy hả?”

“Dạ.” Cô gật đầu.

“Ừm. Trong nhà bừa bộn lắm, thôi... mời cô vào.” Masaya mở rộng cánh cửa ra.

Vừa vào phòng, Yuuko tức khắc cảm giác được một luồng hơi lạnh. Không phải do nhiệt độ, bên ngoài có lẽ lạnh hon, cô trông thấy cả ánh sáng đỏ phát ra từ lò sưởi điện trong phòng, nhưng sau lưng quả thực

là lạnh toát.

Masaya lấy nệm ngồi ra. Trên bàn nhỏ để cái gạt tàn đầy đầu mẩu thuốc lá, lon bia rỗng và túi đựng đậu phộng, chiếc tivi 14 inch đang phát những đoạn đặc sắc nhất trong các cuộc thi đấu thể thao năm nay.

Yuuko ngồi ngay ngắn trên nệm, đưa mắt nhìn quanh trong phòng. Tuy Masaya là đàn ông sống một mình, nhưng nhà cửa thu dọn cũng khá sạch sẽ. Nói cho đúng hơn, trong nhà chẳng có gì mà bày biện cả, cô cảm thấy nơi này thiếu hơi thở của cuộc sống.

“Anh đang làm gì vậy ạ?”

“Chẳng làm gì cả.” Masaya vừa đặt bình nước lên bếp ga vừa trả lời. “Đang xem tivi.”

“Bình thường cũng thế ạ?”

“Ừ, đi làm, ăn cơm, ngủ, vậy thôi.”

“Anh Masaya này, người nhà của anh đâu?”

“Chưa kể với cô à? Trước trận động đất Hanshin Awaji, bố tôi đã tự sát, giờ chỉ còn một mình tôi thôi.”

“Ồ...” Yuuko cảm thấy mình đã hỏi điều không nên hỏi, “Em xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi.” Masaya rốt cuộc cũng lộ ra hàm răng trắng bóng. Đã lâu lắm rồi Yuuko không thấy anh cười.

“Thế, anh đón năm mới cũng chỉ có một mình à?”

“Gần như vậy, không có gì đặc biệt. Năm mới hay không với tôi cũng thế cả thôi.”

“Anh không về Kansai thăm bạn bè trước kia à?”

Masaya bật cười. “Có muốn về thì ở đó cũng chẳng còn nhà nữa rồi. Bạn bè thì... mấy năm không liên lạc rồi, không biết bọn họ đang làm gì nữa.”

Thấy ánh mắt ngơ ngẩn xa xăm thoáng lộ ra trong khoảnh khắc ấy, Yuuko có cảm giác anh rất muốn trở về, chỉ là, có nguyên nhân gì đó khiến anh không thể trở về được.

“À, nếu anh không có việc gì, đầu năm mới đi đền thờ với em được không? Dạo gần đây em không đến đó, đột nhiên lại muốn đến.”

“Hả? Cũng được.”

“Đến chỗ chùa Senso nhé. Chắc là sẽ đông đúc lắm, nhưng thế mới có không khí của năm mới chứ. Anh đã đi chùa Senso bao giờ chưa?”

“Chưa, tôi chưa.”

“Quyết định vậy nhé. Ngày mùng ba em đi lúc nào cũng được.”

Nước đã sôi. Masaya đứng dậy, bắt đầu pha trà trong ấm. Hai chén trà này là một đôi, điều này khiến tâm trạng Yuuko thấp thỏm không yên, nhưng cô quyết định không nghĩ sâu hơn.

“Cô đã có lòng mang đồ ăn ngon đến cho tôi, vậy chúng ta cùng ăn một chút nhé.” Lúc mang trà ra, Masaya nói.

“Vâng. Anh nếm thử đi, toàn là món đặc biệt của quán nhà em đấy. Chắc anh đều đã ăn rồi.”

“Đồ ăn của quán Okada là ngon nhất rồi, tay nghề của ông chủ là nhất.” Masaya cầm đôi đũa dùng một lần lên.

“Cảm ơn anh. Nếu bố em nghe thấy hẳn là sẽ vui lắm.”

Masaya đưa đũa về phía món rau chân vịt lạnh, sau đó thử thêm món trứng gà rán và rau củ hầm. Mỗi lần ăn một miếng, anh đều tấm tắc: “Quả là ngon thật.”

“À, bao giờ thì đi thăm đền nhỉ?” Yuuko ngước mắt nhìn Masaya. Anh đang lẳng lặng gắp thức ăn vào miệng. “Anh này.” Yuuko định hỏi lại lần nữa, anh đã cất lời.

“Không hẹn trước với cô được.”

“Ủa... có chuyện gì ạ?” Cô thầm nhủ, vừa nãy còn nói là không có

việc gì cơ mà.

“Đôi khi đột nhiên lại có việc.”

“Vậy thì chịu rồi. Anh gọi điện thoại cho em là được, mình có thể đổi thời gian hẹn mà.”

“Ừm. Nhưng tôi vẫn không thể hẹn với cô được. Tôi, tôi không quen như vậy, thật ngại quá, cô mời người khác đi vậy.”

Yuuko cúi đầu. Cô nghĩ Masaya không muốn đi thăm đền với mình, có cảm giác lòng tự tôn bị tổn thương.

Masaya vẫn đang ăn món rau củ hầm. Yuuko nhận ra vẫn còn một hộp chưa mở ra. “Em mang cả cá sống nữa đấy.”

“Gì hả?” Không hiểu sao, sắc mặt Masaya trở nên đáng sợ.

“Cá ngừ. Bố em cũng rất vừa ý đấy, bảo là hôm nay nhập được đợt cá rất tươi ngon.” Yuuko mở hộp, đưa tới trước mặt anh.

Sắc mặt Masaya sa sầm lại. Trông thấy những miếng cá sống, anh chau mày, nhìn lảng đi chỗ khác.

“Sao vậy anh?”

“Không có gì...”

Yuuko mang cả đĩa nhỏ, nước tương và mù tạt đến, cô bày những thứ này ra trước mặt anh.

Masaya hít sâu một hơi, chầm chậm đưa đôi đũa lại gần chỗ cá ngừ. Anh gắp một miếng, chấm vào nước tương, nhìn chằm chằm hồi lâu rồi mới cho vào miệng.

“Ngon không ạ? Bố em nói hiếm khi nào mua được cá ngon thế...” Cô đột nhiên im bặt. Masaya trông có vẻ không ổn lắm. Sắc mặt anh trong nháy mắt đã trở nên trắng bệch, mồ hôi túa ra đầm đìa. Liền sau đó, anh bụm chặt miệng, đứng dậy chạy vào trong bếp.

Yuuko ngẩn người ra nhìn Masaya đang nôn mửa không ngừng bên bồn nước, một lúc sau cô mới định thần lại được, vội vàng chạy lại

sau lưng anh. “Anh không sao chứ? Sao vậy ạ?”

Nôn xong, Masaya vẫn thở hồng hộc. “Tôi xin lỗi, không sao đâu.”

“Anh còn nói là không sao nữa...”

Masaya không ngoảnh lại, lắc lắc đầu. “Không phải do cá ngừ, nhưng chắc tôi không ăn được nữa rồi, cô dọn giúp đi vậy.”

“Ưm, vâng.” Yuuko thu dọn hộp thức ăn. Trước đó, cô đã ăn thử một miếng, hình như không bị biến chất, mùi vị vẫn rất tươi ngon.

Masaya xối nước cho sạch bồn rửa, rồi súc miệng đi súc miệng lại, lấy khăn bông lau khô miệng xong mới quay lại. Anh điều hòa hơi thở, hai vai liên tục nhô lên hạ xuống. “Xin lỗi, cô đã cất công mang cho tôi, thế mà lại...”

“Không sao... rốt cuộc là do đâu thế ạ? Hình như cá không bị biến chất.”

“Không phải tại cá ngừ. Nguyên nhân là ở tôi.”

“Nguyên nhân... gì vậy ạ?”

Masaya không trả lời, anh lại cầm đũa lên vươn về phía món rau, thế nhưng, có lẽ do đã không còn cảm giác muốn ăn, bàn tay anh ngừng lại giữa chừng, đoạn buông đũa xuống. “Thực ngại quá, cô có thể mang về được không?”

“Ồ, được ạ, em xin lỗi.” Yuuko cuống quýt thu dọn. Cô rất lúng túng, lại bắt đầu thấy bất an, ngờ rằng mình đã làm chuyện gì thừa thãi.

“Đồ ăn của cô mang đến đều rất ngon, cá ngừ... chắc là cũng rất ngon.”

“Anh Masaya, có phải anh không được khỏe không ạ?” Yuuko hỏi.

Masaya vươn tay lấy bao thuốc, nhưng nhìn gương mặt nhăn nhó của anh, có thể thấy thuốc lá cũng chẳng ngon lành gì.

“Anh Masaya...”

“Tôi không sao,” anh đanh mặt lại. “Chỉ là dạ dày không ổn lắm, đừng để tâm.”

“Đi khám bác sĩ xem thế nào?”

“Mấy ngày nữa tôi đi.”

Yuuko ý thức được sự việc không phải như vậy. Nếu chỉ là dạ dày không ổn thì sẽ không như thế. Anh đang che giấu điều gì?

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Masaya run run, sắc mặt vẫn trắng nhợt.

“Tay anh...”

“Không sao.” Anh muốn giấu bàn tay cầm điếu thuốc đi.

“À, anh Masaya...”

“Phiền quá đi, cô cứ mặc xác tôi!”

Yuuko đờ ra không thể nhúc nhích, như bị đông cứng lại. Bầu không khí căng thẳng nặng nề đến độ khiến người ta không thở nổi. “Em biết rồi, em về đây. Em xin lỗi, toàn làm những chuyện thừa thãi.”

Yuuko cầm chiếc túi giấy đứng lên. Masaya ngồi khoanh chân bất động. Khói thuốc chầm chậm lượn vòng quanh.

Cô đang định đi giày thì liếc thấy cái đĩa nhỏ rơi bên cạnh Masaya. Đĩa là của cô mang đến, lúc nãy khi chạy vào bếp anh va phải khiến nó rơi xuống đất.

Cô bước lại nhẹ nhàng nhặt đĩa lên. Nước tương bên trong đã bắn ra tung tóe, cô lấy khăn giấy ở bên cạnh lau sạch sẽ.

Đột nhiên, cánh tay Masaya vươn ra, chụp lấy cổ tay Yuuko. Cô không kìm được kêu lên kinh hãi, đang định hỏi anh làm gì, thì một lực kéo mạnh mẽ ập đến. Yuuko bị kéo ngã vật ra chiếu tatami, Masaya bổ nhào lên người cô.

“Đừng làm vậy, đừng mà!”

Miệng Yuuko bị miệng anh bịt chặt. Liền sau đó, bàn tay anh đã thô

lỗ thọc sâu vào trong áo len của cô.

Mặc dầu đầu óc trống rỗng, Yuuko vẫn ra sức vùng vẫy. Nhân lúc miệng Masaya vừa rời ra trong giây lát, cô cắn mạnh vào môi anh.

Sức Masaya yếu dần. Cô đẩy anh ra, dùng cả tay lẫn chân lao ra bên ngoài, xách đôi giày thể thao để ở cạnh cửa, chạy chân trần ra khỏi phòng, tới tận ngoài đường cái mới đi vào.

Về đến nhà, Yuuko vẫn không thể bình tĩnh lại. Cô không ngờ rằng Masaya lại làm chuyện như thế. Nếu thái độ của anh dịu dàng hơn, chắc chắn cô đã để yên cho anh rồi. Sao anh phải thô bạo thế? Chẳng lẽ cảm thấy cô gái này có ý với mình thì không coi cô ta ra gì nữa sao?

Điều khiến Yuuko bị sốc không phải hành vi của anh, mà là bởi cô đã thấy một bộ mặt khác của Masaya. Đêm hôm đó, cô trằn trọc mãi không sao ngủ được.

Yuuko buồn bã mất hai ba ngày, một ý nghĩ khác dần dần phình to trong tâm trí cô. So với hành vi của Masaya ngày hôm ấy, Yuuko để ý đến sự thay đổi trước đó của anh hơn. Phải chăng đã có chuyện gì không hay xảy ra với anh? Có lẽ anh làm vậy với cô chỉ là để quên đi chuyện kia, hoặc là anh đang gắng sức phát ra tín hiệu cầu cứu. Cô thậm chí còn bắt đầu thấy ân hận vì khi ấy mình không hỏi rõ duyên cớ đã bỏ chạy.

Đêm giao thừa mấy ngày sau, quán ăn Okada vẫn mở cửa bình thường, đóng cửa sau khi chương trình liên hoan ca nhạc tất niên của đài NHK kết thúc đã trở thành thông lệ hằng năm.

Yuuko bận rộn giao đồ ăn bên ngoài. Quán Okada nhận mấy đơn đặt hàng bữa ăn cuối năm, phải đưa đồ ăn đến cho vài vị khách đặc biệt.

Chiều tối, khi quay về quán ăn, cô phát hiện trên bàn ăn còn trống để một cái túi giấy quen thuộc, chắc chắn là cái túi để ở nhà Masaya. Lúc đó cô cuống cả lên, quên luôn hộp thức ăn ở căn hộ của anh. Sau

đấy, cô nhớ ra ngay, nhưng không cách nào quay lại lấy được, còn đang rầu rĩ vì chuyện này.

“Mẹ à, đây là...”

“Ồ, anh thợ vóc người cao ráo hay đến nhà mình ăn mang đến đấy, bảo là anh ta mượn của con.”

“Lúc nào thế ạ?”

“Vừa mới rồi.”

Yuuko xoay người lao ra cửa, chạy thật nhanh trên con đường tới nhà Masaya.

Chẳng mấy chốc, phía trước xuất hiện một bóng người cao lớn mặc áo chống rét màu xanh lá cây, tay thọc vào túi áo, đang lững thững đi về phía trước.

“Anh Masaya.”

Nghe thấy tiếng gọi, anh đứng lại, chầm chậm quay đầu, đôi mắt đờ đẫn trông thấy cô liền trợn to ra: “Yuuko...”

Cô chạy tới bên cạnh anh, song lại không biết nên nói gì. Cô bắt đầu tự hỏi: Tại sao mình lại đuổi theo?

“Lần trước, thật sự xin lỗi cô,” Masaya nói, “tôi không biết lúc đó mình bị sao nữa. Chắc hẳn là cô giận lắm.”

“Không giận, mà kinh ngạc nhiều hơn.”

“Tôi nghĩ chắc chắn là thế rồi.” Masaya cúi người thật thấp, “Tôi xin lỗi.”

“À, có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ? Nếu không ngại, anh cứ nói với em.”

Masaya mỉm cười. “Cảm ơn. Yuuko, chỉ có mình cô nói những lời này với tôi thôi, cô thật tốt bụng.”

“Anh đừng coi người ta như trẻ con mãi thế,” cô trợn tròn mắt, “em đang lo lắng cho anh mà.”

Sắc mặt Masaya lập tức nghiêm túc hẳn. Anh nheo mắt lại, né tránh ánh mắt Yuuko, dường như đang nhìn thứ gì đó lóa mắt lắm. “Tốt nhất cô đừng dính líu gì đến tôi, tôi không phải loại người tử tế gì đâu.”

“Sao lại thế được? Em tin là mình không nhìn nhầm người.”

Masaya cúi đầu xuống nhìn Yuuko, ánh mắt đầy vẻ chân thành. “Nếu tôi đã giết người, cô sẽ thế nào? Có còn tin tôi không?”

Yuuko nín thở, nhìn chằm chằm vào mắt anh, tim đập thình thịch.

Masaya khẽ cười. “Đùa với cô thôi, bị lừa rồi hả? Yuuko, trình độ nhìn người của cô vẫn còn non lắm.”

Masaya đi tiếp. Yuuko đuổi theo. “Mong anh nói cho em biết một chuyện này thôi. Mấy hôm trước anh như thế, vì đó là em, hay chỉ là để thỏa mãn, với ai cũng thế cả?”

Masaya dừng bước, nhíu mày lại. “Sao lại hỏi chuyện này?”

“Nếu câu trả lời là vế sau, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Anh nói rõ cho em đi, là thế nào?”

Masaya chớp mắt, tránh né ánh mắt của cô, rồi đột nhiên thở dài một tiếng. “Vừa nãy tôi nói rồi, chính tôi cũng không biết lúc đó mình bị sao nữa, dù là ai cũng thế cả thôi.”

“Anh nói dối...” Cô lắc đầu, “Anh gạt em!”

“Yuuko, tha thứ cho tôi, sau này đừng dính líu gì với tôi nữa.” Masaya đi tiếp, tựa như đang dùng tấm lưng của mình để nói, đừng đi theo tôi.

.3.

Bên cạnh Ougioohashi ở khu Adachi phát hiện một xác nam giới chết không rõ nguyên nhân, bị nhét vào cốp sau một chiếc xe hơi bỏ đi. Cái xác hoàn toàn lõa lồ, gương mặt và dấu vân tay đều bị hủy hoại, trên cổ có dấu vết bị siết. Chiếc xe là đồ ăn trộm.

Việc cần kíp trước mắt của đội điều tra là xác định nhân thân người chết. Cảnh sát lấy khu vực Tokyo làm trung tâm, tiến hành điều tra lại các trường hợp bỏ nhà ra đi hoặc mất tích mới báo án trong thời gian gần đây. Manh mối duy nhất chỉ là dấu vết điều trị nha khoa.

Kato Wataru ở tổ của Mukai trong đội điều tra cũng tham gia vào công tác này. Từ lâu ông đã chán ngấy công việc trinh sát đơn điệu này rồi, tuy là nhiệm vụ định mức được chỉ định, nhưng hầu như ông chỉ ngồi trong quán cà phê giết thời gian.

Tối hôm đó, ông cũng chẳng buồn điều tra nghiêm túc gì đã trở về phòng cảnh sát. Ông không về trụ sở, vì không muốn nhìn thấy gương mặt đanh lại của đội trưởng Mukai.

Kato đi tới chỗ ngồi, thấy tay đồng nghiệp trẻ Nishizaki đang rạp người trên bàn viết gì đó, chắc lại là báo cáo. Mấy hôm trước, đã phát hiện một người mất tích rất giống với xác chết nam giới kia, nhưng sau khi qua máy tính phân tích, lại phát hiện đó không phải cùng một người.

“Sếp lại nổi cáu lên rồi, bảo anh không chịu làm việc nghiêm túc.” Nishizaki ngẩng đầu lên cười.

“Mặc xác ông ấy. Vô lý lắm, thời đại thông tin rồi mà còn phải đi khắp nơi hỏi han này nọ, quá là hoang đường.” Kato ngồi xuống ghế, kéo kéo chiếc cà vạt.

“Thẩm tra kỹ càng, không được bỏ sót là hợp lý nhất, đây vốn là chủ trương nhất quán của các sếp mà.”

“Bọn họ chỉ muốn cái công trạng ‘đã điều tra toàn bộ’ thôi. Nếu phát hiện có sơ sót trong điều tra sẽ bị truy cứu trách nhiệm mà. Chính vì mấy người đấy cứ tính toán chuyện này, nên mới bị bọn người xấu lợi dụng sơ hở. Bọn chúng đã thành thạo máy tính rồi, còn đám cảnh sát chúng ta đến giờ vẫn đang dùng bàn tính gảy tay.”

Nishizaki cười nhăn nhó đứng lên, có vẻ muốn đi vệ sinh.

Kato châm thuốc lá, xoay xoay cổ, khớp xương kêu lên răng rắc.

Lúc điếu thuốc cháy được chừng hai phân, ánh mắt ông bất chợt dừng lại trên bàn của Nishizaki ở bên cạnh, trên đó để tờ báo cáo mới viết được một nửa.

Kato cầm bản báo cáo lên, đọc lướt qua một lượt. Đó là biên bản ghi chép cuộc nói chuyện với vợ một người mất tích tên Soga Takamichi, chính là trường hợp mấy hôm trước đã được xác nhận không liên quan gì đến vụ án này. Kato thầm nhủ, cái thứ này lẽ ra chẳng cần phải tốn công viết.

Kato hững hờ xem lướt qua nội dung báo cáo, ánh mắt đột nhiên dừng lại, sau đó trợn tròn mắt lên, đọc thật kỹ rồi lại đọc lại từ đầu thêm một lượt nữa.

Lúc này, Nishizaki quay lại. “Sao thế ạ?”

“Đây là cái gì?”

“À... lần trước làm rộn hết cả lên, lại còn phiền cả đến bên phòng giám định, thế nên tôi muốn tổng kết lại một chút.”

“Tôi không hỏi cậu chuyện đó. Người phụ nữ xuất hiện trong này, cậu đã gặp chưa?”

“Người phụ nữ?”

“Ừ, ngày hôm đó Soga Takamichi đi gặp con gái của cấp trên cũ.

Chính là người phụ nữ này.”

“À, anh muốn nói đến người mà anh ta đã hẹn gặp ở quán cà phê chứ gì, tên là gì ấy nhỉ?”

“Shinkai, Shinkai Mifuyu. Tôi hỏi cậu đã gặp cô ta chưa?”

Nishizaki hoang mang lắc đầu, tựa hồ không hiểu sao Kato lại đột nhiên hưng phấn như thế. “Chưa, vì không biết người chết có phải Soga Takamichi hay không. Kết quả đã chứng thực là không phải.”

“Cái cô Shinkai Mifuyu, liệu có phải chính là người phụ nữ đó không nhỉ?”

“Người nào?”

“Nghe thấy cái tên Shinkai Mifuyu, cậu không nhớ ra chuyện gì à? Cái tên này không thường gặp cho lắm.”

“Không. Tôi cũng cảm thấy đây là một cái tên hiếm gặp... ai vậy nhỉ?”

“Vụ bom thối ở Hanaya, cậu quên rồi à?”

“Hanaya hả? Vụ ấy thì còn nhớ.” Nishizaki chợt biến sắc mặt, trợn mắt há hốc miệng ra, “A, Shinkai... đúng rồi, kẻ bám đuôi...”

“Hamanaka.” Kato lục lọi trong trí nhớ, “Kẻ bám đuôi ấy họ Hamanaka, là người phụ trách tầng ở Hanaya. Ông ta nói Shinkai Mifuyu là tình nhân của mình.”

“Tôi nhớ ra rồi. Người phụ nữ đó rất ghê gớm, từ đầu đến cuối kiên quyết phủ nhận quan hệ với Hamanaka. Kato, lúc đó anh cảm thấy cô ta nói dối nhỉ.”

“Cái cô Shinkai Mifuyu này,” Kato chỉ bản báo cáo của Nishizaki, “liệu có phải là người phụ nữ đó không?”

“Không rõ nữa.” Nishizaki nghiêng đầu, “Cái tên này rất hiếm gặp, có lẽ không phải là trùng tên họ. Lúc nãy vừa mới nói rồi đó, vốn định điều tra rõ thân phận người chết xong rồi mới... đây cũng là chỉ thị của

các sếp.”

“Chuyện này thì chẳng sao, tôi hiểu.” Kato đặt báo cáo lên bàn của Nishizaki, lại châm một điếu thuốc nữa.

“Nếu là cùng một người, anh cảm thấy có gì đáng nghi không?”

“Không, cũng không phải là có điểm gì đáng nghi.”

“Nhưng nhìn mặt anh, rõ ràng là rất để tâm. Kato, lúc ấy anh đã có một suy đoán rất táo bạo còn gì? Anh nói có hai tên bám đuôi, kẻ theo dõi Shinkai Mifuyu và người quấy nhiễu những nhân viên nữ khác trong cửa hàng không phải là một, kẻ bám đuôi thứ hai kia chính là thủ phạm của vụ bom thối... tôi cảm thấy rất có lý.”

“Viết tiểu thuyết thì được, nhưng không thể khiến các sếp chấp nhận.”

Kato nhớ lại tình hình lúc đó. Mặc dù hơi đặc biệt, nhưng ông rất tự tin với suy luận của mình. Nếu cấp trên có thể chấp nhận quan điểm của ông mà phái người điều tra đến cùng, chắc chắn sẽ tìm ra được chứng cứ. Nhưng cấp trên chỉ tập trung vào Hamanaka, cuối cùng đã lọt vào giữa một mê cung.

Kato nhớ rất rõ gương mặt Shinkai Mifuyu, đặc biệt là đôi mắt của cô, đến nay hình ảnh đôi mắt ấy vẫn còn in sâu trong óc ông. Lúc bị cô nhìn chằm chằm, người ta sẽ có một cảm giác bất an không thể gọi tên, cơ hồ cả người đều bị hút vào trong đó vậy. Hễ hồi tưởng về ánh mắt ấy của cô, là cảm giác đó lại xuất hiện.

Người phụ nữ đó lại xuất hiện rồi...

Chắc chắn là một sự ngẫu nhiên. Người làm cảnh sát hình sự, tất nhiên sẽ gặp phải chuyện này. Mỗi lần phá án, đều phải gặp mặt rất nhiều người, tuy rằng các vụ án hoàn toàn khác nhau, song sau mấy năm có thể sẽ lại tìm đến cùng một người để điều tra. Tình huống này, bản thân ông cũng từng gặp phải rồi.

Nhưng người phụ nữ tên Shinkai Mifuyu đó... Kato cho rằng không

thể coi là ngẫu nhiên được. Trong vụ án ở Hanaya, cô ta cũng ở một vị thế hết sức nhạy cảm, còn lần này người hẹn gặp cô ta lại mất tích.

Ông định thần lại, chợt nhận ra Nishizaki đang nhìn mình với ánh mắt lo lắng, bèn cười nhăn nhó, búng tàn thuốc lá đi.

“Tôi bị sao vậy nhỉ? Người chết không phải là Soga Takamichi, dù có liên can gì với Shinkai Mifuyu đi chăng nữa, chúng ta cũng chẳng thể làm gì được.”

Nishizaki dường như đã nhìn ra được ý đồ của Kato, không nói không rằng, chỉ nhếch mép lên cười.

Hai ngày sau, thân phận của cái xác cạnh Ougioohashi đã được tra rõ. Tại một bệnh viện nha khoa ở khu Mitaka phát hiện ra một bệnh án hoàn toàn trùng khớp với tình trạng của người bệnh, đó là ông chủ một xưởng in nhỏ, không bao lâu sau, vợ ông ta và tình nhân đã bị bắt vì nghi giết người.

Những chuyện này đều không liên can gì đến Shinkai Mifuyu.

.4.

Kyoko đang ăn sáng với con gái Haruka như thường lệ, thì điện thoại đổ chuông. Người có phản ứng trước không phải Kyoko, mà là Haruka. Con bé dừng đũa, liếc mắt nhìn điện thoại. Ánh mắt đó đã không đơn thuần là mong đợi nữa, mà còn chứa đựng cả vẻ khẩn thiết bi thương, liền sau đó, hai mẹ con nhìn nhau. Tình huống này đã lặp đi lặp lại vô số lần gần một năm nay. Kyoko nhìn con gái mỉm cười khe khẽ lắc đầu, ý như đang nói... không phải, chắc chắn là không phải. Cô cố gắng giảm thiểu sự thất vọng của con gái xuống mức thấp nhất, đồng thời cũng xây dựng cho mình một hàng rào phòng ngự.

Kyoko cầm ống nghe lên. “A lô, đây là nhà Soga.”

“A lô, tôi là Morikawa.” Một giọng nam rất lưu loát vang lên, “Đối với các gia đình có học sinh tiểu học, đây là tin cực kỳ tốt lành. Xin lỗi, cho tôi hỏi nhà chị có đang thực hiện hình thức giáo dục tiếng Anh nào đó cho con trẻ không?”

“Giáo dục tiếng Anh?”

“Đúng thế. Nếu hiện nay vẫn chưa làm, chị nhất định nên thử một lần. Không phải kiểu ngồi trước bàn học truyền thống đâu...” Người ở đầu dây bên kia thao thao bất tuyệt.

“Nhà tôi không dùng đâu, không có tiền.”

“Phí tổn không nhiều đâu ạ. Nếu chị chưa hiểu rõ, tôi có thể đến tận nhà giải thích rõ ràng cho chị được không ạ?”

Kyoko lại nói “Không cần” một lần nữa, sau đó dập máy. Dạo gần đây, những cuộc điện thoại kiểu này rất nhiều, người thì môi giới bán nhà, người thì bán đất xây mộ, còn cả đề nghị đầu tư. Thật không hiểu nổi làm cách nào mà họ biết được số điện thoại nhà nữa.

Định thần lại, Kyoko đột nhiên nhận ra Haruka đang chăm chú nhìn mình với ánh mắt buồn bã. Kyoko lắc đầu. Con bé cúi gằm mặt xuống, lại chậm rãi ăn tiếp bữa sáng, vẻ u uất ấy của nó không thể chỉ miêu tả bằng một từ "thất vọng" được. Chỉ riêng việc làm con bé hụt hẫng như thế, đã đủ để cô rủa đám người chẳng để ý gì người khác, cứ gọi điện thoại bán hàng bừa bãi ấy là bọn tội ác chất chồng rồi.

Kyoko an ủi con gái đang ủ rũ một lúc, cuối cùng cũng tiễn được nó đi học. Sau đấy, cô thu dọn qua loa đống bát đũa, chuẩn bị ra ngoài. Kyoko chỉ trang điểm lấy lệ, khoác lên người bộ vest giản dị mua đại hạ giá, đứng trước gương một lát cho có, thế nhưng tâm trạng vẫn chẳng tốt lên tẹo nào. Nỗi u uất và cảm giác thê lương trống rỗng khuấy đảo tâm trí cô.

Giờ này năm ngoái, Kyoko nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ ra nông nỗi này. Thời điểm ấy là đỉnh điểm của hạnh phúc. Haruka sắp vào lớp một, Kyoko rất phấn khởi, còn rủ bạn đi cùng để chọn quần áo cho con mặc lúc nhập học, khi đó, người bạn còn rất hâm mộ cô vì có tiền mua hàng hiệu cao cấp. Cô nhìn mình trong gương rồi thở dài cảm thán, mới chỉ có một năm, sao lại thay đổi nhiều đến thế? Trông cô như thể già đi mười tuổi, gương mặt hoàn toàn chẳng còn chút sức sống nào.

Đã gần một năm kể từ ngày cơn ác mộng đó xảy ra.

Không, cơn ác mộng ấy vẫn còn đang tiếp diễn. Ngày hôm đó, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với người chồng vẫn đi làm như thường lệ của cô? Đến giờ, cô vẫn chưa có câu trả lời. Cô đã chuẩn bị tâm lý rằng chồng mình không còn sống trên đời này nữa, sống đến giờ cô vẫn còn chút hy vọng mong manh, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ đột nhiên trở về. Không chỉ Haruka, mà chính bản thân cô mỗi lần điện thoại đổ chuông, lại nghĩ không biết đấy có phải là điện thoại của Takamichi hay không.

Cô bắt đầu đi làm từ mùa thu năm ngoái, trước đó thì dùng tiền tiết kiệm Takamichi để lại để chi trả các khoản phí thường ngày. Nhưng họ còn phải trả tiền nhà, đặc biệt là vào tháng có tiền thưởng, khoản tiền phải trả khá lớn, trong khi số tiền tiết kiệm đã giảm xuống nhanh chóng, đến mức không cho phép cô cứ ở nhà đợi chồng mãi như vậy nữa.

Công ty xử lý Takamichi như một trường hợp nghỉ việc. Sau khi tính cả số ngày phép được hưởng lương mà anh chưa hưởng hết, cô nhận được khoảng một tháng tiền lương, tiền thưởng mùa hè năm ngoái cũng được phát một phần. Lúc cầm số tiền này, Kyoko mới thấm thía có người chồng biết kiếm tiền về nuôi gia đình là điều may mắn nhường nào. Đồng thời, cô cũng chìm trong nỗi sợ "sau này sẽ không còn gì đảm bảo nữa".

Cô cố gắng không nghĩ đến số tiền bảo hiểm nhân thọ. Nếu nhận được tiền bảo hiểm, cuộc sống của hai mẹ con quả thực sẽ thoải mái hơn nhiều, cũng không cần phải lo lắng về tiền nhà nữa. Nhưng nếu muốn lấy được số tiền ấy, dĩ nhiên cần phải xác nhận Takamichi đã tử vong. Kyoko sợ hãi trước suy nghĩ rằng mình sẽ mong chờ sớm ngày tìm thấy xác chồng.

Công việc đầu tiên Kyoko tìm được là làm nhân viên phục vụ tại một quán ăn gia đình ở Ogikubo. Dù không muốn làm việc ở nơi có thể bị người quen trông thấy, nhưng cô cũng chẳng thể kén chọn được nữa. Sau mấy lần đi phỏng vấn cô đã hiểu ra, tuổi như cô, lại thêm việc đã có con, muốn tìm được việc làm thực sự không phải chuyện dễ. Hồi trước, Takamichi từng phàn nàn: "Nền kinh tế sa sút còn nghiêm trọng hơn chính phủ nghĩ nhiều. Chẳng bao lâu nữa, cả nước Nhật sẽ toàn là người thất nghiệp mất thôi." Giờ đây, Kyoko đã cảm nhận được sâu sắc và đau đớn ý nghĩa của câu nói này.

Cô làm việc ở quán ăn gia đình ấy đến tháng Một năm nay, từ tháng

Hai, cô bán túi xách và ví tại một cửa hàng kinh doanh đồ trang sức đá quý ở Ginza. Ở đây có thể bị rất nhiều người trông thấy, còn nguy hiểm hơn làm ở quán ăn, nhưng cô đã không còn xấu hổ nữa, vì cô không còn là nhân viên phục vụ trong quán ăn, mặc đồng phục giống hệt như các cô gái trẻ nữa. Ai đeo đồ mua từ cửa tiệm này, giá trị con người dường như cũng nâng cao lên một bậc, có thể nói, làm việc ở đây là một điều đáng để tự hào. Kyoko vốn cũng rất thích túi xách và các đồ phụ kiện nhỏ, lúc đi làm trông thấy những thứ đó, cô sẽ cảm thấy vui vẻ. Điều quan trọng nhất là thu nhập cao, nếu cứ tiếp tục làm việc ở đây, cô sẽ có thể duy trì cuộc sống của mình và Haruka. Cũng may mà quen biết với người đó... tự đáy lòng, Kyoko biết ơn người đã giúp cô có được công việc này.

Nhưng rốt cuộc Takamichi đã đi đâu?

Khi anh vừa mất tích, Kyoko đã dò hỏi tất cả bạn bè thân thiết của chồng, lục tìm hết cả đống thiệp chúc mừng năm mới và sổ điện thoại, gọi điện cho cả những người bình thường không qua lại gì để hỏi xem họ gần đây có gặp chồng mình hay không. Thoạt đầu, cô còn không muốn để người khác biết chuyện chồng mình mất tích, nhưng về sau cũng chẳng buồn để tâm điều ấy nữa.

Đồng nghiệp của Takamichi cũng giúp đỡ nhiều, hỏi han kỹ càng về trạng thái của Takamichi trước khi mất tích, đồng thời báo kết quả cho cô. Nhưng kết luận của những cuộc điều tra này là, dù thế nào Takamichi cũng không có lý do gì để biến mất cả. Lúc đó, anh đang phụ trách mấy công việc, tiến triển đều rất thuận lợi, tuần sau còn ký kết một hợp đồng lớn nữa.

Kyoko cho rằng, nguyên nhân khả dĩ nhất là do phụ nữ. Cô từng nghe người ta nói rằng nếu đàn ông có hành vi khác thường, phía sau nhất định có bàn tay của người đàn bà. Cô cũng nghĩ như vậy. Những người quen thân vót Takamichi một mực khẳng định không thể nào có

chuyện đó, nhưng Kyoko không tin tưởng lắm. Cô dò hỏi bạn bè Takamichi họ tên những người phụ nữ từng qua lại với anh, tìm đủ mọi cách tra ra được cách thức liên lạc với họ, rồi bất chấp tất cả gọi điện thoại cho họ. Không ai vui vẻ khi đột nhiên nhận được một cuộc gọi như thế, tất cả bọn họ đều trả lời lạnh lùng, có người còn đùng đùng nổi giận trong điện thoại. Kyoko cảm thấy cảnh ngộ của mình thật thê thảm, nhưng đồng thời đổi lại đã lấy được niềm tin với chồng: trước khi mất tích, anh tuyệt đối không có nhân tình.

Hiện giờ, mỗi ngày Kyoko đều chờ đợi thông báo phát hiện ra người chết có đặc điểm tương đồng với chồng mình. Một tháng trước, ở quận Adachi phát hiện ra một người chết như thế, cô còn đến cả Sở cảnh sát thành phố, đồng thời chuẩn bị sẵn tư tưởng bị hỏi han đủ loại tình tiết cụ thể, nhưng rốt cuộc họ lại chứng minh đó là xác của người khác. Nghe nói, mấy ngày trước kẻ gây án đã bị bắt, hình như là vợ người chết và nhân tình của cô ta, tình tiết cụ thể thế nào thì không rõ. Trước khi sự việc Takamichi được làm rõ, cô luôn cố gắng tránh né những bài báo có liên quan đến án giết người.

Lúc biết được người chết là người khác, một cảm giác rất phức tạp cuồn cuộn trào lên trong tâm trí cô. Quả tình, cô đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời, cô cũng khát khao nhận được một kết quả rõ ràng. Khi chợt nhận ra mình lại có thứ cảm giác gần như là thất vọng ấy, Kyoko không kìm được thần người ra, bắt đầu căm giận và trách móc chính mình.

Với Kyoko, thời gian làm việc ở cửa hàng là những khoảnh khắc ngắn ngủi mà cô có thể tạm thời gạt những suy nghĩ về người chồng ra khỏi bề mặt ý thức. Dù vậy, mấy lần nhác thấy có ai đó giống với Takamichi đi ngang trước cửa hàng, cô liền quên béng người khách trước mặt, xông thẳng ra ngoài, biết là đã nhận lầm người song cô cũng không sao điều khiển được cơ thể của chính mình. Cô đã kể

chuyện của mình cho các đồng nghiệp, thoạt đầu, mọi người đều cảm thấy hơi rờn rợn.

Kyoko làm việc đến 6 giờ, thu dọn xong xuôi, tới lúc ra khỏi cửa hàng thì đã 6 giờ 30. Trước khi về nhà, cô ghé qua nhà bố mẹ đẻ. Bố mẹ cùng với anh trai và chị dâu cô sống trong một căn nhà riêng bằng gỗ cũ kỹ. Khi đi làm, Kyoko gửi Haruka ở đó.

Đón con gái về tới căn hộ chung cư nhà mình, Kyoko thấy trước cửa nhà có một người đàn ông đang đứng. Người này để râu tua tủa cả trên cằm lẫn dưới mũi, tóc tai dài thượt, không đeo cà vạt, thoạt trông không giống như dân công sở bình thường, ánh mắt lại rất sắc bén. Ông ta nhìn chằm chằm vào hai mẹ con, Kyoko chợt thấy chân mình mềm nhũn ra.

Lúc cô cúi đầu lấy chìa khóa trong túi xách, người đàn ông lên tiếng hỏi: “Chị là chị Soga?”

Nghe thấy giọng nói thấp trầm đó, Kyoko nãy giờ vẫn nơm nớp lo người này sẽ bắt chuyện bất giác rùng mình một cái. “Vâng ạ...” Cô run giọng trả lời, kéo Haruka ra phía sau lưng.

“Thật ngại quá, muộn như vậy còn đến quấy rầy chị, tôi sợ ban ngày chị không có nhà.”

“Ông là ai ạ?”

“Tôi ở sở cảnh sát.” Người đàn ông rút thẻ ra, “Tôi là Kato.”

“Cảnh sát...” Kyoko nghĩ rốt cuộc đã tìm được chồng, hoặc không thì phát hiện ra cái xác nào thân phận không rõ, lại có những đặc điểm tương tự như Takamichi.

Kato vội vàng xòe hai bàn tay ra, đề phòng cô hiểu lầm. “Vẫn chưa phát hiện ra anh nhà. Tôi chỉ muốn hỏi chị chút việc nhỏ, nên mới mạo muội đến nhà.”

“Ông muốn hỏi gì ạ?”

“Một vài việc khi chồng chị mất tích.”

“Vâng...” Cô thầm nhủ, sự việc đã đến thế này rồi, còn gì để hỏi nữa đây?

“Tôi biết chị đã kể lại tình hình lúc đó cho đồng nghiệp của tôi rồi, mấy ngày trước, chị cũng đã hết sức hợp tác trong vụ án ở quận Adachi, nhưng những điều tôi hỏi hôm nay hơi khác với những chuyện kia, nên muốn nói trực tiếp với chị.” Viên cảnh sát liếc nhìn Haruka nấp sau lưng Kyoko, mỉm cười với con bé, “Việc này không phải dăm ba câu mà nói hết được, tôi sẽ cố gắng không làm mất quá nhiều thời gian của chị.”

Kyoko đã hiểu, xem chừng không thể đứng ở đây mà nói chuyện được.

“Vậy xin mời ông vào nhà.” Bất đắc dĩ, Kyoko đành nói.

Cô chưa từng cho đàn ông lạ bước vào nhà. Nếu người này là cảnh sát rởm, đột nhiên lộ mặt là kẻ cướp, hai mẹ con sẽ không thế chống cự được... Kyoko vừa pha trà, vừa nhủ thầm trong đầu, cũng may, người đàn ông dường như không hề thay đổi thái độ.

Như Kato đã nói, các câu hỏi của ông ta tập trung vào khoảng thời gian trước và sau khi Takamichi mất tích, đặc biệt hỏi rất kỹ về chi tiết Takamichi và Shinkai Mifuyu đã hẹn gặp nhau. Gặp mặt có chuyện gì? Làm sao lại quen biết với Shinkai Mifuyu? Sau khi Takamichi mất tích, cô có liên hệ gì với Mifuyu không? Ông ta hỏi những vấn đề này hết sức cặn kẽ, Kyoko không hiểu vì mục đích gì.

“Cho hỏi, cô Shinkai có chuyện gì à?” Lúc tiễn Kato, Kyoko đứng trước cửa hỏi.

“Không có gì,” Kato mỉm cười xua tay, “tôi chỉ muốn nắm rõ tình huống một cách chi tiết nhất thôi. Làm phiền chị rồi.”

Tiễn viên cảnh sát đi rồi, Kyoko vẫn không sao hiểu nổi. Việc chồng cô mất tích không có quan hệ trực tiếp gì đến Shinkai Mifuyu, người

này rốt cuộc muốn biết chuyện gì?

Cô do dự không biết có nên báo cho Mifuyu biết chuyện này hay không. Mifuyu là ân nhân của cô, chính cô ấy đã giới thiệu cho cô công việc hiện tại.

Có lẽ sẽ khiến Mifuyu bực mình... Kyoko quyết định không nói ra thì hơn.

.5.

Hiện trường là bờ biển ở khu cảng, hải âu chao liệng trên bầu trời, ga Hinode ở ngay mé bên trái.

Người chết là một phụ nữ trẻ, bị vứt ở ven đường, do tài xế xe tải đi ngang qua phát hiện, chưa rõ nguyên nhân tử vong.

Đồn cảnh sát địa phương cấp tốc báo lên sở, sở nghe giải thích vắn tắt, cấp tốc quyết định điều người đi xem xét. Kato thầm nghĩ, mấy cái "cấp tốc" trùng lên nhau, vậy là rơi ngay xuống đầu mình, thật đen đủi.

Ông đang hút thuốc thì Nishizaki quay lại, mỉm cười. "Họ bảo chúng ta vất vả rồi, có vẻ như đang mong chúng ta về cho sớm."

"Chắc chắn rồi. Chuyện nhỏ thế này mà còn để người của sở ra mặt, bọn họ cũng chẳng đẹp mặt gì."

Hai người trèo lên xe của Nishizaki đang đậu ven đường.

Căn hộ Kato thuê ở Oomori, còn Nishizaki thì ở Kamata, xa hơn một chút. Chỉ cần ra đến Daiichi Keihin, là có thể đi thẳng một mạch. Kato suy đoán, cấp trên điều động hai người họ, có lẽ chỉ vì họ tiện đường đi tới hiện trường, mà Nishizaki còn có ô tô. Ngoài ra, hai người đều độc thân, nửa đêm bị gọi đi cũng không phải lo người nhà bực mình.

"Chúng ta ăn bát mì ở đây rồi quay về nhé." Kato hất hất cằm về phía tấm biển bên tay trái.

"Được đấy." Nishizaki tích cực hưởng ứng. Hai người làm lâu đã quen, kể cả trông thấy xác chết cũng không ảnh hưởng đến vị giác.

Họ dừng xe lại ven đường, đi vào quán mì ramen mở cửa đến tận năm giờ sáng.

Ăn được một phần ba bát mì với nước tương, Kato dừng đũa. “Nói chuyện về Shinkai Mifuyu một chút được không?”

“Shinkai?” Nishizaki ngạc nhiên, “À, người phụ nữ đó hả. Đương nhiên là được, anh vẫn cảm thấy có vấn đề ở đâu à?”

“Quả phụ ở Asagaya ấy... à không phải, chính là người mà chồng mất tích ấy, tôi đã đến gặp.”

“Hở?” Nishizaki ngửa người ra sau, “Có vẻ như anh thật sự coi trọng chuyện này. Tại sao vậy?”

“Không phải trùng tên họ, quả nhiên chính là cái cô Shinkai Mifuyu đó.”

“Vậy thì sao chứ? Kato, anh cũng nói có thể đây là ngẫu nhiên mà?”

“Duy chỉ có người phụ nữ ấy khiến tôi cảm thấy chuyện này tuyệt không đơn giản như thế.”

“Chẳng lẽ vì cô ta quá quyến rũ, nên bấy lâu nay anh vẫn không thể nào quên được?”

Nishizaki muốn đùa một chút, song Kato không hề nở nụ cười, ông dùng đũa cắm vào miếng thịt mỏng tang.

“Cậu đoán xem giờ người phụ nữ ấy đang làm gì nào? Đừng ngạc nhiên, bây giờ cô ta đã thành bà chủ của hai công ty rồi đấy.”

Nishizaki nhất thời không biết nên trả lời thế nào, bèn chiêu ngụm nước cho trôi thức ăn trong miệng xuống. “Tình hình kinh tế sa sút thế này, không ngờ lại có người tháo vát đến vậy.”

“Một salon tóc, giờ đang có chuyên viên tạo mẫu tóc cực kỳ được hâm mộ, làm ăn rất phát đạt. Một công ty nữa cậu biết là gì không? Sản xuất và tiêu thụ trang sức, vả lại, nghe nói còn đang hợp tác kinh doanh với Hanaya nữa.”

“Ồ…” Nishizaki dùng đũa ngoáy mì trong bát, “Thật chẳng biết nên nói gì. Tôi không rõ chuyện này là bình thường, hay là cực kỳ hiếm

thấy nữa.”

“Sao mà bình thường được chứ? Mới hai năm trước, cô ta chỉ là một nhân viên bán hàng bình thường, lại còn là nạn nhân trong trận động đất Hanshin Awaji, khi ấy, duy trì được cuộc sống đã chẳng dễ dàng gì rồi. Tại sao giờ cô ta lại nắm trong tay một chuyên viên tạo mẫu tóc siêu hạng gì đó, còn có thể triển khai hợp tác kinh doanh với Hanaya được chứ?”

“Thì người ta đã làm được rồi, còn nói được gì nữa? Trên đời này quả tình có một số nhân vật giỏi giang tháo vát, không giống như người bình thường.”

“Vấn đề chính là ở đây.” Kato cầm đũa chỉ vào Nishizaki, “Chính vì loại phụ nữ không giống như người bình thường này lại tình cờ liên quan đến hai vụ án, nên mới khiến người ta cảm thấy không ổn. Tôi có cảm giác đằng sau chắc chắn còn có bí ẩn chi đây.”

Nishizaki vừa ăn mì vừa cười nhăn nhó: “Anh nghĩ nhiều quá rồi đấy, vả lại, cái tay... Soga kia, chính là tay viên chức mất tích ở Asagaya ấy, rốt cuộc có được tính là vụ án hay không giờ vẫn còn khó nói lắm.”

“Một người đàn ông đã mất tích, tất nhiên là vụ án rồi.”

“Tôi không thể nào hiểu nổi cảm giác này.” Nishizaki bưng bát mì lên, nghiêng đầu, “Kato, dù có liên quan đi chăng nữa, nhưng Shinkai vốn đã hẹn gặp Soga từ trước, cuối cùng cũng không đợi được anh ta mà. Anh cho rằng cô ta đang nói dối sao?”

“Tôi không nói vậy.”

“E là chỉ tình cờ dính dáng đến thôi.” Nishizaki bắt đầu húp nước mì.

Kato không muốn nói tiếp nữa. Giải thích kiểu gì cũng rất khó khiến cho người khác hiểu được suy nghĩ vốn đã không rành mạch trong đầu mình.

Soga Kyoko nói Shinkai Mifuyu giới thiệu cho cô ta công việc ở Hanaya, Kato cũng cảm thấy chuyện này rất đáng ngờ. Đối với Shinkai Mifuyu, Soga Kyoko chỉ là vợ của người muốn trao lại cho cô ta một tấm ảnh gia đình, trước khi Soga mất tích, hai người họ cũng chưa từng gặp nhau. Tuy nói rằng Soga là cấp dưới của người cha đã quá cố của Shinkai Mifuyu, nhưng quan hệ ở mức độ đó, liệu cô ta có giới thiệu công việc cho không?

Kato nhờ người quen ở đồn cảnh sát Suginami lấy được hồ sơ liên quan đến vụ việc Soga Takamichi mất tích. Đồn cảnh sát Suginami điều tra vụ này khá qua quýt, chỉ hỏi han Shinkai Mifuyu và các đồng nghiệp của Soga lấy lệ, nhưng họ từng đến quán cà phê mà Shinkai Mifuyu và Soga đã hẹn gặp để điều tra. Nhân viên quán cà phê xác nhận, quả thực đã gặp một người phụ nữ trông giống như cô ta.

Sau khi ra khỏi tiệm mì, Kato gần như không nói lời nào. Nishizaki cũng không chủ động bắt chuyện, có lẽ anh chàng hiểu lầm rằng việc mình không hưởng ứng chuyện Shinkai Mifuyu đã khiến cho Kato bực bội.

Chiều hôm sau, Kato ngồi trong quán cà phê ở khu Kojimachi. hơn ba giờ chiều, một người đàn ông béo ú mặc Âu phục xuất hiện. trời lạnh nhưng trên trán người đó lại lấm tấm mồ hôi, tay cầm một phong bì lớn màu nâu sậm... đó chính là dấu hiệu đã hẹn trước. Kato đứng lên, gật đầu chào người mới đến.

“Ông Kato phải không ạ?” Người kia hỏi.

“Vâng. Mạo muội hẹn gặp thế này, thật xin lỗi anh.”

“Không có gì. Nếu là chuyện của Soga, tôi sẽ gắng hỗ trợ hết sức. Tối qua tôi đã gọi điện báo cho vợ anh ấy, cô ấy vui lắm, nói là rốt cuộc cảnh sát cũng bắt đầu hành động rồi.”

Người này là Sugawara, đồng nghiệp của Soga Takamichi. Theo lời Kyoko, anh ta là người thân nhất với Takamichi.

Trước tiên, Kato yêu cầu anh ta kể về tình hình trước khi Soga Takamichi mất tích.

“Chắc ông cũng nghe vợ anh ấy nói rồi, công việc rất thuận lợi, tuần sau đó có một vụ làm ăn lớn, bận rộn lắm. Những lúc nói chuyện, bọn tôi hoàn toàn không nhận ra anh ấy có gì khác thường cả. Nói chung là không thể tưởng tượng được rằng anh ấy lại bỏ nhà ra đi, bốc hơi khỏi thế giới này như thế.”

Anh ta mở to cặp mắt híp, có thể nhìn ra được đây không phải những lời đối đáp cho có, mà anh ta thực sự nghĩ như vậy.

“Anh Sugawara này, hôm đó, lúc rời khỏi công ty anh có nói chuyện với anh Soga không?”

“Có. Hiếm khi thấy anh ấy thu dọn đồ đạc định về sớm, tôi bèn hỏi anh ấy xem có việc gì không, Soga bảo là có hẹn. Chỉ vậy thôi.”

“Lúc đó khoảng mấy giờ?”

“Ừm, không nhớ rõ lắm, chắc là hơn 6 giờ, gần 6 giờ 30 gì đó. Hồi anh ấy vừa mới biến mất, vợ anh ấy cũng hỏi câu y như vậy, tôi nhớ là đã trả lời như thế.”

Quả thực, Kato cũng từng nghe Soga Kyoko nói vậy.

“Anh Sugawara này, anh có biết một cô gái tên là Shinkai Mifuyu không?”

Sugawara gật đầu. “Nghe vợ Soga nói, cô này là người có hẹn với Soga, con gái ông Shinkai hồi trước làm việc trong công ty chứng tôi.”

“Anh có thể nói về người tên Shinkai này không, bố của Shinkai Mifuyu ấy?”

“Soga lúc nào cũng nói anh ấy được trưởng phòng Shinkai quan tâm rất nhiều.” Sugawara so cằm lại gật gật đầu, vừa làm vậy, cái cằm anh ta liền biến thành cằm chẻ, “Vì vậy, khi biết tin trưởng phòng Shinkai đã qua đời trong trận động đất đó, Soga rất đau lòng. Hình như khoảng

một năm sau khi trận động đất xảy ra, gặp dịp đi công tác tại trụ sở chính ở Osaka, anh ấy nói là sẽ tiện thể đến Kobe xem thế nào."

"Một năm sau khi trận động đất xảy ra... tức là năm ngoái."

"Ồ, chắc vậy đó. Chậc, đứng rồi, đúng rồi, mới chưa được một năm thôi mà cảm giác như là chuyện từ lâu lắm rồi ấy."

"Nghe vợ anh Soga nói, anh ta tốn rất nhiều thời gian mà không tìm được chỗ ở của Shinkai Mifuyu, nhưng nếu họ đã hẹn gặp nhau thì chắc là đã tìm được bằng cách nào đó rồi, ngay cả vợ anh ta cũng không rõ quá trình cụ thể thế nào. Anh Sugawara, anh có nghe nói được gì không?"

"Tôi cũng chưa từng nghe nói về những chi tiết này." Sugawara đanh mặt lại, "Chỉ nhiều lần nghe anh ấy nói, muốn trao lại cho con gái trưởng phòng Shinkai tấm ảnh cũ của ông ấy thôi."

"Anh đã xem tấm ảnh ấy chưa?"

"Chưa. Tôi chưa thấy bao giờ. Soga là người rất đàng hoàng. Anh ấy cảm thấy không nên tùy tiện đưa ảnh của ân nhân cho người khác xem."

Kato gật đầu, nghe nói Soga thậm chí còn không muốn để vợ mình xem tấm ảnh đó. Kyoko nói, cô ta cũng chỉ thấy có một lần, đó là một tấm ảnh gia đình cực kỳ bình thường. Ấn tượng của Kyoko với Mifuyu không sâu lắm, giờ đã không còn nhớ rõ tấm ảnh trông như thế nào nữa rồi.

"Anh Sugawara này, anh đã gặp cha của cô Shinkai Mifuyu bao giờ chưa?"

"Chưa, tôi vẫn luôn làm việc ở Tokyo, trưởng phòng Shinkai công tác tại trụ sở chính ở Osaka. Soga nói, anh ấy được ông ấy quan tâm săn sóc rất nhiều vào giai đoạn đó."

"Có ai biết nhiều về Shinkai... ý tôi là trưởng phòng Shinkai không? Tôi muốn hỏi chút chuyện."

“Những người tuổi tác tương đương với tôi từng làm việc ở Osaka chắc đều biết trưởng phòng Shinkai cả.” Anh mắt Sugawara lộ vẻ đề phòng, “Sao anh lại muốn hỏi chuyện về trưởng phòng Shinkai? Tôi cho rằng chuyện này không có can hệ gì với việc anh Soga mất tích cả.”

Kato thầm nghĩ, quả nhiên hơi quá đà rồi. Ông nở một nụ cười.

“Là thế này, sau đây tôi định đi gặp cô Shinkai Mifuyu, muốn tìm hiểu trước một số thông tin nền thôi.”

“Ồ...” Vẻ nghi hoặc trên gương mặt Sugawara vẫn không biến mất, “Nếu chỉ vì chuyện này, tôi nghĩ tốt nhất là đừng nên điều tra quá sâu về chuyện của trưởng phòng Shinkai.”

“Ý của anh là...”

“Tôi cũng chỉ nghe Soga kể lại thôi, không rõ tình hình cụ thể cho lắm.” Sugawara vươn người ra phía trước, tựa như không muốn để những người xung quanh nghe thấy, “Mấy năm trước, công ty chúng tôi xảy ra vấn đề, trưởng phòng Shinkai đã phải nhận trách nhiệm và từ chức.”

“Ồ, vấn đề?”

“Nghe Soga kể, trách nhiệm cũng không hoàn toàn thuộc về trưởng phòng Shinkai, chuyện này tạm thời không nói vội. Vì có nguồn cơn như vậy nên tôi nghĩ mọi người chẳng ai muốn công khai nhắc đến ông ấy đâu.”

Kato mỉm cười: “Bảo là công khai thì hơi quá, chỉ cần nói riêng với tôi thôi là được.”

Sugawara cũng cười, nhưng nụ cười ấy rõ ràng là miễn cưỡng. “Ông Kato là cảnh sát, nói với cảnh sát có khác gì công khai đâu chứ?”

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

“Vì vậy, chuyện này tôi xin thứ lỗi. Những chuyện khác, tôi sẽ gắng

sức hỗ trợ ông.”

“Cảm ơn anh nhiều. Để tôi thanh toán.” Kato vươn tay ra cầm tờ hóa đơn.

“Khỏi cần, số tiền thuế này, ông cứ dùng làm chi phí tìm kiếm Soga thì hơn.” Sugawara vừa nói vừa giật lấy tờ hóa đơn, đi về phía quầy thu ngân.

Sugawara phát hiện ra điều cảnh sát quan tâm không phải vụ mất tích của Soga, mà là vấn đề của công ty mình nên mới không vui. Kato len lén nhún vai một cái.

Ra khỏi quán cà phê, Kato lên xe điện ngầm, đi tuyến Yurakucho đến ga Ginza Itchome, đi dọc theo đại lộ Chuo. Không lâu sau, bên tay phải ông xuất hiện tấm biển “Keikadou”, đây chính là quán cà phê mà Soga Takamichi và Shinkai Mifuyu đã hẹn gặp nhau.

Sugawara nói, Soga rời khỏi công ty ở Kojimachi lúc khoảng 6 giờ 30 tối. Giờ hẹn với Shinkai Mifuyu là 7 giờ, có thể đoán được hôm đó Soga đã đi tuyến đường giống như ông vừa đi hôm nay, thế nhưng Soga lại không xuất hiện tại quán cà phê Keikadou. Trên một tuyến đường đơn giản thế này, không thể có chuyện một người đàn ông trưởng thành lại bị bắt cóc được.

Nếu đã không thể nào bị bắt cóc, vậy tức là Soga đã đến một nơi khác theo ý nguyện của mình. Lẽ nào anh ta có việc gì khác? Giờ hẹn sắp đến, dù bất thình lình được ai đấy mời đi hay đột nhiên có việc gấp, thì cũng nên gọi điện thoại báo cho Shinkai Mifuyu mới đúng.

Nhưng nếu là Shinkai Mifuyu gọi điện cho anh ta thì sao?

Giả thiết rằng Shinkai Mifuyu nói muốn đổi địa điểm gặp mặt, vậy sẽ thế nào? Chắc hẳn Soga sẽ không nghi ngờ gì mà đi đến chỗ đó, dù là ở đâu chăng nữa. Kể cả không phải ở Ginza, mà là ngoài ngoại ô vắng vẻ cực kỳ thuận tiện cho việc bắt cóc.

Người có thể đạo diễn vụ mất tích của Soga Takamichi chỉ có

Shinkai Mifuyu, Kato hoàn toàn tin chắc điều này.

Còn một vấn đề nữa. Trong trường hợp Mifuyu gọi Soga đến nơi khác, chỉ dựa vào sức một người phụ nữ thì không thể ra tay được, vả lại, khi đó đúng là cô ta đang có mặt ở quán cà phê Keikadou. Chẳng lẽ có đồng phạm?

Nhưng nếu không có chứng cứ, mà chỉ để lập suy luận thì có bao nhiêu giả thiết cũng chẳng ý nghĩa gì. bởi vậy, Kato mới muốn đào sâu thêm một bước vào mối quan hệ giữa Soga Takamichi và Shinkai Mifuyu. Nếu chỉ là một người đàn ông muốn đưa cho mình tấm ảnh gia đình, hẳn cô ta không cần thiết phải làm cho anh ta biến mất.

Đi qua quán cà phê Keikadou được một quãng, cửa hàng Hanaya liền xuất hiện trong tầm mắt, Kato bước vào trong, để ý tránh Soga Kyoko làm việc ở tầng một, đi lên cầu thang cuốn.

Nhân viên ở tầng ba gần như không thay đổi gì nhiều so với hai năm trước, chỉ là không thấy bóng dáng của Hatakeyama Akiko, người bị tên cuồng bám đuôi quấy rối nghiêm trọng nhất khi ấy đâu nữa.

Sakuragi, người từng ngất xỉu vì bom thối đang đi quanh cửa hàng kiểm tra. Anh ta đã béo hơn hai năm trước khá nhiều, song trông có vẻ uy nghiêm hơn.

Kato vừa đi tới, Sakuragi đã nhận ra ngay tắp lự. Mặc dù kinh ngạc ra mặt, anh ta vẫn nở nụ cười nhã nhặn. “Lâu lắm rồi không gặp, lần trước đã khiến ông vất vả nhiều.” Anh ta cúi mái đầu được chải phẳng phiu bóng loáng.

“Vừa hay có việc ở gần đây, bảo là tiện thể thì hơi khiên cưỡng, nhưng tôi cũng muốn hỏi thăm tình hình về sau thế nào.”

“Ồ, mời ông qua bên này.” Sakuragi dẫn Kato đến bên cạnh bàn phía trong. Xem chừng, anh ta không muốn nói chuyện này trước mặt khách hàng.

Kato chỉ muốn hỏi chuyện của Shinkai Mifuyu, nhưng để che giấu ý

đồ, trước tiên ông bắt đầu hỏi về những nhân viên khác trong cửa hàng, thí dụ như tình hình gần đây thế nào, có bị di chứng gì sau khi bị quấy nhiễu hay không, rồi lại làm ra vẻ tình cờ hỏi xem họ có người thân nào không. Sakuragi nói, không thấy xuất hiện tình trạng dị thường nữa, cảm giác như mấy nhân viên nữ kia đã quên sạch chuyện đó rồi. Hatakeyama Akiko được chuyển đến chi nhánh ở Yokohama, nhưng việc điều động này không liên can gì đến vụ việc kia cả.

Kato giả bộ vô ý hỏi đến tình hình của Shinkai Mifuyu. Ông biết rằng từ lâu cô ta đã nghỉ việc, tự lập công ty riêng, nhưng khi nghe Sakuragi nhắc chuyện này, ông vẫn làm ra vẻ như thể lần đầu tiên nghe được.

“Ghê gớm thật. Giờ cô ấy còn hợp tác kinh doanh với Hanaya nữa, lúc gặp nhau, tôi toàn phải dùng kính ngữ đây.” Sakuragi cười khổ.

“Trẻ thế mà giỏi thật đấy. Cô ấy còn độc thân, hay đã có người yêu rồi?” Kato làm bộ thoải mái, cố ý nở một nụ cười đầy vẻ háo sắc.

Nhưng Sakuragi lại trở nên nghiêm túc bất ngờ, anh ta đặt ngón tay trỏ lên miệng. “Ở chỗ chúng tôi, cấm không được nói những chuyện liên quan đến cô ấy, mong ông cũng đừng hỏi những nhân viên khác về chuyện này. Nếu có tin đồn lan ra thì phiền phức lắm đó.”

“Sao vậy?”

“Ông là cảnh sát nên tôi nói thẳng luôn, nghe nói là cô ấy sắp kết hôn, nhưng đối tượng không phải người bình thường đâu. Chuyện này chỉ có một số ít người biết thôi, ông nhất đinh phải giữ kín đấy nhé.” Mào đầu cả một tràng dài như thế, Sakuragi mới nói ra người kia là ai.

Biết được người đó hóa ra là giám đốc của Hanaya, Kato ngẩn người ngạc nhiên.

.6.

Tắc xi chạy đến đại lộ Aoyama. Kato nói cho tài xế biết tuyến đường cụ thể, lúc gần đến Omotesando thì ông xuống xe. Sau khi xác nhận lại địa chỉ, ông vừa bước đi vừa ngẩng đầu nhìn những tòa nhà cao tầng san sát nhau.

Kato dừng lại trước một tòa nhà màu xám bạc. Tấm biển kim loại đặt bên ngoài tòa nhà cho biết bên trong có mấy công ty khác nhau, Blue Snow nằm ở tầng bốn.

Kato vào thang máy, lên tầng bốn.

Lối vào của công ty Blue Snow có một cánh cửa bằng kính. Văn phòng hình như kiêm luôn phòng trưng bày, có thể thấy bên trong đặt mấy tủ bày hàng. Kato bước vào trong. Đối diện với các tủ trưng bày là bàn làm việc, có bảy nhân viên, toàn bộ đều là nữ.

“Kính chào quý khách.” Cô gái tóc dài ngồi phía trước mỉm cười chào hỏi, nhìn bề ngoài cô này trông cũng chỉ tầm hai mươi tuổi.

Kato lấy danh thiếp ra. “Tôi muốn gặp cô Shinkai.”

Cô nhân viên tiếp tân nhìn thấy chức danh trên tấm danh thiếp, lập tức tròn mắt lên hỏi: “Ông có hẹn trước không ạ?’

“Không. Chỉ cần nói với cô Shinkai, tôi là người phụ trách điều tra vụ việc xảy ra ở Hanaya hai năm trước, cô ấy sẽ hiểu.”

Cô gái dường như hơi do dự, nói một câu “Xin ông đợi giây lát”, rồi biến mất phía sau cánh cửa bên trong.

Trong lúc chờ đợi, Kato quan sát tủ trưng bày bên cạnh. Trong tủ để các loại nhẫn trang sức, có vẻ không phải để bán, mà chỉ dùng giới thiệu sản phẩm. Kato chẳng hiểu gì về kim loại quý cả. Mấy ngày trước, qua Sakuragi, ông biết được sản phẩm của công ty này đã vận

dụng một loại kỹ thuật rất đặc biệt.

“Ông có thích món nào không ạ?” Cô gái bên cạnh hỏi.

“Đẹp thật.” Ông nhìn tủ trưng bày nói, “Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy nhẫn có kết cấu hai tầng đá quý thế này đấy.”

“Đây là sản phẩm độc quyền của công ty chúng tôi.” Cô gái tự hào giới thiệu.

“Cái này thì sao?” Kato chỉ vào chiếc nhẫn được đặt riêng trong một chiếc hộp. Hình như chỉ có mình nó là khác hẳn những chiếc nhẫn khác, cảm giác phần kim loại hết sức kiên cố.

“Đây là sản phẩm mẫu mà chị Shinkai tạo ra từ thuở ban đầu, có thể nói, nó là khởi điểm của công ty chúng tôi.”

“Tạo ra? Cô ấy tự làm à?”

“Không ạ, nghe nói người làm ra chiếc nhẫn này là một thợ thủ công có quan hệ thân thiết với chị ấy, không phải người trong ngành, mà chỉ là một thợ thủ công bình thường làm nghề gia công kim loại thôi, chị Shinkai nhờ anh ta làm hộ, tay nghề người này rất cao, nghe nói cả bên Hanaya cũng phải trầm trồ kinh ngạc.”

“Ồ.”

Kato vốn chẳng hứng thú gì với chủ đề này, nhưng phần nào đó trong câu chuyện lại khiến ông thoáng bồn chồn. Ông còn chưa kịp nghĩ ra đó là gì, cánh cửa bên trong đã bật mở, cô gái trẻ lúc nãy trở ra: “Dưới hầm ngầm tòa nhà này có một quán tên là Capella, giám đốc mời ông xuống đó đợi chị ấy.”

Nơi được chỉ định không phải quán cà phê, mà là một nhà hàng Ý. Ông vừa bước vào, liền có một người đàn ông mặc đồng phục đen xuất hiện, hỏi ông có phải Kato không? Kato ngạc nhiên gật đầu. Người này liền dẫn ông tới một bàn ở phía bên trong. Xem ra, Shinkai Mifuyu đã sắp đặt đâu ra đó.

“Ông muốn uống gì không ạ?”

“Không, tạm thời chưa cần. Cho tôi mượn cái gạt tàn.”

“Vâng ạ.”

Shinkai Mifuyu xuất hiện khi điếu thuốc cháy được một nửa. Khoảnh khắc trông thấy cô ta, Kato thậm chí còn quên cả cúi đầu chào. Cô ta đã thay đổi, mặc dù chỉ khoác trên người bộ vest màu xám giản dị, nhưng toàn thân Shinkai Mifuyu lại toát lên một phong thái cao quý, thần sắc rạng ngời, có vẻ đầy tự tin. Kato thầm nhủ, nếu tình cờ gặp ở nơi nào khác, có lẽ mình cũng chẳng nhận ra nổi.

“Điều tra viên Kato, đã lâu rồi không gặp.” Mifuyu mỉm cười, ngồi xuống ghế đối diện.

“Đã lâu không gặp. Thật sự xin lỗi vì đã đến làm phiền lúc cô đang làm việc thế này.”

“Không có gì. Ông dùng cơm trưa chưa nhỉ? Nếu không ngại thì ăn cùng với tôi nhé.” Đôi mắt to tròn của Mifuyu lấp lánh một thứ ánh sáng mê hoặc.

Kato vội tránh ánh mắt ấy. “Thôi khỏi, tôi chỉ muốn hỏi cô mấy việc thôi, uống cốc cà phê là được rồi.”

“Vậy cho tôi một cà phê thêm kem bơ nhé.” Mifuyu gọi người đàn ông mặc đồng phục màu đen tới, gọi cà phê.

Kato có cảm giác đang bị người phụ nữ này dắt mũi. Nếu nói ngược lại thì là, cô ta đang muốn dắt mũi ông, ắt hẳn phải có ý đồ gì đó.

“Cô giành được thành công lớn như vậy, thật khiến người khác phải kinh ngạc.”

“Chưa thể gọi là thành công được, tất cả còn phải xem sự phát triển về sau này, cũng có nhiều người nói là tôi quá liều lĩnh đấy.”

“Chẳng phải là tiệm trang sức đá quý và salon tóc đều rất thành công đó sao?”

“Trước mắt là thế, nhưng vẫn chưa thể chủ quan được. Ông cứ tự nhiên hút thuốc, tôi không ngại đâu.”

“Vậy tôi không khách sáo nữa.” Ông châm điếu thuốc thứ hai, chầm chậm rít mấy hơi, rồi lại đưa mắt nhìn Shinkai Mifuyu. Cô vẫn sở hữu ánh mắt hút hồn người khác.

“Chuyện là thế này, tôi đang điều tra vụ mất tích của Soga Takamichi.”

Mifuyu trợn tròn mắt. “Ông Kato phụ trách vụ này ạ?”

“Chưa thể nói là phụ trách, chỉ giúp một tay thôi.”

Mifuyu gật đầu. “Thật may mắn quá, phen này Kyoko có được hậu thuẫn mạnh mẽ rồi. Nói vậy, hôm nay ông Kato đến là vì chuyện này ư?”

“Vâng.”

“Thế thì đúng là không kịp ăn cơm rồi.”

Cà phê đã được mang lên, cô uống một ngụm. Đôi môi vẫn mê hồn người ta như thế.

“Nghe nói cô đã hẹn gặp anh Soga, hình như anh Soga cầm một tấm ảnh cô chụp chung với bố mẹ.”

“Vâng. Tôi rất hối hận, nếu chỉ đưa ảnh cho tôi thì anh ấy gửi qua đường bưu điện cũng được rồi.”

“Tại sao cô lại hối hận?”

“Tôi nghĩ, nếu không phải vì hẹn gặp tôi, hôm ấy anh Soga chắc chắn sẽ đi thẳng về nhà, có lẽ đã không xảy ra chuyện thế kia.”

“Cô có cho rằng anh Soga đã bị cuốn vào chuyện gì đó?”

“Chưa bao giờ tôi nghĩ vậy.”

“Đã bao giờ nghe bố cô nhắc đến anh Soga chưa? Soga là cấp dưới của ông ấy.”

Mifuyu lắc đầu. “Bố tôi chưa bao giờ nói chuyện ở công ty, hình

như ông không có nhiều hồi ức đẹp về nơi ấy.”

Dường như Mifuyu đang nói về vấn đề mà Sugawara từng nhắc đến.

“Cô có thể cung cấp manh mối gì về vụ việc anh Soga mất tích hay không? Anh ta có từng nói câu nào khiến cô cảm thấy kỳ lạ hay không?”

“Vừa nãy tôi đã nói rồi, trước khi anh Soga hẹn gặp để giao lại tấm ảnh cho tôi, chúng tôi không có bất cứ liên hệ gì. Cho dù yêu cầu tôi cung cấp manh mối...”

“Nghe kể rằng anh Soga phải tốn rất nhiều công sức mới tìm thấy cô. Rốt cuộc anh ta đã dùng cách gì mới tra ra được địa chỉ liên lạc của cô vậy?”

“Tôi cũng lấy làm tò mò về chuyện này, vốn định lúc gặp mặt sẽ hỏi anh ấy.”

Mifuyu đáp không chút do dự, Kato không thể nào phân biệt được là thật hay giả.

“Địa điểm hẹn gặp là quán cà phê Keikadou ở Ginza, đây là do cô chỉ định?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao lại chọn nơi ấy?”

“Tôi thấy chỗ đó dễ tìm. Có vấn đề gì không ạ?”

“Không có gì, chỉ là cẩn thận hỏi lại một lượt thôi.”

Kato lại hỏi thêm mấy câu lặt vặt không quan trọng khác. Vốn dĩ, ông cũng không mong thu được thông tin gì hữu ích từ chỗ Mifuyu, hôm nay ông đến, chỉ là muốn quan sát phản ứng của cô thông qua tiếp xúc mà thôi.

Kato kết thúc việc đặt câu hỏi một cách chừng mực, ra khỏi nhà hàng. Dường như ông đã nắm bắt được thứ gì đó, nhưng hiện tại, ngay cả đường nét mơ hồ của nó cũng vẫn chưa hiện ra.

Ra khỏi tòa nhà, trước khi vẫy tắc xi, ông ngoảnh đầu lại nhìn thêm một lần nữa. Đúng lúc đó, một ý nghĩ lóe lên trong đầu ông.

Thợ thủ công có tay nghề cao siêu!

Trong vụ bom thối lần đó, phòng Nghiên cứu khoa học điều tra cũng đưa ra kết luận như vậy về thiết bị phát tán khí độc, nói rằng thứ đó là do một người chuyên nghề gia công kim loại làm ra.

Ông đang định sắp xếp lại mạch suy nghĩ thì điện thoại di động trước ngực đổ chuông. Kato bực bội rút máy ra. Đúng như ông đoán, quả nhiên là Nishizaki gọi tới, báo có vụ án xảy ra, bảo ông cấp tốc quay về.

Phen này lại phải tối mắt tối mũi vì mấy việc chán chết kia rồi. Kato nghiêng đầu, giơ tay lên vẫy một chiếc tắc xi đang rảnh khách.

Chương 6

.1.

Masaya bị Fukuta gọi vào văn phòng. Bàn thiết kế phủ một lớp bụi mỏng, trên bàn chất đầy tài liệu và các tập hồ sơ, xem ra đã có một khoảng thời gian không đụng chạm đến. Đầu mẩu thuốc lá đầy ú ụ trong cái gạt tàn nhôm đặt trên tập hóa đơn thu chi, tàn thuốc vương vãi cả ra ngoài.

“Masaya, cái này đưa trước cho cậu.” Fukuta cúi đầu đẩy qua một phong bì màu nâu sẫm. Masaya cầm lấy xem, thấy bên trong có hai tờ 10000 yên và mấy tờ 1000 yên. “Đây là...”

“Tiền lương tính đến ngày hôm nay.”

Masaya nhìn gương mặt giám đốc. Đã gần nửa năm nay, tiền lương được tính theo ngày. Công việc quá ít, ngay cả anh, công nhân duy nhất của xưởng cũng không cần phải đến làm hằng ngày nữa. Tiền lương được phát vào khoảng ngày hai lăm hằng tháng, hôm nay mới là ngày mười lăm tháng Mười một, sớm hơn thường lệ đến mười ngày.

“Ông định đóng cửa xưởng à?” Masaya hỏi.

Fukuta so vai lại, gật đầu. “Đơn đặt hàng đã ít đến mức này, thực sự hết cách rồi. Hiện giờ lúc nào có việc mới gọi cậu đến xưởng, nhưng thời gian còn lại cậu cũng không thể chơi không mãi được, đúng không? Phía tôi cũng vậy, nếu một tuần máy móc chỉ chạy có ba bốn tiếng đồng hồ thì cũng không thể tiếp tục duy trì được nữa.”

Masaya thở dài, giống hệt như tình trạng gia đình anh lúc trước. “Ông có nợ tiền không?”

“Ừm.” Fukuta gãi đầu, đảo mắt một vòng xung quanh phòng làm việc, “Chỗ này cũng không xong rồi.” Ý chừng như đang nói ông ta đã đem thế chấp cả xưởng lẫn nhà của chính mình.

“Thật ngại quá, chỉ có một chút gọi là.” Fukuta nhìn chiếc phong bì trên tay Masaya.

“Cả tháng nay cũng có làm việc gì đâu.”

“Vốn tưởng là kinh tế cũng tới lúc khởi sắc lại rồi, chẳng ngờ lại kém đến mức này.” Fukuta lắc đầu, “Cứ thế này, tình hình chắc chắn sẽ càng lúc càng tệ hơn mà thôi.”

“Sau này ông có dự tính gì?”

“Không biết nữa. Ở đây được đến lúc nào hay lúc ấy thôi, tôi cũng chẳng còn nơi nào để đi được nữa.”

Masaya không biết nên nói gì cho phải. Anh hiểu rõ hơn ai hết, lúc này, có nói gì cũng vô ích.

“Cậu làm ở đây cũng được gần ba năm rồi, nhanh thật đấy.”

“Cảm ơn ông vẫn quan tâm chăm sóc tôi lâu nay.”

“Người nên cảm ơn là tôi mới đúng. Cũng may mà có cậu, cái xưởng này mới cầm cự thêm được một thời gian. Nếu không có cậu thì đã phải đóng cửa từ năm ngoái rồi. Cậu có tay nghề tốt, hẳn là có thể tìm được việc, cố gắng lên nhé.”

“Giám đốc cũng phải cố gắng đấy. Ngoài ra, việc kia tốt nhất là đừng nên làm nữa.”

“Chuyện gì cơ?”

“Việc riêng mà ông nhận ấy, tôi đã làm khá nhiều rồi, ông tưởng tôi không phát hiện ra đó là linh kiện của thứ gì sao?”

Fukuta lúng túng ngoảnh đầu đi.

“Kích cỡ sai một li thôi cũng đủ chết người rồi. Dù rằng giám đốc không tự mình dùng, nhưng lúc xảy ra sự cố, người bị căm hận chính là giám đốc đấy.”

Fukuta không gật đầu, vẻ mặt vừa như cười gượng, lại vừa như tự giễu, vỗ vỗ tay lên gáy.

Ra khỏi xưởng, Masaya đi thẳng về chỗ ở, giờ vẫn còn quá sớm để ăn cơm tối. Anh thay quần áo, chuẩn bị đi tắm, định nghỉ một lúc cho ấm người rồi đi ăn. Anh tính đến quán mì ramen bình thường vẫn hay ăn. Dạo gần đây, anh không đến quán Okada lần nào nữa.

Masaya đang kiểm tra nhiệt độ nước tắm thì chuông cửa vang lên. Trong nháy mắt, trong đầu anh hiện lên một gương mặt.

“Ai đấy?” Anh đứng sau cửa hỏi vọng ra.

“Em đây.”

Nghe thấy giọng nói, cả người Masaya căng ra, vội vàng mở cửa. Bên ngoài có một phụ nữ đeo kính gọng đen, mặc áo khoác dài, để tóc ngắn. Mất đến hai ba giây, Masaya mới nhận ra Mifuyu. “Sao lại ăn mặc kiểu này?”

“Đừng hỏi, cho em vào trước đã.” Mifuyu nhanh nhẹn lách qua cửa. Cô bỏ kính, rồi gỡ bộ tóc giả trên đầu xuống, xong xuôi mới cởi áo khoác. Mái tóc dài ngang lưng bị một thứ trông như tấm lưới búi tóm lại. Mifuyu tháo thứ ấy xuống, dùng ngón tay cào cào vài lượt để tóc rũ thẳng ra. Bóng cô phản chiếu trên cánh cửa kéo tủ âm tường không ngừng lay động.

“Em hóa trang đấy à?” Masaya hỏi.

“Định là thế, nhưng cũng không được ổn cho lắm, ăn mặc giống một bà nội trợ bình thường có lẽ còn đỡ thu hút chú ý hơn. Nhưng thôi chẳng sao.” Cô ngồi xuống nệm, ngẩng đầu lên nhìn Masaya vẫn còn đang đứng đờ ra ở đó, mỉm cười, “Lâu rồi không gặp.”

“Một tháng rồi.”

“Lâu như vậy cơ à?”

Masaya khoanh chân ngồi xuống. “Cũng không có lấy một cuộc điện thoại, em đang làm gì vậy?”

“Em xin lỗi, dạo này bận quá.” Mifuyu chắp hai tay trước ngực,

“Hôm nay cũng phải tranh thủ thời gian đến đây đấy. Đang chuẩn bị cho một hoạt động lớn.”

Masaya ngoảnh mặt đi, nuốt một ngụm nước bọt. Anh chẳng còn tâm trạng nào mà phụ họa theo cô.

“Sao thế?” Mifuyu nhìn thẳng vào mặt anh.

Anh cũng nhìn vào gương mặt cô: “Mifuyu, em nghiêm túc đấy à?”

“Cái gì chứ?”

“Còn hỏi nữa... em thật sự muốn làm đám cưới với tay giám đốc Hanaya đó hả?”

“Còn phải nói nữa sao! Chuyện này sao có thể nói bừa được?”

Masaya hít sâu một hơi, quay người lại đối mặt với Mifuyu: “Không thể nghĩ lại à?”

“Đến nước này rồi còn nghĩ ngợi gì nữa?”

“Nhưng mà, Mifuyu, em không hề yêu anh ta, sao...”

“Khoan đã,” Mifuyu chìa hai tay về phía anh, gượng gạo cười một tiếng, “lúc trước em đã giải thích chuyện này mấy lần rồi còn gì? Em không yêu anh ta, nhưng em thích địa vị làm vợ anh ta. Muốn có được thứ mình ưa thích, đây là điều rất tự nhiên mà?”

“Chuyện này... cũng thật kỳ cục.”

Mifuyu nghiêm mặt, khoanh tay trước ngực, nói khẽ: “Masaya, có phải anh muốn nói, em kết hôn vì tiền là động cơ không thuần khiết?”

Thấy anh lại ngoảnh đầu đi, Mifuyu tỏ vẻ bất lực nói: “Đúng là hết cách với anh. Chừng này tuổi đầu rồi, sao anh vẫn còn theo đuổi lý tưởng trong hôn nhân chứ? Đám cưới là một phương thức để thay đổi cuộc đời thôi. Anh hãy nhìn cho kỹ những người phụ nữ đang phải chịu khổ ngoài kia mà xem, toàn là người chọn nhầm chồng, bảo cái gì mà đầu tiên là phải biết giữ bổn phận, phải yêu trẻ con, toàn vơ những chuyện chẳng liên quan vào làm điều kiện để kết hôn.”

“Những người yêu nhau sống với nhau, thế mới là hôn nhân thực sự, không phải vậy ư?”

“Yêu nhau à? Anh Akimura yêu em, em yêu cái vị trí phu nhân Akimura, có vấn đề gì đâu chứ?”

“Điều anh muốn nói là...”

“Em biết.” Mifuyu vươn tay chạm vào miệng anh, “Anh muốn nói là hai người yêu thương nhau. Nhưng hai người như thế còn cần đến hình thức kết hôn à? Người em yêu thực sự là Masaya, Masaya cũng yêu em, có phải không?” Thấy anh gật đầu, Mifuyu nói tiếp: “Chúng ta không cần những thứ kiểu như hôn nhân. Giữa chúng ta được kết nối bằng một nút thắt còn bền chắc hơn hôn nhân gấp bội. Kể cả khi em đã kết hôn, chúng ta cũng sẽ mãi mãi ở bên nhau. Lúc trước em đã nói rồi còn gì, trên thế giới này, anh là đồng đội duy nhất mà em có thể tin tưởng. Hy vọng em cũng là một người như thế với Masaya. Nhưng chúng ta phải cố gắng đừng để người khác biết về mối quan hệ này, khi một người đau khổ, người còn lại sẽ có thể ở phía sau đưa tay giúp đỡ, người khác không thể phát hiện, cảnh sát cũng không thể biết được. Lẽ nào như vậy không tốt hơn sao?”

Masaya sờ lên cái cằm râu ria lởm chởm, sau đó gãi gãi đầu.

“Nhưng anh không thể chịu đựng được việc Mifuyu thuộc về người khác.”

“Cho dù đã kết hôn, em cũng không thuộc về anh ta, chẳng qua chỉ đổi tên thôi. Chỉ một chút thay đổi nhỏ như vậy, là đã có thể trở thành người thừa kế di sản và thụ hưởng tiền bảo hiểm rồi.”

“Nhưng em sẽ phải ngủ với anh ta nữa.” Masaya khẽ lầm bầm, “Anh biết hai người đã ngủ với nhau mấy lần rồi, sau này sẽ tiếp tục như vậy nữa sao?”

Mifuyu thở dài, vẻ như đã hết kiên nhẫn: “Đồ ngốc.”

“Đồ ngốc?”

“Này, Masaya, anh hãy thử nhìn các cặp vợ chồng ngoài kia mà xem. Sau hai năm đầu, ông chồng sẽ bắt đầu chán ghét thân thể của người vợ, thêm năm năm nữa, thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn, những người đàn ông có tí tiền trong tay đều ra ngoài bồ bịch hết, trước khi đến lúc ấy anh nhẫn nại một chút là được thôi. Xét về bản chất, làm tình là gì chứ? Chẳng qua chỉ là một hành vi để sinh sản, lũ chó lũ mèo đều làm cả đấy thôi, hoàn toàn không cần để tâm làm gì. Anh cũng có thể thoải mái làm tình với những người đàn bà khác. Điều quan trọng là trái tim thôi, đúng không?”

Masaya nắm chặt hai tay lại, đập xuống mặt bàn đánh bộp một tiếng. “Anh còn chưa nghĩ thoáng đến mức ấy.”

“Xin anh đấy, cứ nghĩ thoáng một chút đi. Những kẻ tay không tấc sắt như chúng ta, muốn chiến đấu với cả cái xã hội này, ngoài cách ấy ra, có còn đường nào khác đâu.”

Masaya chầm chậm lắc đầu. “Mifuyu, em chưa từng nghĩ đến hạnh phúc của chúng ta sao?”

“Hạnh phúc ? “ Tựa như nghe thấy một từ bất ngờ, Mifuyu trợn tròn mắt lên.

“Không cần phải gặp nhau lén lút thế này nữa, dù không được xa hoa nhưng có thể yên ổn ở bên nhau, em chưa từng mong muốn một cuộc sống như vậy à?”

“Tức là có một gia đình giống như trong mấy bộ phim truyền hình gia đình ấy hả?” Giọng điệu Mifuyu không che giấu vẻ chế nhạo, “Đáng tiếc, anh Masaya à, đó chỉ là ảo tưởng thôi.”

“Ảo tưởng ư?”

“Có hai lớp nghĩa. Thứ nhất, kiểu gia đình ấy vốn chẳng hề tồn tại trên đời này. Dù bề ngoài có vẻ hạnh phúc mỹ mãn đấy, song cặp vợ chồng nào cũng có những góc khuất không muốn cho người khác nhìn thấy, chẳng qua là đeo mặt nạ lên để che giấu đi mà thôi. Thứ hai, kể

cả có gia đình mỹ mãn như thế đi chăng nữa, hai chúng ta cũng không có tư cách để theo đuổi nó. Anh không quên những điều chúng ta từng làm đấy chứ?"

Masaya cúi đầu, cắn chặt môi, cảm giác như dạ dày bị thứ gì đó lèn chặt.

"Nhưng chúng ta cũng có cách thức sinh tồn của riêng mình, có cách thức sinh tồn thích hợp với chúng ta, không thể chỉ vì kích động nhất thời mà quên mất lẽ ra nên làm điều gì. Có điều..." Giọng Mifuyu trở nên dịu dàng hơn, "Thấy anh vẫn có thể theo đuổi thứ ảo tưởng đó, em cảm thấy rất vui. Chắc rằng trong ảo tưởng ấy, em chính là người vợ đáng yêu của anh rồi nhỉ." Không chỉ giọng nói, cả ánh mắt của cô cũng dịu dàng hơn nhiều.

Masaya thở dài, mấp máy môi. "Mifuyu, em kiên cường quá."

"Em cho rằng nhất quyết không được thất bại, còn muốn trở nên kiên cường hơn nữa cơ."

"Anh thì không, có vẻ anh không thể trở thành đối tác tốt của Mifuyu rồi. Giờ anh còn mất cả việc làm nữa."

"Ủa? Bị cái xưởng đó sa thải rồi à?"

Masaya kể lại chuyện hôm nay. Mifuyu mỉm cười nói: "Là vậy à, em còn tưởng anh làm sai chuyện gì rồi bị đuổi việc nữa cơ chứ. Nhà xưởng đóng cửa thì cũng chẳng làm gì được, đó có phải lỗi của anh đâu."

"Anh phải mau chóng tìm một công việc mới, ít nhất cũng phải kiếm tiền để nuôi sống bản thân đã."

"Chuyện tiền nong anh không cần phải lo, em sẽ nghĩ cách giải quyết. Giờ mới là lúc cần đến đồng đội đấy."

"Anh không muốn làm trai bao đâu."

"Chẳng ai cho anh làm trai bao đâu, từ nay về sau em còn cần anh

giúp nhiều, nhưng trước đó thì...” Cô lấy ra một hộp nhựa đóng kín từ trong túi giấy mình mang đến, “Vẫn chưa ăn cơm tối phải không? Em mang đến cho anh ăn đây.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Masaya, cô mở nắp hộp. Vừa thấy thứ bên trong đó, Masaya không kìm được giật lùi ra sau. Thịt bò sống.

“Đây là cái gì...” Anh hỏi như thể đang rên rỉ.

“Nhìn là biết mà? Thịt bò sống, có cả gan nữa. Ăn kèm có tỏi và gừng sống, anh muốn loại nào?”

“Cất đi ngay!” Masaya bụm miệng, nghiêng đầu sang một bên. Anh cảm thấy buồn nôn hết sức.

Mifuyu không hề có ý cất đi. Cô túm lấy vai anh, vận sức kéo mạnh trở lại, đẩy mặt anh tới trước cái hộp đựng thịt sống.

“Mau ăn đi, không ăn không được! Cứ như thế này làm sao mà vượt qua được những khó khăn về sau?”

Dạ dày Masaya co giật từng cơn, mồm miệng chua loét dịch dạ dày. Anh nhíu chặt lông mày, gắp thịt lên, chấm đẫm gia vị rồi nhắm mắt bỏ vào mồm. Vào khoảnh khắc ấy, trong mắt anh hiện lên những khối thịt đầm đìa máu tươi.

Cảm giác buồn nôn và run rẩy dữ dội trộn lẫn vào nhau, lan ra khắp người Masaya. Mất gần một tiếng đồng hồ, anh mới ăn hết chỗ thịt mà Mifuyu mang tới, sau đó nằm ngửa ra chiếu tatami, đầu óc rỗng không.

Masaya đang nhắm mắt điều chỉnh lại hơi thở, đột nhiên cảm giác được hơi thở của Mifuyu, bèn mở mắt ra, trông thấy gương mặt cô đang ở bên trên. Cô hôn nhẹ lên má anh, rồi trượt môi xuống môi anh, anh vòng tay qua đầu cô, vuốt ve mái tóc.

“Cảm giác thế nào?”

“Không diễn tả được.”

Mifuyu mỉm cười. “Vậy là tốt rồi. Đừng nghĩ ngợi những thứ thừa

thãi ấy, anh nghĩ nhiều quá rồi."

Masaya ngồi dậy, nhìn cái hộp nhựa đã rỗng không, tay vuốt vuốt lên ngực mình. "Cảm giác rất kỳ quặc, có lẽ là muốn ọe ra."

"Chết cũng không được nôn ra, nôn ra tức là anh đã thua." Mifuyu khẽ cấu anh, "Nếu cảm thấy khó chịu thì cứ nói ra."

"Không sao rồi." Masaya cười khổ.

Mifuyu gật đầu, bảo đi pha cà phê, rồi nhổm dậy.

"Lại có việc phải nhờ đến anh rồi." Mifuyu vừa uống cà phê bằng một cái ca xấu xí vừa nói.

"Việc gì?"

"À, có một phiền phức nhỏ. Anh còn nhớ Aoe không? Aoe Shinichirou ấy."

"Tay chuyên viên tạo mẫu tóc ấy hả. Hắn ta làm sao?"

"Không hiểu hắn ta bị làm sao mà lại hiểu lầm, cho rằng có thể kết hôn với em."

"Gì hả?"

"Dạo này hầu như tối nào hắn cũng gọi điện cho em, hôm qua lại còn xộc đến chỗ em ở, em không cho hắn vào nhà, nhưng tốn khá nhiều công mới khuyên hắn về được."

Masaya đã hiểu. Anh uống một ngụm cà phê. "Có phải hắn ta biết em sắp lấy chồng không?"

"Em không nói. Nhưng hình như hắn ta đã nghe được tin ở Blue Snow. Em đã dặn dò những người có liên quan không được nói ra, nhưng đúng là không thể nào bịt miệng người khác được."

"Hắn ta nổi giận à?"

Mifuyu gật đầu, khẽ cười gượng gạo: "Gần như là nổi trận lôi đình, bảo em đã gạt hắn, phản bội hắn. Đàn ông mà nổi điên lên thật đúng là chẳng ra thứ gì cả."

“Mifuyu, em cũng có trách nhiệm chứ?” Masaya gắng nén cảm xúc của mình xuống, “Chẳng lẽ em không cố ý khiến hắn ta hiểu lầm như vậy à? Aoe mê em như điếu đổ nên mới bị em lôi kéo về. Biết được em muốn kết hôn với người khác, tất nhiên hắn ta phải nổi xung lên rồi.”

“Em chưa từng nhận lời sẽ kết hôn với hắn ta, chỉ nói là hai người sẽ là đối tác tốt trong công việc thôi.”

“Đối tác tốt trong công việc cần phải lên giường với nhau à?”

“Đàn bà sử dụng vũ khí của đàn bà có gì không tốt? Đàn ông các anh rõ ràng cũng biết còn gì.” Cô bực bội phẩy tay, “Thảo luận thế này chẳng ích gì cả, đằng nào cũng phải nghĩ cách đối phó với Aoe, em vốn định bàn với anh việc này cơ.”

Masaya cầm bao thuốc, rút ra một điếu, vừa ngậm vào miệng, Mifuyu đã nhanh nhẹn chìa tay, dùng bật lửa dùng một lần châm thuốc cho anh.

“Cảm ơn.” Sau khi rít một hơi thuốc, anh lại hỏi: “ Aoe đã nói những gì?”

“Bảo em hủy bỏ đám cưới, nếu không hủy, hắn ta sẽ tự có cách. Kiểu như vậy.”

“Tự có cách? Hắn định làm gì?”

“Vấn đề chính là ở đây, anh cảm thấy hắn ta định làm gì?”

“Điều đầu tiên có thể nghĩ đến là tiết lộ quan hệ giữa hắn và em cho ông chồng tương lai của em. Không chỉ một mình anh ta, cũng có thể hắn sẽ nói với tất cả mọi người.”

Mifuyu gật đầu: “Còn gì nữa không?”

“Phá rối đám cưới, như là xộc vào chỗ tổ chức làm ầm lên chẳng hạn, giống như Dustin Hoffman trong phim *Sinh viên tốt nghiệp* ấy.”

“Trong phim cũng không phải là phá rối, chỉ cướp cô dâu đi thôi.” Mifuyu thở dài, “Thật phiền phức, anh nói xem nên làm thế nào bây

giờ? Hắn ta là chuyên viên tạo mẫu tóc đang được ưa chuộng của công ty bọn em, không thể dạy cho hắn một bài học nhớ đời được."

Masaya cảm thấy cô quá ích kỷ, nhưng cũng không nói ra miệng. "Điều hắn có khả năng làm nhất, chính là nói sự thật với Akimura."

"Em lại không lo lắng việc này."

"Ủa?"

"Không bao giờ có chuyện anh ấy tin lời Aoe."

"Thì ra anh ta tin tưởng em đến mức ấy." Giọng Masaya có vài phần mai mỉa.

"Tất nhiên cũng có nguyên nhân này." Mifuyu hứ khẽ một tiếng, "Người đang yêu chỉ tin vào những lời có lợi cho mình, dù người khác có thấy rõ ràng là lừa gạt, họ cũng không nhìn ra được. Có một số phụ nữ sống chết thế nào cũng không chịu chia tay với những gã đàn ông chẳng ra gì, chính là thuộc loại này."

Chắc là mình cũng thuộc loại này, Masaya thầm nhủ trong lúc nhìn Mifuyu, nhưng câu nói của cô dường như không hề bao hàm thâm ý ấy.

"Vì vậy, em không lo Aoe nói với Akimura. Chắc chắn Akimura sẽ xác nhận thực hư với em trước, mà em nhất định có thể đánh tan hoàn toàn nghi ngờ của anh ta." Cô nói với vẻ đầy tự tin.

"Nếu tố cáo không có hiệu quả, tiếp sau đó, Aoe có lẽ sẽ đi rêu rao khắp nơi. Không biết người ta sẽ tin tưởng đến mức độ nào, nhưng xét cho cùng cũng không phải chuyện tốt lành gì."

"Quả là phiền phức. Nếu người nhà hoặc họ hàng của Akimura nghe được thì hỏng bét, từ rày về sau em còn phải qua lại với họ nhiều. Còn một chuyện rắc rối nữa, Aoe là người nổi tiếng trong giới thẩm mỹ, chuyên viên tạo mẫu tóc siêu hạng mà rêu rao lên chuyện quái đản gì đó, đám truyền thông lắm chuyện chắc chắn sẽ xúm vào. Như vậy không chỉ ảnh hưởng đến việc kết hôn, mà còn làm tổn hại

hình tượng của Hanaya và Blue Snow.”

“Cần phải khiến Aoe ngậm miệng.”

“Vậy mới phải tìm anh để bàn bạc, làm sao cho ổn đây nhỉ?” Mifuyu nũng nịu ngước mắt lên nhìn anh. Đối với Masaya, nét mặt này của cô thực sự vô cùng quyến rũ, bản thân cô chắc chắn cũng hiểu rõ hiệu quả này.

Masaya lắc đầu: “Nói thật, anh không biết. Đây không phải vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết đâu.”

“Nếu có thể dùng tiền để giải quyết thì đơn giản rồi.” Mifuyu kê tay lên bàn chống cằm, nhìn Masaya. “Em đã nghĩ ra một cách.”

“‘Là gì?”

Mifuyu cụp mắt xuống, hơi chau mày. “Cũng không phải cách hay ho gì, nhưng hẳn là có hiệu quả, chỉ có điều rất khó thực hiện, vả lại... không tiện nhờ vả anh nữa.”

“Đừng để tâm những chuyện đó, em cứ nói ra trước nghe xem nào.”

“Ừ.” Mifuyu chỉnh lại tư thế ngồi cho ngay ngắn, “Chỉ là một ý nghĩ thôi, em cũng không muốn bắt anh làm theo. Nếu anh không muốn làm thì cứ nói thực cho em biết.”

“Em nói ra trước đi xem nào, lằng nhằng quá.”

Cô hít sâu một hơi, bắt đầu nói ra.

Nghe cô nói, tâm trạng Masaya nặng nề dần. Quả tình không thể nói đây là một cách hay, thực hiện cũng rất khó khăn, nhưng hiệu quả hẳn là rất tốt, có lẽ sẽ bịt được miệng của Aoe. Phỏng chừng, trước khi tới đây hôm nay cô đã lên kế hoạch xong xuôi cả rồi, bảo rằng muốn bàn bạc với anh, thực ra, cô đã định sẵn mọi thứ từ trước. Lần nào cũng vậy cả.

“Anh thấy sao?” Nói xong, Mifuyu chăm chú nhìn vào gương mặt anh ta.

“Rất khó.” Masaya nói, “Cách này của em khiến người ta chẳng thể nào hứng thú nổi.”

“Quả nhiên,” Mifuyu thở dài, “Vì vậy em mới không muốn nói ra.”

“Không có cách nào tốt hơn mà có hiệu quả tương đương với cách này sao?”

“Ví dụ như?”

Masaya không nói năng gì nữa.

“Hết cách rồi.” Cô dùng cả hai tay túm tóc buộc lên cao, “Em đoán anh sẽ không muốn làm nên đã lường trước khả năng không thực hiện được rồi. Thực ra, em cũng không muốn để anh làm chuyện đó. Xem chừng, chỉ còn nước nghĩ cách khác thôi, khổ nỗi không còn thời gian nữa rồi.”

“Thằng nhãi Aoe ấy nôn nóng rồi hả?”

“Đúng thế, tình hình này nói không chừng ngày mai hắn ta sẽ làm ra chuyện gì đó cũng nên.”

Masaya gãi đầu. Nhiệt độ trong phòng không cao lắm, nhưng anh đã đổ khá nhiều mồ hôi. “Chỉ còn cách làm như vậy thôi.”

“Nhưng... anh không muốn làm mà?”

“Không muốn thì cũng không thể tiếp tục kéo dài như vậy được. Vả lại, dù thế nào đi nữa anh cũng muốn giúp em. Em đã giúp anh vụ Soga rồi, lần này đến lượt anh trả ơn em.”

“Vụ Soga kia không có gì đâu, anh quên hắn đi.”

Sao có thể quên được chứ? Masaya thầm nghĩ, nhưng vẫn gật gật đầu, lẩm bẩm nói: “Cứ làm như vậy đi.”

“Được không?”

“Chỉ có cách đó thôi. Thế, em đã nghĩ sẽ ra tay với người nào chưa?”

“Chọn được vài người rồi.”

Masaya thầm nhủ, quả nhiên không ngoài dự đoán. Cô đã vạch sẵn kế hoạch, ngay từ đầu anh đã không có chỗ để chen miệng vào, cô cũng đoán trước được cuối cùng anh sẽ nhận lời. Mặc dù hiểu tất cả những điều này, nhưng Masaya vẫn muốn giúp cô.

“Bao giờ thì thực hiện?”

“Càng sớm càng tốt, tuần này hoặc là tuần sau, em sẽ chuẩn bị những thứ cần thiết.”

“Giờ anh bị xưởng cơ khí cho nghỉ việc rồi, đành phải mua công cụ bên ngoài vậy. Anh sẽ nghĩ cách giải quyết.”

Masaya đứng dậy, lấy trong tủ lạnh ra hai lon bia, đặt một lon trước mặt Mifuyu rồi tự mình mở lon còn lại. Cô không cầm lon bia lên.

“Từ giờ em sẽ không đến đây nữa.”

Câu nói của cô khiến Masaya suýt chút nữa thì sặc bia. Anh nhìn cô chằm chằm: “Tại sao?”

“Tay cảnh sát Kato kia khiến em không yên tâm, vẫn nên cẩn thận thì hơn .”

“Tay cảnh sát ấy lại đến à?”

Cô lắc đầu. “Chỉ đến công ty một lần, nhưng ông ta đã chú ý tới điều gì đó. Không, không phải là phát hiện ra điều gì cụ thể, mà chỉ đánh hơi thấy mùi gì đó thôi. Quả là một thằng cha thính mũi. Đám cảnh sát đều như lũ chó ấy, suốt ngày đi khắp nơi hít hít ngửi ngửi, trong số đó cũng có một số tên có khứu giác rất nhạy bén, Kato thuộc loại này.”

Nghe giọng điệu Mifuyu, có vẻ cô còn biết những cảnh sát khác thuộc loại này.

“Ý em là, nếu quan hệ của anh và em bị tên cảnh sát đó phát hiện thì sẽ phiền phức?”

“Chắc chắn. Ông ta đang nghi ngờ em về vụ bom thối ở Hanaya lẫn

vụ mất tích của Soga. Ông ta không thể tiến thêm bước nào nữa, chính là vì không thể chứng minh được em có đồng bọn. Nếu ông ta biết về anh, chắc chắn sẽ bổ nhào tới như con chó điên đã bị bỏ đói lâu ngày ấy."

"Nói như vậy, nếu như việc chúng ta muốn làm tiếp sau đây bị ông ta đánh hơi ra, hẳn sẽ có phiền phức."

"Có lẽ ông ta sẽ đánh hơi ra. Ông ta sẽ dốc hết sức tìm kiếm đồng bọn của em, theo dõi, nghe trộm, dọa nạt, nói chung là bất chấp thủ đoạn."

Masaya uống một ngụm bia, chùi bọt bên mép. "Vì vậy em không thể đến đây nữa? Trong khoảng thời gian tiếp theo không thể gặp mặt nhau nữa?"

"Chắc là không thể dễ dàng gặp nhau như trước, nhưng em sẽ nghĩ cách."

"Thật sao?"

"Masaya," Mifuyu dịch người lại, ôm chặt eo anh, "nếu không thể gặp anh, em không biết mình sẽ sống tiếp vì điều gì nữa. Mọi cố gắng này đều là vì hai chúng ta, để cho chúng ta được hạnh phúc."

Masaya vuốt ve mái tóc Mifuyu, quàng tay ôm cô vào lòng. Nhịp tim của cô truyền đến cánh tay anh.

"Mifuyu."

"Gì cơ?"

"Thực ra, tâm trạng của anh cũng giống như Aoe."

Cô im lặng. Masaya thầm nghĩ, cô ấy không biết nên trả lời thế nào.

Không lâu sau, từ dưới cánh tay anh vang lên một giọng nói ấp úng: "Em biết."

.2.

Mới hơn tám rưỡi, vị khách cuối cùng đã ra về, các nhân viên bắt đầu thu dọn đồ đạc. Bình thường, thu dọn xong thì có thể tan ca, nhưng riêng tối thứ Năm là ngoại lệ, hầu hết mọi người đều ăn tối qua loa rồi quay trở lại đây. Buổi học hằng tuần của Mon Ami được tổ chức định kỳ vào tối thứ Năm. Gặp hôm học hành sôi nổi, thường thường tan lớp về nhà đã hơn 12 giờ.

“Thật ngại quá, hôm nay tôi không tham gia được.” Aoe nói với nhân viên nam bên cạnh.

Xung quanh có mấy người tiếc nuối ra mặt. Thấy vậy, trong lòng anh ta chợt dâng lên cảm giác kiêu hãnh... Mọi người đều muốn học trộm tay nghề của ta, bởi vì ta chính là chuyên viên tạo mẫu tóc hàng đầu Aoe Shinichirou được người người yêu thích.

“Cứ vậy nhé, những việc còn lại nhờ các cậu làm nốt giúp.”

“Vâng.” Nhân viên nam kia gật đầu.

Aoe mặc áo khoác, đang định mở cửa salon tóc, bỗng nhiên trông thấy Nakano Ami đang quét nhà ở phía trước. Cô là nhân viên mới được nhận vào gần đây, tay nghề tương đối khá, chẳng những vậy, còn rất chăm chỉ học tập. Nakano Ami có vóc người nhỏ nhắn, mặt mũi thanh tú, rất được khách hàng ưa thích.

“Ami, hôm nay cô lại lái xe đến hả?”

“Vâng ạ.” Ami chớp đôi mắt to, đáp.

“Đỗ ở chỗ cũ à?”

Cô gật mạnh đầu, nhoẻn miệng cười tinh nghịch. Cử chỉ này cũng là bí mật khiến cô rất được ưa thích.

“Cẩn thận nhé, đừng để bị bắt vì đậu xe sai quy định đấy.”

“Em sẽ cẩn thận ạ.” Cô lại gật đầu lần nữa.

Ami ở với mẹ ở Komazawa, bố cô sống và làm việc một mình ở Sapporo, anh trai thì đã dọn ra ngoài vì công việc. Sau khi tốt nghiệp cấp III, Ami đã có bằng lái xe, hầu hết những hôm có buổi học, cô đều lái xe của bố đi làm. Cô không bao giờ dùng bãi đỗ xe có trả phí mà toàn đậu ở ven đường. Cô nói, có đầy chỗ tốt chẳng ai quản lý cả. Các đồng nghiệp trong salon tóc cũng từng bàn tán về chuyện này, bảo rằng việc ấy chẳng thể nào kéo dài mãi, sớm muộn cũng có ngày bị kéo cả xe đi.

Aoe ra khỏi salon tóc, lập tức đi thẳng ra bãi đỗ xe trả tiền theo tháng ở bên cạnh, leo lên chiếc BMW của mình. Hiện giờ, anh ta đang sống tại một căn hộ ở Meguro, nằm trong khu nhà mới xây, tiền thuê hơn 300.000 yên một tháng.

Aoe thầm nhủ, hai năm trước, không thể nào tưởng tượng mình lại có cuộc sống như ngày hôm nay. Nếu chỉ đi làm thuê cho người khác, dù nổi tiếng chừng nào chăng nữa, thu nhập cũng không thể tăng vọt lên được. Giả sử, dựa vào đồng lương đáng thương hại đó mà đi mở tiệm riêng, việc đầu tiên phải nghĩ đến chính là trả nợ, chuyện nâng cao chất lượng cuộc sống chắc chắn sẽ bị đẩy xuống hàng thấp nhất.

Khi đó, chấp nhận lời mời của Mifuyu quả là chính xác. Mình không phải bỏ ra đồng nào mà có thể độc lập mở tiệm, vả lại, với sự giúp đỡ của cô, danh tiếng của mình còn được nâng cao nhanh chóng. Trong giới thanh niên, dù là tên salon tóc hay tên Aoe Shinichirou, có thể nói là không ai không biết đến.

Nhưng Aoe vẫn nghĩ, không thể thỏa mãn với hiện tại được. Tuy nói rằng đã mở salon tóc riêng, nhưng Mon Ami không phải của một mình anh ta. Không, thực ra nó chỉ thuộc về Shinkai Mifuyu, anh ta chẳng qua chỉ là một thành viên trong hội đồng quản trị của Blue Snow

mà thôi. Một nửa doanh thu của Mon Ami thuộc về anh ta, nhưng cũng chính vì cái cơ chế này, thu nhập mãi mãi không bao giờ hoàn toàn thuộc về anh ta.

Không chỉ là vấn đề thu nhập, dạo gần đây, ý nghĩ muốn sở hữu salon tóc thực sự của riêng mình, muốn sở hữu một salon tóc do mình sắp xếp từ đầu đến cuối càng lúc càng trở nên mãnh liệt trong anh ta.

Nhưng Mifuyu không bao giờ đồng ý. Nếu như không có Aoe Shinichirou, khách hàng của Mon Ami sẽ giảm đi một nửa. Về điểm này thì Aoe không tự phụ chút nào.

Aoe không hề muốn phản bội Mifuyu. Cô có ơn với anh ta, và quan trọng nhất là anh ta yêu cô. Nếu có thể cùng cô kết hôn, những suy nghĩ hiện tại sẽ mau chóng tan biến.

Nhưng người phản bội lại là Mifuyu. Từ lâu anh ta đã biết cô đang mở rộng phạm vi kinh doanh của Blue Snow, cũng biết rằng cô có quan hệ hợp tác với Hanaya, nhưng nằm mơ anh ta cũng không thể ngờ cô lại sắp kết hôn với giám đốc của Hanaya.

Lúc anh ta chất vấn Mifuyu về chuyện này, cô hoàn toàn không có vẻ gì áy náy. “Em cũng hơn ba mươi tuổi rồi, suy tính chuyện tương lai cũng là lẽ đương nhiên thôi đúng không? Chẳng lẽ cả đời em không kết hôn chắc?”

Aoe nhẫn nhịn hỏi, vậy thì chuyện của cô và anh ta phải tính làm sao, không ngờ cô nghi hoặc ra mặt nói: “Anh và em là bạn làm ăn còn gì? Chẳng những vậy còn là bạn làm ăn hợp tác với nhau rất vui vẻ nữa. Từ trước đến nay em vẫn luôn nghĩ như vậy đấy.”

“Em làm tình cả với bạn làm ăn à?”

Nghe thấy câu hỏi ấy, cô vẫn thản nhiên.

“Làm tình hay không làm tình thì có liên quan gì ở đây? Đó là vấn đề giữa đàn ông và đàn bà. Lúc đó, em vẫn chưa gặp Akimura, em coi anh như một người đàn ông, thích anh nên mới làm như vậy, nhưng

em cảm thấy từ sau đó, quan hệ của chúng ta không hề tiến sâu thêm bước nào nữa. Anh thấy đấy, anh đã cầu hôn em bao giờ chưa?"

"Anh vẫn luôn nghĩ em là người yêu." Aoe nói.

"Cảm ơn, nhưng em không phải. Đối với em, anh là bạn hợp tác làm ăn lý tưởng, em nghĩ đối với anh em cũng là như thế."

Lời giải thích như vậy không thể nào khiến người khác chấp nhận được, nhưng Aoe cũng chỉ còn cách chấp nhận sự thật mình đã bị cô bỏ rơi. Anh ta cho rằng mình đã bị đặt lên bàn cân để đo đếm.

Mặc dù rất được hâm mộ, nhưng anh ta chẳng qua cũng chỉ là một chuyên viên tạo mẫu tóc, còn người kia lại là giám đốc của hãng trang sức đá quý lớn, anh ta không có hy vọng thắng.

Nhưng anh ta không muốn rút lui dễ dàng như vậy. Nếu Mifuyu đã phản bội trước, vậy thì anh ta cũng có quyền phản bội cô.

Khoảng ba tuần trước, Aoe tỏ ý muốn rút ra làm riêng. Lúc đó, hai người đang ăn cơm trong nhà hàng, Mifuyu chăm chú nhìn thẳng vào mặt anh ta, lắc đầu.

"Xem ra anh cũng thường thôi, vừa được voi đã đòi tiên rồi à? Có tham vọng không phải là xấu, nhưng nếu dùng nó ở phương diện khác thì tốt hơn nhiều."

"Anh vẫn luôn nghĩ em ở bên anh trên cả hai phương diện công và tư. Nhưng nếu em đã nói anh chỉ là đối tác làm ăn, vậy thì anh đành chuyên tâm nghĩ đến chuyện làm kinh doanh thôi."

"Anh giống hệt những nghệ sĩ vừa mới nổi tiếng đã muốn độc lập. Đa phần những nghệ sĩ ấy đều thất bại cả, anh không biết điều đó sao?"

"Anh không phải nghệ sĩ, anh là chuyên viên tạo mẫu tóc, anh sống bằng tay nghề."

"Người hỗ trợ anh thành công là em, anh không hiểu điều đó à?"

“Anh đã không cần em hỗ trợ nữa rồi, cũng không cần những tính từ đi kèm kiểu như siêu cấp, siêu hạng gì đó, anh chỉ muốn có một con thuyền mà tự anh có thể điều khiển.”

“Thuyền? Anh nói thật là hay đấy.” Mifuyu cười gượng thở dài, “Nhưng ngay cả con thuyền anh đang ngồi bây giờ có trang bị tốt như thế nào anh cũng có biết đâu.”

“Mifuyu, không thể bắt cá hai tay được.”

“Cái gì?”

“Em muốn có cả giám đốc Hanaya và chuyên viên tạo mẫu tóc Aoe Shinichirou, tính toán như vậy là hơi quá rồi đấy.”

“Nghe giọng anh, cứ như là nếu em không kết hôn, anh sẽ không nói ra những lời này vậy.”

“Đúng vậy, nếu em không phản bội anh, anh sẽ không bao giờ nói thế.”

Mifuyu nhún vai, nhìn thẳng vào anh ta với ánh mắt nghiêm nghị. Ánh mắt ấy của cô đủ sức làm cho người khác phải dao động, nhưng anh ta không hề né tránh, hai bàn tay đặt dưới mặt bàn siết chặt lại.

“Em sẽ suy nghĩ.” Cô nói.

Sau đấy hai người vẫn chưa nói chuyện nghiêm túc thêm lần nào nữa. Mifuyu đôi khi đến salon tóc xem xét sổ sách, có nói chuyện vài câu thì cũng chỉ toàn về công việc. Aoe từng chủ động gọi điện thoại, hỏi sự việc kia tính đến đâu rồi, nhưng cô chỉ bảo anh ta đợi thêm.

Hôm nay, rốt cuộc điện thoại di động của anh ta cũng nhận được cuộc gọi từ Mifuyu, cô nói tối nay sẽ đến chỗ anh ta, còn dặn thêm rằng sẽ nói chuyện rạch ròi một lần.

Anh ta thầm tưởng tượng ra nội dung câu chuyện. Chắc hẳn cô sẽ không hủy bỏ hôn lễ, cũng không thể thoải mái nhận lời để mình ra làm riêng. Cùng lắm, Mifuyu sẽ đưa ra điều kiện, nói sẽ có thưởng đặc

biệt hoặc nâng cao mức độ đãi ngộ. Aoe nhủ thầm với bản thân, cho dù Mifuyu đưa ra điều kiện tốt thế nào chăng nữa, mình cũng không được dao động.

Aoe về đến căn hộ, vừa thay xong quần áo thì điện thoại di động đổ chuông, là Mifuyu gọi tới. Cô nói đang ở quán cà phê gần đó, hy vọng anh ta có thể đến.

“Đã bảo sẽ đến nhà anh mà?”

“Định là như thế, nhưng em đổi ý rồi. Em đợi anh ở đây.” Cô nói xong liền ngắt máy.

Aoe suy đoán, giờ đang là thời kỳ quan trọng, cô không dám tùy tiện vào phòng của một người đàn ông khác. Anh ta tự nhủ, em đùa giỡn với anh như thế, vậy thì anh càng dễ đưa ra kết luận hơn.

Đến quán cà phê, Mifuyu mặc cả bộ vest trắng đang ngồi đợi anh ta, có vẻ như cô đi thẳng từ công ty tới đây, bên cạnh còn đặt một túi hồ sơ trông không hợp với cô cho lắm.

“Làm anh nhớ đến lần hẹn đầu tiên của chúng ta, à không, phải nói là lần đầu tiên chúng ta bàn công chuyện chứ.” Aoe ngồi xuống.

“Cũng như lần đó, em cho rằng chuyện mà chúng ta sắp nói tối nay là chuyện tốt đối với anh.”

“Nếu với anh là chuyện tốt, vậy thì hẳn là không được tốt lắm với em. Lẽ ra em không thể giữ được vẻ thanh nhã như vậy.”

“Thế mới nói đây là một phương án cân bằng, đôi bên đều có lợi.”

Thấy cô với tay lấy túi hồ sơ, Aoe thầm nghĩ, quả nhiên không ngoài dự đoán của mình. Trong lòng anh ta đã thấy chán ngấy.

.3.

Lúc Nakano Ami trở lại xe thì đã hơn 11 giờ đêm. Các nhân viên có kinh nghiệm phong phú trong salon tóc đã cho cô khá nhiều ý kiến về mẫu thiết kế kiểu tóc mới nên mới kéo dài đến tận bây giờ. Nhiều hôm, cô còn về muộn hơn cả hôm nay. Vì vậy, thứ Năm tuần nào cô cũng mượn xe của bố. Bố cô cũng nói, cái thứ xe này mà để lâu không chạy còn dễ hỏng hơn.

Đó là một chiếc Audi cũ, nội thất và bề ngoài đều đã rất cũ kỹ, đặc biệt từ khi Ami bắt đầu lái xe, các "vết thương" của nó lại càng thêm nổi bật, nhưng cũng chỉ mới va chạm nhẹ, chưa từng xảy ra tai nạn lần nào.

Sau khi chắc chắn mình không bị phạt vì đỗ xe trái phép, Ami yên tâm lên xe. Cô cũng cảm thấy nếu cứ làm vậy mãi, chẳng chóng thì chầy cũng có ngày bị tóm, nhưng cứ nghĩ đến chuyện nửa đêm nửa hôm còn phải đi bộ từ ga tàu điện ngầm về nhà, cô lại không muốn bỏ việc lái xe đi làm. Từ nhà cô tới ga tàu điện ngầm gần nhất cũng đến cả cây số.

Cô lái xe trên con đường quen thuộc như mọi lần. Trước buổi học tập kinh nghiệm, cô chỉ ăn tạm cơm suất trong cửa hàng tiện lợi, giờ bụng đã réo lên ầm ầm, cô định về nhà sẽ ăn thêm một bát mì ăn liền.

Sắp tới rồi, cô đi qua cổng nhà, vì chỗ đậu xe ở nơi khác. Mẹ Ami cho rằng tiền thuê chỗ đậu xe quá lãng phí, lúc nào cũng muốn xử lý cái xe này đi, nhưng bố cô nói sớm muộn gì ông cũng chuyển từ Sapporo về đây, đến lúc đó sợ rằng muốn thuê chỗ đậu xe cũng khó, nên vẫn cứ duy trì tình hình hiện nay.

Bãi gửi xe cách khu chung cư nhà cô chừng một trăm mét. Diện tích

bãi không rộng lắm, nhiều nhất chỉ đậu được hơn mười chiếc xe, xung quanh đã bị các tòa nhà che chắn hết, ánh đèn đường gần như không thế chiếu vào được.

Vị trí thứ hai tính từ trong cùng chính là chỗ đậu xe của nhà Ami. Hồi mới bắt đầu lái xe, phải tốn rất nhiều công sức Ami mới lùi xe vào trong đó được, gần đây thì cô đã quen tay, chỉ cần một lần là đã đậu xe vào đúng chỗ một cách chuẩn xác. Ami thầm tự khen mình, tắt động cơ, lấy đồ rồi mở cửa xe ra.

Xuống xe, cô đang định cắm chìa khóa vào ổ khóa trên cửa xe, thì chợt nhận thấy sau lưng có tiếng động.

Cô chưa kịp quay đầu lại, cơ thể đã bị một luồng sức mạnh lớn kéo đi, kế đó, cả gương mặt bị thứ gì đó chụp lên. Cô chưa kịp cảm nhận nỗi sợ, người đã cứng đờ ra vì kinh hãi.

Ami muốn hét lên kêu cứu, nhưng hít sâu một hơi mà không phát ra được âm thanh nào. Ngay sau đó, cô đã bất tỉnh.

.4.

Ngày hôm sau cuộc gặp với Mifuyu, tâm trạng Aoe vô cùng tệ, điều đó gần như thể hiện hết ra trên nét mặt anh ta, các nhân viên trong salon tóc cũng không dám bắt chuyện với anh ta. Anh ta ngồi trong phòng nghỉ uống cà phê, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Chẳng mấy chốc, trong phòng đã mù mịt khói.

Khỏi phải nói, cuộc trò chuyện với Mifuyu là nguyên nhân khiến anh ta không vui. Thật không ngờ, phương án của cô chỉ là tăng lương lên chút ít.

“Tăng lương vốn là việc đương nhiên, chuyện này mà còn phải nói nữa sao?” Anh ta nói.

“Anh không nắm được cụ thể tình hình kinh doanh nên mới nói vậy. Doanh thu quả thực có tăng lên, nhưng thu nhập không hề tăng trưởng nhiều như bề ngoài đâu. Hiện giờ không thể lơ là được, không biết đến lúc nào thì doanh thu sẽ trượt dốc nữa, chúng ta cần phải bảo tồn thực lực để đối phó với những tình huống khó khăn.”

Những lời thốt ra từ miệng Mifuyu cứ như thể ông chủ nói với một nhân viên đang đề nghị tăng lương vậy. Aoe cảm thấy vô cùng mất hứng, thậm chí chẳng còn hơi sức đâu mà nổi giận với cô nữa,

Nói chuyện chưa đầy một tiếng đồng hồ, anh ta đã đứng lên: “Cứ tiếp tục nói thế này chỉ lãng phí thời gian thôi.”

“Được rồi, vậy để em tính toán thêm.”

“Anh đoán em có tính bao nhiêu lần cũng thế cả thôi.” Aoe buông một câu, rồi bỏ mặc Mifuyu ngồi đó, đi ra khỏi quán cà phê.

Aoe có cảm giác chuyện lần này không giống tác phong xưa nay của Mifuyu. Anh ta vốn mong đợi cô sẽ đưa ra một phương án táo bạo hơn

nhiều, nhưng không ngờ lại chỉ có tăng lương, vậy là ý gì chứ? Cô còn nói lương của thành viên hội đồng quản trị không thể thay đổi trong một năm, tạm thời áp dụng phương án lấy từ tiền quỹ tạm thời. Không ngờ Mifuyu lại cho rằng mình có thể đồng ý với điều kiện như vậy, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Aoe. Anh ta hết sức tức giận: Chẳng lẽ trong mắt Mifuyu, mình lại là loại đàn ông dễ đối phó như vậy hay sao?

Đã thế, nhất quyết phải bỏ đi cho bõ tức. Anh ta quyết tâm vài ba ngày nữa sẽ rời khỏi Mon Ami.

"Anh Aoe." Một nhân viên nam gọi anh ta, vừa đúng lúc Aoe dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

"Có chuyện gì?"

"Lúc nãy mẹ Ami gọi điện thoại đến, bảo hôm nay cô ấy xin nghỉ."

"Bị cảm à?"

"Không." Nhân viên kia lắc đầu, "Bảo là bị tai nạn."

"Tai nạn? Đấy, tôi đã bảo rồi mà." Aoe nghiêng nghiêng mặt, "Tôi đã bảo cô ấy đừng lái xe đi làm nữa. Đến như tôi, những lúc mệt lái xe cũng oải nữa là."

"Không, hình như không phải tai nạn giao thông đâu."

"Ủa? Thế thì là gì?"

"Tôi không rõ lắm. Mẹ cô ấy cũng không nói cụ thể, chỉ bảo là có lẽ cần nghỉ ngơi một thời gian..."

"Sao thế nhỉ?"

"Không biết."

"Được rồi, vậy thì công việc của Ami hôm nay mọi người chia nhau ra làm đi."

"Vâng."

Không phải tai nạn giao thông, Aoe cũng tạm yên tâm. Ngộ nhỡ Ami

lái xe đâm phải người ta, chuyện này đăng lên báo, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của salon tóc. Aoe lắc đầu, ngu thật, sắp đi khỏi đây tới nơi rồi, hình ảnh của salon tóc còn liên quan gì đến mình nữa đâu? Đằng nào cũng không tổn hại đến thanh danh của Aoe Shinichirou.

Aoe không nghĩ ngợi nhiều về chuyện Ami vắng mặt. Cô là người mới, vẫn chưa có khách hàng cố định. Mặc dù những lúc bận rộn, thiếu một người cũng rất phiền phức, nhưng hôm nay không bận cho lắm.

Đến khoảng chiều tối, hai người đàn ông có dáng vẻ và phong thái hoàn toàn không phù hợp với salon tóc đẩy cánh cửa kính đi vào. Họ đều mặc áo khoác bên ngoài bộ vest, một người trạc tứ tuần, người còn lại trông trẻ hơn độ một giáp. Aoe vừa sửa tóc cho một khách nữ, vừa để ý quan sát... hai người này nhìn ngang nhìn dọc đều không giống khách hàng chút nào.

Nhân viên nữ ở quầy lễ tân đến bên cạnh Aoe, thì thầm vào tai anh ta: “Cảnh sát.”

“Cảnh...” Lo bị khách hàng nghe thấy, anh ta không nói hết câu, đưa mắt nhìn về phía quầy lễ tân, gật đầu chào hai người nọ. “Tôi biết rồi, bảo họ vào phòng nghỉ đợi tôi một lúc.”

“Vâng ạ.”

Aoe tiếp tục làm nốt cho xong việc, trong lòng lấy làm thắc mắc.

Thấy anh ta đi vào phòng nghỉ, hai người kia cũng đứng lên. Trong gạt tàn có thêm hai điếu thuốc lá vẫn chưa dập tắt.

“Anh bận rộn như vậy lại đến quấy rầy, thật sự xin lỗi.” Người nhiều tuổi hơn lên tiếng.

“Không có gì.” Aoe ngồi xuống đối diện với họ. Hai viên cảnh sát cũng ngồi xuống theo, cùng lúc dụi tắt thuốc lá.

Họ là cảnh sát ở đồn Tamagawa, người lớn tuổi tên là Ogata, người

trẻ hơn là Kuwano.

“Chắc hẳn anh có biết cô Nakano Ami.” Ogata hỏi.

“Là nhân viên trong salon tóc của chúng tôi.” Aoe nhớ lại chuyện buổi sáng, “Tôi nhớ ra rồi, mẹ cô ấy gọi điện đến, nói là cô ấy gặp tai nạn, xin nghỉ một thời gian. Anh muốn hỏi chuyện này phải không?”

“Tai nạn? Ồ...” Ogata và Kuwano e ngại nhìn nhau, dường như có vẻ hơi khó xử.

“Không phải ư?”

“Nói là tai nạn thì không đúng lắm, chuyện này...” Ogata đưa mắt nhìn ra cửa.

“Không sao đâu, bên ngoài chắc là không nghe thấy gì đâu.”

“Ừm. Là thế này, không phải tai nạn, mà là một vụ án.

Đêm qua cô Nakano gặp phải kẻ xấu.”

“Gặp phải kẻ xấu? Tình hình thế nào?”

Ogata liếm môi, hơi vươn người ra phía trước. “Mong anh có thể giữ kín chuyện này, đây cũng là ý của mẹ người bị hại. Nhưng nếu không cho anh Aoe biết thì chúng tôi không thể tiến hành điều tra được.”

“Tôi sẽ không nói với ai.” Aoe gật đầu.

“Vậy xin nhờ anh. Là như thế này, đêm qua, cô Nakano bị kẻ xấu tấn công ở bãi gửi xe gần nhà, ví tiền và đồ đạc giá trị chừng hơn 20.000 yên đã bị cướp.”

“Bị cướp à?” Aoe lấy làm kinh ngạc. Anh ta chưa từng nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

“Cô Nakano vừa xuống xe liền bị tấn công từ phía sau, có vẻ như thủ phạm đã gây án sau khi cô ấy hôn mê.”

“Hôn mê... bị đánh ngất từ phía sau à?”

“Không, hắn ta cho cô ấy ngửi thuốc.”

“Ý anh là thứ kiểu như chloroform ấy hả?”

“Ồ.” Ogata lại nhìn chằm chằm vào mặt Aoe, “Anh cũng nắm rõ nhỉ.”

“Trong phim truyền hình vẫn thường xuyên thấy dùng cách này mà? Thật sự là chloroform hả?”

“Chúng tôi đoán vậy. Thứ đó có thể khiến người ta hôn mê trong nháy mắt, người bị hại gần như không nhớ lúc đó đã xảy ra chuyện gì.”

“Cô ấy vẫn ổn chứ?”

“Nghe nói chiều nay vẫn nằm trong bệnh viện. Xem ra tinh thần bị tổn thương nhiều hơn là thân thể. Vả lại, người nào ngửi phải thứ thuốc chloroform đó, khi tính lại cũng sẽ rất đau đầu.”

Aoe nhớ đến nụ cười thân thiết của Nakano Ami, tối qua lúc mình đi về vẫn còn trông thấy nụ cười đó. Không ngờ Ami lại gặp phải chuyện bất hạnh như vậy, thực sự khiến người ta khó mà tin nổi.

“Nghe nói hôm qua ở đây có tổ chức buổi học tập kinh nghiệm.”

“Đúng vậy. Để nâng cao trình độ cho nhân viên trong tiệm, tối thứ Năm hằng tuần đều có một buổi học tập kinh nghiệm.”

“Chỉ những hôm có buổi học cô Nakano mới lái xe đi làm đúng không?”

“Nghe nói vậy, cô ấy bảo ga tàu điện ngầm xa nhà quá. Thật không thể ngờ lại xảy ra chuyện như thế.” Aoe ngoảnh mặt sang hướng khác, “Giá mà tôi ngăn không cho cô ấy lái xe đến thì...”

“Mọi người đều biết chuyện cô Nakano lái xe đến hả?”

“Chắc những người trong salon tóc đều biết.”

“Thời gian kết thúc buổi học tập kinh nghiệm có cố định không? Tối qua hình như là đến khoảng 11 giờ.”

“Không cố định, về nguyên tắc là đến 11 giờ, nhưng nhiều khi muộn

hơn một chút. Tất nhiên, sẽ cố gắng để mọi người kịp bắt chuyến tàu cuối cùng."

"Vậy tức là, buổi học ngày hôm qua không kéo dài, mà kết thúc bình thường?"

"Chắc vậy. Tối qua tôi không tham dự, không rõ tình hình cụ thể."

"Ồ, anh Aoe nghỉ sớm à?" Ogata dường như rất bất ngờ.

"Đi gặp giám đốc. Một người họ Shinkai."

"Ủa, giám đốc ở đây không phải là anh Aoe sao?"

"Chúng tôi vận hành theo mô hình công ty cổ phần, tôi là thành viên hội đồng quản trị."

Lúc trả lời, Aoe có cảm giác ánh mắt của hai viên cảnh sát nhìn mình kém hẳn vẻ kính trọng, tựa như đang nói: Thì ra chỉ là một cửa hàng trưởng được thuê về.

Cảnh sát hỏi cách thức liên lạc với Shinkai Mifuyu, Aoe liền đưa danh thiếp của cô cho họ.

"Tôi được ủy quyền xử lý mọi việc trong salon tóc này. Vì vậy, chắc chắn tôi nắm rõ về tình hình của Nakano hơn. Nói chính xác ra, có lẽ Shinkai cũng không biết Nakano nữa." Aoe cảm thấy, nếu không nói ra những lời này thì thật quá mất mặt.

"Chúng tôi hiểu rồi, còn một vài câu hỏi nữa." Ogata hít vào một hơi. "Về việc cô Nakano gặp phải kẻ xấu, anh có manh mối gì không?"

"Manh mối?"

"Ừm."

"Chuyện này thì... tôi làm sao lại có manh mối được chứ? Cô ấy nói là lái xe đi làm, tôi luôn lo lắng cô ấy bị phạt vì đỗ xe trái phép, thật sự không thể ngờ lại xảy ra chuyện như thế."

"Vậy để tôi diễn đạt lại nhé," Ogata ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói, "gần đây có chuyện gì kỳ lạ xảy ra với cô Nakano không? Như là có

người gọi điện đến salon tóc hay đợi cô ấy bên ngoài chẳng hạn?"

Aoe chau mày. Lúc mới nghe câu hỏi, anh ta chưa hiểu được ngay ý đồ của đối phương, nhưng thấy vẻ mặt đầy ẩn ý của hai viên cảnh sát, dần dần anh ta cũng vỡ lẽ. "Hả? Không phải vậy chứ?"

"Gì cơ?"

"Cô ấy... chẳng lẽ Nakano bị cướp không phải ngẫu nhiên? Ý anh là thủ phạm ngay từ đầu đã xác định cô ấy là mục tiêu?"

"Hiện giờ vẫn chưa thể kết luận, cũng có khả năng là bọn tội phạm lang thang, nhưng nếu vậy thì thủ phạm hẳn phải mai phục ở bãi gửi xe ngay từ đầu mà không biết lúc nào có người đến đậu xe. Hiện trường tối tăm, từ bên ngoài gần như không thể trông thấy bên trong xe, nhưng cô Nakano vừa mới xuống xe thì tên cướp đã bổ nhào tới từ phía sau. Như vậy, chỉ có thể suy đoán rằng, trước khi cô Nakano xuống xe, thủ phạm đã biết trong xe chỉ có một mình cô ấy."

Aoe liếc nhìn gương mặt Ogata. Viên cảnh sát này xét thế nào cũng không thể gọi là khôi ngô tuấn tú được. Anh ta chầm chậm gật đầu trước cái nhìn chằm chằm của đối phương.

Aoe không biết Nakano Ami đậu xe ở nơi nào, nhưng anh ta cảm thấy viên cảnh sát nói rất có lý. Xe của Ami là một chiếc Audi màu đen, thông thường, người ta chắc chắn sẽ không nghĩ có một cô gái trẻ một mình ra khỏi chiếc xe như vậy.

"Liệu có khả năng tên cướp bình thường vẫn luôn quan sát bãi gửi xe ấy, nên mới biết đêm thứ Năm sẽ có một cô gái một mình lái chiếc Audi đến đỗ không?" Anh ta thử dò hỏi.

"Cũng có thể nghĩ theo hướng đó." Ogata gật đầu, "Chúng tôi đã tiến hành điều tra khu vực xung quanh, nhưng vẫn muốn tập trung vào những người có thể nắm rõ chi tiết về đường đi nước bước của cô Nakano."

Đó là một cách nói vòng vo. Ngắn gọn là, ông ta cho rằng đây là

hành vi của người có liên quan đến Mon Ami.

“Ít nhất, những người xung quanh tôi không có ai làm chuyện đó đâu.”

“Có lẽ anh không để ý đó thôi. Dạo gần đây, đã thấy xuất hiện một số kẻ nghiện bám đuôi đấy.”

“Cô ấy nói thế nào?”

“Về chuyện này,” Ogata có vẻ khó xử, hơi nhướng mày lên, “trong tình trạng hiện tại, cô ấy không thể trả lời các câu hỏi của chúng tôi. Theo lời mẹ cô ấy thì hoàn toàn không thể đoán được là ai làm.”

Ami thường ngày vẫn hay cười tít mắt, giờ lại rơi vào cảnh ngộ như vậy khiến cho tâm trạng Aoe càng thêm nặng nề. “Để tôi hỏi các nhân viên khác. Không thể nói tình huống cụ thể của vụ án, đúng không?”

“Anh cứ liệu chừng thôi. Nếu không nói cho rõ, hẳn là khó mà hỏi được gì.”

“Đúng vậy, thật khó xử, nên nói thế nào bây giờ nhỉ?”

“Cô Nakano có bạn trai không?”

“Không rõ lắm.” Aoe hơi nghiêng đầu, “Cô ấy rất được các nhân viên nam quý mến, nhưng không nghe nói là có bạn trai, có lẽ chỉ là tôi không biết thôi.”

“Giữa các đồng nghiệp có thường xảy ra chuyện yêu đương không?”

“Chuyện này hả, thỉnh thoảng cũng có, nhưng không nghe nói Nakano có chuyện như thế.” Nói tới đây, Aoe lại nhìn vào gương mặt viên cảnh sát, “Ý ông là, nhân viên trong salon tóc của chúng tôi là tội phạm?”

“Không, không.” Viên cảnh sát cười gượng, xua tay, “Nếu có người như vậy, biết đâu anh ta có thể nói cho chúng tôi biết chi tiết hơn về cô Nakano. Lúc nãy tôi đã nói rồi đó, hiện giờ cô ấy không thể bình tĩnh nói chuyện với chúng tôi được.”

Thật sự chỉ có vậy sao? Aoe quan sát nụ cười giảo hoạt của Ogata, thầm nhủ.

“Phải rồi, không biết anh đã từng thấy thứ này bao giờ chưa?” Viên cảnh sát lấy ra một tấm ảnh. Trong ảnh là một mặt dây chuyền, chạm hình đầu lâu và hoa hồng.

Aoe cảm thấy nhịp tim mình đập rộn lên. “Đây là...”

“Anh từng thấy nó rồi à?” Viên cảnh sát lại hỏi thêm lần nữa, tựa như đang yêu cầu Aoe trả lời câu hỏi của mình trước.

Trong đầu Aoe, các dòng suy nghĩ vặn xoắn vào nhau trong nháy mắt. Anh ta nuốt nước bọt. “Không, tôi chưa từng thấy thứ này.”

Vừa dứt lời, anh ta lập tức cảm thấy bất an, trả lời như vậy có ổn không? “Thứ này là sao vậy?” Anh ta lại hỏi.

“Không có gì, nếu anh không biết thì cứ quên nó đi.” Viên cảnh sát úp tấm ảnh xuống.

Còn một việc nữa mà Aoe rất quan tâm. Anh ta do dự không biết có nên hỏi không, nhưng cuối cùng vẫn buột miệng hỏi: “Chuyện đó, chỉ là vì tiền thôi à?”

Viên cảnh sát cất tấm ảnh trở lại túi áo, chớp chớp mắt: “Ý anh là...”

“Nghe nói ví tiền và một số đồ bị lấy mất, cô ấy chỉ tổn thất có thế thôi sao?”

“À.” Ogata gật đầu, ông ta và viên cảnh sát trẻ bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, chừng như đang do dự, “Anh hỏi cô Nakano có bị xâm hại tình dục không ư?”

Cảnh sát đột nhiên lại nói thẳng tuột ra như thế, làm Aoe hơi lúng túng. Anh ta ấp úng đáp. “À, đúng vậy.”

“Hiện giờ chỉ có thể nói với anh thế này, tình huống tương đối tế nhị, không biết có thể coi như hiếp dâm được hay không. Cũng không

phải là không có chuyện gì xảy ra, nhưng hành vi trực tiếp thì... xin lượng thứ cho chúng tôi chỉ tiết lộ được đến thế này thôi, vì còn liên quan tới quyền riêng tư của người bị hại nữa."

"Ồ... vâng."

Không rõ là đã hết câu hỏi, hay không muốn bị Aoe tiếp tục gặng hỏi, hai viên cảnh sát nói một câu "Xin lỗi đã làm phiền" rồi nhanh chóng từ biệt ra về.

Aoe ngồi một lúc trong phòng nghỉ, vừa hút thuốc, vừa nghĩ đến tấm ảnh họ cho anh ta xem.

Mặt dây chuyền chạm hình đầu lâu và hoa hồng... rất giống với mặt dây chuyền mà anh ta thích đeo.

.5.

Tối hôm đó sau khi về nhà, điều đầu tiên Aoe làm chính là kiểm tra lại đồ trang sức. Anh ta muốn xác nhận xem mặt dây chuyền kia có còn hay không. Thường ngày, anh ta hay bỏ nó trong ngăn kéo, nhưng bới tìm thế nào cũng không thấy đâu. Aoe cố gắng nhớ lại lần cuối cùng mình đeo nó là lúc nào.

Áng chừng khoảng một tuần hoặc mười ngày trước, không thể nhớ nổi nữa. Anh ta toàn quyết định trang phục và đồ phụ kiện dùng trong ngày một cách tùy hứng.

Anh ta sắp xếp lại các ý nghĩ trong đầu, tiện tay cầm lon bia ngồi xuống xô pha. Đột nhiên, điện thoại đổ chuông, là Mifuyu gọi tới.

“Cảnh sát vừa mới đến, hỏi chuyện về cô gái tên Nakano Ami.”

“Vậy hả.” Có vẻ như cảnh sát đã đến tìm Mifuyu ngay sau đó.

“Nghe nói là gặp phải kẻ xấu, bị cướp tiền, hình như còn bị làm sao nữa. Họ không cho em biết tình hình cụ thể.”

“Cũng đến cả chỗ anh hỏi rồi.”

“Em biết. Em không quen cô gái ấy lắm, cô ấy là người thế nào?”

“Khá lắm, làm việc nhiệt tình, thái độ với khách cũng tốt. Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, anh rất ngạc nhiên.”

“Đã nói với các nhân viên khác chưa?”

“Chưa.”

“Ừ, chuyện này không tiện nói, có lẽ không nói càng tốt, tránh để mọi người dao động tinh thần, ảnh hưởng đến bầu không khí trong salon tóc.”

“Cảnh sát yêu cầu anh hỏi mọi người xem có thể cung cấp manh

mối gì không.”

“Những chuyện này anh khỏi cần lo, đằng nào thì mấy người đấy cũng sẽ lần lượt hỏi các nhân viên thôi mà.”

Aoe cũng nghĩ như vậy.

“Tạm thời đừng nói chuyện này vội, cảnh sát cho em xem một thứ rất kỳ lạ.” Câu nói của Mifuyu khiến Aoe giật nảy mình, “Một tấm ảnh, ảnh chụp mặt dây chuyền, chạm hình đầu lâu và hoa hồng. Cảnh sát hỏi em đã từng thấy nó ở đâu chưa.”

Aoe thầm nhủ, không ngoài dự đoán. Sự việc đã đến nước này, anh ta bắt đầu hối hận với câu trả lời của mình.

“Có phải anh có một cái giống hệt như cái đó không?”

Mifuyu vẫn còn nhớ. Anh ta nhớ ra đã đeo mặt dây chuyền đó trong mấy lần gặp cô, Mifuyu còn từng khen kiểu dáng của sợi dây ấy.

“Anh có không?” Thấy anh ta không trả lời, Mifuyu lại hỏi.

“... Có.” Anh ta đành phải thừa nhận.

“Quả nhiên. Cảnh sát cũng cho anh xem tấm ảnh đó đúng không?”

“Ừ.”

“Thế anh trả lời ra sao? Nói là mình cũng có món đồ giống như thế?”

“Không, anh nói là chưa từng thấy...” Lo lắng sẽ bị cô chỉ trích vì chuyện này, anh ta lại tiếp lời, “Anh cảm thấy nói như vậy thì hơn. Nếu nói mình cũng có thứ giống hệt như thế, anh lo sẽ bị nghi ngờ vô cớ.”

“Đúng thế... lúc cảnh sát đến hỏi em, em đã đoán có thể là như thế rồi mà.”

“Mifuyu, em nói thế nào?”

“Em đã nói là chưa từng thấy. Em giả bộ không biết gì thì chẳng sao, nhưng anh tốt nhất nên nói thật. Mấy tay cảnh sát đó chắc chắn sẽ

mang tấm ảnh đi khắp nơi cho người khác xem, biết đâu sẽ có người nói đó là đồ của anh, lúc ấy thì phiền phức lắm."

"Anh cũng đang hối hận đây."

" Thế, sợi dây chuyền đó còn ở chỗ anh không?"

Câu hỏi của Mifuyu chạm đúng vào chỗ hiểm của anh ta. Aoe cầm chiếc điện thoại không dây trên tay, nghiêng nghiêng mặt.

"Rốt cuộc là sao? Vẫn chưa xác định được à?" Cô hơi sốt ruột hỏi.

"Không, đã xác định được rồi."

"Ở chỗ anh à?"

"Chuyện này..." Anh ta ấp úng.

"Mất rồi?"

"Anh đoán là lẫn ở đâu đó rồi." Cảm giác bất an mãnh liệt cuộn trào lên trong tâm trí Aoe. Chỗ để đồ trang sức của anh ta là cố định, dù vội đến mấy, nếu không cất gọn vào, trong lòng anh ta sẽ thấy bứt rứt không yên.

"Mau tìm kỹ lại đi, không tìm được là anh phiền phức to đấy."

"Anh biết rồi, không cần em phải nhắc." Giọng anh ta không kiềm chế được mà trở nên thô lỗ, Aoe thở dài, nhận lỗi: "Xin lỗi. Sự việc đột ngột quá, anh hơi cuống."

"Em cũng nói hơi quá lên rồi. Không phải em nghi ngờ anh đâu, nhưng tốt nhất nên chuẩn bị cho đầy đủ."

"Anh sẽ tìm kỹ lại."

"Vậy thì tốt. Với lại, còn một chuyện nữa khiến em rất băn khoăn."

"Chuyện gì?"

"Anh dùng Egoiste à?"

"Egoiste? Của Chanel?" Đó là một nhãn nước hoa dành cho nam giới. "Thỉnh thoảng có dùng."

"Ồ, quả nhiên..." Mifuyu tựa như đang suy nghĩ gì đó ở đầu dây bên

kia.

“Sao vậy? Egoiste có vấn đề gì hả?”

“Không rõ nữa. Cảnh sát hỏi một câu kỳ lạ, nói là lúc gặp anh có ngửi thấy một mùi hương, hỏi em có phải anh dùng nước hoa không. Bọn họ không hỏi anh chuyện này à?”

“Không. Thế là thế nào?”

“Em bảo với họ, các chuyên viên tạo mẫu tóc phải tiếp xúc với khách hàng ở khoảng cách gần, một số người sử dụng nước hoa để loại bỏ mùi hôi của cơ thể, chắc anh Aoe cũng vậy. Nhưng em cứ thấy không yên tâm sao đó, dường như họ chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi, song cũng có khả năng còn có ý đồ gì đó khác.”

Aoe nhớ lại vẻ mặt của hai viên cảnh sát đến ngày hôm nay. Họ có vẻ không nghi ngờ gì cả, nhưng trên thực tế lại quan sát rất tỉ mỉ ở nhiều phương diện.

“Nếu tìm được sợi dây chuyền đó thì báo em một tiếng nhé.”

“Ừ. Anh xin lỗi, lại để em phải lo lắng.” Aoe tối hôm qua vừa mới ném lại một câu rồi đứng dậy bỏ đi ngay trước mặt Mifuyu, giờ lại rất cảm động trước sự lo lắng cho đối tác của cô.

Gác máy điện thoại, anh ta lại bắt đầu tìm kiếm sợi dây chuyền. Anh ta đã tìm hết những chỗ có thể nghĩ tới, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Ba ngày nữa trôi đi, Nakano Ami vẫn chưa đi làm.

“Ami sao thế nhỉ? Nhà cô ấy có gọi điện thoại đến không?” Aoe hỏi một nhân viên nam tên là Tsurumi bên cạnh.

“Hình như là không?” Tsurumi lắc đầu.

“Có phải muốn nghỉ một thời gian không? Vậy thì chúng ta cũng phải tính toán mới được... thật phiền phức.”

“Hình như hôm qua Satomi đã đến thăm cô ấy rồi.”

“Tsurumi!” Satomi đang sửa soạn mở cửa nghiêm khắc trừng mắt nhìn Tsurumi. Satomi làm ở đây được một năm, trước đó đã có kinh nghiệm ba năm làm ở salon tóc khác.

“Hả?” Aoe nhìn Satomi.

Cô khẽ gật đầu, cảm giác rất miễn cưỡng. Có vẻ cô không muốn người khác nói tới chuyện này.

“Ami giờ đang làm gì thế?”

“Làm gì ạ? Không làm gì cả...” Satomi cúi gằm mặt xuống. Cô không muốn nhìn thẳng vào Aoe.

“Tinh thần cô ấy có ổn không?”

Satomi không trả lời, chỉ hơi nghiêng đầu.

“Sao vậy? Cô đi gặp Ami rồi còn gì? Đương nhiên phải biết tình hình cô ấy chứ.”

“Aoe, chẳng lẽ anh không biết cô ấy đã gặp phải chuyện gì à?” Satomi nhướng mắt lên nhìn anh ta.

Aoe do dự trong giây lát, khẽ gật đầu. “Tôi biết.”

“Thế thì hẳn anh phải hiểu rõ, tinh thần cô ấy không thể ổn được.”

“Chậc, tất nhiên rồi...” Aoe cứng họng. Lúc này, anh ta mới nhận ra, các nhân viên xung quanh đều đang nhìn mình chằm chằm.

“Chắc là thời gian tới đây Ami không thể đi làm được.” Satomi buông một câu rồi đi qua trước mặt Aoe. Đây dường như là một tín hiệu, những người khác cũng tiếp tục công việc dở dang của mình. Không ai tới bắt chuyện với Aoe nữa.

Từ hôm qua, Aoe đã phát hiện ra thái độ kỳ lạ của nhân viên trong salon tóc, bầu không khí vui vẻ thoải mái mọi ngày đã hoàn toàn biến mất, tất cả đều không nói năng gì nhiều, như thể đang giấu bí mật gì đó. Anh ta để ý thấy mọi người đều đã biết cảnh ngộ của Ami, có lẽ đều bị cảnh sát thẩm vấn.

Chẳng lẽ là sợi dây chuyền kia? Có lẽ có nhân viên nhớ ra Aoe từng đeo sợi dây giống như vậy, nên suy đoán anh ta có liên quan đến vụ việc này.

Hôm nay, lúc sắp tan ca, điện thoại di động của Aoe đổ chuông, là Ogata gọi điện tới, nói muốn gặp anh ta. Ông ta sẽ đợi ở trước khu căn hộ. Aoe thấp thỏm không yên, nhưng vẫn nhận lời.

“Thật xin lỗi, lại đến làm phiền anh.” Ogata lịch sự cúi đầu xin lỗi. Thái độ của đối phương quá lịch sự, nên Aoe lại càng thấy ông ta có vẻ hiểm ác khó lường.

Hai viên cảnh sát đã chọn sẵn địa điểm nói chuyện, Aoe lẳng lặng đi theo. Đó là một quán cà phê ở gần khu căn hộ, cũng chính là quán mà anh ta gặp Mifuyu mấy hôm trước, chẳng hiểu có phải là ngẫu nhiên hay không.

“Khi chúng ta gặp nhau lần trước, phải chăng anh Aoe đã có một phán đoán sai lầm, hoặc có thể nói là một sự hiểu lầm, hay võ đoán?” Sau khi gọi ba cốc cà phê, Ogata mở lời.

“Chuyện gì thế?”

“Chậc.” Thấy món đồ viên cảnh sát lấy ra, Aoe nhủ thầm, quả nhiên là cái này - tấm ảnh chụp sợi dây chuyền.

“Về chuyện này, tôi cũng đang muốn gặp các ông để giải thích.”

“Nói thế, tức là anh đã nhìn thấy thứ này?”

“Tôi có một sợi dây chuyền giống thế này, nhưng lần trước lại buột miệng nói là chưa từng thấy nó.”

“Chậc chậc, tại sao phải nói dối?” Viên cảnh sát đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ “nói dối”.

“Tôi nghĩ rằng, mình có món đồ giống như vậy nhưng chẳng liên quan gì đến vụ án này cả, nói thế nào nhỉ, đại khái là không muốn gây nhiễu công việc của cảnh sát.”

“Tức là, anh đang nghĩ cho chúng tôi?”

“Không, cũng không phải thế.” Aoe toát hết mồ hôi lạnh, móc khăn mùi soa trong túi ra. Cà phê đã được bưng lên, Aoe lập tức uống ngay một ngụm, cổ họng anh ta đã khô đến sắp bốc khói tới nơi rồi.

“Sau đó, chúng tôi lại hỏi thêm mấy người khác, bao gồm cả các đồng nghiệp của anh. Có người nói, từng trông thấy anh đeo sợi dây chuyền giống như vậy, mà không chỉ có một người nói thế.”

“Nhân viên trong salon tóc của chúng tôi chắc đều nhận ra được.” Giọng Aoe trở nên lí nhí.

“Ừm, chúng tôi muốn được nghe chính anh giải thích chuyện này, như vậy chúng tôi cũng bớt được nhiều việc.”

“Xin lỗi. Nói thực, tôi hoàn toàn không muốn dính phải chuyện hiểu lầm kỳ cục này.”

“Cụ thể anh muốn nói gì?”

“Chậc...” Aoe nhìn gương mặt hai viên cảnh sát, giật thót mình. Khóe miệng họ đang mỉm cười, song ánh mắt lại cực kỳ lạnh lùng. “Tôi đoán sợi dây chuyền đó có liên quan đến vụ án, nếu nói mình có một sợi giống như vậy, tôi lo sẽ bị nghi ngờ...”

“Anh nói đúng đấy, chúng tôi cho rằng nó có liên quan rất lớn đến vụ án. Để tôi nói thẳng nhé, món đồ này đánh rơi ở hiện trường nơi cô Nakano Ami bị tấn công, sợi dây đã bị đứt. Nhưng chúng tôi không hề khẳng định nó là của thủ phạm đánh rơi, chúng tôi vẫn chưa kém cỏi đến mức ấy. Song anh có món đồ giống hệt như vậy mà lại cố ý che giấu, vậy là có chút bất bình thường ở đây rồi.”

“Xin ông đợi cho một chút,” Aoe trợn tròn mắt lên, “tôi thật sự không liên can gì đến chuyện này cả. Tôi xin lỗi các ông vì đã che giấu chuyện sợi dây chuyền, nhưng đây chẳng qua chỉ là tình cờ có món đồ giống nhau mà thôi.”

Ogata vẫn nhìn chằm chằm vào Aoe với ánh mắt lạnh băng, ông ta

uống một ngụm cà phê. “Tình cờ à?”

“Tình cờ.” Aoe lặp lại.

“Thế này thật vô phép, nhưng chúng tôi có thể đến chỗ ở của anh xem một chút được không?”

“Hả...”

“Hy vọng anh có thể cho chúng tôi xem,” Ogata mỉm cười, “sợi dây chuyền kia.”

Aoe cảm thấy máu trong người mình đông đặc lại. “Không, à...” Anh ta thọc các ngón tay vào tóc, cào mạnh da đầu. “Mấy ngày trước tôi đã tìm, nhưng hình như để mất ở đâu rồi.”

“Mất rồi à?” Ogata mở to mắt, viên cảnh sát trẻ bên cạnh khẽ cắn môi dưới.

“Không, chậc, nếu tìm kỹ lại, có thể sẽ thấy.”

“Giờ anh không lấy ra được à?”

“Lấy ra... chắc là ở đâu đó trong nhà thôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Ogata đưa mắt ra hiệu cho đồng nghiệp, viên cảnh sát trẻ viết gì đó lên cuốn sổ công tác. Aoe rất quan tâm đến nội dung đoạn ghi chép ấy.

“Tối hôm xảy ra vụ án, anh không tham gia buổi học tập kinh nghiệm ở salon tóc?” Ogata hỏi.

“Vâng, lần trước tôi cũng nói rồi, tôi đi gặp Shinkai.”

“Chuyện này chúng tôi đã xác nhận với cô Shinkai. Nghe nói là bắt đầu từ 10 giờ, nói chuyện khoảng bốn mươi lăm phút, đúng vậy chứ?”

“Khoảng đó.”

“Nghe nối, chính là ở quán cà phê này.”

“Vâng.” Aoe nghĩ thầm, quả nhiên không phải ngẫu nhiên mà cảnh sát dẫn mình đến cái quán này.

Ogata đưa mắt nhìn quanh bên trong quán. “Sau khi gặp cô Shinkai,

anh đã làm gì?”

“Tất nhiên là về nhà rồi, ở ngay bên cạnh kia kìa.”

“Sau đó?”

“Sau đó... Anh hỏi tôi đã làm gì sau đó hả?”

“Đúng vậy.” Viên cảnh sát gật đầu. Anh ta nói năng lịch thiệp và lễ độ, song lại toát ra thái độ dồn ép nặng nề.

“Không làm gì cả. Ăn một chút, uống ít bia, sau đó đi ngủ, có lẽ còn xem cả tivi nữa.”

“Chương trình gì vậy?”

“Hả?” Aoe hơi lúng túng, “Tôi không nhớ, cũng không tập trung xem lắm. Sao anh lại hỏi những chuyện này? Cứ như đang kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của tôi vậy.”

Viên cảnh sát không phủ nhận. Anh ta lấy ra bao Seven Stars, ngậm một điếu, châm thuốc bằng bật lửa dùng một lần, động tác rất thong thả, sau đó lại chậm rãi phả ra một làn khói. “Từ chỗ này đến Komazawa nơi cô Nakano Ami gặp nạn cần khoảng bao lâu nhỉ? Nếu lái xe thì mất khoảng hai mươi phút, à không, mười lăm phút thôi, có lẽ còn ít hơn ấy.”

“Đợi đã, các anh đang nghi ngờ tôi hả? Tất nhiên, ở hiện trường có rơi món đồ giống như mặt dây chuyền mà tôi từng đeo, ít nhiều gì tôi cũng hơi đáng nghi, nhưng sao tôi có thể gây ra được chuyện ấy kia chứ?”

“Người nào cũng nói vậy cả.” Viên cảnh sát trẻ tuổi chẳng hề khách khí.

“Đừng nói lung tung.” Ogata trách móc, rồi lại nhìn chằm chằm vào Aoe, “Công việc của chúng tôi là xác định nghi can. Sau khi vụ án xảy ra, tất cả người trên thế giới này đều đáng nghi hết. Chúng tôi sẽ hoài nghi tất cả mọi người, chỉ có thể tin vào chính bản thân mình thôi, sau

đó mới dựa vào vật chứng và tình hình của vụ án mà dần dần loại trừ đi rất nhiều người. Xét từ góc độ này mà nói, anh Aoe ạ, ngay từ đầu chúng tôi đã nghi ngờ anh rồi, cũng giống như tất cả nhân viên trong salon tóc của anh. Mức độ nghi ngờ đối với anh cao hơn những người khác, giống như anh vừa mới nói đấy, vì có sợi dây chuyền. Nếu muốn gạt anh ra khỏi danh sách những người bị nghi ngờ, thì cần phải có lý do xác thực hơn những người khác nhiều. Ừm, công việc này của tôi thực sự rất phiền phức."

"Tôi tấn công Nakano làm gì cơ chứ? Chỉ bị cướp có 20.000 yên thôi mà, tôi sao có thể vì chút tiền cỏn con ấy mà gây ra chuyện như thế?"

"Cướp tiền chỉ là để che đậy thôi, kẻ phạm tội có ý đồ khác. Hắn muốn chiếm hữu thân thể của Nakano Ami. Bằng việc cướp tiền, hắn có thể ngụy trang thành hành vi phạm tội của bọn lưu manh. Chúng tôi nghĩ như vậy đấy." Ogata nói.

"Tôi không có hứng thú gì với Nakano cả."

"Chuyện này người khác làm sao biết được, ít nhất thì anh cũng thích cô ấy, đây là sự thật, phải không? Người phỏng vấn và quyết định nhận cô ấy vào làm chính là anh mà."

"Tôi thích là thích nhân phẩm và thái độ làm việc của cô ấy, chứ không có cảm giác gì với bản thân cô ấy cả."

"Tôi chẳng vừa nói rồi còn gì? Chuyện này người khác làm sao biết được, chỉ có bản thân anh tự hiểu rõ mà thôi. Chuyển sang chuyện khác nhé, anh Aoe, hôm nay anh không dùng nước hoa à?"

"Nước hoa?" Aoe nhớ lại lời Mifuyu từng nói, "Có vấn đề gì sao?"

"Nghe nói anh thường hay xịt nước hoa. Lần trước khi chúng tôi tới salon tóc, trên người anh tỏa ra mùi hương rất dễ chịu. Đấy là nhãn hiệu gì ấy nhỉ?" Ogata hỏi người đồng nghiệp bên cạnh.

"Egoiste."

"Đúng rồi, đúng rồi, Egoiste, nghe nói là sản phẩm của hãng Chanel.

Từng này tuổi đầu rồi tôi mới biết có cả nước hoa chuyên dùng cho đàn ông đấy."

"Vậy thì sao chứ?" Aoe hơi nôn nóng hỏi.

"Bằng chứng thứ hai, đằng nào sớm muộn gì anh cũng biết, tôi nói luôn vậy. Tên tội phạm hình như có sử dụng nước hoa."

"Vậy thì nói lên điều gì chứ? Đàn ông sử dụng nước hoa đầy ra đấy, Egoiste cũng không phải loại hiếm hơi gì." Giọng Aoe hơi run run.

"Tạm thời không nói chuyện này nữa. Bằng chứng để lại đâu chỉ có thế, còn nhiều thứ khác nữa, ví dụ như lông tóc thu thập được ở hiện trường, dấu vân tay để lại trên xe, vân vân, những thứ này sẽ tra ra rất nhanh thôi. Cuối cùng, tôi mạn phép hỏi lại lần nữa, nếu anh đã không còn giữ sợi dây chuyền kia nữa, vậy thì lần cuối cùng anh đeo nó là khi nào?"

"Khoảng mười ngày trước, tôi không nhớ rõ lắm..."

"Ừm. Nếu anh tìm được thì gọi điện cho chúng tôi nhé. Không cần phải nhiều lời, chuyện này cực kỳ quan trọng với anh đấy."

Ogata gọi người đồng nghiệp một tiếng rồi đứng dậy. Aoe vươn tay ra lấy hóa đơn, nhưng lại bị Ogata giành lấy trước.

"Để tôi thanh toán." Ông ta mỉm cười. Ánh mắt ấy như thể đang nói, tôi không thể để nghi phạm mời mình uống cà phê được.

Sau khi về căn hộ, đầu óc Aoe trống rỗng một lúc lâu. Anh ta chẳng làm gì cả, nhưng lại có cảm giác như bị thứ gì đó bám riết không chịu buông tha. Trong đầu Aoe hiện lên gương mặt Nakano Ami, cô nghi ngờ anh ta chính là người tấn công mình. Satomi nghe Ami nói vậy, bèn đem chuyện này kể với mọi người, vì vậy, tất cả nhân viên trong salon tóc đều nhìn Aoe với ánh mắt kỳ lạ.

"Đùa kiểu gì vậy." Anh ta không kìm được lẩm bẩm. Đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông.

“A lô, tôi là Aoe.”

“Em đây.” Shinkai Mifuyu gọi tới. Không hiểu tại sao, vừa nghe giọng cô, anh ta chợt thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

“Tìm thấy dây chuyền chưa?”

“Chưa, nhưng mà càng lúc càng kỳ lạ.” Aoe tường thuật lại cuộc nói chuyện với cảnh sát vừa nãy cho cô nghe, giờ đây, Mifuyu là người duy nhất mà anh ta có thể dựa vào.

“Sao lại thế được?” Mifuyu bất bình thốt lên.

“Chẳng thể hiểu nổi. Đầu tiên là sợi dây chuyền, giờ lại đến Egoiste, không hiểu sao lại có nhiều sự ngẫu nhiên chồng lên nhau như thế được?”

“Thế này chắc không phải ngẫu nhiên đâu. Tất nhiên, không phải em nói là anh làm.”

Câu nói của Mifuyu khiến Aoe nhất thời cứng họng. Nhưng anh ta không ngạc nhiên, bản thân anh ta cũng đã lờ mờ cảm giác được rồi.

“Liệu anh có bị ai đó hãm hại hay không? Có lẽ có người cố ý đánh rơi dây chuyền, trên người lại xịt loại nước hoa giống của anh, mục đích là khiến anh trở thành vật hy sinh thay cho hắn.”

“Chuyện này anh cũng đã nghĩ đến rồi.”

“Liệu có khả năng ấy không?”

“Không rõ nữa, ai lại làm như thế chứ?”

“Chắc chắn không phải người trong salon tóc. Nếu anh xảy ra chuyện, cửa tiệm sẽ phải đối mặt với nguy cơ đóng cửa, bọn họ cũng sẽ mất việc.”

“Vậy thì là ai?”

Mifuyu im lặng. Aoe có cảm giác, không phải cô đang suy nghĩ, mà là đang do dự không biết có nên nói hay không.

“Có lẽ anh đã thu hút quá nhiều sự chú ý rồi.”

“Hử? Nói vậy là ý gì?”

“Chuyên viên tạo mẫu tóc siêu hạng Aoe Shinichirou, hiện giờ đã nổi danh hơn tất cả những nghệ nhân bình thường khác. Anh cho rằng ai cũng thích tình trạng này hả? Trong ngành thẩm mỹ này, hẳn có không ít người sẽ nghĩ đủ mọi cách để lật đổ người khác.”

“Kể cả thế, thì liệu có gây ra được chuyện thế này không?”

“Anh hoàn toàn chưa nhìn rõ được hoàn cảnh trước mắt của mình, thế nên mới có những suy nghĩ hão huyền như muốn làm riêng.”

Aoe bóp chặt chiếc điện thoại không dây, hơi nghiêng mặt đi. “Giờ anh không muốn nhắc đến vấn đề này.”

“Đúng thế, giờ không phải là lúc nói chuyện này. Tóm lại, em cho rằng có người đã bày ra cạm bẫy, hơn nữa, cái bẫy này đã tóm gọn được anh rồi.”

Aoe không nghĩ ra lời nào phản bác. Cách giải thích này dễ chấp nhận hơn là cho rằng những sự ngẫu nhiên không may lặp đi lặp lại nhiều lần. “Nên làm thế nào bây giờ?”

“Tốt nhất là tìm được sợi dây chuyền kia, nhưng chắc là không thể nữa rồi. Sợi dây chuyền rơi ở hiện trường chắc chắn là của anh, bị người ta ăn trộm từ trong nhà anh, rồi lại cố ý bỏ lại đấy.”

“Trộm ở đây...” Anh ta áp ống nghe vào tai, đảo mắt một vòng quanh nhà. Dường như không có dấu vết bị đột nhập, nhưng nếu đối phương chỉ cần tìm được sợi dây chuyền hắn muốn, thì cũng không cần thiết phải bới tung căn nhà lên làm gì.

“Đợi em ba ngày.” Mifuyu nói, “trong vòng ba ngày em sẽ nghĩ ra cách giải quyết. Mấy ngày này anh sẽ rất khó chịu, nhưng vẫn phải đi làm bình thường, nhất định phải ưỡn thẳng lưng lên, anh hiểu không?”

“Hiểu rồi. Em nói là sẽ nghĩ cách, có thể làm gì được đây?”

“Chuyện này cứ để đấy cho em. với lại, chuyện mà chúng ta nói với nhau tuyệt đối không được nói với bất cứ ai nhé.”

“Anh biết rồi.”

“Thế nhé, ba ngày nữa, buổi tối em sẽ gọi điện cho anh.” Cô dập máy.

Buông điện thoại xuống, Aoe thở dài. Vừa mới đề nghị với Mifuyu muốn ra làm riêng, anh ta không muốn giờ lại gây phiền phức cho cô, nhưng bản thân lại không dám chắc có thể giải quyết ổn thỏa vấn đề khó khăn hước mắt. Cô nói sẽ nghĩ cách, không biết là lại có thủ đoạn gì nữa. Aoe hoàn toàn không thể đoán nổi.

Buổi tối ba hôm sau, Mifuyu quả nhiên gọi điện tới.

“Anh còn nhớ nhà hàng tên Shiruki không?”

“Nhà hàng ở đường Roppongi ấy hả?”

“Ừm, nhà hàng kiểu Âu, khoảng hai tháng hước từng ăn ở đấy, sau đó anh có đến nữa không?”

“Không, chỉ ăn có một lần đó thôi.”

“Tốt quá rồi, vậy thì không vấn đề gì. Nghe nhé, ngày mai anh đến nhà hàng ấy trước, hình như nó mở cửa lúc năm giờ chiều, anh cố gắng vào luôn khi nó vừa mở cửa, sau đấy hỏi nhân viên nhà hàng...”

Chỉ thị của Mifuyu không khó, nhưng lại làm Aoe hết sức kinh ngạc. Anh ta có cả đống điều muốn hỏi, nhưng cô không cho anh cơ hội nào.

“Không cần nghĩ ngợi nhiều. Em đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, đừng lo lắng. Hiểu chưa?”

“Ừm.” Anh ta chỉ còn biết trả lời như thế.

Ngày hôm sau, anh ta theo lời dặn dò của Mifuyu đi tới Shiruki ở Roppongi. Nhà hàng ấy ở tầng ba, bên trong bày biện rất cổ điển trang nhã.

Một người đàn ông mặc đồ đen, gầy đến nỗi xương gò má gồ cả ra

bước tới. “Anh đi một người ạ?”

“Không, tôi không đến ăn.” Aoe xua tay, “Hai tuần trước tôi từng đến đây, hình như có đánh rơi một món đồ, một sợi dây chuyền.”

Người đàn ông dường như nhớ ra chuyện gì đó. “Có phải của quý cô đi cùng anh đeo không ạ?”

“Không, của tôi đeo.”

“Hình dạng thế nào ạ?”

“Bằng bạc, có mặt, chạm hình đầu lâu và hoa hồng.”

“Đầu lâu và hoa hồng.” Người đàn ông áo đen nhắc lại, “Anh đợi cho một chút.” Anh ta đi vào trong.

Trong lúc chờ đợi, Aoe cứ nhấp nha nhấp nhổm. Mifuyu nói đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, nhưng có thực không? Có lẽ nhà hàng này có quan hệ gì đó với cô chăng. Nhưng cô đã dặn đi dặn lại anh ta, tuyệt đối không được hỏi han gì nhiều ở đây.

Người đàn ông áo đen đã trở lại. “Cái này phải không?”

Aoe trợn tròn mắt lên, đúng là hình đầu lâu và hoa hồng. “Đúng cái này rồi.”

“Phiền anh ghi lại họ tên và phương thức liên hệ vào đây ạ.”

Aoe vừa điền các thông tin cần thiết vào mẫu đơn được đưa cho, vừa nghĩ thầm, người đàn bà này quả nhiên ghê gớm.

.6.

“Đúng là sợi dây chuyền này, không nhầm được đâu.” Sau khi xem tấm ảnh Ogata lấy ra, Ogawa vênh mặt lên nói. Rõ ràng anh ta muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, anh ta đã thấy phiền phức lắm rồi.

Viên cảnh sát Ogata và tay đồng nghiệp trẻ tuổi Kuwano ở đồn Tamagawa cùng tới nhà hàng Shiruki, người tiếp bọn họ là giám đốc Ogawa. Anh ta không hề che giấu thái độ lạnh nhạt với hai viên cảnh sát đến vào thời điểm nhà hàng đông khách mà lại không ăn uống gì này.

“Chắc chắn người đó là anh Aoe chứ?”

“Tôi nhớ là họ này... anh đợi cho một lát.” Ogawa đi vào trong, mau mắn cầm ra một tờ khai, “Chính xác, tên là Aoe Shinichirou. Tôi đã yêu cầu anh ta ghi lại họ tên và phương thức liên lạc ở đây.”

Ogata liếc nhìn, quả đúng là tên họ của Aoe. “Aoe bỏ quên dây chuyền ở đây từ hôm nào vậy?”

“Chắc là khoảng hai tuần trước, rơi dưới đất, được nhân viên trong nhà hàng phát hiện.”

“Người nhân viên đó là...”

“Anh ta họ Yoshioka.”

“Giờ anh ấy ở đâu? Nếu tiện, tôi muốn hỏi vài vấn đề.”

Mặt Ogawa dài thuỗn ra. “Bây giờ hả?”

“Làm phiền anh rồi.” Ogata cúi đầu thật thấp, Kuwano đứng bên cạnh cũng vội vàng làm theo.

Ogawa thở dài một tiếng, bảo nhân viên phục vụ ở cạnh đó đi gọi

Yoshioka. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sợi dây chuyền đó là thế nào?” Anh ta lấy làm bực bội hỏi.

“Có chút chuyện.” Ogata trả lời một cách mập mờ. Điều này dường như càng khiến Ogawa khó chịu, anh ta nhệch miệng ra.

Một nhân viên phục vụ trẻ tuổi đi tới, trông vẻ ngoài chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi.

“Anh ta chính là Yoshioka. Tôi có thể đi được chưa?” Ogawa hỏi.

“Xin lỗi, chúng tôi vẫn còn một số việc cần hỏi anh.” Ogata khoanh hai tay lại, ra hiệu với Ogawa, rồi nhìn sang Yoshioka.

“Cậu là người phát hiện ra sợi dây chuyền này hả?” Anh ta lại lấy tấm ảnh kia ra.

“Vâng ạ.” Yoshioka gật đầu.

“Nhặt được lúc nào? Nếu như có thể, chứng tôi muốn biết ngày tháng chính xác.”

“À...” Yoshioka gãi đầu, liếc nhìn quyển lịch trên bàn thu ngân cạnh đó, “Chắc là vào hôm 18 hay 19 tháng Mười một.”

“Nghe nói rơi ở dưới sàn nhà, cậu không biết là ai đánh rơi à?”

“Làm sao mà biết được.” Ogawa chen vào, “Ngày nào ở đây cũng rất đông khách, nếu rơi trên bàn may ra còn đoán được là của người khách vừa đi khỏi bỏ quên.”

“Lúc quét dọn sau khi đóng cửa mới phát hiện ra.” Yoshioka nói.

“Cậu nói là ngày 18 hay 19 tháng trước ư?”

“Vâng.”

Thấy Yoshioka gật đầu, Ogata quay sang nói với Ogawa: “Anh có thể xác định được anh Aoe có đến nhà hàng mình vào một trong hai ngày đó không?”

Ogawa lộ vẻ khó xử ra mặt. “Mỗi ngày đều có rất đông khách đến ăn, không thể nào nhớ hết mặt từng người được.”

“Tên họ những khách đặt bàn trước thì sao? Nhà hàng thế này thường phải đặt trước chứ nhỉ?”

“À, chuyện này thì... tên họ của khách đặt bàn trước có thể tra lại được.”

“Xin lỗi, có thể phiền anh đi kiểm tra một chút được không?”

“Bây giờ hả?” Ogawa khó chịu ra mặt.

“Làm phiền anh.” Ogata cúi đầu thật thấp một lần nữa.

“Anh đợi một lát.” Dứt lời, Ogawa lại biến mất vào bên trong.

Tranh thủ lúc này, Ogata đặt câu hỏi với Yoshioka. “Cậu có biết Aoe Shinichirou không? Nghe nói anh ta được gọi là chuyên viên tạo mẫu tóc siêu hạng đấy.”

“Aoe... à, có nghe nói.”

“Anh Aoe làm rơi dây chuyền chính là anh ta.”

“Ra là vậy.” Yoshioka không kinh ngạc lắm.

“Người nổi tiếng như vậy đến ăn, thiết tưởng sẽ trở thành chủ đề bàn tán của các cậu ở đây chứ.”

Yoshioka cười khổ: “Nhà hàng chúng tôi thường xuyên có nghệ sĩ đến ăn, không thể lúc nào cũng ồ à kinh ngạc được. Với lại, tôi chỉ biết anh ta là chuyên viên tạo mẫu tóc siêu hạng, nhưng có biết mặt đâu.”

Câu hỏi đưa ra bị đối phương đánh bật trở lại nhẹ nhàng như vậy khiến Ogata có phần thất vọng. Anh ta tự nhủ, có lẽ chỉ có đám cảnh sát như mình mới suốt ngày bị đám truyền thông khuấy đảo cho xây xẩm cả mặt mày.

Ogawa trở lại mang theo một tập hồ sơ. “Không có tên anh Aoe trong danh sách đặt trước, có lẽ là người đi cùng với anh ta đã đặt bàn.”

“Có thể cho tôi xem được chứ?” Không đợi Ogawa trả lời, Ogata đã giật lấy tập hồ sơ, nhanh chóng lướt qua các hàng tên họ. Một thoáng

sau, anh ta tìm thấy tên Shinkai.

Ogata chỉ vào đó hỏi: “Anh có nhớ vị khách này không?”

Ogawa liếc qua rồi lắc đầu: “Lúc nãy tôi đã nói rồi, nhà hàng chúng tôi rất đông khách.”

“Người này không phải là khách quen hả?”

“Có lẽ thế.” Ogawa trả lời ậm ừ.

Sau khi nói vài lời cảm ơn, hai người rời khỏi nhà hàng, ra ngoài đường cái, đi về phía ga tàu điện ngầm. Ogata bực bội chép chép miệng. “Chẳng lẽ không phải là Aoe? Kỳ lạ thật. Chẳng lẽ lại thực sự trùng hợp có một sợi dây chuyền giống hệt như sợi đánh rơi ở hiện trường? Đó đâu phải là thứ phổ biến gì đâu.”

“Nhưng đúng là anh ta đã tìm được rồi.”

“Thì đó, nhưng...”

Trưa nay, Aoe gọi điện đến, bảo đã tìm được sợi dây chuyền có mặt hình đầu lâu và hoa hồng. Ogata lập tức đến ngay salon tóc Mon Ami. Aoe đắc thắng lấy sợi dây chuyền ra, bảo rằng đánh rơi trong nhà hàng Shiruki ở khu Roppongi khi tới đó ăn hai tuần trước. Hai người nhóm Ogata lập tức tới nhà hàng xác minh, có vẻ như Aoe không nói dối, đúng là anh ta cùng đi vót Shinkai Mifuyu.

“Không thể thống nhất lời khai của mọi người đâu nhỉ?” Ogata buột miệng nói.

“Thống nhất lời khai à?”

“Người trong nhà hàng đó, còn cả Mifuyu nữa, chẳng lẽ bọn họ đều muốn che đậy cho Aoe, nên mới đem một sợi dây chuyền không biết mua ở đâu ra, bảo rằng hai tuần trước anh ta đánh rơi trong nhà hàng?”

“Không phải chứ, chắc là không đâu.”

“Không nói chắc được. Giờ tình hình kinh tế sa sút như vậy, chỉ cần

đưa tiền, nói dối dăm ba câu chẳng dễ quá à? Cho dù Aoe không thể thì Shinkai Mifuyu chắc chắn có thể làm được.”

“Anh cả nghĩ quá rồi.”

“Vậy à?” Trước lúc bước xuống bậc thang vào ga tàu điện ngầm, Ogata ngoảnh đầu lại phía sau ngó nghiêng, “Dù sao cũng không còn lý do để tiếp tục điều tra Aoe nữa rồi. Vụ này chắc chắn sẽ trở thành án thối, tôi linh cảm thế.”

.7.

“Sao mà hỏi nhiều câu chẳng ra đâu vào đâu thế nhỉ, họ là ai vậy?” Yoshioka hỏi Ogawa.

“Cảnh sát. Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, để cho mấy kẻ mặt mũi hằm hằm như thế đi qua đi lại trong nhà hàng chúng ta, sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh nhà hàng mất. Đúng là chẳng ra gì, ảnh hưởng đến việc kinh doanh của người ta.”

“Sợi dây chuyền ấy có vấn đề gì không?”

“Chắc là có. Nghe giọng điệu người kia có vẻ bất mãn với việc tìm được sợi dây chuyền ở chỗ chúng ta. Hình như anh ta nghi ngờ cái người họ Aoe kia đang nói dối.”

“Tôi không biết cái tay Aoe kia.”

“Tôi cũng không. Nhưng đúng là anh ta đã đến đây lấy sợi dây chuyền, hai tuần trước, cũng đúng là sợi dây ấy rồi ở nhà hàng chúng ta.”

“Phải, tôi là người phát hiện ra, tôi có thể làm chứng.” Yoshioka gật mạnh đầu.

“Được rồi. Hình như bọn họ đã hết hy vọng ở đây rồi, chắc sẽ không trở lại nữa đâu, quay về làm việc đi.”

“Vâng.” Yoshioka trả lời, rồi quay đi.

Ogawa nhìn tập hồ sơ cầm trên tay, thở dài. Anh ta láng máng nhớ được người khách nữ họ Shinkai ấy. Đó là một người phụ nữ đẹp lộng lẫy, thoạt đầu anh ta còn tưởng là một nữ diễn viên nào đó. Anh ta vẫn nhớ, lần đó cô đến cùng bạn, là một người đàn ông.

Người đàn ông ấy có phải là Aoe hôm qua đã đến đây hay không thì

anh ta không nhớ nổi, cảm giác người kia cao hơn một chút, hoặc có lẽ là anh ta nhớ lầm. Thôi mặc kệ, đằng nào thì cũng không liên quan đến nhà hàng chúng ta, Ogawa tự nhủ.

Cánh cửa mở ra, một cặp tình nhân bước vào. Ogawa nở một nụ cười chuyên nghiệp, lao mình vào công việc.

.8.

Hai chiếc ly đầy rượu cụng vào nhau, bên tai Aoe vang lên tiếng leng keng khe khẽ, anh ta đổ rượu vào cổ họng.

“Giờ tạm thời yên tâm được rồi.” Mifuyu ngồi đối diện anh ta mỉm cười nói.

Từ ô cửa sổ bên cạnh có thể nhìn thấy cầu Rainbow*. Mây đen u ám tích tụ trong lòng anh ta mấy hôm nay đã hoàn toàn tan biến, đối với Aoe, đêm nay là đêm đẹp nhất.

Cây cầu treo bắc ngang qua phía Bắc Vịnh Tokyo, được thắp sáng bằng đèn màu rực rỡ vào ban đêm, sử dụng năng lượng mặt trời.

“May mà có em giúp. Cứ bị bọn cảnh sát ấy bám nhằng nhẵng theo nữa, chắc anh phát điên lên mất. Đám nhân viên trong salon tóc hình như cũng hết hiểu lầm rồi, hôm nay tâm trạng mọi người đều rất tốt.”

“Thế là tốt nhất. Nếu danh dự của anh không khôi phục được, Mon Ami sẽ không thể duy trì.”

“Sau lần đó cảnh sát không đến tìm anh nữa, hẳn là bọn họ không phát hiện ra thứ gì đáng nghi. Xem ra, mọi việc đều thuận lợi cả.”

“Em đã nói rồi mà, cứ giao cho em. Em giải quyết đảm bảo là mỹ mãn.” Cô vừa nói vừa nhấp một ngụm rượu.

Aoe đặt ly rượu xuống mặt bàn, hít một hơi sâu. “Hồi trước anh cũng đã nghĩ vậy rồi, nhưng lần này lại càng nhận thức rõ hơn điều này. Mifuyu, em quá giỏi đấy.”

“Nhìn em bằng con mắt khác rồi hả?”

“Anh làm gì có tư cách đó...” Anh ta liếm liếm môi, “Nói thực lòng, lúc trước anh vẫn cứ nửa tin nửa ngờ. Em bảo giúp anh nghĩ cách,

nhưng anh hoàn toàn không đoán được em sẽ dùng cách gì. Anh cứ nghĩ, dù kiếm được ở đâu sợi dây chuyền giống hệt như thế chăng nữa, cảnh sát cũng sẽ không thể hoàn toàn tin tưởng được. Nhưng nói là hai tuần trước đánh rơi trong nhà hàng thì bọn cảnh sát không thể nghi ngờ được nữa. Em giỏi thật đấy."

"Ừm, nhưng cách này không thể dùng mãi được." Nói tới đây, cô nhoẻn miệng cười, "Hy vọng chuyện này về sau đừng xảy ra nữa."

Aoe cũng cười cười, nhưng ngay lập tức lại nghiêm nét mặt, hơi vươn người về phía trước. "Em cho Shiruki bao nhiêu tiền?"

Mifuyu so cằm lại, trừng mắt nhìn Aoe. "Anh hỏi làm gì? Chuyện này không quan trọng."

"Anh muốn biết. Muốn họ ngụy tạo bằng chứng với cảnh sát, điều kiện bình thường chắc là không xong."

Cô cụp mắt xuống, sau đó lại nhìn thẳng vào Aoe: "Bỏ tiền ra không thể nào giải quyết được chuyện quan trọng như vậy đâu, ngược lại còn nguy hiểm hơn."

"Không phải tiền, vậy thì..."

"Có vô số phương cách khác nhau để lợi dụng người khác, dùng tiền là thủ đoạn cấp thấp nhất. Nhất thiết không thể tin những kẻ mua chuộc được bằng tiền."

"Anh thực sự rất muốn biết lần này em dùng biện pháp gì đấy."

"Sau này sẽ nói cho anh biết."

Món ăn đầu tiên đã được đưa lên, là đĩa tổng hợp gồm cầu gai và tôm. "Trông có vẻ ngon đấy." Mifuyu vừa nói vừa cầm nĩa lên. Aoe cũng cầm theo, trước khi ăn, anh ta còn liếc nhìn cô một cái. Mifuyu nhắm mắt, dường như đang chậm rãi thưởng thức hương vị.

Aoe thầm nhủ, người phụ nữ này hình như sở hữu một thứ sức mạnh khôn lường, đến cả chứng cứ quan trọng trong vụ án hình sự mà

cũng bị cô bóp méo.

“Sao anh không ăn?”

“À, không, anh ăn đây.” Aoe bỏ con tôm vào miệng, “Ừm, ngon quá.”

“Không được lơ là mất cảnh giác đâu. Sự việc lần này rõ ràng là cái bẫy để hãm hại anh. Kẻ địch chưa chắc đã buông xuôi đâu, chúng ta không thể dự đoán được lần sau sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa.” Mifuyu nói.

“Điều này... anh hiểu rồi.” Aoe đặt nĩa xuống, “Mifuyu.”

“Gì hả?”

“Chuyện anh muốn ra làm riêng đã nói lúc trước, tạm gác lại một thời gian đi. À không, anh rút lại đề nghị. Có lẽ anh đã quá coi thường thế giới này rồi, xem ra về sau vẫn phải tiếp tục dựa vào em. Vả lại, lần này đã gây cho em phiền phức lớn như vậy, nếu vừa qua cơn nguy khốn đã nói lời chia tay với em thì ích kỷ quá.”

Mifuyu hừ khẽ một tiếng. “Chẳng phải anh muốn có một con thuyền sao? Muốn một con thuyền mà mình có thể tự do điều khiển ấy.”

“Cứ tạm coi đấy là một giấc mơ sau này đi, anh vẫn chưa đủ năng lực làm thuyền trưởng.”

“Thật à?”

“Đến khi nào em nói không cần anh nữa, thì lại là chuyện khác.”

Một bên lông mày của Mifuyu khẽ nhướng, cô nâng ly rượu lên.

“Xem ra, chúng ta cần phải cạn ly lần nữa rồi.”

Aoe vội vàng nâng ly. Hai ly rượu cụng vào nhau phát ra những tiếng leng keng trong vắt.

Chương 7

.1.

Đôi tình nhân mới bước vào trông khoảng chừng hai tư, hai nhăm tuổi, hai người đều nhuộm tóc xám. Cô gái tóc ngắn, còn anh chàng kia tóc lại dài chấm vai, còn để cả hàm râu lưa thưa.

Trước đấy, hai người đã đứng xem rất lâu trước ô cửa sổ trưng bày bên ngoài, hẳn là có ý mua thật, nhưng không nên kỳ vọng quá nhiều, tối đa họ cũng chỉ mua chiếc nhẫn khoảng một hai chục nghìn yên là cùng.

“Xin chào quý khách.” Ông ta vẫn nhoẻn miệng cười tươi như hoa chào đón hai người nọ.

“Lấy cho tôi xem sợi dây chuyền khảm đá đỏ bên ngoài kia được không?” Cô gái hỏi.

“Đá đỏ, sợi nào ạ?”

“Sợi có khảm đá đỏ, bên ngoài có con rắn nhỏ quấn quanh ấy.”

“Ồ.” Ông ta mở cửa kính từ phía trong, thò tay vào lấy ra, đặt trước mặt cô gái, “Sợi này phải không ạ?”

“Đúng rồi, thứ này đáng yêu quá.”

“Đá này tốt lắm đấy, đây là đá mã não.”

“Ờ.”

Cô gái hình như không quan tâm lắm đến viên đá ở giữa. Nếu cô muốn biết thêm chút nữa, ông ta sẽ nói màu này là màu nhuộm nhân tạo, nhưng ông ta đã dập tắt ý nghĩ này ngay. Cô gái hình như thích hình trang trí con rắn xung quanh viên đá. Chàng trai trông có vẻ là bạn trai cô đứng bên cạnh với thái độ hờ hững, rõ ràng đang muốn bạn gái mua cho nhanh, còn mua món gì cũng chẳng quan trọng.

“Ở đây bán theo giá niêm yết à?” Cô gái cầm sợi dây chuyền hỏi. thời buổi này, người trẻ tuổi thường hay thích mặc cả trả giá. Khi tới làm việc ở cửa tiệm này, ông ta mới cảm nhận được sâu sắc điều này, ở chỗ trước kia hoàn toàn không hề có cảm giác như vậy.

Tất nhiên, có thể rẻ hơn một chút, giá này đã được ấn định dựa trên cơ sở ấy. Nhưng rốt cuộc có thể rẻ đến chừng nào, là do ông ta tự cân nhắc xử lý.

“Có thể trừ đi phần thuế tiêu dùng.”

“Ồ, có thể bớt thêm chút nữa không?”

“Bớt thêm 3.000 yên nữa đi.” Chàng trai nói. Có lẽ, anh ta ngại nếu không nói giúp đôi câu, sau khi ra khỏi cửa hàng sẽ bị bạn gái cằn nhằn.

“Vậy thì chúng tôi chẳng còn lãi đồng nào nữa cả.” Ông ta gượng cười.

“Chậc, làm gì có chuyện.” Cô gái dẩu môi lên.

Thực ra cũng có thể bớt cho cô ta 3.000 yên... vừa nghĩ tới đây thì cánh cửa bật mở, lại có một người khách nữa bước vào. “Xin chào quý khách.” Ông ta chào hỏi theo phản xạ, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt đối phương, đã giật mình đánh thót.

Gương mặt này ông ta đã từng gặp ở đâu đó rồi. Đầu tóc bù xù không chải, râu ria xồm xoàm, ánh mắt sắc lạnh, gương mặt gầy guộc, hình như đã gặp ở nơi nào đó. Một người buôn đá quý? Không, không phải, chắc là đã gặp ở nơi khác. Ông ta tin chắc một trăm phần trăm người này sẽ không mang đến chuyện tốt lành gì, nên mới giật nảy mình như thế.

“Ừm, chú ơi, chú bớt 2.000 yên đi, chúng tôi trả tiền mặt.”

Món đồ có 20.000 yên, lại còn nghĩ trả tiền mặt là oách lắm, thật đúng là bó tay, nhưng ông ta muốn xua cặp đôi này đi trước rồi tính sau.

“Thôi được rồi, đúng là không thể địch nổi các cô gái ngày nay.”

Cặp nam nữ trẻ tuổi reo lên hân hoan. Người vừa đến liếc nhìn ông ta một cái. Lúc bốn mắt nhìn vào nhau, không hiểu sao, người kia còn nhếch mép cười, khiến ông ta rùng cả mình.

Đúng khoảnh khắc ấy, phần nào đó trong ký ức bỗng nhiên tái hiện sống động. Ông ta vừa nhớ ra người đàn ông này, lập tức đờ người ra.

“Chú ơi, chú bị sao vậy?”

“À, không sao cả, tôi xin lỗi.”

Những ngón tay đang gói sản phẩm run lập cập. Người này đến đây làm gì? Tìm mình có chuyện gì? Chẳng lẽ lại tới gây sự? Định khơi lại chuyện cũ? Những ý nghĩ chẳng lành liên tiếp hiện lên trong tâm trí. Ông ta không bao giờ muốn gặp lại người đàn ông này nữa.

Cặp tình nhân đã nhận sợi dây chuyền đi ra khỏi cửa tiệm, ông ta vẫn chần chừ không biết có nên chào hỏi người mới đến hay không. Rất nhanh, người kia đã chủ động đi tới trước mặt ông ta. Ông ta cúi đầu chào.

“Có vẻ ông vẫn nhớ tôi.”

Đúng vậy, không sai, ông ta thầm nhủ, đúng là giọng nói này. Trong cái quá khứ mà ông ta không muốn nhìn lại ấy, ông ta từng bị giọng nói này dọa nạt, nhiếc móc.

“Này, ông Hamanaka.” Người kia lại lên tiếng.

Ông ta bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, lúc ánh mắt chạm nhau, ông ta không kìm được chớp chớp mắt. “Vâng, tôi vẫn nhớ.”

“Đã lâu không gặp. Ừm, cũng... ba năm rồi.”

“Ông là... sĩ quan... sĩ quan Kato.”

“Ông còn nhớ cả họ của tôi, thật vinh hạnh quá.” Gương mặt râu ria xồm xoàm của Kato nở một nụ cười. Trong mắt Hamanaka Yoichi, nụ cười ấy trông như thể gã sứ giả mang theo làn gió chẳng lành đang

liếm liếm môi.

Hamanaka liếm cặp môi khô khốc, cất tiếng: “Có chuyện gì không? Đáng lẽ không còn việc gì cần tìm đến tôi nữa rồi chứ.”

“Xem ra ông đã chán nhìn bản mặt tôi lắm rồi.” Kato cười gượng, “Ông Hamanaka, tôi nghe vợ ông nói ông làm việc ở đây. À, xin lỗi, phải nói là vợ cũ mới đúng.”

Ông ta cố tình, Hamanaka hằn học rủa thầm trong bụng.

“Đã dặn cô ta đừng tùy tiện nói với người ngoài rồi.”

Hamanaka vốn đinh xỉa xói thêm mấy câu nữa, nhưng cách này dường như không có tác dụng với đối phương. Kato gật đầu, lấy bao thuốc lá ra. Hamanaka nhớ viên cảnh sát này là một con nghiện thuốc lá hạng nặng, phòng thẩm vấn lúc nào cũng mờ mịt khói thuốc.

“Kỷ niệm chương của Thế vận hội mùa đông Nagano cũng bán à. Lần này Nhật Bản mình quả là đã ra công ra sức. Đội Nhật Bản thể hiện xuất sắc thế, mấy thứ này liệu có tăng giá lên không nhỉ?” Kato nhìn chòng chọc vào tủ quầy, “Từ lâu tôi đã biết ở khu Okachimachi có nhiều cửa hàng vàng bạc đá quý, nhưng đây là lần đầu tiên bước vào đấy. So với cửa hàng nổi tiếng, ở đây có vẻ rẻ hơn nhiều nhỉ, cả cặp đôi trẻ tuổi vừa nãy mà cũng có thể tùy ý đi vào.” Nói tới đây, ông ta ngẩng đầu lên, “Đúng là một trời một vực với tiệm Hanaya ở khu Ginza.”

“Ông cố tình đến mỉa mai tôi đấy à?”

“Không, không.” Kato châm thuốc, “Chuyện xảy ra ba năm trước quả thực đã khiến ông rất khó chịu, nhưng tôi cũng vậy thôi. Đối với cảnh sát chúng tôi, ông Hamanaka thực sự có rất nhiều điểm đáng nghi ngờ.”

Hamanaka ngoảnh mặt đi. Đây là chủ đề ông ta không muốn nghĩ đến nữa.

Kato phả ra một hơi khói. “Về vụ bom thối, từ đầu tôi đã không hề

nghi ngờ ông. Đằng nào cũng đến tận đây rồi, tôi nói thực cho ông biết, đó là một thiết bị xả khí được gia công cực kỳ tỉ mỉ, người không chuyên khó mà làm được."

"Không nghi ngờ? Lúc đó tôi đã bị các ông cho nếm đủ mùi khổ sở còn gì."

"Thực ra cũng là tại ông quá đen đủi, vừa xảy ra vụ bom thối, lại sinh ra vụ tên biến thái bám đuôi, thông thường ai cũng sẽ cho rằng hai vụ có liên quan đến nhau."

"Vụ bám đuôi kia cũng..."

"Ông muốn nói vụ ấy cũng không liên quan gì đến ông? Tôi hiểu."

Hamanaka thở dài, nhìn ra phía cửa. Ông ta hy vọng có khách bước vào, dù chỉ mua món đồ nào rẻ tiền cũng được.

"Nhưng mà, ông Hamanaka này, ông đã thừa nhận quan hệ với một người... Shinkai Mifuyu. Ông theo dõi cô ta, đây là sự thật phải không?"

"Đến giờ lại hỏi lại chuyện này, ông muốn làm gì?"

"Ông chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là được rồi. Thế nào, chẳng lẽ ông muốn theo đúng trình tự chính quy phức tạp kia à? Tôi thì chẳng sao, nhưng ông thì e là sẽ phiền phức lắm đấy." Kato kẹp điếu thuốc lá vừa ngậm trên miệng vào giữa hai ngón tay, gõ gõ xuống mặt tủ quầy, "Khó khăn lắm mới tìm được một công việc, hẳn ông cũng không muốn bị lật lại những chuyện đã qua ngày trước. Chi bằng cứ nói thực với tôi đi."

Hamanaka thầm nghĩ, người này chắc chắn chẳng có bạn bè gì. "Khi ấy tôi đã nói rồi còn gì, tôi và cô ta từng hẹn hò."

"Quả là tôi đã nghe ông nói như vậy, cũng viết cả vào trong báo cáo, nhưng Shinkai Mifuyu lại một mực phủ nhận."

Không ngờ cảnh sát lại gọi thẳng tên Mifuyu ra như thế, Hamanaka

cảm thấy hơi ngượng nghịu, nhưng ông ta muốn nói cho rõ ràng mọi chuyện, bèn cúi gằm mặt xuống cất tiếng: “Nếu các ông có thể điều tra tỉ mỉ hơn một chút, chắc hẳn sẽ biết rõ, từ trước đấy chúng tôi đã qua lại với nhau. Đây là sự thật.”

“Ồ...” Kato lại phả ra một hơi khói. Hamanaka tưởng ông ta lại đang cười khẩy, nhưng ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy gương mặt rất nghiêm túc của Kato.

“Tại sao cô ta lại phủ nhận?”

“Còn phải hỏi à?” Hamanaka thở hắt ra một hơi dài, “Tôi là nghi can trong vụ bám đuôi, cô ấy không muốn dây dưa gì với tôi nữa. Kể cả chỉ là quan hệ trong một thời gian ngắn, nhưng nếu người khác biết cô ấy đang qua lại với một người đàn ông từng bám đuôi các nhân viên nữ trong cửa tiệm, không biết cô ấy sẽ bị mọi người nhìn bằng ánh mắt như thế nào, cũng khó mà tiếp tục làm việc ở Hanaya.”

“Sau đấy ông có nói chuyện với cô ta không?”

“Làm gì có chuyện đấy?” Hamanaka lắc đầu, “Mấy lần đinh liên lạc với cô ấy, nhưng rồi lại thôi. Nếu cô ấy đi rêu rao khắp nơi rằng tôi cứ đeo bám thì tôi giải thích thế nào được, đành buông tay thôi. Dù sao đi nữa, kết quả cuối cùng cũng đâu có thay đổi gì lớn.”

Sau khi Hamanaka được cảnh sát thả ra, công ty cho ông ta ở nhà chờ điều động, rồi chuyển ông ta sang một chức vụ ngồi không ăn lương, trên thực tế là đang âm thầm gây áp lực, muốn ông ta thôi việc. Có lẽ lúc đó nên tiếp tục kiên trì, nhưng ông ta không còn đủ tinh thần và sức lực nữa, cảm thấy lấy được khoản tiền thôi việc cũng là tốt lắm rồi, liền nộp luôn đơn xin nghỉ việc.

Cơn ác mộng của ông ta vẫn chưa kết thúc ở đó. Không lâu sau, Junko vợ ông ta đòi ly hôn, còn nói nếu ông ta không đồng ý thì sẽ thuê luật sư. Một khi dính líu đến kiện tụng, ông ta không thể giành phần thắng được. Ở Sở cảnh sát, chính miệng ông ta đã từng thừa

nhận có qua lại với Shinkai Mifuyu.

Nhà cửa và con cái đều bị giành mất, còn phải trả tiền cấp dưỡng, cuộc đời đâm vào khúc ngoặt tăm tối. Thậm chí, ông ta từng nghĩ đến việc tự sát.

“Ông Hamanaka,” Kato nhìn chằm chằm ông ta không chớp mắt, “có phải ông đã gây thù chuốc oán với ai không?”

“Tôi hả? Sao lại nói thế?”

“Tôi rất thông cảm với ông.” Kato lại nở nụ cười đáng ghét ấy, “Bám đuôi phụ nữ đúng là không tốt, nhưng xét những sự việc phát triển sau đó, tôi cảm thấy ông rất đen đủi. Trong xã hội còn đầy những kẻ khác làm những việc tương tự, nhưng đều nghĩ cách lấp liếm cho qua được hết. Trường hợp của ông thì lại khác. Không chỉ xảy ra vụ đánh bom thối, mà sự việc tất cả nhân viên nữ trong tiệm đều bị một gã đàn ông kỳ lạ bám đuôi cũng lộ ra. Nếu ta giả sử những việc này đều do ông làm.”

“Hai chuyện đó đều chẳng liên can gì đến tôi cả.” Hamanaka trợn mắt lên với ông ta.

“Nếu vậy thì cũng quá tình cờ. Vụ bom thối hay vụ biến thái bám đuôi, mọi chứng cứ đều chỉ về phía ông. Chẳng lẽ lại là trùng hợp?”

“Dù gì cũng không phải là tôi.”

“Vậy mới nói,” Kato đã hơi mất kiên nhẫn, ông ta dụi điếu thuốc vào gạt tàn, “không phải ông làm. Nhưng nếu đặt giả thiết đó không phải là trùng hợp, thì tức là có người muốn hãm hại ông.”

Hamanaka liếc nhìn Kato. Viên cảnh sát không né tránh ánh mắt của ông ta, khẽ gật đầu.

“Ai lại làm thế chứ?”

“Vậy tôi mới hỏi ông, ông có gây thù chuốc oán với người nào không?”

“Không nhớ...”

“Đừng trả lời một cách đơn giản như vậy, hãy nghĩ cho kỹ vào.” Kato lại ngậm một điếu thuốc nữa, nhưng vẫn chưa châm lửa, mà tiếp tục nói, “Như là Shinkai Mifuyu chẳng hạn.” Điếu thuốc hẩy lên hẩy xuống khe khẽ.

“Cô ấy? Tại sao chứ... không thể nào...”

“Lúc đó ông cũng từng nói rồi thôi. Khi hỏi ông tại sao phải lục lọi thư từ của cô ta, ông nói là muốn xác nhận xem có phải cô ta có bạn trai mới hay không. Nếu điều ông nói là sự thật, thì cũng có khả năng cô ta muốn chia tay với ông chứ.”

“Có lẽ thế, nhưng... vì chuyện này mà muốn hãm hại tôi sao?”

“Chuyện này không phải là không thể nghĩ đến.”

“Vớ vẩn!” Hamanaka xua tay, “Cô ấy việc gì phải làm vậy. Tôi là người đã có gia đình, nếu cô ấy đề nghị chia tay, tôi cũng không có cách nào cả. Nhưng cô ấy không hề đề nghị chia tay trước, mặc dù cuối cùng vẫn chia tay, nhưng đó là vì xảy ra sự việc kia...”

“Cô ta đã có người đàn ông khác à?”

“Điều này... thực ra đến giờ, tôi cũng không rõ lắm.” Hamanaka lắc đầu.

“Lý do khiến ông cho rằng Shinkai Mifuyu có người đàn ông khác là gì?”

“Lý do ư...”

“Chắc chắn là phải có căn cứ gì, ông mới đi lục lọi thư từ của cô ta và theo dõi cô ta chứ.” Từng câu, từng chữ của Kato đều như có gai nhọn tua tủa.

Hamanaka xoa mặt, hướng ánh mắt ra phía cửa. vẫn không có vẻ sẽ có khách mua hàng ghé vào. “Tôi nghe nữ nhân viên ở Hanaya nói lại.” Ông ta đáp.

“Nói là Shinkai đã có bạn trai?”

“Không nói thẳng ra như vậy. Cô ấy bảo vô tình nghe thấy Mifuyu gọi điện thoại, hình như đang hẹn hò với ai đấy.”

“Cô nhân viên ấy tên là gì?”

Hamanaka thở dài: “Hatakeyama.”

Kato lấy cuốn sổ ghi chép trong túi áo, giở một trang trong đó ra, chỉ vào bên trên.

“Chậc, trong biên bản cũng ghi lại, Hatakeyama Akiko, một trong những nhân viên nữ tố cáo bị tên biến thái bám đuôi. Ông nghe cô ấy nói lại à?”

“Ừm.”

“Chỉ nghe nói chuyện qua điện thoại, sợ rằng không thể phán đoán được có phải người yêu hay không, có lẽ chỉ là hẹn hò với cô bạn nào đó thôi.”

“Tôi cũng từng nghĩ như thế, nhưng Hatakeyama quả quyết rằng Mifuyu gọi điện cho một người đàn ông... lúc ấy, Hatakeyama hình như còn chưa bị tên biến thái đeo bám kia quấy nhiễu, cô ấy kể với tôi trong lúc nói chuyện phiếm. Cô ấy bảo, phụ nữ chỉ lộ ra bản chất thật sự của mình trước mặt người mình yêu mà thôi...”

“Bản chất thật sự?”

“Nghe bảo lúc đó Mifuyu nói chuyện điện thoại bằng tiếng địa phương, tức là tiếng vùng Kansai ấy. Vả lại, giọng điệu ấy không giống như gọi cho bạn bè, nũng nịu lắm. Tóm lại là Hatakeyama đã nói như vậy đấy.”

“Tiếng Kansai...” Kato trầm ngâm, “Nghe cô ấy nói vậy, ông đã đoán được là ai chưa?”

“Quả thực tôi thấy rất lạ. Mifuyu mất cha mẹ trong trận động đất, cô ấy còn nói mình đã rời khỏi Kansai một thời gian dài, không còn

bạn bè nào ở đó nữa rồi. Theo lý mà nói, cô ấy không thể có bạn bè nói chuyện bằng tiếng Kansai được."

"Vì vậy ông mới đoán đó là đàn ông."

"Tóm lại là tôi muốn xác nhận chuyện này. Tôi lục hòm thư của cô ấy, là muốn xem có thư từ Kansai gửi đến không."

Vừa nghĩ lại chuyện ngày đó, khắp người Hamanaka nóng bừng bừng lên như có lửa đốt. Tại sao mình lại say đắm người phụ nữ đó như thế nhỉ? Giờ còn phải bộc bạch những chuyện này ra, ông ta cảm thấy rất phiền muộn.

"Ông cảnh sát, xong chưa vậy? Mặc dù tôi không biết ông đang điều tra cái gì, nhưng hiện tại tôi đã không còn liên quan gì đến Hanaya và Mifuyu nữa rồi. Ông tha cho tôi đi được không?"

Kato lờ đi như không nghe thấy, tiếp tục hỏi: "Ông chỉ lục lọi thư từ thôi hả? Có dò hỏi những chuyện gì khác nữa không?"

"Những chuyện khác cũng không..."

"Thật sao?" Kato liếc mắt nhìn ông ta, "Tôi không tin được một người tự tiện xem trộm thư từ của người khác lại chỉ dừng ở đó."

Thấy Hamanaka không nói năng gì, Kato lại châm một điếu thuốc. "Chắc hẳn cũng đã bới thùng rác, và theo dõi cô ta nữa."

"Ông cảnh sát, tôi sắp nổi giận rồi đấy." Hamanaka hằm hằm nhìn thẳng vào đối phương, "Chuyện này đã kết thúc rồi còn gì? Tại sao giờ lại..."

"Đã kết thúc rồi, đến nước này, tôi cũng không muốn làm gì ông cả, vì vậy ông cứ nói thực cho tôi biết là được." Giọng nói trầm thấp của Kato như thể vọng xuống tận dạ dày, "Như đã nói khi nãy, chắc hẳn ông cũng muốn giữ gìn cuộc sống hiện tại. Nếu bị bật khỏi đây nữa, thì thật sự ông không còn chỗ nào để đi đâu."

"... Cô ấy rốt cuộc đã làm chuyện gì? Tại sao phải điều tra rốt ráo

như vậy?”

Kato ngậm điếu thuốc cười nhe răng: “Ông không cần biết.”

“Nhưng...”

Hamanaka đang định nói tiếp thì Kato đã lấy từ túi áo trong ra một món đồ đặt lên mặt tủ quầy. Trông như một tờ quảng cáo được gấp lại, bên trên in hình các loại vàng bạc đá quý, logo của Hanaya đập ngay vào mắt ông ta.

“Đây là gì vậy?”

“Nghe nói Hanaya sắp sửa lột xác rồi, ông biết không, Hanaya và một công ty tên là Blue Snow triển khai hợp tác kinh doanh, bắt đầu kinh doanh những đồ vàng bạc đá quý hoàn toàn khác với ý tưởng trước đây.”

Hamanaka không biết cả tên của công ty kia lẫn việc Hanaya sắp tung ra sản phẩm mới. Bấy lâu nay, ông ta vẫn luôn cố gắng tránh né không tiếp xúc với các thông tin liên quan đến Hanaya.

“Nhìn vẻ mặt của ông, chắc là không biết rồi.”

“Tôi không quan tâm.”

“Ừm. Nhưng nếu biết được chủ tịch công ty Blue Snow này là Mifuyu, ông sẽ phản ứng thế nào? ít nhiều cũng có chút hứng thú chứ?”

Hamanaka ngước nhìn gương mặt râu ria lởm chởm của Kato. “Không thể nào...”

“Đời là thế, cứ luôn xảy ra những chuyện không thể nào. Tiện thể cho ông kinh ngạc thêm lần nữa, Shinkai Mifuyu giờ còn là phu nhân của chủ tịch Hanaya, vì vậy, tên của cô ta bây giờ là Akimura Mifuyu.”

“Gì hả?” Hamanaka trợn tròn mắt lên, “Kết hôn với chủ tịch Akimura... cô ấy à?”

“Quá trình cụ thể tôi cũng không rõ. Không biết là Shinkai Mifuyu

từng gặp Akimura trong thời gian làm việc ở Hanaya, hay là gặp gỡ ông ta vì quan hệ công việc, nói tóm lại, về cả công lẫn tư, Shinkai Mifuyu đều đã thành công nắm giữ được Hanaya rồi."

Hamanaka khẽ lẩm bẩm: "Thật không thể tin nổi!"

"Cô ta đúng là một người phụ nữ không thể lường nổi. mới ba năm trước, cô ta vẫn còn lẳng nhẳng với ông, vậy mà giờ đã phát triển đến mức độ này rồi. Còn ông thì sao, làm trong cái cửa tiệm bé tí này, cả ngày bán mấy món đồ trang sức rẻ tiền cho những cặp tình nhân trẻ tuổi ví xẹp lép. Ông không cảm thấy không đáng à?"

Những lời lẽ nhục mạ ấy khiến Hamanaka rất tức giận, nhưng ông ta đã không còn hơi sức đâu mà phản bác nữa. Đã có người đi cầu thang bước hụt thì cũng có người bước vào buồng thang máy hanh thông. Ông ta hiểu được điều này, nhưng vẫn cảm thấy mình thực sự là một kẻ quá đen đủi.

"Vì vậy, ông Hamanaka này." Giọng Kato đột nhiên trở nên nghiêm túc, "Dù là chuyện nhỏ nhặt tới đâu cũng được, trong lúc ông điều tra Shinkai Mifuyu từ nhiều phương diện, ông có phát hiện ra điều gì thú vị không? Không liên quan đến đàn ông cũng được."

"Tôi chẳng phát hiện được gì cả."

"Đừng nói thế chứ."

"Thật đấy. Ngoài phương diện đàn ông ra, quả tình tôi cũng muốn tìm hiểu sâu hơn về cô ấy, vì tôi thực lòng thích cô ấy.

Kato dường như rất hiểu tâm trạng của ông ta, gật đầu liên tiếp mấy lần, tất nhiên, những cái gật đầu ấy cũng hàm chứa cả sự chế nhạo sâu sắc.

"Tôi từng tranh thủ ngày nghỉ tìm đến quê cô ấy. Khi đó vừa mới xảy ra động đất, việc tái thiết vẫn chưa được triển khai một cách có hệ thống. Tôi đã đi vòng vòng khắp nơi cả một ngày trời, định bụng tìm một hai người quen biết cô ấy."

“Kết quả thế nào?” Kato vươn người ra phía trước.

“Chỉ có vậy thôi.” Hamanaka xòe hai tay ra, “Rốt cuộc cũng tìm được nơi bố mẹ cô ấy từng sinh sống. Lúc đó, giao thông vẫn còn chưa đảm bảo, tôi chỉ chụp vài tấm ảnh gạch ngói đổ nát chất lên như núi rồi quay về. Không gặp được bạn bè nào của cô ấy cả.”

“Ảnh đâu rồi?”

“Ừm,” Hamanaka lắc đầu, “chắc là để ở nhà, có lẽ đã bị vợ tôi vứt đi từ lâu rồi cũng nên.”

“Ông đã kể chuyện này với Shinkai Mifuyu rồi à?”

“Tôi nghĩ... chắc là kể rồi. Đúng, đúng vậy, đã kể với cô ấy rồi. Tôi nhớ là đã cho cô ấy xem những tấm ảnh đó, bảo rằng tôi đã về thăm quê cô ấy.”

“Cô ta phản ứng ra sao? Có phải rất kinh ngạc không?”

“Cũng không lấy gì làm kinh ngạc, chỉ hơi giận dỗi hỏi tôi tại sao lại làm thế. Tôi nhớ lúc ấy mình đã trả lời: ‘Muốn biết tất cả về em.’ Có lẽ ông sẽ cảm thấy tôi rất ngu xuẩn, phải không?”

Kato không trả lời, chỉ tủm tỉm cười, trên mặt như viết rành rành đáp án: rõ là ngu xuẩn.

“Tôi hối hận lắm. Nhưng lúc đó tình cảm của tôi đã rất nghiêm túc, không muốn mất cô ấy nên mới muốn biết tất cả mọi điều về cô ấy. Ở cô ấy, có thứ gì đó khiến đàn ông phát điên.”

Kato nghe vậy thì gật gật đầu. Không hiểu vì nguyên do gì, gương mặt ông ta đã không còn nụ cười giễu cợt khi nãy nữa.

“Đủ chưa? Ông có hỏi thêm tôi cũng không trả lời được gì nữa đâu. Ông nói cho tôi biết đi, tại sao lại bắt đầu điều tra lại chuyện này? Cô ấy đã làm gì? Có liên quan đến vụ án nào hả?”

Kato chẳng buồn liếc nhìn ông ta, cất bật lửa và bao thuốc vào túi áo. “Xin phép ông.” Vừa nói, ông ta vừa đi ra phía cửa.

“Ông cảnh sát.”

Kato mở cửa nhưng trước khi bước ra ngoài, lại ngoảnh đầu nhìn vào. “Vừa nãy ông mới nói rồi đó, cô ta có thể khiến đàn ông phát điên. Cô ta đã làm điều đó đấy.” Ông nhếch mép lên cười, buông thêm một câu: “Sẽ còn gặp lại,” rồi ra khỏi cửa hàng.

Sau khi Kato đi khỏi, Hamanaka đứng thẫn thờ một lúc lâu, cảm giác rũ rượi như thể vừa mới nôn hết thứ gì đó tích tụ ở sâu thẳm trong lòng ra vậy. Định thần lại, ông ta ngồi phịch xuống ghế.

Gương mặt xinh đẹp và thân hình đầy đặn của Mifuyu đến giờ vẫn hiện lên rõ mồn một trước mắt ông ta. Trong những người phụ nữ mà ông ta từng qua lại, rõ ràng, Mifuyu chính là người quyến rũ nhất.

Lúc mới gặp mặt, ông ta không hề mê muội đến mức ấy. Khi cô tới chào hỏi, tự xưng mình là Shinkai được phân tới quầy túi xách da ở tầng một, ông ta chỉ cảm thấy cô rất xinh đẹp, chứ chưa hề nghĩ cô sẽ trả thành đối tượng ngoại tình của mình. Sau mấy lần gặp, ông ta dần dần bị hấp dẫn. Cô có vẻ ngoài rất kiên cường, nhưng đôi khi lại để lộ vẻ mong manh yếu đuối trong thoáng chốc, khiến người ta không kìm lòng được muốn chìa cánh tay giúp đỡ. Song cô cũng rất ngoan cố, kiên quyết không chấp nhận sự trợ giúp của người khác. Thái độ ấy của cô có lúc khiến người ta cảm thấy lạnh băng, có lúc lại cảm thấy cực kỳ cương quyết, cứng mềm vô cùng đúng mực. Đôi mắt cô sở hữu một thứ ma lực mà những phụ nữ khác không tài nào bắt chước được. Nếu cô nhìn thẳng vào ai, người đó sẽ có cảm giác như thể bị nhìn thấu tận nơi sâu kín nhất trong lòng, cả người bị hút vào đôi mắt ấy.

Hamanaka vốn dĩ đã là kẻ trăng hoa, lúc trước từng nảy sinh quan hệ với nhân viên làm bán thời gian trong cửa hàng, nhưng chưa bao giờ ngoại tình với nhân viên chính thức cả. Shinkai Mifuyu là ngoại lệ. Ông ta đã yêu cô. Ông ta còn có cảm giác, Mifuyu dường như cũng mong muốn điều đó. Ông ta tin tưởng, chỉ cần tiếp cận cô, chắc chắn

mình sẽ thành công.

Ông ta đoán không sai. Hai tuần sau khi Mifuyu đến làm việc tại Hanaya, quan hệ của hai người đã phát triển đến mức đi thuê phòng khách sạn.

“Em muốn làm việc cùng một chỗ với anh.” Mifuyu rúc vào vòng tay Hamanaka thủ thỉ, “Em muốn lúc nào cũng được ở bên cạnh anh.”

“Sẽ bị người trong tiệm ngờ vực đó.”

“Giờ vẫn chưa có chuyện gì đâu. Em vừa mới vào làm, không ai nghi ngờ em và anh có quan hệ đâu.”

“Vậy cũng phải.”

Khi đó Hamanaka là người phụ trách tầng, có quyền đề nghị điều động nhân sự. Sau một hồi sắp xếp, ông ta đã nhanh chóng thỏa mãn nguyện vọng của Mifuyu, điều chuyển cô lên quầy bán đồ trang sức đá quý trên tầng ba.

Ở cửa tiệm, hai người đóng vai cấp trên giỏi giang và nhân viên mới; khi ở trên giường, Hamanaka lại tham lam hưởng thụ thân thể của Mifuyu, hòng giải tỏa những kìm nén hằng ngày. Hamanaka rất thỏa mãn, ông ta không muốn phá hoại gia đình, mà cũng không muốn để mất Mifuyu.

“Anh có một giấc mơ, sau này có thể tạo ra sản phẩm mang nhãn hiệu độc quyền của riêng mình.” Ở trên giường, ông ta từng nhiều lần ôm lấy bờ vai Mifuyu mà nói, “Vì vậy, anh đang học chế tạo đồ trang sức, ở nhà có cả bàn làm việc. Anh còn nghĩ ra được vài mẫu thiết kế rồi.”

“Em muốn xem thiết kế của anh.” Mifuyu nói. Một hôm, Hamanaka mang từ nhà đi mấy bản vẽ đưa cho cô. Xem xong, đôi mắt cô ánh lên vẻ hưng phấn: “Cái nào cũng rất đẹp, toàn là những thứ em chưa thấy bao giờ!”

Nghe không giống như cô đang nói lấy lòng.

“Thật không? Anh cũng rất tự tin.”

“Đặc biệt là mẫu này, giỏi quá đi, đặt được hai lớp đá quý chồng lên nhau!”

“Các mẫu trang sức đá quý đặt trên bề mặt hai chiều nhiều vô số kể, nhưng thiết kế đá quý bố trí theo kiểu lập thể thì chưa từng thấy bao giờ. Thứ này không chừng có thể xin đăng ký độc quyền.”

Thực ra, Hamanaka hoàn toàn không có chút tự tin nào, ông ta không biết thiết kế của mình có thể được công nhận đến đâu. Còn giấc mơ ra làm riêng kia, ông ta cảm thấy đó cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi. Dù thế, nghe những lời của Mifuyu, ông ta vẫn cảm thấy rất vui...

Giờ nghĩ lại, Hamanaka đoán có lẽ mình sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa, tất thảy đều sụp đổ tan tành vì một loạt những sự việc ly kỳ xảy ra khi ấy.

Ông ta hờ hững liếc nhìn xuống tủ quầy, bên trên là tập quảng cáo của Hanaya mà Kato bỏ lại. Hamanaka bĩu môi, định vứt nó vào thùng rác. Đang định buông tay, ông ta lại đột nhiên đổi ý. Ông ta hít sâu một hơi, mở tập quảng cáo đó ra.

Đầu tiên là dòng quảng cáo nổi bật: “Hanaya sẽ phát triển theo hướng mới”, bên dưới là ảnh loại nhẫn kiểu mới vừa bán ra trong thời gian gần đây.

Hamanaka vốn chỉ hờ hững liếc nhìn, nhưng vừa trông thấy bức hình, ánh mắt ông ta lập tức trở nên hung dữ, bàn tay cầm tập quảng cáo cũng bắt đầu run rẩy.

“Sao lại thế... thật không thể tin nổi!” Ông ta lẩm bẩm một mình, như thể đang rên rỉ.

.2.

Hôm sau, Hamanaka đi tới trụ sở của Blue Snow nằm trên đường Aoyama. Ông ta không muốn để người khác coi thường, bèn khoác lên người bộ vest đã lâu không mặc. Đây là bộ mới nhất của ông ta, nhưng cũng đã mua từ bốn năm trước.

Công ty ở tầng bốn. Ông ta không ngờ lại thấy hơi ngần ngại, bắt đầu ghê tởm chính bản thân mình. Vài năm trước, dù đứng trước mặt nhân vật VIP ghê gớm cỡ nào, ông ta cũng chưa bao giờ mất tự tin, nhưng còn giờ thì sao? Vừa bước vào thang máy đã bắt đầu dao động tinh thần rồi.

Văn phòng kiêm phòng trưng bày của Blue Snow hoàn toàn dùng tường vách lánh, các sản phẩm bày hướng ra phía mặt đường, ngoài vàng bạc đá quý, họ còn trưng bày cả các loại thực phẩm chức năng nữa.

Hamanaka vừa đi qua cửa, cô lễ tân đã nhoẻn miệng cười chào đón: “Xin chào quý khách.” Ông ta lấy danh thiếp trong túi ra, tiếp tục bước tới. Danh thiếp này ông ta mới làm từ khi bắt đầu công việc hiện tại, rất hiếm khi đưa cho người khác, vì thực ra cũng không cần thiết.

“Tôi muốn gặp chủ tịch của các cô.”

Cô gái ở quầy lễ tân có vẻ rất bất ngờ, ngạc nhiên nhìn ông ta, nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi: “Xin đợi cho chốc lát,” đoạn đi qua bên cạnh ông ta, nói gì đó với một phụ nữ lớn tuổi hơn ngồi bên bàn gần đó.

Ông ta ngoảnh đầu lại, ngó nghiêng tủ trưng bày bên cạnh. Phía trên có đề dòng chữ “B.s Original No.l”, bên trong trưng bày mẫu nhẫn. Sau khi xem xét kiểu dáng, Hamanaka vội vàng hít thở thật sâu, cố

gắng kiềm chế bản thân không phát ra âm thanh.

Một lát sau, hai cô gái cùng đi tới chỗ ông ta.

“Xin lỗi, ông không hẹn trước ạ?” Cô gái lớn tuổi hơn hỏi.

“Ừ, đúng vậy.”

Ánh mắt lạnh lùng thoáng hiện lên phía sau cặp kính gọng vàng của cô ta, có điều, khóe miệng vẫn thấp thoáng nụ cười mỉm. “Ông có việc gì không ạ? Cứ nói trực tiếp với chúng tôi.”

“Tôi có chuyện muốn nói trực tiếp với chủ tịch Shinkai, nhờ cô vào chuyển lời giúp. Nếu chủ tịch đã ra ngoài, tôi có thể đợi ở đây.” Hamanaka cũng mỉm cười trả lời. Ông ta đã quá quen với kiểu cười giả lả này rồi.

Cô gái hình như hơi khó xử, nhưng thái độ vẫn không thay đổi. “Chủ tịch đang tiếp khách... ông là...” Cô ta cúi đầu đọc tấm danh thiếp, “Ông Hamanaka, tôi sẽ chuyển lời đến cho chủ tịch.”

Xem chừng cô ta không có ý định thông báo cho chủ tịch. Thái độ này không có gì là bất ngờ, ông ta cũng từng ở trong hoàn cảnh tương tự như vậy.

Hamanaka lại lấy trong túi áo vest ra một tấm danh thiếp, ông ta đã cố tránh không dùng đến, nhưng cứ tiếp tục dằng dai thế này sẽ chẳng được việc gì. Ông ta đưa danh thiếp cho đối phương.

“Phiền cô đưa ngay tấm danh thiếp này cho chủ tịch. Nếu chủ tịch vẫn không muốn gặp tôi, tôi sẽ tự động rời khỏi đây.”

Đó là danh thiếp ông ta dùng khi còn làm ở Hanaya. Mặc dù trong lòng ông ta hiểu rõ sớm muộn gì cũng phải vứt chúng đi, nhưng Hamanaka vẫn để nguyên trong ngăn kéo tủ. Hôm nay, ông ta cầm đi ba tấm.

Cô gái có vẻ hơi lúng túng. Quả thực, không thể tùy tiện xua đuổi người của Hanaya đi được, nhưng cô ta chưa từng nghe nhắc đến cái

tên này bao giờ, không biết nên đối xử thế nào cho phải. Chắc chắn cô gái này không biết đến vụ bom thối năm đó.

“Người phụ trách quầy kinh doanh trang sức đá quý của Hanaya, hình như là ông Sakuragi mà...”

Cũng nắm rõ tình hình đấy nhỉ. Nghe thấy cái tên Sakuragi ấy, Hamanaka không nén được bực bội: thằng nhãi Sakuragi đó không ngờ lại ngồi lên vị trí của mình!

“Cô mang đưa cho chủ tịch Shinkai xem, chắc chắn cô ấy sẽ hiểu. Làm phiền cô.” Ông ta vẫn cười cười, cúi đầu nhờ vả.

Cô gái ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói: “Phiền ông đợi một lát.” Sau đó, cô ta biến mất vào khu vực văn phòng bên trong. Hamanaka thở dài, liếc nhìn cô lễ tân vẫn đang đứng bên cạnh. Cô dường như không biết nên xử sự làm sao cho phải, bộ dạng trông hơi ngượng nghịu.

“Tôi có phải kẻ đáng ngờ gì đâu.” Ông ta cười hiền hòa.

Nụ cười cũng trở lại trên gương mặt cô gái, cô trở về chỗ ngồi của mình.

“Giờ còn kinh doanh cả thực phẩm chức năng nữa kia à?” Ông ta hỏi.

“Vâng, có mấy loại thực phẩm chức năng bổ trợ cho việc làm đẹp, ở đây có cả sản phẩm dùng thử nữa.”

“Thôi khỏi, không cần, tôi là đàn ông, cũng đã qua cái tuổi chú trọng đến hình thức bên ngoài rồi.”

Đúng lúc này, cô gái đeo kính kia bước ra. ”Chủ tịch nói muốn gặp ông, mời ông đi lối này.”

“Tốt quá.” Hamanaka cười với cô gái ngồi ở bàn lễ tân rồi cất bước đi theo.

Bên trong khu văn phòng có một cánh cửa, cô gái đeo kính gõ cửa rồi mở ra. “Khách đến rồi.” Nói đoạn, cô ta gật đầu với Hamanaka.

Hamanaka đi vào trong, Mifuyu đang ngồi bên bàn đối diện với bộ xô pha tiếp khách đọc tài liệu. Cô ngẩng đầu lên, không nhìn Hamanaka, mà nói với cô gái sau lưng ông ta: “Tôi không gọi, các cô không ai được vào đây cả.”

“Tôi biết rồi ạ.” Cô gái đáp lời xong liền lui ra. Sau khi cánh cửa đóng lại, Mifuyu đứng dậy, nhìn thẳng vào Hamanaka, không ngại ngần bước tới bên cạnh ông ta.

“Lâu rồi không gặp.”

“Nghe nói em phát triển rất tốt, tôi cũng đã xem tập quảng cáo của Hanaya rồi.”

“Mời anh ngồi, có uống gì không?” Cô dường như không hề nghe ông ta nói.

“Khỏi cần, tôi chỉ muốn nói chuyện với em thôi.”

“Đúng là lâu lắm rồi không gặp, trông thấy danh thiếp, tôi thực sự rất ngạc nhiên. mời anh ngồi.” Cô lại mời Hamanaka ngồi xuống xô pha, tự mình cũng ngồi xuống trước.

Hamanaka nhìn chằm chằm không chớp mắt vào gương mặt cô, ngồi xuống, sau đó đảo mắt một vòng quanh phòng. Trong phòng không bày biện thứ gì thừa thãi, chỉ có tủ kính là tương đối nổi bật, bên trong toàn các sản phẩm của công ty này.

“Nói thật, tôi còn tưởng em sẽ không gặp tôi nữa cơ.”

“Tại sao? Gặp gỡ đủ mọi loại người là chức trách của chủ tịch, đặc biệt là những công ty nhỏ như của chúng tôi.”

“Ngoài miệng nói như vậy, nhưng em toàn làm chuyện lớn lao không thôi. Chẳng phải em đã bắt tay hợp tác với Hanaya rồi sao? Phải rồi, quên mất chưa chúc mừng em.” Hai đầu gối Hamanaka chạm vào nhau, đầu cúi xuống: “Chúc mừng em kết hôn.”

Giọng nói đương nhiên đầy vẻ châm chọc, ông ta vốn tưởng rằng

đối phương sẽ tỏ vẻ không vui, nhưng ngẩng đầu lên nhìn, Mifuyu vẫn không hề dao động, còn khe khẽ gật đầu, cử chỉ thoải mái tự nhiên.

“Cảm ơn. Hai người bọn tôi bận quá, đến giờ vẫn chưa có cảm giác là mình đã kết hôn.”

“Nghe nói em kết hôn với ông ấy, tôi thực sự rất kinh ngạc.” Hamanaka nghiến răng kiên trì đeo bám chủ đề này, “Thật không ngờ người đó lại là chủ tịch của Hanaya.”

“Nên nói là duyên phận.” Mifuyu thong dong đối đáp lấy lệ.

Xem ra, cô muốn giả ngây ngô đến cùng, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi... Hamanaka chỉnh lại tư thế ngồi, ho khan một tiếng. “Tôi còn có mấy chuyện muốn hỏi em.”

“Chuyện gì vậy?” Mifuyu nhìn đồng hồ, hiển nhiên, cô đang tỏ ý mình không có quá nhiều thời gian để tán gẫu. Hamanaka giả bộ như không thấy.

“Đầu tiên là chuyện ba năm trước. Chắc là em không muốn nhắc lại nữa, tôi cũng thế, nhưng tôi muốn làm cho rõ ràng. Có lẽ em muốn hỏi tôi tại sao lại nhắc chuyện cũ làm gì, nhưng nguyên nhân nằm ở em, chuyện này lát nữa sẽ nói. Nghe nói, lúc đó em bảo với cảnh sát rằng không hề có qua lại với tôi. Tại sao em phải nói dối?”

Nụ cười trên gương mặt Mifuyu thoắt chốc đã biến mất. Cô mím chặt môi, nặng nề thở hắt ra từ lỗ mũi, sau đó khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm vào Hamanaka lắc đầu. “Sao anh vẫn nói ra được những lời như thế? Có thể biết điểm dừng hay không?”

“Ừm, em muốn che giấu quan hệ với tôi, điều này không phải là tôi không hiểu được. Lúc đó, tôi chẳng hiểu sao lại trở thành nghi phạm, nếu việc em ngoại tình với tôi bị mọi người hay biết, chính bản thân em cũng không thể tiếp tục làm ở Hanaya được nữa. Nhưng như em đã biết rồi đấy, kẻ đó không phải tôi, tôi không phải kẻ gây ra vụ bom thối, mà cũng không phải thằng biến thái bám đuôi các nhân viên nữ

khác trong cửa tiệm. Vì chuyện này, em có thể xin lỗi tôi một tiếng được hay không? Lúc đó, nếu em chịu thừa nhận mối quan hệ với tôi, tôi đã được loại khỏi danh sách tình nghi rồi."

Mifuyu nhìn ông ta với ánh mắt thương hại: "Anh nghĩ tôi sẽ thừa nhận chuyện đó sao?"

"Ở đây không có ai khác nghe thấy, chỉ có tôi và em. Tôi hy vọng em có thể nhận lỗi với tôi, nói rằng lúc đó mình đã nói dối."

Mifuyu lắc đầu, đứng dậy, chỉ tay ra cửa: "Mời anh về cho."

"Này, đợi đã."

"Nói thực lòng, tôi không hề muốn gặp anh. Mặc dù thời gian không dài, nhưng nể tình anh dẫu sao cũng từng là cấp trên đã quan tâm tôi ít nhiều, nên tôi mới quyết định gặp anh. Tôi thật không ngờ, anh lại nói ra những lời như vậy."

"Đợi đã, Mifuyu."

"Anh là gì mà gọi thẳng tên tôi ra như thế?"

Mifuyu bước tới bên cạnh bàn, cầm điện thoại lên, tựa hồ muốn gọi người vào.

"Vẫn chưa nói xong mà. Còn một chuyện nữa, thứ đó hình như tên là 'B.s Original No.l' hả, chính là cái mẫu nhẫn đó."

Bàn tay Mifuyu đang định ấn xuống một nút bấm, nghe nói vậy bèn dừng lại, nhưng cô vẫn áp ống nghe bên tai, nhìn ông ta nói: "Mẫu nhẫn đó thì làm sao?"

"Theo tôi quan sát được, đó hình như là sản phẩm mẫu đợt đầu của công ty em."

"Đúng thế."

"Người thiết kế là ai?"

"Tôi." Mifuyu vừa nói vừa đặt ống nghe về vị trí cũ, "Anh muốn nói gì nữa?"

Hamanaka dựa người vào xô pha, vắt tréo chân, ngẩng đầu lên nhìn Mifuyu: “Không ngờ em lại có thể lớn tiếng nói ra những lời như vậy! Mẫu nhãn đó là do tôi thiết kế. Lúc ấy em đã nói thế nào ấy nhỉ? Lúc tôi cho em xem bản vẽ trong khách sạn ở khu Koto ấy.”

“Anh đang nói gì vậy? Tôi không hiểu gì cả.”

“Đừng giả bộ ngây ngô nữa. Tôi đã xem rất kỹ tập quảng cáo của Hanaya, trong đó ít nhất có năm mẫu nhẫn được làm dựa trên cơ sở mẫu thiết kế của tôi.”

“Mong anh chớ kiếm cớ gây sự như vậy. Những mẫu đó hoàn toàn là sản phẩm mà công ty chúng tôi và Hanaya nghiên cứu phát triển, tuyệt đối không phải thiết kế của bên thứ ba nào cả.”

“Tôi đang nói, em đã ghi nhớ thiết kế của tôi. Bản thân người thiết kế nói sai làm sao được?” Hamanaka đứng dậy, đi về phía tủ trưng bày. Bên trong tủ cũng có mấy mẫu nhẫn. “Cái này cũng là thiết kế của tôi, cái thứ hai từ bên phải sang.” Ông ta ngoảnh đầu lại nhìn Mifuyu, “Thiết kế sắp xếp đá quý theo kiểu lập thể là do tôi nghĩ ra. Trong tập quảng cáo nói, thiết kế ấy đã được đăng ký độc quyền. Người nói cho em biết thiết kế này có thể xin đăng ký độc quyền cũng là tôi, vả lại còn nói cho em ở trên giường nữa.”

Vốn tưởng rằng Mifuyu chắc chắn sẽ nổi giận, không ngờ cô lại nhoẻn miệng mỉm cười, khiến Hamanaka hơi bối rối.

“Về đăng ký độc quyền đó, đã có nhiều bên đến hỏi han, hoặc có thể nói là kháng nghị, bên nào cũng nói mình đã nghĩ tới thiết kế tương tự như vậy, không thể nói rằng đây là sáng tạo độc đáo của riêng công ty chúng tôi được.”

“Điều tôi muốn nói là...”

“Đối với những kháng nghị kiểu này, chúng tôi trả lời như sau: về việc đăng ký độc quyền, nếu có điều gì kháng nghị, xin hãy đến Cục bản quyền dựa theo đúng thủ tục mà đệ đơn. Ngoài ra, nếu trước đây

anh đã nghĩ ra thiết kế tương tự như vậy, xin hãy đưa ra bằng chứng. Tất nhiên, cho dù anh lấy ra vài bản vẽ và mẫu thành phẩm thì cũng không có ý nghĩa gì cả, chỉ có thể nhận định là mô phỏng theo sản phẩm của công ty chúng tôi mà thôi."

Mifuyu đang yêu cầu Hamanaka đưa ra bằng chứng. Tất nhiên hẳn là cô hiểu rõ, mình đã ăn cắp ý tưởng thiết kế qua câu chuyện trên giường, nhưng quả đúng như những gì cô nói, không hề có chứng cứ nào cả.

"Tôi không muốn tranh cãi chuyện đăng ký độc quyền ấy nữa, cũng không muốn đòi em trả tiền thiết kế. Em chỉ cần nói với tôi tại đây là được rồi, mong em hãy thừa nhận mình đã dựa vào thiết kế của tôi mà giành được thành công hôm nay, nhưng lại coi đó là thứ của mình. Nếu em đồng thời xin lỗi tôi rằng hồi ấy đã che giấu sự thật hai người chúng ta có qua lại, thì tôi sẽ hoàn toàn thỏa mãn, lập tức rời khỏi chỗ này ngay."

Mifuyu xòe hai tay ra, tựa như đang nói mình không thể tiếp tục nói chuyện với ông ta nữa. Cô vươn tay phải ra cầm điện thoại lên.

"Mifuyu."

"Tôi đã nói với anh rồi mà, anh không có tư cách gọi thẳng tên tôi ra như thế, cũng không có lý do gì mà hoạnh họe tôi cả."

"Em dám nói vậy à? Tôi sẽ nói cho chủ tịch Akimura biết chuyện của chúng ta."

Có người gõ cửa, cô gái đeo kính lúc nãy thò đầu vào.

"Ông khách đây muốn ra về, cô tiễn giúp tôi." Mifuyu nói bằng giọng khô khốc.

"Đợi đã, tôi vẫn còn điều cần nói."

"Đủ rồi! Tôi không có thời gian nghe người đã bị Hanaya đuổi việc nói chuyện."

“Em nghĩ tôi bị đuổi việc là do ai hả?”

“Chính bản thân anh,” Mifuyu bình tĩnh nói, “vì anh là tên ti tiện bám đuôi phụ nữ.”

Nét mặt cô gái đeo kính lập tức cứng đờ, trông như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó bẩn thỉu lắm. “Mời ông ra về, chủ tịch rất bận. Nếu ông không nghe, tôi buộc lòng phải gọi bảo vệ.”

“Cô nhớ đấy, chắc chắn tôi sẽ làm cho cô phải hối hận.” Hamanaka đẩy cô ta ra, đi khỏi phòng làm việc.

.3.

"... Về việc đăng ký độc quyền, nếu có điều gì kháng nghị, xin hãy đến Cục bản quyền dựa theo đúng thủ tục mà đệ đơn. Ngoài ra, nếu trước đây anh đã nghĩ ra thiết kế tương tự như vậy, xin hãy đưa ra bằng chứng. Tất nhiên..."

Nghe tới đây, Kato tắt máy ghi âm đi. Ông gãi gãi cái cằm đầy râu, thở dài rồi rút ra một điếu thuốc.

"Thế nào?" Hamanaka hỏi.

Kato không trả lời ngay. Ông phun một hơi khói ra ngoài, nhìn cây cảnh bày biện trong quán. Hai người đang ngồi trong góc một quán cà phê ở Kasumigaseki, Hamanaka đã hẹn Kato ra đây.

"Này, ông Kato, ông mau nói đi chứ."

Kato uể oải nhìn Hamanaka: "Bảo tôi nói gì bây giờ?"

"Tôi hỏi ông nghĩ thế nào. Giờ thì chắc ông đã biết là tôi không nói dối rồi chứ hả?"

"Tôi không cho rằng ông nói dối, ba năm trước cũng thế." Kato gảy tàn thuốc, "Nhưng mà băng ghi âm kiểu này chẳng có tác dụng gì cả."

"Tại sao? Tôi đã nói thẳng ra với cô ta rồi mà."

"Đúng là ông đã nói thẳng ra rồi, nhưng người phụ nữ đó không hề thừa nhận. Tác dụng làm bằng chứng của băng ghi âm vốn dĩ đã thấp, thế này thì càng khỏi cần nhắc đến nữa."

"Đúng là Mifuyu đã phủ nhận, nhưng... nhưng, nếu tôi đang bịa tạc thì không thể nào hùng dũng đi tìm cô ta nói lý lẽ như vậy được. Cả chuyện hai chúng tôi từng qua lại cũng thế. Nếu thực sự không có quan hệ, tôi không lý nào lại đi chất vấn cô ta tại sao phải che giấu

quan hệ giữa hai chúng tôi, bằng không chẳng phải tôi là kẻ thần kinh không bình thường à."

Kato lạnh lùng nhìn Hamanaka đang ra sức giải thích, bờ vai khẽ rung, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười tủm tỉm. "Đúng, ông chính là một kẻ thần kinh không bình thường."

"Gì cơ..."

Kato phun khói thuốc về phía Hamanaka đang lắp ba lắp bắp. "Nếu nghe cuộn băng này, người ta chỉ có thể phán đoán như vậy thôi. Này, ông Hamanaka, giả sử ông mang theo máy ghi âm, và ghi lại được những lời nói thật của Shinkai Mifuyu, thì ông định làm thế nào?"

"Đem ra làm bằng chứng... có lẽ không đủ khả năng làm chứng... nếu kiện nhau ra tòa, có thể sẽ thua, nhưng nếu để giới truyền thông biết được, chắc chắn sẽ thành chủ đề bàn tán..."

"A ha, ông muốn lợi dụng để bắt chẹt Shinkai Mifuyu." Kato mỉm cười.

"Không thể nói là bắt chẹt được... tôi chỉ muốn..."

"Được rồi, chẳng quan trọng gì đâu." Kato sốt ruột xua tay, "Ông nghĩ là cô ta không lường được những chuyện này à?"

"Hả..." Hamanaka chớp mắt.

"Ông ăn mặc thế nào khi đi gặp cô ta? Có mang theo túi không?"

"Túi? Không, tôi đi tay không, áo sơ mi, cà vạt, mặc vest..."

"Không muốn để cô ta thấy bộ dạng bệ rạc của ông hả."

"Không phải vậy..." Hamanaka cúi đầu thẽ thọt... ông ta đã bị nói trúng tim đen.

"Như vậy thì không được." Kato nói, "Cô ta biết hên người ông có giấu máy ghi âm, hoặc có thể nói, cô ta sợ nên lúc nói chuyện với ông, mỗi câu của cô ta đều hết sức cẩn trọng."

Hamanaka đặt tay lên ngực, bấy giờ ông ta đã bỏ máy ghi âm vào

túi trong áo vest. Ông ta nhớ lại cảm giác lúc đó.

“Không thể nào...”

“Tôi tin ông thì mới nghe băng ghi âm, cũng mới phát hiện ra người phụ nữ này diễn kịch từ đầu đến cuối, còn không hề có sơ hở nào. Như ông đã nhắc đi nhắc lại đấy, cuộc nói chuyện lúc đó không thể bị người nào khác nghe được, điều đó chứng tỏ, người phụ nữ ấy đã tính toán đến cả khả năng mình bị thu âm lại rồi.”

Hamanaka đờ người ra như phỗng, nhìn chằm chằm vào chất lỏng màu đen trong cốc cà phê.

“Ông Hamanaka này, ông hãy dừng lại đi thôi.” Kato bình tĩnh nói.

Hamanaka ngẩng đầu. “Dừng lại? Ý ông là sao?”

“Ý tôi là ông không phải đối thủ của người phụ nữ ấy đâu. Cứ tiếp tục giằng co nữa, chắc chắn ông sẽ thiệt thòi đấy.”

“Tôi sẽ không bỏ qua như vậy đâu. Tôi đã mất hết tất cả, xét cho cùng cũng là do cô ta, cả bản vẽ mẫu nhẫn mà tôi thiết kế cũng bị cô ta ăn cắp bản quyền... không thể nào nhẫn nhịn như thế được. Dù thế nào chăng nữa, tôi cũng phải đáp trả, bằng không làm sao nuốt trôi cục tức này.”

“Vậy thì ông cứ giao hết cho tôi đi, ông Hamanaka, ông chỉ cần cung cấp thông tin cho tôi thôi, giống như hôm nay vậy. Sau này ông cứ làm theo cách này là được, xin nhờ ông.” Giọng lưỡi Kato như thể đang dụ dỗ Hamanaka, lại vừa giống như đang lấy lòng ông ta, đồng thời cũng coi ông ta như một thằng ngốc.

Hai tay Hamanaka đặt lên mặt bàn, nắm chặt lại, đấm mạnh xuống. “Tôi không thể chấp nhận được.”

“Sao ông vẫn không hiểu nhỉ?” Kato bực bội nói, “Kẻ nghiệp dư như ông cứ lượn qua lượn lại suốt ngày sẽ quấy nhiễu bọn tôi. Người phụ nữ đó vốn đã đề phòng rất kỹ, ông còn tiếp tục đánh động cô ta, người ta chẳng những không lộ đuôi cáo ra, mà còn trốn sâu thêm vào hang,

có thể sẽ khiến chúng tôi không ra tay được.”

Hamanaka trợn trừng mắt lên nhìn Kato, Kato cũng chẳng ngại ngần gì, trừng mắt nhìn lại.

“Ông không thể hiểu được tâm trạng của tôi đâu.” Hamanaka mở ví lấy ra số tiền trả phần cà phê của mình, đặt trên mặt bàn, tiện thể cầm máy ghi âm đứng dậy.

“Này, ông Hamanaka, ông nổi nóng lên thì có ích gì?” Kato chụp lấy cánh tay ông ta, “Tôi đã bảo là ông cứ giao hết cho tôi rồi còn gì? Cứ ngồi xuống đi.”

Sau khi Hamanaka đã ngồi xuống, Kato hài lòng gật đầu. “Chuyện mẫu thiết kế nhẫn ấy, ông nói với Shinkai Mifuyu vào lúc nào? Trước hay sau khi đã có qua lại với cô ta?”

“Lúc trước tôi đã nói với ông rồi.”

“Tôi muốn xác nhận lại lần nữa.” Kato mỉm cười.

Hamanaka thở dài: “Sau khi qua lại.”

“Ông chắc chắn?”

“Chắc chắn. Chuyện mẫu thiết kế ấy, thậm chí tôi còn chưa nói với người thân.”

“Ừm.”

“Ông cảnh sát, lúc nãy ông bảo tôi giao mọi việc cho ông giải quyết, chẳng lẽ ông có thể báo thù người đàn bà đó?”

Vai Kato rung lên, ông cười nhăn nhó: “Tôi đâu có thù hận gì Shinkai Mifuyu, làm sao gọi là báo thù được, chỉ có thể tạm gọi là muốn bóc trần lớp vỏ ngụy trang của cô ta mà thôi.”

“Nhưng ông cũng không thể bắt cô ta được, cô ta có phạm tội gì đâu.”

Kato không trả lời, chỉ nhe răng ra cười.

“Lần trước ông có kể mình từng đi Kobe để điều tra về Shinkai

Mifuyu, đúng không?”

“Không phải Kobe, mà là Nishimiya.”

“Chuyện này không quan trọng. Ông đã điều tra được những gì?”

“Lần trước tôi đã nói với ông rồi mà, tìm được căn nhà bị sập trong trận động đất của bố mẹ cô ta, còn đi loanh quanh gần đó nữa.”

“Ngoài ra?”

“Ở Nishimiya thì chỉ có thế thôi. Vốn tôi cũng định đến Kyoto xem thử nữa, nhưng không có thời gian, đành thôi.”

“Kyoto?”

“Nghe nói bố mẹ cô ấy vốn sống ở Kyoto, cô ta học tiểu học và trung học cũng ở Kyoto. Tôi cũng muốn biết cả về thời gian đó nữa.”

Kato nghiêm trang nhìn chằm chằm vào ông ta. “Ông có biết địa chỉ hồi cô ta còn sinh sống ở Kyoto không?”

“Không biết, nhưng biết tên trường học. Trong sơ yếu lý lịch có ghi.”

“Ông xem trộm sơ yếu lý lịch của cô ta à?”

Khóe miệng Hamanaka giật giật. Kato cũng chẳng quan tâm đến chuyện này nữa, tiếp tục hỏi: “Giờ vẫn còn sơ yếu lý lịch của cô ta chứ?”

“Sao mà còn được? Tôi vứt từ lâu rồi.”

“Ít nhất ông cũng vẫn nhớ cô ta tốt nghiệp trường nào chứ? Ông say đắm cô ta thế kia mà.”

“Nhớ được thì sao?”

“Nói cho tôi biết.” Kato vừa nói vừa lấy cuốn sổ ghi chép ở túi áo trong ra.

•••

Từ biệt Kato, Hamanaka trở lại cửa hàng, phát hiện ra cánh cửa xếp đang hé mở. Ông ta giật nảy mình, lúc đi chắc chắn đã đóng chặt cửa rồi. Hamanaka chạy vội tới, đẩy cánh cửa lên. Trong cửa hàng có bóng người thấp thoáng. Sau khi nhìn rõ đó là Koizumi, Hamanaka mới yên tâm. Koizumi là người thuê ông ta, ngoài cửa hàng này, còn kinh doanh ba cửa hàng khác nữa.

Koizumi hình như đang kiểm tra đơn hàng, trông thấy Hamanaka bèn lên tiếng hỏi, giọng điệu không vui vẻ gì: "Ông ra ngoài à?" Ông ta mặc một chiếc áo sơ mi cũ đã phai màu, bên ngoài thêm chiếc áo khoác nhàu nhĩ. Hamanaka luôn thầm nhủ, ông chủ lẽ ra cần phải chú ý ăn mặc một chút, nhưng lão hà tiện Koizumi này chẳng bao giờ nghe được.

"Đi mua chút đồ..."

"Ừ." Koizumi vẫn đanh mặt lại, "Nghe bảo ông nhảy xổ vào Hanaya hoạnh họe sản phẩm của nhà người ta hả?"

Hamanaka ngẩn người: "Sao ông biết?"

"Quả nhiên." Koizumi bỏ tập hóa đơn xuống, "Ông nghĩ cái gì vậy? Không phải đã nói là đừng dính líu gì đến Hanaya nữa rồi à? Vì ông hứa như vậy, tôi mới nhận lời giao cửa hàng này cho ông đấy."

Hamanaka đã hiểu ra. Chắc chắn Mifuyu đã kể chuyện của ông ta cho chồng mình, hẳn là đã nói ông ta đến phá rối, làm phiền cô ta.

"Tôi không tới Hanaya nói lý lẽ, mà đến cái công ty tự nhận là đã nghiên cứu phát triển sản phẩm mới hợp tác với họ..."

Koizumi lắc đầu ngăn ông ta lại: "Chuyện này không quan trọng. Ông nói thiết kế của ông bị ăn cắp bản quyền, đi tìm họ để hạch sách đúng không?"

"Không phải tôi hạch sách," Hamanaka liếm môi, "ông nghe tôi nói đã, ông Koizumi. Những sản phẩm mới ấy vốn là do tôi nghĩ ra, chủ tịch công ty Blue Snow đã tự tiện ăn cắp."

Koizumi bắt đầu xua xua cả hai tay: “Tôi không muốn nghe nữa. Ông nghe tôi nói đây, nếu đối đầu với Hanaya, cửa hàng đá quý loại nhỏ như chúng ta liệu có thể tiếp tục tồn tại nữa hay không? Nếu bị tất cả các nhà bán buôn tẩy chay, chắc chắn sẽ phải đóng cửa ngay lập tức.”

“Họ... họ đã nói gì?”

“Thực ra cũng rất khéo léo, nói lần này tạm tha cho ông. Tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua lần này thôi, nếu còn có lần sau thì đừng trách tôi không khách sáo.” Koizumi luôn miệng nhắc đi nhắc lại, không ngừng xỉa ngón tay vào mặt Hamanaka.

Nhìn những kẽ móng tay cáu bẩn của Koizumi, Hamanaka nhớ lại lời Kato: “Cứ tiếp tục giằng co nữa, chắc chắn ông sẽ thiệt thòi đấy.”

.4.

Sau cuộc gặp với Hamanaka, Kato đi về phía ga tàu điện ngầm. Vô số suy nghĩ cuộn lên trong tâm trí ông tạo thành một vòng xoáy, dần dần tạo thành hình.

Lúc Shinkai Mifuyu quyến rũ Hamanaka, hẳn là cô ta vẫn chưa biết ông ta có sáng tạo độc đáo ở phương diện thiết kế nhẫn trang sức, mà chỉ muốn nâng cao vị thế của mình ở Hanaya, lấy Hamanaka làm bàn đạp leo lên cao hơn. Trên thực tế, với sự trợ giúp của Hamanaka, cô ta vừa mới vào công ty chưa bao lâu đã được điều chuyển đến quầy chuyên bán trang sức đá quý ở bộ phận trung tâm của Hanaya rồi.

Trong quá trình yêu đương qua lại với Hamanaka, cô ta phát hiện ông ta còn có giá trị lợi dụng cao hơn - đó là những thiết kế nhẫn vượt thời đại. Lấy những thứ này làm nền móng, cô ta thậm chí còn nghĩ đến việc tự mình khởi nghiệp.

Mifuyu quyết định đánh cắp thiết kế của Hamanaka, muốn vậy thì phải đuổi chỗ dựa trước đó của cô là Hamanaka đi, vả lại, sau khi xong chuyện còn cần thoát khỏi sự đeo bám của ông ta nữa.

Vậy là, cô ta đã lên kế hoạch cho một loạt những sự kiện ấy.

Bám đuôi tất cả các nhân viên nữ ở cửa hàng, cũng chỉ cô ta mới nghĩ ra được! Nếu chỉ nhằm vào một mình Mifuyu, Hamanaka sẽ không bị cách chức. Chính vì là hành vi nhằm vào tất cả nhân viên nên Hanaya mới không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Vả lại, từ đầu đến cuối, Mifuyu đều khăng khăng mình chỉ là một trong những người bị hại, hoàn toàn phủ nhận mối quan hệ với Hamanaka.

Nhưng kể cả khi bị Hanaya cho thôi việc, cũng không thể đảm bảo Hamanaka sẽ không tiếp tục đeo bám Mifuyu. Vì vậy, nhất thiết phải

gây ra một sự kiện nữa - vụ bom thối.

Lúc đó, vụ án hơi độc trong ga tàu điện ngầm khiến cho tất cả cảnh sát đều ở trong trạng thái căng thẳng cao độ. Nếu nghe nói có người phát tán chất khí hôi thối, cơ quan an ninh sẽ dốc hết sức để điều tra. Dù là những vụ án bắt chước vụ thả hơi độc trong ga tàu điện ngầm, đội điều tra cũng đều nói như chém đinh chặt sắt rằng nhất định sẽ bắt được kẻ gây án, không tiếc bỏ thời gian giám sát những kẻ đáng nghi ngờ. Kết quả, đừng nói là Mifuyu, mà cả những nhân viên khác của Hanaya, Hamanaka cũng không thể nào đến gần được. Đây chính là mục đích của Mifuyu.

Shinkai Mifuyu là một người phụ nữ đáng sợ, để đạt được mục đích, cô ta tuyệt đối không mềm lòng với bất cứ ai. Mặc cho người khác gặp phải bất hạnh thế nào, cô ta hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng có cần thiết phải hại Hamanaka đến mức ấy không? Chẳng lẽ không thể khéo léo khống chế ông ta để tiếp tục lợi dụng?

Điều Kato để ý là, Hamanaka nói đã từng dành thời gian đi một chuyến về quê Mifuyu, còn kể rằng lúc đó cô ta đã nổi giận, vả lại, sau đó liền xảy ra một loạt các sự kiện.

... Lúc đó tình cảm của tôi đã rất nghiêm túc, không muốn mất cô ấy nên mới muốn biết tất cả mọi điều về cô ấy. Ở cô ấy, có thứ gì đó khiến đàn ông phát điên. Kato hồi tưởng lại bộ dạng trợn mắt lên ra sức giãi bày của Hamanaka. Trong mắt người khác, chuyện đó có vẻ hơi nực cười, nhưng cũng không phải không thể lý giải được hành vi của ông ta. Song điều này, đối với Mifuyu, có lẽ là một việc cực kỳ đáng ghét.

Kato lại nhớ đến một chuyện khác - vụ mất tích của Soga Takamichi. Soga muốn trả lại tấm ảnh chụp chung của Shinkai Mifuyu và bố mẹ cho cô ta. Nhưng trước khi trả lại, Soga đã mất tích một cách bí ẩn, đến nay vẫn chưa rõ anh ta ở nơi nào.

Hamanaka và Soga đều muốn tiếp xúc với quá khứ của Shinkai

Mifuyu, sau đó đều biến mất trước mặt cô ta. Soga đến nay vẫn chưa biết còn sống hay đã chết.

Có lẽ, mình cần phải làm kẻ biến thái cuồng bám đuôi một lần rồi.

Kato nhìn vào màn đêm, bật cười.

Chương 8

.1.

Tết dương lịch năm 1999.

Như thường lệ, biệt thự nhà Akimura tổ chức tiệc mừng năm mới. Vách tường giữa phòng khách và phòng ở tầng một được thiết kế để có thể gỡ ra, hai phòng ghép lại thành một phòng tiệc rộng khoảng bốn mươi chiếu. Trong phòng bày hàng dãy bàn, các đồ trang trí mừng năm mới trên bàn đều do cửa hàng đồ Nhật truyền thống cao cấp đã có quan hệ nhiều năm nay đưa đến. Xung quanh bàn toàn là người thân trong gia đình, có cả những người trong ban giám đốc của Hanaya.

Có người đang cười nói rất lớn tiếng, đó là ông cậu của Akimura Takaharu. Chỉ cần có tí hơi men, ông ta gặp ai cũng sẽ ba hoa khoác lác, đây là tật xấu đã có từ lâu, tuổi càng cao lại càng thêm trầm trọng.

“Hồi trước cứ tưởng sang thế kỷ 21 sẽ là thời đại của xe hơi bay được trong không trung. Trong truyện tranh toàn vẽ như vậy cả. Mà không chỉ truyện tranh, cả những học giả lớn cũng nói, người nào cũng có thể du lịch trong vũ trụ. Nhưng thực tế thì sao chứ, chẳng qua mới chỉ đến mức mỗi người có một chiếc điện thoại di động mà thôi. Ô tô vẫn cứ phải bò trên mặt đất, cái vệ tinh thời tiết cũ rích kia cũng vẫn cứ y nguyên như thế. Nói là văn minh tiến bộ, rốt cuộc cũng chỉ có thế mà thôi.”

Mới rồi ông ta còn nói, có nằm mơ cũng không ngờ mình sống được đến cái tuổi này, cũng nhờ thường ngày chú ý tới sức khỏe. Mọi người đang miễn cưỡng phụ họa theo, thì ông ta hình như lại muốn đổi sang chủ đề khác.

Mifuyu mang rượu đến cho ông ta, còn giúp ông ta rót đầy ly. Gương mặt đỏ bừng bừng của ông cậu lập tức cười toe toét. “Này,

Takaharu cũng giỏi thật đấy nhé, lớn tuổi rồi mà mãi không chịu lấy vợ, khiến mọi người cứ phải lo thay cậu ấy, hóa ra đã giấu sẵn một người đẹp thế này rồi. Có người đẹp xuất sắc như vậy, cậu ấy còn buồn nhìn đến mấy đối tượng chúng ta giới thiệu ư."

Có người gật gù tỏ vẻ tán đồng, nhưng hầu hết mọi người chỉ cười gượng. Takaharu và Mifuyu kết hôn đã gần một năm nay, từ hôm đám cưới đến giờ, ông cậu này cứ nói đi nói lại những lời ấy mãi.

"Những chuyện này nghe mãi cũng nhàm rồi. Sang năm mới, chúng ta nói chuyện gì đó khác đi." Chủ nhà là Takaharu đã hơi bực mình, xua xua tay. Anh ta mặc một bộ kimono mới đặt may, nghe nói là do Mifuyu tự tay lựa vải. Mifuyu cũng mặc kimono, cô mặc kimono rất thành thạo, hình như đã rất quen với chuyện này.

Vậy là những họ hàng khác bắt đầu bàn sang chủ đề con cái, nói rằng Takaharu không mau mau sinh ra người thừa kế, mọi người sẽ không thể nào yên tâm được. Mọi người đều đồng thuận với ý kiến này. "Mọi người nói thì cứ nói, chứ chuyện này đâu phải muốn thế nào là được thế ấy đâu." Takaharu đáp. Mifuyu hơi bẽn lẽn cúi đầu, sau đó lui xuống bếp.

"Đừng nói nữa. Đem cô dâu mới nhà người ta ra làm trò đùa thế kia, đúng thật là." Bà thím trách móc.

"Không phải đùa với Mifuyu đâu, mà đang nói ngài chủ tịch trẻ tuổi của Hanaya này này, lấy được cô vợ trẻ hơn đến mười lăm mười sáu tuổi, lại còn xinh đẹp như thế, sướng thật đấy."

"Takaharu đúng là sướng thật. Mifuyu không chỉ xinh đẹp, mà còn giỏi giang nữa, lại không hề ra vẻ ta đây, gả cho Takaharu thật là tiếc quá đi." Người em họ trẻ hơn Takaharu hai tuổi nói, "Biết thế này, tôi cũng không vội kết hôn sớm như vậy, đúng là phải kiên nhẫn chờ đợi."

"Nói linh tinh cái gì đấy! Anh Takaharu đợi đến tuổi này cũng không sao, nhưng cái loại bụng bia ưỡn ra như anh, ai mà thèm lấy chứ." Cô

vợ ngồi bên cạnh cất tiếng, làm cả nhà đều cười ầm lên.

Các thành viên trong gia tộc Akimura đều khá có thiện cảm với cô dâu mới đột nhiên xuất hiện trong nhà một năm trước. Mùa hè năm ngoái, khi gia tộc tụ họp vì việc tế lễ, mọi người đều khen ngợi không tiếc lời thái độ lễ độ lúc nhận lễ, tiếp khách và sự sắp xếp ổn thỏa của cô. Hầu hết mọi người đều cho rằng, cô còn trẻ như vậy mà đã giỏi giang tháo vát, làm bạn đời của Takaharu quả thực không có gì chê trách được.

Hôm nay cũng thế, tuy nhà có hai người giúp việc, nhưng từ sáng sớm Mifuyu đã bận tíu tít, chỉ dẫn họ từng li từng tí. Khi tiếp chuyện với những họ hàng kéo đến hết đạt này tới đạt khác, cô cũng không quên giữ gìn thể diện cho Takaharu, khiến người khác cảm thấy hết sức dễ chịu, quả là không chê trách vào đâu được. Mọi người tất nhiên đều đánh giá cô rất cao, duy chỉ có Kurata Yorie là lạnh lùng quan sát tất cả. Chị ta thấy em trai bị mọi người chế giễu mà vẫn sung sướng ra mặt, trong bụng thầm nhủ, cái thằng này bao nhiêu tuổi cũng không trưởng thành được.

Yorie lớn hơn Takaharu ba tuổi. Dù về học hành hay tài năng lãnh đạo, chị ta chưa bao giờ cảm thấy kém em trai chút nào, nhưng chị ta cũng chưa bao giờ có ý định sẽ kế thừa Hanaya. Cha mẹ đã quyết định chọn Takaharu là người thừa kế. Vì vậy, từ thời học cấp III, chị ta đã bắt đầu đi theo con đường hội họa mà mình yêu thích. Lên đại học, chị ta còn từng sang Paris du học một năm, nhưng rất đáng tiếc, Yorie không trở thành họa sĩ, tốt nghiệp được hai năm thì kết hôn.

“Yorie, giờ chị không phải lo lắng gì nữa phải không?” Cô em họ ngồi bên cạnh bắt chuyện, “Koichi đã thành tài, Takaharu rốt cuộc cũng đã lập gia đình.”

Koichi là con trai lớn của Yorie, năm nay hai lăm tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học Y thì làm việc tại bệnh viện trực thuộc trường đại học.

“Kochi vẫn chưa thể coi là đã thành tài, với lại, tôi cũng chưa bao giờ phải lo lắng về Takaharu.”

“Chị tin là anh ấy sớm muộn gì cũng tìm được người vừa ý à?”

“Cũng không phải. Tôi cảm thấy nếu tìm mãi không được, thì cứ sống độc thân luôn cũng được. Đằng nào trong nhà cũng có người giúp việc, có gì bất tiện đâu.”

“Nhưng thế này thì cũng coi như yên tâm rồi chứ, lấy được người vừa trẻ vừa giỏi giang thế còn gì.”

“Đúng đấy.” Mặc dù ý kiến của cô em họ hoàn toàn trái ngược với cảm tưởng bản thân, Yorie vẫn phụ họa theo.

Cha họ qua đời bảy năm trước. Không lâu trước lúc ra đi, người cha từng gọi chị ta đến bên cạnh, dặn dò chị ta sau này phải chăm sóc cho Takaharu thật tốt. Lúc ấy, ông đã nhận ra mình mắc phải bệnh nặng, chẳng còn sống được bao lâu nữa.

“Em con về mặt công việc thì không vấn đề gì, chắc sẽ có thể phát triển Hanaya rất tốt.” Cổ họng gầy gò của ông già phập phồng: “Lo là lo về phương diện gia đình của nó. Bố chỉ lo dạy nó làm việc thế nào, không dạy nó làm thế nào để có một gia đình. Nếu mẹ con còn sống, có lẽ sẽ không thành ra thế này.”

Mẹ Yorie qua đời trước cha chị ta gần hai mươi năm.

“Con sẽ giúp cậu Takaharu tìm được một người vợ tốt.” Yorie nói với cha.

Ông già khẽ gật đầu. “Nhờ con vậy. Thằng em con không nghiêm khắc như bản thân nó nghĩ đâu, bố lúc nào cũng lo nó bị những ả đàn bà xấu xa quấn lấy. Chuyện của phụ nữ chỉ có phụ nữ mới hiểu được, đành phải nhờ con thôi.”

“Con hiểu rồi. Bố cũng phải mau mau khỏe lại, hai bố con mình cùng giúp Takaharu tìm vợ.”

Nghe chị ta nói vậy, ông già nở một nụ cười yếu ớt. Ánh mắt ông như thể đang nói, câu này chỉ là một lời an ủi hình thức mà thôi.

Cho tới trước lúc chết, nỗi lo lớn nhất của cha họ vẫn là không có người thừa kế. Ông già đã tự mình nỗ lực sáng lập ra Hanaya, nên muốn con cháu trực hệ của mình kế thừa nó.

Để thực hiện lời trăng trối của cha, Yorie thường xuyên giới thiệu các cô gái cho Takaharu, nhưng Takaharu hoàn toàn không nghe lọt tai. "Vợ của em sẽ do tự em lựa chọn, không cần người khác phải giúp."

"Lúc nào cũng nói vậy, nhưng thoắt cái cậu đã hơn bốn mươi rồi, cứ kén mãi rồi không ai lấy cậu đâu."

Lời dọa nạt của bà chị không hề có hiệu quả.

"Nếu không tìm được người mình yêu thì thôi đi. Vẫn còn có bạn bè mà, sau này già rồi cũng không phải một mình cô đơn. Nói tóm lại, em sẽ không vì thỏa hiệp mà kết hôn đâu, làm vậy là quá ngu xuẩn."

"Nhưng nếu cậu không có con, Hanaya phải tính sao?"

"Đến lúc đó khắc có cách, có phải là hoàng gia đâu, kể cả không có quan hệ huyết thống thì cũng có thể ủy thác cho người giỏi giang mà. Cái suy nghĩ một gia tộc phải đời đời nắm giữ công ty đã lạc hậu lắm rồi."

Không chỉ có mình Yorie, những người giới thiệu đối tượng cho Takaharu đều bị gạt đi bằng cách ấy. Về sau, không ai buồn nhắc chuyện này với anh ta nữa, cả Yorie cũng sắp bỏ cuộc đến nơi. Đúng lúc ấy, Takaharu đột nhiên nói mình muốn kết hôn.

Tới chập tối, họ hàng lần lượt ra về. Lịch trình ngày hôm sau của người nào cũng kín mít, nên kết thúc sớm buổi tiệc năm mới đã trở thành lệ từ nhiều năm nay.

Sau khi tiễn vị khách cuối cùng ra về, Yorie xoa xoa cổ và vai. Vốn dĩ, chị ta cũng nên trở về nhà mình, nhưng chị ta lúc nào cũng nửa vô tình nửa cố ý coi mình là người nhà này.

“Chậc chậc, rốt cuộc cũng được giải phóng khỏi cái nhiệm vụ đầu năm mới này rồi.”

Takaharu đang ngồi trên ghế xô pha trong phòng khách duỗi chân thư giãn. Mặc dù anh ta uống rượu rất khá, song lúc này mặt cũng đã hơi đỏ lên. Bàn ăn đã thu dọn gần như xong xuôi, trong bếp vẳng ra tiếng rửa bát lách cách.

“Mifuyu đâu?”

“Đang dọn dẹp, đã bảo cô ấy là mấy chuyện này để người giúp việc làm là được rồi.” Ngoài mặt tỏ ra hơi bực bội, nhưng giọng điệu Takaharu rõ ràng là đang khoe khoang vợ mình hiền thục.

Yorie cũng ngồi xuống, ngước nhìn giá để đồ trên tường. Chị ta rất quan tâm đến những thứ bày trên đó.

“Kia là thiệp chúc mừng năm mới à?” Yorie hỏi em trai.

“Hả? À, đúng vậy.”

“Nhiều thế, bao nhiêu tấm?”

“Không rõ nữa, chưa đếm. Chắc phải hơn nghìn tấm đấy.”

“Toàn là gửi cho cậu hả?”

“Tất cả chỗ đó đều gửi cho em. Em cũng hầu như chưa đọc cái nào. Đến giờ thì không còn thiệp gửi cho bố nữa rồi.”

Tới hai ba năm trước, họ vẫn còn nhận được mấy tấm thiệp gửi cho người cha đã khuất.

“Cũng có cả thiệp mừng năm mới gửi cho Mifuyu chứ?” Yorie hạ giọng hỏi.

“Tất nhiên. Đã làm xong thủ tục chuyển địa chỉ rồi mà.”

“Những thư tín liên quan tới công việc có phải đều đã gửi hết đến công ty rồi?”

“Chắc thế.”

“Ờ... có mấy tấm?”

“Mấy tấm gì cơ?”

“Chị hỏi là có mấy tấm thiệp mừng năm mới gửi cho Mifuyu?

Takaharu chau mày. “Em làm sao mà biết được? Em chỉ xem người gửi là ai, nếu gửi cho Mifuyu thì bỏ sang một bên thôi. Bao nhiêu như vậy, chỉ mỗi việc xem người gửi thôi cũng mất công lắm rồi.”

“Số lượng chính xác thì không cần biết, nhưng ít nhất cậu cũng phải biết là nhiều hay ít chứ?”

“Tất nhiên là ít hơn em rồi.”

“Có đến năm chục tấm không.”

“Chắc là không nhiều đến mức ấy. Tại sao chị hỏi chuyện này?”

Thấy em trai trừng mắt lên nhìn mình đầy vẻ ngang bướng, Yorie thầm nghĩ, vẻ mặt này chẳng khác gì hồi nó còn bé cả.

“Chị muốn biết cô ta nhận được bao nhiêu thiệp mừng năm mới của bạn bè hoặc người quen trước đây.”

“Sao lại nói chuyện này nữa?” Takaharu nhếch miệng ra, vươn tay với bao thuốc, “Chị, sao chị cứ mãi không chịu thôi thế nhỉ.”

“Nhưng chị cứ cảm thấy không ổn thế nào đó.”

“Vậy nên em mới nói chị suy nghĩ lung tung. Chị đã biết nhà cô ấy gặp nạn trong trận động đất Hanshin Awaji, bố mẹ đã qua đời, từ đó trở đi, mọi quan hệ xã hội đều trở về điểm khởi đầu. Chuyện này có gì là không ổn đâu?”

“Đúng là đã nghe cô ta kể ngôi nhà của cha mẹ cô ta đã sập hết. Nhưng Mifuyu đâu có lớn lên ở đó, chẳng lẽ chỉ vì một trận động đất mà cắt đứt hết mọi quan hệ với những người quen thân trước đây à?”

“Đã nói rồi còn gì, cô ấy trở về vốn là định sống chung với cha mẹ, nhưng lại gặp phải trận động đất, giấy tờ và sổ địa chỉ đều mất hết, không biết làm sao mới đành phải lên Tokyo, những người quen trước đây của cô ấy không biết chuyện này, có muốn liên lạc cũng không thể

nào liên lạc được.”

“Người khác thì đúng là như vậy, nhưng nếu Mifuyu muốn, chắc hẳn phải có cách, kể cả sổ địa chỉ có bị cháy hết đi nữa.”

“Này chị, rốt cuộc là chị muốn nói gì vậy?” Takaharu bỏ điếu thuốc đã đưa lên đến miệng xuống, giọng nói có vẻ khó chịu.

“Chẳng có gì cả, chị chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ thôi.”

Takaharu thở dài, lắc đầu đứng dậy. “Đi đâu đấy?” Yorie hỏi.

“Mặc kimono không tiện làm gì cả, em đi thay quần áo.” Anh ta đi về phía cửa phòng, nhưng đến nửa đường lại dừng chân, ngoảnh đầu lại nói, “Em bảo này, những chuyện vừa nói lúc nãy đừng bao giờ nhắc với Mifuyu, cả những người khác cũng thế.”

“Không đâu.”

Takaharu ngậm chặt miệng, đi ra khỏi phòng.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Yorie đứng lên, đi tới bên cạnh giá để đồ, cúi đầu nhìn đống thiệp mừng năm mới, tiện tay xem mấy tấm, quả nhiên toàn là thiệp gửi cho Takaharu. Chị ta đảo mắt nhìn chung quanh, mở cả ngăn kéo tủ ra, nhưng không phát hiện tấm thiệp nào gửi đến cho Mifuyu.

Mùa thu năm ngoái, Takaharu đột nhiên nói với chị ta rằng mình sắp kết hôn. Lúc ấy, Yorie chỉ thấy vui từ tận đáy lòng. Nếu em trai có thể tự mình tìm được người vợ lý tưởng thì còn gì hơn nữa. Khi biết nhà gái là người của công ty gần đây mới lập quan hệ hợp tác với Hanaya, Yorie cũng không thấy phản cảm lắm. Từ giờ trở về sau, ở Nhật Bản sẽ có thêm nhiều nữ doanh nhân nữa, chẳng qua đối tượng mà em trai mình chọn tình cờ là một trong số đó mà thôi. Nói đúng ra, phu nhân của ngài chủ tịch Hanaya mà giỏi kinh doanh thì tốt hơn dốt đặc cán mai là cái chắc. Chị ta chỉ lo lắng nếu người phụ nữ kia bận rộn quá, sẽ không thể chăm lo gia đình cho tốt. Takaharu chỉ cười cười.

“Xin lỗi, chị cả, em không có ý định xây dựng một gia đình, chẳng qua là muốn ở bên cô ấy nhiều hơn nên mới lựa chọn biện pháp này thôi. Em không hề muốn cô ấy làm việc nhà, cũng không muốn đem những quy củ cũ kỹ của gia tộc Akimura chất lên vai cô ấy. Sau khi kết hôn, em hy vọng hai bên vẫn giữ mối quan hệ hợp tác tốt đẹp như trước.”

Đúng là tác phong nhất quán của Takaharu. Yorie nghĩ, nếu bố còn sống, không biết bố sẽ nói gì nữa đây. Chị ta cũng không nói gì, chỉ cần em trai muốn kết hôn thì đã là đáng mừng rồi.

Mấy ngày sau, chị ta hẹn gặp mặt cô gái kia. Qua lời kể của em trai, Yorie đoán cô ta hẳn phải là một nữ doanh nhân rất tháo vát. Còn trẻ như vậy mà đã tự mình mả công ty, tính cách chắc là tương đối mạnh mẽ, hoặc không thì cũng toát ra một thứ phong thái, muốn thể hiện mình tuyệt không phải là loại phụ nữ bảo thủ theo nếp cũ. Yorie quyết định sẽ không nói gì nhiều.

Nhưng cô gái mà Takaharu dẫn đến lại hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Yorie.

Shinkai Mifuyu trông có vẻ rất dịu dàng, hướng nội, lúc nói chuyện thì đối đáp trôi chảy, chẳng những vậy còn có cái nhìn riêng của mình, có thể nhận ra cô là một người rất có chủ kiến. Thế nhưng, nhìn thái độ hùa theo Takaharu từ đầu chí cuối, cùng bộ dạng cố gắng không phô trương ấy, hoàn toàn không thể nhận ra cô là một nữ doanh nhân. Ban đầu, tưởng là vì Mifuyu hơi căng thẳng, nhưng nói chuyện được một lúc, Yorie phát hiện không phải như vậy. Ở Shinkai Mifuyu, chị ta cảm nhận được thái độ ung dung thoải mái, điều đó chứng tỏ: gặp gỡ chị gái của chồng chưa cưới đối với cô chỉ là chuyện dễ như ăn bánh. Cô đang cố tình lùi lại một bước, tìm thấy niềm vui trong cuộc chuyện trò với bà chị chồng tương lai này.

Nhưng nếu nói thẳng toẹt ra, thì trông Mifuyu như thể đang diễn

kịch vậy. Hiển nhiên, trong tình huống như vậy thì ai ai cũng diễn kịch một chút, nhưng biểu hiện của Mifuyu không phải đơn thuần xuất phát từ bản năng, cô đang dày công thiết kế ra hình tượng nàng dâu được mọi người yêu mến của gia tộc Akimura, đồng thời trình diễn nó một cách hoàn mỹ. Ít nhất, đối với Yorie thì là như vậy.

Sau lần đó, Yorie từng hỏi Takaharu, bình thường Mifuyu có như vậy không.

“Hình như có hơi dè dặt. Bình thường cô ấy nói nhiều hơn một chút, chắc chắn là sợ chị rồi.” Takaharu khoan khoái đáp.

Yorie thầm nghĩ, Shinkai Mifuyu chẳng dè dặt gì cả, vả lại chắc chắn là cô ta không sợ mình. Thấy em trai không nhìn ra được điều này, Yorie nhớ lại lời dặn của người cha: “Thằng em con không nghiêm khắc như bản thân nó nghĩ đâu.” Trực giác của phụ nữ khiến Yorie cảm thấy người đàn bà ấy không hề thích hợp với Takaharu.

Nhưng đám cưới của Takaharu cứ được tiến hành từng bước từng bước một, Yorie không có cách nào can thiệp quá nhiều. Nếu chị ta nói lý do phản đối là do trực giác, chắc chắn sẽ bị Takaharu khinh khỉnh bỏ qua.

Giờ Yorie đã hơi hối hận, lúc đó ít nhất cũng nên điều tra thân thế của Shinkai Mifuyu. Không phải chị ta chưa nghĩ đến, chỉ có điều, nghe nói bố mẹ cô đã gặp nạn trong trận động đất, chị ta đã nhận định rằng không thể điều tra được gì nữa rồi. Khi lễ cưới đã xong xuôi, qua một thời gian, chị ta mới biết Mifuyu lớn lên ở Kyoto.

Là chủ tịch của Hanaya, nhưng hôn lễ của Takaharu lại diễn ra rất đơn giản, quy mô nhỏ. Nghe nói, đó là ý của Takaharu, nhưng Yorie cảm thấy việc này chủ yếu là ý đồ của Mifuyu. Khách bên phía nhà gái ít đến bất thường, vả lại còn toàn là nhân viên của Blue Snow, đừng nói là người thân họ hàng, ngay cả bạn bè thời đi học của cô dâu cũng không có lấy một người.

Từ lúc ấy, Yorie càng thêm nghi ngờ Mifuyu. Cho dù mất hết liên hệ với bạn bè trước đây vì trận động đất chăng nữa, thì việc hoàn toàn cắt đứt tất cả các quan hệ xã hội trong quá khứ vẫn khiến người khác không thể nào lý giải nổi. Chị ta có cảm giác Mifuyu dường như đang che giấu quá khứ của mình.

“Chị cả nghĩ rồi.” Trước sự lo lắng của Yorie, Takaharu không vui ra mặt, “Hôn lễ không phô trương là quyết định sau khi hai người bọn em cùng bàn bạc. Em đã từng này tuổi rồi, không muốn làm màu mè gì nữa, cô ấy chỉ nghe theo ý em thôi.”

“Kể cả vậy thì cũng phải mời bạn bè thân hữu chứ? Chẳng lẽ Mifuyu không có ai được gọi là bạn chắc? Nếu thế thật, chị cảm thấy vẫn có vấn đề.”

“Cô ấy đã báo cho những người cô ấy muốn mời rồi, như vậy chưa đủ à?”

“Nhưng bạn bè cũ ngày xưa...”

Chị ta nói tới đây thì bị Takaharu ngắt lời. “Đừng nói năng vô ý tứ như thế. Em đã nói với chị về nỗi đau mà cô ấy phải trải qua trong trận động đất đó rồi phải không? Trên đời này cũng có những người không muốn bị quá khứ trói buộc.”

Yorie có nói thế nào, Takaharu cũng không để vào tai.

Sau đám cưới, Mifuyu đã đóng vai nàng dâu nhà Akimura một cách hoàn hảo, nhưng trong lòng Yorie vẫn luôn có một khúc mắc: có quá nhiều chuyện kỳ lạ dính líu đến Shinkai Mifuyu.

Mấy năm trước, khi Hanaya xảy ra vụ đặt bom thối, người phụ trách tầng lúc đó là Hamanaka đã bị bắt. Việc ông ta bị tình nghi không hề liên quan trực tiếp đến vụ đặt bom thối kia, mà chỉ vì ông ta đã xem trộm thư từ của nhân viên cấp dưới. Vả lại, ở Hanaya từng xảy ra một chuyện, rất nhiều nữ nhân viên đã bị một gã đàn ông không rõ thân phận bám theo.

Nữ nhân viên bị xem trộm thư từ khi ấy chính là Mifuyu. Cuối cùng, kết quả điều tra của cảnh sát cho thấy Hamanaka không liên can gì đến vụ đặt bom thối, ông ta được thả ra, nhưng không cần phải nói, đương nhiên là Hamanaka bị đẩy khỏi công ty. Ông ta xem trộm thư từ của Mifuyu là sự thật, nhưng ông ta từng giải thích với một số cấp trên rằng, Mifuyu là tình nhân của mình, các vụ đeo bám khác hoàn toàn không dính líu gì tới ông ta cả. Mifuyu một mực phủ nhận, cấp trên cũng nhận định đó là những lời nói dối mà Hamanaka bịa ra trong lúc cùng quẫn.

Yorie nghe được chuyện này vào thời điểm sau khi Takaharu và Mifuyu kết hôn. Người nói chuyện chỉ vui miệng kể ra, nhưng Yorie rất để ý, gần đây chị ta lại nghe đồn thổi một sự việc kỳ lạ khác: mùa xuân năm ngoái, Hamanaka từng xuất hiện ở văn phòng công ty Blue Snow.

Chẳng lẽ Mifuyu và Hamanaka quả thực đã xảy ra chuyện gì đó? Yorie từng thử dò hỏi Takaharu về chuyện này. Đúng như chị ta dự đoán, Takaharu vô cùng tức giận: “Giờ lại lôi mấy chuyện cũ rích này ra hả, chị muốn làm cái gì đây? Chuyện đó em cũng nghe nói rồi, Mifuyu bảo cô ấy rất đau đầu về chuyện này. Hamanaka yêu đơn phương Mifuyu, còn Mifuyu thì hoàn toàn không có ý gì với ông ta cả. Ông ta đến Blue Snow thuần túy chỉ để quấy rối mà thôi. Em đã làm một số chuyện để ông ta không thể đến gần Mifuyu nữa rồi.”

Khi Yorie chỉ ra rằng, những gì Mifuyu nói chưa chắc đã là sự thật, Takaharu lại càng giận dữ hơn.

“Khi đó cảnh sát đã tiến hành điều tra trên diện rộng, chị cảm thấy trong tình huống như thế mà nói dối được mãi hả? Hành vi quái dị của Hamanaka đối với các nhân viên nữ khác trong cửa hàng là có thật, ông ta rêu rao rằng mình có quan hệ đặc biệt với Mifuyu chẳng qua là vì bị bắt lúc đang xem trộm thư từ của cô ấy thôi. Nếu hành vi quấy

rối các nhân viên nữ khác mà bị phát hiện, đảm bảo người này sẽ lại có cách giải thích khác. Nói tóm lại, em tin tưởng Mifuyu một trăm phần trăm. Chị à, chị đừng bao giờ nhắc lại những chuyện này nữa. Cô ấy đã bị tổn thương lắm rồi."

Mặc dù những lời này Takaharu buột miệng thốt ra trong lúc cáu giận, song cũng rất có lý, nhưng Yorie vẫn không sao đồng thuận được với em trai. Có lẽ, ấn tượng đầu tiên về Mifuyu đã bóp méo cảm giác của chị ta, chị ta luôn cảm thấy trên người Mifuyu tỏa ra một sự khủng khiếp, không rõ nguồn gốc từ đâu.

Đôi lúc, chị ta cũng nghĩ đến việc điều tra Mifuyu lần nữa, nhưng chỉ nghĩ trong đầu chứ không làm thật. Trước khi họ kết hôn còn được, sau hôn lễ thì không thể thuê thám tử tư được nữa. Ngộ nhỡ vì thế mà để xuất hiện những lời đồn đại không hay thì phiền phức vô cùng.

Cứ vậy, hết ngày này qua ngày khác, lúc nào Yorie cũng tự nhủ rằng, giờ em trai đã kết hôn được cả năm rồi, có nghĩ gì cũng vô ích, thế nhưng, chị ta vẫn thường hay gặp phải những sự việc kỳ lạ. Thiệp mừng năm mới cũng vậy. Chẳng lẽ thật sự chỉ vì không liên lạc được mà Mifuyu cắt đứt quan hệ với tất cả bạn bè trước đây?

Yorie đang ngồi trên xô pha ngẫm nghĩ những chuyện này thì Mifuyu từ trong bếp đi ra. Cô quấn tạp dề bên ngoài kimono, nhìn thấy chị chồng, bàn tay đang định cởi tạp dề xuống bèn dừng lại. "Ồ, chị cả."

"Mifuyu, hôm nay em vất vả quá, có mệt không?"

"Chị cả mới vất vả chứ, còn phải tiếp đãi khách khứa nữa. Tiếc là hôm nay anh rể không đến."

Chồng Yorie, ông Kurata Shigeki là tiến sĩ ngành kỹ thuật hàng không, hiện đang ở thành phố Seattle bên Mỹ tham gia một chương trình nghiên cứu cùng với hãng sản xuất máy bay tại đó, ông đã báo sẽ

không về đón năm mới từ rất sớm. Năm nay là năm thứ ba ông Kurata sang Mỹ làm việc, mỗi năm ông chỉ về nước một hai lần.

“Chị không mệt, cũng toàn là họ hàng thân thích biết nhau từ lâu rồi mà. Takaharu lẽ ra nên để ý đến em nhiều hơn.”

“Không cần đâu ạ, em không sao mà.” Mifuyu cũng ngồi xuống xô pha.

“Mifuyu, em không quay về Kyoto xem sao à?” Yorie dò hỏi, “Ở đấy chắc cũng còn bạn bè chứ? Ít nhất thì dịp Tết này cũng nên quay về xem sao.”

Takaharu bảo đi thay quần áo vẫn không thấy ló mặt ra, giờ chính là cơ hội tốt để nói những chuyện này.

“Chị nói là... Kyoto ạ?” Ánh mắt Mifuyu rời khỏi người Yorie, tựa như đang nhìn về nơi xa xăm nào đấy, “Lâu lắm em không về rồi. Mà dù có muốn về, căn nhà của gia đình em cũng không còn nữa.”

“Thì về thăm lại xem thế nào. Bạn bè thời đi học chắc vẫn còn sống ở đó chứ?”

“Em không rõ lắm, không còn liên lạc gì nữa.” Mifuyu nhìn Yorie lắc đầu.

“Kết hôn là chuyện lớn, nếu không thông báo cho ai biết thì cô quạnh quá. Đặc biệt là Kyoto, đối với em, có lẽ đó là một nơi đáng để hoài niệm.”

“Vâng, chị nói cũng phải.”

“Nếu thế, chị thấy em cần phải quay về đó một chuyến đi.” Giọng Yorie có phần cương quyết, vừa nói chị ta vừa quan sát phản ứng của Mifuyu.

“Vâng.” Cô đáp mà không hề do dự, “Em cũng muốn tìm cơ hội về đó xem thế nào. Công việc bận quá, lúc nào cũng thúc vào lưng, có điều, thời điểm này có lẽ là một cơ hội tốt.”

Thái độ của cô không hề có vẻ dao động.

“À đúng rồi, chị cũng muốn đi Kyoto một chuyến. Đằng nào thì cũng phải đi, mình đi chung nhé? Hai chị em chơi ở đó vài ngày luôn, chị cũng muốn thăm thú thành phố nơi em lớn lên.”

Yorie thầm nhủ, giả sử Mifuyu có bí mật gì không thể nói với người khác trong quá khứ, chắc chắn sẽ rất ghét những lời đề nghị kiểu như vậy, hẳn là cô sẽ khéo léo từ chối.

Thế nhưng, nét mặt Mifuyu bỗng chốc như sáng bừng lên. “Đúng là ý hay. Nếu có chị đi cùng, em sẽ không thấy cô đơn nữa.” Phản ứng của cô khiến Yorie lấy làm thất vọng. “Một thời gian không quay về đó rồi, chắc Kyoto cũng thay đổi nhiều lắm, nhưng một số hàng quán có lịch sử lâu năm chắc là vẫn còn. Em sẽ dẫn chị dạo qua một lượt.”

Qua giọng điệu của cô, hoàn toàn không cảm nhận được ý muốn né tránh đề nghị này.

“Vậy cứ quyết định vậy nhé, bao giờ đi nhỉ? Chị thì đi lúc nào cũng được.”

“Ồ, em không có bảng lịch trình ở đây, không nói chắc được.” Mifuyu ngẫm nghĩ giây lát, “Cuối tháng này chắc là có thời gian rảnh.”

“Ồ, đợt Tết này không đi được à?”

“Đợt Tết em còn phải đi với anh Takaharu.”

“Ờ...”

“Sau khi kết thúc kỳ nghỉ cuối năm, công ty em cũng bận rộn mất một thời gian, chắc khó dành ra được hai ba ngày lắm, nhưng đến cuối tháng thì chắc là được. Lúc ấy lại không tiện cho chị ạ?”

“Không, chị vừa nói rồi mà, chị đi lúc nào cũng được. Vậy quyết định là cuối tháng đi nhé.”

“Vâng, em mong đến lúc đó quá.”

Mifuyu đang mỉm cười trả lời thì có tiếng bước chân xuống cầu

thang. Yorie vội nói với Mifuyu: “Nhớ giữ bí mật chuyện vừa rồi với Takaharu đấy nhé, đừng để cậu ấy nổi cơn ghen lên.”

Mifuyu có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức nhoẻn miệng cười tươi gật đầu.

Yorie thầm nghĩ, vậy là được rồi, cùng đi về quê cũ của Mifuyu có lẽ sẽ phát hiện được điều gì đó. Còn nếu mọi thứ thực sự bình thường, thì đúng là không gì tốt bằng.

“Hai người nói gì mà thì thà thì thầm vậy?” Takaharu bước đến hỏi.

“Có gì đâu, phải không Mifuyu?” Yorie nhìn vào mắt Mifuyu nói.

.2.

Lúc đi về phía ga tàu điện, Masaya phát hiện ra cách mấy mét phía trước có một người đang đứng. Anh vừa đi vừa cúi gằm mặt xuống đất nên chỉ nhìn thấy chân đối phương, nhưng trực giác đã cho anh biết người đó là ai. Anh ngẩng đầu. Yuuko mặc áo khoác ngắn đang đứng đó nhìn chằm chằm anh, trên tay xách một túi mua đồ ở siêu thị.

Masaya lại cụp mắt xuống, đổi hướng đi chếch sang một chút, định đi qua bên cạnh cô.

“Anh Masaya.” Cô cất tiếng gọi.

Masaya dừng bước, nhưng vẫn cúi gằm đầu.

“Anh định đi đâu thế?”

Một lúc sau, anh mới trả lời: “Đi đâu cũng không liên quan đến cô.”

“Anh đi làm à?”

Thấy anh im lặng không đáp, Yuuko đi tới trước mặt.

Masaya đành bỏ cuộc, anh ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô: “Cô để tóc dài à?”

Cô không trả lời, mà hỏi: “Anh vẫn khỏe chứ? Có ăn uống tử tế không?”

Masaya mỉm cười: “Cô càm ràm gần bằng mẹ tôi rồi đấy.”

“Dạo này không thấy anh đến quán, em còn tưởng anh chuyển nhà rồi.”

“Sao phải chuyển nhà? Mà tôi cũng chẳng có từng ấy tiền.”

“Giờ anh ăn cơm ở đâu? Ở quán cơm khác à?”

“Ờ, ừ, có lúc cũng tự mình nấu ăn.”

“Ồ.” Cô hạ giọng, có vẻ không biết nên nói gì tiếp nữa, hoặc có lẽ cô

đang hy vọng Masaya có thể mời mình đi uống trà hay gì đó. Đã lâu rồi Masaya không gặp cô, cũng muốn ngồi xuống nói dăm ba câu chuyện, nhưng lại nghĩ, vậy thì được gì chứ? Quan trọng là anh không có thời gian. Lúc này đã là năm giờ chiều rồi, còn chần chừ nữa sẽ không kịp mất.

“Anh ngại không muốn đến quán nhà em nữa à?” Cô hỏi.

“Cũng không phải.”

“Thế thì tại sao?”

Câu hỏi của Yuuko khiến Masaya không biết nên trả lời sao cho phải. Anh hơi hối hận, thà lúc nãy nói thẳng ra “đúng là ngại không muốn đi” cho xong.

“Em muốn nói với anh là em không để ý chuyện đó đâu.”

Masaya hiểu ngay cô muốn nói đến chuyện gì. Hai năm trước, khi cô mang cơm đến nhà anh, anh đã đột nhiên lao bổ vào cô, còn nói khi ấy anh muốn làm chuyện đó, miễn là đàn bà con gái, ai cũng được hết. Hành động ấy đã khiến cô bị tổn thương sâu sắc.

“Nếu anh còn ngại, lúc anh đến quán em sẽ nhờ mẹ ra tiếp anh, em cố gắng không lại gần anh nữa.”

Masaya gượng cười: “Không cần phải như thế.”

“Nhưng nếu không làm thế, anh sẽ không đến nữa phải không?”

“Một mình tôi không đến ăn cũng không ảnh hưởng gì đến quán nhà cô mà.”

Cô hơi luống cuống lắc đầu. “Em không nói chuyện làm ăn của quán. Anh phải hiểu chứ, em lo cho anh nên mới nói vậy thôi. Anh chẳng đã nói đồ ăn của quán nhà em rất ngon còn gì? Lại còn bảo vì có quán cơm như của nhà em, anh mới không phải lo chuyện ăn uống. Nhưng mà, nếu vì em mà anh không thể đến, em cứ thấy có lỗi thế nào đó.”

“Yuuko, cô không cần phải xin lỗi, vốn là do tôi không ra gì.”

“Anh vẫn không bỏ qua được chuyện lần trước.”

Masaya chỉ biết im lặng.

“Này, em thật sự không để ý chuyện đó đâu. Anh đừng khách sáo, cứ đến đi. Bố em cũng để ý thấy rồi đấy, cứ nhắc dạo gần đây anh chàng thợ thủ công kia sao không đến nữa.”

Masaya thầm nhủ, không thể có chuyện ông chủ quán cơm nhắc tới mình như thế được. “Mấy hôm nữa tôi đến.” Rốt cuộc anh cũng nói ra câu ấy.

“Thật không? Anh sẽ đến thật chứ?”

“Ừ, tôi sẽ đến.” Masaya nhìn vào mắt cô trả lời, nhưng ngay sau đó lại lập tức đưa mắt nhìn sang hướng khác.

“Hay quá! Đã nói rồi đấy nhé, nếu mấy hôm nữa anh vẫn không tới, có lẽ em sẽ đến thẳng nhà anh luôn đấy.” Yuuko dường như đã lấy lại nụ cười tươi tắn ngày trước.

Masaya cũng không nhịn được nhoẻn cười. “Mấy ngày nữa chắc chắn tôi sẽ đến.”

“Em đợi anh. Ngại quá, làm anh mất thời gian với em rồi.”

“Không có gì.” Anh lắc đầu, đứng yên như tượng ở đó nhìn theo gương mặt tươi tắn của Yuuko đi xa dần, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp.

Anh đi từ Hikifune đến Asakusa, sau đó lại đi tàu điện ngầm đến Ningyocho. Đứng cạnh cửa toa tàu, Masaya vừa nhìn chăm chăm vào bức tường đen lướt qua phía bên ngoài, vừa nhớ lại cuộc nói chuyện với Yuuko vừa nãy, tâm trạng vừa vui vẻ vừa khó chịu cứ như con lắc đồng hồ đảo qua đảo lại trong lòng anh. Khi con lắc đạt đến biên độ lớn nhất, anh chợt nảy ra ý nghĩ, biết đâu mình có thể tạo dựng một gia đình hạnh phúc với người con gái như thế.

Bình thường anh luôn kiềm chế bản thân không nghĩ đến chuyện đó, dẫu có nghĩ cũng chẳng được tích sự gì, anh đã đưa ra lựa chọn cuối cùng cho cuộc đời mình rồi. Về sau dù thế nào đi nữa, anh cũng chỉ có thể nhắm mắt mà đi theo con đường hiện tại thôi. Nhất định không được nghĩ nhiều. Đây là câu mà Mifuyu lúc nào cũng nói. “Anh phải tin tưởng em, nhất định em không để anh gặp bất hạnh đâu, em sẽ gắng sức để anh được hạnh phúc. Vì vậy, giờ đừng nghĩ ngợi gì nhiều.”

Đây là những lời Mifuyu nói với anh vào buổi tối họ gặp nhau lần đầu tiên sau dịp Tết. Đúng như cô đã tuyên bố trước khi kết hôn, giờ cô sẽ không đến chỗ anh nữa.

Tàu điện ngầm đã đến ga Ningyocho, anh bước ra thềm ga. Kim đồng hồ chỉ năm giờ rưỡi, đúng như trong kế hoạch. Anh đi về phía cầu thang nối với cửa ra.

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, anh đi bộ về phía đường ShinoYukio, đứng cạnh ngã tư ngước nhìn lên tòa nhà đối diện bên kia đường. Trên ô cửa sổ kính ở tầng ba có đề hàng chữ “Lớp nghệ thuật gốm Mifune”.

Anh vào hiệu sách đứng giả bộ đọc sách chừng mười phút, đồng thời chú ý quan sát tình hình phía bên kia đường. Có sáu phụ nữ bước ra từ cánh cửa ở tầng một. Anh nhìn chằm chằm một trong số đó. Chị ta mặc áo khoác trắng, đeo kính râm nhạt màu, mái tóc nhuộm hạt dẻ buông xuống ngang vai.

Mấy người đó tuổi tác ngang nhau, hình như đều tầm trên dưới năm mươi, chỉ riêng người phụ nữ mà Masaya chú ý quan sát trông có vẻ trẻ hơn một chút, có lẽ vì thân hình chị ta vẫn chưa xuống sắc nhiều.

Hai trong sáu người phụ nữ chào tạm biệt bốn người còn lại, tách ra đi về hướng khác, người mặc áo khoác trắng thuộc nhóm bốn người kia. Masaya buông cuốn tạp chí trên tay xuống, đứng ở ngã tư đường,

chú ý không rời mắt khỏi bọn họ. Đèn giao thông mãi không chuyển sang màu xanh, anh bắt đầu thấy hơi sốt ruột.

Cũng may mấy người họ đi thẳng vào tiệm ăn gia đình bên cạnh, Masaya bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, đi qua ngã tư đường rốt cuộc đã chuyển đèn xanh.

Anh bước vào tiệm ăn, ngay lập tức trông thấy bốn người họ chiếm trọn bàn trong cùng. Theo chỉ dẫn của người phục vụ, anh ngồi xuống chiếc bàn cách họ không xa lắm.

Masaya vừa hút thuốc uống cà phê vừa quan sát người phụ nữ kia. Chị ta đã cởi áo khoác, bên trong mặc áo len dệt màu xám, cổ đeo một sợi dây chuyền, thứ lấp lánh treo bên dưới kia chắc chắn là kim cương xin. Anh suy đoán, trăm phần trăm đó là sản phẩm của Hanaya.

Chị ta đang mỉm cười, song trông lại có vẻ hơi buồn chán, trong bốn người, chị ta cũng là người ít nói nhất. Người ngồi đối diện chị ta béo nhất, nhưng lại ăn mặc lòe loẹt nhất. Buổi trò chuyện gần như là cuộc độc thoại của bà béo ấy, ba người còn lại chỉ hùa theo dăm ba câu.

Chừng một tiếng sau, người phụ nữ mà Masaya để ý đứng lên, cầm theo áo khoác như thể muốn ra về, ba người khác hình như vẫn chưa có ý định đứng dậy. Anh thầm nghĩ, được vậy thì tốt.

Masaya cầm hóa đơn, đi ra quầy thu ngân trước người phụ nữ kia. Lúc trả tiền, anh ngoảnh đầu lại liếc nhìn, phát hiện chị ta vẫn đang nói gì đó với bà béo. Có vẻ bà béo không chịu để chị ta về trước.

Ra khỏi tiệm ăn, Masaya đứng cách đó không xa chăm chú quan sát. Chừng mấy phút sau, chị ta bước ra, đi về phía ngã tư Suitengu.

Nếu chị ta muốn lên tắc xi, mình cũng phải bắt xe ngay mới kịp. Nghĩ tới đây, Masaya vội vàng bám theo. Nhưng anh có cảm giác, hôm nay lại là một ngày công cốc, có lẽ chị ta sẽ đi thẳng về ngôi nhà ở Shinagawa. Kết quả ba lần theo dõi trước đều là như vậy.

Song hôm nay hình như chị ta không định lên tắc xi, đi qua ngã tư

đường, lại tiếp tục đi về phía chùa Suitengu.

Masaya bám sát đằng sau, phát hiện thấy chị ta đi qua chùa Suitengu. Một lúc sau, phía trước xuất hiện một khách sạn. Chị ta đi thẳng vào qua cửa chính. Masaya thoáng do dự, rồi cũng đi theo.

Vào trong đại sảnh, Masaya trước tiên liếc mắt nhìn quầy lễ tân, tưởng rằng chị ta sẽ ở đó làm thủ tục lấy phòng, nhưng lại không thấy bóng dáng chị ta đâu. Anh ta vội đảo mắt nhìn quanh, phát hiện người phụ nữ ấy đang đi về phía quán trà kiểu không gian mở bên tay trái.

Chị ta cởi áo ngoài, ngồi bên bàn ở sát mé bên. Đó là bàn dành cho hai người, Masaya cũng đoán được chị ta đang đợi ai đó. Người phụ nữ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, có lẽ người kia đến muộn.

Anh khấp khởi thầm nhủ, rốt cuộc cũng có thu hoạch rồi, trong đầu lại hiện lên gương mặt vui mừng của Mifuyu.

•••

Khi họ gặp nhau mấy ngày trước, Mifuyu cho Masaya xem một tấm ảnh. Đó là ảnh chụp vội, người phụ nữ trong ảnh mặc kimono. Mifuyu nói, người này tên là Kurata Yorie. “Đây là bà chị chồng của em. Chồng là giáo sư nổi tiếng, hiện đang đi Mỹ.” Cô muốn Masaya điều tra về chị ta.

“Chuyện gì cũng được, sở thích, tiền, tốt nhất là biết được quan hệ của chị ta với đàn ông.” Khóe miệng cô nở một nụ cười.

“Sao phải điều tra chị ta?”

Nụ cười trên gương mặt Mifuyu biến mất: “Phiền phức, chị ta đang nghi ngờ em.”

“Nghi ngờ... nghi ngờ gì?”

“Rất nhiều chuyện, như chuyện Hamanaka chẳng hạn, có thể chị ta còn nhận ra cả sự tồn tại của anh nữa.”

“Anh ư? Không thể nào?”

“Em nghĩ chị ta vẫn chưa biết tình hình cụ thể về anh, nhưng có lẽ là nghi ngờ em đang ngoại tình. Dù gì chăng nữa, cũng rất phiền phức. Nếu cứ mặc kệ như vậy, có thể chị ta sẽ còn thuê thám tử hay gì đó cũng nên.”

“Thế... thế thì hỏng bét.”

“Vì vậy mới phải có biện pháp trước.” Mifuyu gõ gõ ngón tay lên tấm ảnh Yorie, “Bất cứ người nào trên thế gian này cũng có nhược điểm, nếu có thể nắm được nhược điểm của đối phương, cho dù chị ta có gây hấn thế nào, chúng ta cũng không phải lo ngại.”

Lúc nói những lời này, cả người cô toát lên vẻ lạnh lẽo, khiến Masaya ngồi bên cạnh có cảm giác không rét mà run.

“Anh hiểu được mục đích của em, nhưng liệu anh có thể phát hiện ra nhược điểm của chị ta không?”

“Sao anh thiếu tự tin thế? Không có gì đâu, anh Masaya, chắc chắn anh sẽ tìm ra được, vì anh là người đàn ông em xem trọng mà.”

“Nhưng...” Masaya không tin vào bản thân mình lắm. Người phụ nữ trong ảnh trông già dặn tinh nhanh, dù gặp phải chuyện gì cũng sẽ không hoảng loạn.

“Nếu không tìm được nhược điểm của chị ta, thì tạo ra là được, cũng chẳng phải chuyện to tát gì đâu.”

“Tạo ra như thế nào?”

“Xem tình huống cụ thể rồi quyết định sau, có điều chuyện này không khó lắm đâu. Anh Masaya, hãy tin em...”

Masaya thực lòng muốn giúp Mifuyu. Nếu như có mình ở phía sau ra sức hỗ trợ mà Mifuyu có thể hạnh phúc, anh đã thỏa mãn lắm rồi. Nhưng so với thời kỳ vừa mới lên Tokyo sau trận động đất thảm họa, tình huống hiện nay rõ ràng đã khác rất nhiều. Những thứ “hạnh

phúc", "thành công" mà Mifuyu vẫn hay nói đến, theo Masaya chỉ là hư ảo mà thôi.

Ngoài ra, những yêu cầu của cô ngày càng trở nên quá quắt, đây cũng là sự thật. Nếu chỉ là đặt bẫy người khác thì còn miễn cưỡng chấp nhận được, trong xã hội ngày nay, đây cũng là điều không thể nào tránh khỏi. Thế nhưng, càng về sau yêu cầu của cô càng leo thang, mỗi lần thực hiện những đề nghị của cô, Masaya lại cảm thấy nhói lòng.

Vì anh là người đàn ông mà em coi trọng... Masaya cân nhắc hàm ý của câu nói này. Nếu những lời cô nói là thật, vậy rốt cuộc là cô "coi trọng" cái gì? Đáp án chỉ có một.

Ký ức khủng khiếp lại hiện lên trong đầu anh. Lúc trận động đất mới xảy ra, anh đã đập vỡ đầu ông cậu, chắc chắn Mifuyu đã chứng kiến cảnh tượng lúc đó. Nhìn thấy thế, không những cô không sợ hãi, mà còn nảy sinh ra một ý nghĩ khác. Có lẽ người đàn ông này có thể dùng được. Liệu cô có nghĩ như vậy không nhỉ?

Có lẽ nào, vì được cô ấy coi trọng nên mình chỉ còn một con đường duy nhất này thôi sao? Masaya âm thầm nghi hoặc trong lòng, tiếp tục giám sát Kurata Yorie.

Tình hình Yorie đã có thay đổi. Chị ta ngẩng đầu lên, nhìn về hướng cửa ra vào. Một người đàn ông đang đi về phía quán trà. Ông ta mặc vest màu lam thẫm, tay cầm áo khoác ngoài màu đen, trông chừng khoảng trên dưới năm mươi, thân hình tầm thước, tóc chải ngược ra phía sau. Nhìn từ xa cũng có thể nhận ra bộ vest đó rất đắt, Masaya đoán người này hẳn là chủ tịch hay giám đốc công ty gì đó.

Người đàn ông đi tới cạnh chỗ ngồi của Yorie, cúi đầu nói vài câu, sau đó ngồi xuống ghế đối diện, có lẽ là xin lỗi vì đã tới trễ. Masaya có cảm giác đó không giống như thái độ đối với tình nhân.

Người đàn ông lấy sổ ghi chép ra, không ngừng nói gì đó. Yorie vừa

nghe vừa gật đầu, thỉnh thoảng lại chen vào một đôi câu. Masaya muốn nghe xem họ đang nói chuyện gì, song lại lo đến gần quá sẽ nguy hiểm. Sau này anh còn phải tiếp tục giám sát Yorie, không muốn để lại ấn tượng với đối phương.

Người đàn ông kia đột nhiên đứng dậy, hình như là điện thoại di động đổ chuông. Ông ta vừa áp điện thoại vào tai vừa đi ra khỏi quán trà, bước tới chỗ Masaya đang ngồi.

Masaya tính toán trong nháy mắt, rồi đứng dậy khỏi ghế xô pha, nấp phía sau cây cột bên cạnh. Suy xét đến những hành động về sau, anh cũng không muốn để người đàn ông kia nhìn thấy mặt mình. Tùy theo tình hình, có lẽ anh còn phải theo dõi cả người này nữa.

Bên cạnh cây cột có gạt tàn thuốc, Masaya giả bộ như muốn hút thuốc nên mới rời khỏi chỗ ngồi, lấy bao thuốc lá trong túi áo khoác ngoài ra. Kế đó, anh thò đầu ra từ phía sau cây cột, định quan sát người đàn ông kia, nhưng rồi lại rụt về ngay tắp lự. Ông ta đứng ngay bên cạnh.

"... giờ đang gặp người khách đó đây... trước mắt vẫn chưa nói được gì cả, nhưng có vẻ bà ta không nghi ngờ, chỉ hơi thận trọng chút thôi. Khoản tiền lớn quá mà."

Giọng nói của người kia vẳng tới, hình như ông ta không chú ý đến phía bên kia cây cột có một người đang nấp.

"... giục tôi cũng được gì đâu, đối phương mới là người bỏ tiền mà... đừng nói bậy, mười triệu là cao nhất rồi. Tham thì thâm, cuối cùng chỉ uổng công vô ích thôi. Muốn để con gà béo khó khăn lắm mới gặp được chạy mất tiêu hả... ừm, tóm lại là cứ để đấy cho tôi. Được rồi, tắt máy đây."

Hình như người đàn ông đã đi khỏi, Masaya cũng rời khỏi chỗ cây cột. Ông ta lại quay vào quán trà, toét miệng cười lấy lòng Yorie.

Masaya thầm nghĩ, quả này thì hay ho rồi. Người đàn ông đến gặp

Yorie hình như đang giới thiệu một dự án đầu tư nào đấy với chị ta, nhưng không phải muốn đem lại lợi nhuận cho Yorie mà hoàn toàn ngược lại, vì chị ta là "con gà béo" của bọn chúng.

Chị ta có nói với chồng về vụ đầu tư mười triệu yên này không nhỉ? Masaya đoán chắc chắn là không. Đàn ông thường không thấy hứng thú với những chuyện kiểu thế này, vả lại chồng chị ta còn là nhà khoa học, những người quen suy nghĩ sự việc một cách lý tính lúc nào cũng giữ thái độ nghi ngờ với việc dễ dàng kiếm được một khoản tiền lớn.

Giả sử chị ta giấu chồng đem tiền đi đầu tư, kết quả bị người ta lừa mất, vậy thì sẽ thế nào? Thường là sẽ che giấu, vả lại chồng chị ta còn đi công tác trong thời gian dài, hẳn sẽ không bị phát hiện ngay. Đây chính là cơ hội để nắm lấy nhược điểm mà Mifuyu nói đến, vấn đề là thân phận thực sự của người đàn ông kia.

Cuộc nói chuyện hình như đã đến hồi kết, người đàn ông cầm áo khoác đứng dậy. Yorie vẫn ngồi đó, người đàn ông cầm hóa đơn đi về phía quầy thu ngân.

Masaya nhanh chóng tính toán. Yorie vẫn đang uống trà, có vẻ như muốn uống nốt rồi mới đi. Người đàn ông trả tiền, rồi đi xuống cầu thang dẫn xuống dưới. Nên theo dõi người nào đây, Yorie hay người đàn ông kia?

Yorie sải chân bước về phía cầu thang. Không biết phải đến bao giờ Yorie mới tiếp xúc với người này lần nữa, bỏ qua thời cơ hôm nay, có lẽ sẽ không còn cơ hội điều tra thân phận của người đàn ông này nữa cũng nên.

Chân cầu thang là con đường dẫn ra ga tàu điện ngầm Suitengu. Nếu đối phương đi tàu điện ngầm thì theo dõi rất dễ, nhưng người đàn ông đi được nửa đường lại rẽ ngang, ở đó có biển báo bãi đỗ xe. Masaya bực mình chép chép miệng, bám theo đằng sau.

Trong bãi đậu xe dưới lòng đất toàn là xe hơi cao cấp. Masaya nấp

phía sau chiếc xe bên cạnh, nhìn theo bóng lưng người đàn ông đi tới gần một trong những chiếc xe ấy.

Ông ta ngồi vào một chiếc Mercedes màu xám. Masaya lấy cuốn sổ và cây bút bi trong túi ra, ghi lại biển số xe. Anh đã quên mất là vào lúc nào, nhưng Mifuyu từng nói, ngoại trừ cảnh sát, vẫn còn có người có thể thông qua biển số xe để tra ra được thân phận của chủ sở hữu. Cô rất thông thạo việc tiến hành các giao dịch ngầm qua mạng máy tính kiểu này.

Có tiếng nổ máy xe vẳng tới. Masaya khom người, đợi chiếc Mercedes khởi động chạy ra khỏi bãi. Đến khi không còn nghe tiếng nữa, anh mới đứng dậy, định đi ra cửa khách sạn. Đột nhiên, anh giật nảy mình... Yorie đang đứng ở đó.

Chị ta hình như đã trông thấy một loạt những hành động không được bình thường của Masaya, nét mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Anh dời ánh mắt khỏi chị ta, rảo chân bước đi, cố gắng không lộ vẻ luống cuống. Việc cần kíp trước mắt là ra khỏi nơi này đã.

Masaya lẳng lặng đi qua bên cạnh Yorie, mở cánh cửa thông xuống đường hầm bên dưới, đang định bước vào thì nghe thấy tiếng chị ta gọi: “Này, anh đợi chút.”

Masaya định giả vờ như không nghe, song lại cảm thấy giả vờ cũng không tác dụng gì, bèn quyết định quay đầu. Yorie bước tới, gương mặt đanh lại.

“Anh là người quen của ông Yamagami à?” Chị ta nói với giọng chỉ trích.

“Yamagami gì chứ?”

“Vừa nãy anh nấp một bên nhìn xe của ông Yamagami còn gì?”

“Đâu có.” Masaya làm bộ kinh ngạc, mồ hôi đã túa ra dưới nách.

Yorie nhìn chằm chằm vào mặt anh, sau đó không nói không rằng đi

lướt qua bên cạnh, vào trong đường hầm, rồi rảo bước chạy, có thể nhìn thấy tay chị ta đang nắm chặt điện thoại di động.

Trực giác cho anh biết, hỏng rồi, chị ta đang định liên lạc với Yamagami. Giờ mà bỏ chạy, sẽ càng bị nghi ngờ, sau này không thể tiếp cận đối phương được nữa.

Masaya đuổi theo Yorie, có lẽ vì chú ý đến anh, Yorie càng rảo chân chạy nhanh hơn.

“Làm ơn đợi chút, đợi một chút.”

Yorie không có vẻ gì là muốn dừng lại, sự chuyển biến trong thái độ của Masaya dường như càng khiến chị ta thêm nghi ngờ. Sau khi bước lên cầu thang, chị ta vẫn không dừng lại.

“Xin chờ một chút.” Không còn cách nào khác, anh đành giở chiêu cuối cùng. “Chị Kurata.”

Yorie dừng chân, ngạc nhiên ngoảnh đầu lại. Masaya bước lên thang cuốn, ngẩng đầu ngước nhìn chị ta.

Yorie đứng đợi anh ở phía cuối thang cuốn. “Sao anh biết tên họ của tôi?”

Masaya cần phải nghĩ ra lý do trong nháy mắt, vả lại còn phải khiến cho chị ta hoàn toàn tin tưởng, đồng thời không thể làm ảnh hưởng đến kế hoạch của Mifuyu.

“Nói ở đây không tiện, chúng ta ngồi xuống nói chuyện nhé.” Masaya chỉ vào trong sảnh.

Chị ta vẫn không bớt cảnh giác, lắc đầu: “Ở đây là được rồi, anh mau giải thích cho tôi.” Ánh mắt chị ta đầy vẻ chỉ trích.

Masaya liếm môi, cụp mắt xuống. Bảng hiệu giới thiệu nhà hàng bên trong khách sạn đang nhấp nháy. Đối với những người xung quanh, có lẽ họ trông như một cặp nam nữ tuổi tác chênh lệch đang nghĩ xem nên dùng bữa ở đâu.

“Sao hả? Anh mau nói đi, tại sao anh phải theo dõi ông Yamagami?”

Dường như Yorie đã nhận định rằng Masaya đang theo dõi Yamagami. Vậy thì còn miễn cưỡng vớt vát được. Muốn thoát khỏi tình cảnh khốn khó lúc này chỉ có cách lợi dụng sự hiểu lầm của chị ta mà thôi.

Masaya âm thầm quyết định, cất tiếng nói: “Tôi được người ta nhờ vả.”

“Được người ta nhờ vả? Ai?”

“Một người bạn, ông chủ xưởng cơ khí tôi làm việc trước đây.”

“Ông ta nhờ anh theo dõi ông Yamagami? Tại sao?”

“Chuyện này thì...” Masaya dè dặt ngẩng đầu lên. Ánh mắt nghiêm nghị của Yorie đang nhìn thẳng anh. Anh nhìn vào mắt chị ta nói: “Hắn ta là một tên lừa đảo, ông chủ nhờ tôi tìm bằng chứng.”

“Lừa đảo à?” Một thoáng bất an lướt qua trên gương mặt Yorie.

“Vợ ông chủ tôi bị hắn ta gạt tiền, ông ấy nhờ tôi điều tra.”

Sắc mặt Yorie tái đi, hai hàng lông mày nhíu chặt lại: “Thật không?”

“Đây là sự thật.” Masaya đã cảm nhận được sự dao động trong lòng chị ta, “Trong lúc nói chuyện với chị, hắn ta đã rời khỏi chỗ ngồi một lúc, vì có người gọi điện vào điện thoại di động của hắn.”

“Ừ.”

“Tôi đã nghe trộm nội dung cuộc điện thoại ấy. Hắn nói đang gặp một người phụ nữ họ Kurata, còn nói chị là con gà béo nữa.”

Con gà béo... miệng Yorie hơi mấp máy.

“Hắn nói để chị đầu tư 100 triệu trở lên rất khó khăn. Chị Kurata, có phải chị định giao cho hắn một khoản tiền lớn như vậy không?”

“Không liên quan đến anh.” Yorie không còn vẻ ung dung như vừa nãy, giọng nói đã hơi run rẩy.

“Không thể tin hắn ta được, chị bị gạt rồi.” Masaya nói.

Yorie nhìn sang hướng khác, sau đó đảo mắt mấy lượt, tựa hồ không thể quyết định.

Đột nhiên, chị ta ngẩng đầu lên nhìn Masaya, chớp mắt hỏi: “Tôi vẫn chưa hỏi tên anh.”

“Tôi chỉ là một kẻ chạy việc vặt thôi.”

“Tôi vẫn muốn hỏi. Nếu không ngại, anh có thể cho tôi xem bằng lái xe được không?” Chị ta chìa tay ra.

Masaya lấy làm ngạc nhiên. Không ngờ người phụ nữ này có thể giữ được bình tĩnh trong trạng thái đầu óc rối loạn như vậy. “Tôi họ Mizuhara.” Anh giở bằng lái xe ra.

.3.

Trong lúc Masaya nói, Mifuyu cứ chống cằm, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ. Cô đeo một cặp kính không số, mặc áo len màu xám và váy đen giản dị, có lẽ là để hóa trang.

Hai người đang ở trong một quán ăn gia đình mặt tiền hướng ra đường Kasaibashi. Lúc này là ba giờ chiều, không còn sớm nhưng cũng chưa muộn, trong quán rất vắng khách.

“Chị ta bắt anh lấy bằng lái xe cho xem, không thể bịa bừa ra một cái tên được. Kể cả có nói là không mang theo, anh đoán chắc chị ta cũng sẽ dùng những cách khác để xác minh thân phận của anh. Bấy giờ, anh cũng không còn cách nào khác.” Masaya nhìn Mifuyu đang im lặng, tiếp tục nói, “Nói chung, lần này đúng là hỏng việc rồi. Anh xin lỗi.” Anh cúi gằm mặt xuống.

Mifuyu vẫn không nói gì. Cô cầm tách trà lên, uống một ngụm trà sữa rồi lại đặt cái tách xuống, thở dài một tiếng, cuối cùng mới cất lời: “Được rồi được rồi, chuyện này cũng không thể làm gì hơn được.”

“Em không giận à?”

“Giận anh thì có ý nghĩa gì? Em toàn bắt anh phải làm những việc nguy hiểm như đi trên dây thép thế này mà, từ lâu em đã chuẩn bị tâm lý sẽ xuất hiện tình huống kiểu vậy rồi. Chuyện đã xảy ra rồi thì đừng để ý đến nó nữa.”

“Em nói vậy, trong lòng anh cũng thấy dễ chịu phần nào.”

“Vả lại, vẫn có thu hoạch cơ mà, anh không cần ủ rũ như thế.”

“Nhưng giờ chắc cũng chẳng có tác dụng gì nữa rồi. Kurata Yorie chắc chắn sẽ cho điều tra về Yamagami, nếu biết bị lừa, chị ta nhất định không bỏ tiền đầu tư đâu.”

Mifuyu chăm chú nhìn Masaya, nở nụ cười. “Em biết người đàn bà đó suốt ngày chỉ lùng sục các thông tin kiếm tiền, muốn đầu tư vào nhiều phương diện khác nhau. Em cảm nhận được, chị ta rất để ý đến trạng thái kinh tế chưa đủ mạnh của mình hiện nay. Hẳn là cảm giác tự ti này đã khiến chị ta đắm đuối vào việc đầu tư, muốn nhân lúc chồng không có nhà mà kiếm một khoản bự.”

“Nếu đầu tư thất bại, đây sẽ là một cơ hội tuyệt vời để bắt thóp chị ta.”

“Ừ. Nhưng việc chị ta có dễ dàng bị gã Yamagami kia gạt tiền hay không còn chưa nói chắc được. Người đàn bà này khá cẩn trọng, em nghĩ, trước khi đầu tư chị ta sẽ yêu cầu công ty điều tra mà Hanaya vẫn sử dụng tiến hành điều tra về gã kia.”

“Ừ. Nói như vậy, ngoài việc anh bị chị ta biết tên thật ra, mình chẳng thu được gì cả.” Masaya cắn môi, đến lúc này, anh vẫn rất phiền muộn về chuyện bị Yorie phát hiện ra.

“Anh nghĩ gì vậy, thu hoạch mà em nói ở đây mang ý hoàn toàn khác. Masaya, anh chẳng đã tiếp cận được chị ta còn gì? Vả lại còn không bị nghi ngờ nữa.”

“Tiếp cận rồi thì làm được gì chứ?”

“Có một số việc chỉ theo dõi không thôi thì không tài nào nắm bắt được, anh hãy cố gắng thiết lập quan hệ với chị ta đi. Anh biết chị ta thích nghệ thuật gốm mà, hay là anh cùng chị ta đi học làm gốm, đấy cũng là một phương án không tồi đâu.”

“Đừng đùa nữa.”

Anh mắt Mifuyu trở nên nghiêm túc: “Em không đùa đâu.”

Masaya đang định hỏi xem cô có ý gì thì điện thoại di động để trong túi áo ngoài đổ chuông. Từ năm ngoái, anh đã mua điện thoại di động.

“Hiếm thấy thật đó! Điện thoại của anh đổ chuông kìa.”

Quả đúng vậy. Chiếc điện thoại này chuyên dùng để liên lạc với Mifuyu, ngoại trừ cô, chỉ có mấy người biết số điện thoại, vả lại, còn toàn là người cả năm nay không hề liên lạc gì.

Masaya nhìn màn hình, chớp chớp mắt, tên người gọi đến hiển thị trên đó chính là Kurata Yorie mà anh vừa nhập vào mấy hôm trước. Lúc ấy, hai người họ còn trao đổi số điện thoại di động với nhau.

“Đúng là nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo tới,” cô mỉm cười, “mau nghe đi.”

Masaya nhấn nút nghe cuộc gọi: “A lô, tôi là Mizuhara.”

“A lô, tôi là Kurata. Mấy hôm trước thật thất lễ với anh quá.” Giọng Yorie trong điện thoại nghe có vẻ phấn khởi.

“Đã khiến chị chê cười rồi.”

“Tôi đã điều tra kỹ về tình hình của công ty Neo Water đó rồi, quả nhiên như những gì anh nói.”

“Tôi biết ngay mà.”

Yorie đang nói đến kế hoạch đầu tư mà gã họ Yamagami giới thiệu cho chị ta, hình như là đề nghị chị ta đầu tư vào một dự án sản xuất và tiêu thụ một loại nước thần kỳ tên Neo Water.

“Trong tay tôi đang có tài liệu điều tra về công ty đó đây, nếu anh cần, có thể cho anh xem. Anh chẳng đã nói là được người ta nhờ vả điều tra ông Yamagami đó còn gì?”

“Cho tôi xem thứ quan trọng như vậy có thích hợp không ạ?”

Trong lúc Masaya nói chuyện điện thoại, Mifuyu lấy cuốn sổ ra ghi nhanh câu gì đó.

“Đối với tôi, ai xem thứ đó cũng chẳng ảnh hưởng gì. Tôi cảm thấy chúng ta nên trao đổi thông tin thôi.”

“À, đúng vậy.”

Mifuyu lật quyển sổ ghi chép lại cho anh xem, hàng chữ viết ngoáy

trên đó là: “Nếu có cơ hội gặp mặt thì đừng từ chối.”

Anh gật đầu với cô. “Vâng, nếu có thông tin về vấn đề này, thực tình là tôi rất muốn xem. Chị cho biết thời gian nhé, ở đâu cũng được, tôi sẽ đến.”

“Ngày mai nhé? Một giờ chiều mai?”

“Được ạ.”

“Vậy thì hẹn một giờ chiều nhé, vẫn ở quán trà trong khách sạn lần trước ấy.”

“Được.”

Sau khi gác máy, Masaya thuật lại nội dung cuộc nói chuyện với Mifuyu. Cô gật đầu. “Thú vị đấy.”

“Có gì sao? Chỉ là cho anh xem tài liệu thôi mà?”

“Em cảm thấy sắp trở nên thú vị rồi đấy. Những lúc thế này, trực giác của em thường không sai lầm đâu.” Đôi mắt cô lóe lên vẻ mờ ám, “Ngày mai anh phải cố gắng lên nhé, ăn mặc gọn gàng vào, cắt tóc đi nữa.”

Masaya cười khổ: “Đi gặp bà thím năm mươi tuổi còn bày đặt ăn diện gì nữa.”

Mifuyu nhún vai, hạ giọng nói: “Kể cả năm mươi tuổi, thì cũng là phụ nữ. Anh chớ bao giờ quên điều này.”

•••

Ngày hôm sau, Masaya đến điểm hẹn trước mười phút. Trong lúc đợi, anh uống cà phê, không lâu sau Yorie cũng đến. Chị ta mặc áo len màu tím nhạt và quần đen, trên tay cầm áo khoác cùng một chiếc túi xách to.

“Để anh phải đợi lâu rồi.” Trông thấy Masaya, chị ta mỉm cười chào hỏi.

“Cảm ơn chị đã gọi điện cho tôi.” Masaya cúi đầu cảm ơn.

“Tôi mới là người nên cảm ơn anh chứ, suýt nữa bị ăn quả lừa to rồi. Cho tôi ly trà sữa Royal.” Nói với nhân viên phục vụ xong, chị ta lập tức quay sang nhìn Masaya, “Cũng nhờ anh nhắc nhở, cứu tôi một bàn thua trông thấy đấy.”

“Miễn tôi không làm điều thừa thãi là tốt rồi.”

“Thừa thãi cái gì chứ.” Chị ta lắc đầu, “Nói thực với anh, tôi đã hoàn toàn tin tưởng hắn ta. Chuyện đăng ký độc quyền thì đúng là sự thật. Trên tài liệu thuyết minh về công dụng của loại nước đó có tên của tổ chức nghiên cứu uy tín, danh sách ban giám đốc công ty còn liệt kê ra tên một đống người nổi tiếng, có cả nghị sĩ đã nghỉ hưu nữa.”

“Toàn là lừa gạt hết à?”

“Có gọi là lừa đảo hay không cũng hơi khó nói. Đúng là công ty có thật, chuyện sản xuất loại nước này cũng không phải dối trá gì, vấn đề là có thể coi đấy là hoạt động kinh doanh thực sự của công ty hay không mà thôi.”

“Loại nước được gọi là Neo Water ấy có được lưu thông trên thị trường không?”

Chị ta cười gượng lắc đầu. “Tôi đã thử dò hỏi mấy công ty kinh doanh đồ trang điểm và nhà máy sản xuất dược phẩm rồi, họ đều trả lời rằng chưa từng nghe nói đến cái tên Neo Water gì cả, có điều, từ lâu đã nghe nói về việc sử dụng một loại nước được thay đổi cấu tạo phân tử.”

“Nói vậy thì cũng không phải dối trá hoàn toàn. Nhưng muốn người ta đầu tư vào đây để làm gì nhỉ? Nếu chỉ vì muốn ôm tiền bỏ trốn, tôi cảm thấy họ bỏ vốn hơi nhiều rồi đấy.”

“Đám người đó còn có mục đích khác, chỉ nói với tôi là mong tôi đầu tư, nhưng họ còn thông qua nhiều kênh khác thu hút được rất nhiều hội viên đầu tư nhỏ, họ nói với những người ấy rằng chỉ cần

tăng số hội viên lên là sẽ được chia hoa hồng."

"À, tôi hiểu rồi." Masaya gật đầu lia lịa, "Đây chính là kinh doanh đa cấp."

"Tôi không rõ sau này Neo Water có thể tiêu thụ được trên thị trường hay không, nhưng chắc chắn nó sẽ tiếp tục phân phát tiền hoa hồng trong tình trạng công ty chỉ cần dừng hoạt động là lập tức phá sản, để các hội viên tiếp tục giới thiệu người thân bạn bè, hòng kêu gọi thêm một khoản vốn lớn. Theo như tài liệu của công ty điều tra thu thập được, hiện nay đã có mấy trăm hội viên rồi."

Masaya nhún vai: "Đã có nhiều nạn nhân thế rồi cơ à!"

"Họ vẫn không nghĩ mình là nạn nhân đâu. Trong thời buổi đầu tư vào cổ phiếu cũng chưa chắc kiếm được tiền này, rất nhiều người đang tìm kiếm các kênh đầu tư đáng tin cậy." Nói tới đây, Yorie nở một nụ cười tự giễu: "Tôi cũng không có tư cách nói những lời này."

"Cuối cùng chị đã hủy bỏ kế hoạch đầu tư đó rồi mà."

"Vậy mới nói, lần này thực sự phải cảm ơn anh Mizuhara."

Yorie lấy tập tài liệu điều tra trong túi ra. Masaya xem lướt qua, đại khái cũng chỉ là bổ sung cho những gì chị ta vừa nói, huống hồ, dù là Yamagami hay Neo Water hay các nạn nhân khác, anh ta đều chẳng quan tâm.

"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ nói lại toàn bộ chuyện này cho ông giám đốc nhờ tôi điều tra." Masaya trả tập tài liệu lại cho Yorie.

"Vậy thì tốt." Trong lúc Yorie cất tài liệu vào túi, bên trong lộ ra một bộ đồ trông như đồ tập thể thao.

"Chị sắp đến phòng tập thể hình à?" Masaya thử dò hỏi.

"À, thứ này hả? Không, sau đây tôi phải đến lớp học làm đồ gốm, chuẩn bị trước thôi, vì cần phải nặn đất sét, sẽ làm lấm bẩn quần áo."

"Chị đang học làm đồ gốm à?"

“Mới bắt đầu thôi, chưa được một năm.”

Masaya vừa quan sát Yorie uống trà, vừa nghĩ lại những lời Mifuyu nói với anh: “Em không đùa đâu.”

“Làm gốm... cũng khá thú vị.” Masaya cầm cốc cà phê lên, “Cái bàn xoay cứ xoay vòng vòng ấy, tôi đã muốn thử từ lâu rồi. Trước tiên là phải làm khuôn, sau đó mới gia công tạo hình đúng không? Nghe nói còn có phương pháp thổi hơi nữa.”

“Ồ?” Hàng lông mày của Yorie nhướng lên, “Anh biết nhiều thật đấy.”

“Hồi trước tôi đã học được chút ít cơ bản rồi, vốn cũng định tìm hiểu sâu hơn , nhưng rốt cuộc không có thời gian nên đã bỏ giữa chừng.”

Đó đương nhiên là những lời nói dối. Vì đoán được trong câu chuyện sẽ nhắc đến làm gốm, đêm qua anh đã vội vội vàng vàng bổ sung một vài kiến thức về phương diện này. Khỏi cần phải nói, tất cả chuyện này đều do Mifuyu chỉ đạo.

“Giờ anh còn muốn học nữa không?” Yorie nhổm người lên nhìn Masaya.

“Muốn thì vẫn muốn, nhưng không có cơ hội. Đang khi kinh tế sa sút, tâm trí đâu mà đi học món này nữa chứ.”

“Cuộc đời con người ta đâu chỉ có mỗi công việc, thỉnh thoảng cũng nên thả lỏng mình một chút chứ.”

“Chị nói vậy cũng phải.”

Lần trước gặp nhau, anh đã nói với Yorie nghề chính của mình là gia công kim loại, gần đây không có việc làm nên mới giúp người ta đi điều tra, coi như làm thêm vậy thôi.

“Lớp làm gốm bắt đầu lúc hai rưỡi, nếu anh muốn thì đi cùng tôi luôn? Có thể học thử một buổi. Ở gần ngay đây thôi, đi bộ chừng năm

phút là tới.”

“Nhưng tôi chẳng chuẩn bị gì cả.” Anh khéo léo từ chối.

“Không cần phải chuẩn bị gì hết. Đầu tiên là nhào trộn đất sét, người trong nghề gọi là tạo hình hoa cúc.”

“Tôi có nghe nói rồi, tức là về nặn thành hình giống như bông hoa cúc.”

“Anh vốn là người làm nghề thủ công, chắc chắn sẽ học rất nhanh. Đi đi, cũng chẳng tốn kém gì mấy đâu. Thử một lần trước, nếu cảm thấy nhàm chán thì không đi nữa là xong.”

“Người như tôi mà đến đó, liệu có chướng mắt quá không?”

“Dạo gần đây cũng nhiều người trẻ lắm, vả lại, mọi người đều tập trung vào tác phẩm của mình, chẳng ai để ý người khác đâu.” Yorie rất nhiệt tình, dường như không chỉ là mời mọc đãi bôi.

“Thế, hay là tôi đi xem thế nào.”

Sắc mặt Yorie bỗng chốc sáng bừng lên. “Thế nhé, đây cũng là một cái duyên mà.”

“Đúng vậy.” Masaya đáp.

Yorie nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy, đồng thời vươn tay ra cầm tờ hóa đơn. “Để tôi mời nhé, cũng nhờ anh tôi mới tránh được một vụ tổn thất lớn.”

Nhìn theo bóng dáng hiên ngang đi về phía quầy thu ngân của Yorie, Masaya có cảm giác mình lại đặt chân lên con đường một chiều.

.4.

Hai giờ chiều, tiệm Okada đóng cửa nghỉ tạm, thời gian mở hàng buổi tối bắt đầu từ năm giờ. Yuuko treo tấm biển "đang chuẩn bị" ra ngoài, đột nhiên cô trông thấy một phụ nữ trung niên cười tít mắt đi tới. Người này là một bà nội trợ sống , ở gần đây, rất thân với mẹ Yuuko. Dạo trước, cô từng nghe bà ta cằn nhằn, bảo con cái lớn hết rồi, mình ngày nào cũng nhàn rỗi đến phát chán lên.

"Chào cô ạ." Yuuko chào hỏi, "Mẹ cháu vừa ra ngoài rồi, chắc là về nhanh thôi, cô vào nhà đợi một lát nhé."

Không ngờ bà ta lại cười toét miệng lắc đầu: "Hôm nay cô đến tìm cháu cơ, định là lát nữa mới nghe ý kiến của bố mẹ cháu."

Dưới nách bà ta kẹp một cái phong bì to tướng. Yuuko vừa nhìn đã đoán được ngay bà ta đến làm gì, song lại không thể tỏ ra mình không thích, đành miễn cưỡng rặn ra một nụ cười: "Cô à, có phải đến làm mai cho cháu không?"

"Lần này đảm bảo cháu sẽ vừa ý. Người ta làm việc ở công ty kiến trúc, năm nay ba mươi tuổi, con thứ hai trong nhà, gia cảnh cũng tốt, không tim được mối nào hợp hơn nữa đâu."

"Nhưng lần trước cháu đã nói rồi, cháu vẫn chưa nghĩ đến chuyện này."

"Cháu cứ lần khân thế này, tuổi tác sẽ càng ngày càng lớn đấy. Đừng nói chuyện đâu đâu nữa, cháu nghe cô nói trước đã, nghe xong chắc chắn cháu sẽ muốn gặp cho xem."

Bà ta chộp lấy cánh tay Yuuko kéo vào trong quán. Có lẽ tại nhàn cư vi bất thiện, bà này suốt ngày đến giới thiệu mai mối, hồi trước, Yuuko đã hai lần bị ép xem ảnh bà ta mang tới. Lần nào mẹ cô cũng khéo léo

từ chối, nói cô vẫn còn nhỏ.

“Cháu xem, bảo là ba mươi rồi, nhưng trông vẫn trẻ lắm nhỉ? Nghe nói hồi đi học còn chơi cả bóng bàn nữa, sức khỏe đảm bảo rất tốt. Đàn ông ấy mà, quan trọng nhất là đầu óc và thể lực, đừng chỉ nhìn vẻ bề ngoài.” Bà ta cứ nói búa xua không ngừng.

Yuuko hờ hững liếc nhìn bản lý lịch và tấm ảnh. Chẳng trách bà ta lại nhấn mạnh chớ nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài của đàn ông, mặt mũi người trong ảnh quả thực không phải loại được các cô gái ưa thích cho lắm. Mặc dù đã có quần áo đậy điệm đi phần nào, trông anh ta vẫn rất béo, dáng người chắc cũng không cao, nhưng thoạt nhìn lại có vẻ nghiêm túc, an phận. Nếu chỉ xem lý lịch, đây hẳn là loại người sống thành thật yên ổn qua ngày.

Yuuko thờ ơ thầm nhủ, nếu kết hôn với người đàn ông thế này, chắc cô sẽ có được cuộc sống bình thường mà hạnh phúc như người ta vẫn hay nói, nhưng quả tình cô không thể nào liên hệ thứ ảo tưởng ấy và bản thân mình được.

Yuuko đang gắng sức đáp lời quấy quá cho xong thì rốt cuộc mẹ cô cũng về. Bà kia lại bắt đầu giới thiệu người đàn ông trong ảnh cho mẹ cô, mẹ cô cười gượng ậm ừ phụ họa theo. Yuuko nhắm đúng thời cơ này, đứng dậy nói: “Con phải đi mua đồ.”

“Ồ, đợi đã cháu, nghe cô nói hết đã nào.” Bà kia vội vàng nói.

“Cháu phải ra Nihonbashi mua cá bào, để lần sau nói tiếp nhé ạ.” Yuuko vừa nói vừa cởi tạp dề. Mặc dù bà kia muốn giữ cô lại, nhưng cô vẫn đi ra ngoài. Cô thầm nghĩ, hôm nay chắc mẹ vẫn cảm ơn rồi khéo léo từ chối, nhưng sớm muộn cũng đến một ngày mẹ sẽ không làm thế nữa.

Mấy ngày trước, sau khi đóng cửa, Yuuko đang lau bàn thì bố cô đi tới nói: “Anh thợ ấy đúng là không đến nữa rồi.”

“Anh thợ ạ?” Dĩ nhiên Yuuko biết bố cô đang nói đến người nào,

nhưng cô cố ý giả bộ không biết.

“Thì cái anh chàng họ Mizuhara kia ấy, liệu có phải đã dọn đi rồi không?”

“Chuyện này... con cũng không rõ.”

“Giờ tình hình kinh tế sa sút thế này, có lẽ anh ta đã chuyển đi nơi khác. Nói đến những người đã chuyển đi rồi cũng chẳng được gì.” Dứt lời, bố cô bỏ vào phòng trong.

Bố cô ngày nào cũng ở trong bếp nhìn ra quán, không thể nào không để ý đến bộ dạng của con gái. Từ lâu ông đã đoán ra con gái mình thích Masaya. Chắc chắn bố cô đã để ý đến sự mất tích của Masaya cùng bộ dạng ít nhiều ngơ ngác của con gái. Xuất phát từ sự lo lắng dành cho con gái, bố mẹ cô hoàn toàn có thể nảy sinh hứng thú với chuyện mai mối cưới gả.

Có lẽ vì đang nghĩ đến những chuyện này, đôi chân cô bất giác đi về phía khu nhà của Masaya. Từ vỉa hè ngẩng đầu nhìn lên có thể trông thấy cửa sổ phòng anh, thấp thoáng còn trông thấy cả quần áo đang phơi phóng. Nhìn những thứ này, cô có thể xác nhận Masaya vẫn chưa rời khỏi đây.

Thấy bóng Masaya bên trong cửa sổ, Yuuko nấp vội ra phía sau chiếc xe tải đỗ ở ven đường. Masaya dường như không chú ý đến cô, trông như vừa mới nhặt quần áo vào, đang đóng cửa. Thoáng sau đó, rèm cửa màu xám được kéo xuống. Có vẻ như anh sắp ra ngoài.

Cô vòng sang phía chính diện của tòa nhà. Một lúc sau, Masaya từ trên tầng hai đi xuống, trên tay xách một túi xách thể thao. Yuuko lại nấp đi. Hình như anh định ra ga tàu điện ngầm, Yuuko lẳng lặng bám theo sau.

Vừa để ý đến bóng dáng Masaya, cô vừa đoán xem anh định đi đâu. Vừa nãy, cô vốn định cất tiếng chào, nhưng khi nhìn thấy anh cô lại không sao nói nên lời. Bộ dạng Masaya quá khác với ngày thường,

hiếm khi nào thấy mái tóc anh chải chuốt tề chỉnh như vậy, cả chiếc áo khoác da cũng chưa từng thấy bao giờ, đôi giày và quần cũng mới tinh tươm, nói chung hôm nay Masaya ăn mặc rất thời thượng.

Yuuko thầm nhủ, có lẽ anh ấy sắp đi gặp ai đó, chắc chắn là phụ nữ. Dù chẳng có bằng chứng gì, nhưng cô cũng không nghĩ ra đáp án nào khác.

Masaya đến ga Hikifune, mua vé tàu, đi qua cửa soát vé. Yuuko mua bừa một tấm vé ở máy bán vé tự động cách chỗ anh khá xa.

Masaya lên tàu điện đi Asakusa. Yuuko đoán anh đến đó rồi sẽ chuyển sang tuyến Toei Asakusa. Nếu đúng vậy thì quá tiện, bản thân cô vốn cũng định tới Nihonbashi.

Không ngoài dự đoán, đến Asakusa, Masaya chuyển sang tuyến Toei Asakusa. Yuuko theo lên toa xe bên cạnh, vươn cổ ra nhìn anh. Masaya đứng cạnh cửa ra vào, mắt nhìn chằm chằm ra phía ngoài.

Nhìn nét mặt ấy của anh, Yuuko dần dần cảm thấy không phải anh đi gặp gỡ phụ nữ, ít nhất thì cũng không phải là hẹn hò. Nếu đi gặp người phụ nữ mà mình yêu, hẳn là phải vui vẻ hơn . Ở Masaya, cô không chỉ không cảm nhận được niềm phấn khởi, mà còn như thể anh đang phải đi đến một nơi mình không muốn đến vậy.

Masaya xuống tàu ở Ningyocho. Sau một thoáng do dự, Yuuko cũng xuống tàu. Cô tự hỏi mình tại sao lại làm vậy, dù Masaya có bạn gái hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô cả. Chỉ có một điều chắc chắn là... dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không lựa chọn cô. Cũng không phải là để bản thân nản lòng mà từ bỏ mối tình này, thất tình là chuyện thường xảy ra, không phải cô chưa từng có trải nghiệm ấy.

Mình muốn biết anh ấy rốt cuộc là người như thế nào.

Cuối cùng Yuuko cũng nghĩ đến vấn đề này. Nếu chưa biết được con người thật của Masaya mà đã từ bỏ tình cảm, dù thế nào cô cũng

không thể làm được.

Từ dưới ga tàu điện ngầm lên mặt đất, Masaya đi thẳng một mạch không do dự, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, chứng tỏ anh quả thật đã hẹn gặp người khác.

Rất nhanh sau đó, anh đi qua ngã tư đường, vào trong một tòa nhà, sau đó lên thang máy. Yuuko cũng rảo chân bước vào theo. Đèn thông báo hiển thị thang máy đang dừng ở tầng ba. Nhìn bảng chỉ dẫn dán trên tường, tầng ba là "Lớp nghệ thuật gốm".

Masaya đi học nghệ thuật làm gốm? Tại sao chứ?

Yuuko đang đứng ngẩn ra đó thì một phụ nữ trung niên đi vào. Chị ta thấy Yuuko không ấn nút gọi thang máy, thì thoáng ngạc nhiên, sau đó tự mình ấn nút.

"Cho hỏi..." Yuuko cất tiếng, "Chị lên lớp nghệ thuật gốm ạ?"

"Đúng vậy." Người phụ nữ trung niên ấy gật đầu.

Yuuko vốn định hỏi trong lớp có người nào tên là Mizuhara Masaya không, nhưng rồi lại thôi. Cô không muốn để Masaya biết mình đã bám theo anh ta đến tận đây. "Lớp học từ mấy giờ đến mấy giờ ạ?" Cô thay đổi nội dung câu hỏi.

"Còn tùy vào ngày nào, mỗi ngày mỗi khác. Hôm nay thì từ 3 đến 5 giờ, tôi đến thế này là hơi muộn rồi."

"Ồ." Chẳng trách vừa nãy Masaya cứ liên tục xem đồng hồ.

"Cô cũng muốn đăng ký tham gia à?"

"Dạ... tôi vẫn đang suy nghĩ."

"Vậy à? Nhất định phải thử xem, thú vị lắm."

Cửa thang máy mở ra. Người phụ nữ trung niên đưa mắt nhìn Yuuko, nghiêng đầu hỏi: "Cô có lên không?"

Yuuko rặn ra một nụ cười, xua tay.

Ra khỏi tòa nhà, Yuuko ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ tầng ba. Hàng

chữ “Lớp nghệ thuật gốm” thật to choán hết cửa sổ. Masaya và lớp nghệ thuật gốm... cô không thể kết nối hai khái niệm đó với nhau.

Cô định ra Nihonbashi mua cá bào trước rồi quay lại xem sao. Kể cả thế cũng chưa đến năm giờ, cô thầm tính toán xem nên đi đâu cho hết thời gian.

•••

“Lúc nãy ở dưới nhà có một cô gái muốn đăng ký học.”

“Ủa? Sao không dẫn lên?”

“Hình như vẫn hơi do dự, chắc sẽ còn quay lại đấy.”

“Cô gái trông thế nào? Có xinh không?”

“Ừm, xinh đẹp lắm.”

“Người như thế mà đăng ký học, thầy giáo sẽ chỉ để ý đến mình cô ấy mất.”

Hai người phụ nữ trung niên bên cạnh đang rì rầm trò chuyện. Masaya tới được hai lần liền phát hiện ra, họ đến đây chủ yếu là để buôn chuyện. Hôm nay cũng thế, đống đất sét trước mặt họ vẫn chưa thành hình dạng gì cả, chỉ vò nặn cho vui.

Masaya ngồi trước bàn xoay sử dụng động cơ chạy điện, tay trái đỡ mép ngoài của phôi đất đang chuyển động, ngón tay phải ấn vào mép bên trong làm cho đất sét nở phồng ra bên ngoài. Nếu không dùng sức, phôi đất sét sẽ không hề suy suyển; nhưng nếu dùng lực quá mạnh, nó sẽ đột ngột biến hình. Động tác nhất thiết không được quá mạnh tay.

Cảm giác ở ngón tay không được ổn lắm. Masaya dừng bàn xoay lại xem xét, phát hiện ra phía ngoài phôi đất có chỗ nổi gồ lên.

“Đấy là bong bóng khí.” Yorie ở bên cạnh cất tiếng. Có vẻ nãy giờ chị ta vẫn luôn nhìn Masaya thao tác.

“Bong bóng?”

“Bên trong đất sét vẫn còn không khí sót lại, trước khi đặt lên bàn xoay cần phải nhào cho thật kỹ.”

“Thế này là hỏng rồi à?”

“Cũng không phải, vẫn có cách sửa chữa.”

Yorie cầm một que nhỏ từ bàn thao tác của mình lên, phần đầu que là một mũi kim. Chị ta cúi người xuống trước mặt Masaya, dùng mũi kim đâm vào “bong bóng khí”. Mùi nước hoa trên người chị ta thoảng qua mũi Masaya.

“Được rồi, vậy là xong.” Chị ta đứng thẳng người dậy, mỉm cười với Masaya. Mặt hai người ở rất gần nhau.

Masaya sờ sờ lên chỗ được chị ta xử lý, phần gồ lên quả nhiên đã biến mất.

“Hiệu quả lắm.” Anh lại bắt đầu chuyển động bàn xoay.

Yorie không đi luôn mà đứng bên cạnh nhìn động tác của anh không chớp mắt.

“Quả không hổ là người làm nghề thủ công, làm tốt đến thế này rồi. Trình độ như tôi chắc sẽ bị anh vượt qua ngay thôi.”

“Nếu chỉ xét về tay nghề thì cũng được, vấn đề là ở phương diện thiết kế. Tôi không có khiếu về mặt này.”

“Vậy sao? Xem chừng sở trường của anh là chế tạo theo bản vẽ rồi.”

“Ừm, đúng vậy.”

“À này,” Yorie hơi hạ giọng xuống, “tan học anh có việc gì không?”

“Không.”

“Thế lại đi ăn với tôi nhé? Có nhà hàng này làm món Ý ngon lắm.”

“Cũng được, nhưng cứ để chị mời mãi tôi ngại lắm, hôm nay để tôi mời nhé.”

“Không cần để ý mấy chuyện đó, anh đã tìm được công việc mới

đâu.” Yorie vỗ nhẹ lên đầu gối Masaya, rồi quay về bàn thao tác của mình.

Bên tai Masaya lại văng vẳng những lời hôm qua Mifuyu nói trong điện thoại, cô hạ giọng cười khì khì, nói: “Xem ra anh đã tiếp cận thành công chị ta rồi, vả lại, còn chiếm được cảm tình của chị ta nữa.”

Masaya nói, vẫn chưa rõ ràng gì cả, nhưng giọng điệu của Mifuyu không thay đổi chút nào.

“Hôm nay em gặp Yorie. Liếc mắt một cái là nhận ra ngay, đó trăm phần trăm là gương mặt của một người đàn bà.”

“Gương mặt của một người đàn bà?”

“Đàn bà ấy, chỉ cần gặp được người đàn ông mình thích là thể hiện ra mặt ngay. Người ta chẳng hay nói, phụ nữ mà có bạn trai sẽ trở nên xinh đẹp còn gì? Chính là ý này đấy.”

“Kể cả thế đi nữa, người chị ta thích chắc gì đã là anh.”

“Không anh thì còn ai vào đây nữa? Chị ta chẳng có bồ bịch gì đâu, anh chẳng vẫn luôn theo dõi chị ta còn gì? Điều này hẳn anh là người rõ nhất chứ.”

Quả là thế, anh không nói gì thêm nữa. Mifuyu tiếp lời: “À, anh Masaya này, tiếp theo mới là quan trọng nhất đấy. Chúng ta phải câu cá lớn, tuyệt đối không thể thất bại đâu.”

Câu cá lớn? Chẳng lẽ là khiến cho Kurata Yorie phải lòng mình? Masaya cảm thấy đây chỉ là chuyện huyễn tưởng hoang đường. Đối phương đã ngoại ngũ tuần, vả lại còn có chồng có con.

“Chênh lệch tuổi tác hoàn toàn không phải vấn đề, người để ý đến tuổi tác là bản thân chị ta thôi. Ngoài ra, có chồng cũng không sao cả, có chồng ngược lại còn dễ tích tụ oán hận hơn, càng cần phải tìm nơi để xả nó đi.”

“Mifuyu, giả sử như em nói, vậy em muốn anh làm thế nào đây? Kể

cả chị ta có phải lòng anh đi nữa thì cũng có lợi gì cho em đâu."

Ở đầu bên kia điện thoại, Mifuyu trầm ngâm giây lát rồi đáp: "Nếu chỉ khiến cho chị ta phải lòng anh thì đúng là thế thật."

"Em nói vậy là ý gì?"

Qua ống nghe, anh có thể nghe thấy tiếng thở của cô. "Anh quên rồi à? Em nhờ anh điều tra người đàn bà đó là có nguyên nhân."

"Nắm được nhược điểm..."

"Đúng thế." Cô nói ngắn gọn, "Nhân lúc chồng không có nhà ngoại tình với đàn ông trẻ... nếu nắm được chứng cứ, đây chính là một vũ khí cực kỳ mạnh mẽ và hiệu quả." Cô mím môi cười nói.

"Em gượm đã, ngoại tình là thế nào? Anh không định có quan hệ bất bình thường với chị ta đâu, từ đầu đến cuối anh tiếp cận Yorie chỉ vì muốn nắm được nhược điểm của chị ta thôi. Chẳng lẽ em muốn anh tạo ra hiện trường giả của một vụ ngoại tình?"

Những lời của Mifuyu khiến Masaya nổi hết cả da gà. "Tạo hiện trường giả thì chẳng có ý nghĩa gì hết, cần phải thật sự nắm được thóp cơ."

"Hả, chẳng lẽ em muốn..."

"Anh Masaya," Mifuyu hạ giọng thì thào, "lúc trước em đã nói rồi mà, dù thế nào cũng phải bắt được thóp của chị ta. Nếu không tìm được, thì đành phải tạo ra một cái, vả lại, lúc này anh đang ở vị thế hết sức thuận lợi đấy."

"Tha cho anh đi," Masaya cầm ống nghe lắc đầu, "đừng bắt anh phải làm chuyện đó. Chẳng lẽ em lại muốn anh lên giường với một bà cô già?"

"Không được à?"

"Còn phải nói nữa sao. Mifuyu, lẽ nào em chẳng cảm thấy gì khi bảo anh làm những chuyện đó?"

Mifuyu lại bắt đầu im lặng. Masaya vốn tưởng rằng cô đã hiểu được tâm trạng của mình, nhưng hóa ra không phải thế. Cô chỉ bình tĩnh nói: "Em cũng không muốn để Masaya làm chuyện đó đâu, nhưng không có cách nào khác cả. Tất cả những chuyện này đều là vì hạnh phúc của hai chúng ta thôi. Chẳng phải anh cũng đã âm thầm chịu đựng khi em kết hôn với người đàn ông mà mình không hề yêu còn gì? Lần này đến lượt em chịu đựng. Em hiểu, bắt anh phải ngủ với người đàn bà ấy là một việc rất đau khổ, nhưng em cũng bị buộc phải lên giường với người đàn ông kia mà. Chúng ta chỉ có thể sinh tồn theo cách như vậy mà thôi."

Masaya không phản bác được cô, nhưng trong lòng vẫn chưa thể thông suốt. "Đã nói không biết bao nhiêu lần rồi mà, người đàn bà ấy chắc gì đã phải lòng anh, không biết có cơ hội lên giường với chị ta hay không nữa."

"Không vấn đề gì đâu, anh Masaya, chắc chắn anh sẽ làm được." Mifuyu lại kết thúc cuộc nói chuyện bằng một lời khích lệ như mọi lần.

Không còn cách nào khác ư? Masaya vừa dùng ngón tay miết lên phôi đất sét đang không ngừng xoay chuyển trên bàn xoay, vừa tự hỏi. Thật sự chỉ có con đường mà Mifuyu nói mót có thể đưa họ đến với hạnh phúc ư? Xét về căn bản, hạnh phúc rốt cuộc là gì? Hẳn không phải chỉ là có được tiền tài và quyền lực chứ nhỉ?

Masaya cũng bắt đầu sinh lòng ngờ vực với tình yêu mà Mifuyu vẫn thường nói đến. Dù cô đã nói như vậy, nhưng Masaya vẫn chưa nghĩ thông được chuyện cô lấy chồng, không chỉ có thế, anh còn phải chịu đựng sự giày vò như thể chết đi sống lại. Dù với lý do gì đi chăng nữa, thực tình khó mà chịu nổi việc người yêu của mình lên giường với kẻ khác.

Masaya định thần lại, phát hiện người ngồi bên cạnh đã chuẩn bị ra

về. Yorie bước tới cạnh anh ta, mỉm cười nói: “Chăm chỉ quá. Bọn mình cũng dọn dẹp rồi về thôi, bát trà anh làm đã cơ bản thành hình rồi đấy.”

“Ừm.” Anh gật đầu, cầm sợi dây cắt để bên canh, giảm tốc độ của bàn xoay lại, hai tay kéo căng sợi dây ra để song song với mặt bàn xoay, nhẹ nhàng đưa lại gần đáy bát trà. Khi sợi dây vào được một nửa đáy bát, tay trái anh buông ra, tay phải nhanh nhẹn kéo mạnh, để dây cắt cuốn vào, bát trà liền tách ra khỏi bàn xoay điện bên dưới. Bước này được gọi là cắt dây.

“Giỏi quá.” Yorie nói với giọng nửa đùa nửa thật. Dạo trước, chị ta thường hay khiến tác phẩm mình khó khăn lắm mới làm được bay vèo đi mất ở bước này. Masaya mỉm cười, cẩn trọng cầm bát trà lên.

Dọn dẹp gọn gàng xung quanh bàn xoay, anh vào phòng thay đồ thay bộ đồ bẩn ra, rồi đợi Yorie bên ngoài lớp học. Đám mấy người phụ nữ trông thấy khi bám theo Yorie dạo trước đã không còn bóng dáng, chắc là lại đến nhà hàng kia rồi.

“Không đi cùng các bạn của chị thế này, liệu có ổn không?”

Yorie cười gượng: “Dạo trước tôi thường hay đi uống trà với họ, nói thực là chán lắm. Toàn nói mấy chuyện vớ vẩn không đâu vào đâu, nào là tay diễn viên nào đi bồ bịch, rồi thì người nọ người kia ly hôn. Tôi không muốn bị cô lập trong lớp, nên mới miễn cưỡng qua lại với bọn họ thôi.”

Hai người cùng vào thang máy. Yorie mặc áo len cổ lọ màu trắng, làm thân hình trông rất nổi bật, chỉ nhìn bề ngoài, vóc dáng chị ta hình như cũng chưa đến nỗi xập xệ, phụ nữ ở tuổi ấy mà thân hình như vậy thì cũng có thể coi là cân đối, nhưng nếu chỉ mặc đồ lót không thôi thì không hiểu thế nào. Masaya thầm nghĩ, không biết chị ta cởi hết đồ lót ra có thể làm mình hứng tình được không nữa. Có lẽ vì khéo trang điểm, chỉ nhìn mặt khó mà nhận ra Yorie đã hơn năm mươi tuổi. Chị

ta trông cũng khá đẹp, nếu trẻ hơn độ mười tuổi chắc là có thể...

Tất cả chỉ vì hạnh phúc của hai chúng ta... bên tai anh ta lại văng vẳng giọng nói của Mifuyu. Masaya thầm trả lời trong đầu: tha cho anh đi mà.

Thang máy xuống đến tầng một, Masaya và Yorie sánh vai bước ra khỏi tòa nhà. Khóe mắt anh liếc thấy một người đang tiến lại gần. Nhìn sang phía đó, Masaya bất giác khẽ "a" lên một tiếng, đó là Yuuko. Cô mặc áo khoác ngắn, tay xách một cái túi màu trắng to tướng.

"Yuuko..."

"... chào anh." Cô nhìn Masaya, sau đó chuyển ánh mắt sang phía Yorie, kế đó lại quay sang phía anh. Ánh mắt cô cứ đảo qua đảo lại như vậy.

"Sao cô lại ở đây?"

"À, em vừa đi mua chút đồ." Cô lại liếc mắt nhìn Yorie.

"Bạn anh à?" Yorie hỏi.

"À... con gái của ông chủ quán ăn gần nhà."

"Ồ, thế à?" Yorie tròn mắt, nhoẻn miệng cười. Chị ta đánh giá Yuuko một lượt, Masaya cảm giác được ánh mắt ấy đầy vẻ khinh miệt.

"Anh Masaya, còn anh làm gì ở đây?" Yuuko hỏi.

"À, tôi có chút việc trong này." Anh ta chỉ vào tòa nhà sau lưng, không tiện nói ra chuyện mình đi học làm gốm.

"Vâng." Cô cúi gằm mặt, dường như đang do dự chuyện gì đó.

"Nếu tiện thì đi uống trà với chúng tôi nhé?" Yorie nói, sau đó liền quay sang hỏi ý kiến Masaya: "Anh thấy sao?"

"Đi chung nhé?" Masaya hỏi Yuuko.

Yuuko lắc đầu. "Em phải về rồi."

"Ồ, thế cho tôi gửi lời hỏi thăm ông bà chủ nhé."

"Vâng." Cô gật đầu mỉm cười, sau đấy ngẩng lên nhìn Yorie, nói

tạm biệt rồi chạy đi.

“Thế này có tiện không? Có khi cô ấy tìm anh có việc?”

“Không thể nào, chỉ tình cờ chạm mặt thôi.”

“Vậy à?”

“Ừm, hoàn toàn ngẫu nhiên.”

Vẻ nghi ngờ thoáng lướt qua gương mặt Yorie, nhưng chị ta chỉ “ừm” một tiếng rồi gật đầu. “Thế chúng ta đi nhé, gọi tắc xi mà đi.”

Ngồi trên xe, Masaya vẫn nghĩ ngợi về Yuuko. Cô ấy nghĩ thế nào khi thấy anh đi cùng Yorie? Sẽ suy đoán quan hệ của hai người là thế nào? Hẳn là cô ấy đã nhìn ra được sự chênh lệch về tuổi tác, có lẽ sẽ không cho rằng hai người đang có quan hệ yêu đương, nhưng Yorie trông vẫn còn trẻ lắm, vả lại, nếu quan hệ vì tiền thì chênh lệch tuổi tác cũng chẳng liên quan gì.

Anh lấy làm kinh ngạc, không ngờ dòng suy nghĩ của mình lại có thể đi xa đến vậy. Nhưng theo lý mà nói, dù Yuuko nghĩ về anh thế nào, anh cũng không cần để tâm mới đúng. Không muốn bị Yuuko ghét... khi ý thức được mình đang nghĩ vậy, anh bắt đầu dao động. Thứ tình cảm này mới là chân thực, mới là tình cảm dành cho người mình yêu mến. Thế còn tình cảm với Mifuyu? Sợ bị cô khinh rẻ, muốn trở thành người đàn ông có ích cho cô, hy vọng có thể thỏa mãn được những điều cô mong muốn, trở thành người đàn ông xứng đáng với cô... anh luôn mang trong lòng những suy nghĩ như thế, nhưng chưa bao giờ có thứ cảm xúc mộc mạc “không muốn bị ghét” như thế này.

“Cô bé ấy xinh thật đấy.” Yorie đột nhiên lên tiếng.

“Gì cơ?” Masaya quay sang nhìn chị ta.

Chị ta vẫn nhìn về phía trước. “Cô gái lúc nãy ấy. Nếu có một cô gái như thế ở quán thì tới ăn cơm chắc chắn sẽ thấy vui vẻ.” Ngữ điệu chị ta trầm trầm đều đều, không hề có sự thay đổi thanh điệu.

“Dạo này tôi cũng không đến đấy.”

“Ồ. Thế hả, có lẽ là vì vậy đấy.”

“Gì cơ?”

“Ít cơ hội để gặp mặt, nên mới đến đó tìm anh.”

Masaya cười khẽ: “Vừa nãy đã nói rồi còn gì, gặp ở đó hoàn toàn là ngẫu nhiên thôi.”

Yorie cũng mỉm cười, ngoảnh lại nhìn thẳng vào anh ta: “Cô bé ấy đã đợi anh ở đó từ trước đấy.” Giọng điệu chị ta có vẻ rất chắc chắn.

“Không thể nào, cô ấy không biết chuyện tôi đến lớp học gốm đó.”

“Vậy thì là nghe người khác nói. Nếu anh không nói với ai, thì chắc là cô ấy đã bám theo đến chỗ đó rồi.”

Masaya vừa cười vừa lắc đầu: “Chắc chắn không thể nào.”

“Nếu tình cờ gặp nhau trên phố vẻ mặt sẽ không bao giờ như thế. Lúc nãy, cô ấy không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào.”

“Vậy sao?”

“Thôi được rồi, đằng nào thì cũng chẳng liên quan gì,” Yorie lại nhìn về phía trước, “có vẻ như cô bé ấy thích anh rồi.”

“Đừng nói thế.”

“Hẳn là anh cũng biết rồi, tôi nhìn mặt anh là biết.” Yorie liếc mắt nhìn Masaya.

“Phiền phức thật.” Masaya chuyển ánh mắt hướng ra ngoài cửa xe.

Xe tắc xi đang chạy trên đại lộ Showa. Yorie nói cho tài xế địa chỉ cần đến, Masaya cũng không biết rốt cuộc chỗ đó là ở đâu. Anh đã đến Tokyo được vài năm, nhưng ngoài khu bình dân, anh vẫn không biết chỗ nào với chỗ nào.

“Lúc nói chuyện với cô ấy, anh sử dụng tiếng Kansai.”

“Ủa? Vậy à?”

“Lúc nói với tôi, mặc dù giọng anh cũng có khẩu âm vùng Kansai,

nhưng không rõ ràng như thế.”

“Không sửa được.”

“Tôi thấy chẳng việc gì phải sửa, những lúc ở với tôi cũng thế.”

Masaya liếm môi, một cảm giác căng thẳng kỳ cục dần dần bao trùm khắp toàn thân anh ta. Giọng điệu của Yorie rõ ràng ẩn giấu chút ghen tuông.

.5.

Mối quan hệ giữa Masaya với người đàn bà hơn anh mười tuổi Yorie tiến triển hết sức thuận lợi. Nhưng chính bản thân anh cũng không rõ đây có thể coi là một mối quan hệ hay không: họ chỉ gặp nhau một tuần hai lần ở lớp làm gốm, sau đó thì cùng đi ăn cơm.

Anh biết chắc Yorie có thiện cảm với mình, nhưng không dám chắc thiện cảm ấy thuộc loại nào. Khi anh nói chuyện này với Mifuyu qua điện thoại, Mifuyu cảm thấy mối lo lắng của anh hoàn toàn không đáng nhắc đến. “Anh Masaya, anh thường xuyên gặp chị ta mà sao vẫn nói ra những lời như thế chứ? Em chỉ thỉnh thoảng mới gặp chị ta mà đã cảm giác được vẻ mặt và thái độ của chị ta hoàn toàn khác với hồi trước rồi. Chẳng lẽ, càng gặp nhau nhiều thì càng không nhận ra được à?”

“Anh đâu có biết lúc trước chị ta như thế nào đâu.”

“Lúc theo dõi chị ta anh đã quan sát rõ rồi mà? Nói tóm lại, em không nhầm đâu. Yorie đã phải lòng anh rồi, nếu không thì sao lại cứ hẹn hò với anh suốt thế?”

Mặc dù hiểu Mifuyu nói gì, song Masaya vẫn không sao nhìn Yorie theo cách ấy được, tức là coi chị ta như một người đàn bà. Mifuyu yêu cầu anh phải làm thế.

“Không sao đâu, thời cơ đã chín muồi rồi, chỉ còn đợi cơ hội nữa thôi. Anh Masaya, anh chủ động mời mọc chị ta đi, không cần phải làm trò vè gì đâu, gượng gạo một chút hay ngốc ngốc một chút cũng được, thử rủ chị ta đi khách sạn xem thế nào?”

“Anh không nghĩ làm như thế chị ta sẽ mắc câu đâu. Chị ta có lòng tự tôn rất mạnh, anh lo chị ta sẽ nổi giận, cảm thấy mình bị coi

thường.”

“Chắc chắn sẽ không đâu. Chính vì lòng tự tôn rất mạnh, chị ta mới tin mình vẫn còn là một người đàn bà quyến rũ, cho rằng vẫn có thể hấp dẫn đàn ông trẻ tuổi bằng sự quyến rũ ấy. Nếu được anh rủ rê, đảm bảo chị ta sẽ âm thầm đắc ý lắm đấy.”

“Liệu có thuận lợi thế không?”

“Không vấn đề gì đâu, em tin ở anh.”

Mifuyu có cam đoan thế nào, Masaya vẫn không có lòng tin ở bản thân: một là anh cảm thấy Yorie không thể nào chấp nhận chuyện này, hai là bản thân anh cũng không biết mình có thể hạ quyết tâm lên giường với Yorie hay không.

“Cần gì phải lên giường với chị ta nữa. Chị ta đã thôi không để ý đến em nữa, thế là đạt được mục đích rồi còn gì?”

“Hiện giờ thì vậy.” Mifuyu lạnh lùng nói, “Chính xác, vì quen được bạn trai trẻ tuổi hơn, cả ngày chị ta đều rất vui vẻ, nhưng được một thời gian, chị ta sẽ càng nghĩ nhiều đến những chuyện khác hơn trước. Nếu người bạn trai trẻ tuổi này chỉ đi ăn với chị ta mãi, sự chú ý của chị ta chắc chắn sẽ lại chuyển sang phương diện khác. Bây giờ chính là thời điểm mấu chốt để chị ta không trở nên như thế.”

Masaya im lặng, Mifuyu nũng nịu nói tiếp: “Anh Masaya này, lên giường với chị ta đi mà.”

Masaya không biết trả lời ra sao, chỉ buông một câu “để nghĩ tiếp”, rồi gác máy.

Nói chuyện với Mifuyu xong, trong đầu anh lại hiện lên gương mặt của một người. - Yuuko. Từ lúc gặp cô ở trước cửa tòa nhà của lớp học làm gốm mấy hôm trước, anh vẫn cứ canh cánh trong lòng.

Anh đã bắt đầu có cảm giác muốn gặp cô rồi. Chỉ cần đến quán Okada là nguyện vọng này của anh có thể dễ dàng thực hiện, nhưng giờ Masaya vẫn chưa nghĩ xong. Anh không biết gặp Yuuko rồi thì nên

làm gì.

“Sao mặt mũi anh nghiêm trọng vậy, tại vẫn chưa tìm được việc làm à?” Yorie ngồi bên cạnh nói. Masaya nãy giờ vẫn nhìn cảnh sắc bên ngoài qua cửa kính xe tắc xi, ngoảnh đầu lại nhìn chị ta.

“Vâng, tiền để dành sắp hết rồi, tình hình này thì không thể theo học làm gốm tiếp được nữa.”

“Lúc trước chẳng đã nói với anh rồi còn gì, chút tiền học phí này để tôi trả giúp cho anh. Giờ mà bỏ thì phí quá, cả thầy giáo cũng phải mắt tròn mắt dẹt trước tốc độ tiến bộ của anh mà. Vừa mới học mà đã gần như vượt qua mọi học viên khác, đương nhiên thầy giáo phải kinh ngạc rồi.”

“Nhưng nghề làm gốm này không thể nuôi sống bản thân được, vả lại, tôi cũng chẳng có lý do gì để chị Kurata trả tiền thay tôi cả.”

“Đừng coi tôi như người ngoài vậy chứ, tôi chỉ muốn làm nhà đầu tư cho anh mà thôi.”

“Nhà đầu tư bỏ tiền cho những người có hy vọng kiếm được tiền ấy chứ. Mà tôi bây giờ đến công việc còn chẳng có, chỉ là một gã vất vưởng thất nghiệp mà thôi.”

“Tay nghề của anh như thế, làm việc gì cũng thành công thôi, chỉ tại anh chưa có cơ hội để phát huy khả năng của mình... anh cười cái gì chứ?”

“Không có gì, tôi đang nghĩ, chị vẫn chưa biết tay nghề của tôi thế nào mà.”

“Chỉ cần nhìn kỹ thuật làm gốm của anh là hiểu rồi. Đừng nhìn tôi thế này mà lầm nhé, về mặt phân biệt sản phẩm gốm tốt xấu thế nào tôi tự tin lắm đấy, mặc dù bản thân không làm ra được.” Yorie vừa nói vừa mỉm cười, sau đó mắt chợt sáng lên, như vừa sực nghĩ ra điều gì đó, “Khả năng chạm trổ kim loại của anh thế nào?”

“Chế tác kim loại? Là thế nào cơ?”

“Có biết không? Làm nhẫn, dây chuyền các thứ ấy.”

Gương mặt Masaya cứng lại, anh phải gắng sức không để đối phương nhận ra lòng mình đang dao động. Nhất thời, anh cũng không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng đành gật đầu: “Chuyện này thì tôi cũng biết một chút, nhưng chỉ làm theo mẫu được thôi.”

“Thật không?” Mắt Yorie mở to, “Vậy để lần sau tôi nói chuyện với chú em.”

“Em trai chị, chính là chủ tịch Hanaya...”

“Hanaya có xưởng gia công riêng, cũng có đặt hàng bên ngoài. Nếu anh biết chế tác kim loại, biết đâu có thể giới thiệu một chỗ cho anh.”

Masaya xua tay. “Tôi không biết mấy đâu, chưa đến trình độ có thể tạo ra sản phẩm hoàn chỉnh.”

“Thế à? Rèn luyện một thời gian cũng không được à?” Yorie nghiêng nghiêng đầu hỏi, bộ dạng như một thiếu nữ.

“Một sớm một chiều e là không được. Cảm ơn ý tốt của chị, công việc cứ để tôi tự mình đi tìm là hơn.”

“Ừm.” Chị ta hơi nhăn mũi, có vẻ không được vui.

Tắc xi tới một khách sạn ở khu Akasaka. Lúc hai người xuống xe, một người gác cửa cung kính bước lên đón tiếp. Lúc đi qua cánh cửa chính bề thế trông như được xây dựng từ rất lâu, Masaya khẽ hít vào một hơi. Anh lo những người xung quanh cảm thấy cách ăn mặc của mình sao mà kỳ quái, bộ vest mới tinh anh đang mặc là mua riêng cho lần này, do Yorie trả tiền. Khi Masaya nói mình không có trang phục nào thích hợp để mặc đến khách sạn hạng sang kiểu như vậy, Yorie khăng khăng đòi mua tặng cho anh. Chị ta còn mua cho Masaya cả áo sơ mi, cà vạt và giày nữa.

Nghe nói hôm nay ở khách sạn này có tổ chức buổi trưng bày giới thiệu kimono, mấy hôm trước Yorie đã mời Masaya đi cùng chị ta. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt vào một ngày không có lớp học nghệ

thuật gốm.

Phòng tiệc trên tầng hai được sử dụng làm hội trường triển lãm, ở khu vực đón khách ngoài cửa tập trung rất nhiều phụ nữ mặc kimono. Hôm nay Yorie cũng mặc kimono màu đen, nghe đâu được may bằng lụa quý, Masaya cũng không biết rốt cuộc là bao nhiêu tiền.

Một phụ nữ trung niên trông có vẻ giàu có cười toe toét đi về phía Yorie, người này là bà chủ tiệm kimono mà Yorie là khách quen. Chị ta chào đón Yorie một cách khoa trương, bỏ qua thủ tục đón khách ở bàn, mà dẫn Yorie đi thẳng vào hội trường. Bà chủ tiệm kimono cũng cười tươi hết cỡ với Masaya, không hề hỏi han thân phận anh, nhưng từ ánh mắt đầy vẻ tò mò ấy có thể nhận ra, chị ta rất có hứng thú với người đàn ông trẻ lạ mặt này.

Hội trường triển lãm được trải chiếu tatami, rất nhiều tiệm kimono đang trưng bày các tác phẩm đắc ý nhất của mình ở các khu khác nhau. Người phụ nữ trung niên kia dẫn Yorie đến khu vực triển lãm rộng thênh thang của tiệm mình nằm ở chính giữa hội trường. Masaya đi theo phía sau. Lúc nhìn giá niêm yết trên nhũng bộ kimono đó, anh khe khẽ lắc đầu. Anh không thể nào hiểu nổi tại sao trên đời này lại có người bỏ tiền ra mua những thứ này về.

Người phụ nữ trung niên bắt đầu giới thiệu cho Yorie mấy mẫu áo khác nhau, Masaya gần như không hiểu hai người họ đang nói gì nữa.

“Này, mẫu này thế nào?” Yorie giở mẫu vải ra hỏi Masaya. Đó là một miếng vải sáng bóng, hơi ngả màu xanh thâm.

“Gì cơ?”

“Anh cảm thấy tôi mặc mẫu này có hợp không?”

“Tôi có biết gì đâu.” Masaya nhăn nhó cười.

“Cứ nói cảm giác của anh khi thấy nó là được, tôi rủ anh đi là vì chuyện này mà.”

“Nhưng...”

“Hợp lắm, phải không?” Người phụ nữ trung niên bên cạnh lên tiếng. Dường như chị ta đang hy vọng Masaya tỏ vẻ đồng ý.

Masaya cảm thấy phiền phức quá, bèn gật đầu khe khẽ: “Tôi thấy cũng được.”

“Nói chẳng rõ ràng gì cả. Ý anh là không tệ, nhưng cũng không đẹp?”

“Thế cũng không phải.”

Masaya đặt tay lên đầu, lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam: “Cái đó rất đẹp đúng không?”

Yorie ngoảnh đầu lại nhìn, lộ vẻ ngạc nhiên. “Ồ, sao cậu...”

Masaya quay lại, lập tức trợn tròn mắt lên. Bên cạnh một người đàn ông vóc dáng cao to mặc bộ vest hai hàng cúc, là Mifuyu đang khoác trên mình bộ kimono.

Mifuyu chỉ liếc nhìn anh một cái rồi ngay tức khắc chuyển ánh mắt trở lại phía Yorie, nét mặt không có bất cứ thay đổi gì, tựa như chỉ tình cờ gặp một người chưa từng quen biết vậy, màn diễn của cô hoàn toàn không có một kẽ hở.

“Sao hai người lại ở đây?” Yorie hỏi.

“Mifuyu cứ nằng nặc đòi em thỉnh thoảng dẫn cô ấy đi xem triển lãm kimono một lần. Em nghĩ chị cả rất thích kimono chắc chắn sẽ đến, quả nhiên không ngoài dự đoán.”

“Mifuyu, em biết ở đây có triển lãm kimono à?”

“Bạn em nói chuyện, em cũng muốn đến xem thế nào.” Mifuyu nhìn xung quanh, ánh mắt chỉ lướt qua gương mặt Masaya. Masaya vẫn hơi bối rối, đột nhiên, anh nhận ra có người đang gọi mình.

“Sao thế? Sao mà ngẩn người ra vậy?” Yorie hỏi.

“À, không có gì.” Masaya lắc đầu.

Yorie giới thiệu Takaharu và Mifuyu với anh ta.

Akimura Takaharu nhếch mép cười: “Thật không ngờ trong đám bạn yêu gốm của chị cả lại có anh chàng trẻ tuổi đẹp trai như vậy. Đúng là hay thật.”

“Nói cái gì vậy! Một mình đến nơi thế này thì ngại chết, nên tôi mới rủ cậu ấy đi cùng thôi. Phải không?”

Thấy Yorie hỏi ý kiến mình, Masaya cũng gật gật đầu, rồi nhìn Akimura cúi đầu chào: “Nghe tiếng anh đã lâu.”

Akimura cũng trịnh trọng gật đầu: “Tôi cũng vậy, sau này còn phải nhờ anh quan tâm đến chị gái tôi nhiều hơn nữa.”

Masaya nuốt một ngụm nước bọt. Người này là chồng chính thức của Mifuyu... anh ta có thể đường hoàng dẫn Mifuyu đi nơi này nơi kia, đêm về lại có thể hoàn toàn chiếm hữu thân thể cô. Masaya siết chặt hai bàn tay lại, những dòng suy nghĩ trong đầu cuộn lên như sóng cồn. Mifuyu vẫn ra vẻ chẳng hề quan tâm, tựa hồ chẳng có hứng thú gì với người bạn của bà chị chồng.

Masaya thầm nghĩ, sao Mifuyu lại xuất hiện ở đây nhỉ? Anh từng kể chuyện hôm nay Yorie rủ mình tới đây cho Mifuyu nghe, vậy là cô liền cùng chồng mình tới đây. Mục đích của cô là gì? Lẽ nào là để thể hiện sự thắm thiết với ông chồng?

“À, chúng ta sang bên kia xem đi, em muốn mua dây lưng.” Mifuyu vòng cánh tay thanh mảnh qua tay chồng.

“Em bảo là chỉ đến xem thôi mà?” Akimura làm bộ làm tịch nói, “Thôi được rồi, hôm nay chiều em vậy. Chị cả, lát nữa gặp lại nhé.”

Nhìn theo hai người khoác tay nhau đi khỏi, Yorie khẽ thở dài. “Đã đứng tuổi rồi, vậy mà vẫn ở trước mặt bao nhiêu người như thế... thật không ra thể thống gì.”

“Vợ anh ấy còn rất trẻ mà.” Masaya lên tiếng, đồng thời quan sát phản ứng của Yorie.

“Vì độc thân suốt một thời gian dài nên có lẽ cậu ấy đã ngấm ngầm

quyết tâm: nếu kết hôn, thì phải khiến mọi người hâm mộ, ít nhất cũng phải tìm lấy một người trẻ tuổi...” Yorie ý thức được lời mình nói có vẻ hơi cay cú, bèn mỉm cười như để che đi vẻ ngượng ngùng, “Thôi được rồi, chúng ta cũng phải mua đồ mà, anh nhất định phải đưa ra ý kiến đấy.”

“Vâng.” Masaya gật đầu.

Trước khi ra khỏi hội trường triển lãm, Yorie đã đặt mấy món đồ, tổng số tiền có lẽ phải hơn hai triệu yên. Mặc dù vậy, lúc ở trong phòng nghỉ của khách sạn, chị ta vẫn tiếc rẻ cằn nhằn chẳng mua được thứ gì tử tế. Masaya hùa theo vài câu, song trong đầu lại chỉ nghĩ về Mifuyu.

“Quê anh ở Kansai phải không?” Yorie đột nhiên hỏi, “Kobe à?”

“Nishinomiya, cũng không xa đấy lắm.”

“Thế anh có thông thuộc vùng Kyoto không?”

“Kyoto à? Tôi từng đến đó mấy lần, nhưng cũng không thể nói là thông thuộc.”

“Chắc cũng biết đường đi lối lại chứ?”

“À, cũng tàm tạm.”

“Thế...” Yorie dường như đang nghĩ ngợi gì đó.

“Sao vậy?”

Một hồi lâu, Yorie lặng lẽ uống trà, vẻ mặt như đang lên kế hoạch gì đó, lại vừa giống như đang do dự. Cuối cùng, chị ta ngước mắt nhìn Masaya. “Có chuyện này tôi muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Có thể...” Nói tới đây, chị ta cụp mí mắt xuống, nhấp một ngụm hồng trà, sau đó nhìn thẳng vào anh với ánh mắt nghiêm túc, “Có thể đi Kyoto với tôi không?”

Khoảnh khắc ấy, Masaya kinh ngạc đến độ suýt nữa không thở nổi.

Anh không thể giấu được vẻ ngạc nhiên, trong chớp mắt, vô số ý nghĩ bay lượn nháo nhào trong trí óc. Lời mời này nghĩa là thế nào? Kyoto có thể đi về trong ngày, chị ta có định ở lại đó không? Nếu ở lại, chắc là thuê riêng phòng chứ? Còn nữa, tại sao chị ta lại muốn đi Kyoto?

"Mùa đông ở Kyoto cũng đẹp lắm đấy, nhưng tại sao chị lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này?" Masaya gắng hết sức tỏ ra tự nhiên, "Đi Kyoto làm gì vậy?"

"Kyoto có nhiều danh lam thắng cảnh, như là chùa Kim Các Tự, chùa Thanh Thủy, còn cả Sagano nữa."

"Đúng thế thật, nhưng..."

Thấy Masaya nghi hoặc ra mặt, dường như Yorie cảm thấy rất thú vị. "Nói thật với anh, tôi muốn đến đó điều tra một chuyện, muốn anh đi cùng với tôi." Nét mặt chị ta đã nghiêm túc trở lại.

"Điều tra gì?"

"Có thể nói là điều tra về một người, nhưng không phải nhân vật trong lịch sử đâu."

"Một người mà tôi không quen biết?"

"Phải..." Yorie nghĩ ngợi một thoáng, rồi nói: "Có thể nói là anh không biết gì về cô ta. Thoạt tiên, tôi định đi cùng với cô ta cơ, nhưng rồi lại thôi. Xin lỗi, cứ úp úp mở mở với anh thế này."

"Chị không muốn nói thì không cần nói cũng được, nhưng đúng là tôi rất muốn biết."

"Anh cứ đi với tôi thì sớm muộn cũng hiểu thôi, nhưng giờ vẫn chưa thể nói được. Xét trên phương diện nào đó, thế là vạch áo cho người xem lưng."

"Người nhà của chị à?"

"Chuyện này thì, cũng không tiện nói." Yorie cầm chén trà lên mỉm cười.

Masaya tin chắc, người mà Yorie muốn điều tra chính là Mifuyu. “Chị định đi nơi nào ở Kyoto?”

“Ừm, vấn đề là ở đây đấy, tôi muốn đi khu Sanjo xem thế nào trước.”

“Sanjo?”

Masaya hồi tưởng lại. Anh từng nghe Mifuyu kể cô sinh ra ở Kyoto, nhưng tình hình cụ thể thì không biết gì cả. Lúc trước, họ cũng nhiều lần nói tới chủ đề này nhưng hình như cô không muốn nhắc nhiều đến nó, Masaya cũng không gặng hỏi. Anh nhớ, cô có lần nhắc đến địa danh Sanjo này.

“Sao thế? Không muốn đi cùng bà già như tôi hả?” Yorie nhướng mắt lên hỏi.

Nhìn vẻ mặt của chị ta, Masaya có cảm giác mình đang phải đối diện với một lựa chọn quan trọng. Chị ta đang thăm dò. Nếu lần này mà khéo léo từ chối, ắt hẳn sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của chị ta, sau này chị ta sẽ không bao giờ đưa ra những lời rủ rê như thế nữa. Chẳng những vậy, những cuộc hẹn hò sau giờ học làm gốm hẳn là cũng bị hủy bỏ.

“Còn phải xem đi lúc nào nữa.” Anh cân nhắc một lúc rồi nói, “Chị biết rồi mà, tôi đang thất nghiệp, ngày nào cũng phải đến trung tâm giới thiệu việc làm, nếu họ nói có công ty nào đang muốn tuyển người như tôi, chắc chắn tôi sẽ phải lập tức chạy đến đó ngay, những chuyện khác đành phải tạm gác sang một bên đã.”

“Nếu đúng thế, tôi có thể thay đổi lịch trình, không được à?”

“Không, không phải thế.”

“Vậy thì…” Yorie nhìn Masaya với ánh mắt dò hỏi, mặc dù miệng chị ta vẫn mỉm cười, song ánh mắt lại hết sức nghiêm túc. Hiển nhiên, ngoài việc điều tra Mifuyu, chị ta đã phát hiện ra một mục đích khác của chuyến đi Kyoto lần này.

Đã không còn đường rút nữa. Masaya thầm quyết tâm, mỉm cười gật đầu. “Vậy thì cùng đi Kyoto đi.”

“Hay quá.” Đến giờ, ánh mắt Yorie mới toát lên vẻ hân hoan, khóe mắt nhăn lại vì cười.

Chia tay với Yorie, Masaya đi xe điện ngầm về nhà. Khi xuống tàu ở ga Hikifune, anh vốn định đi thẳng về nhà, nhưng nửa đường lại đổi ý, rẽ sang một hướng khác.

Biển hiệu của quán Okada hiện ra trước mắt. Đến cửa quán, anh lại dừng bước, vì ý thức được cách ăn mặc của mình hôm nay không giống với ngày thường.

Để lần sau vậy... vừa nghĩ tới đây, cửa quán đã lạch xạch mở ra. Yuuko mặc áo len bước ra ngoài, có vẻ như cô định sửa lại thực đơn viết trên tấm bảng đen ngoài cửa. Cô lập tức nhận thấy Masaya, cặp mắt vốn đã to trợn tròn lên trông còn to hơn nữa, cô chóp chớp mắt mấy cái: “Anh Masaya?”

“Ừm.” Anh ta cất tiếng chào.

“Sao lại ăn mặc kiểu này? Oách quá, suýt nữa thì em không nhận ra anh rồi.” Yuuko chạy về phía Masaya, quan sát một lượt từ đầu đến chân, sau đó bật cười khúc khích: “Cảm giác không giống anh lắm.”

“Không hợp với tôi à?”

“Cũng không phải... cảm giác anh ăn mặc như thường ngày đẹp hơn.”

“Quả nhiên là thế.” Anh cởi bỏ cà vạt.

“Em đùa anh đấy, mặc bộ này đẹp lắm. Anh đi đâu đấy? Phỏng vấn à?”

“Ừ, gần như vậy.” Anh bỏ chiếc cà vạt đã vo thành viên vào túi áo vest.

“À, anh định vào quán nhà em đúng không?” Yuuko nhắm lấy ống

tay áo anh ta, “Mau vào đi.”

Masaya bị Yuuko kéo vào quán Okada.

Trong quán chỉ có ba bàn khách. Bàn trong góc vẫn còn trống, anh liền ngồi xuống chỗ đó. Yuuko vào bếp, hình như đang nói chuyện gì đó. Bố cô bước ra ngoài, khẽ chào hỏi Masaya. Masaya chỉ lặng lẽ cúi đầu đáp lại.

Yuuko để khăn bông và đĩa thức ăn khai vị vào khay bưng ra, Masaya gọi một đĩa rau củ tổng hợp và bia. Cô gật đầu tỏ ý đã hiểu, rồi lại quay vào bếp. Nhìn theo bóng cô khuất hẳn bên trong, anh vừa lấy đôi đũa sử dụng một lần ra gắp thức ăn, vừa đảo mắt nhìn quanh trong quán. Tấm bảng đen viết tên món ăn, cái bàn đã cũ, tivi đặt trong góc, mọi thứ đều hệt như trước đây. Một người đàn ông nhìn có vẻ là thợ thuyền gì đấy đang tự rót tự uống, hình như vừa mới tan ca làm việc. Ngay cả cảnh tượng ấy cũng khiến Masaya có cảm giác thân thiết.

Anh thầm nghĩ, nơi như thế này mới thuộc về mình. Chẳng có ham muốn gì lớn lao, mọi người đổ mồ hôi làm việc vì những niềm hạnh phúc nhỏ bé hằng ngày, rồi gột sạch mệt mỏi bằng một cốc bia... cuộc sống như vậy mới thích hợp với mình. Bộ đồ này là cái gì chứ? Đây không phải trang phục của mình. Có phải trẻ con ngày Tết đâu, còn định mặc bộ đồ hoa hòe hoa sói này đến bao giờ nữa... Masaya cởi bỏ áo khoác, vò thành một đống để trên chiếc ghế bên cạnh.

Yuuko bưng bia và đồ ăn ra. “Ủa, anh Masaya, anh không lạnh ạ?”

“Không sao, hơi mỏi vai chút thôi.”

Thấy Masaya cầm cốc lên, Yuuko liền rót bia cho anh. Anh ngước lên nhìn gương mặt cô.

“Gì thế ạ?” Cô hơi ngượng ngùng hỏi.

“Không có gì.”

“Anh Masaya này... anh mới đi học làm đồ gốm ạ?” Cô cầm chai bia,

hỏi.

Masaya vừa uống một ngụm bia vào miệng, suýt chút nữa thì sặc. “Đồ gốm à?”

“Lần trước không phải anh đi đến đó ư?”

“À...”

Hôm đó, Masaya không nhắc gì đến chuyện học làm gốm, vậy mà cô lại biết trong tòa nhà đó có lớp học làm gốm, còn biết anh tham gia học ở đó. Quả nhiên Yorie nói không sai, xem ra, Yuuko đã đợi anh ta bên ngoài ngay từ đầu.

“Đi cho thư thái đầu óc.” Masaya mỉm cười lấp liếm, “Có người rủ tôi đi...”

“À, có phải người phụ nữ đi cùng anh hôm ấy không?” Yuuko nhìn anh với ánh mắt dò hỏi.

“À, đúng vậy.”

“Không ngờ anh Masaya cũng quen biết người như thế, cảm giác giống như là bà chủ ở đâu ấy nhỉ?” Mặc dù nói với giọng đùa cợt, song hai bên gò má của cô lại cứng đờ ra.

“Cũng không quen thân lắm.”

“Trông đâu có giống vậy, cảm giác hai người rất thân thiết mà.”

“Đừng nói thế chứ, bà thím ấy hơn tôi nhiều tuổi lắm.”

“Nhưng cảm giác rất có phong thái.” Yuuko lại rót đầy cốc bia cho anh, “Mà cũng chẳng có gì đâu.” Nói đoạn, cô đi vào trong bếp.

Masaya gắp thức ăn, mùi vị rau củ tổng hợp giống hệt như trước đây, có vị của gia đình. Anh vừa ăn vừa uống bia, nghĩ về phản ứng của Yuuko khi nãy. Có lẽ cô đang ghen, chuyện này thì chẳng liên quan gì đến tuổi tác của phụ nữ cả. Anh thân mật ở bên cạnh một người phụ nữ xa lạ, gặp nhau ở một thế giới mà Yuuko không hề biết đến, thế nên Yuuko cảm thấy ghen tị.

Masaya thầm nghĩ, phản ứng của Yuuko là rất bình thường. Trông thấy người mình cảm mến thân mật với người khác giới, trong lòng không thể nào cảm thấy thoải mái được, chắc chắn cô sẽ dằn vặt, sẽ liên tưởng lung tung. Nhưng Mifuyu chẳng bao giờ có biểu hiện như thế.

Lúc thanh toán, Yuuko lại đi tới. Masaya vừa trả tiền vừa hỏi: "Yuuko, cô sinh ra và lớn lên ở đây đúng không, cả tiểu học lẫn trung học đều học ở khu vực này à?"

"Vâng, trường tiểu học thì ngay bên cạnh, trường trung học cũng chỉ cách có năm phút đi bộ. Nhà không có tiền cho em đi học trường tư."

"Con cũng chẳng thông minh đến mức đi học được trường tư đâu." Trong bếp vọng ra giọng nói của mẹ cô.

Yuuko lè lưỡi: "Sao anh lại hỏi chuyện này?"

"Không sao cả, chỉ là muốn biết thế thôi." Masaya trả tiền xong, cảm ơn rồi ra khỏi quán ăn.

Yuuko lập tức đuổi theo. "Anh Masaya, sau này nhớ thường xuyên ghé đây nhé."

"Ừ." Anh lại cảm ơn lần nữa.

Về đến nhà, Masaya tức khắc cởi bộ vest ra, thay chiếc áo cộc vẫn mặc thường ngày, bật tivi lên, châm một điếu thuốc. Anh vừa hút thuốc, vừa ngẩn ngơ nhìn màn hình, xem mà chẳng có gì nhập vào đầu.

Yuuko nói với mình tất cả mọi chuyện.

Masaya tự nhủ, so sánh ra, có lẽ mình còn hiểu Yuuko hơn là Mifuyu. Cha mẹ Yuuko là người thế nào, cô lớn lên trong một gia đình ra sao, sinh sống trong một thành phố kiểu gì, mặc dù không phải cố ý nghe ngóng, song mọi thứ đều hết sức rõ ràng, thậm chí anh còn đoán được cả trình độ nấu ăn của cô nữa.

Mifuyu thì sao? Điều anh biết, chỉ là chuyện cô từng gặp nạn trong trận động đất ấy. Cha mẹ đã mất của cô là người thế nào? Thành phố mà cô lớn lên như thế nào? Anh hoàn toàn không biết. Dù vậy, cả đời này anh vẫn muốn cùng cô chung sướng khổ, sẻ chia số phận.

Chúng ta là những kẻ bất bình thường, điên rồi... Masaya dụi tắt điếu thuốc mới hút một nửa vào gạt tàn.

Đúng lúc này, điện thoại di động đổ chuông, màn hình không hiển thị số người gọi.

“Em về rồi à?” Masaya biết là ai gọi tới, bèn hỏi thẳng.

“Ừ, vừa mới về.” Quả nhiên là Mifuyu, “Em xin lỗi, hôm nay khiến anh bị bất ngờ.”

“Làm anh giật cả mình, em định làm gì vậy?”

Ở đầu dây bên kia vẳng lại tiếng Mifuyu đang cười. “Em cảm thấy cần phải làm một chuyện gì đó rồi, đây chỉ là bước đầu thôi.”

“Bước đầu? Chuyện gì vậy?”

“Tiếp sau đây chị ta sẽ bắt đầu có quan hệ thân thiết với một người đàn ông trẻ tuổi, em tình cờ biết được chuyện này. Nói cụ thể hơn, là tình cờ gặp lúc hai người cùng ra khỏi khách sạn. Khi ấy, nếu em lại biết người đàn ông đó thì hiệu quả uy hiếp đối với Yorie hẳn là sẽ lớn hơn nữa.”

Masaya ậm ừ. Bản thân anh cũng thấy cô nói có lý, rồi lại một lần nữa kinh ngạc trước phân tích lạnh lùng mà thấu suốt của Mifuyu.

“Phía anh thế nào? Có tiến triển gì không?” Mifuyu hỏi.

Nếu nói cho cô biết chuyện Yorie mời anh đi du lịch, hẳn là cô sẽ rất vui vẻ, bảo rằng nhất thiết không được bỏ lỡ cơ hội này. Nếu cô biết, nơi họ định tới là Kyoto, cô sẽ phản ứng ra sao? Chắc cô sẽ nhận ra mục đích của chuyến đi này nhắm vào mình, và có lẽ sẽ có biện pháp đáp trả tương ứng.

Masaya hiểu rất rõ, cần phải nói chuyện Yorie mời mình đi du lịch với cô. Mifuyu gọi điện thoại cho anh chính là vì lý do này...

Mifuyu gọi điện cho mình, không phải vì cô ấy muốn nói chuyện với mình.

“A lô, sao rồi? Không có tiến triển gì cả à?” Mifuyu thúc giục.

Masaya điều chỉnh lại nhịp thở, cố gắng chú ý sao cho giọng điệu mình không có gì thay đổi. “Sau triển lãm kimono thì uống cà phê ở quán cà phê trong khách sạn. Có vậy thôi.”

“Ồ, thế có hẹn thời gian buổi gặp tiếp theo không?”

“Không, bảo là đợi điện thoại của chị ta.”

“Không ngờ chị ta lại cẩn thận như vậy. Đưa anh đến cả triển lãm kimono rồi, cứ tưởng chị ta đã to gan lắm rồi chứ.”

“Có khi vì gặp em, nên mới trở nên cẩn trọng như vậy.”

“Có lẽ, nhưng mà, chỉ là vấn đề thời gian thôi, đảm bảo trăm phần trăm chị ta sẽ chủ động mời mọc anh, nhất định đừng bỏ lỡ cơ hội.”

“Nếu chị ta có mời.”

“Đương nhiên là sẽ mời, anh phải tin em chứ. Thế, liên lạc sau nhé.”

Mifuyu gác máy. Masaya nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại di động lặng ngắt, hồi lâu sau mới vứt nó sang bên cạnh.

Chương 9

.1.

Những chiếc xe đậu trên đường khiến con đường vốn đã chật hẹp lại càng thêm chen chúc, nhưng chiếc xe tải vẫn đi sát sạt qua bên cạnh xe tắc xi, người phụ nữ trung niên đi xe đạp chở đầy đồ trong giỏ xe vẫn muốn len qua mé bên trái chiếc tắc xi, tài xế tắc xi thì vẫn thản nhiên đạp ga.

“Đường chật quá.” Kato không kìm được, buột miệng thốt lên.

“Thế đấy, thế này là bình thường mà.” Tài xế đanh mặt lại nói. Kato lên tắc xi ở ga Tennoji, nếu đi tàu điện từ đó thì cũng chỉ đi có hai ga. Ông vốn tưởng tài xế chê đường gần quá nên không vui, đến lúc xuống xe mới biết không phải như vậy.

“Đi đường tắt mà lại tốn nhiều thời gian, xin lỗi ông.” Tài xế vừa tìm tiền lẻ vừa nói.

“Không có gì.” Kato nói rồi ra khỏi xe, cảm giác thật dễ chịu. Ông liếc nhìn tên công ty của chiếc tắc xi vừa đi khỏi, âm thầm cười nhăn nhó. Người Osaka giỏi làm ăn chính là thể hiện ở những điểm như thế.

Dò bản đồ đi một lúc, ông liền phát hiện ra tòa nhà hai tầng mà mình muốn tìm. Tầng một là cửa hàng tiện lợi, không có bãi đậu xe, trước cửa hàng để đầy xe đạp, chắc là của những người đi tàu điện ở ga Momodani gửi lại.

Ông lên tầng hai, ấn chuông cửa căn hộ số 205. Lớp sơn trên cửa đã có nhiều chỗ bong tróc, những chỗ hở ra đã gỉ sét, trên biển tên đề chữ “Nagai”.

Trong nhà vọng ra tiếng phụ nữ đáp lời. Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ tầm bốn tư bốn nhăm tuổi, sắc mặt vàng vọt ngẩng đầu lên nhìn Kato qua khe cửa. Sợi dây xích cửa bên dưới vẫn chưa tháo ra.

“Tôi là Kato, hôm qua đã gọi điện tới cho chị.” Ông cố gắng rặn ra một nụ cười, “Chị chưa nghe anh nhà nói lại ạ?”

“Ông ở Tokyo đến phải không?”

“Tôi làm ở Sở cảnh sát.” Kato cho chị ta xem giấy tờ.

“Có nghe nói, nhưng nhà chúng tôi và nhà Shinkai cũng không thân nhau lắm.”

“Hôm qua chồng chị cũng nói vậy, nhưng tôi vẫn muốn...” Ông tiếp tục nở nụ cười.

“Ồ, vậy à...” Bà chủ nhà Nagai có vẻ do dự, đóng cửa lại, tháo dây xích, sau đó lại mở cửa ra. Bà ta hình như không có ý định mời Kato vào nhà, chỉ đứng chỗ sảnh chờ nhìn ông, “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Kato bước vào rồi thuận tay đóng cửa lại. Ông không muốn để người khác nghe thấy, nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì lạnh. Nghe nói, mùa hè ở Osaka nóng hơn Tokyo rất nhiều, xem ra mùa đông ở đây cũng lạnh hơn nhiều.

“Chị từng sống ở chung cư Asahi Heights?”

“Ông nói là hồi ở Nishimiya? Đúng thế.”

“Bên cạnh là nhà vợ chồng Shinkai?”

“Đúng thế, nhưng cũng không nói chuyện gì với nhau, cùng lắm là chạm mặt thì chào nhau một tiếng thôi.”

“Trước khi trận động đất xảy ra thì sao? Có nói chuyện gì với ông Shinkai... hay là bà Shinkai không?”

“Ông nói là trước khi trận động đất xảy ra ư...” Bà ta sầm mặt lại, có lẽ là ngại trả lời quá phiền phức, nhưng chủ yếu là do phản ứng với từ “động đất” này. Cả khu chung cư bị sập, họ không có nhà mà về, giờ hình như đã yên ổn ở đây, nhưng chắc chắn đã phải nếm khá nhiều khổ sở.

“Thật xin lỗi, khiến chị nhớ lại những chuyện không vui trong quá khứ rồi.” Kato chân thành xin lỗi tự đáy lòng.

“Đã quên nhiều rồi, có nhiều người cảnh ngộ còn thê thảm hơn chúng tôi nữa. Tuy nhà bị sập, nhưng đó không phải nhà của chúng tôi, tổn thất nhỏ thôi.” Ánh mắt bà nội trợ đầy vẻ thương cảm dành cho những người khác. “À đúng rồi, nghe nói hai vợ chồng nhà Shinkai đều đã qua đời.”

“Vâng.”

“Thật bất hạnh... lúc ấy còn chẳng kịp thắp cho họ nén nhang, chỉ mải chạy vạy khắp nơi tìm chỗ lánh nạn thôi.”

“Hẳn là như vậy.”

“Nói đến đây tôi mới sực nhớ ra, đúng là tôi từng nói chuyện với bà Shinkai, mặc dù không nhớ rõ có phải trước hôm xảy ra động đất một ngày hay không. Lúc nghe tin bà ấy qua đời, tôi còn thầm nhủ, đó là lần cuối cùng tôi nói chuyện với bà ấy.”

“Hai người nói chuyện gì?”

“Chuyện con gái bà ấy. Tôi nhớ bà ấy bảo tối hôm đó con gái sẽ về nhà, sẽ sống chung với họ một thời gian, nhờ tôi để ý giúp, bà ấy còn nói để hôm sau cô con gái sang chào tôi nữa.”

“Tối hôm đó? Vậy cô ấy có sang chào hỏi chị không?”

“Không, chuyện này thì...” Bà Nagai tựa như đang nhìn về nơi nào đó xa xăm, một lát sau mới gật mạnh đầu, đáp: “Đúng rồi, không nhầm được, ngày hôm sau là xảy ra động đất, cuối cùng không gặp được cô con gái nhà ấy.”

“Nói vậy thì, chị cũng không biết cô con gái nhà ấy có về hay không?”

“Không, tôi nghĩ chắc hẳn là đã về rồi. Chồng tôi bảo từng trông thấy cô ấy ở chỗ lánh nạn, tôi còn nhớ tối hôm trước nhà họ thỉnh

thoảng lại vẳng sang tiếng chuyện trò, như là đang vui vẻ lắm vậy. Vợ chồng nhà Shinkai bình thường rất lặng lẽ, trước đấy nhà họ chưa bao giờ vẳng ra tiếng nói chuyện như thế cả."

Trong đầu Kato hiện lên hình ảnh một gia đình ba người đang vui vẻ nói cười.

"Vốn dĩ đang hạnh phúc là thế, không ngờ ngày hôm sau lại xảy ra động đất, chẳng hiểu Thượng đế và Bồ tát đi đâu hết cả rồi." Bà Nagai nghiêng nghiêng mặt, "Cô con gái nhà họ cũng thảm thật, vừa mới ở bên cha mẹ được một đêm thì đã mất cả hai người."

"Chị có nghe nói chuyện gì khác về cô con gái nhà Shinkai đó không?"

"Chuyện khác thì không có..." Bà Nagai dường như sực nhớ ra gì đó, "À phải rồi, hình như tôi có nghe bà Shinkai kể là cô con gái ở nước ngoài trở về."

"Nước ngoài? Ở đâu?"

"Tôi cũng không hỏi rõ, nghe đâu là đi du lịch một thời gian dài."

"Du lịch?"

"Ừm, ông cảnh sát này." Bà Nagai hơi hạ cằm xuống, đảo mắt, "Nhà Shinkai ấy đã gặp chuyện gì vậy?" Ánh mắt bà ta đầy vẻ tò mò.

"Cũng không có gì, tôi đang điều tra một vụ án, nhưng không có liên quan trực tiếp với ông Shinkai. Chị bận rộn thế này mà còn làm phiền, thật ngại quá." Rồi không để bà ta hỏi thêm câu gì nữa, Kato mở cửa, tự nhủ, may mà chị ta không cho mình vào nhà.

Kato ra khỏi tòa nhà, đang định lấy bao thuốc trong túi áo thì chiếc điện thoại di động để trong túi khác đổ chuông. Ông tặc lưỡi, rút máy ra, quả không ngoài dự đoán, người gọi tới là Nishizaki.

"A lô." Ông nghe máy mà tâm trí vẫn để ở nơi khác.

"Anh đang ở đâu?" Nishizaki rõ ràng đang rất bối rối.

“Cậu có thể về trước.”

“Thế sao được? Cần phải chào hỏi bên Sở cảnh sát Sonezaki ở Osaka một tiếng chứ.”

“Tôi không có mặt cũng chẳng sao đâu mà.”

“Cấp trên mà biết anh không có mặt, thể nào cũng bị ăn mắng. Lần này đã khiến bên Osaka họ thêm phiền phức, cấp trên vốn đã chẳng vui vẻ gì rồi.”

“Biết làm sao được, ai bảo thủ phạm chết ở Osaka?”

“Tóm lại là xin anh đến Umeda trước đã, anh đã biết chỗ hẹn gặp chưa?”

“Biết rồi.”

“Nhờ anh đấy ạ.” Nishizaki buông một câu rồi ngắt máy. Bình thường, chàng thanh niên này rất nghe lời Kato. Ông thầm nghĩ, nếu để anh ta nổi cáu lên nữa thì không hay.

Lần này là mượn cớ công việc để tới Osaka. Một gã giết người cướp của ở Edogawa bị chết cóng trên đường phố ở Osaka, trong đồ đạc mang theo có cả tang vật của vụ cướp, nên nhanh chóng tra ra được thân phận của hắn. Nghi phạm chạy đến Osaka có lẽ là vì người bị hại có vé tàu Shinkansen đi Osaka. Tên này chắc cũng không có mục tiêu gì, chỉ là muốn chạy đi càng xa càng tốt. Tình cờ tổ của Kato lại phụ trách vụ án này, ông bèn chủ động xin đi công tác ở Osaka. Tất nhiên, ông còn có mục đích khác.

Năm ngoái, ông đã đi Kansai hai lần, đều là tranh thủ thời gian nghỉ phép.

Đầu tiên, ông tìm kiếm những người cư trú ở chung cư Asahi Heights nơi vợ chồng Shinkai từng sinh sống. Sau khi thăm dò bên môi giới nhà đất, ông biết được hầu hết những người đó đều đã dạt đến Osaka. Người thuê nhà dễ di chuyển hơn là người đã có nhà cửa, họ thà dạt lên mạn Osaka về cơ bản không bị ảnh hưởng của trận động

đất còn hơn là ở lại Nishimiya hay Kobe mà chẳng tìm được việc làm.

Ông tìm được mấy người, hỏi han tình hình, ai cũng nói vợ chồng Shinkai là những người rất thật thà và yên phận. Mọi người đều nói, hai vợ chồng nhà này hễ gặp ai sống trong cùng tòa nhà đều sẽ chào hỏi rất lịch sự, nhưng không ai nghe nhắc đến chuyện về cô con gái của họ cả.

Kato cũng đã đến trụ sở chính của công ty ở Osaka mà Shinkai từng làm việc. Xét tới khả năng đối phương chắc chắn sẽ cảnh giác khi người của Sở cảnh sát đột nhiên ghé qua, Kato quyết định đưa vụ án mất tích của Soga Takamichi ra trước.

Người tiếp chuyện Kato tên là Kanzaki, trước từng làm việc cùng bộ phận với Soga, nghe nói tay Kanzaki này vào công ty trước Soga hai năm. Kanzaki biết chuyện Soga mất tích, nhưng không cung cấp được manh mối gì. Kato tỏ vẻ thất vọng. Tuy nhiên, ông sớm đã đoán trước kết quả này nên trong lòng cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Kỳ nghỉ phép thứ hai, Kato đi Kyoto, định tìm hiểu về nơi gia đình Shinkai từng sinh sống. Kyoto cũng đã thay đổi rất nhiều. Ông tra được địa chỉ nơi ở cũ của nhà Shinkai trong tòa thị chính thành phố Nishimiya, nhưng cũng tốn khá nhiều công sức mới tìm được đến chỗ đó, vì nhà Shinkai đã chuyển đi từ hơn chục năm trước.

Ở Kyoto, Kato tra ra được một sự thật kinh người.

.2.

Masaya đợi ở chỗ cái chuông bạc* trong nhà ga Tokyo chừng mười phút, đang định hút điếu thuốc thì Yorie xách túi LV bước ra từ phía sau một cây cột.

Địa điểm hẹn nhau mang tính biểu tượng của nhà ga Tokyo, được dựng từ năm 1968.

“Tôi xin lỗi, lúc sắp ra khỏi cửa lại nhớ ra bao nhiêu là việc.”

“Chị đã báo chuyện đi du lịch này với người nhà chưa?”

Yorie lắc đầu. “Bình thường tôi cũng sống một mình, không cần phải báo cho ai hết. Kể cả không ở Tokyo vài ba ngày thì cũng không ai chú ý đâu. Thế thành ra lại thoải mái thuận tiện hơn.” Nghe như thể chị ta đang ngấm ngầm ám chỉ mình và chồng cơ bản đã không còn liên hệ gì với nhau nữa. Chị ta cúi nhìn đồng hồ đeo tay, “Thôi chết, phải nhanh lên mới được.” Đã sắp đến giờ tàu Shinkansen khởi hành.

Trên con tàu mang tên Hikari đã tiến vào nhà ga, hai người ngồi sánh vai nhau. Với Masaya, đây là lần đầu tiên từ thuở cha sinh mẹ đẻ anh ngồi ở khoang hạng nhất. Mà vốn dĩ kinh nghiệm du lịch của anh cũng vô cùng ít ỏi.

Yorie có vẻ đã quen với việc đi xa. Tuy đến muộn so với giờ hẹn, song chị ta đã chuẩn bị đầy đủ cơm hộp, đồ uống để ăn trên tàu, còn mua cả bia lon cho Masaya nữa.

“Cũng nhiều người thật đấy.” Không lâu sau khi con tàu xuất phát, Masaya đảo mắt nhìn xung quanh, hạ giọng nói. Toa tàu đã kín đến tám phần mười.

“Buổi sáng có nhiều nhân viên công ty, buổi chiều vào giờ chẳng

sớm chẳng muộn thì chẳng có ai cả.”

“Tình hình kinh tế sa sút mà người ngồi khoang hạng nhất vẫn nhiều nhỉ.”

“Cũng không tốn bao nhiêu tiền, chắc chắn là muốn tiêu hoang một chút thôi.” Yorie kéo bàn ăn ra cho Masaya, bày đồ ăn đồ uống lên trên.

Masaya nghĩ, những người xung quanh sẽ nghĩ gì về hai bọn họ? Một người phụ nữ đứng tuổi và một gã đàn ông trẻ. Gã trai trẻ không mặc vest không đeo cà vạt, sáng sớm đã uống bia. Người phụ nữ trông có vẻ giàu có. Bà nhà giàu và tình nhân trẻ tuổi của bà ta... trong đầu Masaya hiện lên hình ảnh cũ rích ấy. Những nhân viên công ty ở xung quanh họ dường như không ai để tâm đến người khác, ngay cả hai người phía bên kia lối đi cũng thế, một thì cắm mặt xem tài liệu công việc, người còn lại dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Masaya nhớ lại gương mặt những người bạn học giỏi thời cấp II và cấp III. Giờ có lẽ họ đã thành những nhân viên công ty như thế này, chắc là nhiều người đã lập gia đình, cắt giảm biên chế, trừ lương... dẫu rằng họ lúc nào cũng lo lắng về những việc ấy, nhưng rồi cũng sinh tồn được trong cái xã hội hiện đại này. Masaya có cảm giác chỉ có mình mình sống trong một thế giới dị dạng... không có công việc, song lại chẳng phải lo lắng chuyện ăn ở, vì mọi thứ đã có Mihiyu chu cấp.

“Có bia, uống không?” Yorie nghiêng đầu hỏi.

“Không chị ạ.” Masaya từ chối. Thực ra anh muốn uống, song lại ngại tiếng giật nắp lon bia sẽ vang đến tai những người đàn ông ở xung quanh.

“Anh nói chuyện với tôi lúc nào cũng giữ lễ như thế.” Yorie đột nhiên nói bâng quơ.

“Dạ?”

“Anh xem đấy, khi nói chuyện với tôi, anh luôn dùng kính ngữ.”

“Đâu có, à thì...” Anh mỉm cười, “Chị Kurata là bề trên của tôi, vả lại chị còn giúp đỡ tôi rất nhiều nữa.”

“Bề trên cái gì mà bề trên, chỉ nên nói là người nhiều tuổi hơn anh chút thôi.” Yorie trợn mắt lên nhìn anh, nhưng hình như không có vẻ gì là không vui, “Lúc nào đến Kyoto, mong anh cố gắng nói bằng tiếng vùng Kansai nhé.”

“Dạ?”

“Lúc hỏi thăm người ta, nếu dùng tiếng bản địa thì đối phương sẽ không quá đề phòng.”

“Tiếng Kyoto và Nishimiya có hơi khác nhau một chút.”

“Vậy à? Khác nhau như thế nào?”

“Tôi cũng không nói rõ được... tóm lại là hơi khác nhau.”

“Nhưng nhìn chung vẫn là tiếng vùng Kansai, dẫu sao thì cũng dễ được người ta tin tưởng hơn là người Tokyo.”

“Việc này thì...” Masaya hơi nghiêng đầu, anh thấy chuyện không đơn giản như vậy, nhưng ngại phiền phức nên cũng chẳng buồn phản bác, “Đến đấy rồi sẽ phải hỏi thăm rất nhiều người ạ?”

“Có lẽ thế, cũng không còn cách nào khác để điều tra.”

“Chị nói là muốn điều tra một người, người đó từng sống ở khu Sanjo ở Kyoto?”

“Hình như hồi trước từng sống ở đó, tôi muốn tìm lại ngôi nhà người đó sinh sống trước đã.”

“Có biết địa chỉ hồi ấy không?”

“Chỉ biết là ở Sanjo thôi.”

“Gì cơ? Chị định tìm từng nhà một à? Không thể làm thế được đâu. Vả lại, giờ người ta đã không còn sống ở đó nữa rồi, khu Sanjo cũng rộng lắm.”

“Tôi có manh mối.” Chị ta lấy trong túi ra một cuốn sổ nhỏ, mở sổ

cúi đầu xem các ghi chép trong đó. “Năm Showa thứ 54* tốt nghiệp trường tiểu học Sanjo, năm Chiêu Hòa thứ 57* tốt nghiệp trường trung học cơ sở Sanjo số 1...”

Tức năm 1979.

Tức năm 1982.

“Lý lịch của người đó à?”

“Đúng vậy.” Chị ta gật đầu, “Trung học phổ thông và đại học thì không rõ. Nếu muốn xác định khu vực gia đình đó sinh sống, vẫn phải đến trường tiểu học và trung học cơ sở xem. Tên trường như vậy, hình như đều là trường công lập.”

“Ý chị là cần phải điều tra cả khu vực quanh hai ngôi trường đó à?”

“Tôi biết như vậy cũng không dễ dàng,” Yorie gấp cuốn sổ lại, bỏ vào trong túi, “nhưng chẳng có cách nào khác cả.”

“Không biết địa chỉ hiện tại của người đó à? Nếu biết được, liệu có thể tra ngược trở lại hay không?”

“Địa chỉ hiện tại thì có biết, nhưng muốn tra ngược cũng chỉ được mức độ nào đó mà thôi. Nếu đã chuyển nhà vài lần thì khó điều tra lắm. Trên thẻ căn cước cũng chỉ đăng ký địa chỉ gần nhất thôi.”

Masaya gật đầu. Đúng là Mifuyu đã chuyển nhà mấy lần. Trước khi kết hôn với Akimura, cô sống trong khu căn hộ ở khu Monzen Nakacho, trước đó lại từng chuyển đến căn hộ của bố mẹ ở Nishimiya, nhưng Masaya nghe nói, địa chỉ trên thẻ căn cước của cô ở Hatagaya. Không ngờ Yorie lại nghĩ ra cách điều tra từ trường tiểu học và trung học, quả là ghê gớm. Hẳn chị ta đã lấy được sơ yếu lý lịch của Mifuyu thông qua Hanaya.

“Vẫn không thể nói cho tôi biết tên của người đó à? Sau khi đến nơi, nếu cần phải hỏi han nhiều nơi, chắc chắn sẽ phải nói tên ra mới

được.”

Yorie thở dài: “Cũng không phải không thể nói cho anh biết.”

“Nếu chỉ cần tôi ở trong phòng đợi thì lại là chuyện khác.”

“Không thể thiếu anh được.” Chị ta mỉm cười, “Nói cho anh biết họ của người đó trước nhé, Shinkai, chữ ‘tân’ là ‘mới’, chữ ‘hải’ là ‘biển’. Tôi muốn tìm địa chỉ mà Shinkai từng sinh sống.”

“Họ... Shinkai?”

“Họ này tương đối hiếm gặp, tôi nghĩ chắc là dễ tìm.”

“Đúng vậy.” Masaya gật đầu phụ họa, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Mặc dù cái tên này đã nằm trong dự đoán, nhưng khi Yorie nói ra, anh vẫn thấy hơi căng thẳng. Anh không muốn Yorie phát hiện ra sự thay đổi trên nét mặt mình.

Có vẻ Yorie không biết nơi cha mẹ Mifuyu từng sinh sống, cùng lắm cũng chỉ biết là gia đình cô gặp nạn trong trận động đất ở Nishimiya chứ không biết địa chỉ cụ thể, bằng không lần này chị ta đã đi Nishimiya rồi.

Cảnh tượng Mifuyu đứng bên cạnh đống đổ nát của khu nhà bị sập đột nhiên hiện ra trước mắt anh. Bốn năm đã trôi qua. Lúc mới gặp, có nằm mơ Masaya cũng không nghĩ mình sẽ cùng cô đến Tokyo. Giờ nghĩ lại, từ sau khi tới Tokyo, đây mới là lần đầu tiên anh đi tàu Shinkansen.

Hai tiếng rưỡi sau, Masaya và Yorie ra khỏi nhà ga Kyoto, cất hành lý vào tủ gửi đồ trả tiền theo giờ rồi đi về phía hàng chờ tắc xi.

“Mấy năm rồi không đến đây, thay đổi nhiều thật đấy.” Yorie đưa mắt nhìn xung quanh nhà ga, “Bao lâu anh không đến Kyoto rồi?”

“Mười năm rồi,” Masaya trả lời, “thế nên không thể làm hướng dẫn viên cho chị được.”

“Đành chịu vậy, hai chúng ta cứ vừa đi vừa tính thôi.” Tâm trạng

Yorie có vẻ rất thoải mái.

Sau khi lên tắc xi, chị ta đưa bản đồ Kyoto cho tài xế xem, nghe hai người nói chuyện thì biết chị ta muốn đến trường tiểu học Sanjo. Hình như Yorie muốn điều tra vị trí có trường tiểu học trước.

“Vấn đề là, vẫn chưa rõ tình hình khu xung quanh trường học thế nào.” Khi chiếc xe chuyển bánh, Yorie nói, “Vậy nên tôi muốn lấy trường học làm tâm điểm, từ từ mở rộng phạm vi ra xung quanh.”

“Đây là một vấn đề. Nên hỏi thế nào đây? Cũng không thể cứ gặp người nào là hỏi người đó có biết địa chỉ của nhà Shinkai hay không được.”

“Đúng vậy. Tôi định hỏi những người mở cửa tiệm trước, như là tiệm sushi chẳng hạn, những chỗ đó phải giao hàng tận nhà, có khi vẫn nhớ được tên của khách cũ.”

“Vậy cũng phải xem thời kỳ cụ thể ra sao. Người họ Shinkai ấy sống ở đó hồi mấy năm trước?”

Yorie hơi nghiêng đầu: “Mười năm... có lẽ là mười lăm năm trước.”

“Mười lăm năm...”

“Đến cái tuổi này của tôi, mười lăm năm chỉ như một cái chớp mắt thôi.” Chị ta nhún vai, “Song đối với người trẻ tuổi thì có lẽ là chuyện từ rất lâu rất lâu rồi.”

“Nói thế cũng không phải.”

Masaya cảm thấy không dễ dàng như chị ta nói. Cha Mifuyu là nhân viên công ty, ít liên hệ với hàng xóm khối phố hơn người buôn bán nhiều. Giờ đã cách mười mấy năm, có người nào còn nhớ hay không cũng rất khó nói.

Tâm trạng Masaya lúc này cực kỳ phức tạp. Nếu nghĩ cho Mifuyu, tốt nhất là cuộc điều tra lần này của Yorie thất bại, nhưng quả tình anh cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu suy nghĩ của cô, thế nên mới

không kể chuyện đến Kyoto cho Mifuyu biết.

Chiếc tắc xi chạy vào khu nhà dân ở cách xa đường phố đông đúc ồn ào. Không lâu sau, họ trông thấy một ngôi trường tiểu học, phòng ốc không lớn, sân trường trông cũng rất nhỏ. Chiếc xe dừng lại trước cổng trường.

“Có vẻ như vẫn đang trong giờ học.” Masaya thò đầu vào quan sát, trong sân trường có vài học sinh hình như khoảng lớp ba lớp bốn đang tập môn nhảy ngựa.

“Trong trường có danh sách học sinh đã tốt nghiệp không nhỉ?”

“Tất nhiên là có, nhưng tôi nghĩ họ sẽ không cho người ngoài xem đâu.”

“Đúng thế, chắc chắn là vậy.” Yorie lập tức bỏ cuộc, “Vừa nãy chúng ta có đi qua một con phố toàn cửa hàng nhỏ, quay lại đó xem thế nào trước đã.”

Chị ta cầm bản đồ đi đằng trước, Masaya theo sau. Nhìn dáng lưng thanh mảnh của Yorie, Masaya thầm nhủ, xem ra phải chuẩn bị tâm lý trước, hôm nay chắc chắn sẽ là một ngày dài đằng đẵng.

Đầu tiên, hai người hỏi một hàng thịt. Có lẽ vì đã qua giờ cơm trưa, bà trung niên chủ tiệm đang buồn chán không biết làm gì, thấy họ đi tới lập tức nở nụ cười nhiệt tình. “Xin chào quý khách, hai người muốn mua gì ạ?”

“À không, chúng tôi chỉ muốn hỏi chút việc thế này.” Masaya nói bằng giọng vùng Kansai, “Chị có biết gần đây có gia đình nào họ Shinkai không ạ?”

“Shinkai?

“Có lẽ từng ở đây hồi mười lăm năm trước.”

“Mười lăm năm? Lâu như vậy tôi không nhớ được đâu. Nhưng mà họ Shindo thì tôi có quen đấy.” Trông bà ta cũng chẳng hề muốn nhớ

lại.

Masaya cảm ơn rồi ra khỏi cửa hàng thịt, không nén được tiếng thở dài. “Cứ đi khắp nơi hỏi kiểu này, chắc thể nào cũng cãi nhau.”

“Tôi chưa từng nghĩ là sẽ tìm được dễ dàng.”

Đi loanh quanh khắp nơi hơn nửa ngày trời, cuối cùng họ cũng không tìm được người nào quen biết nhà Shinkai.

“Tôi nghĩ về cơ bản là đã tìm hết khu vực xung quanh trường tiểu học đó rồi đấy.” Yorie nhìn tấm bản đồ trải trên mặt bàn, nói. Họ vừa ăn qua loa bữa tối ở một quán ăn gần nhà ga Kyoto.

“Người trong cửa tiệm thông thường đều không biết tên họ khách hàng.”

“Cũng phải hỏi đến mấy tiệm sushi rồi ấy nhỉ?”

“Hỏi năm tiệm rồi. Kể cả nhà Shinkai thường gọi sushi về nhà thì cũng chưa chắc tiệm sushi ấy ở trong khu vực quanh trường tiểu học.”

Yorie cười ảo não.

“Sao vậy?” Masaya hỏi.

“Tôi đang nghĩ, sao anh không thể nói ra cách nghĩ nào tích cực hơn nhỉ.”

“Ồ, tôi xin lỗi.”

“Không có gì, đến khách sạn rồi tiếp tục nghiên cứu phương án cụ thể vậy.” Yorie cầm hóa đơn đứng lên.

Hai người đi lấy hành lý ký gửi, rồi vào khách sạn bên cạnh nhà ga. Lúc Yorie làm thủ tục nhận phòng, Masaya cứ thấp thỏm không yên, chỉ biết châm thuốc để trấn tĩnh cảm xúc. Nếu Mifuyu thấy tình trạng này, chắc chắn cô sẽ khích lệ anh: Masaya, đêm nay là cơ hội đấy, nhất đinh không được bỏ qua đâu!

Yorie đi tới đưa cho anh một tấm thẻ từ: “Này, chìa khóa đây.”

“Cảm ơn chị.” Anh nhận lấy, trong đầu vừa thầm nhủ không phải

hai người ở chung một phòng đấy chứ, Yorie đã lấy ra một tấm thẻ khác.

“Tôi ở phòng bên cạnh.”

“À, vâng...”

“Đây là cơ hội.” Anh dường như nghe thấy tiếng thầm thì của Mifuyu.

Trước khi vào phòng, Yorie hỏi: “Chúng ta bàn kế hoạch ở đâu được nhỉ?”

“Ờ, đâu cũng được chị ạ.”

“Vào phòng tôi cũng được mà sang phòng anh cũng xong. Hay là chúng ta ra bar rượu?”

“Tôi nghĩ xem,” Masaya như chết đuối vớ được cọc, “chẳng mấy khi được dịp thế này, chúng ta ra bar nhé.”

“Được, vậy chốc nữa tôi gọi anh.” Nói đoạn, chị ta bước vào phòng mình trước.

Masaya mở cửa, đây là phòng đơn. Bấy giờ, anh mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy Yorie không hề có ý gì. Song, lúc nằm trên giường nhìn chằm chằm lên trần nhà, anh đột nhiên thầm nhủ, phòng bên cạnh chắc gì đã là phòng cho một người.

Có nên sang phòng chị ta không? Masaya do dự. Anh không muốn làm thế, cảm giác Yorie cũng không mong muốn như vậy. Mifuyu có năng lực quan sát hơn hẳn người bình thường, duy chỉ có lần này có lẽ cô đã suy đoán vô căn cứ.

Có tiếng gõ cửa, Masaya ngẩng đầu lên đáp.

“Tôi chuẩn bị xong rồi, anh thì sao?” Giọng Yorie cất lên.

“Tôi cũng xong rồi.” Anh leo xuống giường.

Bar rượu nằm trên tầng cao nhất của khách sạn. Hai người được dẫn tới chỗ ngồi gần cửa sổ, ngồi xuống đối diện nhau. Yorie gọi

martini, Masaya xem thực đơn rồi gọi cocktail gin và chanh. Anh gần như không biết tên của các loại cocktail.

“Thời tiết quá đẹp, thoải mái thật, cảnh đêm cũng đẹp nữa.” Yorie nhìn ra bên ngoài, nói.

Chị ta đã thay bộ váy liền thân màu trắng, vạt váy khá ngắn, cặp đầu gối nhỏ nhắn hướng về phía Masaya. Dường như Yorie đã trang điểm lại, Masaya có cảm giác đường nét gương mặt chị ta trông sắc nét hơn lúc họ dùng bữa tối.

Masaya vừa ngước mắt lên, lập tức chạm phải ánh mắt của Yorie. Anh vội châm một điếu thuốc.

“Chẳng được tích sự gì, tiếc thật.” Anh bỏ que diêm vào gạt tàn.

“Tôi vốn không trông đợi công việc sẽ tiến triển thuận lợi, có quá ít manh mối.”

“Vẫn còn ngày mai mà.”

Yorie gật đầu, lúc này rượu được mang lên. Chị ta giơ ly rượu ra phía trước, Masaya cũng cầm ly của mình đưa lên. Hai chiếc ly thủy tinh phát ra tiếng cụng lanh canh.

“Sao anh không hỏi gì hết vậy?” Chị ta nhấp một ngụm rượu rồi nói.

“Hỏi gì cơ?”

“Hỏi về người tôi đang điều tra. Tuy đã hỏi tên rồi, nhưng anh hoàn toàn không hỏi về mối quan hệ giữa tôi và người đó.”

“Tôi cần phải hỏi sao?”

“Cũng không phải.” Chị ta đặt ly rượu xuống tấm lót ly, “Những chuyện kiểu thế này thông thường rất khó lòng hợp tác một cách vô điều kiện, nhưng anh lại cứ thế lẳng lặng giúp tôi.”

“Bấy lâu nay tôi vẫn luôn được chị Kurata giúp đỡ mà.”

Chị ta mỉm cười: “Nói khách sáo quá. Có điều, cũng đành chịu vậy.”

Thoạt đầu, Masaya ngỡ là phần "được giúp đỡ" khiến cho chị ta không vui, nhưng rồi ngay lập tức nhận thức được vấn đề nằm ở cách xưng hô "chị Kurata". Có lẽ, người phụ nữ này đang hy vọng anh gọi mình bằng tên.

"Đó là em tôi." Yorie đang cúi gằm mặt đột nhiên nói. "Hả?"

"Em dâu, vợ của em trai tôi, lần trước đi triển lãm kimono anh cũng đã gặp rồi đấy. Họ trước đây của cô ấy là Shinkai, tôi đi Kyoto chuyến này chính là để điều tra về em dâu mình."

Masaya ngẩn người, anh không ngờ Yorie lại nói những chuyện này ra với mình. "Tại sao vậy?"

Chị ta khẽ gượng cười: "Có thể nói đây là thói quen xấu của những gia tộc có tư tưởng cũ, nếu con trai trưởng muốn kết hôn, nhất thiết phải điều tra kỹ lưỡng tình hình bên nhà gái, nhưng chúng tôi còn chưa kịp điều tra gì thì em trai tôi đã kết hôn chớp nhoáng với cô gái ấy rồi. Tôi cũng từng tự khuyên mình rằng, đằng nào thì ván đã đóng thuyền, đành chịu vậy thôi, nhưng những việc khiến tôi thấy kỳ lạ quá nhiều, vậy nên mới quyết tâm tự mình điều tra lại một phen."

"Nhiều việc khiến chị cảm thấy kỳ lạ? Ví dụ như...?"

"Đủ mọi việc, nói một cách đơn giản, chính là tôi cảm thấy người phụ nữ này không có quá khứ."

"Không có quá khứ?"

"Đúng thế. Nghe nói cô ta là nạn nhân trong trận động đất Hanshin Awaji lần trước, nhưng những việc trước đó thì hoàn toàn không rõ, thậm chí ngay cả em trai tôi hình như cũng không biết, mà cha mẹ cô ta lại đã qua đời trong trận động đất rồi." Hình như Yorie đột nhiên ý thức được điều gì đó, nhìn chằm chằm vào Masaya: "Lúc xảy ra động đất, anh cũng ở đó phải không?"

"Tô..." Sau mấy giây cân nhắc, Masaya đáp: "Lúc ấy tôi đang ở Osaka, không bị tổn thất gì."

“Ừ, vậy thì tốt.”

“Có rất nhiều người mất đi tất cả trong trận động đất ấy, không chỉ là tài sản và người thân, mà còn bao gồm cả quá khứ nữa. Kỳ thực, quá khứ chính là mối liên hệ giữa người với người.”

“Kể cả thế, tôi nghĩ cũng phải có một hai bạn bè hay thân thích hồi xưa mới phải, nhưng hồi Tết cô ta còn chẳng nhận được một tấm thiệp chúc mừng năm mới nào cả.” Yorie hình như đã hơi nổi giận.

Masaya thầm nhủ, quả thực chưa bao giờ nghe Mifuyu nhắc đến những bạn bè ngày trước.

Yorie nhấp một ngụm martini, ngước nhìn anh, nở một nụ cười gượng gạo: “Nói vậy thì cứ nói, chứ chắc anh cũng không hiểu được. Xét cho cùng, đó là một thứ cảm giác. Ngay từ lần đầu gặp mặt, tôi đã có cảm giác ở cô ta có vẻ gì đó kỳ lạ, không có lý do gì cụ thể, nhưng nếu nói theo cách thông thường, thì đó chính là trực giác của phụ nữ.”

Masaya cười cười phụ họa theo, lòng thầm kinh ngạc trước sự tinh tường của chị ta.

“Có điều, lúc nãy ở dưới phòng, vừa trang điểm lại tôi vừa nghĩ, mình đến nơi này rốt cuộc để làm gì chứ?” Yorie giơ ly rượu lên phía ánh đèn, “Chẳng mấy khi mới đến được nơi đẹp thế này, thưởng thức đồ ăn ngon, ngắm nhìn cảnh đêm đẹp đến mê người, tại sao lại phải đi làm công việc của thám tử điều tra làm gì?”

“Nhưng chị đến đây chẳng phải vì chuyện này sao?”

“Đúng thế thật... nhưng không hiểu sao lại thấy trống rỗng hết sức. Lo lắng nhiều về việc của người khác làm gì chứ, có lẽ tôi nên nghĩ về chuyện của mình nhiều hơn , còn gây cho anh bao nhiêu là phiền phức nữa.”

Lúc nhắc đến “anh”, Yorie đảo mắt ngước lên nhìn Masaya. Anh có thể cảm nhận được trong mắt chị ta ánh lên vẻ nũng nịu.

“Thế, ngày mai không điều tra nữa à?”

“Không, ngày mai vẫn tiếp tục, ngày kia thì tôi không biết, có lẽ là về thẳng thôi.”

Hai người lại gọi thêm mỗi người một ly cocktail giống như lúc đầu, sau đó rời khỏi bar rượu, sắc mặt Yorie đã đỏ hơn lúc trước nhiều, nhưng bước chân vẫn rất vững vàng.

Hai người đứng trước cửa phòng Yorie. Chị ta lấy thẻ khóa cửa, ngẩng đầu nhìn Masaya: “Có muốn vào phòng uống thêm gì đó không?”

Chị ta nói bằng giọng hờ hững như thể không phải chuyện gì to tát, nhưng Masaya có thể cảm giác được đằng sau câu nói ấy ẩn giấu một quyết định trọng đại.

Gương mặt Mifuyu lướt qua trong đầu anh. “Thôi ạ.” Anh mỉm cười lắc đầu, “Đêm nay tới đây thôi, ngày mai còn phải đi điều tra tiếp.”

Vẻ mặt Yorie không có thay đổi gì đặc biệt, chị ta mỉm cười, khẽ gật đầu. “Ừ, vậy mai gặp nhé.” Chị ta cắm thẻ vào ổ khóa, “Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.” Masaya cũng lấy thẻ khóa từ trong túi áo ra.

.3.

Sáng sớm hôm sau, Masaya đang cạo râu trong phòng vệ sinh thì điện thoại đổ chuông. Anh ta bắt máy, giọng của Yorie vang lên: “Xin chào, tôi đây.”

“Đi ăn sáng ạ?”

“À... tôi hơi mệt.” Giọng chị ta nghe có vẻ phều phào.

“Chị sao vậy?”

“Hình như bị cảm, chắc là do không khí ở đây khô quá.”

“Có bị sốt không?”

“Chắc là hơi hâm hấp. Thật ngại quá, anh ăn sáng một mình được không?”

“Chuyện đó thì có gì... chị không sao chứ?”

“Không sao đâu, nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi.”

“Vâng. Thế, hôm nay tính sao nhỉ?”

“Anh cứ đi ăn sáng trước đi, rồi quay lại gõ cửa phòng tôi. Nếu không ai trả lời, thì anh gọi điện thoại.”

“Tôi biết rồi.”

Phòng đã đặt trước cho hai đêm ngủ lại, không cần phải suy xét đến chuyện trả phòng hay không. Masaya đoán, chuyến điều tra hôm nay hẳn cũng sẽ công cốc.

Sau khi ăn xong suất cơm sáng tự chọn ở nhà ăn của khách sạn, Masaya ra quầy thông tin hỏi xem gần đây có hiệu thuốc nào không, rồi đi mua thuốc cảm, nước bổ sung dinh dưỡng và cặp nhiệt độ ở hiệu thuốc ngay bên dưới tầng hầm khách sạn. Anh gõ cửa phòng Yorie, bên trong lập tức có tiếng đáp trầm thấp vang lên, rồi cánh cửa

mau chóng mở ra. Chị ta mặc áo ngủ của khách sạn bên ngoài áo phông, sắc mặt không được tốt lắm, nhưng hình như cũng vẫn trang điểm nhẹ.

“Chị thấy thế nào rồi?”

“Hơi mệt.” Yorie đặt tay lên trán.

“Tôi đã mua thuốc đây, có cả cặp nhiệt độ nữa.”

“À... cảm ơn anh, lát nữa tôi gửi anh tiền.”

“Khỏi cần. Đừng nghĩ mấy chuyện này nữa, chị nằm xuống trước đi đã, tốt nhất là uống thuốc vào.” Masaya lấy nước khoáng trong tủ lạnh ra.

Yorie ngồi trên giường. Giường này cũng là giường đơn. Chị ta uống thuốc cảm bằng nước Masaya đưa cho, rồi uống thêm nước bổ sung dinh dưỡng, sau đó nằm xuống, đắp chăn lên tận vai.

“Tốt nhất là nên đo nhiệt độ xem sao.” Masaya lấy cặp nhiệt độ trong hộp ra, đưa cho Yorie.

“Xin lỗi, đã bắt anh đi theo tôi làm những chuyện bất bình thường như vậy rồi, mà giờ còn thế này nữa, thật là chẳng ra sao cả.”

“Đừng nghĩ thế, hôm qua cũng đi khá nhiều rồi mà.”

“Chỉ có một chút như vậy...” Yorie thở dài, “cũng tại có tuổi rồi mà.”

Masaya vờ như không nghe thấy, thò tay vào túi áo lấy thuốc lá, nhưng rồi lập tức rút trở ra.

“Không sao đâu, cứ hút đi.”

“Không, cũng không phải thèm thuốc lắm. Tốt nhất hôm nay chị cứ nằm nghỉ trên giường đi, nếu cố gượng làm cảm nặng thêm thì ngày mai trở về phiền phức lắm đấy.”

“Nhưng hôm nay dù thế nào tôi cũng muốn đi gặp một người. Nếu không đi được thì ít nhất cũng phải nói với người ta một tiếng.”

Cặp nhiệt độ phát ra tiếng bíp bíp. Yorie nằm trong chăn khẽ nhúc nhích, lấy nó ra. “Ba bảy độ ba... chỉ sốt nhẹ thôi.”

“Chắc chị cũng biết rồi, vào buổi sáng, nhiệt độ cơ thể con người thấp, sau đó có lẽ sẽ tăng lên.”

“Nhưng đến được đây cũng không phải dễ dàng gì.” Yorie lắc đầu.

“Tối qua chị chẳng đã nói là nốt hôm nay sẽ thôi không điều tra nữa còn gì? Thế này chỉ sớm hơn dự kiến một ngày thôi mà.”

“Nhưng...” Có vẻ Yorie vẫn chưa cam lòng.

“Thế, thế thì tôi đi điều tra một mình, chị cứ nghỉ ngơi cho khỏe, như vậy được không?”

Yorie ngẩng đầu lên nhìn Masaya, vẻ mặt do dự, sau đó hướng mắt ra phía bệ cửa sổ. “Giúp tôi lấy cái túi kia ra đây được không?”

Chị ta mở túi, lấy ra một mảnh giấy. “Tôi muốn liên lạc với người này.”

“Họ... Nakagoshi à?”

Trên mảnh giấy có ghi “Nakagoshi Shintaro - Cửa hàng thủ công mỹ nghệ Mitsuya”, còn có cả số điện thoại, địa chỉ và địa chỉ trang web.

“Tôi lên mạng tìm hiểu về trường tiểu học Sanjo, kết quả tìm được trang web do người này lập ra, xem lý lịch anh ta, thấy cũng tốt nghiệp trường tiểu học Sanjo ra, người này tốt nghiệp năm Chiêu Hòa thứ 50*.”

Tức năm 1975.

“Ồ...” Masaya gật đầu, thì ra còn có biện pháp thế này nữa. “Ý chị là, nếu gặp được người này, biết đâu lại nắm được manh mối gì đó?”

“Cũng không hy vọng gì nhiều.” Yorie uể oải nheo mắt lại.

“Để tôi thử liên lạc với người này xem sao.”

“Anh giúp tôi liên lạc?”

“Ừm. Tôi sẽ tìm anh ta hỏi thăm rồi quay về luôn, dù sao cũng không thể để bệnh nhân ở một mình lâu được.”

Yorie chớp chớp mắt, thò tay ra khỏi chăn len. “Cảm ơn, anh tử tế quá.”

“Chị mau khỏe lại đi.” Masaya nhẹ nhàng nắm lấy tay chị ta.

Cửa hàng thủ công mỹ nghệ Mitsuya nằm ở Shijo Kawaramachi, chủ yếu kinh doanh đồ gốm sứ, trên tủ quầy còn trưng bày cả vải nhuộm, đồ trang sức lưu niệm. Tình hình kinh tê sa sút, xem chừng công ty này cũng chỉ còn cách sống nhờ những học sinh đến đây du lịch mà thôi. Chủ tiệm đang gói móc chìa khóa lại cho một nữ sinh, cũng chẳng hiểu cái móc chìa khóa đó trông giống thứ gì nữa. Nakagoshi thấp lùn, vóc người hơi mập mạp, cộng thêm gương mặt tròn xoe, rất thích hợp với kiểu cười mỉm. Dù cô gái chỉ mua món đồ trị giá mấy trăm yên, anh ta cũng một mực cúi đầu khom người, hết sức lịch sự tìm tiền lẻ trả lại cho cô.

“Để anh phải đợi lâu rồi. Thật đúng là, bình thường thì cứ ngồi mốc cả ra, chẳng hiểu sao đúng lúc này lại có khách, quái thật đấy.” Nakagoshi đóng máy thu ngân lại, nói với Masaya, “Anh là anh Mizuhara phải không, anh đến tìm người hả?”

“Như đã nói trong điện thoại, người tôi muốn tìm từng học ở trường tiểu học Sanjo, tốt nghiệp năm Showa thứ 54, sau anh bốn khóa.”

“Ừm, nếu là người sống ở gần đây thì nói chung tôi đều biết hết.”

“Là một cô họ Shinkai, tên là Shinkai Mifuyu... anh có ấn tượng gì không?”

“Shinkai? Hình như đã từng nghe nhắc tới.” Nakagoshi khoanh tay lại, lẩm bẩm: “Không biết anh đã tìm hiểu hay chưa, trường chúng tôi không có nhiều học sinh cho lắm, nhưng kém bốn khóa... việc này, anh đã hỏi thăm phía nhà trường chưa?”

“Không biết là cần phải tìm ai, vả lại, các thầy cô giáo hồi ấy chắc cũng không còn ở đó nữa rồi, tôi nghe nói người ngoài không dễ dàng xem được danh sách học sinh tốt nghiệp đâu.”

“Thời buổi này người ta quản lý chặt thông tin cá nhân lắm.” Nakagoshi xoa xoa một bên má, sau đó lẩm bẩm: “Không khéo ông thầy ấy biết được gì cũng nên.” Anh ta cầm máy điện thoại bên cạnh lên.

Masaya chưa kịp nói gì, Nakagoshi đã bắt đầu nói chuyện với người nào đó. Có vẻ như anh ta muốn hết mình giúp đỡ người đàn ông xa lạ đã đi cả một quãng đường dài từ Tokyo tới đây sau khi xem trang web của anh ta lập ra.

“A lô, thầy Araki phải không ạ? Em là Nakagoshi, Nakagoshi ở cửa hàng công nghệ Mitsuya ấy mà, lâu lắm rồi không liên lạc với thầy.” Lúc nói chuyện điện thoại, anh ta cao giọng hơn nhiều. “Em hỏi thầy câu này hơi lạ nhé, hồi năm Chiêu Hòa thứ 54, thầy dạy ở trường nào... gì ạ, ồ, vậy sao? Quả nhiên là ở Sanjo. Ha ha, ra là thế.” Anh ta liếc nhìn Masaya, mỉm cười gật đầu: “Là thế này ạ, có người đến chỗ em để tìm một người tốt nghiệp trường tiểu học Sanjo năm Chiêu Hòa thứ 54... anh ta xem trang web của em xong bèn tìm đến... thầy nói gì lạ vậy, nhiều người xem lắm đấy. Em trộm nghĩ, biết đâu thầy lại có danh sách học sinh tốt nghiệp năm đó hay thứ gì kiểu như thế, bèn gọi điện hỏi thầy... dạ? Việc gì ạ, hình như là gặp phải trận động đất Hanshin Awaji, sau đó thì mất tích.”

Hình như ông Araki đang hỏi tại sao phải tìm người này, Nakagoshi lặp lại một lượt những lời Masaya nói trong điện thoại.

“Ngoài thông tin tốt nghiệp trường tiểu học Sanjo năm Chiêu Hòa thứ 54, anh ta không còn manh mối nào khác nữa, nên mới tìm đến em, từ tận Tokyo. Thầy nghĩ cách giúp được không ạ?” Nakagoshi rất kiên nhẫn.

Masaya thì thầm vào tai anh ta: “Nhờ anh hỏi hộ, ông ấy có nhớ một học sinh tên là Shinkai Mifuyu không?”

Nakagoshi gật đầu, hỏi lại ông Araki, dường như ông Araki không nhớ ra.

“Hồi trước thầy toàn tự hào khoe rằng qua bao nhiêu năm thầy cũng không quên tên học sinh cơ mà... à, thì ra chỉ là những lớp thầy từng dạy thôi ạ... mặc dù khác khối lớp đi nữa, nhưng cái trường đấy thì được bao nhiêu học sinh chứ. Thầy có cách gì không ạ? Người ta đi cả quãng đường dài tới đây, để người ta tay không quay về thì còn ra gì nữa ạ. Thầy có kiếm đâu được danh sách học sinh tốt nghiệp năm Chiêu Hòa thứ 54 không ạ... ồ, gì cơ ạ?”

Nakagoshi đang thao thao bất tuyệt bắt đầu chăm chú lắng nghe người bên kia đầu dây nói. Một lúc sau, anh ta lấy tay bịt ống nghe lại, quay sang bảo Masaya: “Ông ấy bảo sẽ hỏi giúp những đồng nghiệp hồi trước, anh ở đây đến khi nào?”

“Định là ngày mai sẽ về Tokyo.”

Nakagoshi nói với ông Araki trên điện thoại, dặn dò ông mau chóng kiểm tra hộ, xong xuôi đâu đấy mới dập máy.

“Thầy Araki đó là ai vậy ạ?”

“Thầy ấy vốn là chủ nhiệm lớp tôi. Giờ đã già rồi, nghỉ hưu đã được mười mấy năm, ông ấy thú vị lắm. Mỗi khi bạn bè cùng lớp tụ tập, ông ấy vẫn là nguồn vui của chúng tôi đấy.” Dường như Nakagoshi lại nhớ ra chuyện gì đó, “À đấy, để tôi gọi điện hỏi bạn học cũ xem, biết đâu lại có một hai người biết cái cô họ Shinkai này.”

“Thôi khỏi ạ, anh bận rộn thế này...”

“Anh nhìn là biết rồi còn gì, chẳng bận bịu gì đâu, với lại, nghe anh nói là do trận động đất thì tôi không thể không can thiệp được rồi.” Nakagoshi nghiêm túc nói, “Em họ tôi ở Nishimiya, vừa mới kết hôn, hai đứa đang ríu rít như đôi chim câu, lẽ ra những tháng ngày hạnh

phúc còn ở phía trước, nhưng căn hộ chung cư vừa mới mua của chúng nó bị sập, em họ đáng thương của tôi mới kết hôn được hai tháng đã thành quả phụ rồi.”

Masaya cụp mắt xuống. Lúc bấy giờ có mấy nghìn người chết, chắc chắn là có sự việc như thế xảy ra. Cảnh tượng mà anh không muốn nhớ đến lại hiển hiện ra trước mắt, anh không kìm được, cả người run lên.

“Để tôi hỏi thăm xem, có tin tức gì sẽ liên lạc với anh.”

“Xin làm phiền anh.” Masaya cho Nakagoshi số điện thoại di động của mình.

Sau khi rời khỏi cửa hàng thủ công mỹ nghệ Mitsuya, Masaya tản bộ trong khu Shijo Kawaramachi. Anh do dự không biết có nên kể lại toàn bộ câu chuyện này cho Yorie hay không, cuối cùng vẫn quyết định không nói. Mặc dù Nakagoshi nhiệt tình hợp tác, nhưng cũng chưa chắc đã có kết quả gì tốt, vả lại, nếu điều tra ra được việc gì liên quan đến Mifuyu, anh cũng muốn tự mình xác nhận lại trước đã.

Masaya đang định bước vào quán cà phê thì điện thoại di động đổ chuông, không hiển thị số người gọi. Nakagoshi chắc là không gọi đến nhanh như vậy, anh vừa nghĩ vừa nhấn nút nhận cuộc gọi.

“A lô, em đây.”

Masaya giật thót mình, không ngờ lại là Mifuyu. “Ừ” Anh ấp úng đáp lời.

“Em muốn hỏi anh chút chuyện, giờ nói có tiện không?”

“Ừ... chuyện gì thế?”

“Là về Yorie, hình như chị ta đã không ở nhà từ hôm qua. Anh có nghe nói chị ta định đi đâu không?”

“Không, không nghe nói.” Nhịp tim Masaya đập nhanh hẳn lên.

“Ồ, thế anh gọi điện thoại cho chị ta hỏi thử xem.”

“Chắc là đi công tác, hoặc là du lịch với bạn bè.”

“Chắc chắn là đi du lịch. Chị ta bảo với con trai thế, nhưng không nói cụ thể là đi đâu.”

“Vậy thì sao?”

“Cảm thấy là lạ. Trong đầu người đàn bà đó hẳn chỉ toàn nghĩ đến anh thôi, vậy mà không chào hỏi một tiếng đã bỏ đi du lịch rồi, em cảm thấy hơi khó tin.”

Masaya khẽ cười: “Em hơi tuyệt đối hóa vấn đề rồi đấy, chắc Yorie cũng có suy tính riêng của chị ta chứ.”

“Kể cả vậy thì việc không nói năng gì với anh cũng không bình thường chút nào. Lẽ ra ngày ngày chị ta đều phải mong ngóng được gặp anh mới đúng chứ.”

Mifuyu rất quả quyết, nhưng những điều cô nhận định xưa nay đều chuẩn xác, đây chính là điểm đáng sợ ở người phụ nữ này.

“Mifuyu, nếu em để ý chị ta như vậy thì tự mình gọi điện thoại là được mà?”

“Em chẳng có lý do gì để gọi điện thoại nên mới nhờ anh đấy chứ. Nếu là anh, chắc chắn chị ta sẽ không nói dối.”

“Mifuyu, rốt cuộc em đang sợ chuyện gì? Yorie không ở nhà vài ngày thì có gì phải lo lắng đâu?”

“Đừng hỏi nhiều nữa, tóm lại là anh gọi điện đi. Nếu biết được chuyện gì thì liên lạc với em, anh hiểu chưa?”

“Ừm, hiểu rồi.”

“Thế nhờ anh nhé.” Mifuyu nói xong liền ngắt máy.

Masaya bỏ điện thoại di động vào túi, gãi đầu. Phen này phiền phức thật rồi. Kể cả có che giấu việc anh đi cùng, nếu nói với Mifuyu rằng Yorie đang ở Kyoto, có vẻ cũng không ổn lắm. Anh chẳng còn tâm trạng nào mà vào quán cà phê nữa, bèn bắt tắc xi đi thẳng về khách

sạn.

Về đến khách sạn, anh về phòng mình trước, hút xong hai điếu thuốc, đoạn gọi điện sang phòng Yorie. Chuông điện thoại đổ hai hồi thì chị ta bắt máy.

“Xin lỗi, chị đang nghỉ ngơi à?”

“Không sao, chỉ hơi váng vất tẹo thôi. Anh gọi điện ở đâu đó?”

Masaya trả lời là ở trong phòng, Yorie liền bảo anh sang phòng mình, giọng điệu nghe có vẻ nũng nịu.

Anh vừa gõ - cánh cửa đã mở ra, Yorie ăn mặc giống hệt như lúc ban sáng.

“Chị ăn gì chưa?”

Yorie gượng cười lắc đầu: “Chẳng muốn ăn.”

“Ít nhất cũng phải bổ sung nước chứ. Chị còn sốt không?”

“Vừa đo lúc nãy rồi, ba bảy độ sáu.”

“Quả nhiên là sốt cao hơn rồi.”

“Cứ tưởng nghỉ ngơi một lúc sẽ đỡ, nhưng phòng này khô quá.” Yorie chau mày ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, sau đó lại nhìn Masaya hỏi, “Có biết được thông tin gì không?”

Masaya lắc đầu. “Đã gặp người tên Nakagoshi đó rồi, nhưng không có thu hoạch gì đặc biệt, cũng là vì niên khóa khác nhau...”

“Ừm...” Có lẽ đã chuẩn bị tâm lý từ trước, Yorie không tỏ ra thất vọng cho lắm. “Ngại quá, lại bắt anh phải đi một chuyến.”

“Có gì đâu, nhưng có việc này tôi không được yên tâm lắm.”

“Việc gì cơ?”

“Chị nói là lần này đi Kyoto mà không nói với ai, nhưng chị không ở nhà, lúc về chắc chắn sẽ có người hỏi đến.”

“Bình thường tôi sống một thân một mình, không có nhà cũng chẳng ảnh hưởng đến ai cả, với lại, tôi đã bảo với con trai là đi du lịch rồi,

chỉ không nói đi đâu thôi.”

“Nhưng nếu có người hỏi... em trai chị chẳng hạn.”

“Cậu ấy chẳng hỏi đâu... mà nếu có hỏi, ừm, tôi sẽ nói là đi vùng Kansai một chuyến thôi.”

“Kansai?”

“Tôi có nói dối đâu. Nếu cậu ấy hỏi đi đâu ở Kansai, thì tôi sẽ nói thẳng là chẳng liên quan gì đến cậu ấy cả.” Yorie vừa cười vừa nói. Có lẽ vì đang bị sốt, hai má chị ta ửng hồng.

Masaya vừa cười hùa theo vừa thầm tính toán trong đầu, vậy thì cứ nói với Mifuyu thế này: hình như chị ta đang ở Kansai, nhưng không nói địa điểm cụ thể với anh.

Đúng lúc này, điện thoại di động đổ chuông. Bằng trực giác, Masaya cảm thấy đó là Nakagoshi gọi đến, không thể nghe ở đây được.

“Bạn tôi ở Tokyo gọi, một lúc nữa gặp nhé.” Anh vội vàng cầm điện thoại ra khỏi phòng.

“Thầy giáo giúp tôi liên lạc được rồi, thầy Araki ấy, thầy ấy bảo đã tìm được giáo viên dạy lứa học sinh tốt nghiệp năm Chiêu Hòa thứ 54, nghe nói là ở khu Kamigyo.”

“Khu Kamigyo...”

“Ở mạn Đại học Doshisha ấy, thầy giáo ấy họ Fukazawa. Nghe nói giờ ông ấy không làm giáo viên nữa, mà kế thừa hiệu sách của gia đình. Tôi đã hỏi hộ anh cách thức liên hệ và địa chỉ rồi.”

“Tốt quá, thật sự rất cảm ơn anh.” Masaya ghi lại địa chỉ và số điện thoại mà Nakagoshi nói.

Masaya không chào hỏi gì Yorie, mà ra khỏi khách sạn luôn, nhảy lên tắc xi, định bụng xem trước xem có thông tin gì không, sau đó mới báo với chị ta.

Đúng như Nakagoshi đã nói, hiệu sách Fukazawa cách Đại học

Doshisha chừng hai trăm mét. Hiệu sách không rộng lắm, nhưng có quầy dành riêng cho giáo trình đại học, đằng trước có khá đông người trẻ tuổi tụ tập. Quầy tạp chí cũng phong phú, các loại tranh truyện bán chạy chỉ có một ít nằm trong góc, có lẽ là vì quan điểm nào đó của người chủ đã từng làm thầy giáo.

Phía sau quầy thu ngân có một nhân viên nữ. Masaya đi tới, hỏi cô xem ông Fukazawa có ở đây không. Cô nhân viên chỉ tay ra phía vỉa hè, một người đàn ông mập mạp đang dỡ đống tạp chí ở đó.

"Thầy Fukazawa đúng không ạ?" Masaya bước tới phía sau ông ta, lên tiếng hỏi.

Người đàn ông đang ngồi xổm ngoảnh đầu lại, nét mặt dịu đi khá nhiều, có lẽ vì đã lâu lắm rồi không còn ai gọi ông là thầy nữa.

"Giờ thì mở hiệu sách rồi... tôi là Fukazawa."

"Tôi là Mizuhara, chính là người đang tìm học sinh tốt nghiệp ở trường tiểu học Sanjo ạ."

"Ồ, vừa nãy thầy Araki đã gọi điện cho tôi rồi, hóa ra là anh hả." Fukazawa đứng dậy, vươn vai một cái, "Không ngờ anh đến nhanh thế."

"Xin lỗi thầy, tôi đến đường đột quá, cũng bởi ngày mai tôi đã phải về Tokyo rồi ạ."

"Ồ, vậy anh qua đằng này với tôi nhé."

Fukazawa mở cánh cửa bên cạnh quầy thu ngân, trong đó là một phòng làm việc nhỏ, có bàn và tủ quầy trưng bày, sách chất đống khắp nơi. "Anh muốn hỏi về đám trẻ tốt nghiệp năm Chiêu Hòa thứ 54 hả?"

"Vâng. Lâu quá rồi, có lẽ thầy đã quên mất."

"Anh muốn hỏi đứa nào nhỉ?"

"Shinkai, Shinkai Mifuyu."

"À, Shinkai..." Nét mặt vốn đang hòa dịu của ông Fukazawa dường

như trầm hẳn xuống, “Shinkai thì sao?”

“Từng ở Nishimiya, sau đó mất tích vì trận động đất.”

“Chuyện này thầy Araki đã nói với tôi rồi, giờ tôi cũng không biết cô học trò đó ở đâu nữa.”

“Thầy vẫn còn nhớ Shinkai ạ?”

Fukazawa có vẻ hơi do dự, sau đó khẽ gật đầu. “Đại để là vẫn còn nhớ.”

“Đó là một học sinh thế nào ạ?”

“Thế nào à... cảm giác của tôi thì đó là một cô bé bình thường, không có gì nổi bật, cũng không có vấn đề gì. Tôi còn nhớ, thành tích học tập của em ấy cũng tàm tạm.” Nói tới đây, Fukazawa ngước mắt lên nhìn Masaya, “Anh... anh Mizuhara, phải không?”

“Vâng.”

“Anh là cảnh sát à?”

Masaya trợn tròn mắt lên, hơi ngả người về phía sau: “Không. Sao thầy lại hỏi vậy?”

“Không có gì...” Fukazawa chau mày, vẻ do dự lộ rõ trên gương mặt. “Chừng ba tháng trước, có một người đến hỏi thăm chuyện của Shinkai. Người đó là cảnh sát ở Tokyo.”

“Cảnh sát? Tên là gì vậy ạ?”

“Hình như là... Kato.”

Masaya đoán có lẽ là Kato ở phòng điều tra thuộc Sở cảnh sát. Vì cớ gì mà ông ta đến đây?

“Không liên can gì đến việc mà tay cảnh sát kia đang điều tra đấy chứ?”

“Không ạ, tôi không hiểu tại sao... cảnh sát lại đến.”

“Vậy à?” Fukazawa dường như vẫn hơi băn khoăn.

“Thầy cho hỏi, viên cảnh sát đó đã hỏi những chuyện gì?”

Fukazawa gãi cằm, ngẩng lên nhìn Masaya, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc: “Thì là chuyện hồi tiểu học, tôi cũng không nói gì nhiều. Ngoài ra, người đó còn hỏi tôi có tấm ảnh nào tương đối rõ mặt của Shinkai hay không.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi bảo với ông ta là ảnh hồi đó thì không có, nhưng về sau thì có một tấm. Đám học sinh nghe tin tôi sắp nghỉ việc, bèn tổ chức một buổi họp lớp. Khi ấy, bọn trẻ đã lên cấp III cả rồi.”

“Thầy đưa tấm ảnh đó cho cảnh sát rồi ạ?”

“Không, với tôi, đó là tấm ảnh rất quý. Tôi chỉ cho ông ta xem thôi.”

“Viên cảnh sát đó xem xong có nói gì không ạ?”

“Không nói gì cả.” Fukazawa có vẻ hơi cáu kỉnh, có lẽ ông cảm giác được mình đã bị cuốn vào một cơn bão nào đó.

“Tấm ảnh ấy có còn đây không ạ?” Masaya hỏi.

Fukazawa thở dài, mở ngăn kéo bàn bên cạnh. Chắc lúc Kato tới đây, ông đã mang tấm ảnh từ nhà ra, sau đó thì cứ để lại đây luôn. “Tấm này đây.” Fukazawa đưa tấm ảnh ra.

Masaya đón lấy tấm ảnh. Ông Fukazawa trong ảnh trẻ hơn hiện tại rất nhiều, đứng ở chính giữa, xung quanh là một đám thanh thiếu niên.

“Cô bé này chính là Shinkai.” Fukazawa chỉ vào một cô bé ở mé phải.

Masaya gật đầu. Anh thấy cần phải nói gì đó, nhưng không thốt ra được chữ nào, vì anh chỉ còn biết gắng hết sức giữ bình tĩnh.

Đó không phải Mifuyu, mà là một người hoàn toàn khác.

.4.

Hamanaka để mấy chiếc nhẫn trên tủ quầy, đang dùng khăn vải lau chùi từng chiếc một. Kato xác định bên trong không có khách hàng rồi mới bước vào, Hamanaka vừa mới nở nụ cười, lập tức sa sầm nét mặt lại.

“Cần gì phải dài thượt mặt ra thế chứ.” Kato cười nhạt. Thực tình mà nói, phản ứng của Hamanaka lại khiến ông có một thứ khoái cảm. Hồi còn làm phụ trách tầng ở cửa hàng bán đồ trang sức đá quý cao cấp, tay Hamanaka này chắc chắn lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, nhưng sau lưng lại tham lam hưởng thụ khoái lạc trên thân thể các nhân viên nữ trẻ đẹp. Kato cảm thấy, loại người như vậy có sa cơ lỡ vận vì chuyện này thì cũng chẳng có gì đáng thương hại.

“Có chuyện gì nữa? Những gì cần nói tôi đều đã nói hết cả rồi.” Hamanaka nhìn lảng đi, bàn tay lại tiếp tục lau chùi nhẫn.

“Muốn hỏi ông chuyện hồ sơ lý lịch.” Kato kéo chiếc ghế dành cho khách lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào mặt Hamanaka.

“Hồ sơ lý lịch...”

“Của người phụ nữ đó, Shinkai Mifuyu ấy. Hẳn là ông đã xem hồ sơ lý lịch thì mới biết những việc cô ta từng trải qua.”

“Thế thì sao?”

“Trên hồ sơ lý lịch tất nhiên là có dán ảnh đúng không?”

“Thế mà còn phải hỏi nữa à... gọi là hồ sơ lý lịch cơ mà.” Hamanaka ngẩng đầu lên, hình như không hiểu Kato đang hỏi gì.

“Lúc xem ảnh, ông có chú ý đến điều gì không?”

“Chú ý? Chú ý cái gì chứ?”

“Đấy là ảnh chụp bình thường của cô ta à?”

Hamanaka hình như vẫn không hiểu được dụng ý của câu hỏi. “Tôi chẳng hiểu rốt cuộc ông muốn nói gì nữa, tấm ảnh ấy quả thực không có gì đặc biệt cả.”

“Ồ, vậy sao?”

“Kato, ông...”

Kato ngắt lời Hamanaka: “Ông có thể kể lại quá trình Shinkai Mifuyu vào làm việc ở Hanaya không? Khi ấy ông là người phụ trách tầng, hẳn là phải biết chứ.”

Hamanaka mấp máy miệng, sau đó liếm liếm môi. “Chi tiết cụ thể thì tôi không rõ, vì tôi chỉ quen cô ta sau khi cô ta được tuyển vào. Tôi đã nói với ông rồi, lúc đầu cô ta không ở tầng do tôi phụ trách.”

“Sau khi gặp mặt, ông đã đề bạt cô ta rất nhanh.”

Hamanaka nghe vậy bèn mím chặt môi lại, động tác lau nhẫn trở nên gượng gạo. Kato quan sát phản ứng của ông ta, nói: “Không cần chi tiết quá, hẳn là ông đã nghe nói chuyện cô ta được tuyển dụng thế nào chứ. Ông Hamanaka đã muốn biết mọi thứ về cô ta, nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này rồi.”

Hamanaka cất mấy chiếc nhẫn vào tủ, trừng mắt lên nhìn Kato, đoạn châm một điếu thuốc.

“Cũng chẳng nghe ngóng được gì, chỉ là kiểu tuyển dụng giữa chừng bình thường thôi.”

“Đây là một vấn đề, tuyển dụng giữa chừng là rất bình thường hả?”

“Cũng không phải chuyện hiếm. Tùy theo tình hình kinh tế mà quyết định, có khi đột nhiên thiếu người. Ở hãng lớn như Hanaya, không thể dựa vào nhân viên thời vụ hay nhân viên theo giờ được.”

“Vì không muốn sử dụng nhân viên trình độ quá thấp?”

“Nếu không có kinh nghiệm nhất định thì không được.” Hamanaka

dõi mắt nhìn ra phía xa xăm, “Đúng rồi, cô ta có kinh nghiệm làm việc.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Có kinh nghiệm phong phú trên phương diện đồ trang sức và đá quý, đây là điều kiện để được tuyển dụng. Trước đó, hình như cô ta đã làm việc ở cửa hàng cùng loại, nên mới được tuyển dụng.”

“Cửa hàng trước đây cô ta từng làm việc? Trong hồ sơ lý lịch có không?”

“Tôi quên tên từ lâu rồi.”

“Tại sao? Ông thậm chí còn muốn điều tra cả trường tiểu học và trung học của cô ta cơ mà, không lẽ nào lại không thấy hứng thú với cửa hàng trước đây cô ta từng làm việc.”

Hamanaka thở dài: “Nghe nói là đã sập tiệm rồi.”

“Gì cơ?”

“Nghe nói là sập tiệm rồi, có hứng thú cũng chẳng ích lợi gì.”

“Sập tiệm...”

“Thế nên mới phải tìm công việc mới. Này, xong chưa hả, đã nói mấy lần rồi, tôi muốn quên cô ta đi. Mỗi khi tôi tốn bao nhiêu công sức mới bình tĩnh lại được thì ông lại đến bắt tôi phải nhớ lại những chuyện đáng bực mình ấy. Đừng làm phiền tôi nữa!” Hamanaka gắt lên, dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

Kato mỉm cười, chậm rãi đứng lên. Hamanaka vẫn hầm hầm trừng mắt lên nhìn ông. Kato quẹt tay lên mũi, rồi đột nhiên tóm lấy vạt áo trước của Hamanaka, kéo mạnh qua tủ quầy. Gương mặt Hamanaka lộ vẻ khiếp hãi.

“Đừng có mà hung hăng với tôi. Rốt cuộc ai mới là người bị một ả đàn bà đùa cợt, bị lợi dụng hết lần này đến lần khác hả? Nếu ông không hèn như vậy, người khác có lẽ đã không phải chuốc họa vào

thân.”

“Người khác?”

Kato không trả lời, buông tay ra, rồi lại ngồi xuống ghế, khoanh chân lại, ngước nhìn Hamanaka chỉnh trang quần áo.

“Giúp tôi nhớ lại tên cửa hàng đó được không? Chắc không đến nỗi không nhớ ra được chứ?”

“Không mà, thật tình là tôi không xem kỹ. Nếu nghe tên cửa hàng đó, may ra thì nhớ được...”

“Ừm, thôi bỏ đi. Thế Hanaya quyết định tuyển dụng Shinkai Mifuyu lúc nào vậy?”

“Lúc nào à? Chắc là đầu năm đó, năm 1995.”

Kato lắc đầu: “Có thể chuẩn xác hơn được không? Ông có nhớ là trước hay sau trận động đất Hanshin Awaji hay không?”

“Động đất?” Hamanaka hơi hé miệng, “Tôi nhớ ra rồi, Mifuyu từng nói là sau trận động đất thì tới Tokyo tìm việc.”

“Sau trận động đất à? Quả nhiên.”

“Sao vậy? Có liên quan gì đến trận động đất đó hả?”

Kato giả vờ không nghe thấy.

“Hamanaka, ông giới thiệu tôi với người phụ trách nhân sự được không?”

“Hả?”

“Người phụ trách nhân sự ở Hanaya ấy, tôi muốn gặp người đã tuyển dụng Shinkai Mifuyu, ông nghĩ cách sắp xếp hộ tôi được không?”

“Tôi không biết mục đích của ông rốt cuộc là gì.” Hamanaka thở dài, lại thò ngón tay vào bao thuốc lá, “Nhưng cái mặt này của tôi chẳng có tác dụng gì với người ở Hanaya nữa đâu, đám ấy trông thấy tôi chắc chắn sẽ kinh hãi trốn mất biệt.”

“Vậy à? Có lẽ thế thật.” Kato gãi đầu.

“Ông Kato này,” Hamanaka cố đè nén cảm xúc xuống, hạ giọng nói, “sao ông cứ hỏi mấy chuyện về hồ sơ lý lịch với thời gian tuyển dụng vậy? Những lần trước có bao giờ hỏi chuyện này đâu, rốt cuộc là sao thế? Có thể tiết lộ cho tôi biết một chút được không? Hẳn là tôi cũng có quyền được biết chứ.”

Kato thoáng do dự trong giây lát, cảm thấy có thể nói với người này, nhưng rồi ngay lập tức gạt ý định ấy ra khỏi đầu, vẫn chưa thể nói với bất cứ người nào được. Ông thầm quyết định. “Shinkai Mifuyu tốt nghiệp trường đại học nào vậy?”

Thấy câu hỏi của mình lại không được trả lời, Hamanaka hai vai rũ xuống. “Chắc là... Đại học nữ Tây Nam, ở Osaka, hình như là khoa Văn.”

“Ừm. Ông chưa điều tra những chuyện xảy ra trong quãng thời gian đó à?”

“Không thể điều tra được.” Hamanaka tỏ vẻ bực bội, “Không dễ gì kiếm được danh sách sinh viên tốt nghiệp.”

“Ừm.” Kato chậm rãi đứng lên, “Nếu đã muốn làm *stalker* thì phải điều tra cho triệt để những chuyện này chứ, được vậy thì tôi đã khỏi phải tốn công rồi.”

Hamanaka không thể hiểu được ý nghĩa của câu nói này, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào viên cảnh sát trước mặt. Kato cũng nhìn bộ mặt ngây ngô của ông ta. “Này, tên người đàn bà mà ông mê muội đó là gì? Người đàn bà đã khiến ông trở nên thê thảm như vậy là gì?”

Hamanaka nghiêng đầu, lộ ra vẻ bất an.

“Mau nói cho tôi tên của cô ta.” Kato nhắc lại một lần nữa.

“Mifuyu... à, Shinkai Mifuyu.”

“Đúng, Shinkai Mifuyu, đúng là cái tên này.” Kato gật đầu, “Quấy

rầy ông làm việc rồi, tôi xin lỗi, lau nhẫn của ông cho sạch sẽ vào nhé.” Lúc ra khỏi cửa hàng, Kato có cảm giác Hamanaka vẫn luôn nhìn chằm chằm vào lưng mình.

Không phải, Kato vừa đi về phía ga Okachimachi vừa nhủ thầm trong bụng, không phải, Hamanaka, đó không phải tên của người đàn bà khiến cuộc đời anh be bét như vậy, Shinkai Mifuyu là một người hoàn toàn khác.

•••

Ba tháng trước, Kato đã đi Kyoto. Đầu tiên, ông tới trường trung học mà Mifuyu đã tốt nghiệp, hỏi thăm xem có tài liệu gì về lứa học sinh tốt nghiệp năm Chiêu Hòa thứ 57 hay không. Ông đã bịa bừa ra một lý do. Chỉ cần nói là để điều tra vụ án, thông thường ông sẽ không bị từ chối.

Nhà trường cho ông xem album ảnh chụp của các học sinh đã tốt nghiệp, ngoài ảnh tập thể ra còn khá nhiều ảnh chụp các hoạt động thể dục thể thao, văn hóa, du lịch ngoại khóa. Kato tìm thấy tên Shinkai Mifuyu trong danh sách, nhưng xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, ông vẫn không tìm thấy cô bé nào trông giống Shinkai trong tấm ảnh tập thể lẽ ra phải có mặt cô ta. Ảnh chụp thực sự quá nhỏ.

Kato định liên lạc với giáo viên chủ nhiệm và bạn cùng lớp của Shinkai Mifuyu, nhưng trong tập album ảnh lại không có địa chỉ liên hệ, ở trường cũng không còn ai biết về chuyện thời đó. Vậy nên, Kato bèn tới trường tiểu học, ở đó ông tìm hiểu được có một thầy giáo tên là Fukazawa, ông này từng là giáo viên chủ nhiệm lớp 6-3 mà Shinkai Mifuyu học, về sau đã nghỉ việc để thừa kế hiệu sách của gia đình. Ông dễ dàng tìm được địa chỉ của Fukazawa.

Fukazawa không nhớ gì nhiều về Mifuyu, có vẻ như chuyến này ông cũng không thu hoạch được gì. Thế nhưng, lúc xem tấm ảnh mà ông

Fukazawa lấy ra, Kato cảm thấy tim mình đập nhanh hẳn lên. Cô gái tên Shinkai Mifuyu cũng tham gia buổi họp lớp tổ chức mấy năm sau khi tốt nghiệp tiểu học, nhưng cô không phải là người phụ nữ mà Kato vẫn quen thuộc.

Người đàn bà đó là kẻ giả mạo... chỉ có thể như vậy mà thôi. Cô ta đã thay thế Shinkai Mifuyu thực sự ở nơi nào đó, sau đó luôn sống dưới cái tên Shinkai Mifuyu này. Vậy, cô ta đã thay thế Shinkai Mifuyu vào lúc nào, ở đâu? Shinkai Mifuyu thật sự đã biến đi đâu?

Chỉ có một đáp án duy nhất giải đáp được những nghi vấn đó. Kato điều tra kỹ càng các thông tin liên quan đến trận động đất Hanshin Awaji, và phát hiện ra một số liệu có thể chứng minh giả thiết của mình: 6.434 người tử vong, trong đó có 9 người không rõ thân phận.

Thi thể của chín người này đều được phát hiện trong khu vực bị hỏa hoạn nghiêm trọng, hoặc là bị tổn hại nặng nề, hoặc lúc phát hiện có nhiều thi thể dính chặt vào nhau, không thể dùng các biện pháp khoa học để xác định thân phận người chết. Chín người này tuy có tính vào số người tử vong, nhưng lại không được ghi chép trên danh sách những người gặp nạn. Tháng Một năm nay, người ta đã lập bia mộ ở khu mộ vô danh trong nghĩa trang công cộng phía Bắc thành phố Kobe. Qua điều tra, Kato phát hiện, giờ đã không thể xác định nơi phát hiện những cái xác không rõ thân phận ấy nữa.

Trong chín người đó, liệu có Shinkai Mifuyu thật không? Trong căn nhà cũ tại chung cư Asahi Heights ở Nishimiya, có phải cũng phát hiện một cái xác không rõ thân phận? Nếu đó là Shinkai Mifuyu, vậy thì tại sao lại không thể xác minh thân phận?

Chỉ có một lý do. Đã có một người khác tự xưng là Shinkai Mifuyu, vả lại, cha mẹ của Mifuyu đã đồng loạt qua đời.

Trong đầu Kato hiện lên hình ảnh một tòa nhà đổ nát cháy đen, bên trong phát hiện được ba cái xác, đó có lẽ chính là một nhà ba người.

Thế nhưng, một người khác xuất hiện. Một người phụ nữ trạc tuổi cô con gái nhà đó, chỉ vào hai trong ba cái xác nói, hai người này là bố mẹ tôi, tôi tên là Shinkai Mifuyu. Sau đó, cô ta nhìn cái xác còn lại, nói rằng không nhận ra được người này, chẳng liên quan gì đến gia đình chúng tôi cả...

Vừa trở về Sở cảnh sát, Kato đã phải xử lý một đống báo cáo chưa viết. Nishizaki đang nằm rạp người ra bàn viết lách gì đó. Kato thầm nhủ, nếu nói với cậu chàng này rằng Shinkai Mifuyu là một kẻ giả mạo, không biết vẻ mặt cậu ta sẽ như thế nào?

Kato muốn điều tra vụ này một cách nghiêm túc, nhưng lại cảm thấy cấp trên sẽ không phê chuẩn. Kể cả khi Shinkai Mifuyu là một người khác, chỉ cần không liên quan đến vụ án, cảnh sát hình sự cũng không thể nào tiến hành điều tra được. Mặc dù vụ bom thối ở Hanaya vẫn chưa được giải quyết, vụ Soga Takamichi mất tích cũng chưa điều tra rõ ràng, nhưng cấp trên đã không còn hứng thú gì với hai vụ án đó nữa. Vụ Soga kia thậm chí còn không rõ có lập hồ sơ hay không.

Nếu phát hiện được thi thể của Soga thì lại là chuyện hoàn toàn khác, chắc sẽ lập tổ điều tra, đồng thời dồn thêm nhân lực, những thông tin mà Kato đang nắm được sẽ trở nên có giá trị.

Khi biết được Shinkai Mifuyu mạo nhận thân phận của người khác, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Kato là "rốt cuộc đã hiểu được động cơ rồi". Dạo đó, ông nghi ngờ Soga bị sát hại, vả lại còn chắc mẩm rằng Mifuyu ngấm ngầm điều khiển đằng sau, song vấn đề đau đầu nhất là không tìm được động cơ. Thế nhưng, nếu cô ta là kẻ mạo danh, vậy thì mọi thứ đều trở nên hợp logic.

Chính là tấm ảnh đó!

Trong tay Soga Takamichi có ảnh chụp của Mifuyu với cha mẹ, anh ta còn muốn trả tấm ảnh lại cho cô ta. Người trong tấm ảnh chắc chắn là Shinkai Mifuyu thật. Nếu như Mifuyu giả gặp anh ta... nói cho chính

xác, sự tồn tại của Soga là một mối phiền phức lớn.

Nhưng có một nghi vấn cần phải giải quyết, Mifuyu có chứng cứ ngoại phạm. Cô ta vẫn luôn ở điểm hẹn chờ Soga, cuối cùng uổng công đợi cả buổi.

Còn một nghi vấn nữa, cái xác được xử lý thế nào? Một người phụ nữ khó lòng làm được việc ấy.

Kết quả, ông lại rút ra kết luận là có đồng phạm. Tên đồng phạm đó có thể là ai, giờ Kato vẫn chưa xác định được.

Nếu phát hiện xác chết, trinh sát điều tra sẽ được điều động, vậy thì có thể công khai điều tra những người xung quanh Mifuyu, nhưng một mình Kato có thể điều tra được đến đâu thì rất khó nói.

Thật lòng, Kato không muốn giao việc điều tra Shinkai Mifuyu cho người nào khác. Quá khứ của cô ta, mục đích của cô ta, cùng với bộ mặt thật sự của cô ta, ông muốn đích thân điều tra tất cả những điều này, ông không muốn bất cứ ai can thiệp. Nếu tiếp tục điều tra, thời khắc đối mặt cuối cùng chắc chắn sẽ đến, ông không muốn khi đó có người nào khác ở hiện trường.

Tại sao ông lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ là vì tự phụ? Vì ông đã chú ý đến Shinkai Mifuyu, người đàn bà mà những người khác không ai để ý? Tất nhiên cũng có nguyên nhân này, nhưng trăm phần trăm không chỉ như vậy.

Có lẽ mình đã phải lòng người đàn bà đó.

Kato nhìn đống báo cáo chưa có tiến triển gì, mỉm cười.

.5.

Cảnh vật bên ngoài ô cửa sổ toa tàu Shinkansen không ngừng trôi về phía sau, nhưng với Masaya, đó chỉ là những hình ảnh phản chiếu trong mắt anh mà thôi. Các mạch suy nghĩ cuộn vào nhau rối rắm chằng chịt, ở trong một trạng thái mãi mãi không thể nào gỡ ra được.

Đột nhiên, anh nhận ra có người đang nói chuyện với mình, Masaya vội hoảng hốt ngoảnh đầu lại. Yorie đang cười gượng gạo.

“Lại ngẩn ra rồi. Từ hôm qua đến giờ, tôi thấy anh cứ là lạ thế nào.”

“Không có gì đâu, nghĩ đến những chuyện sau khi về Tokyo, trong lòng lại thấy phiền muộn.”

“Tôi chẳng nói là sẽ giới thiệu anh đến công ty của em trai tôi rồi mà?”

“Gia công đồ trang sức ạ? Tôi không làm được. Phải rồi, lúc nãy chị vừa nói gì vậy?”

“Tôi nói, bắt anh đi theo tôi đến Kyoto, tới nơi thì tôi lại bị ốm, cứ bắt anh phải chăm sóc suốt.”

“Chị đừng để ý, cũng lâu lắm rồi tôi chưa đi Kyoto, vừa hay mượn cơ hội này đi thăm lại một chuyến. Đừng nói chuyện này nữa, chị thấy thế nào rồi?”

“Không sao rồi, buổi sáng đã ăn sáng đúng giờ.” Yorie nheo mắt.

Tối qua, Masaya đi loanh quanh ở Kyoto đến tận khuya. Anh muốn gắng tìm được người nào quen với Mifuyu, nhưng thời gian quá ngắn, lại không có manh mối nào nên không có kết quả gì. Lúc về tới khách sạn, anh đã kiệt sức, nhưng lo Yorie nghi ngờ nên anh ta vẫn sang phòng chị ta hỏi thăm. Có lẽ vì đã uống thuốc, trước khi anh gõ cửa,

Yorie vẫn ngủ suốt, thậm chí còn không hỏi anh đã đi đâu.

“Em dâu chị... tên là Mifuyu nhỉ, sau đây có định tiếp tục điều tra về cô ấy nữa không? Tối qua chị nói là không muốn điều tra thêm nữa.”

Yorie nghiêng đầu. “Khó nói lắm. Chuyến này chuẩn bị không đầy đủ, lúc quan trọng thì tôi lại ngã bệnh, chẳng làm được gì cả.”

“Tôi nói thế này có lẽ không thích hợp cho lắm, nhưng tôi thấy tốt nhất là chị đừng điều tra nữa. Giờ em dâu chị cũng không có vấn đề gì phải không? Chị nên tin tưởng mắt nhìn của em trai mình. Quan trọng nhất là...” Masaya điều chỉnh lại nhịp thở, đoạn nói tiếp, “Lãng phí thời gian vào những chuyện thế này thì thật đáng tiếc, chị còn có cuộc đời của mình nữa mà.”

Cặp lông mi đang cụp xuống của Yorie đột nhiên rung động. Chị ta ngước lên nhìn Masaya, chớp chớp mắt. “Cảm ơn, anh tốt với tôi thật đấy.”

“Có gì đâu.” Masaya lắc đầu, chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, trong đầu Masaya vẫn toàn tấm ảnh ông Fukazawa đưa cho anh xem. Cô gái trong ảnh và Mifuyu không phải là một người, nhưng đó mới chính là Shinkai Mifuyu thật.

Người phụ nữ đã cùng chung hoạn nạn với mình kể từ buổi sớm hôm trận động đất xảy ra ấy, rốt cuộc là ai?

Masaya vẫn không thể nào tiếp nhận sự thật rằng cô là một kẻ mạo danh. Đối với Masaya, cô không phải ai khác, mà chính là Shinkai Mifuyu.

Đêm qua, anh gần như thức trắng cả đêm, vô số lần dao động, muốn gọi điện cho Mifuyu, hỏi xem cô rốt cuộc là ai. Cuối cùng, bàn tay anh cũng không vươn về phía điện thoại. Cứ điều tra cho rõ rồi tính sau vậy. Song đây chỉ là cái cớ để tự thuyết phục bản thân mà thôi. Nói thực lòng, anh rất sợ biết được phản ứng của cô khi nghe mình chất vấn.

Lần đầu tiên Masaya gặp cô là vào buổi sáng hôm xảy ra trận động đất đó, rồi biết được tên họ của cô trong chỗ tránh nạn liên tiếp có xác người được chuyển vào. Cô đang trả lời câu hỏi của cảnh sát trước thi thể cha mẹ mình. Khi ấy cô có cho cảnh sát xem thứ gì có thể chứng minh thân phận không nhỉ? Masaya đoán chắc là không có, ít nhất thì cũng không cần thiết phải trưng ra làm gì. Những người sống sót sau trận thảm họa kinh hoàng ấy mà nói là không mang theo giấy tờ thì chắc chắn không bị hoài nghi. Cảnh sát cũng không hề yêu cầu Masaya cho xem những giấy tờ tương tự.

Nếu muốn mượn thân phận của người khác, chắc chắn đó là thời điểm thích hợp nhất.

Masaya vẫn nhớ như in bộ dạng của Mifuyu khi đó. Cô chỉ mặc một bộ quần áo, không có hành lý, ngồi ôm gối, toàn thân run lên vì lạnh, lại còn suýt nữa thì bị người khác cưỡng hiếp trong bóng tối, về sau được anh cứu thoát. Bộ dạng của cô hoàn toàn giống hệt như một nạn nhân bất thình lình gặp nạn, không khác gì những người xung quanh.

Thế nhưng, kể cả khi run rẩy vì lạnh giá, điều cô nghĩ trong đầu cũng không phải là làm sao sống sót, mà là thứ khác. Cô muốn đánh cược một ván, muốn lợi dụng trận thiên tai này để mạo xưng tên tuổi của người khác, đồng thời trở thành người đó hoàn toàn.

Tại sao cô phải làm như thế? Biến thành Shinkai Mifuyu thì được lợi gì? Hay là cô đang ngấp nghé tài sản của vợ chồng nhà Shinkai? Bọn họ chắc chẳng có tài sản gì giá trị. Hay là vì tiền bảo hiểm?

Trong lòng Masaya vẫn còn một câu hỏi nữa. Cứ coi như Mifuyu giả mạo người khác đi, vậy tại sao cô ấy không nói chuyện này với mình? Hơn bốn năm nay, hai người đã cùng nhau vượt qua bao nhiêu khó khăn trắc trở, bất chấp mọi thủ đoạn. Cả hai đều phải che giấu bộ mặt thật sự của mình, chỉ những khi ở một mình với nhau mới bộc lộ ra... có lẽ nên nói là, chỉ ở trong bóng đêm mới bộc lộ bản tính với người

còn lại.

Nhưng cô ấy không hề thể hiện mặt thật với mình. Lẽ nào, những đêm mà mình và cô ấy từng trải qua chỉ là ảo ảnh?

Đến khi định thần lại, Masaya phát hiện Yorie đã ngủ thiếp đi bên cạnh mình, có lẽ chị ta vẫn hơi hâm hấp sốt. Còn gần một tiếng nữa tàu mới đến Tokyo.

Sau này Yorie có định tiếp tục điều tra về Mifuyu nữa không? Chuyến đi Kyoto lần này đã khiến suy nghĩ của chị ta thay đổi phần nào, nhưng vẫn không xóa được hết nghi ngờ. Trong tương lai, vì một duyên cớ tình cờ nào đó, rất có thể chị ta sẽ lại nảy sinh sự phòng bị với cô.

Do bị sốt đột ngột, Yorie không nhận ra được bí mật của Mifuyu, song lần sau sẽ không may mắn được như vậy nữa, lúc đó cũng không thể đảm bảo rằng anh có thể đi theo chị ta như lần này.

Masaya chăm chú nhìn Yorie đang say ngủ một lúc, đoạn nhắm mắt lại, âm thầm quyết tâm.

Tàu vào ga Tokyo lúc 5 giờ hơn.

“Tính sao giờ nhỉ? Ăn tối thì hơi sớm quá.” Lúc ra khỏi ga, Yorie nhìn đồng hồ, nói.

“Hôm nay tốt nhất là nên về sớm, kẻo bị sốt lại thì phiền phức lắm.”

“Tôi khỏi hẳn rồi.”

“Không được chủ quan như vậy. Lên tắc xi đi, tôi tiễn chị.” Ánh mắt Yorie pha trộn giữa ngạc nhiên và mừng rỡ.

“Anh tiễn tôi?”

“Vâng.”

“Hướng đi của chúng ta ngược hẳn nhau, phiền phức lắm, thôi không cần đâu.”

“Không đưa chị về nhà thì tôi không yên tâm được.” Masaya giật túi xách khỏi tay chị ta, đi về phía bãi đậu xe tắc xi.

“Hay là tìm chỗ nào ăn trước đã, nhà tôi chẳng có gì ăn được cả.”

“Tôi sẽ nghĩ cách giải quyết.”

“Nghĩ cách?”

Masaya không trả lời, sải chân bước về phía trước.

Nhà Yorie ở Shinagawa, đó là một căn biệt thự kiểu Tây được xây dựng ven con đường dốc khá hẹp, dạo trước, khi theo dõi chị ta, Masaya từng đến khu vực này. Nhìn từ bên ngoài, căn nhà này quá rộng đối với một phụ nữ sống một mình.

“Nhà chị đẹp quá.” Lúc xuống xe, Masaya ngẩng đầu lên nhìn căn nhà nói. Lời vừa thốt ra khỏi miệng, anh không kìm được rùng mình một cái. Câu nói này sẽ khiến Yorie nhận ra Masaya đã biết chị ta sống trong căn nhà nào. Anh lo Yorie sẽ sinh nghi, nhưng có vẻ chị ta không ngờ vực gì cả.

“Toàn xây theo đề xuất của kiến trúc sư đấy, ở vào mới thấy không tiện cho lắm.” Yorie cười gượng, lấy chìa khóa trong túi xách ra.

Masaya xách hành lý, đi theo sau chị ta. Trù trừ, do dự, cảm giác tự trách mình không ngừng xoay chuyển mòng mòng trong đầu anh. Yorie đã tra chìa khóa vào ổ. Cần phải quyết đoán mới được, anh nói với chính mình.

Cửa mở ra, anh đứng phía sau Yorie. Trong phòng tối đen như mực, ánh đèn đường chiếu lên lưng chị ta.

“Hình như có người đưa hàng đến.” Yorie nhặt tờ hóa đơn kẹp vào cánh cửa.

Masaya xách túi, gần như đẩy chị ta vào nhà. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng.

“Ồ, tối quá.” Yorie mò mẫm công tắc đèn trên tường.

Masaya buông túi xuống, lập tức dang hai cánh tay, ôm trọn tấm thân mảnh mai của Yorie vào lòng.

Hình như chị ta có phát ra âm thanh gì đó, có lẽ là đang nói, nhưng Masaya chẳng buồn nghe. Anh ôm chặt lấy Yorie, sau đó dùng miệng bịt chặt miệng chị ta lại.

Đây hẳn là một hành động nằm ngoài dự đoán, nhưng Yorie không hề chống cự. Masaya vừa ngửi mùi nước hoa vừa thề với chính mình: dù xảy ra chuyện gì, mình cũng phải bảo vệ Mifuyu, kể cả khi những đêm cùng cô trải qua chỉ là ảo ảnh.

Chương 10

.1.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ mình xuất sắc hơn một chuyên viên tạo mẫu tóc bình thường, giờ chẳng qua là thỉnh thoảng xuất hiện trên tivi thôi, nhưng tôi mong muốn điều mà công chúng nhìn thấy chỉ là kỹ thuật và những linh cảm thiết kế, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng mái tóc của khách hàng để thể hiện cái tôi của mình. Điều quan trọng nhất là khiến cho khách hàng hài lòng, chỉ có vậy mà thôi. Nói thật một câu, tôi cũng chẳng thích cách dùng từ ‘siêu hạng’ này đâu. Theo tôi, các chuyên viên tạo mẫu tóc cũng giống như đầu bếp vậy, đều không nên lộ mặt quá nhiều.”

Aoe vừa thao thao bất tuyệt, vừa cố ý để ống kính máy quay hướng vào mé bên trái của mình. Anh ta đã thỏa thuận từ trước, lúc chụp ảnh cũng phải chụp dưới góc độ này. Bản thân anh ta không thấy có gì khác, nhưng Mifuyu nói, chụp như vậy mới có hiệu quả tốt nhất.

Nữ phóng viên phụ trách phỏng vấn vừa ghi chép vừa gật đầu. Nghe nói bài phỏng vấn này sẽ đăng lên tạp chí phụ nữ số tháng sau, tiêu đề hình như là “Phỏng vấn độc quyền chuyên viên tạo mẫu tóc siêu hạng Aoe Shinichirou”.

Aoe không thạo ăn nói lắm, nói chuyện với khách hàng còn đỡ, nhưng thảo luận cụ thể về một chủ đề nào đấy thì anh ta cực kỳ kém, song Mifuyu bảo anh ta không được từ chối các hoạt động như thế, lên tivi cũng vậy.

“Thời buổi này, chỉ có mặt hàng nào nổi bật mới bán đi được, nơi nào đông người thì người ta mới kéo đến. Nói tóm lại, không chiếm hạng đầu thì không ổn đâu, dùng thủ đoạn gì cũng phải nổi tiếng cho bằng được. Kiểu cửa tiệm tầm thường nhắm vào đại chúng giờ không

thể sống nổi nữa rồi, chỉ có trong thời kỳ kinh tế bong bóng, dân chúng có điều kiện sống xa xỉ thì loại đó mới được chấp nhận." Đây là chủ trương nhất quán của Mifuyu.

Cô còn nói, cũng không thể lộ mặt quá nhiều, như vậy sẽ làm mất tính thần bí. Cần phải để lại cho người ta ấn tượng rằng mình chẳng hề muốn lộ mặt, chỉ vì các nguyên nhân khác nhau mà bất đắc dĩ mới phải làm vậy thôi. Cô dặn dò Aoe, khi được phỏng vấn, nhất thiết phải kèm theo sắc thái này trong các câu trả lời của mình.

Kẻ không giỏi ăn nói như Aoe không thể nào nắm bắt được sắc thái ngôn ngữ vi diệu như vậy, thông thường, Mifuyu đều chuẩn bị sẵn câu trả lời cho anh ta từ trước. Vừa nãy, anh ta cũng chỉ đọc thuộc lòng những gì cô viết cho mà thôi.

"Anh bận rộn như vậy mà vẫn nhận lời phỏng vấn, thật cảm ơn anh quá." Cô phóng viên hài lòng nói, "Khi đọc những người khác phỏng vấn anh, tôi đã cảm nhận được, anh Aoe có tư duy rất rành mạch rõ ràng. Hôm nay tôi lại cảm nhận được điều này thêm lần nữa rồi."

"Cô quá khen." Aoe thầm nắc nỏm, trả lời ngắn gọn. Mifuyu từng nhắc nhở anh ta, nếu không biết phải đối đáp thế nào thì cố gắng trả lời vừa ngắn gọn vừa mập mờ cho qua.

Sau khi phóng viên và thợ chụp ảnh ra về, Aoe ngồi hút thuốc trong phòng nghỉ, một nhân viên thực tập đột nhiên bước vào, mặt lộ rõ vẻ khó xử. "Thưa thầy, có cảnh sát đến."

"Cảnh sát?" Aoe chau mày, "Đến làm cái gì?"

Trong đầu Aoe lại hiện lên những ký ức không lấy gì làm vui vẻ... vụ Nakano Ami bị côn đồ tấn công. Chẳng lẽ cảnh sát lại muốn hỏi về vụ đó?

Anh ta ra ngoài cửa tiệm, trông thấy ở ghế nghỉ có một người đàn ông trông hoàn toàn không ăn nhập gì với khung cảnh xung quanh. Người này chừng khoảng bốn tư bốn lăm tuổi, đầu tóc râu ria rậm rì,

bộ vest đen lấm lem bẩn thỉu, không đeo cả cà vạt, sơ mi mở cúc hở cả ngực. Mặc dù người này khép hờ hai mắt, nhưng từ đằng xa Aoe đã thấy tròng mắt ông ta không ngừng chuyển động. Hai người khách nữ đang chờ đến lượt có lẽ cảm thấy gã này quá đáng sợ, nên đều tránh ra thật xa, tỏ vẻ chán ngán ra mặt. Aoe thầm nhủ, thế này sẽ làm ảnh hưởng đến hình ảnh salon tóc mất.

Người đàn ông trông thấy anh ta, bèn đứng dậy bước tới, nở một nụ cười trông mà phát khiếp. “Anh là anh Aoe? Anh bận rộn thế này mà còn làm phiền, thành thật xin lỗi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Muốn hỏi anh chút chuyện, có thể xin anh một chút thời gian không? Mười phút thôi, năm phút cũng được.”

“Bây giờ à?” Aoe không hề che giấu vẻ khó chịu.

“Xong ngay thôi mà.” Người đàn ông vẫn cười, tựa như một gã thợ săn đang liếm môi nhìn con mồi.

Aoe đưa mắt nhìn quanh, người đàn ông trông đến phát khiếp này rõ ràng đã thu hút sự chú ý của nhân viên cửa tiệm. Anh ta thở dài một tiếng. “Được rồi, mười phút thôi đấy nhé.”

“Cảm ơn anh.” Ông ta cúi đầu cảm ơn. Thái độ lịch sự quá thể đáng ấy khiến người ta sởn hết cả da gà.

Cửa tiệm Mon Ami 2 nằm ở Omotesando, mới khai trương hồi tháng Mười hai năm ngoái, hiện nay mỗi tuần Aoe đều dành hai ngày ở chi nhánh bên này. Viên cảnh sát chắc hẳn đã biết trước chuyện này.

“Vào những cửa tiệm kiểu này làm tôi thấy rất căng thẳng, xung quanh toàn là các cô gái trẻ.” Sau khi gọi đồ uống ở quán cà phê gần đó, viên cảnh sát nói. Ông ta tự xưng mình là Kato ở Sở cảnh sát.

“Anh có chuyện gì?” Aoe cảm giác được gương mặt mình cứng đờ ra.

“Cuối năm ngoái đã mở được tiệm thứ hai, phát triển nhanh thật. Tuổi trẻ tài cao thật đấy, quả không hổ danh là chuyên viên tạo mẫu tóc siêu hạng.”

“Cho hỏi...” Aoe nhìn đồng hồ đeo tay, muốn tỏ ý rằng mình không có nhiều thời gian.

“Quyết định mở cửa tiệm ở đây, cũng là ý của cô Shinkai phải không?”

Aoe nhất thời chẳng hiểu gì. Anh ta không ngờ sẽ nghe thấy tên Mifuyu trong hoàn cảnh này.

“À, tôi nói nhầm, giờ không phải cô Shinkai nữa, mà phải gọi là bà Akimura mới đúng.”

“Không, chúng tôi vẫn gọi cô ấy là Shinkai.”

“Ừm. Đó vẫn là người có ảnh hưởng nhiều nhất đến công việc kinh doanh của salon tóc phải không?”

“Chuyện này thì...”

Ông ta đã biết tên Shinkai, hẳn cũng đã tìm hiểu về tình hình kinh doanh của Mon Ami rồi. “Ông muốn hỏi chuyện về Shinkai à?”

“Ừm, coi như vậy đi, cũng muốn tìm hiểu từ nhiều phía.” Kato rút bao thuốc lá màu đỏ ra, “Anh và cô Shinkai có thường gặp nhau để bàn chuyện làm ăn không?”

“Ờ thì, cũng có lúc. Cho hỏi, ông đang điều tra vụ án nào vậy? Có liên quan gì đến Shinkai?”

Kato gật gật đầu đầy ẩn ý, châm điếu thuốc lá đang ngậm trên miệng, từ tốn hít vào một hơi. “Chuyện này giờ vẫn chưa thể nói được, đây là bí mật phá án, nói lung tung gây phiền phức cho anh thì không hay.”

“Nhưng thế này khiến tôi không được thoải mái lắm.”

“Anh quen biết với cô Shinkai trong trường hợp nào?” Kato dường

như không nghe thấy Aoe nói gì, lại hỏi tiếp.

“Cô ấy chủ động làm quen với tôi, bảo là đang tính khởi nghiệp thế này, hỏi xem tôi có muốn làm chung không.”

“Trước đó không hề có qua lại gì à?”

“Cô ấy là khách của cửa tiệm nơi tôi làm việc trước đây. Nghe nói cô ấy đã đi rất nhiều cửa tiệm khác nhau để lựa chọn nhân tài.”

“Chuyện này xảy ra vào thời điểm nào nhỉ?”

“Không lâu trước khi mở tiệm, chắc là khoảng ba bốn năm trước.”

“Ừm.” Kato hút thuốc, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm cà phê, “Có bạn gái không?”

“Hả? Ông nói gì?”

“Bạn gái ấy. Anh đẹp trai, lại được hâm mộ, chắc hẳn là được rất nhiều cô gái theo đuổi.”

Bấy giờ Aoe mới hiểu ra đối phương đang nói về mình, song không hiểu ông ta có mục đích gì, bèn trả lời qua quýt: “Hiện giờ thì không.”

“Ý anh là trước đó từng có? Mở tiệm xong thì chia tay?”

“Sao ông hỏi những chuyện này? Có liên quan gì hả?”

Thấy Aoe đã cao giọng lên, Kato vung vẩy điếu thuốc đang kẹp trên tay. “Chỉ xuất phát từ hứng thú thôi. Anh thấy đấy, vẫn hay nghe nói những người làm nghệ thuật bị ép phải chia tay với người yêu thuở ban đầu trước khi ra mắt công chứng. Cô Shinkai phải chăng đã từng chỉ thị cho anh làm như vậy?”

“Không hề.”

“Ừm, chúng ta đổi chủ đề khác nhé, anh có biết gì về quá khứ của cô Shinkai không?”

“Quá khứ?” Aoe chau mày, những câu hỏi của viên cảnh sát này cứ nhảy qua nhảy lại không biết đâu mà lần. “Biết một chút ít, ví dụ cô ấy từng làm ở Hanaya chẳng hạn.”

Viên cảnh sát lắc đầu: “Trước đó nữa thì sao?”

“Trước đó?”

“Ví dụ như trước khi làm ở Hanaya thì làm gì, anh đã bao giờ nghe cô ấy kể chưa?”

Aoe nhún vai: “Chuyện từ thời xa lắc xa lơ, tôi không biết.”

“Anh cũng không rõ lắm về quá khứ của cô Shinkai nhỉ?”

“Ông này hỏi lạ thật. Quá khứ của cô ấy có vấn đề gì chứ?”

Kato không trả lời mà dụi đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, cầm tờ hóa đơn lên. “Anh đang bận rộn má quấy rầy thế này, thật không phải. À, đúng rồi...” Ông nhìn vào ngực Aoe, “Hôm nay anh không đeo à?”

“Hả?”

“Mặt dây chuyền ấy? Chạm hình đầu lâu và hoa hồng. Nghe nói lúc trước anh thích đeo lắm.”

Aoe giật thót mình, vô thức đưa tay lên chỗ ngực áo.

“Tôi có nghe nói rồi, lần đó đúng là mắc vạ, nghe nói suýt nữa thì anh bị coi như nghi can rồi.”

Aoe muốn nuốt nước bọt, nhưng trong miệng lại khô không khốc.

“Cái mặt dây chuyền suýt nữa khiến anh rơi vào vòng lao lý, cuối cùng lại cứu anh một phen. Mấy người bên đồn cảnh sát Tamagawa bực bội lắm đấy, không ngờ lại gặp phải trường hợp ngẫu nhiên như vậy.”

“Ngẫu nhiên...”

“Ở hiện trường đánh rơi một mặt dây chuyền giống hệt như cái anh thích đeo phải không? Vả lại, theo như đồn cảnh sát Tamagawa điều tra được, thứ đó không phải mua đâu cũng được nhé, nghe nói phải sang Tây Ban Nha hay Bồ Đào Nha mới nhập hàng về được. Đồ hiếm như vậy lại trùng hợp rơi ở hiện trường, chỉ có thể nói là một sự ngẫu nhiên hiếm thấy thôi.”

Rốt cuộc Aoe đã hiểu ra, mục đích thực sự của viên cảnh sát là gọi lại chủ đề này. Tại sao đến giờ ông ta lại muốn lôi chuyện này ra nhắc lại? Có một điều anh ta có thể tin chắc, viên cảnh sát đang quan sát phản ứng của mình. Tuyệt đối không thể lộ vẻ kinh hoảng hay luống cuống, song Aoe cũng không làm cách nào ngăn được cơ thể mình nóng dần lên.

“Nghe nói có người ở đồn cảnh sát Tamagawa còn nghi ngờ anh ngay từ đầu đã có hai mặt dây chuyền. Một cái cố ý đánh rơi để chuẩn bị sau này làm chứng cứ ngoại phạm, cái còn lại thì để rơi ở hiện trường.”

“Vớ vẩn thật đấy! Tại sao tôi phải làm thế chứ?”

“Đúng vậy, anh chẳng có lý do gì để làm thế cả. Nếu không muốn bị nghi ngờ thì chẳng việc gì phải đánh rơi nó ở hiện trường cả. Sự ngẫu nhiên này quả là ngoài sức tưởng tượng, đến nỗi cả cảnh sát cũng đưa ra những giả thiết vớ vẩn như vậy đấy.”

Đó là đối thủ cạnh tranh cố ý bày ra để hãm hại tôi... Aoe muốn nói thế. Nhưng nếu nói ra, anh ta buộc phải thừa nhận mặt dây chuyền đánh rơi ở hiện trường là của mình.

“Bên đồn Tamagawa cũng đã điều tra cẩn thận nhà hàng mà anh để quên sợi dây chuyền, vì họ nghi ngờ hai bên thống nhất lời khai từ trước. Kết quả, cảnh sát không phát hiện ra điểm nào khả nghi, cũng không hề có dấu hiệu nhà hàng bị mua chuộc.”

“Tôi không bao giờ làm thế cả.” Aoe trừng mắt lên nhìn viên cảnh sát. Mifuyu cũng đã nói, cô không mua chuộc người ở nhà hàng. Đến thời điểm này, ngay cả Aoe cũng không biết rốt cuộc cô dùng cách gì, song cô đã quả quyết như vậy thì không thể sai được.

“Thật là không thể nào tin nổi.” Rốt cuộc Kato cũng đứng lên, “Mặt dây chuyền đó vẫn ở nhà anh chứ?” Nghe giọng điệu của Kato cứ như thể, nếu vẫn còn ở nhà thì mong rằng Aoe có thể lấy cho ông xem thử.

Aoe lắc đầu: “Vứt đi rồi.”

“Ủa, tại sao?”

“Thứ đó gọi lên cho tôi những ký ức không vui, vả lại, tôi cũng chán đeo nó rồi.”

“Vậy à? Tôi lại thấy đó là vật mang đến cho anh sự may mắn đấy.” Ánh mắt sắc bén của Kato nhìn thẳng vào Aoe, “Có phải lại là cô Shinkai bảo anh vứt nó đi không?”

“Gì hả...”

“Đùa anh thôi.” Kato vừa cười vừa đi về phía bàn thu ngân.

.2.

Quả nhiên không phải anh ta... Chia tay với Aoe, Kato vừa đi về phía ngã tư Omotesando vừa nhủ thầm trong bụng.

Một kẻ nhu nhược thế này không thể nào trở thành đồng phạm với Shinkai Mifuyu được.

Chỉ chứng minh rằng cô ta đã thế vào chỗ Shinkai Mifuyu thực sự trong trận động đất Hanshin Awaji thì không bao giờ đủ để truy ra trách nhiệm của cô ta, nhất thiết phải chứng thực được cô ta có một tên đồng phạm cùng đứng đằng sau các sự kiện liên quan. Vì vậy, người đầu tiên Kato chú ý đến là Aoe Shinichirou.

Aoe là cộng sự của Mifuyu trong công việc, đây đã là sự thật được công khai. Quan hệ của hai người này rất có thể không chỉ là hợp tác làm ăn bề ngoài, mà còn âm thầm đồng mưu trong bóng tối nữa.

Trước khi đến gặp Aoe, Kato đã thực hiện một số điều tra. Aoe thành công sau khi bắt tay với Mifuyu mở ra salon tóc Mon Ami, hiện nay đã đứng trong hàng ngũ những chuyên viên tạo mẫu tóc hàng đầu, là nhân vật được nhiều bên tranh giành. Có điều, anh ta không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió. Qua những tin đồn truyền miệng, ông biết được Aoe Shinichirou suýt chút nữa bị coi là nghi can trong vụ án nữ nhân viên của tiệm anh ta bị cưỡng hiếp.

Kato đã điều tra rất kỹ về vụ án này. Thái độ của cảnh sát đồn Tamagawa khá lãnh đạm, nhưng họ cũng không hề do dự cho ông xem hồ sơ vụ án khi đó.

Nội dung vụ án và quá trình điều tra đã làm Kato chú ý. Theo tình hình lúc bấy giờ, Aoe bị nghi ngờ là chuyện không có gì phải bàn cãi, thế nhưng, ngay sau đó sự việc lại có biến chuyển 180 độ. Mặt dây

chuyền mà Aoe một mực khẳng định là đã đánh mất từ trước được tìm thấy ở một nơi khác. Cảnh sát tra ra Aoe đã đánh mất mặt dây chuyền trước khi vụ án xảy ra, sự nghi ngờ đối với anh ta lập tức được tẩy sạch.

Cảnh sát đồn Tamagawa suy đoán, có lẽ có người cố ý hãm hại Aoe. Kato cũng đồng tình với quan điểm này, nhưng suy luận của ông không hề giống với những người kia. Ông cho rằng người hãm hại Aoe không phải kẻ thù của anh ta, mà chính là người hợp tác làm ăn.

Chính mặt dây chuyền hình đầu lâu và hoa hồng kia khiến ông nảy sinh ra ý nghĩ này.

Như ông đã nói với Aoe, thật khó mà tưởng tượng loại mặt dây chuyền đặc biệt như vậy lại trùng hợp xuất hiện đến hai cái trong cùng một vụ án. Thông thường, người ta sẽ suy đoán rằng, kẻ nào đó muốn hãm hại Aoe đã mua được một cái ở nơi nào đó. Mặt dây chuyền đặc biệt như thế sao có thể dễ dàng mua được như vậy chứ?

Kato từng hỏi ý kiến chuyên gia trong ngành gia công đồ trang sức, đồng thời cho xem tấm ảnh mượn được của đồn cảnh sát Tamagawa, hỏi xem muốn làm một cái giống như vậy có phức tạp hay không. Người đó nói, nếu gặp thợ có tay nghề thì một ngày là làm xong, nhưng nếu muốn làm giống y đúc, cần phải có tay nghề tương đối cao.

Người có tay nghề gia công kim loại cao... từ khóa này đã xuất hiện lần thứ ba rồi. Không cần phải nói, lần đầu tiên là trong vụ bom thối ở Hanaya, trong thiết bị phát tán khí độc có dấu vết của một người thợ gia công lành nghề. Lần thứ hai là lúc ông đến Blue Snow, các nhân viên cũng đánh giá như vậy đối với các sản phẩm mẫu bày trong tủ quầy.

Người đặt bẫy Aoe chắc chắn là Mifuyu, ông không nghĩ ra đáp án nào khác.

Nếu dựng lên câu chuyện này từ đầu, nội dung sẽ như sau:

Đầu tiên, Mifuyu ra lệnh cho đồng bọn lấy cắp mặt dây chuyền hình đầu lâu và hoa hồng trong nhà Aoe, đồng thời yêu cầu hắn chế ra một bản sao giống hệt. Sau đó, Mifuyu cầm bản sao này đến nhà hàng, có lẽ tên đồng bọn kia cũng đi cùng, trong ghi chép của nhà hàng sẽ lưu lại họ tên người đặt bàn và số người dùng bữa. Sau khi lẳng lặng dùng bữa xong, Mifuyu cố ý đánh rơi mặt dây chuyền bản sao kia lại nhà hàng, người của nhà hàng sẽ giữ lại, coi như đồ thất lạc của khách.

Khi công việc chuẩn bị như trên đã xong, tên đồng bọn kia lại tiếp tục hành động. Theo chỉ thị của Mifuyu, hắn ta tấn công cô nhân viên Nakano Ami của Mon Ami. Bấy giờ, tên này hẳn đã xịt lên mình thứ nước hoa thường ngày Aoe vẫn dùng. Khi chắc chắn Nakano Ami đã hôn mê bất tỉnh, tên này liền bỏ mặt dây chuyền lại hiện trường.

Chi tiết có lẽ có sai lệch phần nào, song về tổng thể, hẳn là vụ này được tiến hành theo các bước như trên. Vậy thì có thể hiểu được, tại sao Aoe có thể nắm bắt đúng thời cơ mà đến nhà hàng kia tìm lại mặt dây chuyền. Nghe nói, Aoe đã giải thích với cảnh sát ở đồn Tamagawa rằng: “Nghĩ nát óc để tìm nơi đánh rơi mặt dây chuyền kia, cuối cùng cũng nhớ ra cái nhà hàng đó.” Nhưng theo lẽ thường, vật yêu thích như vậy bị mất, anh ta phải phát hiện từ sớm mới đúng. Kato đoán là anh ta nhận được chỉ thị của Mifuyu, bảo rằng cứ coi như đánh rơi ở nhà hàng đó, mau đến mà lấy.

Vấn đề là, tại sao Mifuyu phải đặt bẫy hãm hại người hợp tác làm ăn với mình là Aoe? Kato cũng không thể nào suy luận chi tiết hơn, nhưng ông có thể hình dung được một điều.

Cố ý hãm hại anh ta, rồi chìa bàn tay ra cứu vớt trong lúc anh ta đang khốn khó... sách lược hại người xong rồi đứng ra làm người tốt này sẽ có hiệu quả như thế nào?

Sự phục tùng tuyệt đối của Aoe Shinichirou. Chắc chắn Aoe sẽ cảm thấy Mifuyu nắm được điểm yếu trí mạng của mình, đồng thời qua

đây biết được cô ta có khả năng lớn lao chừng nào. Đảm bảo, tự đáy lòng mình anh ta sẽ nghĩ, không bao giờ có thể phản bội người phụ nữ này được.

Kato nghĩ, có khả năng lúc đó Aoe muốn chia tay với Mifuyu. Khi biết anh ta đã quyết, Mifuyu không chọn cách dọa nạt mà muốn mua chuộc lòng người, từ đó để anh ta biết được cô ta quan trọng đến nhường nào. Người đàn bà ấy chắc chắn có thể làm được điều này.

Theo cách suy luận này, đồng bọn của Mifuyu không thể là Aoe. Sau khi gặp Aoe, Kato lại càng tự tin hơn với suy luận của mình. Có lẽ Aoe là con rối bị Mifuyu điều khiển, nhưng chỉ trên phương diện công việc mà thôi. Cho dù không tính đến điều kiện phải có tay nghề gia công kim loại, anh ta cũng chẳng có bản lĩnh giúp cô ta phạm tội.

Kỳ thực, Kato đến gặp Aoe còn có một mục đích khác lớn hơn.

Lúc nãy, ông cũng đã thử dò hỏi Aoe về quá khứ của Shinkai Mifuyu, song ông cũng không hề chờ đợi kết quả gì lớn, mục đích của ông chỉ để Aoe kể chuyện ngày hôm nay với Mifuyu. Như thế, cô ta sẽ biết, có một viên cảnh sát tên là Kato đang đi khắp nơi điều tra về quá khứ của mình, không biết lúc ấy cô ta sẽ có cách đối phó như thế nào.

Muốn vạch trần thân phận thực sự của Mifuyu, con đường ngắn nhất chính là tìm ra đồng bọn của cô ta trước. Bao giờ tên đồng bọn ẩn nấp phía sau tấm màn ấy mới hành động đây?

Nhìn lại những sự kiện đã xảy ra trước đó, Kato có thể dễ dàng đưa ra đáp án: khi xuất hiện kẻ nào gây bất lợi đối với Mifuyu, ví dụ nhu Hamanaka, Soga, thậm chí là Aoe, cô ta đều sử dụng chiêu này.

Cô ta sẽ lập kế hoạch đối phó với tên cảnh sát phiền phức này như thế nào đây nhỉ? Nghĩ tới đây, toàn thân Kato đều run lên, không phải vì ông sợ hãi, mà là vì chờ mong đến khoảnh khắc mình có thể bóc trần bộ mặt thật của cô ả xấu xa đó.

.3.

Trong ảnh, Yorie đeo kính râm màu tím nhạt, mặc bộ vest trắng ngà, Masaya đứng bên cạnh cũng khoác một chiếc jacket màu trắng bên ngoài áo len xám.

Bối cảnh là sảnh lớn một khách sạn nổi tiếng Tokyo. Một tấm ảnh khác chụp lại lưng Yorie lúc lấy phòng, cả cảnh hai người vào thang máy cũng bị chụp lại.

“Mặc dù chụp trộm, nhưng cũng nét ra phết.” Mifuyu thỏa mãn mỉm cười.

Như mọi lần, hai người gặp mặt ở một quán ăn gia đình.

Có lẽ không muốn để nhân viên quán ăn trông thấy mặt, cô chọn chỗ ngồi xoay lưng về phía họ.

“Anh hoàn toàn không biết là bị người khác chụp lén đấy,” Masaya nói.

“Nếu báo trước với anh, anh lại cứ mải nghĩ đến máy ảnh, hành động sẽ thiếu tự nhiên. Thế thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Mifuyu, ảnh này là em chụp à?”

“Tất nhiên, em đâu thể nhờ thám tử điều tra đường đi nước bước của Yorie chứ.”

Thứ Hai tuần trước, Mifuyu hỏi Masaya xem buổi hẹn lần sau là vào lúc nào, Masaya mới hiểu được ý đồ của cô.

“Em đã thuận lợi nắm thóp được người đó rồi.” Masaya cầm cốc cà phê lên, “Bằng chứng chị ta có quan hệ với trai trẻ khi chồng đi công tác... thế này, Yorie có ghê gớm mấy cũng không làm gì được nữa.”

“Vốn em nghĩ thế này là xong xuôi mọi chuyện rồi, nhưng thật đáng

tiếc, cảm giác vẫn còn thiếu một bước nữa.”

Câu nói của Mifuyu khiến Masaya bỏ ly cà phê đã đưa lên đến khóe miệng xuống. “Tại sao?”

“Đây không phải bằng chứng có tính chất quyết định.”

“Còn thiếu gì nữa? Hai người cùng vào khách sạn, lại có cả ảnh thuê phòng nữa.”

Mifuyu lắc đầu. “Hoàn toàn có thể thoái thác được, chẳng hạn như nói chị ta ở khách sạn một mình, chỉ nhờ anh mang đồ lên phòng hộ thôi. Hoặc không thì khăng khăng phủ nhận luôn chuyện thuê phòng, bảo là chỉ ra quầy lễ tân hỏi chút chuyện, không hề làm thủ tục nhận phòng gì cả.”

“Thế chẳng quá khiên cưỡng à?”

“Có khiên cưỡng hay không cũng được, miễn là có thể phân trần thì không thể nói đây là bằng chứng có tính chất quyết định được. Em cần là cần bằng chứng khiến chị ta không thể không thừa nhận chuyện mình ngoại tình.”

“Em muốn anh làm gì? Không phải muốn anh chụp lại cảnh làm tình đấy chứ?” Masaya trợn mắt lên nhìn Mifuyu.

Dường như nghĩ rằng Masaya đang nói đùa, cô hơi đong đưa bờ vai, mỉm cười nói: “Nếu đăng lên mạng, hẳn là đám biến thái sẽ thích lắm cho mà xem.”

“Anh nói nghiêm túc đấy.”

“Anh chẳng cần làm gì cả, chỉ cần hẹn hò với chị ta, rồi vào khách sạn là được rồi.”

“Anh chẳng vào đấy rồi còn gì?”

“Khách sạn kiểu này không được.” Mifuyu gõ đầu ngón tay lên tấm ảnh, “Có đem ra kiện tụng thì những tấm ảnh ra vào khách sạn bình thường này cũng không được nhận định là bằng chứng ngoại tình.”

“Ý em là...”

Mifuyu đảo mắt nhìn xung quanh. “Chốt lại là khách sạn tình nhân.”

Masaya chau mày, lắc đầu: “Không tiện lắm đâu.”

“Tại sao?”

“Chị ta,” Masaya hạ thấp giọng xuống, “sao chị ta có thể vào khách sạn tình nhân chứ?”

“Thế thì phải xem tài của anh rồi, xem có rủ được chị ta đi hay không.”

“Anh không giỏi đến thế, đừng đánh giá anh cao quá.”

“Em không đánh giá cao anh. Chẳng phải là anh đã hoàn toàn nắm giữ được trái tim người đàn bà đó đúng như em kỳ vọng rồi đấy sao? Em thấy anh rất giỏi, Masaya, kể cả anh muốn đi làm trai bao, chắc chắn cũng làm được.”

Giọng điệu Mifuyu không thể nhận ra được là cô đang nghiêm túc hay đùa cợt.

Masaya nhìn thẳng vào mặt cô. “Anh chán lắm rồi, chuyện này hãy dừng ở đây đi, có những tấm ảnh này là đủ rồi. Dù không thể thắng kiện, thì cũng có hiệu quả khiến Yorie im lặng.”

“Chỉ là để đề phòng thôi.”

Masaya lắc đầu: “Em muốn nắm thóp Yorie là vì chị ta đi khắp nơi điều tra quan hệ giữa em và Hamanaka, lại còn nghi em có người đàn ông nào khác. Nhưng theo anh quan sát, chị ta không hề nghi ngờ em, sau này cũng không cần lo lắng chuyện đó nữa đâu.”

“Cái đó thì chẳng biết được, không thể sơ suất.”

“Chẳng lẽ là còn lý do nào khác?”

“Lý do nào khác? Anh ám chỉ điều gì?”

Ví dụ như thân phận thực sự của em, em không phải là Shinkai Mifuyu thật... Masaya nhìn chằm chằm vào cô, trong lòng dấy lên

những nghi vấn ấy.

Mifuyu không né tránh ánh mắt của anh. “Nói tóm lại, chị ta muốn đuổi em ra khỏi nhà Akimura, có lẽ chị ta sẽ không từ thủ đoạn nào, em làm vậy là để đề phòng đến lúc đó thôi.”

“Thực sự chỉ vì thế thôi sao?”

“Anh nghĩ là còn vì cái gì nữa?” Mifuyu trợn mắt lên.

Masaya ngoảnh mặt đi. Anh không thể nhìn thẳng vào mắt cô.

Rốt cuộc em là ai... câu hỏi này đã tràn lên đến tận cổ họng, nhưng rồi lại bị anh nuốt ngược trở vào.

“Anh và chị ta làm như thế nào vậy?” Mifuyu hỏi.

Nhất thời, Masaya cũng không hiểu, anh ta chăm chú nhìn cô, hỏi: “Ý em là gì?”

“Thì là,” cô ngoảnh đầu liếc ra phía sau một cái, sau đó ghé mặt lại sát gương mặt Masaya, “lúc làm tình có dùng bao cao su không?”

Masaya giật thót lên, thân hình bất giác ngả về phía sau.

“Nói cái gì vậy! Làm thế, nếu như...” Masaya trợn tròn mắt lên, anh đột nhiên hiểu ra Mifuyu muốn nói gì, “Em... em muốn anh khiến chị ta mang bầu hả?”

“Chị ta hơn năm mươi rồi, chắc là không dễ đâu.”

“Này, em đang đùa phải không?”

“Em nghiêm túc đấy.” Vẻ mặt Mifuyu bỗng trở nên hết sức lạnh lùng, thậm chí khiến Masaya không rét mà run.

Masaya lắc đầu. “Cũng chỉ có em mới nghĩ ra được.”

Anh vươn tay cầm bao thuốc trên bàn, nhưng chưa với được thì bàn tay Mifuyu đã đưa ra, đặt lên tay anh. Lòng bàn tay cô âm ấm.

“Em cũng biết đang yêu cầu anh quá mức, nhưng nếu không có bằng chứng tuyệt đối, em thực không thể yên tâm được. Em không tin bất cứ điều gì cả. Ngoài anh ra, trên đời này em không tin được ai hết,

nên đành phải nhờ vả anh thôi.”

“Thế...” Anh muốn nói, thế tại sao không nói sự thật cho anh biết? Tại sao không nói với anh, em không phải là Shinkai Mifuyu? Tại sao không cho anh biết thân phận thực sự của em?

Nhưng anh không thốt nên lời, một khi nhắc đến chuyện này, quan hệ của anh và Mifuyu sẽ lập tức tan vỡ.

“Sao rồi?” Mifuyu nghiêng đầu hỏi.

“Không, không có gì.” Masaya lắc đầu, “Không thoải mái lắm. Nói thật, chuyện này anh thậm chí còn không muốn nghĩ đến nữa, không ngờ lại muốn anh làm chị ta có bầu...”

“Có vẻ yêu cầu của em hơi quá đáng rồi.” Mifuyu cầm tờ hóa đơn trên bàn lên, “Đi nào, tìm chỗ nào điều chỉnh lại tâm trạng đi.”

Mấy chục phút sau, hai người đến một khách sạn ở Daiba, hình như Mifuyu đã dùng tên Masaya để đặt trước. Vừa vào phòng, hai người lập tức ôm chầm lấy nhau. Masaya tham lam vuốt ve thân thể lõa lồ mềm mại của Mifuyu, dùng toàn bộ thân thể cảm nhận cảm giác mê hồn từ làn da cô.

Xong xuôi, Masaya vuốt ve mái tóc mềm mại của Mifuyu, nhớ lại tình cảnh khi ở bên Yorie. Hai người đã quan hệ bốn lần, lần đầu tiên là ấn tượng sâu sắc nhất.

Lúc vào phòng ngủ của Yorie, chị ta đã khẩn cầu Masaya đừng bật đèn, chị ta ngượng ngùng không muốn Masaya nhìn thấy thân thể mình. Masaya đồng ý. Anh cũng lo, khi nhìn thấy thân thể lõa lồ của Yorie, có lẽ mình sẽ không thể nào lên giường với chị ta được nữa.

Có điều, cảm giác tiếp xúc trong bóng tối cũng không tệ như anh vẫn tưởng tượng. Khi mắt đã thích ứng với bóng tối, anh đánh giá lại thân thể Yorie một lần nữa, nói rằng cơ thể vẫn chưa xuống cấp thì là dối lòng, ngực cũng không còn được căng tròn, nhưng nhìn chung không hề khó coi.

Phát hiện ra Masaya đang nhìn mình, Yorie vội vàng đắp chăn lên, khẽ nói: “Đừng nhìn,” sau đó xoay người đi. Bộ dạng chị ta chẳng khác nào một thiếu nữ không có kinh nghiệm, lúc làm tình, chị ta cũng hầu như không cất tiếng, cơ thể cứng đờ ra.

“Với người như tôi... có dễ chịu không?” Yorie hỏi. Chị ta không hỏi “được không”, cũng không hỏi “cảm giác thế nào”, mà lựa chọn dùng từ “dễ chịu”. Masaya cảm nhận được sự thẹn thùng của Yorie.

“Tôi vui lắm.”

Nghe Masaya nói thế, Yorie trở mình quay người lại, hai tay vòng ôm lấy cổ anh.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Mifuyu nằm trong vòng tay Masaya hỏi.

“Không, không nghĩ gì cả...”

Thấy anh ú ớ, cô mím môi cười khúc khích. “Em biết, anh đang nghĩ đến chị ta.” Cô đặt tay lên ngực Masaya, “Anh đang nghĩ đến Yorie, nghĩ đến chuyện làm tình với chị ta.”

Masaya chau mày: “Đừng nói lung tung.”

“Tức giận làm gì chứ. Tại em không tốt, việc này em biết chứ. Em bắt anh làm chuyện đó với người mình không thích, lại còn già như vậy, em thấy có lỗi lắm.”

“Đã bảo là không nghĩ rồi mà, em nhiều lời quá.” Masaya bỏ bàn tay cô ra khỏi ngực mình, quay người về phía tủ táp luy đầu giường, rút trong bao ra một điếu thuốc rồi châm lửa. Anh giả bộ không vui, đồng thời cũng rùng mình trước khả năng quan sát nhạy bén của Mifuyu.

Cô chầm chậm ngồi thẳng dậy, kéo chăn len quấn quanh người, bờ vai lộ ra ngoài ánh lên trơn bóng. “Hôm qua, Aoe kể với em một chuyện rất lạ.”

Masaya phun ngụm khói đã hít vào buồng phổi ra ngoài.

“Cảnh sát đến gặp anh ta. Anh còn nhớ tay Kato ở Sở cảnh sát

không?”

“Ông ta hả?” Masaya giật mình, “Ông ta làm gì?”

“Nghe Aoe nói, ông ta điều tra lại vụ con bé học việc ở salon tóc bị tấn công. Kỳ lạ lắm phải không? Đến giờ rồi còn gì.”

Masaya dập tắt điếu thuốc còn một đoạn rất dài. “Ông ta phát hiện ra chuyện gì vậy?”

“Hình như nghi ngờ cái mặt dây chuyền hình đầu lâu và hoa hồng, em đoán là ông ta biết vụ đó khi điều tra các thứ xung quanh em. Ông ta hình như vẫn còn nghi ngờ gì đó về vụ bom thối ở Hanaya, mấu chốt là...” Mifuyu hơi rụt cằm lại, nhìn đăm đăm vào Masaya, “Soga mất tích...”

Masaya ngoảnh mặt đi, ngậm một điếu thuốc. Anh không muốn để Mifuyu suy đoán dựa trên nét mặt mình.

Sự việc xảy ra ở Kyoto lóe lên trong tâm trí anh. Kato đã biết Mifuyu là người giả mạo, chính vì thế, ông ta mới đến chỗ Aoe để thăm dò.

“Dù thế nào, nếu cứ để mặc tay cảnh sát đó làm bừa, thì cũng không phải chuyện tốt với chúng ta.”

Masaya ngoảnh đầu lại: “Em muốn thế nào?”

“Thế nên em mới tìm anh bàn chuyện này.”

“Mifuyu, em không định...”

“Tay cảnh sát đó,” Mifuyu ngắt lời anh, “đã nhìn ra được đằng sau em có một người đàn ông, ông ta đã đoán ra người đàn ông đó là kẻ đồng phạm. Kể cả vụ bom thối ở Hanaya, ông ta cũng giải thích theo cách này. Tuy nhiên, không cần để ý đến vụ án ấy làm gì, ngay cả Kato cũng chẳng hứng thú với một vụ án không có người chết đâu. Vấn đề là ở chỗ Soga.”

Masaya hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào bàn tay mình. Tàn thuốc mỗi lúc một dài hơn, anh vội gảy vào gạt tàn.

“Ông ta cho rằng Soga đã bị giết. Dĩ nhiên, ông ta không có bằng chứng, nhưng nếu ông ta cứ suy luận như vậy, rồi lại còn đi khắp nơi tìm kẻ đồng bọn của em, rõ ràng là rất nguy hiểm cho hai chúng ta.”

“Nhưng...”

“Hiện giờ ông ta chỉ hành động một mình, trong Sở cảnh sát cũng chỉ có mình ông ta theo dõi em chằm chằm, ra tay vào lúc này vẫn còn kịp.”

Đầu điếu thuốc hơi rung lên, Masaya ý thức được ngón tay mình đang run rẩy.

Kato quả thực là một mối phiền phức, kết quả sẽ như thế nào? Những chuyện sau đó gần như không thể đoán biết, nhưng chắc chắn là Masaya và Mifuyu đều sẽ bị hủy hoại.

Chẳng lẽ phải lặp lại chuyện đó lần nữa?

Vừa nghĩ tới đây, sâu trong tâm trí anh đột nhiên tràn ra một tầng mây đen dày đặc, trong chớp mắt đã che phủ toàn bộ mọi suy nghĩ của anh, đồng thời, cảm giác buồn nôn cũng trào lên dữ dội. Anh nghiến chặt răng, cố chịu đựng cơn quặn thắt nơi dạ dày, dùng đầu ngón tay trỏ dập tắt điếu thuốc.

“Sao thế?” Mifuyu đặt bàn tay lên vai anh, Masaya lẳng lặng lắc đầu, giơ bàn tay vừa bỏ điếu thuốc xuống lên bụm miệng.

Dường như Mifuyu đã nhận ra, cô vòng tay ôm chặt Masaya từ phía sau, tựa như muốn bao bọc lấy anh. Tấm lưng lạnh toát vì đổ mồ hôi của anh cảm nhận được hơi ấm từ làn da cô.

“Em sẽ không bao giờ để anh làm chuyện đó nữa.” Cô thì thầm bên tai anh, “Em không bao giờ muốn thấy anh đau khổ như thế nữa.”

Masaya liên tục hít thở sâu, chờ cơn đau đớn đột nhiên ùa đến từ từ lắng xuống. “Anh...” Anh thở hổn hển, “Vì hạnh phúc của hai ta, việc gì anh cũng làm được, bất kể là chuyện gì, hay bao nhiêu lần. Nếu thực sự có thể hạnh phúc...”

Mifuyu vuốt ve đầu Masaya: “Chắc chắn là được.”

Masaya ngoảnh đầu lại nhìn cô: “Thật không?”

“Em tin là thế. Vì vậy, Masaya, anh cũng phải tin tưởng.” Đôi mắt Mifuyu đầy vẻ chân thành, đỏ ửng lên, li ti vằn máu, lại đã hơi ươn ướt.

“Anh biết, anh cũng tin là thế. Nhưng em phải thề với anh, em không được phản bội anh, tuyệt đối không!”

“Em sẽ không phản bội, em thề.” Mifuyu nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ gật đầu.

.4.

Cuốn sổ để khách tham quan ký tên đã gần như kín chỗ trong ngày đầu tiên. Yorie nghĩ, giá chuẩn bị cuốn sổ to hơn thì tốt, nhưng nếu còn nhiều chỗ trống quá sẽ lại khiến người ta có ấn tượng triển lãm chẳng đông đảo gì, mà Mifune Kozo nghe nói phải chuẩn bị hai cuốn sổ, hẳn cũng sẽ rất vui.

Yorie nhìn đồng hồ, hơn sáu giờ rưỡi tối, bảy giờ là triển lãm đóng cửa. ơ khu vực nói chuyện nằm giữa hội trường, Mifune đang chuyện trò sôi nổi với ông chủ của gallery.

Yorie rời khỏi bàn tiếp tân, đi tới một góc hội trường. Tuy đây là triển lãm cá nhân của Mifune, nhưng cũng trưng bày cả một số tác phẩm của học trò ông. Mifune nói là cho mọi người cơ hội ra với công chúng, song mọi người ở lớp học đều hiểu rõ, nguyên nhân chính là vì ông không đủ tác phẩm để tổ chức triển lãm cá nhân.

Tổng cộng có mười bảy tác phẩm của học trò, ba món trong đó là do Yorie làm ra, một cái bát ăn điểm tâm, hai món kia là chén uống trà làm bằng bàn xoay.

Chị ta cầm chén trà do mình làm lên. Màu men trắng ngà. Ban đầu, chị ta định làm màu nhạt hơn, nhưng lúc nung xong thì màu men lại đậm hơn dự kiến. Mặc dù vậy, Yorie vẫn thích hình dạng của cái chén này, lúc cầm lên bằng cả hai tav, cảm giác như nó có thể hoàn toàn hòa làm một với bàn tay vậy. Chị ta bắt đầu nghĩ lan man, nếu dùng chén này uống trà...

Lúc đặt chén trà xuống, ánh mắt Yorie chuyển sang bình rượu bày bên cạnh. Đây là tác phẩm duy nhất của Masaya trưng bày tại triển lãm. Anh mới học làm gốm không bao lâu, nhưng đã dùng bàn xoay

giỏi hơn tất cả mọi người. Yorie hiểu được tại sao Mifune lại chọn tác phẩm này đầu tiên. Khác với các loại chén trà, bình rượu có phần cổ bình thanh mảnh hơn phần thân không phải là thứ mà người mới học có thể làm được.

"Vì tôi thích uống rượu." Trước mắt hiện lên hình ảnh Masaya vừa nói, vừa ngượng ngùng đẩy bàn xoay, Yorie cảm giác cơ thể mình đang nóng dần từ bên trong. Dạo gần đây, gần như ngày nào họ cũng gặp nhau. Dù vậy, chị ta vẫn muốn nhìn thấy gương mặt Masaya, muốn nghe thấy giọng anh.

Yorie cũng tự thấy mình đã ngần này tuổi rồi, chẳng có lý nào lại đi yêu một người đàn ông trẻ hơn mình cả chục tuổi. Không phải chị ta không biết xử lý tình cảm thế nào, chị ta cũng không nóng lòng gì cả. Điều này cực kỳ nguy hiểm, cũng vô cùng phiền phức, nhưng khi ở giữa vòng xoáy ấy, chị ta quả thực rất vui sướng.

Không hoàn toàn chỉ vì chị ta nhớ ra mình vẫn là một người đàn bà. Xét trên ý nghĩa này, phần "đàn bà" ấy bao lâu nay vẫn luôn ở sâu trong đáy lòng Yorie, chị ta vẫn luôn đợi chờ có người gõ lên cánh cửa ấy. Nhưng chị ta cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, ngày đó có thể sẽ không bao giờ tới. Chờ đợi và từ bỏ, hai suy nghĩ ấy vẫn luôn giữ một thế thăng bằng tuyệt diệu, cứ thế cứ thế, tuổi tác chị ta ngày một lớn hơn.

Lúc mới gặp Masaya, Yorie chưa từng nghĩ anh ta sẽ trở thành người gõ cánh cửa đó. Đúng là chị ta cảm thấy Masaya là một thanh niên xuất sắc, nhưng trước đây, chị ta cũng có cảm giác như thế với những người khác. Điểm khác biệt là, anh phát ra tín hiệu muốn lại gần cánh cửa đó.

Yorie không muốn tự mình mở cánh cửa ấy ra, chị ta sợ làm thế mình sẽ đánh mất rất nhiều thứ. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng, song chị ta lại lựa chọn cách ở bên trong cánh cửa mà chờ đợi. Rất có thể,

cuối cùng Masaya sẽ đi lướt qua trước cửa, nhưng chị ta lại không thể nào tự mình đến gần nó được. Vì vậy, ngày hôm đó khi anh đột nhiên gõ cửa, ý niệm tự kiềm chế bản thân hoàn toàn không có đất nảy mầm trong tâm trí chị ta, Yorie chỉ còn biết ngơ ngác nhìn anh bước vào.

Ngần này tuổi đầu rồi mà còn mê trai trẻ... có lúc chị ta cũng tự phân tích bản thân, từ đó xác nhận rằng mình vẫn giữ được sự tỉnh táo. Chị ta hiểu rõ, trạng thái này không thế nào kéo dài được mãi mãi, song cũng muốn thỏa thuê hưởng thụ thời khắc ngắn ngủi trước khi tỉnh khỏi cơn mơ này, dẫu chỉ là thêm một giây một phút. Nhưng cũng chính vì thế, khát khao không muốn sau này phải nuối tiếc gì càng thêm mãnh liệt, chị ta muốn đắp đầy mỗi giờ mỗi phút mỗi giây ở bên Masaya, làm bất cứ điều gì vì anh...

"Làm ơn cho hỏi..."

Đột nhiên nghe thấy có người cất tiếng, Yorie giật nảy mình. Mé sau bên phải chị ta có một người đàn ông đang đứng, râu ria xồm xoàm, trông chừng bốn mấy tuổi, cũng mặc vest, đeo cà vạt, nhưng Yorie cảm thấy ông ta toát lên vẻ quê kệch, không phải vì người này lùn một mẩu, mà có lẽ vì ông ta đang trợn mắt lên nhìn mình.

"Chị Kurata Yorie?"

"Đúng thế."

Người đàn ông chìa ra một tấm danh thiếp. Yorie xem xong, hơi chau mày lại, không hiểu người của Sở cảnh sát đến tìm mình vì cớ gì.

"Tôi có thể hỏi chị chút chuyện không ạ?" Viên cảnh sát tên Kato hỏi.

"Được, nhưng tôi không thể rời khỏi đây trước bảy giờ."

"Vậy thì nói chuyện ở đây luôn cũng được." Kato bước tới phía trước tác phẩm trưng bày. Có lẽ ông ta muốn giả bộ làm một người khách vừa mới đến trước khi hội trường đóng cửa. "Đẹp thật đấy. Kể cả là tác phẩm của các học trò thì cũng đủ ra thị trường. Cho hỏi, chị

học làm gốm được lâu chưa?"

"Một năm."

"Ồ? Một năm mà đã làm đẹp thế này rồi cơ à." Kato ngắm nhìn bát ăn điểm tâm mà Yorie nặn, rồi vươn tay về phía bình rượu bên cạnh, "Cái này cũng rất đẹp, có phải do người giàu kinh nghiệm làm ra không?"

Yorie mỉm cười. Tác phẩm của Masaya được khen ngại khiến chị ta rất vui. "Anh ấy mới học gần đây thôi."

"Thật sao?" Kato có vẻ rất kinh ngạc, ông nhìn chằm chằm bình rượu, rồi đặt nó về chỗ cũ, "Trên đời này đúng là có người khéo tay thiên bẩm."

"Anh ấy là một thợ thủ công."

"Thợ thủ công?"

"Vốn anh ấy làm gia công kim loại, chế tạo các linh kiện rất nhỏ, cũng không thể nói là người nghiệp dư được."

"Ồ, ra là vậy." Kato gật đầu, lại nhìn về phía bình rượu. Nhìn nghiêng, gương mặt ông có vẻ hết sức nghiêm túc, Yorie bắt đầu thấy hơi là lạ.

"Anh muốn hỏi gì vậy?"

"À, xin lỗi." Kato dường như giật mình sực tỉnh, "Là thế này, tôi đang điều tra vụ bom thối xảy ra ở Hanaya năm 1995."

"Ồ, chuyện đó à," đương nhiên, Yorie có biết, "vẫn còn điều tra ư?"

"Mấy chuyện vụn vặt thôi, vì đến giờ vẫn chưa giải quyết được." Viên cảnh sát gãi đầu, cười đáp.

"Tôi tưởng đã thành án thối rồi..."

"Chị nghĩ thế cũng là lẽ đương nhiên thôi, tổ điều tra đã bị giải tán từ lâu rồi. Lúc đó, vì mới xảy ra vụ hơi độc trong ga tàu điện ngầm, cấp trên đặc biệt coi trọng, nhưng..."

“Anh muốn hỏi tôi chuyện gì?”

“Không biết chị có còn nhớ không, lúc bấy giờ đã xảy ra một chuyện, chính là vụ tên biến thái chuyên bám đuôi ấy. Nghi phạm chính là người phụ trách tầng đá quý, họ Hamanaka.”

“Tôi có nghe nói, nhưng không biết rõ chi tiết. Chẳng phải đã nói là vụ này với vụ bám đuôi không liên quan gì à?”

“Ý kiến này là chủ đạo, nhưng vẫn chưa thể đoán định được.”

“Nhưng...”

“Trong những cô gái bị Hamanaka bám đuôi, có một người tên là Shinkai Mifuyu. Qua điều tra, chúng tôi phát hiện ông ta từng bám đuôi rất nhiều cô gái, nhưng bản thân Hamanaka lại chỉ thừa nhận hành vi đối với Shinkai Mifuyu. Vả lại, ông ta còn khăng khăng nói Shinkai là tình nhân của ông ta.”

Yorie đưa mắt quan sát xung quanh, chị ta muốn xác nhận xem đoạn đối thoại vừa rồi có bị người nào khác nghe thấy hay không, cũng may bên cạnh họ không có người nào. “Tôi lấy làm khó hiểu, tại sao đến giờ lại lôi chuyện cũ ra nhắc lại vậy?”

“Tôi rất hiểu tâm trạng của chị. Nghe nói, cô Shinkai Mifuyu này hiện giờ là em dâu của chị, cũng chính là phu nhân của chủ tịch Akimura, nhưng chính vì thế tôi mới đến đây để hỏi chị. Gia tộc Akimura, bao gồm cả chị hẳn đều đã biết một loạt những sự kiện đó, song vẫn chào đón cô ta về làm phu nhân chủ tịch. Phải chăng, nhà Akimura đã tiến hành điều tra rồi?”

“Tất nhiên, chúng tôi đã thực hiện một loạt điều tra, có điều, cuối cùng vẫn là do em trai tôi quyết định, những người xung quanh nếu can thiệp quá sâu...”

“Chị nói đã điều tra, vậy đã điều tra đến mức độ nào rồi? Có phải cũng đã điều tra tường tận về quá khứ của cô Shinkai?”

“Tại sao tôi phải nói với anh những chuyện này?”

“Vì những thông tin này rất quan trọng. Cứ coi như do tình thế bắt buộc đi, nghi phạm của vụ án kia đã thú nhận rằng cô ta là tình nhân của hắn, cảnh sát chúng tôi đương nhiên sẽ để ý.”

“Anh... Kato phải không?” Yorie hít thở sâu, ưỡn ngực lên với viên cảnh sát, cằm hơi so lại: “Không biết anh có hiểu rõ mình đang nói gì không? Kể cả anh có lấy danh nghĩa điều tra vụ án chăng nữa, tôi cũng không thể tha thứ việc anh phỉ báng phu nhân của chủ tịch Hanaya được. Nếu anh làm chúng tôi nổi cáu lên, chúng tôi có thể yêu cầu cấp trên cảnh cáo anh đấy.”

Yorie trừng mắt lên nhìn Kato, nhưng ông hoàn toàn không lộ vẻ e sợ, ngược lại còn dửng dưng quan sát chị ta nổi cáu. Thấy dáng vẻ ấy, Yorie đột nhiên cảm thấy hơi bất an, thầm nhủ có lẽ mình đã rơi vào bẫy của người này mất rồi.

“Xin lỗi, đứng nói chuyện thế này hơi quá đáng rồi, mong chị rộng lượng bỏ quá cho.” Trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt, Kato lễ độ nói lời xin lỗi.

“Chị Kurata, đến giờ rồi.” Phía sau có người gọi tên Yorie, đó là Yamamoto Sumiko, người cùng phụ trách tiếp khách với chị ta. Bình thường, hai người cũng không hợp nhau lắm, nhưng hôm nay, Yamamoto lại cứu Yorie một bàn.

“Vâng, tôi đi luôn đây.” Yorie nói với chị ta.

Yamamoto Sumiko lần lượt nhìn Kato và Yorie: “Anh là bạn chị Kurata à?”

“Tôi có việc liên quan tới Hanaya. Cũng đến lúc tôi phải về rồi.” Kato đáp.

“Anh có vừa mắt món nào không?”

“Nhiều lắm, đặc biệt là món này.” Kato cầm bình rượu lên.

“Ồ, cái này à.” Vẻ mặt Yamamoto như thể đã đoán trước được tình huống này, “Tác phẩm của anh Mizuhara. Anh ấy là do chị Kurata khai

quật được đấy, loáng cái đã vượt qua hết chúng tôi rồi.”

Yorie ngại chị ta nói quá nhiều, nhưng Yamamoto vẫn cứ cười hì hì, không hề có ý bỏ đi.

“Chị Kurata khai quật à?” Kato hỏi.

“Hình như anh ấy đã có hứng thú với nghệ thuật làm gốm, tôi chỉ mời anh ấy tham gia lớp học thôi.”

“Nghe nói anh này vốn là thợ thủ công, có thể thấy trình độ của người thợ thủ công Edo đã thể hiện ra ở đây rồi.” Kato nhìn đồng hồ, dường như muốn chào tạm biệt.

Nhưng ông chưa kịp cất lời, Yamamoto Sumiko đã đính chính: “Anh Mizuhara không phải người Tokyo, là người vùng Kansai.”

“Kansai? Osaka à?” Kato hỏi Yorie.

“Nghe nói là ở Kobe.” Yorie đáp.

“Kobe…ừm.” Kato lại hướng ánh mắt về phía bình rượu, nhìn chằm chằm không chớp vào tấm biển đề chữ “Mizuhara Masaya”. Một lúc sau, ông cúi đầu xin lỗi vì đã làm phiền, rồi đi về phía cửa ra.

.5.

Nghe nói viên cảnh sát Kato kia xuất hiện ở triển lãm cá nhân, Masaya xém chút nữa thì đánh rơi ly rượu trên tay xuống đất. Rượu vang đỏ trong ly dập dềnh hơi sánh ra, làm ướt cả bàn tay anh, Masaya vội liếm sạch sẽ. Nếu để rượu rớt lên áo choàng tắm màu trắng thì sẽ rất nổi, cũng may mà không bị dính vào.

“Sao cảnh sát lại đến?” Anh dè dặt hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm, chẳng lẽ bây giờ vẫn còn điều tra vụ bom thối ấy à?” Chị ta nghiêng đầu.

“Ông ta hỏi gì mình đấy?”

“Thì chuyện vụ bom thối ấy thôi. Mà nói một cách chính xác là,” chị ta nhìn ra ngoài cửa sổ, “hỏi chuyện về Mifuyu.”

“... chuyện gì vậy?”

“Nói vắn tắt thì, viên cảnh sát ấy cũng chú ý đến những điểm mà lâu nay tôi vẫn chú ý.”

Nghe Yorie kể, Kato dò hỏi xem nhà Akimura đã điều tra đến mức độ nào về thân thế và quá khứ của Shinkai Mifuyu. “Tôi bảo với Kato chúng tôi đã điều tra cẩn thận rồi, nhưng ông ta hình như vẫn nghi ngờ.” Yorie vươn tay cầm ly rượu trên bàn.

Hai người đang ở trong một phòng khách sạn cách Roppongi không xa lắm. Đây là lần đầu tiên họ bí mật gặp nhau ở chỗ này, Yorie luôn là người quyết định địa điểm gặp mặt.

“Vốn tôi đã không muốn tiếp tục truy cứu quá khứ của Mifuyu nữa, nhưng cảnh sát tìm đến tận cửa thế này, tôi lại bắt đầu để tâm rồi, dù như thế mình sẽ bị phê bình.” Yorie nhấp một ngụm rượu vang, mỉm cười ngước nhìn lên. Căn phòng khá u ám, nhưng vẫn thấy được phần

ngực lộ ra ở chỗ hai vạt áo choàng tắm của chị ta ho ửng hồng.

Masaya đoán được nguyên nhân Kato xuất hiện ở chỗ Yorie. Viên cảnh sát đó đã biết Mifuyu là kẻ giả mạo. Chính vì vậy, ông ta mới cảm thấy không thể tin nổi, tại sao gia tộc Akimura tiếng tăm lừng lẫy như thế lại không phát hiện ra điều gì, còn rước cô ta về làm vợ của người đứng đầu gia tộc?

Masaya nghĩ, không thể bỏ mặc tay cảnh sát kia muốn làm gì thì làm nữa rồi. Nghe Mifuyu kể, ông ta cũng đã tới cả chỗ gã chuyên viên tạo mẫu tóc Aoe Shinichirou thăm dò tình hình. Kato đang truy về quá khứ của cô, muốn lột mặt nạ cô.

Masaya không biết bộ mặt thật của Mifuyu là gì, nhưng anh vẫn quyết định sẽ bảo vệ cô. Đồng thời, anh còn ngấm ngầm có cảm giác tự phụ: chỉ có mình mới đủ tư cách biết được bộ mặt thật của cô ấy.

Anh thầm nghĩ, nhất định phải tìm cách điều tra ra thân phận của Mifuyu trước Kato. Không thể truy hỏi cô được, làm như vậy sẽ dẫn đến quan hệ rạn nứt. Kể cả khi tra được thân phận của cô, Masaya cũng vẫn muốn giữ im lặng, cho tới khi nào cô thực lòng bộc bạch với mình.

Nhưng có cách nào để tra ra được thân phận thực sự của Mifuyu không? Cô phủ lên mặt mình bao nhiêu lớp vải, mỗi lớp đều không dễ gì gỡ ra được.

“Sao thế? Sao lại ngẩn người ra vậy? Tôi vừa nói gì làm mình giận à?” Yorie thấp thỏm nhìn gương mặt anh.

Masaya gượng cười uống cạn ly rượu vang. “Mình có biết người nào có quan hệ riêng mà tương đối thân thiết với Mifuyu không?”

Yorie tỏ vẻ ngạc nhiên: “Để làm gì?”

“Nếu có người như thế, có lẽ viên cảnh sát Kato kia sẽ tìm đến gặp.”

“Ừm, có lẽ là có, nhưng tôi cũng không rõ lắm, chẳng hiểu cô ta qua lại với hạng người nào nữa...” Yorie đặt tay phải lên trán, hơi nghiêng

đầu đi, lát sau, dường như chị ta đã sực nhớ ra gì đó, liền ngoảnh mặt sang phía Masaya. “Không biết là quan hệ thân thiết đến mức độ nào, nhưng trong đám nhân viên ở Hanaya, hình như có người có quan hệ cá nhân với cô ta.”

“Đồng nghiệp hồi cô ta còn làm việc ở đấy à?”

“Chắc là không, nghe nói người đó nhờ quan hệ với Mifuyu nên mới được vào làm ở Hanaya.”

“Ồ...”

Mifuyu chưa bao giờ kể chuyện này, Masaya cũng không biết còn có người nào khác thân thiết với Mifuyu đến mức độ ấy.

“Lúc trước có nghe em trai tôi nhắc đến. Thấy bảo giờ cô ta vẫn đang làm ở tầng một của Hanaya, hình như chồng cô ta bị mất tích thì phải.”

“Mất tích?” Một tín hiệu lóe lên trong óc Masaya.

“Đúng vậy, bốc hơi luôn.”

“Mình có biết tên người đó không?” Masaya thấy tim mình đập nhanh hẳn lên.

“Người đó hình như là...” Yorie đặt ngón tay lên miệng, “Soga. Ừ, chắc là không sai được đâu.”

“Soga...”

“Sao vậy?”

“À, không có gì đâu, họ tên gì cũng chẳng quan trọng.” Masaya miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, đổ rượu vang vào ly rượu trống không. Anh biết, gương mặt mình đã cứng đờ ra, đành gắng sức lấp liếm cho qua.

Rõ ràng, đó chính là vợ của Soga Takamichi.

Chẳng lẽ Mifuyu đã giúp vợ của Soga tìm việc làm? Anh chưa bao giờ nghe nói chuyện này. Tại sao Mifuyu lại làm như vậy? Soga Takamichi là kẻ đã đe dọa Masaya, là kẻ nắm giữ bí mật mà anh không

thể để cho bất cứ người nào biết được. Chính vì vậy, anh mới đưa ra quyết định rùng mình ấy.

“Mình làm sao thế?”

“Không, không có gì.” Anh đưa tay che miệng, hòng giấu đi cảm xúc lộ ra trên mặt, “Hình như hơi say rồi.”

“Đúng là hiếm thấy, không ngờ mình lại say rượu.” Yorie đứng dậy, bước tới bên cạnh, vòng tay qua cổ Masaya, vuốt ve má anh, “Đi nằm một lúc đi.”

Masaya mặc nguyên áo choàng ngủ nằm xuống giường,

Yorie cũng sấn tới bên cạnh. Cứ thế, hai người ngủ đến sáng sớm, vậy là coi như kết thúc cuộc hẹn hò, hầu hết thời gian họ không làm tình với nhau, Yorie dường như cũng không cảm thấy có gì không tự nhiên.

“Có thể đi gặp cái người họ Soga đó không?” Masaya hỏi.

“Ủa? Tại sao?”

“Dò hỏi người đó về Mifuyu, có lẽ cô ta biết về quá khứ của Mifuyu.”

“Mình chẳng đã nói không cho tôi điều tra Mifuyu nữa còn gì?”

“Đúng là tôi nói thế, nhưng mình vẫn để ý chuyện ấy nên tôi cảm thấy tốt nhất là có thể giúp mình tháo gỡ mối tâm tư này. Đi hẳn một chuyến đến Kyoto điều tra thì quả có hơi quá đà, nhưng tìm bạn của Mifuyu thì cũng được. với lại, chuyện cảnh sát đến hỏi thăm như thế cứ khiến tôi thấy không yên tâm được.”

“Ừ...” Ngón tay Yorie di chuyển trên ngực Masaya như thể đang chơi đàn piano, “Tôi biết rồi. Thế thì mai chúng ta đến Hanaya. Cô Soga ấy lúc nào chẳng ở trong tiệm, nếu chỉ muốn gặp mặt nói dăm ba câu thì khi nào cũng được.”

“Cố gắng đừng để cô ta ngờ vực gì.”

“Ừ phải, cô ta mà nói lăng nhăng trước mặt Mifuyu thì lại phiền phức ra.” Yorie lại nằm xuống, ngón tay vẫn nhảy nhót trên ngực Masaya như lúc nãy, “Cảm ơn mình, xem ra mình thực lòng muốn giúp tôi.”

“Vì tôi đã khiến mình thêm bao nhiêu điều phiền phức.”

“Đã bảo là đừng nói kiểu ấy nữa còn gì?” Yorie véo vào ngực anh một cái.

Masaya vuốt tóc chị ta, trong đầu lại bắt đầu suy tính xem nên hỏi vợ của Soga Takamichi những vấn đề nào.

Hôm sau, hai người ăn một bữa gộp chung cả bữa sáng lẫn bữa trưa, rồi bắt tắc xi đến Ginza. Masaya thấy hơi nhức đầu vì tối qua ngủ không ngon. Từ khi anh nghe được chuyện vợ của Soga, những ký ức đau đớn lại phun trào lên tầng bề mặt ý thức. Đồng thời, cảm giác nghi hoặc đối với Mifuyu cũng càng lúc càng nặng nề.

Hai người xuống tắc xi ở đường Harumi, tòa nhà toát lên vẻ thanh nhã của Hanaya tọa lạc ở đối diện bên kia đường, Masaya đi theo Yorie vào bên trong. Quầy đồ trang sức và bao gói ở tầng một chật kín khách nữ.

Masaya ý thức được cơ thể mình đang cứng đờ ra, cảm giác căng thẳng khi ấy lại dâng tràn trong tâm trí.

Bốn năm trước, anh đã mặc một bộ đồ không hề nổi bật đi vào cửa tiệm này, tay xách theo một túi giấy... một cái túi giấy có in logo của Hanaya, bên trong là quả bóng chứa NaCLO hypophotphit và axit sunfuric, còn cả một thiết bị sử dụng nam châm điện. Đó là tác phẩm mà anh lấy làm tự hào, anh đã sử dụng máy móc trong xưởng Fukuta chế ra thứ này, cấu tạo vận dụng nguyên lý bình thông nhau cực kỳ đơn giản nhưng vẫn đảm bảo vận hành suôn sẻ.

Cho đến thời điểm này, Masaya vẫn cảm thấy nghi hoặc về vụ việc lần đó: thật sự cần thiết phải tạo ra sự kiện đó hay sao?

Yorie vừa đi tới gần quầy bao gói, một phụ nữ trung tuổi vóc người thấp nhỏ đã cuống cuồng chạy đến, vẻ mặt gần như sợ hãi. “Chị Kurata.” Mặt người phụ nữ đỏ bừng lên: “Hôm nay là...” Xem chừng, chị ta biết được thân phận của Yorie.

“Tôi có việc ở gần đây, tiện ghé qua xem sao. Ở lớp nghệ thuật gốm có việc cần bàn.” Yorie vừa nói vừa đưa mắt về phía Masaya, “Triển lãm cá nhân của thầy giáo chúng tôi tuần trước tổ chức ở cái gallery gần đây đấy.”

“Ồ.” Người phụ nữ trung niên nhìn Masaya, rồi lại quay sang Yorie, “Nếu chị cần tìm thứ gì, tôi có thể giúp ạ.”

“Không cần mất công vậy đâu, thi thoảng tôi cũng muốn lượn lờ một chút thôi.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Có việc gì, chị cứ gọi tôi một tiếng là được.”

“Cảm ơn. với lại, đừng báo với bên trên chuyện tôi ghé qua đây nhé, không cậu em trai tôi lại trách móc tôi rỗi việc đến cửa tiệm quấy rầy.”

“Vâng, vâng ạ, tôi biết rồi.” Người phụ nữ trung niên cung kính cúi đầu.

Yorie bỏ lại nữ nhân viên vẫn đang đứng bất động tại đó, một mình đi qua các dãy tủ quầy. Masaya chỉ lẳng lặng bước theo sau.

“Mình vừa xuất hiện một cái, bầu không khí trong cửa tiệm đã khác ngay.” Masaya thì thầm.

Yorie mỉm cười. “Mình tưởng tượng được bình thường em trai tôi làm bộ làm tịch như thế nào rồi đấy.”

Giây lát sau, Yorie dừng chân, nhìn về phía trước. Một nhân viên nữ đang di chuyển các túi xách treo trên giá. Người này trông khoảng ba mươi tuổi, vóc dáng gầy nhỏ, mái tóc nhuộm màu nâu buộc ra phía sau.

“Cô ta đấy à?” Masaya hỏi.

“Ừm, chắc là đúng rồi, có đeo cả biển tên kia kìa.”

Masaya liếc nhìn lên ngực người nhân viên nữ, trên tấm biển hình vuông có đề chữ “Soga”.

Yorie bước tới bên cạnh cô ta. Vợ Soga dừng tay lại, gương mặt lập tức nở ra nụ cười chào đón.

“Cô là Soga phải không?”

Nghe thấy câu hỏi của Yorie, cô ta ngơ ngác đáp: “À, vâng ạ.”

“Có nghe em dâu tôi nhắc đến cô, thế nào, đã quen việc chưa?”

“Chuyện đó, xin hỏi...” Soga dường như không biết người phụ nữ trước mặt mình là ai.

“Tôi là Kurata, chị gái của Akimura.”

Vợ Soga tức thì trợn tròn mắt lên.

“Đừng căng thẳng, tôi không liên quan gì tới Hanaya đâu, hôm nay cũng chỉ là đến lớp nghệ thuật gốm tiện thể ghé qua xem chút thôi. Đây là anh Mizuhara học cùng lớp tôi.” Yorie mỉm cười với cô. Masaya cũng học theo, mỉm cười gật đầu.

“À, vậy ạ, thế, tôi, Mifuyu... à không, phu nhân ngài chủ tịch Akimura rất quan tâm đến tôi, thật tình tôi không biết phải bày tỏ lòng biết ơn thế nào nữa.” Vợ của Soga lắp ba lắp bắp nói.

Yorie chậm rãi gật đầu. “Giờ cô thế nào rồi? Có tin tức gì của chồng cô không?”

Vẻ u sầu tức thì lan ra gương mặt người phụ nữ. “Vẫn chưa có ạ...”

“Cảnh sát cũng không liên hệ gì với cô à?”

“Thỉnh thoảng thôi ạ. Nếu phát hiện ra thi thể nào không rõ thân phận, họ sẽ liên lạc với tôi, nhưng lần nào cũng toàn là người khác.”

“Chậc... nếu không phải là người khác thì gay rồi.”

“Nhưng mà,” cô cụp mắt xuống, “nói thật với chị, tôi đã không còn

hy vọng gì nữa rồi. Lâu như vậy mà vẫn không tìm được tung tích, việc này không bình thường chút nào."

"Không được nói thế, chưa đến phút cuối cùng, quyết không được từ bỏ hy vọng. Nếu vẫn chưa tìm được, chứng tỏ rằng vẫn có khả năng anh ta đang ẩn trốn ở nơi nào đó."

Vợ Soga không gật đầu, chỉ mím chặt môi, nặn ra một nụ cười ủ ê. Có vẻ như cô đã nghe đến phát ngấy những lời an ủi kiểu này rồi.

Trông thấy bộ dạng này của cô, nghe giọng nói của cô, đều khiến Masaya cảm thấy dằn vặt. Cô là người vô tội, anh không hề muốn cô phải chịu đựng đau khổ. Anh nghĩ, có lẽ Mifuyu cũng nghĩ thế, muốn giúp người đàn bà đột nhiên mất chồng này nên mới tìm việc cho cô. Mifuyu đã tiếp cận vợ của Soga bằng cách nào nhỉ?

Yorie đã thay anh nêu lên nghi vấn trong lòng. "Tôi cũng chưa nghe Mifuyu nói kỹ bao giờ, cô và cô ấy là gì với nhau nhỉ?"

Vợ Soga tựa như đang sắp xếp lại các dòng suy nghĩ trong đầu, sau đó đáp: "Cha Mifuyu là cấp trên cũ của chồng tôi."

Masaya hít vào một hơi, sém chút nữa thì bật kêu thành tiếng.

"Ồ, cha của cô ấy à? Nói thế là cô đã quen Mifuyu từ lâu lắm rồi?"

"Không ạ, vì chồng tôi mất tích, nên tôi mới gặp Mifuyu.

Vốn dĩ chồng tôi đã hẹn gặp cô ấy, nhưng lại không đi, rồi cứ thế biến mất."

"Hả?" Yorie lộ vẻ kinh ngạc thật sự, xem chừng chị ta cũng không ngờ Mifuyu lại liên quan mật thiết với vụ mất tích của Soga như thế, nhưng sự kinh ngạc của Yorie hoàn toàn không thể bì được cơn sốc mà Masaya đang hứng chịu.

"Cho hỏi, hai người đó sao lại hẹn gặp nhau?" Anh không kìm được lên tiếng. Mặc dù cũng biết, mình chõ miệng vào như vậy rất không bình thường, song quả thực anh không thể giữ im lặng được nữa.

Không ngoài dự đoán, vẻ nghi hoặc lộ ra trong ánh mắt đối phương. Yorie bèn nói: “Tôi cũng đang định hỏi câu này, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Nghe nói là muốn giao lại cho cô ấy tấm ảnh chụp hồi trước.”

“Ảnh chụp?”

“Ảnh chụp chung của Mifuyu và cha mẹ. Chồng tôi tình cờ phát hiện được trong công ty, anh ấy đã tìm đủ mọi cách để trả lại cho Mifuyu. Anh ấy nói, Mifuyu đã mất cha mẹ trong trận động đất Hanshin Awaji đó, các thứ kiểu như album ảnh chắc chắn cũng bị hủy hoại hết cả rồi.”

“Ừm.” Yorie gật đầu, chừng như đã hiểu, “Vì vậy, sau vụ mất tích của anh nhà, cô và Mifuyu đã quen nhau.”

“Vâng. Chỉ có vậy thôi, thế mà cô ấy đã giúp tôi tìm việc làm, thực lòng tôi rất biết ơn.”

“Thường ngày cô có hay gặp Mifuyu không?”

“Gần đây hầu như không gặp. Cô ấy bận quá mà, cũng không phải cùng tầng lớp với hạng người như tôi...”

“Chắc là còn phải chăm lo cho ông em bừa bãi kia của tôi.” Yorie ngoảnh mặt đi, vẻ mặt chị ta như thể đang nói, xem ra cũng chẳng hỏi ra được chuyện gì.

Masaya lẳng lặng gật đầu, chỉ một hành động này thôi mà anh đã phải dốc hết toàn bộ sức lực, từng cơn sóng cuồn cuộn trào lên trong lòng. Anh có hàng đống câu hỏi, thực chỉ muốn túm lấy hai vai vợ của Soga mà hỏi cho rõ ràng.

“Quấy rầy cô trong giờ làm việc thế này thật ngại quá. Tuy rất đau khổ, nhưng cô vẫn phải cố gắng vượt qua nhé.” Yorie nói với vợ Soga.

“Cảm ơn chị, nhờ chị thay tôi chuyển lời hỏi thăm Mifuyu.” Cô cúi đầu đáp.

“Có vẻ lại công tới một chuyến rồi.” Lúc đi khỏi quầy hàng, Yorie thì thầm nói, “Có điều, lúc trước tôi không biết chuyện này, coi như cũng có chút thu hoạch.”

“Đúng thế.”

“Sao vậy? Mặt mũi làm sao mà sa sầm thế?”

“Không, không có gì đâu, lại nhớ đến trận động đất Hanshin Awaji thôi.”

“Ồ, vụ ấy có liên quan gì đến mình đâu.”

Ra khỏi Hanaya, Yorie đi dọc theo đường Chuo. “Vẫn chưa đói lắm, hay là kiếm quán nào uống trà nhé.”

“Ừ... à, nhưng mà,” Masaya nhìn đồng hồ. “Tôi muốn tranh thủ tiện đường đến một chỗ này. Thật ngại quá, hôm nay tôi xin phép về trước nhé.”

“Hứ? Chuyện gì vậy?” Chị ta hỏi với vẻ trách móc.

“Cũng không phải chuyện quan trọng gì, nhưng tôi muốn xử lý cho xong trong ngày hôm nay.”

“Ồ, vậy liên lạc sau nhé.”

Masaya vẫy tay với Yorie đang mỉm cười, xoay người bước đi. Anh rẽ vào chỗ ngoặt đầu tiên, rồi quay vòng lại, len lén quan sát Yorie.

Yorie vẫy một chiếc tắc xi. Khi xác nhận chị ta đã lên xe đi khỏi, Masaya mới quay ngược lại con đường lúc nãy. Khỏi cần phải nói, anh muốn đến Hanaya.

Vào trong tiệm, Masaya bắt đầu tìm vợ của Soga. Cô đang tiếp một người khách nữ xem túi xách, anh đứng ở cách đó không xa quan sát một lúc.

Yorie có lẽ sẽ biết được chuyện này, có lẽ chị ta sẽ chất vấn Masaya tại sao lại nói dối, tại sao lại hỏi vợ của Soga những chuyện đó. Anh chưa nghĩ đến việc phải giải thích thế nào. Muốn ra sao thì ra, ngay

bây giờ anh cần gặp vợ của Soga để xác nhận lại một số chuyện. Điều này còn quan trọng hơn cả mối quan hệ với Yorie. Nói cho chính xác, có lẽ gặp lại Yorie cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đợi người khách nữ kia đi khỏi, Masaya bước lại gần vợ của Soga. Cô cũng đã chú ý đến Masaya, ngạc nhiên tròn mắt lên, "Anh quên thứ gì ạ?"

"Không, tôi muốn hỏi chị chút chuyện thôi." Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

"Ồ..."

"Trước khi mất tích, chồng chị từng đi Kobe hay Nishimiya phải không?"

"Chuyện này thì," vợ Soga nghi hoặc gật đầu, "tròn một năm sau trận động đất, anh ấy đã đi Nishimiya. Tôi vừa nói khi nãy đó, anh ấy muốn trả lại tấm ảnh cho con gái trưởng phòng Shinkai, nên đã đến đó để tìm địa chỉ của Mifuyu."

"Thế lần đó có tìm được địa chỉ của cô ấy không?" Masaya biết rõ là không thể, nhưng vẫn cứ hỏi.

Vợ Soga lắc đầu, "Không. Trở về Tokyo, anh ấy lại đi hỏi han khắp nơi, rốt cuộc thì cũng liên lạc được."

"Sau đó liền quyết định gặp mặt ngay... rồi mất tích?"

"Đúng thế. Trước đó cũng từng hẹn gặp một lần rồi, nhưng đến chỗ hẹn lại đột nhiên nhận được điện thoại của Mifuyu, nói là cô ấy có việc gấp không thể đi được, nên mới hẹn sang mấy ngày sau."

Đến chỗ hẹn lại nhận được điện thoại?!

Cảnh tượng khi ấy hiện lên rõ mồn một trong tâm trí Masaya. Quán cà phê đó tên là Keikadou, khi ấy Masaya đang ở quán đối diện bên kia đường, giương to cặp mắt ra để xác định thân phận của kẻ tống tiền, Mifuyu là người đi gọi điện thoại.

“Cho tôi hỏi một câu cuối cùng. Trước khi mất tích, có phải chồng chị đã gửi thư cho người nào đó?” Masaya vừa hỏi vừa nhớ lại nội dung của lá thư đe dọa kia.

“Thư? Làm gì có, theo như tôi biết thì không có...”

“Tôi biết rồi. Thật xin lỗi vì quấy rầy chị trong giờ làm việc.”

“Cho hỏi, những gì tôi nói vừa nãy có vấn đề gì ạ? Có phải chị Kurata thấy gì không ổn không?” Có vẻ cô tưởng rằng Yorie nhờ Masaya quay lại hỏi thêm.

“Không có gì, chị quên chuyện này đi nhé.” Masaya nói xong liền quay người rời đi.

Ra khỏi Hanaya, Masaya bước đi trên đường Chuo, gắng hết sức bình ổn lại tâm trạng rối bời, cảnh tượng xung quanh hoàn toàn không hề lọt vào tầm mắt anh. Lúc định thần lại, Masaya phát hiện mình đã đến trước cửa quán cà phê Keikadou. Anh đưa mắt nhìn quán đối diện, băng qua đường cái rồi đi vào trong. Vị trí hôm đó anh ngồi với Mifuyu vừa hay lại còn trống, anh ngồi vào đó, nhìn chằm chằm sang phía quán cà phê Keikadou bên kia đường, giống hệt như ngày hôm đó.

Những lời vợ Soga nói rất hợp tình hợp lý, không có vẻ gì là bịa đặt. Masaya đang phải đối mặt với một sự thật mà anh không hề muốn chấp nhận, nhưng dường như, anh đã không thể trốn tránh được nữa.

Có khi nào người viết thư đe dọa ấy lại là Mifuyu? Quả thực, cô có thể làm ra việc ấy. Còn tấm ảnh dùng để đe dọa anh? Tấm ảnh Masaya đang định đập chết cậu Toshirou ấy, hình như được in ra từ băng video. Khi đó, đúng là có một cuộn băng mà em họ anh là Sakiko đã tìm đủ mọi cách để lấy về tay, trong đó có hình ảnh Masaya trước lúc đập chết cậu mình, nhưng không quay được cảnh anh giết người.

Nhưng mà, có thể dùng máy tính để chỉnh sửa hình ảnh, có lẽ người gửi thư đã sửa hình Masaya đứng đó thành dáng vẻ anh đang vung vũ khí lên chuẩn bị hành hung. Tấm ảnh gửi đến rất nhòe, không đòi hỏi

kỹ thuật xử lý cao lắm. Mifuyu biết dùng máy tính, không biết cô học ở đâu, nhưng Masaya biết cô sử dụng khá thành thạo.

Cuốn băng gốc đã bị Masaya xử lý, nhưng người đầu tiên lấy được nó là Mifuyu, không thể đảm bảo rằng trước khi giao lại cho Masaya, cô không sao lại một bản.

Anh nhớ lại bức thư đe dọa thứ hai. Trong bức thư đó, kẻ đe dọa đề nghị gặp mặt trực tiếp, địa điểm là quán cà phê Keikadou. Nhưng nghĩ kỹ lại, việc này thật quá kỳ quặc, tại sao đối phương không ra lệnh cho anh chuyển tiền qua tài khoản ngân hàng giống như lần đầu tiên?

Nếu toàn bộ sự việc này là do Mifuyu một tay sắp đặt thì sẽ trở nên hợp logic. Mục đích của cô là khiến Soga Takamichi trở thành kẻ đe dọa tống tiền. Nguyên nhân rất rõ ràng: để Masaya giết chết Soga.

Masaya rời khỏi quán mà chẳng đụng đến cốc cà phê đã gọi. Anh đi lang thang trên đường phố Ginza, chẳng nhìn thứ gì, tâm tư đã bay ngược trở về quá khứ xa xôi.

Tại sao Mifuyu lại chọn mình? Câu hỏi này nổi lên ở tầng trên cùng của ý thức. Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, đó chính là buổi sáng sớm hôm trận thiên tai khủng khiếp ấy xảy ra.

Vừa sát hại ông cậu xong, Masaya ngay tức khắc nhận ra trước mặt mình có một cô gái trẻ đang đứng. Cả đời này anh cũng không thể nào quên được vẻ mặt của cô lúc ấy... tựa như tận mắt chứng kiến cảnh tượng thê thảm ở chốn địa ngục vậy.

Masaya chuẩn bị tâm lý rằng cô sẽ báo cảnh sát, nhưng cô lại không làm thế. Chắc chắn cô đã chứng kiến toàn bộ quá trình giết người, nhưng cô lại không nói với bất kỳ ai. mới đầu, Masaya còn tưởng cô mất trí nhớ hoặc ý thức hỗn loạn cực độ vì bị sốc nặng do cha mẹ cùng lúc qua đời, song sự thật hoàn toàn không phải như vậy. Bề ngoài, cô giống như bị thảm họa đốn gục, nhưng trong đầu lại đã trù tính một kế hoạch hết sức chặt chẽ.

Bước đầu tiên, chính là lợi dụng trận động đất này để hoàn toàn trở thành một người khác.

Masaya có thể nhớ rõ mồn một khoảnh khắc cô biến thành Shinkai Mifuyu. Trong nhà thi đấu thể thao tối tăm, các xác chết liên tục được khiêng vào. Trong đó, có xác của một cặp vợ chồng già, cô ở ngay bên cạnh họ. Lúc cảnh sát hỏi, cô trả lời rằng: tôi tên là Shinkai Mifuyu.

Đó là khởi đầu của quá trình cô trở thành Shinkai Mifuyu. Từ thời điểm ấy, cô đã tự biên tự diễn một vả kịch liều lĩnh và không thể quay đầu, nhưng Mifuyu không định diễn một mình. Để thực hiện khát vọng lớn lao của mình, cô cần một đồng bọn.

Bước thứ hai của kế hoạch, chính là vun đắp nên một tên đồng bọn đáng tin cậy, một đồng bọn có thể dâng cả tính mạng cho cô. Cô đã phát hiện ra một người thích hợp trong những kẻ gặp nạn - Masaya.

Những chuyện xảy ra sau trận động đất ùa về trong óc Masaya. Mifuyu suýt nữa bị bọn xấu cưỡng hiếp, anh đã cứu cô. Chuyện đó chắc không phải do cô cố ý sắp xếp, nhưng chắc chắn cũng là một nhân tố quyết định để cô chọn Masaya làm bạn diễn với mình. Sau đó, Sakiko xuất hiện, cô ta và chồng muốn bắt chẹt Masaya lấy tiền. Mifuyu đã cứu anh, khi ấy, chắc hẳn trong đầu cô đã cơ bản hình thành nên một con đường cho tương lai.

Nhìn vào kết quả, tầm nhìn của Mifuyu thực sự rất chính xác. Ngay bản thân Masaya cũng cảm thấy, mình quả là một tên đồng bọn trung thành. Bắt đầu từ cái bẫy lợi dụng vụ đặt bom thối ở Hanaya để hãm hại Hamanaka, biến ông ta thành tên biến thái cuồng theo dõi, anh đã liên tiếp hoàn thành các chỉ thị của cô. Thế nhưng, anh làm vậy không phải vì muốn bảo vệ lớp mặt nạ của Mifuyu, mà chỉ vì yêu, vì “hạnh phúc của hai người” mà cô luôn nhắc đến, ngoài ra không có lý do nào khác. Chính vì thế, anh mới phải chạy trốn cái quá khứ khủng khiếp kia. Lá thư đe dọa của kẻ tự xưng là Yonekura Toshirou, cảm giác như

bàn tay đen tối từ trong quá khứ vươn đến vậy.

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi trên con đường ở trong bóng tối. Dẫu cho bốn phía xung quanh sáng rực như ban ngày, cũng chỉ là ánh sáng không chân thực mà thôi. Về điểm này, chúng ta sớm đã chấp nhận rồi còn gì.” Những lời Mifuyu nói có sức thuyết phục mạnh mẽ, có thể nói là ma lực. Chỉ cần cô nói ra, dù đó là sự việc khủng khiếp đến chừng nào, dường như cũng trở thành con đường duy nhất không thể trốn tránh.

Họ điều tra được thân phận thực sự của kẻ tống tiền, một người tên là Soga Takamichi. Đêm hôm đó, cô đến phòng Masaya điềm đạm trình bày kế hoạch của mình. Anh chỉ lẳng lặng lắng nghe. Giờ nghĩ lại, khi ấy cứ như đã bị cô thôi miên.

Vậy là, cái ngày ác mộng mà hễ nghĩ tới anh lại sởn hết cả tóc gáy kia đã đến.

Hôm ấy, Masaya ở trong một khách sạn tại khu Hibiya, vừa hút thuốc một mình trong phòng, vừa vểnh tai lên lắng nghe động tĩnh. Người đặt phòng là Mifuyu, đồng thời cô còn đặt một căn phòng khác ở ngay bên cạnh, cũng là phòng đơn.

Kim đồng hồ sắp chỉ đến 7 giờ. Masaya cảm thấy tim mình đang đập dữ dội, hít thở sâu thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được. Hễ nghĩ đến việc sắp phải làm, anh không thể nào giữ bình tĩnh nổi.

Bên kia có tiếng lạch cạch khe khẽ. Masaya dập thuốc lá, mở cửa phòng, liếc nhìn phòng bên cạnh. Cửa phòng đã đóng chặt, mà ô trạng thái nãy giờ vẫn báo hiệu cửa khóa, giờ đã thành mở.

Rốt cuộc cũng đến thời điểm rồi, anh lại hít thở sâu lần nữa.

Mifuyu nói: “Em sẽ gọi Soga ra ngoài, tốt nhất là chọn một khách sạn nào trong thành phố, càng lớn càng tốt.”

“Lấy lý do gì?” Masaya hỏi.

Mifuyu khẽ cười. “Chuyện này ấy à, tùy tiện bịa ra một cái là được

thôi, quá đơn giản.”

Giờ nghĩ lại, quả là rất đơn giản, vì Soga rất mong gặp được Mifuyu. Hôm ấy, hai người đã hẹn gặp nhau ở quán cà phê Keikadou, muốn gọi anh ta đến khách sạn thật dễ như trở bàn tay, chỉ cần bảo mình muốn đổi địa điểm gặp mặt là được.

Nhưng lúc đó, Masaya hoàn toàn không hề biết gì. Khi phát hiện Soga quả thực đã đến phòng bên cạnh, anh còn lấy làm khâm phục Mifuyu giỏi giang.

Lát sau, điện thoại đổ chuông. Cuộc gọi từ bên ngoài, hiển nhiên, người gọi là Mifuyu.

“Soga đâu?” Cô hỏi ngắn gọn.

“Vừa vào phòng.”

“Rốt cuộc cũng đến lúc rồi.”

“Ừ.” Masaya hạ giọng đáp, cảm xúc tiêu cực thấm đẫm trong giọng nói.

“Masaya, không thể do dự được đâu.” Mifuyu dường như đã nhìn thấu nội tâm anh, “Lúc cần làm thì buộc phải làm thôi. Chúng ta sống được đến ngày hôm nay, chính là vì hành động quyết đoán đó.”

“Anh biết, anh không do dự.”

“Không sao chứ? Em có thể tin tưởng anh không?”

“Cứ giao cho anh đi.”

“Em biết rồi, vậy mọi thứ làm theo kế hoạch nhé.”

“Ừ, theo kế hoạch.”

Dập máy xuống, Masaya lại cầm ống nghe lên, bấm số “0” để gọi ra ngoài, rồi bấm dãy số chép trên mảnh giấy để trên mặt bàn. Đó là số máy nhắn tin.

Chiếc máy nhắn tin đó được giấu bên dưới tủ táp luy đầu giường phòng bên cạnh. Máy nhắn tin sẽ không đổ chuông, cũng không rung,

mà khởi động thiết bị gắn vào nó. Thiết bị ấy có thể phát tán chất khí gây mê, nguyên lý tương đồng với chiếc đặt ở Hanaya.

Kết thúc cuộc gọi, Masaya nhìn chằm chằm vào đồng hồ đeo tay, mười phút sau, anh lại cầm điện thoại lên. Lần này, anh bấm số gọi sang phòng bên cạnh, tiếng chuông lập tức vang lên. Nếu Soga nghe máy, kế hoạch sẽ ngừng lại.

Nhưng chuông điện thoại cứ kêu mãi, sau mười mấy hồi chuông, Masaya gác máy.

Anh mở cái túi để ở mép giường, lấy ra mặt nạ phòng độc và dây phơi quần áo, sau đó cầm hai tấm thẻ khóa phòng trên bàn lên, một tấm là khóa phòng này, tấm còn lại là phòng bên cạnh.

Anh mở cửa phòng, quan sát động tĩnh trong hành lang, bốn bề không một bóng người. Anh nhanh nhẹn ra khỏi phòng, tới trước cửa phòng bên cạnh, đeo mặt nạ phòng độc lên rồi dùng thẻ mở cửa. Mặt nạ này cũng do Mifuyu chuẩn bị sẵn từ trước.

“Sau vụ bom thối lần đó, công ty quyết định để trong cửa hàng mấy chiếc mặt nạ phòng độc. Giờ mọi người cũng quên mất là bỏ ở đâu rồi, thiếu một cái cũng chẳng ai để ý đâu, dùng xong trả lại chỗ cũ là được.” Mifuyu nói thản nhiên như không.

Masaya quan sát cảnh tượng trong phòng qua mặt nạ. Soga Takamichi nằm sấp ở mép giường, lon cà phê rơi lăn lóc bên cạnh, vẫn chưa mở ra.

Masaya nhìn bên dưới tủ đầu giường, trong đó có giấu một hộp giấy nhỏ. Anh kéo hộp giấy ra, mở nắp, trông thấy hai lọ nhỏ được nối với nhau bằng ống mềm. Masaya rút ống mềm ra, như vậy sẽ khiến phản ứng hóa học ngừng lại, ngăn khí gây mê tiếp tục phát tán ra xung quanh. Sau đó, anh đẩy cửa phòng tắm, bật quạt thông gió lên.

Masaya cúi đầu nhìn Soga. Lưng Soga đang phập phồng theo nhịp thở, trông như người say rượu.

Masaya từng hỏi Mifuyu: “Không dùng khí gây mê mà dùng luôn hơi độc gây chết người có được không?”

“Thực ra cũng có cách, sử dụng kali cyanide. Trộn ammonium cyanide với axit sunfuric là có thể tạo ra khí độc chết người. Nhưng làm vậy quá nguy hiểm, chỉ cần có một chút xíu lọt qua khe cửa, người đi qua tình cờ ngửi phải cũng sẽ ngất xỉu tại trận. Tốt nhất là dùng loại khí khiến hắn ta ngủ lịm đi trước, như thế mới an toàn.”

Cách giải thích của cô rất có sức thuyết phục, song Masaya lại lấy làm bất ngờ, sao cô biết được những điều này?

Masaya dùng dây phơi quần áo quấn vào cổ Soga đang nằm úp sấp mặt, hai tay nắm hai đầu dây. Toàn thân anh bắt đầu run rẩy, bên dưới tấm mặt nạ phòng độc có tiếng hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Nhất quyết không được do dự! Dường như nghe thấy tiếng Mifuyu bên tai. Masaya nhắm mắt, dồn sức vào hai cánh tay, dùng toàn bộ sức lực siết chặt sợi dây. Cơ thể Soga tức khắc cong lên, nhưng anh ta vẫn chưa hồi phục ý thức, có vẻ như chỉ là một phản xạ của cơ thể.

Masaya không nhớ mình đã siết bao lâu, nhưng trên tay có cảm giác thứ gì đó đứt phụt. Anh buông tay ra. Soga đã biến thành một dạng vật chất đơn thuần, hoàn toàn không còn dấu hiệu hô hấp gì nữa. Để cho chắc ăn, Masaya cồn sờ tay vào động mạch cổ của anh ta, không thấy mạch đập.

Đã chết.

Đây là lần thứ hai Masaya giết người, nhưng cảm giác kinh khủng vượt xa lần đầu tiên. Lần đầu tiên, anh nhất thời kích động, lại ở trong hoàn cảnh bất thường, phi hiện thực, nên mới có hành vi khác thường như vậy. Song lần này thì khác, tất thảy đều đã được lên kế hoạch, sắp đặt từng đường đi nước bước, hành động theo kế hoạch, kết quả chính là thêm một cái xác ở trước mặt. Vì vậy, ý thức “mình đã giết người”

mạnh mẽ hơn lần đầu tiên gấp bội phần. Ý nghĩ rằng mình đã làm một việc không thể cứu vãn, không thể nào quay đầu lại được nữa nhanh chóng lớn lên trong tâm thức anh, lớn hơn dự tính vô số lần.

Masaya không thể ở lại đó thêm một giây phút nào nữa. Lẽ ra anh vẫn còn việc phải làm, vả lại việc ấy còn cực kỳ quan trọng, nếu không làm cho sớm sẽ không đủ thời gian, nhưng anh thậm chí còn không cởi mặt nạ phòng độc đã ra khỏi gian phòng đó, dùng bàn tay run rẩy mở cửa phòng mình, xộc thẳng vào trong rồi nằm vật luôn ra giường. Tim anh đập như điên dại, đến nỗi lồng ngực đau nhói lên, hơi thở gấp gáp. Mấy phút sau, anh mới nhận ra mình vẫn còn đeo mặt nạ phòng độc.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên làm anh suýt chút nữa thì bắn ra khỏi giường. Masaya không nén được rên lên một tiếng, lẩy bẩy bước đến bên cạnh điện thoại. Tấm gương gắn trên tường phản chiếu gương mặt tái mét của anh.

Người gọi điện đến là Mifuyu. “Quả nhiên anh đã trở lại bên này.”

“Quả nhiên?”

“Em đoán anh sẽ cuống lên mà, vì vậy... làm xong chưa?”

“Ừm,” Masaya nói như đang rên rỉ, “làm rồi.”

“Ừ. Sau đó vẫn còn một việc nữa.”

“Anh nghỉ ngơi một lát rồi sẽ làm nốt.”

“Ừ, vậy cũng được. Buổi tối nhiều thời gian, lát nữa em cũng qua đấy.”

“Anh biết rồi.”

Sau khi dập máy, Masaya lại nhìn vào trong túi xách. Bên trong để các loại dao đủ kích cỡ lớn nhỏ, còn có cả cưa gấp. Vừa nghĩ đến việc sắp phải làm, anh lại thấy xây xẩm hết cả mặt mày.

Nhưng lúc này không thể ngất được. Masaya xách túi đựng các loại

dao và dụng cụ, nhổm đứng lên đi ra phía cửa, cảm giác bước chân mình nặng trịch.

Anh lại vào gian phòng sát vách, xác Soga vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy.

Masaya tóm lấy gót chân anh ta, bắt đầu ra sức kéo. Cũng may là Soga không cao lớn, chắc nặng không đến bảy mươi cân, kéo xác anh ta vào phòng tắm cũng không tốn sức lắm, việc tiếp theo mới cần tiêu hao nhiều thể lực.

Masaya đảo mắt một vòng trong phòng tắm, lấy khăn tắm và khăn bông ra, rồi mang hết cả các thứ như dầu gội, dầu xả, xà phòng ra bên ngoài. Tấm màn tắm không gỡ xuống được, anh đành buộc tạm lên thanh treo, sau đó dùng túi ni lông mình mang theo bọc kỹ lại. Xong xuôi, trong phòng tắm giờ chỉ còn lại xác của Soga Takamichi. Masaya bắt đầu cởi bỏ quần áo, khi chỉ còn lại độc chiếc quần đùi, anh đội mũ tắm, đi găng tay phẫu thuật vào.

Masaya nhớ lại, Mifuyu từng hỏi anh đã xem phim *Nụ hôn trước khi chết** hay chưa, anh trả lời là chưa, cô liền nói, nhất định phải xem. “Diễn viên đóng nam chính rất đẹp trai, tên là Matt Dillon. Cảnh anh ta xử lý xác chết chắc sẽ có giá trị tham khảo đấy.”

Tên tiếng Anh là *A Kiss Before Dying,* một bộ phim hình sự sản xuất năm 1991 của Đạo diễn James Dearden.

“Có cảnh xử lý xác chết à?”

Nếu có thật thì quá khủng khiếp. Mifuyu lắc đầu. “Sao mà có được chứ? Nhưng có thể tham khảo, để hiểu nhân vật chính làm như thế nào.”

Vậy là, Masaya đã xem phim *Nụ hôn trước khi chết,* quả là có giá trị tham khảo thật, khiến anh nắm được tương đối các điểm chủ yếu khi xử lý xác chết trong phòng tắm khách sạn. Cởi hết quần áo chỉ mặc

quần đùi, đội mũ tắm... những chi tiết này đều là anh học được từ trên phim.

Nhưng đúng như Mifuyu đã nói, trong phim không có cảnh xẻ xác máu me be bét, mà chỉ đưa ra ám chỉ. Vì vậy, Masaya đành mò mẫm thực hiện hành vi tàn khốc cực độ này.

Anh đem quần áo của mình cất ra bên ngoài phòng tắm, sau đó mang dao và cái thớt bằng nhựa trong túi vào.

Trước tiên, anh dùng kéo cắt vải cắt áo Soga từ hốc nách, sau đó lại cắt quần từ chỗ ống chân. Anh để cái xác nằm thẳng trên sàn, kê cánh tay lên mặt thớt, rồi cầm con dao chặt xương lên. Anh mua con dao này ở hàng bách hóa chỗ Kappabashi, lưỡi dao mới tinh phát ra ánh sáng lành lạnh khiến người ta sản cả gai ốc.

Làn da trắng bệch của cái xác lộ ra từ vết cắt của chiếc áo lại một lần nữa nhắc nhở Masaya, đây là thân thể của một người mới đây thôi vẫn còn sống sờ sờ. Anh nhận ra ngón tay mình đang run rẩy.

Nhưng vào lúc này không thể do dự, đã không còn lối quay đầu nữa rồi, bất cứ giá nào cũng phải xử lý cái xác trong đêm nay.

Masaya liên tục hít thở sâu, sau đó nắm chặt cán dao bằng cả hai tay, dồn hết sức chặt xuống...

•••

Dạ dày Masaya đột nhiên co thắt dữ dội. Đang đi trên đường lớn ở khu Ginza, anh bất chấp tất cả chạy xuống bậc thang đi xuống đường hầm. Anh muốn tìm nhà vệ sinh nhưng không thấy. Không còn cách nào khác, anh đành ngồi xổm đằng sau một cây cột, vừa bỏ bàn tay khỏi miệng, dịch vị liền phun trào ra, cùng lúc đó, phần bụng dưới cũng nhói đau dữ dội.

Dứt cơn nôn mửa, Masaya vịn tay vào cột đứng dậy, nhưng đã

không còn sức bước đi nữa. Anh thẫn thờ đứng nhìn đống chất dịch tỏa ra mùi tanh tưởi.

Đã lâu lắm không nôn trận nào dữ dội thế này. Bấy lâu nay anh vẫn luôn cố gắng không nhớ lại cái đêm bi kịch ấy. Mặc dù không thể nào quên được, song anh vẫn cố gắng xua cảnh tượng ấy ra khỏi tâm trí mình, nhưng giờ thì không thể không nhớ lại. Tất cả đều là Mifuyu gạt anh làm, cần phải hồi tưởng lại một lượt để kiểm chứng xem cái bẫy này rốt cuộc tinh vi đến nhường nào.

Việc xẻ xác chết tốn nhiều thể lực và thời gian hơn dự kiến, cần nhất là tinh thần và sự nhẫn nại vượt quá sức tưởng tượng. Giữa chừng, Masaya đã suýt ngất xỉu mấy lần, những muốn vứt bỏ hết tất cả mà bỏ chạy ra ngoài. Nhưng mỗi lần, anh đều tự nói với chính mình, nếu không hoàn thành chuyện này, anh và Mifuyu sẽ không bao giờ có được hạnh phúc. Nếu anh bị bắt vì tội mưu sát, Mifuyu cũng sẽ thành đồng phạm. Anh không ngừng khích lệ bản thân: nhất định không được để cô gặp phải điều bất hạnh.

Masaya sử dụng các mảnh ni lông đã chuẩn bị trước bó chặt từng khúc thi thể lại, rồi quấn thêm băng dính.

Khi hai cái bọc hình thù quái dị xuất hiện trước mặt, Masaya lập tức ngồi phệt xuống sàn nhà, cảm giác như cả thể lực lẫn tinh thần đều đã cạn kiệt. Anh không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa, tinh thần hồ như đã thoát ly khỏi thể xác.

Tiếng gõ cửa làm anh định thần lại, hơn nữa còn là tiếng gõ cửa phòng tắm.

“Masaya? Ở trong đó hả?” Người lên tiếng là Mifuyu.

“À... anh đây.” Anh rên rỉ đáp.

“Cái xác đâu?”

Masaya nghe vậy mới đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Nhà tắm đã bị máu nhuộm đỏ, những thứ bẩn thỉu bắn tung tóe khắp nơi. Khắp

người anh cũng dính dấp đầy máu và mồ hôi. Anh soi gương, trong gương là một bộ mặt mà ngay chính bản thân anh cũng không nhận ra nổi: xấu xí, méo mó, ánh mắt đục ngầu, đờ đẫn. Trên bộ mặt ấy, dính đầy những vết máu kỳ dị trông như bị nổi mề đay.

"Này, anh Masaya..." Mifuyu lại cất tiếng gọi.

"Đợi chút."

"Thế nào rồi anh? Không sao chứ?"

"Không có gì." Masaya miễn cưỡng rặn ra câu trả lời, "Cái xác... đã bọc bằng ni lông rồi."

"Cần em giúp gì không?"

"Đừng mở cửa vội. Trong này nhầy nhụa lắm, phải rửa đi đã."

"Để em giúp."

"Không cần, để anh làm một mình, em ra giường ngồi đợi anh đi." Masaya không muốn để cô trông thấy cảnh tượng thê thảm ấy. Quan trọng hơn nữa, anh không muốn cô trông thấy bộ dạng của mình lúc này.

"Kinh thế cơ à?"

"Ừ, giống như trong phim *Nụ hôn trước khi chết* ấy." Cảnh tượng trong phim không thế nào so sánh với ở đây, Masaya muốn Mifuyu yên tâm nên mới nói vậy.

"Thế à... đúng là Matt Dillon cũng đã xử lý hiện trường."

"Thế nên, em đợi anh một chút."

"Vâng, em biết rồi, anh có thuốc tẩy chưa?"

"Có rồi."

Masaya bóp thuốc tẩy ra miếng bọt biển mang theo, bắt đầu chùi rửa phòng tắm. Nếu không làm cho nhanh, máu sẽ đông cứng lại. Máu bắn tóe vào rất nhiều chỗ mà anh không ngờ đến, nên tốn nhiều thời gian hơn dự kiến.

Xong xuôi mọi việc, Masaya mở cửa phòng tắm. Mifuyu đang ngồi trên giường trông thấy phần thân dưới của anh liền kinh ngạc ngẩn người ra: quần đùi của anh đã bị máu nhuộm đỏ choét.

“Rốt cuộc cũng xong rồi.”

“... khổ thân anh.” Mifuyu gật đầu, “Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Anh cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng giờ mà nằm xuống sợ là không dậy nổi nữa. Anh muốn làm một mạch cho xong, vả lại, chắc cũng không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

“Vâng...” Mifuyu đưa mắt sang phía chiếc đồng hồ để trên tủ táp luy đầu giường, đã hơn 2 giờ sáng.

Trong góc phòng có hai chiếc va li du lịch, đều là loại cỡ lớn, thoạt nhìn đã biết không phải đồ mới.

“Em mua ở cửa hàng đồ cũ giảm giá đấy, trả bằng tiền mặt, không để lại dấu vết gì đâu.”

“Xe thì sao?”

“Ở bãi đậu xe dưới lòng đất.” Mifuyu đặt chìa khóa xe xuống bên cạnh mình.

Masaya đã thuê chiếc xe ấy từ sáng sớm, đó là một chiếc xe màu trắng chở được cả hàng lẫn người. Xe con bình thường không thể nhét vừa hai chiếc va li cỡ đại.

Việc nhét xác chết vào va li cũng do Masaya một mình hoàn thành. Mifuyu định giúp một tay, nhưng anh từ chối, anh không muốn bàn tay cô bị nhơ nhuốc vì những việc bẩn thỉu thế này.

Nhồi nhét xong xuôi, anh tắm rửa sạch sẽ, mặc lại quần áo. Tắm rửa ở nơi vừa xẻ xác người, trong lòng anh quả thực rất khó chịu, nhưng dẫu sao cũng còn hơn là cả người nhớp nháp toàn máu và mồ hôi.

Cả hai cái va li đều có bánh xe ở đáy. Hai người rời khỏi phòng, kéo

va li bước trên hành lang. Đêm đã khuya nên họ không cần lo bị người ta trông thấy, mà kể cả có bị trông thấy thì thoạt nhìn hai người cũng chẳng khác gì một cặp tình nhân bình thường, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt dị thường ra, không có điểm nào là không tự nhiên cả.

Hai người xuống bãi đỗ xe ngầm, nhét va li vào xe, rồi ngồi lên, nổ máy. Lúc phóng xe trên đường trong đêm tối, cả hai đều lặng thinh không nói một lời.

“Anh bạn trẻ, anh sao vậy?”

Masaya liếc nhìn sang bên cạnh, một người đàn ông mặc áo xám đang đứng đó, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên, mái tóc hoa râm để dài thượt, buộc ra phía sau đầu, bộ râu hình như cũng đã lâu lắm rồi chưa cạo. Xem chừng, bộ đồ màu xám của ông ta cũng là do ở bẩn quá mà đổi cả màu sắc.

“Không có gì.” Masaya lắc đầu.

“Trông cậu nôn ghê quá, ban ngày ban mặt đã uống rượu rồi à?”

Người đàn ông vô gia cư đó hình như còn muốn nói gì đó, Masaya quay người, loạng choạng bước đi, nhưng anh chẳng biết đi đâu, đành tạm thời quay về chỗ ở. Anh thầm nhủ, về chỗ ấy, mình làm sao sống tiếp bây giờ?

Mifuyu từng nói, loại người như chúng ta muốn nắm bắt được hạnh phúc, không thể dùng cách thức thông thường được. Masaya cũng đồng quan điểm với cô. Anh đã giết người, không thể nào sống cuộc sống như người bình thường một cách đàng hoàng được. Vì vậy, lần nào anh cũng không thể làm trái đề nghị của Mifuyu - hãm hại Hamanaka, cho Aoe vào tròng, sát hại Soga.

Vì hai chúng ta... rốt cuộc Masaya cũng nhận ra, chỉ có mình anh nghĩ vậy. Điều Mifuyu khát khao chỉ là sự thành công của cá nhân cô mà thôi. Che giấu thân phận, mạo danh người khác, trở thành kẻ chiến thắng trong đời, đó mới là dã tâm của cô. Để thực hiện điều đó, cô sẽ

bất chấp thủ đoạn, không ngại lợi dụng bất cứ người nào.

Gương mặt Masaya hiện lên một nụ cười tự giễu. Chẳng có gì to tát cả, cũng giống như người khác bị hãm hại vậy thôi, anh cũng chỉ là bị cô lừa gạt, bị cô trêu cợt, thậm chí còn giúp cô giết người. Anh đã nôn ngập cả chân, vậy mà vẫn kiên trì cắt xẻ cái xác đó ra, kết quả là từ đó không thể nào ăn thịt và cá được nữa.

Masaya tiếp tục bước đi trong đường hầm, cảnh tượng bốn phía xung quanh chẳng có gì lọt vào trong tầm mắt anh, anh vừa đi vừa lẩm bẩm một mình.

Đột nhiên, chân vướng phải thứ gì đó, Masaya ngã lăn ra đất, nằm bất động. Cảm giác lạnh lẽo từ sàn xi măng thấm đẫm khắp thân thể.

Mifuyu, em đã khiến anh giết Soga! Em tưởng rằng mình không làm gì à? Không, em cũng đã giết người! Em đã giết anh! Giết chết linh hồn anh!

Chương 11

.1.

Cái bát to nhét vừa được cả đầu người vào trong đang quay tròn trên bàn xoay, Yorie dùng hai bàn tay kẹp lấy phần cạnh bát, chầm chậm ép ra phía ngoài. Chị ta muốn làm một cái đĩa lớn.

Làm món đồ lớn phải tương đối cẩn trọng, nhưng nếu không mạnh dạn dùng sức thì không thể làm hình dạng thay đổi, đòi hỏi sự cẩn trọng lẫn mạnh dạn, rất khó nắm bắt mức độ.

Phôi đất bắt đầu mất cân bằng trong tay chị ta, Yorie gắng sức đỡ lấy nó. Đột nhiên, phía trước có một đôi bàn tay chìa ra giúp chị ta, điều chỉnh phôi đất đã méo xệch một cách hoàn mỹ.

Trong khoảnh khắc ấy, Yorie có ảo giác, ngỡ rằng Masaya đang giúp mình. Trước đây, cảnh ấy từng xảy ra nhiều lần. Thế nhưng, người ở trước mặt chị ta lại là thầy Mifune. Mifune thấy phôi đất trên bàn xoay đã ổn định lại, liền gật đầu với Yorie rồi đi khỏi.

Làm sao Masaya ở đây được chứ? Yorie cầm khăn bông lên, lau mồ hôi rịn ra trên trán.

Ra khỏi lớp học, vừa đi được vài bước, Yorie chợt nghe phía sau có người gọi: “Chị Kurata.” Chị ta ngoảnh đầu lại, thấy một người đàn ông quen mặt đang mỉm cười đi tới. Người này râu ria bờm xờm, bộ vest bẩn thỉu nhàu nhĩ, nhưng ánh mắt thì rất sắc bén.

“Chúng ta từng nói với nhau vài câu ở phòng triển lãm khu Ginza. Tôi là Kato ở Sở cảnh sát, chị còn nhớ không nhỉ?”

“Kato... à.” Yorie đã nhớ ra.

“Tôi muốn gặp chị nói chút chuyện này, có được không ạ?”

Hai người đi vào khách sạn City ở trước cửa ga Suitengumae, trong sảnh đã bày cây thông Noel từ rất sớm. Hai người ngồi đối mặt trong

quán trà ở tầng một. Trong lòng Yorie chợt dâng tràn một nỗi hoài niệm, khách sạn này chính là nơi chị ta gặp Masaya lần đầu tiên.

“Người đó giờ vẫn ở lớp nghệ thuật gốm chứ ạ?”

Nghe thấy Kato lên tiếng hỏi, Yorie mới định thần lại: “Gì cơ?”

“Người làm ra chiếc bình rượu đó, anh Mizuhara. Nghe nói anh ta là một thợ thủ công.”

“À...” Yorie lấy làm ngạc nhiên, không ngờ Kato vẫn còn nhớ Masaya, cứ tưởng rằng nội tâm mình đã bị đối phương nhìn xuyên thấu, “Dạo này hình như không thấy đến lớp, chắc tại công việc bận rộn quá.”

“Dạo này chị không gặp anh ta?”

“Ừm, dạo gần đây không...”

“Chậc.” Kato đưa cốc cà phê lên miệng, đồng thời trợn mắt lên nhìn chằm chằm vào Yorie. Ánh mắt soi mới đó khiến chị ta lấy làm khó chịu.

“Nửa năm trước, hai người đã từng đi với nhau đến Hanaya?”

“Hả?”

“Hanaya, chị còn nói chuyện với cô Soga Kyoko ở quầy túi xách tầng một.”

Yorie tức thì ngẩn người ra: vì sao viên cảnh sát này lại biết chuyện đó?

“Quả đúng là thế, vậy thì sao?”

“Có thể phiền chị nhớ kỹ lại tình hình lúc đó được không?

Sau khi rời khỏi Hanaya, chị đã làm gì?”

“Sau khi rời khỏi Hanaya?”

“Đúng thế, chị và anh Mizuhara đi ăn?” Kato cười hỏi.

Yorie lắc đầu. “Hôm đó tôi chia tay với anh ấy luôn, rồi trở về nhà một mình.”

“Chắc chắn chứ?”

“Tôi chắc.”

Yorie thầm nghĩ, nhớ nhầm làm sao được? Sau này, chị ta mới phát hiện ra ngày hôm ấy có ý nghĩa quan trọng - đó là ngày cuối cùng chị ta gặp Masaya, từ sau hôm đó, anh đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Yorie vẫn không hiểu lý do là gì. Thậm chí, chị ta còn đến cả nơi Masaya sống, nhưng cửa phòng đóng chặt, gõ cửa mãi cũng không thấy có động tĩnh gì.

“Chuyện này thì có vấn đề gì chứ?” Yorie hỏi.

Kato không mau mắn trả lời luôn, mà hỏi. “Chị và anh Mizuhara đó quen nhau ở đâu vậy? Tôi đã hỏi người ở lớp nghệ thuật gốm, nghe nói chị là người lôi kéo anh ta vào lớp học.”

“Ai lại nói là lôi kéo chứ... chẳng qua chỉ là có lời mời thôi.”

“Thế nên tôi mới hỏi, chị và anh ta quen biết thế nào vậy?”

“Tôi chẳng hiểu gì cả, tại sao phải hỏi tôi những vấn đề này?”

“Tại sao phải giấu giếm chứ? Chẳng lẽ chị không thể kể với người khác về chuyện quen biết với anh ta như thế nào à?”

Yorie cảm thấy gương mặt mình cứng đờ ra một cách bất thường, chị ta giận dữ trừng mắt lên nhìn viên cảnh sát.

“Xin lỗi, tôi thất lễ rồi.” Kato khẽ giơ hai tay lên, “Tuy nhiên, thời điểm này vẫn chưa thể giải thích kỹ lưỡng với chị được. Chúng tôi phải giữ bí mật trong quá trình điều tra, đồng thời cũng có nghĩa vụ bảo vệ bí mật riêng tư của cá nhân, xin chị hiểu cho.”

“Ý anh là Mizuhara có liên quan đến vụ án nào đó?”

“Tôi vừa nói rồi, hiện tại chưa thể nói với chị được, sau này có lẽ sẽ có thể giải thích rõ ràng hơn.”

Yorie kéo chén trà lại gần. Chẳng nhẽ Masaya lại dính líu đến vụ việc nào? Vụ việc này có liên quan gì đến chuyện anh che giấu tung

tích hay không?

“Tôi gặp anh ấy ở chính khách sạn này.” Chị ta chậm rãi nói.

“Ở đây?”

“Ừm, nhưng khi đó tôi chưa quen anh ấy.”

Yorie cố gắng kể lại chi tiết tình cảnh lúc mình gặp Masaya lần đầu cho Kato, Kato chăm chú ghi chép lại vào cuốn sổ mang theo người.

“Có nghĩa là, người đàn ông họ Yamagami kia đã đề nghị chị đầu tư vào một dự án mới, chị cũng rất hứng thú với dự án đó.”

“Quả tình là tôi đã ngả sang muốn đầu tư.”

“Nhưng lúc đó anh Mizuhara xuất hiện, cảnh cáo chị đã bị người ta lừa đảo. Từ đó, hai người bắt đầu qua lại.”

“Không thể gọi là qua lại được... song việc chúng tôi tương đối thân thiết thì là sự thật.”

Kato dường như không nghe thấy lời biện bạch của chị ta, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, đầu bút bi gõ lên mặt bàn kêu lạch cạch. “Trước khi gặp anh ta, chị có thấy chuyện gì không bình thường xảy ra không?”

“Chuyện gì không bình thường?”

“Ví dụ như bị người khác giám sát hay đi theo, bị theo dõi ấy.”

Yorie lắc đầu. “Không thấy gì. Tại sao tôi lại bị như thế chứ?”

“Không có thì tốt hơn. Tôi hỏi lại lần nữa nhé, giờ chị không còn liên hệ gì với anh ta nữa à?”

“Không.”

“Chị có thể cho biết số điện thoại di động của anh ta không?”

“Tất nhiên là được.”

Gọi vào số này cũng chẳng được gì đâu... Yorie vốn định bảo viên cảnh sát như thế, nhưng rốt cuộc cũng không nói ra. Ông ta gọi một lần là sẽ tự hiểu.

Viên cảnh sát ghi lại số điện thoại, đóng cuốn sổ vào rồi cúi đầu nói: "Thật ngại quá, lại làm phiền trong lúc chị đang bận rộn thế này."

"Anh đang tìm Mizuhara à?"

"Ừm, vâng, chắc là sẽ tìm anh ta. Nếu tìm được, có cần tôi báo với chị không?"

Yorie không kìm được ý muốn gật đầu, nhưng rồi vẫn gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. "Chắc là anh ấy chẳng có việc gì cần tìm tôi đâu. Tôi cũng vậy, cũng không có việc gì cần tìm anh ấy cả." Vừa nói dứt lời, chị ta đã thấy hối hận, câu này nghe chắc chắn giống một câu phô trương đượm vẻ thê lương.

.2.

Ra khỏi quán trà trong khách sạn, Kato lên tắc xi, nói cho tài xế điểm đến rồi gập sổ lại.

Đúng thế, rốt cuộc ông cũng tìm được rồi.

Đồng bọn của Shinkai Mifuyu chính là người tên Mizuhara Masaya kia, anh ta thỏa mãn mọi điều kiện.

Bước ngoặt chính là việc ông đi gặp Soga Kyoko mấy ngày trước. Không có lý do gì đặc biệt, Kato chỉ muốn hỏi xem có tin tức gì về vụ mất tích của Soga Takamichi hay không, không ngờ lại biết được chuyện này.

Kyoko nói, hồi tháng Tư, Kurata Yorie có đến hỏi mấy câu về chuyện Soga Takamichi mất tích, và nguyên do khiến Kyoko trở nên thân mật với Shinkai Mifuyu. Nếu chỉ có vậy thì Kato cũng không để tâm lắm, nhưng chuyện mà Kyoko nói sau đó lại khơi gợi sự chú ý của ông.

“Hai người đó đã đi rồi, nhưng một lúc sau, người đàn ông họ Mizuhara kia lại quay lại một mình, hỏi kỹ thêm mấy câu nữa. Tôi cũng thầm thắc mắc tại sao anh ta lại hỏi thế, song vấn thành thực trả lời.”

Từ hồi biết đến Mizuhara Masaya ở triển lãm, Kato vẫn luôn để ý đến con người này. Điều khiến ông chú ý chính là người này từng làm gia công kim loại, lại còn là người vùng Kansai. Hồi Shinkai Mifuyu còn làm ở Hanaya, đồng nghiệp từng nghe cô ta gọi điện nói chuyện riêng bằng giọng vùng Kansai.

Nghe Soga Kyoko nói vậy, Kato lại càng thêm tò mò với Mizuhara.

Ông đã theo địa chỉ hỏi được ở lớp nghệ thuật gốm tìm đến nơi ở

của Mizuhara, nhưng anh ta không còn ở đó nữa, không rõ biến mất từ khi nào. Hỏi chủ nhà thì được biết anh ta đã trả trước tiền thuê nửa năm, vì vậy người chủ cho rằng không cần thiết phải làm rộn lên làm gì.

Kato nhờ chủ nhà mở cửa, quan sát bên trong. Căn nhà trống huếch, chỉ có một số vật dụng tối thiểu như bàn ghế, đồ điện, đồ dùng hằng ngày và quần áo, cũng không phát hiện những công cụ đặc biệt mà các thợ thủ công thường hay sở hữu.

Kato còn nằm bò ra nhìn bên dưới gầm tủ lạnh, moi ra được một mảnh giấy, sống lưng ông lập tức cảm giác như có dòng điện chạy qua. Trên giấy là bản thiết kế một chiếc nhẫn được vẽ bằng bút chì, còn ghi rõ cả kích thước chi tiết.

Kato sắp xếp lại những gì Kurata Yorie đã nói. Yorie cảm tưởng như chị ta ngẫu nhiên gặp Mizuhara, nhưng sự thật lại không phải thế. Mizuhara đã điều tra về Yorie rất kỹ lưỡng, rình rập cơ hội để tiếp cận chị ta. Dĩ nhiên, chuyện này chắc chắn lại là do Mifuyu chỉ thị. Chưa rõ mục đích của bọn họ rốt cuộc là gì, có lẽ là muốn nắm được thông tin để khống chế Yorie, một người có sức ảnh hưởng lớn trong gia tộc Akimura.

Chiếc tắc xi đã dừng lại, khu căn hộ của Mizuhara ở phía trước mặt. Kato hiểu rõ, đến đây cũng chỉ uổng công, nhưng ông vẫn không thể từ bỏ hy vọng. Có lẽ Mizuhara đã trở về.

Tại sao anh ta lại phải che giấu tung tích? Có phải là cảm thấy thân phận của mình sắp bị lộ? Mấy tháng trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mizuhara tìm đến Soga Kyoko, hỏi cặn kẽ về tình hình lúc Soga Takamichi mất tích, chuyện này khiến Kato lấy làm khó hiểu. Nếu Mizuhara là đồng bọn của Mifuyu, hẳn anh ta phải biết rõ những chuyện này, tại sao còn phải tìm đến Kyoko để xác nhận lại làm gì

nữa?

Kato vừa nghĩ miên man vừa lên cầu thang khu căn hộ. Trước cửa nhà Mizuhara có một cô gái trẻ mặc quần bó và áo khoác đang nhét một mảnh giấy nhỏ qua khe cửa.

Kato đi tới trước cửa, cô gái cúi gằm đầu, toan đi qua bên cạnh.

“Cô tìm anh Mizuhara có việc gì không?” Ông hỏi.

Cô gái dường như bị giật mình, ngẩng đầu lên: “Gì ạ?”

“Có phải cô tìm anh ta có việc gì không? Anh Mizuhara Masaya ấy.”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn xem anh ấy đã về hay chưa...”

“Cô biết anh ta đi đâu không?”

“Không biết.” Cô lắc đầu, tròn mắt lên nhìn ông, “Xin hỏi ông là...”

“Tôi muốn biết cô là ai trước đã.” Kato rút mảnh giấy kẹp trong khe cửa ra. Bên trên viết: “Về nhà hãy liên lạc với em. Yuuko.”

“Cô tên là Yuuko? Cô có quan hệ gì với anh ta?”

“Tại sao tôi phải trả lời?” Cô trợn trừng mắt lên nhìn Kato, không hề chịu lép vế.

“Tôi nghĩ chuyện này tốt cho cả hai chúng ta. Tôi cũng đang tìm anh ta, chúng ta có nên hợp sức không?” Kato chậm rãi lấy thẻ cảnh sát ra.

Vừa vào quán ăn, đã ngửi thấy mùi nước dùng cá ngừ bốc lên. Quán vắng tanh không có người khách nào. Giờ mở cửa buổi tối bắt đầu từ năm giờ chiều, lúc này là năm giờ hơn.

“Ông uống gì không?” Yuuko miễn cưỡng hỏi.

“Không, không cần.” Kato xua tay.

Yuuko khẽ chau mày: “Hay ông cứ gọi gì đó đi, không thì bố mẹ tôi lại thắc mắc.”

“À, thế cho tôi chai bia vậy.”

Yuuko gật đầu, đi vào trong. Kato nhìn theo bóng lưng cô, rồi lại

đảo mắt một vòng trong quán. Đây là một quán ăn bình dân nhỏ điển hình, nghe nói sau giờ làm, Mizuhara thường ăn tối ở chỗ này.

Yuuko bưng một cái khay trở ra, bên trên có bia chai, cốc và cả một đĩa nhỏ đựng đồ ăn vặt. Tiếng người nói chuyện vẳng ra từ căn bếp phía trong.

Đồ ăn trên đĩa có cá cơm và tảo wakame. Kato ăn một miếng, rồi uống một ngụm bia. Yuuko cầm khay đứng bên cạnh bàn.

"Đừng trách tôi lắm lời nhé, cô thật sự không đoán được anh ta đã đi đâu à?"

"Không. Tôi mà biết thì đã không phải làm vậy rồi." Cô hình như đang nói tới chuyện gài mảnh giấy vào khe cửa.

"Cô bắt đầu qua lại với anh ta từ khi nào vậy?"

Cô lắc đầu: "Tôi không... qua lại với anh ấy."

Kato cười khổ não: "Ý tôi hỏi là cô quen anh ta từ khi nào?"

"Chắc là vào năm năm trước, mùa xuân."

Kato đã hiểu, mùa xuân năm 1995, trùng với khoảng thời gian Shinkai Mifuyu đến Tokyo. "Có thể cho tôi biết hai người trở nên thân thiết như thế nào không?"

"Tôi đã nói rồi mà, chúng tôi chẳng thân thiết gì..."

Kato mỉm cười lắc đầu: "Nếu không thân thiết, hẳn sẽ không đợi tin tức của một người không rõ tung tích như thế."

Yuuko mím chặt môi, trừng mắt giận dữ nhìn Kato. "Chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là gặp nhiều lần trong quán này thôi, bất giác trở nên..."

"À ra thế." Kato lại uống một ngụm bia, "Cô biết anh ta làm việc ở đâu không?"

"Lúc trước?"

"Ừ."

“Nghe nói là làm ở một xưởng gia công kim loại ở gần Senju-shinbashi.”

“Tên xưởng đó là gì?”

“Hình như là Fukuta, mà cũng có thể là Fukuden.”

Kato ghi lại. “Trước khi anh ta biến mất, có chuyện gì khác thường không?”

“Tôi không để ý. Trước đấy nói chung cũng không gặp, suốt một thời gian anh ấy không đến, tôi lấy làm thắc mắc, bèn đến chỗ anh ấy ở xem thử, mới phát hiện không ai ở đấy nữa.”

Kato đoán cô gái này có tình cảm với Mizuhara. “Cô có cảm thấy, anh ta đang có quan hệ không bình thường với một phụ nữ không?” Kato hiểu, đối với Yuuko, câu hỏi này có hơi tàn nhẫn.

Không ngoài dự đoán của ông, Yuuko cụp mí mắt xuống: “Không biết.”

“Cô không cảm nhận được à?”

“Chưa nghe anh ấy nói bao giờ, cũng chưa từng gặp. với lại, tôi cũng không hiểu rõ lắm về hoàn cảnh của anh ấy.”

“Chuyện này thì tôi hiểu.”

Nếu cô biết được bộ mặt thật của người đó, hẳn đã không thể cười tít mắt mà mang thức ăn lên cho anh ta được rồi... Kato nhủ thầm trong bụng. Ông lấy trong túi áo ra một tấm ảnh, đây là ảnh ông chụp trộm, trong ảnh là Mifuyu vừa ra khỏi công ty. Ông đưa tấm ảnh tới trước mặt Yuuko. “Cô từng gặp người phụ nữ trong ảnh chưa?”

Yuuko nhìn tấm ảnh đến cả chục giây, sau đó lắc đầu. “Chưa hề.”

“Thật chứ? Cũng có thể cô ta đã thay đổi cách ăn mặc hoặc phong cách trang điểm.”

Yuuko trả tấm ảnh lại cho Kato. “Ông muốn hỏi bên cạnh Masaya có người phụ nữ như vậy hay không chứ gì? Tôi chưa bao giờ trông thấy

anh ấy đi với người nào cả...” Đột nhiên, Yuuko dường như sực nghĩ ra chuyện gì đó, ánh mắt chuyển sang hướng khác.

Kato không chịu bỏ qua: “Sao hả?”

“Không, chỉ có một lần tôi trông thấy Masaya đi cùng phụ nữ, nhưng không phải là người này, tuổi tác lớn hơn... tuy cũng rất xinh đẹp.”

“Khoảng năm mươi?”

“Vâng, có lẽ là chưa đến năm mươi.”

Kato đã hiểu, người đó là Kurata Yorie.

Cửa quán bật mở, hai người mặc đồ công sở đi vào. Yuuko thấy có khách, tức khắc nhoẻn miệng cười ra đón, cao giọng nói: “Xin chào quý khách.”

Hai người này có vẻ là khách quen, nói đùa mấy câu rồi gọi hai chai bia. Yuuko nhanh nhẹn đi vào trong bếp.

Kato để lại tiền bia tính cả thuế tiêu dùng lên mặt bàn, đứng dậy. Có vẻ như ở chỗ Yuuko cũng không hỏi được thêm điều gì nữa.

Ông vừa ra khỏi quán ăn thì nghe sau lưng có người gọi mình. “Xin đợi cho một lát...” Kato ngoảnh lại, thấy Yuuko đang chạy đuổi theo. Cô ngoái nhìn phía sau, rồi nói: “Cho tôi xem tấm ảnh lúc nãy thêm lần nữa được không?”

“Tấm ảnh? Được.” Kato lại lấy ảnh ra đưa cho Yuuko.

Yuuko liếc qua tấm ảnh một cái, rồi ngẩng đầu lên nhìn ông: “Cho tôi tấm ảnh này được không?”

Kato hơi ngạc nhiên: “Không được, chuyện này thì không được. Đây là tài liệu vụ án.”

“Ồ...”

“Tại sao cô muốn tấm ảnh này?”

“Tại sao à... cô ấy là người yêu của Masaya đúng không?”

“Chuyện này tôi không thể nói được.”

“Không sao cả, tôi biết mà. Tôi luôn cảm thấy trái tim anh ấy đã có chủ mà.”

“Trực giác của phụ nữ à?”

“Có lẽ vậy.” Yuuko cúi đầu đưa trả lại tấm ảnh, “Cô ấy là ai? Ông cảnh sát, hắn là ông biết chứ?”

“Dĩ nhiên tôi biết, nhưng không thể nói cho cô được.” Kato lấy lại tấm ảnh, bỏ vào túi áo, “Tốt nhất cô hãy quên Mizuhara đi.”

Yuuko ngẩng đầu lên, trong đôi mắt mở to đầy vẻ thù địch. “Rốt cuộc Masaya đã làm gì? Mặc dù tôi không hiểu lắm, nhưng Tổ điều tra số 1 chẳng phải là tổ phụ trách điều tra các vụ án giết người hay sao?”

Kato thở dài, mỉm cười với cô. “Lúc nãy tôi chẳng đã nói còn gì, vẫn chưa thể giải thích tường tận được. Nếu anh ta trở về, cô có thể tự mình hỏi xem.” Chắc là ngày ấy chẳng bao giờ đến đâu... Kato nuốt câu nói ấy vào trong bụng, “Tôi nhắc lại lần nữa, tốt nhất là quên anh ta đi, như vậy mới tốt cho cô.”

Yuuko dường như không biết nên nói gì, cứ đứng thẫn thờ ở đó. Kato quay người rảo bước bỏ đi, trong lòng thầm nhủ, nếu Mizuhara chọn cô gái này, có lẽ cuộc đời anh ta sẽ hoàn toàn khác.

.3.

Hơn tám giờ tối hôm đó, Kato tìm đến xưởng cơ khí Fukuta. Bất kể thế nào, ông cũng muốn tranh thủ thời gian rảnh không phải trực ban ngày hôm nay để ghé qua chỗ đó.

Gian xưởng của xưởng cơ khí Fukuta không sáng đèn, nhưng khu nhà ở bên cạnh thì có ánh đèn phát ra. Kato đi vòng qua chỗ cửa nhà, ấn chuông cửa.

Đợi một lúc lâu mà không thấy ai trả lời, Kato tưởng nhà không có người, nhưng ông vừa vặn tay nắm, cánh cửa đã dễ dàng mở ra.

Bên trong là một văn phòng, bàn làm việc và tủ đều bụi bặm, có thể thấy xưởng cơ khí này đã lâu lắm rồi không hoạt động.

“Có ai không?” Kato hướng vào bên trong gọi lớn, “Có ai ở nhà không?”

Một lúc sau, trong nhà có một người đàn ông vóc dáng lùn nhỏ, chừng trên dưới sáu mươi tuổi chậm chạp đi ra. Ông ta ngước lên nhìn Kato, gương mặt không cảm xúc.

“Ông là... giám đốc Fukuta?”

Người đó nghe thế thì hừm một tiếng, lẩm bẩm bằng giọng khàn khàn: “Nhà xưởng mất hết cả rồi, làm gì còn giám đốc với cả giám điếc.”

Kato hiểu ra, xem chừng xưởng cơ khí Fukuta đã bị đóng cửa. “Tôi là cảnh sát, muốn hỏi thăm chút chuyện.”

Fukuta nhíu mày lại, nghiêng đầu. “Kể cả không trả nổi tiền thì cũng cần gì phải mời cảnh sát đến chứ. Tôi chưa bao giờ nghe có chuyện như thế này cả.”

“Tôi không phải muốn hỏi chuyện của ông, mà là hỏi về người hồi trước từng làm việc ở đây.” Kato bước lên một bước, “Ông còn nhớ Mizuhara Masaya không?”

Đôi mắt tưởng chừng như đã bị các nếp nhăn vùi lấp của Fukuta nhúc nhích mở to ra một chút.

“Anh ta cũng gặp chuyện rồi à?”

“Cũng? Ngoài ra còn ai nữa?”

Fukuta lại lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Chẳng ai cả. Đời sống sa sút, chỉ có hai điều mà người thất nghiệp có thể làm: phạm pháp hoặc là chờ chết.” Fukuta lê chân chầm chậm bước tới, ngồi xuống cái ghế phủ đầy bụi. “Anh ta sao rồi?”

“Giai đoạn hiện tại mới chỉ phát hiện có khả năng liên quan đến một vài vụ án. Lúc tôi tìm gặp anh ta để điều tra thì anh ta đã không rõ tung tích, vậy nên tôi mới đến đây.”

“Không khéo anh ta cũng bị chủ nợ truy đuổi phải trốn chui trốn lủi khắp nơi rồi.”

“Dạo gần đây ông có liên lạc gì với anh ta không?”

“Làm gì có? Từ khi anh ta nghỉ việc hồi hai năm trước đã không liên lạc gì rồi, nói cho đúng ra, là tôi cho anh ta thôi việc mà.” Fukuta lấy bao thuốc lá trong túi áo jacket, nhưng bên trong đã rỗng không, ông ta bực bội vò nát bao thuốc trên tay.

Kato lấy bao thuốc của mình ra đặt trên mặt bàn. Fukuta hết nhìn ông rồi lại nhìn bao thuốc, sau đó đưa tay với lấy thuốc lá. “Cảm ơn.”

“Mizuhara là người như thế nào?”

Fukuta sảng khoái rít thuốc. “Thờ ơ lạnh nhạt, nhưng tay nghề thì không chê vào đâu được. Nếu không có anh ta, chỗ này của tôi đã phải đóng cửa từ trước đó một năm rồi.”

“Thế là sao?”

“Cái gì anh ta cũng làm được, tiện, mài, hàn... ngón nào cũng thành thạo, nghe nói là ở Kansai dạt lên đây, chắc đã được rèn luyện nghiêm khắc lắm. Chính vì có anh ta, tôi đã cho những công nhân khác nghỉ hết. Cũng bị người ta căm hận lắm, nhưng đời là vậy mà, chẳng có cách nào khác.”

“Còn gia công đồ trang sức thì sao?”

“Hử? Gia công trang sức kiểu gì?”

“Làm nhẫn hay vòng cổ gì đó chẳng hạn.”

“Chỗ tôi không nhận các công việc kiểu ấy. Tuy nhiên, nếu muốn làm thì cũng làm được, có đủ hết dụng cụ, trước đây xưởng chúng tôi chủ yếu là gia công đồ bạc mà. Có điều, đấy là chuyện từ rất lâu rồi.”

“Ồ, gia công đồ bạc?”

“Có từng làm đồ trang sức, rồi chén rượu. Làm cái đó đòi hỏi kỹ thuật, một miếng bạc hình tròn, chỉ dùng búa gò mà gò thành chén rượu. Nhưng người thợ tay nghề cao nhất lại đột ngột bỏ đi, về sau chúng tôi cũng không làm nữa.”

“Xưởng của ông có nổi tiếng về gia công đồ bạc không?”

“Nói thế nào nhỉ, người trong ngành đều biết hết. Chuyện này có liên quan gì đến Masaya không?”

“Quá trình tuyển dụng anh ta như thế nào?”

“Chẳng phải quá trình gì đâu, làm gì tới mức ấy. Anh ta đột nhiên tìm đến tận cửa, mong được tôi thuê thôi.”

“Ông nhận luôn à?”

“Đúng thế. Á không, không phải.” Fukuta lập tức chữa lời, ngón tay kẹp điếu thuốc, mắt nhìn chếch lên trần nhà, “Tại Yasuura bỗng nhiên gặp chuyện, nên tôi mới thuê anh ta.”

“Yasuura? Gặp chuyện? Thế là sao?”

“Có một người họ Yasuura, anh ta vốn là công nhân ở đây, vì bị

thương nên không thể làm việc được nữa. Anh ta bị một ả gái điếm đâm bị thương ở tay, ngón tay không nhúc nhích nổi. Đối với bản thân anh ta, đây đương nhiên là một cú sốc nặng, nhưng xưởng của tôi cũng bị ảnh hưởng rất lớn, vì có một số máy móc chỉ có mình anh ta biết dùng. Thời buổi này, nếu anh không thể giao hàng đúng hạn là sẽ không nhận được đơn đặt hàng ngay tức thì." Fukuta khẽ lắc lư bờ vai, nói tiếp: "Kỳ thực, không nhận được đơn đặt hàng cũng là chuyện sớm muộn mà thôi."

"Ông vì bức bách nên mới thuê Mizuhara?"

"Đúng vậy. Tôi vừa mới nói đấy, tay nghề anh ta không chê vào đâu được, có thể nói là trong cái rủi có cái may, vì Yasuura gặp chuyện, xưởng của chúng tôi thành ra lại phát triển theo chiều hướng tốt hơn. Tất nhiên, những lời này không thể để Yasuura biết được." Fukuta lưu luyến nhìn chằm chằm vào đầu mẩu thuốc lá sắp cháy đến ngón tay, sau đó dụi nó vào gạt tàn.

"Biểu hiện của Mizuhara lúc ở đây thế nào?"

"Biểu hiện? Ý ông là sao?"

"Chuyện gì cũng được. Chỉ cần ông nhớ được chuyện gì về Mizuhara, mong ông hãy kể hết với tôi. Ví dụ, anh ta qua lại với người phụ nữ thế nào chẳng hạn?" Kato đi tới trước mặt Fukuta, cầm bao thuốc hên mặt bàn, mở nắp rồi chĩa về phía ông ta. "Làm thêm điếu nữa đi."

Fukuta ngẩng đầu nhìn Kato, lại rút thêm một điếu thuốc. Thấy ông ta ngậm thuốc lên miệng, Kato liền lấy bật lửa trong túi ra. Ánh mắt Fukuta đầy vẻ đề phòng, nhưng rốt cuộc vẫn khẽ gật đầu, gí điếu thuốc vào ngọn lửa.

"Rốt cuộc là vụ án gì? Anh ta đã làm gì thế?"

"Chi tiết không tiện nói, nhưng có thể cho ông biết, chuyện này liên quan đến một người phụ nữ."

“À, phụ nữ à? Anh ta cũng đẹp trai ra phết đấy,” Fukuta rít sâu mấy hơi thuốc, “nhưng hồi ở đây, không thấy anh ta nhắc gì. Anh ta vốn ít lời, chỉ vùi đầu làm việc, gần như không nói chuyện với ai cả.”

“Thế, anh ta có đồng nghiệp nào đặc biệt thân thiết không?”

“Thân thiết cái nỗi gì, chắc anh ta còn bị mấy người đó căm ghét ấy chứ. Chính vì có anh ta, những người khác mới chẳng còn việc mà làm.”

Kato gật đầu. Hoàn toàn có thể hiểu được, Mizuhara Masaya cố gắng tránh thiết lập quan hệ với người khác, bởi một khi trở nên thân thiết, bộ mặt thật của anh ta sẽ có khả năng bị người ta nhận ra.

“Cho tôi xem nhà xưởng được không?”

Fukuta nhíu chặt hai hàng lông mày. “Tất nhiên là được, nhưng không có đèn, máy móc cũng không hoạt động được đâu.”

“Không có điện à?”

“Đường điện bị cắt rồi, để tránh có người tự tiện sử dụng.”

“Tự tiện sử dụng?”

“Tức là không để cho chúng tôi dùng tùy tiện. Mọi thứ ở đây đều không còn là của tôi nữa rồi, tất cả đều thuộc về ngân hàng.” Fukuta hút xong điếu thuốc thứ hai, liền xoa lung đứng lên.

Đúng như Fukuta nói, đèn trong xưởng máy đã không sáng nữa. Từng hàng từng hàng máy móc gia công hiện lên trong ánh sáng lờ mờ chiếu vào qua cửa sổ.

“Càng lúc sẽ càng tệ hơn,” Fukuta nói, “thời thế sẽ còn tệ hơn nữa. Để cho cái bọn tối ngày chỉ muốn vơ vét của công làm đầy túi tư ấy quản lý quốc gia thì đương nhiên là sẽ như thế thôi. Hồi xưa dân chúng còn có vị thế cao, thế nên vấn đề gì cũng giải quyết được, nhưng giờ thì không được nữa rồi, cố gắng cũng chỉ có giới hạn thôi.”

“Mizuhara làm việc ở đây à?”

“Ừ, đúng thế.”

“Hồi Mizuhara làm việc ở đây, thì cũng phải có người ở bên cạnh quản lý giám sát chứ?”

“Chẳng phải giám sát gì cả. Chỉ cần đưa bản vẽ, giải thích rõ ràng toàn bộ xong xuôi, những việc còn lại giao hết cho công nhân. Tôi không có ý kiến gì cả, miễn là làm theo đúng yêu cầu.”

“Nói thế tức là, kể cả anh ta có làm việc khác ông cũng không biết à?”

“Ý ông là sao?”

“Tôi đang hỏi là, nếu Mizuhara dùng các trang thiết bị ở đây để làm thứ khác, người khác cũng không thể biết được đúng không?”

Gương mặt Fukuta lại hiện lên vẻ cảnh giác. Ông ta bực bội trợn mắt lên, ngẩng đầu nhìn trừng trừng vào Kato, “Ý ông là anh ta làm việc gì khác ở đây hả?”

“Tôi muốn biết có khả năng này hay không.” Kato nhìn thẳng vào mắt ông ta.

“Chuyện này thì, nếu muốn làm, chắc là cũng làm được. Việc đã giao hết cả cho công nhân, tùy theo yêu cầu, dùng máy móc nào cũng được. Đúng là có mấy công nhân thật, nhưng mọi người chẳng ai để ý người khác đang làm gì đâu.”

“Vừa nãy ông có nói là ngoài Mizuhara ra, ông đã cho những công nhân khác nghỉ việc hết, nếu thế, về sau toàn bộ nơi này biến thành không gian riêng của Mizuhara rồi còn gì, anh ta muốn làm gì mà chẳng được.”

Fukuta không nói năng gì, chỉ hơi nhếch mép lên.

Lúc này, phía sau đột nhiên có tiếng động truyền tới, một phụ nữ nhỏ nhắn chừng năm mươi tuổi đang xách túi của cửa hàng tiện lợi đứng đó.

“Có khách à?” Người phụ nữ hỏi.

“Không, cảnh sát đấy.” Fukuta trả lời.

“Cảnh sát...” Người phụ nữ có vẻ là vợ của Fukuta, ánh mắt bà ta nhìn Fukuta toát lên vẻ sợ hãi.

Kato mỉm cười với bà ta. “Tôi đến hỏi thăm về anh Mizuhara trước làm việc ở đây.”

“À, Masaya hả...” Bấy giờ, bà ta mới yên tâm, lần lượt nhìn Kato rồi đến ông chồng, “Đúng rồi, hình như hai tháng trước cậu ta có ghé qua nhỉ.” Dường như, bà ta đang tìm sự đồng ý của Fukuta.

“Có đến đây? Hai tháng trước?” Kato nhìn chằm chằm vào mặt người phụ nữ, “Mizuhara đến đây?”

Có lẽ giọng điệu của Kato hơi quá dữ tợn, nên gương mặt bà ta lại lộ vẻ kinh hãi, bà ta so cằm lại, nói lí nhí: “Vâng.”

“Thật à? Sao lúc nãy ông không nhắc đến?” Kato ngoảnh đầu lại nhìn Fukuta.

“Thế à?” Fukuta làu bàu như thể hơi bực mình, nhưng không nhìn thẳng vào Kato.

Kato lại hướng ánh mắt sang phía người phụ nữ. Bà ta dường như đang hối hận mình đã lắm lời.

“Mizuhara đến làm gì?”

“Chẳng làm gì cả... chỉ đến thăm thôi... phải không nhỉ?” Bà ta nói với chồng.

“Tình cờ cậu ta đi qua gần đây, tiện thể đến chào hỏi, nói chuyện phiếm vài câu rồi về luôn.” Fukuta nói.

“Ơ.” Kato khoanh tay trước ngực, nhìn hai người dò xét.

Fukuta vẫn ngoảnh mặt sang một bên, vợ ông ta thì cúi gằm đầu xuống.

“Bà Fukuta.” Kato quát lên.

Bà ta giật nảy người, vội ngẩng đầu.

“Có thể xin bà chút thời gian được không?” Kato buông ra một câu, không đợi đối phương trả lời đã ra khỏi gian nhà xưởng, đi qua khu vực văn phòng, mở cửa ra.

Giây lát sau, vợ Fukuta xuất hiện, bộ dạng thấp thỏm bất an.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé.” Kato dẫn bà ta ra bên ngoài.

Bà Fukuta sợ run như cầy sấy, trong bóng tối nhập nhèm cũng nhận ra được sắc mặt bà ta đã trở nên tái mét.

“Chồng bà hình như đang giấu giếm chuyện gì đó. Lúc Mizuhara đến đây có xảy ra chuyện gì bất thường không?”

“Không có gì đặc biệt cả.” Bà ta phát hiện Kato đang nhìn chằm chằm vào mình, lại càng thêm bối rối. “Tôi không nói dối đâu, ông có bảo chồng tôi đang che giấu chuyện gì thì tôi cũng không biết được đâu. Tôi thấy chuyện Mizuhara đến đây chẳng có gì phải che giấu cả.” Có vẻ như bà ta không nói dối.

“Mizuhara đến đây có việc gì?”

“Việc này... tôi cũng không rõ lắm, cậu ta nói chuyện với chồng tôi ở trong xưởng.”

“Lúc đấy bà không có mặt à?”

“Tôi chỉ bưng trà cho họ thôi.”

“Khi Mizuhara ra về, bà không hỏi chồng là anh ta đến có việc gì à?”

“À thì...” Vợ Fukuta cúi đầu, lẩm bẩm.

“Bà Fukuta, nếu bà biết điều gì, tốt nhất là nên nói thực ngay bây giờ đi.” Kato đổi sang giọng cảnh cáo: “Nếu bây giờ giấu giếm chuyện gì, có lẽ sau này còn phiền phức hơn đó.”

Bà ta ngẩng đầu: “Phiền phức à...”

“Xin hãy nói sự thật, tôi sẽ không làm khó vợ chồng bà đâu.”

Vợ Fukuta liếc ra phía sau ngó nghiêng động tĩnh, sau đó mới nói:

“Chồng tôi bảo là đã bán bản vẽ rồi.”

“Bản vẽ? Bán cho Mizuhara?”

Bà ta gật đầu. “Mấy cái bản vẽ sản phẩm hồi trước từng gia công... chồng tôi bảo, để đây cũng chẳng có tác dụng gì, bèn bán đi.”

“Tại sao bây giờ Mizuhara lại muốn mua những thứ đó?”

“Chuyện này bình thường mà.” Phía sau đột nhiên có tiếng nói vang lên, Fukuta bước ra khỏi văn phòng, “Trong bản vẽ chứa nhiều thông tin về kỹ thuật. Vì vậy, mỗi khi nhà xưởng nào bị đóng cửa, sẽ có cả đống người đến muốn mua bản vẽ. Xưởng nhà tôi cũng thế, cũng không chỉ có mình Masaya đến mua bản vẽ. Muốn làm thế phải được sự cho phép của khách hàng đã, vậy nên tôi đã từ chối hết. Nhưng Masaya vốn là người của xưởng nhà tôi, tôi nghĩ đưa cho anh ta cũng không phiền phức gì, nên đưa luôn.”

“Bán cho anh ta hả?”

“Có nhận một chút tiền, đây là chuyện đương nhiên thôi... bà mau vào nhà đi.” Fukuta bảo vợ. Bà ta vội vào nhà như thể chạy trốn.

“Ông bán bản vẽ gì cho Mizuhara?” Kato lại hỏi Fukuta.

“Đủ các thể loại, các linh phụ kiện mà chúng tôi từng gia công. Mizuhara nói, anh ta muốn đem những bản vẽ ấy ra làm hồ sơ chứng tỏ tay nghề của mình để tìm công việc mới. Được chưa hả? Mizuhara chỉ đến đây một lần đó thôi, về sau chúng tôi không gặp lại nhau nữa, không gọi điện thoại, mà cũng không hỏi anh ta cách thức liên lạc gì cả. Tôi chẳng biết anh ta đã làm gì, nhưng không liên quan gì đến tôi cả.”

Fukuta đã bắt đầu hết kiên nhẫn. Kato vẫn còn nhiều nghi vấn, song lại cảm thấy có hỏi tiếp, người này cũng sẽ không nói gì thêm nữa.

“Họ Yasuura phải không, người công nhân làm việc ở đây trước Mizuhara ấy?”

“Cậu ta làm sao?”

“Có thể cho tôi biết cách thức liên lạc với anh ta được không?”

“Cậu ta không quen biết Masaya, ông có đi tìm cậu ta cũng vô ích.”

“Tự tôi biết tính toán.” Kato rút bao thuốc lá, mở nắp, chìa ra trước mặt Fukuta.

Fukuta xị mặt, chìa tay ra, còn chưa lấy được điếu thuốc nào, Kato đã chụp lấy hai ngón tay ông ta, vận sức vặn một cái, bộ mặt Fukuta tức thì méo xẹo đi.

“Đừng để tôi phải tốn công quá, tôi không nhiều thời gian đến thế, với lại, cũng không phải lúc nào cũng giữ được tâm trạng tốt đâu.” Kato cười cười, rồi buông ngón tay ông ta ra.

Fukuta rút tay về, xoa xoa đầu ngón tay, chẳng còn lòng dạ nào hút thuốc nữa, chỉ lẳng lặng đi vào văn phòng. Kato ngậm một điếu thuốc, châm lửa.

Bản vẽ...

Rốt cuộc vì nguyên do gì Mizuhara Masaya lại muốn mua bản vẽ? Không thể nào là lý do mà Fukuta vừa nói. Mizuhara có đồng bọn như Shinkai Mifuyu, cho dù không tìm được công việc cũng không phải lo lắng về cái ăn cái mặc ngay tức khắc.

Không thể không liên quan đến chuyện anh ta che giấu tung tích. Lẽ nào Mizuhara Masaya muốn dùng những bản vẽ ấy làm chuyện gì đó?

Kato còn chú ý tới một điểm nữa. Lẽ nào Mizuhara đến làm ở xưởng cơ khí này chỉ đơn thuần là ngẫu nhiên? Liệu có phải vì nơi này từng là xưởng gia công đồ bạc có tiếng, mà phán đoán rằng nơi này thích hợp với việc gia công đồ trang sức? Không nghi ngờ gì nữa, đối với Shinkai Mifuyu, nơi này rất thích hợp.

Fukuta nói, người công nhân làm trước đó bị thương, nên mới đột ngột nhận Mizuhara vào làm. Có thật là trùng hợp như vậy không? Bị

gái điếm đâm bị thương ở tay, ngón tay không cử động được. Chuyện này khá đáng nghi, ả gái điếm kia rốt cuộc là ai?

Fukuta từ trong văn phòng bước ra. Kato ném đầu mẩu thuốc lá, giẫm chân dụi tắt.

"Gần đây không liên lạc gì, cũng không biết bây giờ cậu ta có còn ở đấy nữa hay không." Fukuta đưa cho ông một mảnh giấy. Kato liếc mắt nhìn qua, đoạn bỏ vào túi áo.

"Ông bảo là Yasuura bị gái điếm đâm bị thương, anh ta có quen biết ả gái điếm đó không?"

Fukuta "hừ" một tiếng. "Gặp phải trên phố thôi, không biết là người ở đâu. Yasuura bị đổ thuốc mê trong khách sạn, tiền bị lột sạch thì đã một nhẽ, cuối cùng còn bị đâm nữa. Cảnh sát cũng chẳng buồn nghiêm túc điều tra mấy vụ đó đâu, cậu ta có lần than thở, bảo là cảnh sát chẳng coi mình ra cái thá gì cả."

"Tại sao tay anh ta lại bị đâm?"

"Chuyện này thì phải hỏi ả đàn bà kia rồi."

Kato gật đầu, nói: "Làm phiền ông rồi." Fukuta xị mặt ra, nét mặt như đang muốn nói, sau này không muốn gặp lại đối phương nữa.

Sau khi rời khỏi xưởng cơ khí Fukuta, Kato bắt đầu phát huy trí tưởng tượng. Một công nhân bị ả gái điếm tình cờ gặp mặt đâm bị thương, Mizuhara lập tức thế chỗ anh ta, vả lại, nơi đó còn là xưởng thích hợp nhất với Mizuhara và Mifuyu nữa. Lẽ nào, tất cả những chuyện này đều có thể quy kết thành trùng hợp đơn giản vậy sao?

Ông lại cảm thấy không ổn lắm. Kể cả là cô ta, e rằng cũng không đến nỗi làm như thế.

Nhưng ngay sau đó, Kato lại dập tắt suy nghĩ ấy. Ông vừa đi vừa khẽ lắc đầu: chính vì là cô ta, nên ngay cả chuyện như thế, cô ta cũng làm được.

.4.

Sắc tà dương phủ kín trời Tây, các tòa nhà cao tầng bên dưới nằm san sát như vảy cá, xung quanh lại chen chúc đủ các nhà cửa lớn nhỏ không đồng đều khác. Nơi này là thành phố được tạo nên bởi những con người ôm đầy hy vọng và dã tâm. Thế nhưng, trong thế giới hiện thực này, con người ta dường như đang sống trườn bò bên trong những khe hẹp giữa những tòa nhà ấy, cả ngày mệt mỏi rã rời.

Masaya nghĩ, mình cũng là một trong số đó.

Anh đang ở bên bờ sông Sumida. Một con thuyền nhỏ lững lờ trôi qua trước mặt, đuôi thuyền làm gợn lên mấy đợt sóng lăn tăn.

Masaya nghĩ, rốt cuộc mình ở đây làm cái gì vậy? Tại sao phải đến nơi này? Sau trận động đất khủng khiếp như cơn ác mộng đó, chớp mắt một cái đã năm năm trôi qua. Hễ nghĩ tới những việc mình đã làm trong khoảng thời gian này, anh lại cảm giác như thể gió lạnh thổi thốc qua người vậy.

Chẳng lẽ mình đến cái thành phố này là để giết chết linh hồn của chính mình?

Không, không phải thế. Trước khi đến đây, linh hồn mình đã chết rồi, chết từ buổi sớm hôm xảy ra trận động đất đó. Lúc đập vỡ đầu cậu Toshirou, mình đã không còn là mình trước kia nữa.

Cô ấy đã chủ động tiếp cận gã đàn ông chẳng khác nào xác sống vật vờ ấy. Đến giờ mình mới vỡ lẽ, chính vì mình là một gã như thế, nên cô mới tiếp cận. Người đã mất đi linh hồn, hoang mang không biết con đường phía trước ra sao, mới có khả năng trở thành con rối trong tay cô ấy.

Masaya đột nhiên bật cười tự giễu, lấy cặp kính râm trong túi ra

đeo lên. Bầu trời bị vầng tà dương nhuộm đỏ tức thì chuyển sang màu xám xịt.

Masaya nghĩ, trên đời này đúng là chẳng còn ai ngu hơn bản thân mình nữa. Người mà mình yêu điên cuồng lại ở bên mình chỉ vì muốn lợi dụng mình, thực giống như một vở hài kịch hoang đường. Mọi lời yêu cầu của cô đều xuất phát từ những tính toán cẩn trọng, những lời cô nói thảy đều là bùa phép để con rối trong tay mặc cho cô thỏa sức thao túng.

Anh nhìn đồng hồ, đã năm giờ chiều. Một đôi nam nữ đi qua trước mặt Masaya. Bên bờ đối diện, có ba người đang xách túi đựng đồ của siêu thị, dường như là một bà mẹ dẫn hai đứa con đi mua thức ăn cho bữa tối, trông có vẻ rất hạnh phúc.

Bên phải anh có một người đàn ông đi tới, người này mặc jacket đen, độ chừng hai mươi tuổi, mũ len đen kéo sụp xuống tận chân mày. Gã ta trông thấy Masaya liền bước chậm hẳn lại, sau đó đảo mắt nhìn quanh quất như đang quan sát động tĩnh xung quanh, rồi mới chầm chậm bước tới gần.

“Ngồi cạnh được không?” Gã ta hất cằm về phía chiếc ghế dài Masaya đang ngồi.

“Mời.” Masaya khẽ nhích sang bên một chút.

Người đàn ông ngồi xuống, lại ngó nghiêng xung quanh một lượt, trông dáng điệu có vẻ khá thận trọng. Dường như xác nhận xung quanh không có ai đáng nghi, gã mới nói với Masaya: “Anh Suginami à?”

“Ừm.” Masaya khẽ gật đầu.

“Thứ đó đâu?” Gã ta hỏi.

Masaya cầm túi giấy đặt xuống bên cạnh người đàn ông. “Bên trong này, kiểm tra đi.”

Gã mới đến căng thẳng ra mặt, cầm cái túi lên, còn chưa kịp mở ra,

Masaya lại nói: “Đừng rút ra, không biết liệu có bị ai trông thấy không đâu đấy.”

“Ừm, dĩ nhiên.” Gã ta lại ngó nghiêng một lượt, rồi mới chầm chậm mở túi giấy. Masaya nghe thấy gã “ồ” lên một tiếng khe khẽ.

Trong khi người đàn ông cho tay vào túi giấy để kiểm tra, Masaya vẫn liên tục hút thuốc. Sông Sumida sóng gợn lấp lóa. Đi men theo con sông này là có thể trở về khu nhà đó, trở về căn hộ nơi anh từng gặp vô số cơn ác mộng. Có lẽ chủ nhà đã để ý căn hộ đã không còn ai ở nữa, nhưng hẳn ông ta cũng không làm to chuyện, mà sẽ tìm thời cơ thích hợp để dọn dẹp lại căn nhà rồi cho người khác thuê. Ở Tokyo này, dù có người mất tích, hay có người chết thì cũng chẳng ai để ý cả.

Anh đột nhiên nghĩ đến Yuuko. Giờ cô ấy thế nào nhỉ? vẫn đỡ đần trong quán ăn gia đình, vẫn đợi người đàn ông ít nói đó quay lại?

“Giỏi quá.” Người đàn ông ngồi bên cạnh nói.

Masaya ngoảnh mặt nhìn. Đôi mắt gã ta sáng bừng lên, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên. “Anh làm đấy à? Rốt cuộc là...”

Masaya cười nhạt, lắc đầu: “Đã nói trước là không đi vào chi tiết mà?”

“Đúng thế thật, nhưng...” Gã ta lại liếc nhìn vào túi giấy, khẽ lắc đầu: “Hơn xa những gì tôi nghĩ, vốn tưởng chỉ là loại gia công thô thiển...”

“Phía anh thì sao? Chắc không mang cho tôi đồ vớ vẩn đấy chứ?”

Gã kia nghe vậy thì có vẻ rất bất ngờ, giận dữ mím môi lại, thò tay vào túi áo jacket, móc ra một cái gói nhỏ hình vuông.

Masaya nhận lấy rồi giẫm tắt đầu mẩu thuốc lá, không nói không rằng đứng dậy luôn.

Người đàn ông ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta: “Không kiểm tra à?”

“Không cần thiết, có cần kiểm tra không?”

“Không cần, đảm bảo không sai sót gì. Nếu anh thấy không cần thiết, tôi cũng chẳng có ý kiến.”

“Sau này chúng ta sẽ không gặp lại.” Masaya bước đi vài bước, lại dừng chân, ngoảnh đầu nhìn đối phương, “Địa chỉ hòm thư đó của tôi đã không còn dùng nữa rồi.”

“Biết rồi, tôi cũng vậy.”

Masaya gật đầu, cất bước về phía trước. Anh bỏ cái gói nhỏ vào túi áo khoác ngắn.

Vầng dương đã từ từ lặn xuống dưới đường chân trời, màn đêm chầm chậm bao trùm lên thành phố.

Masaya đi tới Kayabacho, lên tàu điện ngầm tuyến Hibiya, ngồi ở ghế sát lối đi, thẫn thờ ngẩng đầu lên xem quảng cáo. Một đoạn quảng cáo đập vào mắt anh.

Khai trương lúc giao thời giữa hai thế kỷ! The Hanaya 2000.

Hôm nay không phải lần đầu tiên anh trông thấy đoạn quảng cáo này, chừng một tháng trước đã thấy ở khắp các nơi rồi, thỉnh thoảng cũng thấy cả trên tivi nữa.

Giữa thời buổi kinh tế sa sút thế này, đây quả là một cú lớn. Hanaya đang thực hiện đổi mới táo bạo trên quy mô lớn, nghe nói đã mua lại tòa nhà gần đó, mở rộng diện tích kinh doanh, họ vẫn bán các chế phẩm từ đá quý và đồ trang sức như trước, song ngoài ra còn lập thêm bộ phận làm đẹp, mà sản phẩm tiêu biểu chính là các salon thẩm mỹ. Một người phụ nữ cực kỳ bình thường, chỉ cần đi vào cánh cửa thần kỳ của Hanaya, lúc đi ra sẽ trở thành người đẹp tao nhã... đây chính là nội dung của đoạn quảng cáo trên tivi. Ngài chủ tịch Akimura khi trả lời phỏng vấn của đài truyền hình cũng từng nói, sau này sẽ mở rộng phạm vi kinh doanh sang mọi lĩnh vực có liên quan đến cái đẹp.

Cánh cửa thần kỳ mở đường đến với cái đẹp.

Masaya từng nghe một người khác nói câu này. Đương nhiên, người đó chính là Mifuyu. Cô thường hay nói, giấc mơ của cô là theo đuổi cái đẹp, mong muốn được đặt chân vào tất cả mọi lĩnh vực có liên quan đến cái đẹp, đồng thời làm ra một cánh cửa phép thuật có thể hệ thống hóa những lĩnh vực ấy.

Một lần nữa, Masaya ý thức được, chắc chắn Mifuyu đã nói với Akimura những lời tương tự. Đây rõ ràng không phải dự án của Akimura đưa ra, mà chắc chắn có Mifuyu ở phía sau điều khiển. Có vẻ như, Akimura cũng đã trở thành con rối cho cô thao túng.

Tại sao cô lại làm như vậy? Điều gì đã thúc đẩy cô làm thế? Tại sao từ đầu chí cuối cô luôn có thể bình tĩnh, lạnh lùng, tính toán tỉ mỉ, và tàn nhẫn dị thường như thế?

Tàu đã đến Ginza. Masaya đứng lên, sờ sờ cái gói nhỏ trong túi áo khoác.

Lên mặt đất, Masaya đi men theo con đường chính của khu Ginza. Trời đã tối đen, nhưng ánh đèn từ các cửa tiệm hắt ra khiến đường phố sáng rực như ban ngày, có mấy cửa tiệm đã bắt đầu trang trí đèn Giáng sinh. Lượng người đến con phố đi bộ này rất lớn, đa phần là nhân viên công ty hoặc nữ nhân viên văn phòng.

Masaya dừng chân. Từ chỗ anh đứng có thể trông thấy Hanaya ở bên kia đường.

Khi phát hiện những ngày tháng ở bên cô thực chất đều chỉ là ảo ảnh, Masaya quyết định biến mất khỏi tầm mắt của Mifuyu. Anh không thể tiếp tục sống cùng cô được nữa, nhưng cũng không thể biến mọi thứ trở lại thành tờ giấy trắng. Nội tâm anh đã bị tổn thương quá sâu sắc, quá khứ mà anh trải qua quá đỗi dơ bẩn, thực sự không thể nào trở thành giấy trắng được nữa.

Sau khi rời khỏi nơi thuê trọ, việc đầu tiên anh nghĩ tới là thăm dò quá khứ của Shinkai Mifuyu, nhưng không phải Mifuyu kia, mà là cô

gái Shinkai Mifuyu thực sự đã bị cô thay thế.

Cô ấy rốt cuộc là ai?

Cần phải điều tra cho rõ, vả lại còn không thể chậm trễ. Tay Kato ở Sở cảnh sát cũng đã biết Mifuyu là kẻ giả mạo. Masaya muốn chấm dứt mọi chuyện trước khi Kato thực sự bắt tay hành động.

.5.

Trong tháng đầu tiên rời khỏi căn hộ, Masaya biết trên mạng có những trang web tìm người, anh biết được chuyện này khi đang đứng trong cửa hàng tiện lợi lật giở tạp chí. Anh mua một chiếc máy tính đã qua sử dụng, rồi dùng lên mạng luôn trong ngày hôm đó.

Trên mạng có mấy trang web tìm người. Anh đăng lên tất cả những trang đó cùng một nội dung:

> *Tôi đang tìm bạn của người vợ đã qua đời. Nếu bạn tốt nghiệp khoa Văn trường Đại học dân lập nữ Seinan năm 1989 hoặc 1990, xin hãy liên lạc với tôi.*

Anh từng do dự không biết có nên ghi rõ tên Shinkai Mifuyu ra không, cuối cùng vẫn quyết định không viết, tránh để Mifuyu thông qua con đường nào đó mà biết được chuyện này. Đương nhiên, ở đây đang nói đến cô Mifuyu giả mạo kia. Chỉ viết mấy dòng như vậy, cho dù cô nhạy cảm tới đâu chăng nữa chắc hẳn cũng không thể nghĩ ra là chuyện có liên quan đến mình.

Thực tình, Masaya cũng không hy vọng gì nhiều. Anh thấy tuy rằng mạng Internet đã dần trở nên phổ cập, nhưng người sử dụng thường xuyên cũng không quá nhiều. Ngoài ra, kể cả khi có người tốt nghiệp trường Đại học dân lập nữ Seinan đọc được, khả năng họ liên lạc với anh cũng không lớn. Chưa biết gì về thân phận của đối phương mà đã gửi thư, cảm giác nói chung cũng không dễ chịu gì cho lắm.

Nhưng Masaya đã nhầm hoàn toàn. Chưa đầy một tuần sau khi đăng thông tin lên, anh nhận được ba lá thư cung cấp tin tức. Masaya lần lượt hồi âm từng lá thư một, nội dung như sau:

Cảm ơn đã cung cấp thông tin cho tôi. Tôi cần tìm một cô gái tên là Shinkai Mifuyu, có lẽ tốt nghiệp năm 1989. Ngoài thông tin cô ấy là sinh viên khoa Văn, tôi hoàn toàn không biết gì khác. Nếu chị biết nơi cô ấy làm việc hoặc chồng cô ấy, cảm phiền cho tôi biết.

Ở đây, không thể tránh nói ra tên của Shinkai Mifuyu, Masaya còn viết cả số điện thoại di động của mình. Anh hy vọng có thể trực tiếp nói chuyện là tốt nhất.

Rất nhanh sau đó, ba người đều trả lời thư của anh. Hai người không nhớ từng có ai tên Shinkai Mifuyu cả, những người còn lại thì biết, nói rằng mình và Mifuyu đều là sinh viên chuyên ngành Văn học Anh Mỹ.

Thật đáng tiếc, tôi và Shinkai không thân nhau lắm, không rõ tình hình cô ấy sau khi tốt nghiệp thế nào. Nhưng nếu hỏi thăm bạn bè hồi đó, có lẽ là có người biết đây, lúc đó, tôi sẽ liên lạc lại với anh.

Khi vừa nhận được bức thư này, Masaya muốn lập tức hồi âm, nhờ đối phương scan lại ảnh có mặt của Shinkai Mifuyu trong kỷ yếu hoặc ảnh tập thể hồi đó gửi cho mình, nhưng cuối cùng lại không viết nữa. Anh lo đối phương sẽ sinh lòng ngờ vực, thêm nữa, giờ có xem được những tấm ảnh kiểu đó thì cũng không còn nhiều ý nghĩa. Mifuyu hiện tại là kẻ giả mạo, điều này thì không có gì phải nghi ngờ nữa.

Khoảng hai tuần nữa qua đi, anh nhận được thư từ một người mới, nội dung như sau:

Tôi là bạn của người mấy hôm trước đã cung cấp thông tin về Shinkai Mifuyu cho anh. Sau khi nghe chuyện từ chỗ chị ấy, tôi cảm thấy nên trực tiếp gửi thư cho anh thì hơn, bèn hỏi địa chỉ hòm thư của anh.

Tôi cũng không thân với Shinkai lắm, nhưng hai chúng tôi từng ở

chung một tổ nghiên cứu chuyên đề, có nói chuyện với nhau vài lần. Tôi còn nhớ tên công ty cô ấy làm việc, hình như là một công ty chuyên kinh doanh đồ nội thất nhập khẩu, hình như tên là BBK hay DDK gì đó. Xin lỗi, tôi nhớ không rõ lắm. Nghe nói vợ anh đã qua đời, chị nhà cũng tốt nghiệp khoa Văn trường Đại học dân lập nữ Seinan phải không? Nếu được, có thể cho tôi biết tên họ của chị nhà không?

Lúc nhận được thư, Masaya cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình đang tăng lên rõ rệt. Anh cảm nhận được một cách sâu sắc rằng mình đang từng bước từng bước tiến gần đến quá khứ của Mifuyu thật. Anh lập tức hồi âm.

Cảm ơn chị đã cho tôi biết thông tin quý giá này. Chị có thể nói thêm về Shinkai Mifuyu được không ạ? Nếu được, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với chị. Tôi mạn phép xin hỏi số điện thoại của chị, có thể làm phiền chị gọi vào số điện thoại di động của tôi không ạ? Dĩ nhiên, mọi phí tổn sẽ do tôi lo liệu. (Thật tiếc quá, vợ tôi lại không tốt nghiệp trường Đại học dân lập nữ Seinan.)

Ba ngày sau, điện thoại di động của Masaya đổ chuông. Một cuộc điện thoại không hiển thị số người gọi đến, nhưng Masaya tin chắc đó là người cung cấp thông tin cho mình. Anh chưa từng cho người nào khác biết số điện thoại hiện đang sử dụng, còn điện thoại lúc trước vẫn dùng giờ luôn tắt máy.

Người gọi điện tới là một phụ nữ họ Koshino, quả nhiên chính là người cung cấp thông tin.

Trước tiên, cô ta cải chính lại thông tin về nơi Shinkai Mifuyu làm việc. “Trong thư tôi viết nhầm, thực ra là WDC, thấy bảo là viết tắt của World Design Corporation, tổng công ty đặt ở Akasaka.”

“Shinkai hiện giờ vẫn làm ở công ty ấy ạ?” Masaya hỏi. “Chuyện

này thì tôi không rõ, sau khi tốt nghiệp tôi không gặp lại cô ấy lần nào. Tôi nghĩ, ít nhất cũng phải nói anh biết tên chính xác của công ty ấy nên mới gọi điện thế này. Đã quấy rầy anh lúc đang bận rộn mất rồi."

Người phụ nữ dường như có ý muốn gác máy, Masaya vội nói: "Xin chị đợi cho một chút, tôi có thể gặp chị được không ạ? Tôi muốn biết thêm nhiều chuyện về Shinkai nữa."

Đối phương im lặng trong giây lát, tựa hồ lấy làm nghi hoặc. "Xin lỗi, tôi đã viết ở trong thư rồi đó, tôi cũng không thân với cô ấy lắm, có gặp mặt cũng không nói được gì nhiều."

"Nhưng..." Nói tới đây, Masaya nhận ra nếu mình tiếp tục nài nỉ sẽ có tác dụng ngược. Người ta có thể gọi điện thoại cho một người không quen biết thế này đã là một kỳ tích rồi. "Tôi biết rồi. Vậy, có thể nói chuyện điện thoại thêm một chút không ạ? Là thế này, vợ tôi qua đời hồi năm ngoái, cô ấy từng viết cho cô Shinkai một bức thư, dù thế nào tôi cũng muốn đưa tận tay bức thư này cho cô ấy. Đây là di nguyện của vợ tôi." Masaya nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn. Anh muốn đóng vai một người chồng tội nghiệp đang cố gắng thực hiện nguyện vọng của người vợ đã khuất, khiến đối phương không thể dễ dàng từ chối. Hồi trước, anh rất kém mấy trò lừa gạt này, nhưng giờ thì làm dễ như trở bàn tay. Mỉa mai thay, đây lại là thành quả do Mifuyu giả huấn luyện mà ra.

Màn diễn dường như đã có hiệu quả. Sau giây lát im lặng, người phụ nữ đó nói: "Nói dăm ba câu cũng không sao, nhưng tôi đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi, tôi cũng không hiểu lắm về cô ấy đâu."

"Chỉ cần kể với tôi những chuyện mà chị nhớ là được. Shinkai là người thế nào ạ?"

"Thế nào à... câu này rất khó trả lời, cô ấy là một cô gái rất bình thường. Tôi còn nhớ cô ấy từng nói, cô ấy chọn ngành Văn học Anh Mỹ không phải vì thích văn học, mà vì thấy thích cuộc sống Âu Mỹ

thôi.”

“Cô ấy có phải típ người thu hút chú ý không?”

“Tôi thấy rất bình thường, thuộc loại không nổi bật lắm ấy.”

“Chị có biết cô ấy thân thiết với người nào không?”

“Hình như có vài người, nhưng tôi không biết cách liên lạc, họ không chung nhóm với chúng tôi.”

“Cô ấy có bạn trai không?”

“Chuyện này ấy à.” Người phụ nữ cười, “Chắc là có, nhưng tôi không biết.”

Xem ra, người phụ nữ này quả thực không qua lại nhiều với Shinkai Mifuyu.

“Tôi biết rồi ạ. Làm tốn bao nhiêu thời gian của chị, thật ngại quá. Tôi muốn đưa ra thêm một yêu cầu vô lý nữa, nếu nhớ ra chuyện gì, có thể làm phiền chị báo lại với tôi không ạ?”

Đối phương ngập ngừng giây lát, rồi nói: “Tôi vừa nhớ ra rồi, luận văn của cô ấy khá đặc biệt, rất là thú vị.”

“Luận văn? Luận văn tốt nghiệp ạ?”

“Vâng. Cô ấy chọn đề tài nghiên cứu là tác phẩm *Cuốn theo chiều gió* của nhà văn nữ người Mỹ Margaret Mitchell.”

“Ồ...” Masaya có nghe nói về tác phẩm này, nhưng không phải sách, mà là phim điện ảnh... nhưng anh cũng chưa xem cả phim.

“Nhân vật nữ chính tên là Scarlett O’Hara, Shinkai thật sự khâm phục nhân vật này, luận văn của cô ấy ra sức ca ngợi cách sống của O’Hara. Giáo viên cũng nói, viết như thế là hơi quá.”

“Vậy sao...”

Masaya không biết tình tiết câu chuyện, cũng không hiểu gì về nhân vật nữ chính kia, không biết phản ứng thế nào cho phải. Người phụ nữ kia dường như cũng nhận ra được điều này.

“Tôi xin lỗi, chuyện này chắc là không liên quan gì đâu. Nếu nhớ ra chuyện gì đáng kể hơn, tôi sẽ liên lạc lại với anh.” Nói dứt lời, cô ta không đợi Masaya cảm ơn hết câu đã dập máy điện thoại.

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng người phụ nữ tên Koshino đó gọi điện. Masaya đã đoán được từ trước nên cũng không thất vọng quá nhiều. Không phải hoàn toàn không có kết quả gì, rốt cuộc anh cũng tìm được thông tin liên quan đến Shinkai Mifuyu thật. Mặc dù vẫn chưa nắm bắt được, chỉ là hình bóng mờ mịt mông lung, nhưng như vậy đã là một bước tiến rất lớn rồi.

Có một nơi cần phải đến - công ty WDC. Ở đó chắc chắn có dấu vết của Shinkai Mifuyu. Trước tiên anh quan sát mấy lần, lên kế hoạch chu đáo rồi mới đến công ty ở Akasaka đó vào một buổi sáng sớm trong ngày làm việc. Anh mặc vest. Đây là món quà hồi trước Yorie tặng cho, lúc đó anh hoàn toàn không hề nghĩ nó lại phát huy tác dụng trong thời điểm này.

Masaya vừa bước vào phòng trưng bày, một nhân viên nữ khoảng ba mươi lập tức đi tới, nhoẻn miệng mỉm cười nói ra câu chào đã thuộc lòng: “Hôm nay quý khách cần gì ạ?”

“Tôi muốn tìm bàn trang điểm của Ý, hiệu Dresser phải không?” Masaya mỉm cười trả lời, “Nghe nói chỉ có ở đây mới mua được mẫu đó.”

Một khách nam đến hỏi tìm bàn trang điểm, cô nhân viên hẳn phải lấy làm ngạc nhiên, nhưng cô vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi. “Dạ, đây là lần đầu tiên anh đến tiệm chúng tôi phải không ạ?”

“Đúng thế. Nhưng một người từng làm nhân viên bán hàng ở đây đã cho tôi xem catalogue, tôi muốn xem tận mắt hàng mẫu.”

Không ngoài dự đoán của anh, nghe thấy thế, cô nhân viên lập tức có phản ứng. “Ồ, nhân viên mà anh nói tên là gì vậy ạ?”

“Một cô gái tên là Shinkai. Ừm... cũng đã mấy năm rồi.”

“Shinkai...” Cô nhân viên có vẻ hoang mang, xem chừng cô không nhớ được cái tên này.

“Trong catalogue mà cô Shinkai cho chúng tôi xem có một mẫu bàn trang điểm, vợ tôi đặc biệt thích, vẫn cứ muốn mua nhưng mãi chẳng có cơ hội. Dạo này rốt cuộc cũng rảnh rang một chút, liền quyết định mua về, nhưng chúng tôi không sao liên lạc được với cô ấy, bèn đi thẳng tới đây luôn.”

“Ồ... phiền anh đợi ở đây một chút ạ.”

Masaya đợi trong phòng dành riêng cho khách, mồ hôi dưới nách đã túa ra.

Lát sau, lại có một phụ nữ đi ra, trông bề ngoài cũng tầm trên dưới ba mươi tuổi, vóc người nhỏ nhắn, gương mặt tròn trịa. Cô xin lỗi Masaya trước vì đã bắt anh phải đợi lâu, sau đó chìa ra một tấm danh thiếp, tên in bên trên là Nose Manami.

“Cô Shinkai mà anh nói tới đã nghỉ việc từ bảy năm trước rồi. Để tôi giúp anh được không ạ?”

“Sao cơ? Cô ấy nghỉ việc rồi à? Ồ...” Masaya giả bộ tỏ vẻ nghi hoặc.

“Catalogue mà Shinkai Mifuyu cho anh xem trông như thế nào ạ? Catalogue hiện tại đã được thay mới từ lâu rồi, nhưng chúng tôi vẫn còn giữ một bản các tập catalogue cũ.”

“Tôi cũng không nhớ rõ lắm. Người xem catalogue là vợ tôi, tôi cũng không rõ rốt cuộc là mẫu nào. Hình như vợ tôi đã liên lạc với Shinkai Mifuyu, thế nên tôi nghĩ chắc là cô ấy biết.”

“Vậy có thể phiền chị nhà đến đây được không ạ?”

Masaya đã đoán trước sẽ có câu hỏi này, anh bắt đầu đóng kịch theo kế hoạch đã định: “Nếu như được vậy, tôi cũng muốn làm thế lắm, nhưng vợ tôi đã qua đời năm ngoái rồi.”

Miệng Nose Manami há hốc ra thành hình chữ O. Masaya nhìn thẳng

vào gương mặt cô, nói tiếp: “Vừa giỗ đầu mấy hôm trước, lúc đó tôi mới nhớ ra cô ấy từng muốn có bàn trang điểm, có lẽ cô cảm thấy bây giờ mới mua thì thật kỳ cục, nhưng dù thế nào tôi cũng muốn mua bằng được bàn trang điểm ấy. Cho đến tận lúc qua đời, vợ tôi vẫn nói là muốn được ngồi trước bàn trang điểm ấy.”

Anh ta cố gắng hạ thấp giọng xuống một cách tự nhiên, nhưng lúc nói chuyện, khóe miệng vẫn thấp thoáng một nụ cười khó nhận ra.

“Ra là thế.” Nose Manami dường như cảm động trước màn biểu diễn của Masaya, cụp mí mắt xuống, gương mặt toát lên vẻ đồng cảm sâu sắc. Có điều, có lẽ đây cũng chỉ là một màn biểu diễn.

“Phiền phức thật. Nếu không hỏi cô Shinkai, thì không thể biết đó là mẫu nào.” Masaya nói.

“Anh không liên lạc được với Shinkai sao?”

“Đã gọi vào số điện thoại mà cô ấy nói với tôi, nhưng không gọi được. Vốn dĩ, tôi cũng quen thân với bố mẹ cô ấy, nhưng cả hai người đều đã qua đời từ năm năm trước rồi, chính là vì trận động đất Hanshin Awaji đó đó.”

“Ồ.” Nose Manami gật mạnh đầu, “Cô ấy quả có nói là quê ở mạn Kobe.”

“Cô có thân với Shinkai không?”

“Chúng tôi vào công ty cùng một đợt, nhưng khác bộ phận. Cô ấy làm ở phòng trưng bày một thời gian, sau đó được điều sang bộ phận khác, rồi một thời gian sau thì nghỉ việc.”

“Thế à... vậy biết làm thế nào bây giờ?” Masaya cố ý ôm đầu, nói: “Tôi chỉ nhớ đó là hàng của Ý sản xuất, xem ra đành thôi vậy...”

“Anh có muốn xem catalogue trước không? Mặc dù sản phẩm hồi đó đã không còn đầy đủ nữa, nhưng có lẽ xem qua anh lại nhớ ra gì đó cũng nên...” Nose Manami nói.

“Vâng, dù không thể chắc chắn gì, nhưng dẫu sao cũng còn hơn cứ thế về luôn. Làm vậy có được không? Có phiền gì cho các cô không?”

“Để cho đảm bảo, tôi sẽ đi báo với cấp trên một tiếng, chắc là không vấn đề gì đâu ạ.” Nói xong, cô quay trở vào văn phòng.

Hình như cấp trên của cô nói không có vấn đề gì. Vì vậy, Masaya ngồi ở bên bàn trong góc sảnh xem xét tất cả các catalogue có hình đồ gia dụng của Ý sản xuất. Mọi thứ đều đúng theo kế hoạch.

Phòng trưng bày mở cửa đến bảy giờ tối. Lúc sắp đóng cửa, Nose Manami đến bên cạnh anh ta. “Sao rồi ạ?”

“Không thấy.” Masaya uể oải lắc đầu, “Càng xem càng khó hiểu, giờ tôi mới nhận thức được, hóa ra mình hoàn toàn chẳng hiểu gì về vợ mình cả.”

“Thật ngại quá, cho hỏi chị nhà bị bệnh hay là...”

“Máu trắng. Cô ấy vẫn còn rất trẻ.”

“Ồ.” Nose Manami gật đầu.

Masaya khép quyển catalogue lại, dụi mắt, sau đó nhìn cô nói: “Làm phiền cô quá. Nếu liên hệ được với Shinkai, tôi sẽ lại đến.”

“Chúng tôi cũng tra lại cách thức liên lạc với Shinkai rồi, được biết sau khi nghỉ việc ở đây, cô ấy đã tìm được việc trong một cửa hàng thời trang ở khu Minami-Aoyama.”

“Cửa hàng thời trang ở Minami-Aoyama? Ở ngay gần đây à?”

“Nghe nói cửa hàng đó giờ không còn nữa, vì vậy sau đó thế nào thì chúng tôi hoàn toàn mù tịt. Xin lỗi vì không thể giúp gì được cho anh.”

“Cô có biết địa chỉ lúc đó của cô ấy không ạ?”

“Chắc là có ghi lại, anh đợi một chút nhé.” Cô đi vào phòng làm việc, loáng cái đã cầm một mảnh giấy trở ra, “Nhưng hẳn là đã không ở đó nữa rồi.”

Masaya nhận lấy mảnh giấy, bên trên có đề “Hatagaya”.

“Cô có biết tên tiệm thời trang đó không ạ?”

“Không biết có đúng không nữa, nghe nói tên là “White Night.”

“White Night...”

“Ý là buổi đêm không thể ngủ được, nghe nói cũng được dịch lại thành Đêm Trắng.”

“Đêm trắng...”

Masaya viết tên cửa hàng đó vào mảnh giấy.

Tuần sau đó, Masaya đến Aoyama. Hễ gặp cửa hàng thời trang, anh liền đi vào hỏi có biết một cửa hàng tên là White Night không. Có thể hiểu được, các cửa hàng đều chẳng vui vẻ gì, cũng may, anh mới tìm đến có ba cửa hàng đã nghe được thông tin hữu ích.

“Đấy là cái cửa hàng ở Minami-Aoyama phải không nhỉ? Giờ biến thành nhà hàng Ý rồi.” Một cô nhân viên bán hàng chừng ba mươi tuổi hỏi ý kiến của người đồng nghiệp bên cạnh.

“Có cửa hàng như thế hả?” Người kia nghiêng đầu hỏi.

“Có mà, toàn bán đồ cao cấp thôi, cửa sổ còn trang trí bằng kính màu...”

Người đồng nghiệp dường như cũng sực nhớ ra. “À, là chỗ đó hả. Cửa hàng đó tên thế à?”

“Nghe nói đã đổi tên rồi. Hình như từng mở đến ba cửa hàng trong thành phố, nghe nói còn mở cả chi nhánh ở Osaka nữa. Nhưng sau khi nền kinh tế bong bóng sụp đổ, tình hình kinh doanh kém xa so với dự kiến ban đầu, họ bèn đổi tên cửa hàng, định chấn chỉnh lại, nhưng vẫn không ổn, cuối cùng thì sập tiệm luôn. Chủ cửa hàng đấy lúc đó mới khoảng ba tư hay ba nhăm gì đó, chị biết chuyện này không? Thấy bảo là đẹp lắm.”

Hai nhân viên bán hàng ấy cũng chỉ biết chừng đó thông tin về White Night. Họ chưa bao giờ vào trong, đương nhiên cũng không thể

biết trong đó có người như thế nào. Masaya hỏi địa chỉ, lịch sự cảm ơn rồi rời khỏi, sau đó theo địa chỉ ấy lần tìm tiếp.

Chỗ đó quả đúng là có một quán ăn kiểu Ý, nhưng đã chẳng còn dấu vết gì của cửa hàng thời trang nữa.

Kế đó, Masaya đến Hatagaya. Nose Manami ở công ty WDC nói với anh ta, Shinkai Mifuyu thật từng sống trong một chung cư ở khu này. Đó là một tòa nhà màu xám, trông như thể đã xây từ mười mấy năm trước. Nghe nói, Shinkai Mifuyu sống ở phòng 306. Người đang sống ở đó hình như họ Suzuki, nhưng Suzuki không thể biết người từng sống ở đây như thế nào. Masaya không do dự ấn chuông cửa nhà Nakano bên cạnh, trong nhà lập tức có người trả lời.

Masaya tự xưng mình là nhân viên điều tra của phòng thám tử tư, muốn hỏi thăm tình hình của Shinkai Mifuyu trước đây từng sống ở nhà bên cạnh.

Cánh cửa nhanh chóng mở ra. Người phụ nữ bên trong có vẻ là một bà nội trợ, mái tóc dài buộc ra phía sau đầu.

Masaya cúi khom người, nhắc lại một lượt những lời vừa nói, anh ta nhận thấy đối phương có vẻ rất hứng thú với văn phòng thám tử tư.

“Shinkai hả, cô ấy dọn đi từ lâu rồi.”

“Chuyện này tôi cũng đã biết, chị có thể cho biết chuyện lúc cô ấy sống ở đây không ạ?”

“Ừm... chúng tôi cũng không qua lại nhiều.”

“Thế, chị có biết cô ấy thân với ai không ạ? Như là thường xuyên có bạn bè ghé qua chơi hay không chẳng hạn?”

“Không nhớ lắm. Cô ấy chẳng bao giờ làm phiền hàng xóm láng giềng cả, lúc nào cũng lịch sự, trông có vẻ chăm chỉ lắm.”

“Quan hệ với người khác giới thì sao?” Masaya hơi hạ thấp tông giọng: “Ví dụ trông có vẻ như có người yêu hay không?”

“Không rõ nữa. Chắc là có, nhưng tôi chưa gặp bao giờ.”

Có vẻ không hỏi được gì nhiều từ miệng bà nội trợ này, Masaya đã toan bỏ cuộc, đang định cảm on rồi xin phép ra về thì chị ta đột nhiên nói: “Hồi trước cũng có người đến hỏi thăm Shinkai, có liên quan gì đến chuyện này không?”

“Hồi trước...” Masaya ngẫm nghĩ giây lát, rốt cuộc là ai nhỉ, “Người đó trông thế nào ạ?”

“Cảm giác giống như nhân viên công ty bình thường. À, tôi nhớ ra rồi, người đó bảo là cha mẹ Shinkai gặp phải trận động đất Hanshin Awaji, Shinkai cũng gặp nạn cùng, từ đó trở đi không rõ tung tích, rồi hỏi tôi có biết địa chỉ mới của cô ấy không.”

Trong đầu Masaya tức khắc hiện ra một cái họ: “Người đó... có phải là họ Soga không?”

Bà nội trợ há hốc mồm, gật mạnh đầu. “Đúng, đúng thế, đúng là họ Soga đấy.”

“Chị có biết địa chỉ mới của cô Shinkai không ạ?”

Bà nội trợ lắc đầu. “Tôi không biết, nhưng đã đưa cho anh ta tấm thiệp chúc mừng năm mới mà Shinkai gửi cho tôi rồi.”

“Thiệp chúc mừng năm mới?”

“Cô ấy bảo, sau khi dọn khỏi đây cô ấy muốn đi nước ngoài một thời gian, trước khi lên đường, sẽ ở nhờ nhà bạn. Cô ấy gửi thiệp cho tôi từ địa chỉ đó.”

Nước ngoài... Masaya chưa bao giờ nghe nói đến chuyện này. Gượm đã, trong câu nói của bà nội trợ này còn có một thông tin quan trọng hơn.

“Người bạn kia của cô ấy là ai vậy?”

“Thấy bảo là người cùng đi nước ngoài với Shinkai, một phụ nữ rất đáng tin cậy, hình như là bà chủ của cô ấy. Xin lỗi, tôi không nhớ

nữa.”

“Khi đó Shinkai làm việc trong một cửa hàng thời trang tên là White Night, có phải là bà chủ của cửa hàng đó không?”

Bà nội trợ nhà Nakano xua xua tay. “Tôi đã nói rồi mà, tôi không nhớ, chỉ có cảm giác hình như cô ấy có nói thế thôi. Chắc tôi nhớ nhầm, anh chớ để ý làm gì.”

Masaya nhớ lại những lời nghe được ở cửa hàng thời trang bên khu Aoyama. “Chủ cửa hàng đấy lúc đó mới khoảng ba tư hay ba nhăm gì đó, chị biết chuyện này không? Thấy bảo là đẹp lắm.”

“Chị bảo đã đưa tấm thiệp mừng năm mới đó cho anh Soga, vậy giờ chị còn giữ thư từ nào khác của cô Shinkai gửi đến không ạ?”

“Đó là lá thư cuối cùng tôi nhận được của cô ấy.”

“Vậy, lúc đó chị có ghi lại địa chỉ và cách thức liên lạc trên tấm thiệp mừng năm mới đó không ạ?”

“Xin lỗi, tôi không ghi.”

“Ồ, vậy chị có còn nhớ gì về người phụ nữ đó không ạ?”

“Ai?”

“Người phụ nữ mà cô Shinkai ở nhờ ấy ạ, chuyện gì cũng được.”

“Chúng tôi cũng chỉ nói về người đó lúc Shinkai qua đây nói chuyện trước khi dọn nhà đi thôi.” Bà nội trợ hình như có hơi khó xử, đưa tay áp lên má: “Shinkai nói là hai người phụ nữ đi nước ngoài, tôi dặn dò cô ấy nhất định phải cẩn trọng, nhưng cô ấy lại rất hào hứng nói là không sao, người đi cùng cô ấy rất đáng tin cậy, không cần phải lo lắng gì hết.”

“Còn gì nữa không ạ?”

“Có lẽ là cô ấy còn nói gì khác nữa, nhưng lâu quá rồi.” Bà nội trợ lắc đầu, bổ sung thêm: “Hình như có nói là người đó giống Scarlett.”

“Scarlett?”

“À, Scarlett O’Hara. Lúc đó tôi cảm thấy kiểu so sánh này hơi kỳ cục, nên khá là ấn tượng.”

Scarlett O’Hara - nhân vật chính trong *Cuốn theo chiều gió*.

.6.

Người đàn ông mặc jacket xám ngồi trước chiếc máy chơi game thứ hai tính từ trong ra. Liếc nhìn số bi còn lại trong đĩa, Kato khẽ "hừ" một tiếng, chắc không đến năm phút là cái đĩa sẽ rỗng không.

Chỗ bên cạnh còn trống. Kato ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông đang cau có chơi pinball. Anh ta dường như nhanh chóng để ý thấy có người đang chăm chú nhìn mình, bèn dừng tay lại, hai hàng lông mày nhíu lại nhìn Kato.

"Anh là Yasuura?" Kato lấy thẻ cảnh sát trong túi áo ra.

Yasuura Tatsuo tức khắc biến sắc, hình như còn nuốt một ngụm nước bọt. "Tôi chẳng làm gì cả." Anh ta cao giọng nói.

"Tôi có nói anh làm gì đâu. Tôi muốn hỏi anh chút chuyện thôi, ra ngoài nói nhé, đằng nào thì có vẻ hôm nay anh cũng không được may mắn cho lắm."

Trong mắt Yasuura thoáng hiện lên vẻ giận dữ, nhưng có vẻ anh ta không tìm được từ ngữ nào thích hợp để cãi lại viên cảnh sát, đành đanh mặt lại, không nói không rằng.

"Đi thôi. Vợ anh thì hùng hục làm việc nuôi sống gia đình, anh cũng nên biết điểm dừng chứ." Kato vỗ vai Yasuura, "Tôi mời anh uống rượu."

Sắc mặt Yasuura tức thì dịu hẳn đi. Hai người vào một quán rượu nhỏ gần ga Oji, Kato chọn bàn ở trong cùng, hỏi Yasuura uống bia hay rượu trắng, Yasuura chọn rượu trắng.

"Tôi muốn hỏi anh chuyện về xưởng cơ khí Fukuta." Kato vừa rót rượu cho Yasuura vừa nói.

Mặt Yasuura tức khắc dài thượt ra. "Lão già khốn kiếp đó bị làm sao

à?”

“Xưởng đã đóng cửa. Tình hình giám đốc Fukuta rất thế thảm, suýt nữa phải treo cổ.”

“Ồ?” Yasuura nhếch miệng, “Đáng đòi.”

“Anh đã làm ở xưởng đó một thời gian dài đúng không?”

“Hơn chục năm. Thế mà chỉ vì tôi bị thương nhẹ, lão già khốn kiếp ấy đã cho tôi nghỉ luôn.” Anh ta cầm chén rượu bằng tay trái, uống một hơi cạn sạch. Mu bàn tay bên phải vẫn còn vết sẹo xấu xí.

Kato lại rót rượu cho anh ta. “Ngón tay cử động được không?”

“Được. Hơi tê, nhưng cũng không phải vấn đề to tát gì.”

Kato nghĩ, kể cả thế, đối với một người làm nghề thủ công thì chắc chắn là không ổn, nhưng ông không nói ra miệng. “Xưởng cơ khí Fukuta chủ yếu làm gì?”

“Làm gì à? Mấy chuyện này hỏi giám đốc là biết ngay thôi mà? Đủ các thể loại phụ tùng, linh kiện thôi.”

“Yasuura, anh nghĩ tôi dẫn anh đến đây là để hỏi những chuyện đã rõ rành rành như thế à?” Kato lại rót cho anh ta một chén rượu, “Uống nhiều vào. Nếu anh nói cho tôi, có thể mời anh thêm một chai nữa.”

“Sự thật chính là gia công đủ các thứ mà, còn cách gì nữa đâu? Ưu điểm của xưởng cơ khí kiểu ấy chính là việc gì cũng có thể nhận.”

“Ừm, vậy lúc anh nghỉ việc thì xưởng đó đang làm gì? Tôi hỏi cụ thể luôn, trong xưởng có rất nhiều bản vẽ phải không? Lúc đó, bản vẽ loại nào nhiều nhất? Anh nhớ ra được chuyện gì hãy nói hết với tôi, tôi sẽ ghi lại hết.”

Yasuura cầm chén rượu, ngạc nhiên nhìn Kato. “Ông hỏi mấy chuyện này làm gì? Xưởng cơ khí có dính líu đến vụ án nào à?”

“Không phải việc của anh.” Vừa nói dứt miệng, Kato lại như sực nhớ ra chuyện gì đó, vội bổ sung thêm: “À không, cũng không phải

hoàn toàn không liên quan, có lẽ mở đầu chính là anh."

"Tôi?"

"Tay anh bị một người đàn bà đâm bị thương?"

Yasuura lập tức giấu tay phải xuống gầm bàn.

"Còn nhớ người đàn bà đó trông như thế nào không?"

"Không nhớ rõ. Hôm đó trời đã tối rồi, tôi cũng đâu có nhìn chằm chằm vào mặt cô ta."

"Nếu gặp lại còn nhận ra được không?"

Yasuura trợn tròn mắt lên: "Còn gặp lại được cô ả sao?"

Kato không trả lời, lấy trong người ra một xấp ảnh, tổng cộng sáu tấm. Năm trong số đó là ảnh chụp những người phụ nữ hoàn toàn không liên quan gì đến vụ này, tấm còn lại là ảnh chụp lén Shinkai Mifuyu. "Có cô ta không?"

Yasuura đặt chén rượu xuống, vươn tay ra lấy ảnh. Anh ta mở to mắt, nhìn chằm chằm vào từng tấm ảnh một, tay phải cầm xấp ảnh không ngừng run lên lẩy bẩy.

"Sao hả?"

"Không nhận ra." Yasuura ảo não nói, "Hồi đó cô ta trang điểm đậm lắm, mà đã lâu như vậy rồi."

"Chậc, thôi đành vậy." Kato lấy lại xấp ảnh từ tay Yasuura.

"Gượm đã, thế là ý gì? Trong những tấm ảnh này có người đàn bà đã đâm tôi bị thương hả? Sao ông lại có những tấm ảnh này?"

"Tôi không thể nói được, đây là bí mật điều tra, anh phải quên chuyện này đi." Kato nói với giọng chém đinh chặt sắt.

"Sao mà..."

"Có điều thế này," Kato cầm chai rượu lên, "nếu vụ này điều tra xong xuôi, tôi sẽ thông báo cho anh biết. Chuyện này còn cần anh hợp tác nữa... Thế nào? Uống rượu đi chứ." Kato rót rượu vào chén cho

Yasuura. “Còn về xưởng cơ khí Fukuta, chỉ cần nói với tôi những chuyện anh biết là được rồi.”

Một tiếng sau, Kato xông vào xưởng cơ khí Fukuta. Ông thô bạo mở tung cửa, không chào hỏi gì đã xộc thẳng vào phòng ngủ. Fukuta đang nằm trên tấm nệm, không thấy vợ ông ta đâu.

“Này, ông giám đốc, mau dậy ngay cho tôi!” Kato cưỡi lên người Fukuta, túm lấy cổ áo ông ta.

Fukuta trợn trừng mắt lên, mặt đỏ phừng phừng, mồm nồng nặc mùi rượu.

“Ông lại dám gạt tôi hả!”

“Gì, gì cơ?”

“Đừng giả ngây với tôi. Ông nói chỉ đưa bản vẽ cho anh ta thôi hả? Không phải đúng không, có phải đã cho anh ta mượn dùng thiết bị trong xưởng không?”

Sắc mặt Fukuta tái mét, miệng há ra rồi lại ngậm vào, không thốt lên được một tiếng.

“Tôi hỏi ông, ông đã cho Mizuhara dùng thiết bị ở đây phải không? Không, không chỉ có thế, ông còn cho anh ta cả vật liệu nữa chứ gì? Ông đã nói là tất cả thiết bị ở đây đều không được đụng đến nữa còn gì?”

“Không, lúc anh đến đây thì quả thực không thể đụng đến nữa.”

“Thế lúc Mizuhara đến thì sao?”

Fukuta quẫn bách quay mặt đi, Kato tát cho ông ta một cái. “Mau nói rõ ra, có phải đã cho anh ta dùng máy móc hay không?”

“Dùng, dùng có một thời gian thôi...”

“Bao nhiêu lâu? Một tiếng? Hai tiếng?”

“Không phải...”

“Tôi hỏi ông đã cho anh ta dùng bao lâu, nói mau!”

“Ba, ba ngày gì đó.”

“Khốn kiếp!” Kato quẳng Fukuta sang một bên.

Chương 12

.1.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Takaharu đang ngồi ở bàn xem tài liệu gỡ cặp mắt kính xuống, ngẩng đầu lên. Anh ta nghe thấy tiếng dép lê loẹt quẹt, người gõ cửa chắc chắn là chị giúp việc Nishibe Haruko. Chị ta rất nhanh nhẹn, duy chỉ có điểm không ổn là hơi bộp chộp.

“Mời vào.”

Takaharu trả lời, cửa mở ra, đúng như dự đoán, gương mặt tròn trịa của Haruko ló vào.

“Phu nhân về rồi.” Chị ta nói chuyện với chủ nhà cũng thế, nói nhanh, câu từ cũng không lấy gì làm lịch thiệp.

“Ở dưới nhà hả?”

“Vâng, trong phòng khách.”

“Tôi biết rồi.” Takaharu nhổm đứng dậy. Đột nhiên, anh ta để ý thấy Haruko hình như muốn nói gì đó, bèn dừng lại: “Chuyện gì?”

“Dạ, không, không có gì...” Haruko lắc đầu.

“À phải rồi, Haruko, từ ngày mai chị làm đến chiều tối là được. Tháng này chị vất vả nhiều rồi.”

“Tôi biết rồi ạ.” Haruko nói xong liền rụt đầu lại, đóng sập cửa. Âm thanh ấy khiến Takaharu nhíu mày.

Xuống đến tầng một, Mifuyu đang đứng ở một góc phòng khách nhìn ra vườn, trên người vẫn mặc bộ vest trắng, mái tóc buông xuống ngang vai trông sáng lên nhiều. Takaharu thầm nhủ, có vẻ cô ấy tiện thể nhuộm tóc luôn.

Hình như phát hiện ra có tiếng động, Takaharu chưa kịp lên tiếng, Mifuyu đã ngoảnh đầu lại. Trong khoảnh khắc đó, anh ta liền nuốt lại

những lời sắp sửa nói ra.

Gương mặt Mifuyu đã nhỏ đi một cỡ. Đương nhiên, có lẽ đây chỉ là ảo giác, sự thay đổi tinh tế của các bộ phận trên gương mặt đã tạo nên hiệu quả chỉnh thể như thế.

“Anh thấy sao?” Mifuyu nhìn anh ta mỉm cười, “Có đẹp hơn không?”

Takaharu gãi gãi lông mày, đi tới bên cạnh vợ. Anh ta đang chọn cách diễn đạt thích hợp.

Đúng lúc này, sau lưng có tiếng nói vang lên: “Vậy tôi xin phép về trước ạ.”

Nishibe Haruko đã dọn dẹp xong đồ đạc chuẩn bị ra về, đang đứng ở cửa phòng khách.

“Ừ, chị vất vả quá.” Giọng Takaharu hơi khô khan.

Takaharu vừa lắng nghe tiếng động Haruko gây ra lúc ra khỏi cửa, vừa tưởng tượng những lời chị ta định nói lúc trước. Có lẽ chị ta cũng thấy lúng túng trước sự thay đổi của Mifuyu.

Anh ta ngoảnh đầu lại nhìn Mifuyu lần nữa. “Cũng được.” Anh ta không thể nào nhìn thẳng vào mắt vợ mình, “Anh thấy đẹp lắm. Em không hài lòng à?”

“Cực kỳ hài lòng.” Người vợ mang bộ mặt nhân tạo của anh ta khẽ gật đầu, hai tay ôm má, “Em muốn trở thành như thế này.”

“Miễn em hài lòng là được.” Takaharu quay mặt, ngồi xuống ghế xô pha.

Mifuyu cởi áo khoác, tới bên cạnh anh ta. Takaharu cầm bao thuốc trên mặt bàn, bật lửa châm thuốc.

“Anh, tại sao vậy?”

“Gì em?”

“Tại sao anh không nhìn kỹ gương mặt em? Có điều gì bất mãn à?”

“Không phải.”

“Không phải... xem ra vẫn không hợp ý anh rồi.”

“Không phải chuyện hợp ý hay không.” Anh ta kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, nhẹ nhàng ve vẩy, “Anh không thể hiểu được.”

Mifuyu thở dài: “Sao anh lại nói chuyện này nữa rồi?”

“Anh cũng chẳng muốn đai đi đai lại mãi một chuyện. Nên nói thế nào bây giờ nhỉ, anh chỉ nói suy nghĩ thực của mình thôi.”

“Thế chẳng là đai đi đai lại mãi một chuyện à?”

“Anh thấy lúc trước em đã đẹp lắm rồi, ý anh là em hồi mình gặp nhau lần đầu tiên ấy. Không phải chỉ có anh, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy cả. Rốt cuộc em còn điều gì không hài lòng nữa?”

“Anh ghét gương mặt hiện nay của em à?”

“Anh không muốn nói đến vấn đề này.”

“Xin anh đấy, nhìn em đây này.” Mifuyu đặt bàn tay lên đầu gối Takaharu.

Takaharu ngoảnh đầu về phía cô, bắt gặp ánh mắt cô nhìn mình, đôi mắt to hơi nhướng lên đang chăm chú nhìn gương mặt anh ta, anh ta có cảm giác như thể cả người mình sắp bị hút vào trong đó. Không có gì thay đổi, nhưng độ nghiêng của sống mũi càng thêm hoàn mỹ, cằm cô trở nên rất nhọn, làn da không nếp nhăn khiến nó không còn cảm giác chân thực. Takaharu cảm thấy đây giống như một gương mặt búp bê, hoặc được vẽ ra bằng phần mềm máy tính, đầy vẻ nhân tạo.

“Sao vậy?” Cô hỏi, “Anh ghét gương mặt này, phải không?”

Takaharu chuyển ánh mắt đi hướng khác. Tàn thuốc đã khá dài, anh ta vội gảy xuống gạt tàn. “Anh không hiểu được. Người đẹp như em, tại sao còn phải phẫu thuật sửa mặt làm gì nữa? Giữa thời điểm này mà cả tháng không có nhà.”

“Em xin lỗi vì đã gây phiền phức cho anh, nhưng có lẽ không ảnh

hưởng gì tới công việc đâu, em đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ trước rồi, mà cả trong lúc nằm viện, em cũng vẫn luôn giữ liên lạc qua điện thoại và thư từ đấy chứ.”

“Anh không nói chuyện đó, anh chỉ không hiểu cách nghĩ của em thôi.”

“Muốn trở nên xinh đẹp, muốn giữ mãi tuổi xuân là mơ ước chung của mọi phụ nữ. Sự nghiệp của chúng ta chẳng phải cũng được xây dựng trên cơ sở là mơ ước này còn gì?”

“Em vốn dĩ đã đẹp, lại trẻ trung nữa, còn gì chưa hài lòng? Ít nhất thì anh đã rất thỏa mãn, anh không có lời nào chê trách cả.”

“Em cảm ơn.” Mifuyu mỉm cười, ngay cả vẻ mặt cô, Takaharu cũng thấy giống như một hình họa trên màn hình máy tính. Cô nói tiếp: “Nhưng mà, ngoài bản thân mình ra, không ai có thể hiểu được sự tự ti của chính mình cả. Em đã nói với anh từ trước khi phẫu thuật rồi mà.”

“Nếu nói không hài lòng thì sẽ mãi mãi không dừng được. Mấy năm nữa, nếu trên mặt em lại xuất hiện vài nếp nhăn nhỏ thì sao? Chẳng lẽ lại làm phẫu thuật tiếp?”

“Em không biết, đến lúc ấy rồi tính.”

Takaharu dụi điếu thuốc xuống gạt tàn, ngoảnh mặt sang một bên. Mifuyu đặt tay lên cổ anh ta.

“Nào, nhìn em đi.” Cô xoay mặt chồng hướng về phía mình, “Anh có thấy em trẻ hơn không? Người ở bệnh viện đều nói em giống hệt như gái đôi mươi ấy. Vợ anh trẻ ra, chẳng lẽ anh không vui à?”

Takaharu muốn nói... anh đâu có muốn một người vợ giống con búp bê, nhưng rốt cuộc cũng không nói ra miệng, chỉ gạt tay cô ra khỏi cổ mình. “Chắc em mệt rồi, đi lên thay đồ đi.”

“Đúng đấy, có lẽ không nên mặc bộ này. Em thay quần áo mặc ở nhà, chắc chắn anh sẽ không nói thế nữa. Tóm lại, là em về nhà rồi.”

“Ừ, mừng em trở về.”

Mifuyu ôm chặt cổ Takaharu, hôn lên má anh ta một cái, sau đó nhoẻn miệng nở nụ cười quyến rũ, buông tay ra. Cô đứng lên khỏi ghế xô pha, xoay người một cái tựa như đang khiêu vũ, đi ra khỏi phòng khách.

Takaharu đưa tay chạm vào nơi vừa tiếp xúc với môi cô. Chỗ đó vẫn còn nóng ấm, anh ta thấy yên tâm phần nào. Đôi môi cô vẫn còn hơi ấm của cơ thể, có máu chảy qua chứ không phải một thứ chế phẩm từ chất dẻo.

Anh ta lấy chai brandy và ly rượu trên giá xuống, bắt đầu uống. Gặp lại người vợ yêu đã xa cách lâu ngày, song tâm hạng Takaharu lại chẳng thấy thoải mái chút nào.

Đây không phải lần đầu tiên Mifuyu làm phẫu thuật chỉnh hình. Ca phẫu thuật đầu tiên là hồi họ mới kết hôn, cô bảo nhìn nếp nhăn nhỏ bên dưới mắt cảm thấy rất ngượng nghịu, muốn xóa nó đi. Takaharu nghĩ một nếp nhăn nho nhỏ như thế hoàn toàn không cần để ý, nhưng đó chỉ là một thủ thuật nhỏ, gần như không nguy hiểm nên anh ta quyết định thỏa mãn nguyện vọng của vợ. Anh ta không nói chuyện này với bất cứ ai, những người khác cũng hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi của Mifuyu sau khi phẫu thuật xong. Kỳ thực, những nếp nhăn đó hoàn toàn có thể che đậy bằng cách trang điểm. Phụ nữ đẹp, dù có gắng sức khiến mình đẹp hơn nữa, thì cũng chẳng ai thấy có gì không tự nhiên cả.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cô lại tiếp tục đòi hỏi, muốn căng da mặt. Trong mắt Takaharu, da mặt cô đã căng mịn lắm rồi, nhưng cô lại hết sức để tâm. Anh ta từng ra sức phản đối, bảo rằng không cần thiết, nhưng cô lại tự tiện đi làm phẫu thuật. Từ đó trở đi, Mifuyu thường xuyên làm phẫu thuật thẩm mỹ, tất cả đều hoàn thành trong thời gian ngắn, vì vậy Takaharu hầu như không biết rốt cuộc cô đã chỉnh hình

những nơi nào. Có thủ thuật hình như rất đơn giản, chỉ là định kỳ tiêm vào thứ gì đó. Về sau, Takaharu cũng chẳng buồn quan tâm đến nữa.

Song lần này thì khác, cô đề nghị đi Mỹ một tháng. Sau khi nghe lý do của cô, Takaharu đã kinh ngạc ngã ngửa. Cô nói muốn chỉnh sửa lại toàn bộ gương mặt.

“Anh không thấy mặt em cứ kỳ cục thế nào ấy à?” Lúc đó, Mifuyu nói với anh ta, “Hai bên không đối xứng, cặp mắt cũng không đối xứng, mũi hơi bị lệch, miệng hơi nghiêng. Nói chung về căn bản là đường nét không được đối xứng.”

Takaharu bảo mặt ai mà chẳng không đối xứng, nhưng cô lại lắc đầu quầy quậy: “Anh chưa thấy mặt bọn trẻ sơ sinh à? Mặt trẻ sơ sinh đối xứng đấy, nhưng khi lớn lên, bị ảnh hưởng của thói quen sinh hoạt và sự lão hóa, gương mặt sẽ lệch dần đi.”

“Thì cũng chẳng còn cách nào khác mà.”

Cô hoàn toàn không nghe lọt ý kiến của chồng.

“Lần nào soi gương em cũng thấy bực bội trong lòng. Rành rành có cách để nó trở nên hoàn mỹ mà lại không làm, em không chịu nổi. Anh không đồng ý thì em cũng nhất quyết đi Mỹ.”

Mifuyu đã quyết tâm, có vẻ Takaharu nói gì cô cũng không chịu thay đổi ý kiến. Cô cũng đã tính toán kỹ càng về tình hình công việc khi mình không có mặt, đảm bảo sẽ không gây ảnh hưởng gì đến sự kiện thế kỷ của Hanaya.

“Đây là cơ hội hiếm có mà anh đã dành cho em. Những việc trước đây em làm ở Blue Snow bây giờ rốt cuộc đã có thể bước lên vũ đài Hanaya rồi. Em chắc chắn sẽ không bỏ phí cơ hội này đâu.” Cô nắm tay Takaharu nói.

Quả thực, cũng không thể nói cô lơ là công việc. Mặc dù ngoài miệng cô nói đây là cơ hội mà Takaharu dành cho, nhưng lần cải tổ quy mô lớn này vốn dĩ chính là phương án cô đề ra.

Takaharu từng hỏi, tại sao cô phải làm phẫu thuật vào thời điểm này?

“Càng làm sớm càng tốt, sang năm chắc chắn sẽ còn bận hơn bây giờ, vả lại, em cũng đã tính đến cả tác dụng của chuyện này đối với việc mở rộng kinh doanh nữa.”

Cô đang nói tới việc thành lập bộ phận chuyên phụ trách phẫu thuật chỉnh hình. Qua lần cải tổ cơ cấu này, phạm vi kinh doanh của Hanaya đã mở rộng đến các lĩnh vực như thẩm mỹ, sức khỏe mà trước đây Blue Snow kinh doanh. Mifuyu tính toán, bước tiếp theo sẽ là hợp tác với các bệnh viện, tiến vào ngành phẫu thuật thẩm mỹ.

Mifuyu hết sức tự tin nói: “Có rất nhiều vấn đề về mặt pháp luật, nhưng cũng không phải là không khả thi. Phụ nữ kiểu gì, à mà không, kể cả đàn ông nữa, cũng đều muốn có được dung mạo đẹp đẽ bằng cách phẫu thuật, thời đại này sẽ đến ngay thôi, em đảm bảo là sẽ thành công. Nói một cách ví von, hình dáng cuối cùng sau khi đi qua đường hầm kỳ diệu dẫn đến cái đẹp chính là như thế, vì vậy bản thân em cần phải thực hiện trước.”

Takaharu hỏi, nếu thế, tại sao em không tích cực xuất hiện hơn? Mifuyu hầu như không bao giờ lộ mặt ở những chốn công khai, kể cả những sự kiện do Hanaya tổ chức, lần nào cô cũng vắng mặt. Thậm chí, đến giờ cũng chưa biết cô có tham gia buổi tiệc lớn để mừng bước sang thiên niên kỷ mới dự định tổ chức vào giao thừa năm nay hay không nữa.

“Em đã nói mấy lần rồi còn gì, em không giỏi chuyện này, với lại, bộ mặt của Hanaya là anh mà. Kể từ khi kết hôn, em đã quyết rằng mình sẽ ở phía sau hỗ trợ anh rồi. Em nói là muốn tự mình trải nghiệm đi qua đường hầm kỳ diệu dẫn đến cái đẹp ấy, nhưng không hề có ý định đem mình ra quảng cáo, mà chỉ muốn coi bản thân như một sản phẩm thử nghiệm thôi.”

Mifuyu lên đường đi Mỹ, đến tối nay mới về nhà.

Takaharu bắt đầu có cảm giác mình đã cưới một phụ nữ đáng sợ. Cô không chỉ sở hữu tài năng ở nhiều phương diện khác nhau, mà còn có một thứ có thể gọi là "ma tính", thứ đó dường như khống chế toàn bộ con người cô. Nếu không chú ý tới điều này, mà muốn chạm đến thứ đó, ắt sẽ rơi ngay vào cạm bẫy của cô.

Có tiếng bước chân. Cánh cửa phòng khách lặng lẽ mở ra, Mifuyu bước vào. Cô mặc đồ ngủ bằng lụa tơ tằm màu tím nhạt.

"Để anh phải đợi rồi." Cô vươn tay về phía công tắc trên tường, đèn tắt phụt. Đường nét thân thể cô nổi lên trong bóng tối.

"Em muốn làm gì vậy?" Takaharu hỏi.

Mifuyu mỉm cười chầm chậm đi tới bên cạnh anh ta, có thể thấy được cặp đùi đang chuyển động một cách quyến rũ bên dưới lớp áo ngủ. Loáng cái, cô đã dừng bước.

"Ở bệnh viện, họ bảo cơ thể em hoàn toàn không cần chỉnh hình thẩm mỹ, vẫn đẹp như gái mới tròn đôi mươi."

Mifuyu cởi áo ngủ, thân hình trắng muốt hoàn toàn bộc lộ trước mặt Takaharu. Anh ta hít vào một hơi, ly rượu trong tay nghiêng đi, brandy sánh ra ngoài.

Mifuyu cởi áo ngủ, sán đến gần Takaharu. Anh ta vòng tay ôm chặt lấy cô. Liền sau đó, cặp môi hai người đã áp lên nhau. Takaharu vứt ly rượu đi, tay vòng ra sau eo, vuốt ve lưng cô.

Takaharu có cảm giác suy nghĩ của mình đang từ từ dừng lại. Chỉ cần ở bên người phụ nữ này, anh ta liền trở nên không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa. Mặc dù anh ta cảm thấy mình đang bị cô điều khiển, song một thứ khoái cảm vẫn cứ ào ạt dâng lên.

Tâm trí Takaharu dần trở nên trống rỗng, dù vậy, trong lòng anh ta vẫn nảy sinh một nghi vấn: Sau khi kết hôn, Mifuyu đã thay đổi, trở nên trẻ hơn , xinh đẹp hơn nhờ phẫu thuật thẩm mỹ. Thế nhưng, đó

chỉ là sau khi kết hôn thôi hay sao?

Trước khi gặp anh ta, lẽ nào cô lại chưa từng thỏa mãn ham muốn của mình?

.2.

Lúc xuống tắc xi, dưới nách Kato đã toát hết mồ hôi. trời đang có gió lạnh, nhưng ông vẫn chỉ cầm áo khoác đi thẳng vào đồn cảnh sát Fukagawa.

Người ông hẹn gặp là Tomioka bên phòng An ninh, họ học cùng khóa ở trường Cảnh sát.

Tomioka xuất hiện trong phòng tiếp khách, hình như đã béo hơn so với hồi trước. Nghe Kato nhận xét, ông ta cũng nhìn chằm chằm vào Kato.

“Anh sao vậy? Trông tiều tụy quá, chẳng lẽ anh cũng có tâm sự gì à?” Giọng lưỡi ông ta vẫn sắc bén hệt như ngày trước.

Kato rặn ra một nụ cười, đi luôn vào chủ đề chính: “Nghe nói anh tịch thu được một khẩu súng tự tạo.”

Tomioka đang định châm thuốc liền dừng tay lại. “Thạo tin quá nhỉ. mới bắt được hôm kia.”

“Nghe người bên Phòng chống tàng trữ vũ khí kể. Người mang súng là ai?”

“Loại sưu tầm súng bình thường thôi, không liên quan gì đến bọn xã hội đen cả. Hắn đứng ở ngoài đường khu Monzen Nakacho cho đám bạn xem súng, bị ông chủ cửa hàng gần đó trông thấy. Chúng tôi nhận được báo án, liền tra ra chỗ ở của thằng đó, tìm được cây súng tàng trữ phi pháp.”

“Hắn vẫn đang bị tạm giam à?”

“Ừ, còn các tội danh khác nữa, chúng tôi định từ từ thẩm vấn.”

“Hả?”

“Hình như hắn có giao dịch với đám sưu tầm súng ống, nghe nói là dùng mạng Internet. thời buổi này thật là, bọn xấu đều giỏi dùng máy tính còn cảnh sát chúng ta lại chẳng biết cái gì, đúng là khó mà.”

“Cũng nhờ mạng Internet mà hắn kiếm được súng à?”

Kato vừa nói xong, vẻ mặt Tomioka chợt nghiêm túc hẳn lên. Ông ta hạ cái chân đang vắt tréo xuống, nhổm người lên phía trước, hỏi: “Này, anh đang làm gì vậy?”

“Tôi đang một mình điều tra một người, có lẽ có liên quan đến người này. Cho tôi gặp kẻ mà anh đã bắt ấy được không?”

Tomioka nghiêng mặt. “Ngốc thế! Thế này dù anh một mình lập công cũng chẳng được thăng chức đâu, chẳng lẽ anh còn chưa hiểu à?”

“Tôi xin anh đấy.” Kato cúi đầu, “Phiền anh giúp tôi một lần này.”

Tomioka gãi đầu. “Định báo đáp thế nào đây?”

“Bên tôi mà có manh mối gì sẽ lập tức báo ngay cho anh biết, vậy được chưa?”

Tomioka ngẫm nghĩ một lúc, rồi chép miệng: “Đừng quên trả ơn tôi đấy. Mấy cái món vặt vãnh tầm phào là tôi đây không thèm nhận đâu.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều này.” Kato nói.

Tomioka chuẩn bị cho Kato một phòng thẩm vấn với điều kiện phải để cho ông ta tham dự.

Lúc ngồi đợi trong phòng thẩm vấn, trong đầu Kato không ngừng ngẫm kỹ lại đoạn đối thoại giữa mình và Yasuura, người công nhân trước đây từng làm cho xưởng cơ khí Fukuta.

“Hồi đó, chúng tôi gia công nhiều nhất là súng hơi, các linh phụ kiện súng hơi. Lẽ ra phải làm bằng nhựa, nhưng thứ đó vừa nhìn đã biết là đồ chơi rồi, người sưu tầm không chịu, vì vậy bắt đầu có người bán ra các loại linh phụ kiện bằng kim loại, đám sưu tầm súng ống mua về tự mình thay vào. Nếu thay hết tất cả các phụ tùng, nghe nói

sẽ giống hệt như súng thật. Ngoài ra, xưởng còn làm cả súng mô hình, nhưng số lượng ít hơn súng hơi.” Yasuura nói.

“Súng mô hình kiểu gì?”

“Tôi cũng không rõ lắm, ví dụ như súng colt tự động ấy.”

“Súng mô hình bình thường, hay là loại làm để thỏa mãn nhu cầu của đám người sưu tầm, giống như súng hơi vậy?”

Yasuura cụp mắt xuống, sau đó chầm chậm ngẩng đầu lên, hạ giọng thì thào: “Nếu tôi hợp tác, ông sẽ cho tôi biết về con đàn bà đó thật chứ? Ả đàn bà đã đâm tôi bị thương ấy?”

“Tôi không nói dối anh làm gì. Anh biết được gì thì mau nói ra đi.”

Yasuura đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó nói ra một chuyện khiến Kato cực kỳ bất ngờ. Anh ta nói, xưởng cơ khí Fukuta có tiêu thụ súng ống tự chế.

“Giám đốc lén lút làm đấy. Bảo là súng mô hình, thực tế là ông ta yêu cầu chúng tôi làm các bộ phận của súng thật, sau đó bán cho ai đó. Tôi cũng chẳng biết khách hàng là người sưu tầm súng ống hay nhân vật nguy hiểm gì, nhưng chắc chắn kiếm được khá nhiều tiền.”

“Sao anh biết? Giám đốc nói với anh đó là súng mô hình à?”

Yasuura cười khẩy. “Ít nhất tôi cũng biết đồ chơi nó không như thế. Hai người kia thì chắc không biết, vì chỉ có tôi mới làm được các bộ phận quan trọng nhất, toàn là làm ngoài giờ thôi. Súng mô hình đâu có cần nòng súng có rãnh xẻ đạn đạo, mà lại còn yêu cầu độ chính xác cao nhất nữa, tôi nhìn cái là biết ngay, nhưng thấy quá nguy hiểm nên cũng không nói với bất kỳ ai.”

“Anh đã biết, vậy Mizuhara là người thay thế anh hẳn cũng phải biết.”

Yasuura nhếch mép, gật đầu. “Đúng vậy, có thể hắn cũng biết. Tất nhiên, đấy là trong trường hợp sau khi tôi rời khỏi xưởng cơ khí,

Fukuta vẫn còn tiêu thụ súng ống tự chế.”

Kato tin chắc, những bản vẽ mà Mizuhara lấy ở xưởng cơ khí Fukuta là dùng để tự chế súng.

Từ hôm gặp được Yasuura, Kato bắt đầu sát sao để ý đến hành động của phòng An ninh và phòng Phòng chống vũ khí nóng, chỉ có những bộ phận này mới có thông tin về súng ống tự chế mà thôi.

Hôm nay nghe nói đồn cảnh sát Fukagawa tịch thu được súng tự chế, là đồ phỏng chế theo mẫu Colt .38 được chế tác rất tinh xảo. Phòng Phòng chống vũ khí nóng đã thực hiện bắn thử, phát hiện súng này có thể sử dụng được trong thực tế. Đây không phải súng mô hình độ lại, mà tất cả bộ phận đều được chế tác thủ công, hẳn là do một người thành thạo sử dụng các loại máy móc gia công làm ra.

Cửa mở, Tomioka đi vào.

Người bị dẫn vào phòng thẩm vấn tên là Kusakabe, hai mươi lăm tuổi, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt trũng sâu.

“Mong anh có thể cho tôi biết quá trình anh có được khẩu súng đó.” Kato nói.

Kusakabe tỏ vẻ rất bực bội, “Lại phải nói nữa à, tôi đã nói mấy lần rồi còn gì.”

“Đừng có lằng nhằng! Bao nhiêu lần cũng được, bảo chú mày nói thì cứ nói đi!” Tomioka đứng bên cạnh lên tiếng, “Đây là cảnh sát hình sự từ tổng bộ xuống, không như bọn này, người ta không phải dạng vừa đâu, chú mày cứng đầu thì đừng có trách!”

Kato đưa mắt nhìn Tomioka. Ông ta nhe răng ra cười.

Kusakabe khẽ thở dài, liếm môi một cái. “Người đó chủ động liên hệ với trang web sưu tầm súng của tôi.”

“Gửi email cho anh hả?”

“Ừm, bảo là có súng tự chế, hy vọng tôi giới thiệu cho một người có

thể trao đổi đạn với hắn ta.”

“Anh trả lời thế nào?”

“Tôi thấy khá thú vị. Tôi không có dự trữ đạn, nhưng rất hứng thú với loại súng tự chế mà hắn ta nói, bèn trả lời thư, nói hy vọng hắn ta có thể giải thích xem đó là thứ gì.”

“Sau đó?”

“Người đó trả lời, còn đính kèm hình chụp các bộ phận của khẩu súng. Tôi xem xong, cảm thấy có thể tin tưởng.”

“Vậy là anh nhận lời trao đổi với hắn ta?”

“Không nhận lời ngay, mới trả lời thư, nói là muốn gặp nhau bàn kỹ hơn . Nếu hắn ta mang đồ đến, tôi định sẽ tùy tình huống mà ứng xử.”

Kato nghĩ, người này trong thư không hề nhắc đến chuyện mình mua bán đạn. Một kẻ cẩn trọng như vậy mà lại đem súng khoe khoang với cả đám bạn bè, đúng là ngu xuẩn hết sức.

“Người đó tên là gì?” Kato hỏi.

“Suginami, giống như là khu Suginami ấy, tôi đoán là tên giả.”

Kato cũng đồng tình với ý kiến này. “Anh kiếm được đạn ở đâu ra?”

“Cũng trên mạng thôi. Chắc ông cũng biết rồi, hiện giờ người ta có thể mua được đủ mọi thứ trên mạng, trên các trang web đen còn có cả thương gia chuyên bán đạn thật ấy chứ.”

Tomioka gõ mặt bàn nói: “Vậy mới bảo anh phải khai ra người bán đạn.”

“Tôi đã nói rồi còn gì, không biết được thân phận thực của đối phương. Tôi gửi bảo đảm tiền mặt đến địa chỉ được chỉ định, bọn họ liền gửi hàng tới cho.”

“Anh cũng không đến nỗi gửi tiền cho một kẻ không tên không tuổi đấy chứ?”

“Tất nhiên, có tên công ty, nhưng tôi quên lâu rồi. Những chỗ đó

thường xuyên đổi tên, địa chỉ trên mạng cũng liên tục thay đổi. Ông có hỏi thế nào chăng nữa, tôi cũng chẳng thể nói những gì mình không biết được."

"Đừng làm trò với tôi!"

"Tôi nói thật mà." Kusakabe cuống quýt gãi đầu, ngoảnh mặt sang một bên.

Kato đã hiểu, những tội danh khác mà Tomioka nói lúc nãy chính là chỉ chuyện này. Đối với Tomioka, đây quả tình là một điểm quan trọng không thể bỏ qua, nhưng lúc này Kato lại không hứng thú cho lắm.

"Các anh giao dịch vào lúc nào?" Kato lại trở lại chủ đề ban nãy.

"Khoảng mười ngày trước, ở chỗ cầu Eitai."

"Có mấy người?"

"Một người, tôi nghĩ xung quanh hình như cũng không có đồng bọn của anh ta."

"Trao đổi ngay lập tức à?"

"Tôi bảo anh ta lấy hàng cho tôi xem trước, anh ta lấy ra luôn. Thứ đó còn tốt hơn là tôi nghĩ nữa, nói thật, lúc ấy tôi kinh ngạc lắm."

"Sau đó anh đưa đạn cho hắn ta?"

Kusakabe gật đầu.

"Ngoài ra còn nói gì nữa không?"

"Chẳng nói gì cả. Có vẻ như anh ta không muốn bị truy hỏi về vụ súng ống này, loáng cái chúng tôi đã tạm biệt luôn."

"Hắn trông thế nào? Hắn anh vẫn còn nhớ được vóc dáng và gương mặt chứ?"

"Rất cao, chắc phải đến mét tám, nhưng không nhìn kỹ gương mặt."

"Độ tuổi thì sao?"

"Già hơn tôi, chắc khoảng hơn ba mươi, nhưng tôi cũng không chắc lắm."

“Có đặc điểm gì không? Gì cũng được, như là trang phục, hay cách ăn nói chẳng hạn.”

“Chỉ nhớ anh ta mặc cả bộ đồ đen, đó là ám hiệu chúng tôi đã hẹn trước.”

“Còn gì nữa không?”

“À...” Kusakabe trầm ngâm.

Tomioka xen vào: “Nói giọng Kansai đúng không? Chú mày đã khai thế còn gì?”

“Giọng Kansai à?” Kato liếc Tomioka, rồi đưa mắt về phía Kusakabe: “Đúng không?”

“Không, tôi chỉ thấy giống thế thôi, tôi cũng không quen nghe giọng Kansai. Có lẽ là tiếng địa phương vùng khác, nói chung là ngữ điệu hơi kỳ dị.”

Kato gật đầu với Tomioka.

Sau khi đưa Kusakabe về phòng tạm giam, Kato hỏi Tomioka: “Đã kiểm tra máy tính của tên này chưa?”

“Dĩ nhiên, tìm được nhiều thứ lắm, nhưng không tra ra được kẻ tự chế súng kia.”

“Có vẻ tên Kusakabe này không nói dối.”

“Tôi cũng nghĩ thế, vì vậy chúng tôi đã cho điều tra ở quanh khu vực trao đổi súng đạn, trước mắt vẫn chưa có kết quả gì.” Tomioka hạ giọng nói: “Vụ này liên quan đến người mà anh đang lần theo hả?”

“Chỉ bằng những manh mối này thì chưa thể đoán định được.”

“Ơ hay? Có phải định gạt tôi ra không đấy?”

Kato nhìn Tomioka cười nhăn nhó: “Tôi không chơi trò đó đâu.”

“Đó là người thế nào? Có gợi ý cho tôi được không?”

“Anh sẽ hiểu sớm thôi. Nếu phát hiện được tin gì có lợi cho vụ án của các anh, tôi sẽ báo anh trước tiên, tôi hứa đấy.”

“Không gạt tôi chứ?”

“Lắm lội quá.”

Ra khỏi đồn cảnh sát Fukagawa, Kato lên tắc xi. Đúng rồi, chắc chắn đó là Mizuhara.

.3.

Hành khách nườm nượp đi ra. Trên mặt người nào cũng đượm vẻ mệt mỏi sau chuyến đi dài, nhưng tâm trạng trông đều có vẻ phấn khởi, họ mau chóng tìm được người đến đón mình, tươi cười lại gần chào hỏi. Cảnh tượng ấy có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Shigeki ra muộn hơn những hành khách khác một chút. Với Yorie, mái tóc bạc trắng chính là dấu hiệu nhận biết của ông. Yorie tính ra hiệu bằng mắt với chồng, nhưng mãi mà ông vẫn không phát hiện ra bóng dáng vợ, chị ta bèn khoác chiếc túi nhỏ đi tới, bộ dạng hơi thẫn thờ.

Bên cạnh Shigeki có một người đàn ông chừng ba mươi tuổi. Anh ta là Kusano, trợ lý của Shigeki. Anh ta nhận ra Yorie trước, gật đầu cười chào chị ta, rồi nói với Shigeki.

Trông thấy vợ, vẻ mặt Shigeki vẫn không hề thay đổi, chỉ khẽ nâng cặp kính gọng vàng lên.

Hai người chậm rãi đi tới chỗ Yorie.

“Anh về rồi, đi đường có mệt không?” Yorie nói với chồng, sau đó đưa mắt nhìn Kusano.

“Gặp phải luồng không khí mạnh.” Shigeki đột nhiên nói.

“Luồng không khí?”

“Lúc sắp đến không phận Nhật Bản, phi cơ bị rung lắc.” Kusano giải thích.

“Đấy là nhược điểm cố hữu của loại máy bay đó, tính năng cũng không tồi, nhưng hệ thống điều khiển lại có vấn đề.”

Bao nhiêu lâu không về nước, câu nói đầu tiên với người vợ nhiều

ngày xa cách lại là về máy bay... Yorie kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ông chồng, nhưng chị ta không giận. Từ mấy chục năm trước, Shigeki đã như thế rồi.

"Về nhà luôn hay là kiếm chỗ nào uống chút gì đó nhỉ?" Yorie lần lượt nhìn hai người đàn ông.

"Thế nào cũng được ạ."

"Về nhà đi," Shigeki cộc cằn buông ra một câu, "việc gì phải uống thứ cà phê chán chết đó ở chỗ này."

"Thế để em gọi xe." Yorie lấy điện thoại di động, báo cho người lái xe đã thuê sẵn đang đợi ngoài bãi đỗ xe.

Kusano đi xe điện. Sau khi chia tay anh ta, Yorie và chồng đến khu vực bắt xe, một chiếc xe con cao cấp màu đen chầm chậm lướt tới.

"Đi xe buýt sân bay là được rồi mà." Chiếc xe vừa lăn bánh, Shigeki đã hạ giọng nói.

"Cậu Takaharu chuẩn bị cho anh đấy, bảo là cậu ấy không đến đón được, nên làm thế này để xin lỗi."

Shigeki thở hắt ra, hai vai khẽ đung đưa. "Tôi cũng đâu xứng được chủ tịch Hanaya đích thân đi đón."

"Đừng nói vậy mà... cậu ấy cũng mong được gặp anh lắm đấy."

"Mấy lời khách sáo thôi. Được rồi, tôi biết rồi."

"Cậu ấy định tổ chức tiệc vào đêm giao thừa, muốn mời anh đến."

"Hở?"

"Hanaya tổ chức, nghe nói là bao cả tàu."

"Tiệc trên tàu à? Cậu ta lúc nào cũng thích mấy trò màu mè ấy."

"Có đi không?"

"Tôi không đi. Nếu bà thấy mất mặt thì tự đi một mình đi." Shigeki nhìn về phía trước, nói dứt khoát, ý tứ rành rành là "Sao tôi có thể đến chỗ đó được."

Điều này cũng nằm trong dự đoán, Yorie không ngạc nhiên, cũng không hỏi lý do.

Shigeki là một học giả thuần túy, vốn không thích các chủ đề ở chốn làm ăn, vì vậy từ lâu đã không được hòa hợp với người em vợ luôn coi việc kiếm tiền là giá trị cuộc đời. Dĩ nhiên, lúc gặp nhau hai người cũng vẫn nói những lời khách sáo xã giao, nhung Yorie biết rõ, Shigeki chưa bao giờ nói thực lòng mình với em trai.

“Đã nhận được đồ từ Seattle gửi về chưa?” Shigeki hỏi.

“Nhận từ hai ngày trước rồi. Không ngờ lại nhiều thế, làm em giật cả mình.”

“Thế à? Tôi đã vứt đi nhiều lắm rồi đấy.”

“Các loại tài liệu đã chuyển cả vào thư phòng rồi.”

“Ừ.” Shigeki gật đầu, “Cần phải giải quyết vấn đề của Kusano.”

“Không đưa cậu ta đến trường đại học được à?”

“Định là thế, nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm. Tôi đã gọi điện cho chủ nhiệm khoa, ông ta bảo là giờ không thiếu trợ lý. Giờ khó tìm việc, sinh viên ở lại trường càng lúc càng nhiều.”

“Kusano không tìm được việc ở công ty nào à?”

“Nếu ngành hàng không còn ăn nên làm ra thì chúng tôi đã chẳng về thế này. Thôi kệ đi, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết việc của Kusano.” Shigeki thở dài nặng nề, “Hoặc là đến trường đại học, hoặc là trở về bên kia, chẳng còn cách nào khác.”

Yorie vẫn cảm nhận được sự hụt hẫng của chồng. Ngồi bên cạnh ông, chị ta không còn nhận thấy vẻ hứng khởi ngày xưa nữa. Mấy năm trước, khi tiễn Shigeki ra sân bay, ông hãy còn bừng bừng nhiệt huyết, nói những lời hùng hồn: sẽ dùng cả phần đời còn lại để phát triển máy bay cỡ lớn sử dụng động cơ đẩy đời mới đi trước thời đại.

Hai tuần trước, ông gọi điện về, nói rằng mình quyết định về nước

bất ngờ. Yorie cứ tưởng người chỉ biết cắm đầu cắm cổ nghiên cứu như chồng cũng hy vọng đón năm mới chuyển giao thế kỷ ở quê hương, nhưng hóa ra không phải thế... nghe nói nghiên cứu của ông đã bị đình chỉ. Tình hình cụ thể ra sao Yorie cũng không rõ, nhưng có thể khẳng định nguyên nhân là do sự sa sút của ngành hàng không, chị ta thường nghe được tin số lượng máy bay chở khách ở Mỹ hiện nay đã quá nhiều.

Trên đường về nhà, Shigeki gần như không nói câu nào. Thấy chồng mình ủ rũ như vậy, Yorie cũng rầu rĩ theo. Ông chồng xưa nay vốn hay vênh mặt lên của chị ta từ ngày mai chắc hẳn sẽ tỏa ra một bầu không khí nặng nề hơn gấp bội. Chị ta thầm nghĩ, Tết năm nay chắc chẳng vui vẻ gì rồi.

“Anh tắm trước nhé?” Chị ta hỏi chồng.

“Được, sau đấy tôi nằm nghỉ một lát.” Shigeki xoay xoay cần cổ cho bớt cảm giác nhức mỏi ở hai vai.

Chiếc xe chạy chậm lại, đã có thể thấy ngôi nhà của họ. Đột nhiên, Yorie phát hiện một người đang đứng trước cổng. Trong khoảnh khắc ấy, tim chị ta bắt đầu loạn nhịp.

Đó là Mizuhara Masaya. Anh mặc áo khoác xám, đang bần thần ngẩng đầu lên nhìn ngôi nhà.

Xe chạy đến gần, anh né sang ven đường, không chú ý thấy Yorie ngồi trên xe.

Chiếc xe dừng lại, Yorie hơi do dự. Bây giờ xuống xe, có lẽ Masaya sẽ đến chào hỏi. Trong tích tắc đó, chị ta nhanh chóng tính toán, nên giải thích quan hệ của mình và anh với chồng như thế nào?

Người tài xế xuống trước, mở cửa xe, đành phải xuống xe thôi. Yorie nhìn thấy Masaya, bốn mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, Masaya xoay người đi ngược lại. Ngay lúc nhìn thấy Yorie, anh đã nhận ra chị ta không đi một mình. Chị ta thở phào nhẹ

nhõm. Lúc Yorie xuống khỏi xe, bóng Masaya đã biến mất sau chỗ rẽ.

Shigeki tắm xong, uống một chai bia rồi nằm xuống giường. Có vẻ ông đã mệt, thoáng cái đã phát ra tiếng ngáy.

Yorie chẳng thể làm được việc gì, chị ta biết mình cần chuẩn bị bữa tối, nhưng trong đầu chỉ toàn nghĩ đến Masaya. Anh đến đây làm gì? Phải chăng có chuyện gì?

Chị ta muốn gọi điện cho Masaya, nhưng lại không đủ can đảm. Sau khi anh đột ngột biến mất, Yorie đã từng gọi điện nhiều lần, nhưng không lần nào anh bắt máy. Chị ta không muốn nếm cảm giác hụt hẫng đó lần nữa.

Cứ tưởng đã quên anh rồi, nhưng khi gặp lại anh sau bao ngày xa cách, trái tim đã phong hóa kia lại nảy mầm. Chị ta còn tha thiết muốn gặp Masaya hơn cả lúc trước.

Đã đến lúc phải chuẩn bị cơm tối, chị ta đành đứng lên, đúng lúc ấy, điện thoại di động đột nhiên đổ chuông, tiếng chuông phát ra từ túi xách để trên ghế xô pha trong phòng khách.

Yorie cuống quýt mở túi xách. Điện thoại không hiển thị số người gọi đến, chị ta không do dự lấy một tích tắc, nhấn nút nhận cuộc gọi. “A lô.” Giọng Yorie hơi ré lên.

“Giờ nói chuyện có tiện không?”

Giọng nói quen thuộc. Giọng nói mà chị ta không thể nào quên. Yorie tức thì cảm thấy ấm áp cả cõi lòng. “Cũng được.”

“Lúc nãy tôi xin lỗi, tôi không nghĩ là mình lại về nhà.”

“Không sao, có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì, chỉ là nhất thời không kìm được lòng thôi. Tôi sẽ không đến nhà mình nữa đâu, mình đừng lo. Tôi muốn nói chuyện này nên mới gọi điện thoại.”

“Đợi chút, đó không phải điều tôi muốn hỏi!” Chị ta quá nôn nóng

nên cao giọng lên. Yorie vội vàng liếc nhìn cánh cửa phòng khách, rồi hạ giọng nói: “Mình đang ở đâu?”

Masaya im lặng.

Yorie lo nhất là anh dập máy. “A lô, xin mình đấy, mình đang ở đâu?”

Một tiếng thở dài vang lên ở đầu bên kia, sau đó, Masaya thấp giọng đáp: “Shibuya.”

“Shibuya? Tôi biết rồi, tôi sẽ đến đó ngay. Chỗ nào ở Shibuya nhỉ?”

“Đừng đến đây, chồng mình có nhà không?”

“Ông ấy ngủ rồi, không dậy ngay đâu, không sao hết.”

“Nhưng...”

“Trả lời tôi đi, chỗ nào ở Shibuya?”

Masaya vẫn không nói không rằng. Bàn tay cầm điện thoại của Yorie đã rịn mồ hôi.

“Được rồi, tôi sẽ đến Shinagawa, như thế sẽ không tạo thành gánh nặng cho mình.”

“Tôi chưa bao giờ cảm thấy đó là gánh nặng...”

Masaya chọn một quán trà bên trong khách sạn ở gần nhà ga, Yorie hỏi thật kỹ rồi mới gác máy. Chị ta cực kỳ kích động, vào phòng ngủ, xác định chồng đã ngủ say rồi mới bắt đầu chuẩn bị ra ngoài. Mặc dù cần nhanh, nhưng chị ta không muốn trang điểm qua loa, trang phục cũng chọn lựa sau khi nghĩ ngợi rất lung.

Chị ta bắt một chiếc tắc xi ở gần nhà. Đã quá giờ hẹn, người lái xe lại bẻ vô lăng một cách quá cẩn trọng khiến Yorie hết sức sốt ruột.

Chị ta rảo bước chạy vào quán trà trong khách sạn. Có lẽ vì đang buổi chiều tối, khách khứa rất đông, nhưng Yorie chỉ mất chưa đến mười giây đã tìm được Masaya giữa đám người. Anh đang hút thuốc ở bàn phía bên trong, vẫn mặc bộ đồ khi nãy. Yorie điều chỉnh lại nhịp

thở, hít sâu mấy hơi rồi mới đi về phía anh. Chị ta không muốn để Masaya nhìn thấy bộ dạng hớt hải của mình.

“Hình như mình gầy đi.” Vừa nói, chị ta vừa ngồi xuống đối diện Masaya. Người phục vụ bước tới, Yorie gọi một cốc trà sữa.

“Chồng mình về nước rồi à?” Masaya chăm chú nhìn vào mắt chị ta.

“Ừ, về hôm nay, mới đi sân bay Narita đón về.”

“Ừm.” Anh đưa cốc cà phê lên miệng.

“Đừng nói chuyện này nữa, mình đến tìm tôi phải chăng là có chuyện gì muốn nói?”

Masaya mỉm cười: “Nói chuyện tại sao tôi lại đột nhiên mất tích?”

“Tôi đoán chắc chắn mình có lý do, nhưng chẳng nói một lời mà đã biến mất, có phải là hơi...”

“Đê tiện?”

“Tôi không nghĩ thế.” Yorie nghiêng đầu.

Masaya vươn tay ra lấy bao thuốc. “Nguyên nhân cá nhân thôi, không liên quan đến mình, vốn là không muốn gây thêm phiền phức cho mình.”

“Tôi không nói chuyện đó.”

Người phục vụ mang trà sữa lên, làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người. Masaya tiếp tục hút thuốc.

“Nếu muốn kết thúc quan hệ với tôi, mình nói thẳng ra là được rồi. Chẳng lẽ mình nghĩ tôi sẽ bám rịt lấy mình à?”

“Xin lỗi,” Masaya khẽ cúi đầu, “tôi biến mất là vì nguyên do khác, không kịp báo với mình. Lẽ ra ít nhất phải gọi điện cho mình mới đúng.”

Yorie đưa tay cầm ly trà, nhưng lập tức rụt lại ngay, chị ta phát hiện ngón tay mình đang run rẩy. “Thế, mình tìm tôi có việc gì?”

“Trong điện thoại tôi đã nói rồi, cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ là

nhất thời không kìm được lòng thôi.”

“Người đột nhiên mất tích liệu có vì không kìm được lòng mà xuất hiện trở lại không?”

Masaya nở một nụ cười khó hiểu, dường như anh không để ý Yorie có tin hay không. “Chồng mình trở về rồi, từ giờ đến Tết chắc là nhiều lịch hẹn lắm nhỉ?”

“Cũng không có gì đặc biệt.”

Yorie tưởng Masaya định hẹn với mình, mặc dù thầm nghĩ đến nước này rồi còn nhắc chuyện ấy chẳng phải là khiến mình khó xử hay sao, nhưng chị ta đã bắt đầu tính toán xem cần phải giải thích thế nào với Shigeki.

“Đây là năm bước vào thiên niên kỷ mới, mọi người đều rất hưng phấn. Mình ở Hanaya chắc là phải tham gia tiệc tùng nhiều lắm nhỉ?”

“Tôi không liên quan trực tiếp với Hanaya, nhưng em trai tôi hình như rất bận.”

“Có chương trình gì đặc biệt không?”

“Nghe nói là định tổ chức tiệc trên tàu vào đêm giao thừa, đón năm 2000 trên mặt biển.”

“Tiệc trên tàu?” Cặp mắt Masaya dường như lóe lên, “Ở đâu thế?”

“Vịnh Tokyo, có lẽ là xuất phát từ chỗ cầu cảng Hinode. Sao tự dưng mình lại hỏi chuyện này?”

“Chỉ muốn biết mình đón năm mới ở đâu thôi. Ừm, trên biển à.”

“Tôi cũng chưa biết có đi không nữa, có lẽ sẽ có kế hoạch khác.” Yorie nhướng mắt lên nhìn anh, nôn nóng chờ đợi Masaya đưa ra lời mời.

Nhưng Masaya lại thò tay vào túi áo khoác, lấy ra tờ 1000 yên đặt trên mặt bàn. “Gặp lại mình tôi vui lắm, chúc mình hạnh phúc.” Nói xong, anh đứng lên.

“Đợi đã...”

“Mong rằng năm 2000 sẽ là một năm hạnh phúc của mình.” Masaya đi ra cửa.

.4.

Kato dừng bước, vẫn là nơi cũ. Ông ngậm thuốc, châm lửa, vừa hút vừa ngẩng đầu nhìn tòa nhà Hanaya trước mặt. Từ hôm ở đồn cảnh sát Fukagawa về, hễ có thời gian là ông lại đến đây, nhưng hoàn toàn không có tiến triển gì. Rốt cuộc bao giờ Mizuhara Masaya mới xuất hiện? Kato hoàn toàn không có manh mối gì.

Chắc chắn Mizuhara đã chế tạo một khẩu súng khác, thế nên anh ta mới cần đạn. Không nghi ngờ gì nữa, anh ta muốn lấy mạng Shinkai Mifuyu.

Kato nhìn đồng hồ, đã bảy giờ hơn. Cửa ra vào của Hanaya đã đóng chặt. Bình thường giờ này cửa vẫn mở. Khoảng ba ngày trước Kato đã biết, đêm giao thừa năm nay Hanaya sẽ đóng cửa sớm hơn bình thường một tiếng, nguyên nhân là do sự cố Y2K. Hiện nay vẫn chưa thể dự đoán được máy tính sẽ gặp lỗi như thế nào, mức độ ra làm sao, đóng cửa sớm chính là để phòng ngừa hiện tượng này xuất hiện. Các nơi kiểu như ngân hàng cũng ngừng làm việc trước thời hạn. Thủ tướng có nói, tốt nhất là chuẩn bị lương thực thực phẩm đủ dùng cho ba ngày, lẽ đương nhiên, mọi ngành nghề đều nơm nớp lo âu.

Kato hôm nay cũng tan ca sớm, nhưng cấp trên đã dặn dò bọn họ chuẩn bị đi làm bất cứ lúc nào, phòng khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mặc dù là đêm trước khoảnh khắc chuyển giao thiên niên kỷ, nhưng ngoài đường cũng không đông đúc lắm, mọi người chắc đều lo vụ Y2K kia. Nghe nói, số người đi nước ngoài du lịch năm nay cũng giảm sút, ở nhà chờ là an toàn nhất, khắp phố phường đều ngập trong bầu không khí dè chừng.

Kato suy đoán, từ hôm nay, trong vòng hai ba ngày Mizuhara chắc sẽ không có hành động, vì Mifuyu sẽ ở nhà không đi đâu. Nếu Mizuhara có hành động, sớm nhất chắc phải đến ngày Hanaya bắt đầu đi làm trở lại, vấn đề là anh ta sẽ nhắm vào thời điểm nào.

Kato không hề báo cáo cho cấp trên về Mizuhara. Nghĩ theo chiều hướng nào, ông cũng thấy cấp trên sẽ không để ý đến ý kiến của mình. Một kẻ tự chế súng lục muốn ám sát phu nhân của chủ tịch Hanaya, người đó có thể đã đồng mưu với phu nhân chủ tịch sát hại một người tên là Soga Takamichi, đồng thời phu nhân chủ tịch có thể đã mạo danh Shinkai Mifuyu, Shinkai Mifuyu thực ra là một người khác... mấy vị cấp trên đầu óc cứng nhắc, cùng với những kẻ chỉ muốn giữ mình hòng tiếp tục leo lên vị trí cao hơn đảm bảo sẽ không tin những điều này. Không, ông thậm chí còn không dám khẳng định mình có thể nói rõ mọi chuyện từ đầu chí cuối hay không nữa. Nếu bọn họ cười khẩy, bảo đó chỉ là suy luận cộng với tưởng tượng vô bằng cớ, rồi khiển trách ông tự tiện hành động thì thật đen đủi.

Hơn nữa, Kato cũng không có ý định giao chuyện này cho người khác. Ông đã quyết tâm tự mình điều tra người đàn bà đó.

Kato thầm nghĩ, quả thực có một cơ hội để nắm thóp Shinkai Mifuyu, đó chính là khoảnh khắc mà Mizuhara muốn giết cô ta. Nếu có thể bắt được Mizuhara tại trận, thì ngay cả cô ta cũng không thể giả bộ như mình hoàn toàn không hay biết gì được nữa.

Kato vừa hút xong điếu thuốc, ở mé bên tòa nhà Hanaya chợt xuất hiện một phụ nữ mặc áo khoác màu trắng. Kato đã gặp người này, cô chính là vợ của Soga Takamichi mất tích, tên là Kyoko.

Mấy hôm trước, ông nghe cô kể Mizuhara có ghé qua. Ngoài chuyện này, Kato còn biết được một thông tin mà bấy lâu nay cô vẫn che giấu - đó là quá trình Soga Takamichi tìm được địa chỉ liên hệ của Shinkai Mifuyu.

Nghe nói, Soga tìm được địa chỉ cũ của Mifuyu do được bà hàng xóm cho một tấm thiệp chúc mừng năm mới, bên trên có đề địa chỉ và số điện thoại của nhà người bạn mà Mifuyu đang ở nhờ.

Sau khi gọi tới số điện thoại ấy, cảm giác như thể cuộc gọi bị chuyển hướng, sau đó mới có người nghe máy. Soga cho người nghe điện biết thân phận của mình, cùng nguyên nhân anh ta cần gặp Shinkai Mifuyu.

Ngay hôm đó anh ta đã gặp được người kia, về nhà còn kể với Kyoko: "Bất ngờ thật. Gặp rồi mới phát hiện hóa ra không phải không quen biết, đấy lại là bà chủ cửa tiệm hồi trước Mifuyu từng làm việc, chẳng những vậy, người đó còn trẻ ra nhiều, gương mặt cũng thay đổi. Nếu không hỏi họ tên, anh đúng là không tài nào nhận ra được."

Kyoko không kể chuyện này, chủ yếu là vì thấy nó chẳng liên quan đến việc chồng mình mất tích, vả lại Mifuyu cũng dặn dò cô đừng nói ra.

"Mifuyu bảo, người ấy hồi trước đã giúp đỡ cô ấy rất nhiều, cô ấy không muốn gây thêm phiền phức cho người ấy nữa, nên tôi cũng không nhắc tới. Đến giờ, thấy cảnh sát cũng không điều tra nghiêm túc, bèn nghĩ, hay là cứ nói ra vậy."

Lúc nghe được những lời này, Kato rùng hết cả mình. Ông nhận ra, mình đã hiểu được nguyên nhân thực sự khiến Soga Takamichi bị sát hại.

Đối với Shinkai Mifuyu giả mạo, tấm ảnh cũ mà Soga mang theo quả là một trở ngại, nhưng cô ta hoàn toàn có thể lấp liếm được, nói là mình đã khác nhiều so với hồi nhỏ, vân vân. Vấn đề là Soga đã quen người giả mạo này từ trước, đây mới là vấn đề lớn nhất của cô ta.

Kato đi qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ. Kyoko đang đi dọc theo con đường chính, trông cô có vẻ không vội vã lắm, song thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống nhìn đồng hồ.

Cô dừng lại trước một quán cà phê. Kato không bỏ qua cơ hội này, vội chạy tới, từ phía sau cất tiếng gọi: “Chị Soga.” Ông đã cố gắng nói với giọng thoải mái nhất, nhưng vẫn làm Kyoko giật thót mình. Cô quay đầu lại nhìn, miệng hơi há ra, có vẻ ngạc nhiên.

“Chị định về nhà à?” Kato mỉm cười.

“Vâng, sao ông lại ở đây...”

“Đừng lo, không phải đợi chị đâu, chỉ tình cờ gặp nên chào hỏi một tiếng thôi.”

“Ồ.” Vẻ mặt Kyoko đã dịu đi phần nào.

“Hôm nay hình như cửa tiệm nghỉ sớm à?”

“Vâng. Do sự cố Y2K, nghe nói là phải giám sát và điều khiển hệ thống... tôi không hiểu lắm.”

“Trên đó viết là bắt đầu kinh doanh trở lại từ ngày mùng ba?”

“Từ 11 giờ sáng ngày mùng ba. Nhung nếu xảy ra sự cố gì do Y2K, thì cũng có thể sẽ thay đổi.”

“Hôm mở cửa kinh doanh đó, chủ tịch và các ủy viên hội đồng quản trị đều tề tựu nhỉ?” Kato đề cập đến mấu chốt của vấn đề với vẻ hờ hững.

Soga Kyoko gật đầu: “Chắc là thế.”

“Ngày đó liệu có hoạt động gì đặc biệt không, kiểu như các ủy viên cùng mở sâm banh chẳng hạn?”

“Tôi không rõ lắm.” Cô cười gượng gạo lắc đầu, “Lúc trước thì không có.”

“Nhưng năm nay là năm chuyển giao thiên niên kỷ mà.”

“Đúng vậy, có lẽ sẽ có hoạt động gì đó.”

“Các cô không nghe nói gì à?”

“Không ạ, chỉ dặn chúng tôi đi làm ngày mùng ba thôi.”

“Ồ.”

Kato vốn tưởng ngày đầu năm công ty sẽ có hoạt động gì, Mizuhara Masaya rất có thể sẽ lựa chọn thời điểm này để ra tay, nhưng theo lời Kyoko thì khả năng này hình như không lớn lắm.

Ánh mắt Kyoko dịch chuyển ra phía sau lưng Kato, đồng thời nét mặt lộ vẻ gượng gạo khó xử. Kato ngoảnh lại, thấy một người đàn ông mặc áo khoác màu be tầm bốn mươi tuổi đang đi tới chỗ hai người họ. Ông chưa từng gặp người này.

Người mới xuất hiện nhìn chằm chằm Kato với ánh mắt hồ nghi, rồi lại nhìn sang Kyoko, như đang hỏi: "Thằng cha này là ai vậy?"

"Đây là cảnh sát." Kyoko nói với người đàn ông, tựa như đang giải thích.

"Cảnh sát?"

"Phụ trách điều tra vụ của chồng em..."

Lời giải thích của cô đã đánh tan nghi ngờ của người đàn ông mới đến, ông ta khẽ gật đầu. "Có tiến triển gì không?" Ông ta hỏi Kato.

"Không, tôi gặp chị không phải vì chuyện này." Kato đưa mắt nhìn Kyoko.

"Đây là trưởng phòng của tôi." Cô hơi hạ giọng, nói.

"Tôi là Morino, nếu cuộc điều tra vụ mất tích của anh Soga có kết quả gì, tôi cũng muốn được nghe." Người đàn ông nhìn thẳng vào Kato, không chớp mắt.

Kato đã hiểu mối quan hệ của hai người này. Trăm phần trăm là hẹn hò sau giờ làm việc, chẳng trách khi nãy Kyoko cứ liên tục nhìn đồng hồ.

"Không, tôi chỉ tình cờ trông thấy chị Soga, nên chạy lại chào hỏi thôi. Thật tiếc, hiện giờ vẫn chưa có tin mới gì về chồng chị cả."

"Vâng." Kyoko cụp mí mắt xuống, trông cũng không có vẻ gì là thất vọng lắm. Dường như cô đã từ bỏ hoàn toàn hy vọng về người chồng

mất tích. Chính vì thế, cô mới gặp gỡ một người đàn ông khác.

Trách Kyoko thì cũng hơi quá tàn nhẫn. Mấy năm người chồng mất tích, hẳn là cô chưa từng thoát khỏi cảm giác bất an và cô độc bủa vây. Giả sử tìm được người có thể dựa vào, đối với cô, ngược lại còn là chuyện đáng mừng.

Kato một lần nữa cảm nhận được, thời gian thực sự đang trôi nhanh, lòng người cũng đang thay đổi, vả lại, có một số thứ cần phải thay đổi, bằng không, con người ta sẽ không thể nào tiếp tục sinh tồn.

“Xin lỗi, tôi đã làm phiền, tôi xin phép đi trước.” Kato lần lượt nhìn hai người, nói.

“Vụ sự cố Y2K thế nào rồi?” Morino hỏi, “Nghe nói cảnh sát đã chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng có chuyện.”

“Vâng, không biết sẽ thế nào nữa. Tôi không phụ trách chuyện này, vì vậy... vào khoảnh khắc chuyển giao năm mới, hai người tốt nhất đừng ra ngoài.”

“Chúng tôi cũng định thế, ngoan ngoãn ở nhà đợi thôi.” Morino liếc mắt nhìn Kyoko.

Kato thầm nhủ, nếu người này còn độc thân, có lẽ anh ta sẽ đến nhà Kyoko.

Morino lại nói tiếp: “Với lại, tôi cũng chẳng đủ tư cách tham gia buổi tiệc trên tàu.”

“Gì cơ?”

“Chủ tịch của chúng tôi mời người nhà và các lãnh đạo cấp cao trong công ty, tổ chức tiệc trên tàu, còn bảo là máy bay có thể rơi vì sự cố máy tính chứ tàu thì không bao giờ chìm được.”

“Tổ chức vào đêm nay hả?” Kato cảm giác được tim mình đang đập nhanh hẳn lên.

“Nghe nói thế.”

“Ở đâu? Takeshiba à?”

“Tôi không rõ lắm, chắc là xuất phát ở gần đó thôi.”

“Mấy giờ bắt đầu?”

“Chậc...” Morino ngơ ngác gãi đầu, “Có vấn đề gì sao?”

“Không có gì, tôi xin phép đi trước.” Kato chào, rồi quay người bước đi.

.5.

Lúc cốc bia đen còn lại một nửa, Masaya nhìn đồng hồ đeo tay. Đã hơn 9 giờ, hẳng còn hơn một tiếng nữa.

Anh thọc tay vào túi áo khoác, cảm nhận sức nặng của kim loại, sau đó lại vươn tay về phía cốc bia. Không thể uống say, nhưng muốn tâm trạng bớt nặng nề thì chỉ còn cách mượn chất cồn mà thôi.

Quán rượu này ở cách con đường chạy dọc bờ biển không xa, trong quán đa phần là những cặp tình nhân muốn ở bên người yêu trong đêm cuối cùng của thế kỷ 20, chỉ có Masaya ngồi một mình trước quầy bar.

Người phục vụ làm bộ chẳng buồn quan tâm, nhưng chắc hẳn là rất để ý đến người khách bộ dạng đáng sợ, vào quán chẳng chịu cởi áo khoác này. Ngày mai, có lẽ cảnh sát phụ trách điều tra án mạng sẽ vào đây, cho người phục vụ xem ảnh Masaya. Anh ta sẽ làm chứng: Vâng, quả đúng là người này đã đến đây vào đêm giao thừa.

Masaya nghĩ, tại sao cảnh sát lại bám theo mình nhỉ? Khi đó, cảnh sát chắc chắn sẽ hiểu, làm vậy thực ra chẳng có ý nghĩa gì hết, nhưng họ vẫn sẽ tiếp tục làm những chuyện vô nghĩa như thế. Cái xã hội này, vốn là do vô số những yếu tố vô nghĩa tích tụ lại mà nên.

Masaya chọn quán rượu này chẳng vì lý do gì đặc biệt. Chỉ cần là ở gần quanh đây, quán nào cũng thế. Nhưng nếu trước cửa quán không dán mấy tấm áp phích phim cũ, có lẽ anh cũng không bước vào.

Trong quán cũng trang trí áp phích phim. *Người thứ ba, Hát dưới mưa*... anh đều chỉ biết tên chứ chưa xem.

Không thấy áp phích *Cuốn theo chiều gió,* có khi ông chủ ở đây không thích. Đúng thế, hầu như không có áp phích của những bộ phim

được coi là kinh điển.

Một phụ nữ giống như Scarlett O'Hara.

Đây là câu người ta dùng để mô tả người phụ nữ mà Shinkai Mifuyu rất tôn kính, nghe nói cô ta từng kinh doanh một cửa hàng thời trang tên là White Night.

Cô ta và Shinkai Mifuyu đã cùng đi nước ngoài, sau khi về nước, hai người đến nhà bố mẹ Shinkai Mifuyu. Khi ấy, có lẽ cô ta vẫn chưa có kế hoạch cụ thể.

Không ngờ, trận động đất kinh khủng Hanshin Awaji lại ập đến. Trận động đất khủng khiếp hủy diệt tất cả mọi thứ đó, khiến cô ta quyết tâm đánh một canh bạc lớn.

Masaya nghĩ, chắc cô ta muốn rũ sạch quá khứ. Không ai có thể tưởng tượng quá khứ ấy như thế nào, có lẽ là có tiền án tiền sự, hoặc có một khoản nợ khổng lồ, nhưng đó đều không phải vấn đề gì lớn.

Con người, ai cũng muốn xóa sạch quá khứ. Chắc hẳn, trong lòng mỗi người đều che giấu một giấc mơ - muốn biến thành một người hoàn toàn khác, trải nghiệm một cuộc đời hoàn toàn khác trước đây. Trường hợp của cô ta, còn thêm một ưu đãi kèm theo, đó là trở nên trẻ hơn. Có lẽ cô ta lớn hơn Shinkai Mifuyu thật sự chừng sáu bảy tuổi.

Vào buổi sáng sớm hôm động đất ấy, cô ta đã quyết định. Khi xung quanh đều ngập trong nỗi sợ hãi và hỗn loạn, chỉ mình cô ta đủ bình tĩnh phân tích tình huống, tin chắc rằng đây chính là cơ hội tốt để có một cuộc đời mới. Ba cái xác bị vùi dưới đống gạch vụn chính là ông bà Shinkai và con gái họ, nhưng cô ta biết rõ, người biết được thân phận của ba cái xác ấy chỉ có mình cô ta.

Chỉ có thể nói là quá trùng hợp. Tuy rằng cô ta đã gặp may, nhưng nếu không có tài phán đoán và năng lực quan sát hơn người, cùng với thứ quan trọng nhất là nghị lực, chắc chắn không thể nào làm được. Masaya không sao hiểu nổi, cô ta làm thế nào mà sở hữu những năng

lực đó, nhưng anh có thể xác định một điều, nửa cuộc đời trước đây của cô ta chắc chắn cũng không phải tầm thường.

Nhưng cô ta đã quá tay. Vì xóa sạch quá khứ của mình, cô ta đã giết hại một người. Chẳng những thế, cô ta còn giết chết linh hồn của một người khác.

Masaya lại nhìn đồng hồ, không thay đổi gì nhiều so với lúc nãy. Khi nhận ra mình lại thở phào nhẹ nhõm vì điều đó, anh âm thầm cười khổ não. Đến lúc này rồi, không ngờ anh vẫn còn do dự, vẫn gắng sức trì hoãn khoảnh khắc mình phải chĩa nòng súng về phía người đàn bà ấy.

Anh cho tay vào túi áo, chạm vào thứ đó.

Đây là tác phẩm mà anh tự hào, là sản phẩm mà anh làm tốt nhất trong cả cuộc đời này, đồng thời cũng là sản phẩm duy nhất anh hoàn thành. Không phải nghi ngờ gì nữa, khẩu súng lục này có thể thực hiện được mục tiêu của anh.

Bia trong cốc đã hết. Anh thong thả hút một điếu thuốc, sau đó đứng dậy. Người phục vụ tức khắc nói: “Cảm ơn quý khách.” Masaya nghĩ, quả nhiên nãy giờ vẫn mong mình lượn cho sớm.

Bên ngoài rất lạnh, Masaya uống không nhiều, song chất cồn vẫn khiến mặt anh nong nóng. Gió lạnh bên ngoài có thể giúp đầu óc anh giữ được tỉnh táo.

Lúc nòng súng chĩa vào cô ta, vẻ mặt cô ta sẽ như thế nào? Cô ta sẽ biến sắc vì sợ hãi? Hay là khóc lóc cầu xin?

Masaya bật cười. Đồ ngốc, sao cô ta có thể như thế chứ!

Masaya nắm chặt khẩu súng trong túi áo khoác. Đầu ngõ đã ở ngay trước mặt.

.6.

Trong đại sảnh của một khách sạn nổi tiếng ở khu Takeshiba, Kato đã ngồi hơn một tiếng đồng hồ. Vì đêm nay là đêm giao thừa, thêm vào đó, lại sắp đón năm đầu tiên của thiên niên kỷ mới, nên dù đã hơn 10 giờ tối, trong đại sảnh vẫn chật cứng toàn người ăn mặc sang trọng. Kato cũng biết rõ trang phục của mình không hợp với nơi này, cũng để ý thấy người phục vụ nãy giờ vẫn đang nhìn mình với ánh mắt khó hiểu, nhưng ông đã quyết tâm, lúc này không thể rời đi được.

Vào giây phút nghe được tin Hanaya sẽ tổ chức party trên tàu, trong đầu Kato lóe lên một ý nghĩ: Mizuhara Masaya chắc chắn sẽ nhân thời cơ này để hành động. Người dự tiệc đều là nhân vật quan trọng ở Hanaya, Shinkai Mifuyu nhất thiết phải có mặt, và chắc chắn sẽ xuất hiện trước mọi người. Mizuhara không thể nào bỏ qua cơ hội tuyệt hảo như vậy được.

Vấn đề là anh ta sẽ chọn thời điểm nào. Có lẽ Mizuhara khó lòng trà trộn được vào bữa tiệc, vì thế, có lẽ anh ta sẽ ra tay trong lúc lên tàu hoặc xuống tàu. Chỉ có một nơi có thể lên hoặc xuống tàu, khách khứa sẽ xếp hàng lần lượt. Nếu nấp ở gần đó thì rất dễ bắn trúng Mifuyu, đoàn người đang hân hoan vui vẻ đi ăn tiệc kia dẫu có nằm mơ cũng không thể ngờ được xung quanh mình lại có một tay súng.

Dù thế nào, Kato cũng phải tìm được Mifuyu trước khi họ lên tàu. Ông đã gọi điện đến Mon Ami, hiện nay, salon tóc đó đã trở thành một phần của tập đoàn Hanaya.

Bình thường, giờ này salon tóc hẳn đã đóng cửa, nhưng ở Mon Ami vẫn còn nhân viên, có lẽ họ đặc biệt kéo dài thời gian mở cửa trong đêm giao thừa. Kato nói muốn gặp Aoe, nhưng anh ta không có ở đó.

“Anh ta đi dự tiệc của Hanaya à?” Kato muốn moi thông tin của đối phương.

“Nghe nói thế ạ.” Cô nhân viên kia quả nhiên đã trúng kế.

“Thế, trước khi lên tàu họ tập hợp ở đâu?”

“Các anh chị ở Hanaya...” Cô nhân viên nói ra tên khách sạn.

Kato cảm ơn, rồi gác máy.

Shinkai Mifuyu chắc chắn ở trong khách sạn này.

Kato tin chắc, chỉ cần đi theo cô ta, nhất định sẽ gặp được Mizuhara. Mizuhara có lẽ là chuyên gia chế tạo súng ống, nhưng bắn súng thì e rằng chỉ là một tay nghiệp dư. Kato được huấn luyện bắn súng định kỳ, ông hiểu rất rõ, kể cả đã thử bắn tập, nếu chỉ tập bắn có vài ba viên đạn thì đường đạn không thể nào ổn định được. Dầu khoảng cách chỉ chừng năm mét, cũng khó mà đảm bảo bắn trúng mục tiêu.

Mizuhara chắc hẳn muốn bắn Mifuyu ở cự li gần. Sau đó anh ta định sẽ thế nào? Có lẽ anh ta sẽ kết thúc tính mạng của mình, hoặc nhân lúc hỗn loạn mà bỏ trốn vào trong màn đêm.

Dù gì đi nữa, tình thế rõ ràng đang có lợi cho Mizuhara. Thiên niên kỷ mới sắp đến, mọi người đều ở trạng thái phấn khích. Ngoài ra, để đối phó với sự cố Y2K, tất cả hệ thống đều ở trong trạng thái ngủ đông.

Kato đang định rút điếu thuốc không biết là thứ bao nhiêu ra, chợt phát hiện bao thuốc đã rỗng không. Ông vừa đưa mắt tìm kiếm máy bán hàng tự động, vừa nhổm người đứng lên.

Đúng lúc này, trong thang máy phía sau quầy lễ tân ùa ra hơn mười người ăn mặc sang trọng, cả đàn ông lẫn phụ nữ.

Trong số đó, có một người phụ nữ rực rỡ nhất, Kato nhìn chằm chằm vào cô ta.

Trong một khoảnh khắc, ông ngỡ mình đã nhầm người, gương mặt đó khác quá nhiều so với Shinkai Mifuyu trong trí nhớ của ông. Không, nếu nhìn thật kỹ, sẽ thấy không khác nhiều lắm, song về cảm giác tổng thể thì hoàn toàn khác trước. Cô ta tỏa ra một thứ ánh sáng kiều diễm, cũng quyến rũ hơn, cứ như thể một con búp bê có ma lực thần kỳ đã nhập vào người cô ta vậy.

Kato vừa lấy điện thoại di động trong túi áo, vừa đi khỏi. Ông đứng ở một bên hành lang thông vào phòng trang điểm, bấm gọi một số điện thoại đã nhập vào từ trước.

Sau hai hồi chuông, có người bắt máy.

"Cô Shinkai Mifuyu giờ chắc đang ở khách sạn của các cô."

"Cô Shinkai?"

"Shinkai Mifuyu, phu nhân của ngài Akimura, chủ tịch Hanaya."

"À." Nhân viên khách sạn khẽ thốt lên một tiếng xác nhận. "Xin lỗi, có thể hỏi tên ông được không ạ?"

"Tôi là Mizuhara."

"Ông Mizuhara, phải không ạ?" Người bên kia đầu dây xác nhận thêm lần nữa, rồi mới đặt ống nghe xuống.

Kato áp điện thoại vào tay, liếc nhìn Mifuyu. Cô ta đứng cách cửa chính không xa lắm, đang nói cười vui vẻ với những người đứng xung quanh, hình như không để ý đến Kato. Bên cạnh cô ta lúc này có Akimura, Aoe Shinichirou và Kurata Yorie, đứng cạnh Yorie là một người đàn ông tóc bạc, chắc là chồng chị ta.

Nhân viên khách sạn mặc đồng phục màu đen bước tới bên cạnh Mifuyu, thì thầm gì đó vào tai cô ta. Kato chăm chú quan sát vẻ mặt của Mifuyu. Một bóng đen thoáng lướt qua rồi biến mất trên gương mặt rạng rỡ của cô ta, nhưng không thể thoát khỏi cặp mắt Kato. Khi nghe thấy tên Mizuhara, ngay cả cô ta cũng sẽ dao động.

Cô ta cầm ống nghe ở quầy phục vụ lên. Câu "A lô, xin chào" vang lên trong tai Kato. Đúng rồi, đó là giọng của cô ta, giọng nói đầy vẻ cảnh giác.

"Cô yên tâm, tôi không phải là Mizuhara."

"Ông là..."

"Tôi là Kato, ở Sở cảnh sát đây, cô quên rồi à?" Mifuyu dường như nhất thời không biết phải nói gì. Kato tiếp lời: "Giờ tôi đang ở ngay bên cạnh cô. Cô hãy nhìn về phía phòng trang điểm, bên cạnh có chậu cây cảnh đó."

Mifuyu cầm ống nghe, ngoảnh đầu lại, có vẻ cô ta đã nhanh chóng phát hiện ra Kato, hình như còn mỉm cười với ông.

"Ông cũng lập kế hoạch cho trò đùa cuối cùng của năm nay tỉ mỉ ra phết nhỉ." Có vẻ cô ta đã nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

"Tôi có việc quan trọng, phiền cô dành cho tôi chút thời gian. Mười lăm phút, à không, mười phút thôi cũng đủ rồi."

"Đừng nói nhảm nữa. Ông cũng đang ở đây, hẳn phải hiểu là thời điểm này không cho phép tôi làm như vậy."

"Nhưng tình thế rất khẩn cấp."

"Nhưng," Mifuyu thong thả nói, "cũng gần sang thiên niên kỷ mới rồi."

"Tôi xin cô. Việc này là vì cô, liên quan đến tính mạng của cô đấy."

"Ông hơi quá khoa trương rồi đấy?"

"Cô cũng nghe nhân viên phục vụ khách sạn nói rồi đó, tôi đã dùng tên Mizuhara, tôi nghĩ nói vậy thì cô mới chịu nghe điện. Mizuhara muốn giết cô đấy."

Nụ cười biến mất trên gương mặt Mifuyu, cô ta đứng yên nhìn chằm chằm vào Kato. Khoảng cách xa như vậy, nhưng Kato vẫn có cảm giác tâm trí mình bị hút vào đôi mắt đó.

“Có vẻ dăm ba câu không thể nói hết được, thôi để sang năm mới rồi nói tiếp nhé.”

“Cần phải nói ngay bây giờ!”

“Ông làm khó tôi quá, tôi phải dập máy đây.”

“Đợi đã. Thế thì, tôi chỉ hỏi cô một câu hỏi thôi.” Kato thở dài, hỏi: “Cô là ai? Người đóng vai Shinkai Mifuyu, đóng vai vợ của Akimura Takaharu, rốt cuộc là ai?”

Dù cách nhau rất xa, Kato cũng có thể thấy được đôi mắt của Mifuyu tối sầm lại. Cô ta cầm điện thoại, giận dữ trừng mắt lên nhìn ông.

Sau vài giây im lặng, cô ta mở miệng. “Tôi ở phòng 2055.” Nói đoạn, cô ta dập máy luôn.

Kato vừa cho điện thoại di động vào túi, vừa đưa mắt dõi theo bóng dáng Mifuyu. Cô ta đã lấy lại gương mặt tươi cười, trở về chỗ cũ, thì thầm nói gì đó vào tai chồng. Akimura Takaharu hơi ngạc nhiên nhìn vợ, nhưng cũng nhanh chóng cười vui vẻ, khẽ gật đầu với Mifuyu.

Mifuyu xoay người đi về phía thang máy. Khi chắc chắn không thấy bóng dáng cô ta nữa, Kato cũng rời khỏi chỗ đang đứng.

Ông đi thang máy lên tầng hai mươi, bước dọc theo hành lang, dưới sàn trải một lớp thảm dày có thể hoàn toàn triệt tiêu tiếng bước chân. Khi tới trước cửa phòng 2055, ông hít sâu một hơi, gõ cửa.

Cánh cửa tức khắc mở ra. Mifuyu vẫn mặc áo khoác, sau lưng cô ta là cảnh đêm tráng lệ. Trên nền bầu trời đêm tăm tối, đôi mắt cô ta lóe lên ánh sáng mê hồn.

“Chỉ có năm phút thôi. Làm quá, chồng tôi sẽ sinh nghi.” Mifuyu nói.

“Vậy tôi sẽ nói vắn tắt.” Kato bước vào phòng. Trong phòng có một bộ xô pha, có cả bàn làm việc và giá để đồ. “Đây là lần đầu tiên tôi vào phòng suite trong khách sạn đấy.” Ông đảo mắt nhìn quanh trong

phòng.

“Ông định dành năm phút để bàn về nội thất của căn phòng này đấy hả?”

“Không.” Kato xoay người lại nhìn Mifuyu, “Mizuhara muốn tấn công cô, anh ta muốn giết cô bằng súng lục tự chế.”

“Mizuhara? Đó là ai?”

“Đã đến nước này rồi cô còn muốn giả ngây nữa à?” Kato ngồi xuống xô pha, “Tôi đoán anh ta đã biết mình chỉ là kẻ bị cô lợi dụng, và cũng biết cô không phải Shinkai Mifuyu.”

Cô ta đứng nhìn xuống ông, mỉm cười: “Tôi là Akimura Mifuyu.”

Kato nhếch mép. “Này, đừng giở trò đó ra nữa. Cô nên lo cho tính mạng mình đi, Mizuhara sẽ đến thật đó!”

“Tôi không hiểu ý ông. Vậy ông bảo tôi là ai chứ?”

“Đây chính là điều tôi muốn hỏi cô đấy. Tôi biết cô không phải Shinkai Mifuyu. Tôi đã đến Kyoto, nhìn thấy tấm ảnh trước đây của Shinkai Mifuyu, đó không phải cô, mà là một người hoàn toàn khác.”

Cô ta khẽ thở dài. “Chỉ có thế mà coi tôi thành kẻ mạo danh?”

“Chỉ có thế? Có thể nói vậy sao?”

Cô ta cởi chiếc áo lông trắng từ nãy vẫn luôn khoác trên người, lộ ra bộ lễ phục màu đỏ rực. Kato chợt như nhìn thấy ảo giác, sắc màu rực rỡ đó dường như khiến căn phòng sáng hẳn lên, đồng thời cũng tôn thêm màu trắng của làn da. “Lâu rồi chúng ta không gặp nhau, hôm nay ông gặp lại tôi, có phát hiện ra điều gì không?” Mifuyu cúi nhìn Kato, hỏi.

Nhất thời, Kato không biết phải trả lời thế nào.

Cô ta hỏi tiếp: “Ông nhận ra tôi ngay tức khắc chứ?”

Ông hiểu cô ta muốn nói gì. “Quả thực không giống lắm so với ấn tượng trước đây.”

“Chỉ là ấn tượng?” Cô ta hơi nghiêng đầu.

“Không...” Kato lắc đầu nhè nhẹ.

“Gương mặt tôi cũng thay đổi rồi đúng không? Lúc trước gặp ông là ở giai đoạn nào vậy nhỉ?”

“Giai đoạn?”

“Tôi đoán ông đã nhận ra rồi, tôi đã phẫu thuật thẩm mỹ, vả lại còn chia làm nhiều giai đoạn, đến nay vẫn đang thực hiện. Đối với tôi, sự hoàn mỹ vẫn là cái đích xa vời.”

“Ý cô là, cô đã phẫu thuật chỉnh hình, vì vậy gương mặt không giống với ảnh chụp trước đây nữa?”

“Phẫu thuật chỉnh hình chính là để thay đổi dung mạo.”

“Cô trở thành như thế này từ lúc nào? Lần đầu tiên phẫu thuật là bao giờ?”

“Nếu tôi trả lời thì có thể khiến ông gạt bỏ những suy nghĩ hoang đường đó không?”

“Tôi không biết, nghe trước đã rồi tính sau.” Có nghe rồi tôi cũng không có ý định tin, Kato rất kiên định.

Mifuyu nhặt chiếc áo khoác vừa cởi ra, nhìn đồng hồ trong phòng. Năm phút sắp sửa trôi qua đến nơi. “Tốt nghiệp đại học xong, vì không rõ phải sống tiếp thế nào, tôi từng thử rất nhiều con đường khác nhau. Đúng lúc ấy, tôi gặp được một người phụ nữ, tôi phát hiện người đó chính là lý tưởng của mình. Tôi làm việc với cô ấy, thường đi chung với cô ấy. Khi cô ấy quyết định từ bỏ mọi thứ, định ra nước ngoài sinh sống, tôi đã nài nỉ hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô ấy cũng đồng ý dẫn tôi đi cùng.”

“Người đó là ai? Đang ở đâu?”

“Không phải việc của ông.” Mifuyu trả lời dứt khoát, cô ta hít thở sâu một hơi rồi nói tiếp, “Tôi muốn trở thành người như vậy, vì thế,

mọi thứ ở tôi đều mô phỏng theo cô ấy. Sau này, ngay cả ngoại hình, ý tôi là gương mặt, tôi cũng muốn trở nên giống hệt cô ấy."

"Không phải vì vậy mà cô mới làm phẫu thuật đấy chứ?"

"Chính là vì nguyên nhân này." Mifuyu mỉm cười, "Thật đáng tiếc, tôi không có ảnh chụp cô ấy ở đây, không thì có thể cho ông xem, vậy ông sẽ có thể xác nhận xem tôi giống cô ấy đến mức độ nào rồi."

"Xin hãy cho tôi biết người phụ nữ đó là ai, chuyện này vô cùng quan trọng." Kato đứng dậy, nhìn trừng trừng vào Mifuyu.

Song Mifuyu lại nhìn ông với ánh mắt còn sắc bén hơn. Cô ta lại sử dụng thứ ma lực hút tâm trí của ông vào trong đó, khiến Kato không sao tiến lại gần thêm một bước nữa.

"Với tôi, cô ấy chính là mặt trời, tôi không thể bừa bãi nói tên cô ấy ra được." Mifuyu rất cương quyết.

"Người đó liệu có phải là chính bản thân cô? Phải chăng cô trong quá khứ đã được Shinkai Mifuyu thật ngưỡng mộ như thế? Chẳng những vậy, lúc đó cô còn từng gặp Soga. Vì thế, nếu anh ta lại xuất hiện trước mặt người sống dưới danh nghĩa Shinkai Mifuyu là cô đây một lần nữa, thì đó rõ ràng là một trở ngại, tôi nói có đúng không?"

Cô ta dường như không nghe thấy ông nói gì, khoác áo vào rồi đi thẳng ra cửa.

"Gượm đã."

"Hết giờ rồi." Cô ta đi ra khỏi phòng.

Kato theo sau. Mifuyu bước tới trước cửa thang máy, ông đứng bên cạnh.

"Vì cô, đã có mấy người rơi vào cảnh bất hạnh, Hamanaka, Soga, Mizuhara, có lẽ còn những người khác nữa."

"Ông quá đáng lắm rồi, đây là vu cáo!" Mifuyu nhìn chằm chằm vào cửa thang máy, gương mặt đột nhiên nở nụ cười rạng rã "Có phải ông

cũng vì tôi mà trở nên bất hạnh hay không?”

Cửa thang máy mở, cô ta bước vào trong, Kato bám sát theo sau.

“Tôi muốn biết quá khứ của cô. Rốt cuộc cô đã trải qua cuộc sống như thế nào? Tại sao lại trở thành như vậy?”

“Ý ông là sao?”

“Tôi cảm thấy bất bình thường, cô cứ như bị thứ gì đó chi phối vậy.”

“Tôi? Bị thứ gì?”

“Đây là điều mà tôi đang muốn biết. Lúc mới ra đời, chắc cô không phải như vậy, có lẽ một sự việc nào đó đã khiến cô thành ra thế này. Có phải sang chấn tâm lý không?”

“Sang chấn tâm lý à?” Mifuyu bật cười, “Rất nhiều người cứ gặp phải chút chuyện bé như hạt vừng là lại lôi cái bài này ra. Lẽ nào hồi nhỏ tôi đã bị tổn thương, và vết thương ấy vẫn luôn chi phối tôi à? Xin ông tha cho tôi đi, tôi chẳng có mấy câu chuyện vớ vẩn đó đâu.”

“Lẽ nào trong quá khứ của cô không có bất cứ chuyện gì xảy ra?”

“Kể cả có, tôi cũng không bị nó trói buộc. Tôi chỉ đang không ngừng học hỏi cách thức để sinh tồn mà thôi.”

Thang máy đã xuống đến tầng một. Mifuyu đi ra, ngoảnh đầu lại liếc nhìn Kato. “Đừng bám đuôi tôi nữa, chồng tôi sẽ thấy lạ đó.”

“Để tôi bảo vệ cô đi. Cô đã biết có người muốn tấn công mình, không thể bỏ mặc thế được.”

“Nếu quả đúng như vậy thật, tại sao ông lại đến đây có một mình? Dù hôm nay là đêm giao thừa thì cũng không thể có chuyện tất cả cảnh sát đều bận việc khác được. Nói cho cùng, chính bản thân ông cũng biết những gì mình nói chẳng ra đâu vào đâu. Ít nhất là ông biết người khác nghe xong sẽ chẳng coi ra gì, sẽ cho rằng đó hoàn toàn chỉ là suy nghĩ vớ vẩn của ông mà thôi.” Mifuyu bước lại gần thêm một bước,

mỉm cười bổ sung: “Tôi nói cho ông biết, đó đúng là suy nghĩ vớ vẩn đấy.” Dứt lời, cô ta xoay người bước đi.

“Mizuhara ở gần đây, chắc chắn anh ta sẽ tấn công cô.”

Mifuyu chỉ ngoảnh đầu lại: “Một trăm phần trăm không thể, tôi không biết người nào tên là Mizuhara cả.”

“Đợi chút đã!”

Mifuyu tảng lờ, tiếp tục bước đi. Nếu cố ngăn cô ta lại, ắt sẽ bị những người xung quanh cản trở, có thể còn khiến ông không thể tự do hành động.

Kato nhìn theo Mifuyu từ đằng xa. Cô ta và chồng đang sánh vai đi về phía cửa chính, có vẻ như muốn lên xe.

Khi bóng dáng họ biến mất, Kato cũng chạy ra, qua cánh cửa kính, rảo bước về phía xe tắc xi. Ông bảo tài xế đi tới cầu cảng Hinode.

“Ở ngay trước mặt, đi bộ cũng...” Tay tài xế bất mãn nói.

“Lắm lời, đi nhanh lên!” Ông rút thẻ cảnh sát ra.

Chiếc tắc xi nhanh chóng khởi động. Kato cảm nhận áp lực đang đè nặng lên mình, đồng thời không ngừng nghiền ngẫm lại những lời Mifuyu nói khi nãy.

Người đàn bà này sao vậy! Cô ta lạnh lùng vứt bỏ người đàn ông đã vì mình mà giết người, dễ dàng như vứt thỏi son đã dùng hết vậy, hờ hững như thể chẳng có gì xảy ra, gương mặt cũng không hề đổi sắc. Thậm chí, ngay cả khi nghe tin mình sắp bị ám sát, cô ta cũng không hề bối rối.

Nhìn bề ngoài, cô ta quả thực không hề bị ảnh hưởng bởi sang chấn tâm lý nào cả. Trong lòng cô ta chỉ kiên định một điều, đó là làm thế nào để sinh tồn. Thứ đó, kiên cố như khối đá vùi sâu tận dưới đáy biển, tuyệt đối không thể lung lay.

Mizuhara Masaya thì sao? Kato nghĩ đến người đàn ông chưa từng

gặp mặt đó.

Mizuhara mới là nạn nhân lớn nhất, loại như Hamanaka cơ hồ không thể so sánh được với anh ta. Anh ta bị người phụ nữ tự xưng là Shinkai Mifuyu đó khống chế, điều khiển mà hy sinh cả cuộc đời mình.

Lúc này, tất cả đều sắp hạ màn.

Từ khách sạn đến cầu cảng Hinode là một đường thẳng. Chỉ thoáng cái, phía bên trái đã hiện ra ngôi nhà lợp ngói xanh của phòng Quản lý cảng Tokyo. Khi đến tòa nhà đó, tắc xi liền dừng lại. Kato đưa cho tài xế 1.000 yên, nhảy xuống xe.

Bãi đỗ xe của công ty Kinh doanh cảng Hinode có mấy chục chiếc xe con đang đỗ, chắc toàn là xe của khách đến tham gia bữa tiệc đêm nay lái đến, còn có cả một chiếc xe buýt du lịch cỡ lớn, nhưng phía bên đó tĩnh lặng như tờ, không thấy bóng dáng ai.

Phía trước bãi đỗ xe là hai dãy nhà mái bằng thấp chạy song song, một là cầu tàu, một dành riêng cho những khách sử dụng phòng tiệc trên du thuyền. Kato không do dự đi về phía dãy nhà thứ hai.

Lối vào được trang trí rất tráng lệ. Kato chen vào giữa đám khách ăn mặc lộng lẫy, xếp hàng đi qua cửa tự động.

Bên trong cũng sáng sủa đẹp đẽ, giống như một hội trường ăn đại tiệc, khoảng gần trăm người đang quây thành các nhóm nhỏ nói cười vui vẻ, có người còn cầm đồ uống trên tay.

Kato nhanh nhẹn đảo mắt một vòng, ông muốn tìm Mifuyu nhưng không thấy bóng dáng cô ta đâu, cũng không thấy Akimura Takaharu. Giờ này hẳn là họ đã đến rồi, có lẽ đang nghỉ ngơi đâu đó.

Sau đó, Kato bắt đầu lần lượt quan sát từng người khách. Ông chưa từng gặp Mizuhara, nhưng ông tin rằng, chỉ cần anh ta có ở đây, chắc chắn mình có thể nhận ra. Một kẻ định giết người, chắc chắn sẽ tỏa ra xung quanh một thứ tín hiệu khác thường.

Nhưng ông đã đảo mắt khắp lượt một vòng mà không phát hiện ra

người nào giống Mizuhara. Kato đi đến một góc, định bụng quan sát toàn bộ hội trường một chút. Anh mắt ông bất chợt trở nên sắc lạnh khác thường.

“Xin lỗi vì bắt mọi người đợi lâu.” Một giọng nam cất lên, không biết từ đâu.

Kato lần theo âm thanh, đưa mắt nhìn, phát hiện ra ở chỗ cổng dẫn lên boong tàu có một người đàn ông mặc đồng phục màu be. Trước cổng có treo một tấm biển lớn đề “HAPPY NEW YEAR 2000”.

“Tiếp sau đây, xin mời mọi người lên tàu. Đừng nôn nóng, cứ lần lượt lên tàu thôi ạ.”

Người này vừa dứt lời, đám người bỗng nhiên xôn xao hẳn lên. Đối diện với phòng chờ này có một phòng khách dùng cho tiệc cưới, bốn phía là vách kính, nhưng lúc này đều kéo rèm trắng, không nhìn được bên trong.

Cửa kính mở ra, Takaharu mặc lễ phục đuôi tôm màu xám bạc bước ra ngoài, Shinkai Mifuyu đi sát phía sau. Cô ta đã thay một bộ lễ phục trắng tuyền.

Trong đám khách khứa tức thì vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, không cần phải nói, tất cả đều dành cho Mifuyu. Cô ta trông tựa như Bà chúa Tuyết vậy.

Hai người đi về phía cửa ra dẫn lên boong tàu, đứng sánh vai nhau. Có vẻ hai vợ chồng họ định chào đón khách khứa ở đây, định là sẽ lên tàu cuối cùng.

Khách khứa lần lượt đi lên boong tàu. Akimura và Mifuyu cúi đầu, chào hỏi từng người một. Cửa ra vào mở toang ra, gió lạnh bên ngoài ùa vào, Mifuyu mặc váy hở vai nhưng trông hoàn toàn không có vẻ co ro vì lạnh.

Số khách còn lại không nhiều. Kato nãy giờ vẫn e ngại sẽ có người khách nào đó đột nhiên tấn công Mifuyu, nhưng có vẻ ông đã lo hão.

Chẳng lẽ Mizuhara sẽ không xuất hiện ở đây? Lẽ nào ông đã đoán sai, Mizuhara không có ý định ám sát Mifuyu trong đêm nay?

Người khách cuối cùng đã lên tàu, trong phòng chờ chỉ còn lại mấy nhân viên phục vụ và Kato.

Akimura Takaharu hướng ánh mắt về phía ông, Mifuyu cũng nhìn ông, ánh mắt ấy vừa giống như đang tức giận, lại vừa như thể đang thưởng thức điều gì đó.

Mifuyu thì thầm vào tai chồng mấy câu, có lẽ đang nói: "Mặc kệ người đó đi." Giây lát sau, Akimura Takaharu hình như đã hết hứng thú, dời ánh mắt khỏi Kato.

Nhân viên phục vụ mang áo khoác của hai người đến, họ mặc áo rồi bước lên boong tàu, Mifuyu không ngoái lại nhìn lần nào.

Kato đi tới gần cửa ra vào. Nhân viên mặc đồng phục màu be chặn trước mặt ông, đóng cửa đánh sầm một tiếng. Trên bộ mặt anh ta như thể đang viết hàng chữ: Người không liên quan không được vào.

Kato bất lực nhìn theo bóng hai người qua cửa sổ. Con tàu chở khách hoa lệ đậu trên bến cảng có cầu thang mái che dẫn lên. Mifuyu và chồng đang bước đến gần cầu thang.

"Mấy giờ tàu quay lại?" Kato hỏi người mặc đồng phục.

"Dự định là một giờ sáng."

"Một giờ..." Kato lẩm bẩm cúi đầu xem đồng hồ, đột nhiên, ông cảm thấy có thứ gì đó chuyển động trong tầm nhìn của mình. Ông ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một cái bóng đang định leo qua lan can từ boong con tàu khách bên cạnh, một người đàn ông vóc dáng cao lớn.

Kato đẩy người mặc đồng phục, mở cửa ra xông về phía đó. Người đàn ông cao lớn ấy vừa hay chạy qua trước mặt ông. Kato ôm chặt lấy anh ta, cảm giác thân thể anh ta mất thăng bằng. Liền ngay sau đó, ông

cũng ngã lăn xuống đất. Kato nhanh nhẹn đứng lên, đối phương cũng đã điều chỉnh được tư thế, đứng thẳng dậy. Hai người trừng mắt nhìn nhau. Con tàu ở phía sau Kato, không biết Mifuyu có nhìn thấy cảnh này hay không.

“Bỏ cuộc đi, Mizuhara.” Kato nói.

Lông mày người đàn ông khẽ nhúc nhích, song nét mặt thì không hề thay đổi, như đã đeo lên một tấm mặt nạ. Kato thầm nhủ, ánh mắt anh ta sao mà u uất vậy! Phía sau tròng mắt đã trở nên đục ngầu vì tuyệt vọng ấy, tựa như có ngọn lửa thù hận đang nhảy múa.

Người đàn ông thò tay vào túi áo khoác, rất rõ ràng, anh ta đã cầm súng.

“Ông... ông là Kato?” Anh ta hỏi.

.7.

Masaya nghĩ, thì ra người này chính là viên cảnh sát Kato, chính là kẻ cứ như con nhặng đáng ghét lượn qua lượn lại bên cạnh mình. Không hiểu sao ông ta lại ở đây, nhưng điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Masaya nhìn qua vai đối phương, nhìn lên con tàu. Mifuyu đang nắm tay chồng, đi lên tàu. Cô ngoảnh lại liếc nhìn, ánh mắt cô chạm phải ánh mắt Masaya.

Mifuyu, tại sao? Suy nghĩ của Masaya chất chứa trong ánh mắt.

Tại sao lại phản bội? Tại sao lại giết chết linh hồn anh như thế? Em đã nói chúng ta không có ngày rạng, bất cứ lúc nào cũng chỉ là đêm đen, em đã nói chúng ta phải tiếp tục sinh tồn trong đêm tối cơ mà.

Kể cả là thế, anh cũng chấp nhận, miễn đó là đêm đen thực sự. Thế nhưng, em thậm chí còn không cho anh thứ đó, toàn bộ những gì em cho anh chỉ là ảo ảnh.

Trong ánh mắt Mifuyu không có bất cứ câu trả lời nào. Cô nhanh chóng dời ánh mắt, mỉm cười với chồng, sau đó biến mất trên tàu, dáng vẻ rất hạnh phúc.

“Bỏ cuộc đi.”

Tiếng nói làm Masaya một lần nữa hướng ánh mắt về phía người đàn ông đang đứng chắn trước mặt mình. Hình như, Kato vẫn luôn nhìn chằm chằm anh.

“Tôi sẽ giúp anh loại bỏ nỗi thù hận đó, Mizuhara, đừng làm chuyện ngu xuẩn.”

“Thù hận?”

“Tôi sẽ lột bỏ mặt nạ của cô ta, anh cứ đợi mà xem.”

Masaya nhìn vào mắt Kato, thở dài, nhoẻn miệng nở nụ cười. Người đàn ông này đang nói gì vậy?

“Có gì đáng cười ở đây?” Kato hỏi.

Vừa đúng lúc này, còi hơi vang lên, con tàu khách lộng lẫy chầm chậm rời bến cảng. Masaya nhìn theo. Con tàu càng lúc càng nhỏ, trên boong đã không còn thấy bóng dáng Mifuyu đâu nữa.

Lúc này, hẳn là cô đang ăn vận lộng lẫy, phô ra với mọi người vẻ đẹp rực rỡ của mình. Rốt cuộc cô ấy theo đuổi thứ gì? Masaya không tài nào hiểu nổi, nhưng anh ta có thể tin chắc một điều, Mifuyu đang không ngừng leo lên những bậc thang tiến về phía đó.

“Mizuhara, đưa súng cho tôi.” Kato chìa tay ra, “Tuy tôi cũng phải bắt giữ anh, nhưng cô ta rồi cũng sẽ bị đưa vào nhà giam thôi. Tôi hứa đấy.”

Masaya rút tay ra khỏi túi áo khoác, nhưng vẫn cầm chặt báng súng. Tiếng thở của Kato nghe rõ mồn một.

Masaya bước tới trước mặt Kato, dường như muốn đưa súng cho ông.

Thế nhưng, bàn tay anh vẫn không buông ra. Đó là khẩu súng được chế tạo đặc biệt để anh cùng chung vận mệnh với Mifuyu. Anh để ngón tay lên cò súng, chĩa nòng súng vào cổ họng Kato, đồng thời áp sát người vào.

“Tôi không cho phép chuyện đó xảy ra,” Masaya nói, “không ai có thể bước vào thế giới chỉ có tôi và cô ấy.”

Anh bóp cò.

.8.

Akimura phiền muộn dập điện thoại, người gọi đến là đồn trưởng đồn cảnh sát địa phương. Vừa mới vài phút trước, nhân viên đã báo cho anh ta tin tức không lấy gì làm vui vẻ đó. Đúng lúc con tàu của anh ta vừa rời bến, trên cầu cảng Hinode đã xảy ra một vụ nổ. Akimura quả thực cũng nghe thấy một tiếng nổ lớn. Lúc đó, anh ta còn nói với khách khứa, không biết có phải ai đó vui quá đà, nên đốt pháo hoa sớm mừng thiên niên kỷ mới hay không.

Anh ta muốn tìm hiểu xem tình hình thế nào, bèn gọi điện cho tay đồn trưởng đã quen biết từ lâu, nhưng đối phương cũng không nói gì cụ thể. Có lẽ đồn trưởng cũng chưa nhận được tin báo chuẩn xác, vì sự việc chỉ vừa mới xảy ra.

“Hình như là nổ súng lục.” Viên đồn trưởng nói.

“Súng lục? Lại có người mang theo thứ nguy hiểm thế à.”

“Không, chuyện này vẫn chưa rõ lắm. Vụ nổ mạnh đến khó có thể tưởng tượng nổi, cả hai người đều tử vong.”

“Hai người đều...”

Vừa đón mừng năm mới đã nhận được tin xấu như vậy, bao nhiêu tâm trạng vui vẻ đều tan biến. Akimura ra lệnh cho nhân viên không được nói thì này với khách khứa. Con tàu đành phải chuyển hướng cập bờ ở cầu tàu Takeshiba. Nghe nói, các mảnh vụn thi thể bắn tung tóe khắp cả hiện trường.

Lúc lên tàu, hình như có hai người đang tranh cãi gì đó. Họ chính là hai người đã thiệt mạng? Tại sao họ lại xuất hiện ở chỗ đó?

Akimura từ từ khôi phục nét mặt bình tĩnh, trở lại hội trường. Anh ta đi vòng quanh tìm Mifuyu mà không thấy đâu, khi hỏi người bên

cạnh, người đó nói trông thấy cô vừa ra ngoài boong tàu.

Anh ta choàng áo khoác lên đi ra ngoài. Mifuyu mặc lễ phục màu trắng đang đứng trong làn gió lạnh.

“Em làm gì vậy? Sao mặc ít thế.” Akimura cởi áo khoác, choàng lên vai vợ.

“Cảm ơn anh.” Mifuyu túm vạt áo phía trước lại.

Phía sau lưng cô, có thể trông thấy cầu Rainbow. Có vẻ, cây cầu sẽ được chiếu sáng cả đêm nay, hai má cô sáng bừng lên dưới ánh đèn lấp lánh.

Akimura quyết định không kể cho cô biết sự kiện không hay kia.

“Mau vào đi, đêm nay chúng ta là chủ nhà mà.”

“Ừ, em xin lỗi.”

Akimura xoay người đi trước. Anh ta để ý thấy vợ không đi theo mình, bèn ngoảnh lại nhìn.

“Sao thế em? Không khỏe à?”

Mifuyu lắc đầu.

“Không ạ. Đây là lần đầu tiên em thấy đêm đẹp đến nhường này, cứ như là ảo ảnh vậy.” Nói đoạn, Mifuyu nhoẻn miệng nở một nụ cười rạng rỡ.

Mục Lục

Chương 1

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
.7.
.8.
.9.
.10.
.11.
.12.

Chương 2

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
.7.
.8.
.9.
.10.

Chương 3

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.

Chương 4

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
.7.

Chương 5

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.

Chương 6

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
.7.
.8.

Chương 7

.1.
.2.
.3.
.4.

Chương 8

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.

Chương 9

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.

Chương 10

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.

Chương 11

.1.
.2.
.3.
.4.

.5.
.6.

Chương 12

.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
.7.
.8.